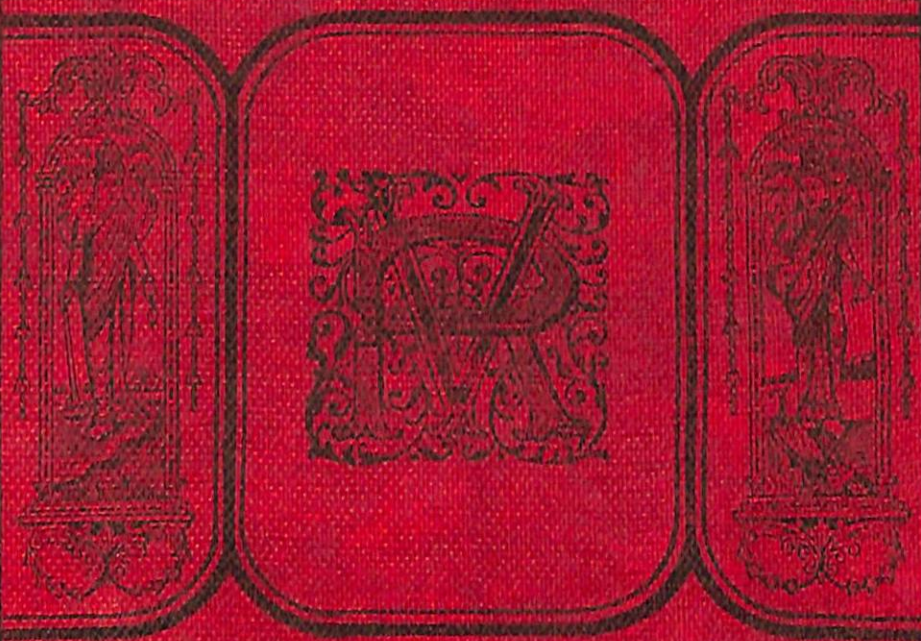

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

ஸ்ரீ காந்தி, அந்நாளை, அக்ஷயமேத,
தும்பாவணம், விவரதா, மனாபிரஸ்தாவிச,
சோகாபிரகன் பிவந்தன்.

வசனகாரியம்

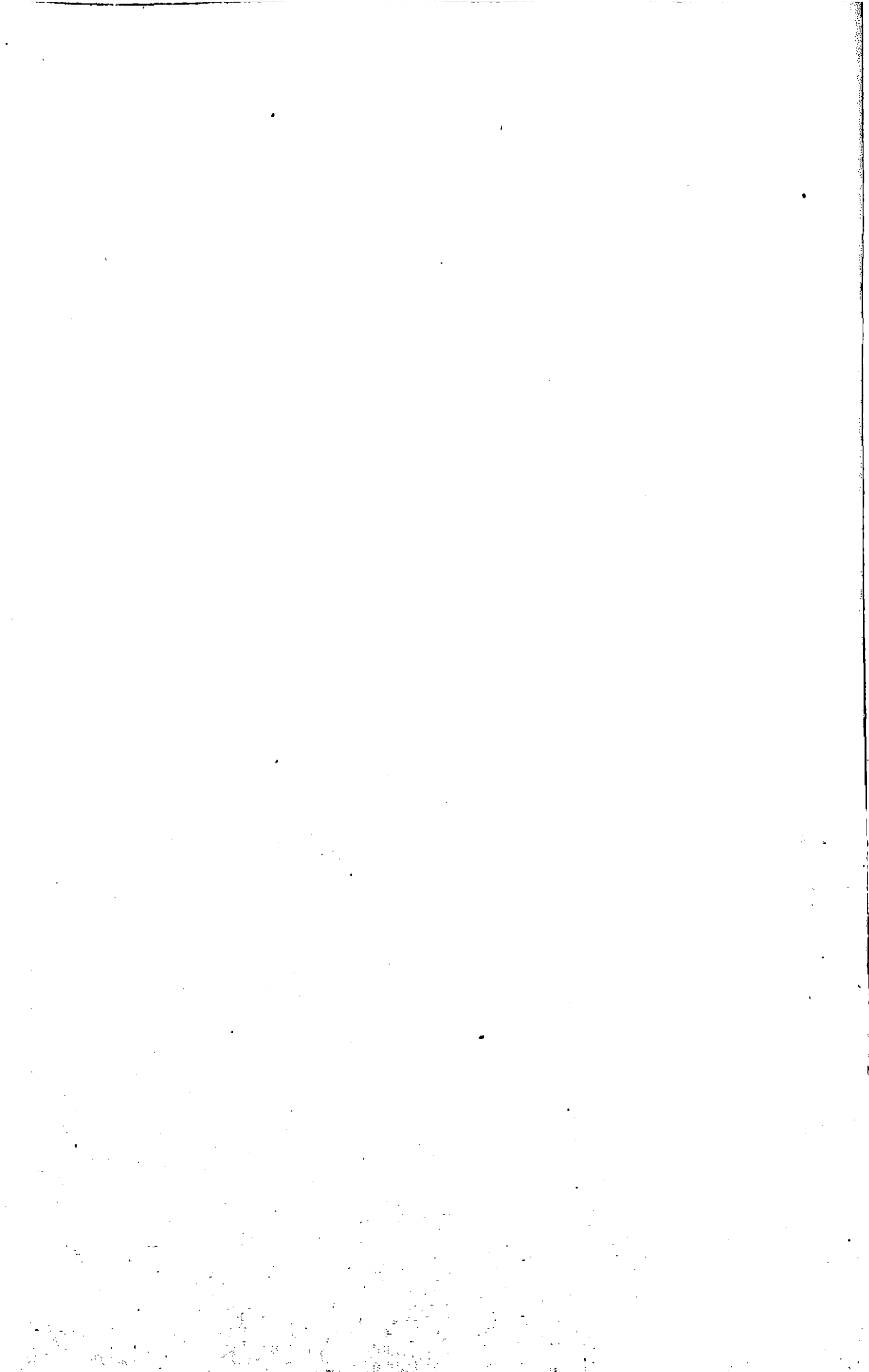
வாவின ராமலிவாமி சாவத்திரூலு

முண்டி வலிஸ்

292, தேவாதி சுபாஷ்சந்திரபோஸ் கோட்

சென்னை-1

All Rights Reserved

உ
கடவுள் துணை

ஸ்ரீமஹா பாரதம்

ஸ்ரீ, சாந்தி, அநுலாஸன, அசுவமேத,
ஆசிரமவாச, முசல, மகாப்ரத்தானிக,
சொர்க்காரோஹணபர்வங்கள்
வசன காவியம்

இ வை

த சண்முகக் கவிராயரவர்கள்
வசன ரூபமாகச் செய்தருளிய பிரதிக்கணங்க
வரகவி திரு. அ. சுப்ரமண்யபாரதியாரால்
சுத்தப் பிரதியாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு

சென்னை 292, எஸ்பிளனேட்
வாவிள்ள ராமஸ்வாமிசாஸ்த்ருவ அண்ட் ஸன்ஸ்
அவர்களால்
வாவிள்ள அச்சியந்திர சாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன,
1932

All Rights Reserved,

PRINTED BY
V. RAMASWAMY SASTRULU & SONS
AT THE 'VAVILLA' PRESS,
Madras. 1932.—1120 Copies.

FOREWORD

BY

RAJASEVĀSAKTA

RAO BAHADUR DR. S. KRISHNASWAMI AIYANGAR,

M. A., HONY. PH. D.,

I accede with pleasure to the request of my friend, Mr. V. Venkatesvara Sastrulu, to write a Foreword to the Tamil version of the Mahabharata in four volumes he is publishing with his usual enterprise. The Mahabharata stands at the root of Indian culture. Those who may be anxious to understand what Indian civilization and culture are would find the Mahabharata indispensable. It is well-known that, according to orthodox Hindu view, the Mahabharata is what may be regarded as a popular exposition of the teachings of Vedic literature, including in it practically the whole literature based on the Veda. Almost from the earliest stages of Indian cultural history, the wish to understand the teachings of the Veda went hand in hand with efforts at adjusting Vaidic teachings to the secular life of the ordinary citizen. While the Veda and a considerable part of Vedic literature were not accessible to the uninitiated, partly because it was held as sacred lore, but much more largely because, with the means for education then available, it was a study involving too long a course and too laborious a study for the average man. Hence even from the point of view of orthodoxy an exposition of the Vaidic teachings was a matter of necessity, when the clientele of the Brahmanic religion had increased beyond the comparatively small numbers involved in the early stages of its growth. It is an attempt of the orthodox at a popular exposition that resulted in what is incorporated in the Mahabharata as such. It is because of this view of what the Mahabharata contains that early arrangements

have had to be made for the reading and exposition of this work in public places where a large number of people congregated for orthodox religious purposes. In the earliest stages, it was the assemblage of people at the performance of the larger sacrifices, *Sattras* of various lengths of time. Subsequently, as temples came into vogue forming part of the machinery of Indian religious culture, provision was generally made for the reading and exposition of the Mahabharata. That way the literature had been preserved and handed down from generation to generation, and that is how religious learning was propagated in the country in days when mass education, such as we know of now in the more advanced countries of Europe, was a physical impossibility.

With the vastness of the Hindu population the need for propagating Hindu culture has not diminished with the advance of time. If anything, the need is the more important now, as that culture has to filter down to millions who would remain uninstructed otherwise. With the spread of literacy on the one hand and the cessation of the earlier institutions for propagation of this culture on the other, one ready method of propagating knowledge of Indian religion and civilization would be by promoting the cultivation of the study of the Mahabharata by means more suitable to modern conditions of life. Easy popular versions of the great epic thus become a necessary means of promoting Indian culture. As a means to that great end, the effort of Mr. V. Venkatesvara Sastrulu is highly commendable. The long neglect into which the Mahabharata had fallen among those who cultivated Sanskrit, Indian and trans-Indian, is now being more than compensated for by enthusiasm for the study of this great classic, one visible evidence of which is the attempt at an All-India critical edition of the Mahabharata, and the comparatively wide

support that it is receiving from all quarters. Not that these efforts were wanting, but an attempt at a critical study naturally leads to a deeper and a better study of the subject than would otherwise be the case. That an edition like the Kumbhakonam edition of the Mahabharata should have been successfully issued already, is further evidence of the same interest in the subject. Simultaneously with this, efforts have not been wanting to popularise this. The issue of a regular complete translation of the Mahabharata in Tamil based on the Kumbhakonam edition is striking evidence of this zeal for the propagation of the study of the subject. All these efforts including even the Tamil version would have but little appeal comparatively speaking to the masses who have neither the leisure nor the education to prosecute the study to purpose. More popular versions even in the languages of the country were necessary, and the version that is being published is one that seems eminently suited to serve this purpose adequately.

We do not know the author, Sri T. Shanmuga Kavirayar beyond the fact that he was a recent writer. But the work that he issued seems to be the one that enjoyed far greater popularity about fifty years ago than it seems to do now, as we remember having read parts of it in our pyal school days. This Tamil prose version is based on the poetical version of the Mahabharata of Villiputturar, who wrote in the thirteenth century, completed by the later work of Nalla Pillai not very long ago. It is on this expanded Tamil Mahabharata in verse that the author, T. Shanmuga Kavirayar, bases his work. He has adopted a style, which without offending the demands of literary form, still meets the needs of the much wider public by being much more popular. The work is completed in four comparatively small volumes for the Mahabharata, and could be read through by even busy people in the course of three or four

months. It can safely be put into the hands of young people of both sexes, and would be a desirable addition to the libraries of even ordinary households. We hope that Mr. V. Venkatesvara Sastrulu's efforts to popularise this work would meet with the success that it deserves in regard to this version.

Before closing this short note, we may mention that Mr. V. Venkatesvara Sastrulu's efforts do not stop here. He has taken it upon himself to publish the Sanskrit text of the Mahabharata from Southern sources purely, in view to the All-India critical edition that is under publication in the Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona. The Southern text has a feature of its own, and an authoritative Southern text has long been wanting. Such versions as had been published from time to time show themselves to be partial and imperfect. This edition is based upon typical manuscripts in the Grantha character, which have their vogue only in the 'Tamil' country, checked by the manuscript material equally largely current in the Telugu, Kannada, and even Malayalam languages. In each of these alike, the development of the literature of the language concerned seems to have resulted mainly by a version of the Mahabharata. The first version of the Mahabharata in Tamil is actually referred to the Sangam times. In regard to the Mahabharata in other languages, if the versions do not come to the same degree of antiquity, they are to be found almost in similar stages of the development of the literature of the language concerned. The culture of the Mahabharata may be regarded as All-Indian as the reading of it could be all Indian, at least all Hindu, in its cultural outlook. The popular Tamil version just issued is but an improved and attractive edition, and deserves well of the public whose needs for a cultural life this makes an attempt to meet.

FOREWORD

BY

RĀJASEVĀSAKTA

RAO BAHADUR DR. S. KRISHNASWAMI AIYANGAR,

M. A., HON. PH. D.,

நாம் வசிக்கும் இவ்விந்திய தேசத்துக்கு பரதகண்டம் என்று பெயர். இதையே சுருக்கமாக பரதம் என்றும் சொல்வதுண்டு. இப்பரத தேசத்தில் வெகு காலத்துக்கு முன்னிகழ்ந்த ஒருபெரும்போரை சவிஸ் தாரமாகச் சொல்லும் நூலுக்கு பரதம் என்றுபெயர். இந்நூலை இயற்றியவர் வேதங்களை பகுத்துத் தொகுத்த வேதவியாஸர் என்பர். இப்பரதம் என்னும் நூல் கௌரவர் பாண்டவர் என்னும் தாயத்தார்களுக்குள் நடந்த போர் ஒன்றையே புகட்ட இயற்றிய நூலென்று சொல்லுவது தகாது. இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு இயன்ற தாகிய அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் செவ்வனச்செய்து இதற்கு மேற்பட்ட நான்காம் புருஷார்த்தமாகிய வீடு, அல்லது மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு வேண்டுமான சாதனங்களை பயிற்றவேண்டிய நோக்கத்தையே முதன்மையாகக் கொண்ட நூலென்று சொல்லலாம். இதுபற்றியேதான் வைதிகக்கிரந்தங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் பொருளை எளிதிற்புகட்டும் ஐந்தாம் வேதமென்றும், வேதங்களிலும் மறைகளிலும் அடங்கி யிருக்கும் பொருள்களை எளிதில் விளக்கும் விவரண நூலென்றும் பெரியோர் சொல்லுவர்.

இப்பெருமை பற்றியே இந்நூலை எல்லா திராவிட பாஷைகளிலும் சற்றேறக்குறைய முதலில் அந்தந்த

பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் மிகவும் பழமையானது தமிழ் பாரதம். இதைப் பாடியபெரியோர் சங்கக்கவிகளாகிய எட்டு தொகைக்கும் வாழ்த்துக்கவி பாடிய பெருந்தேவனார் என்பவர். இச்செய்தியைத்தான் சின்னமனூர்தாம்ரசாலனம்.

“தலையாலங்கானத்திற் றன்னொக்க மிருவேந்தரைக் கொலவாளிற் றலையுமித்துக் குறைத்தலையின் கூத்தொழித்தும், மஹாபாரதந்தமிழ்ப்படுத்தும், மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும் மஹாராஜரும் ஸார்வபௌமரும் மஹிமண்டலங்காத்திகந்தபின்” என்று தொகுத்துக் கூறியதுபோலும்—

இப்பாரதம் பாடிய பெருமைபற்றியே அவருக்கு பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்று பெயர். இவர்கடைச் சங்கம் இருந்த காலத்துக்கு சிறிது பின்னரோ, சங்கக் காலத்துக்குக் கடைசியிலோ, இருந்தவர் என்று கொள்ளவேண்டியதா யிருக்கிறது. இவருக்குச் சிலநூற்றாண்டுகளின் பின்னர் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் அவைக்களத்தை அலங்கரித்தவராகிய பெருந்தேவனார் என்னும் மற்றொரு பெரியார் பாரதத்தை வெகு இனிமையாக உரையிடையிட்ட வெண்பாக்களினால் பாடி யுள்ளார். இந்நூல் முழுதும் கிடைத்திலதேனும் கிடைத்த சிறுபகுதியில் இவர் தான் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்மனிடமிருந்தவரென்று தெரிவித்துள்ளார். இவர் காலம் கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் என்று கொள்ளலாம்.

இதன்பின் நாலு அல்லது ஐந்து நூற்றாண்டுகளின் பிற்பாடு வில்லிபுத்தூரார் என்னும் பெரியார் விருத்தப்பாவில் பாரதத்தை எழுதி முடித்தனர். இவர் காலம்

சற்றேறக்குறைய சோழன் முன்றாவது ராஜராஜன் ஆட்சிநாளில் என்று சொல்ல இடமுண்டு. இது மிகவும் இன்பம் பயக்கும் செய்யுட்களால் அமைந்திருப்பதால் வெகுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு பயிற்சியில் நிலைபெற்று நின்றது. இதிலுள்ள குறைகளை நிரப்பி, விடுபட்டிருந்த கதைகளையும் சேர்த்து நல்லாப்பிள்ளை என்பவர் முற்றுப் பெறச்செய்தார். இவர் சிறுகாலத்துக்குமுன் இருந்தவர்.

இதையே முதலாகக்கொண்டு வுண்முகக் கவி ராயர் என்பவர் பின்வரும் வசனபாரதத்தை இரண்டு தலைமுறைக்கு முன்எழுதிமுடித்தார். பாரதம் படிக்க முயல்வோர் நூலின்விரிவைப் பார்த்து பயந்து விடுவதாலும், வெகுநாள் படிக்கவேண்டி யிருப்பதால், இடை யூறுகள் உண்டாய் முடிவு பெறாமல் தடைப்படுமோ வென்னுஞ் சந்தேகத்தினாலும் முயற்சியை விட்டு விடுவர். அவ்வாறன்றி முழுதும் படித்து முடிக்கவும், படிப்பதற்கு இன்பம் பயப்பதாயிருப்பதும், கதைப்பொருளை சுருங்கச்சொல்லினும் ஒருவாறு முடிவுபெறச்சொல்லியும் இயற்றிய நூல்களுள் இது நன்றாயிருப்பதையறிந்து ம-ள-ள-புநீ வாவிள்ள வெங்கடேஸ்வரசாவ்திரிகள் இப்பதிப்பை நல்ல காகிதத்திலும் அச்சிலும் வெளிப்படுத்தும் பேருபகாரத்தைப் பூண்டார். இவருடைய முயற்சி மிகவும் பெருமை பாராட்டத் தக்கது என்பதை தமிழுலகு ஆமோதிக்குமென்று நம்புகிறோம்.

[illegible]

மு க வு ரை

பரதகண்டத்தில் மக்களுடைய அறிவை அபிவிருத்திசெய்து அவர்களை உய்வித்தற்குச் சாதகமாய் விளங்கும் நூல்களிலே, பாரதம், இராமாயணம், ஸ்காந்தம், பாகவதம்—என்னும் இன்னொன்றைச் சிறந்தவை. இந்நூல்கள் மக்களுடைய வாழ்க்கைக்குரிய ஒழுக்கங்களைப் போதிப்பது மல்லாமல் அவர்கள் தெய்வாநுக்ரகத்தை அடைவதற்கேதுவான பக்தியையும் மெய்ஞ்ஞான போதனைகளையும் போதிக்கத்தக்கவை யென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமாகும்.

ஆதலினால் இதனை ஐந்தாம்வேதமென்று புகழ்கின்றனர். ‘பாரதம் ஓதின் காரிய ஜயம் உண்டாகும்’ என்று அநுபவ ஞானிகள் கூறுவதால் இதற்கு ஜயம் என்று பெயருண்டு. இதற்குச் சமானமான நூல் உலகத்தில் இல்லை என்பது மேதாவிகளின் அபிப்பிராயம்.

இந்த உயர்ந்தநூல் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் வெகு விஸ்தாரமாக வுள்ளது. அந்த நூலும் இப்பொழுது தமிழ்ப்பாஷையில் வெளிவந்துள்ளது. தமிழில் வெண்பாவினால் பெருந்தேவனார் என்பவர் இதனை இயற்றி யருளிநார். அதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் மகாமேதாவியாக விளங்கிய வில்லிபுத்தூரார் என்னும் தமிழ்ப்புலவர் மிகச்சுருக்கமாகத் தமிழில் விருத்தப்பாவால் பாடி யருளிநார். அப்பால் புலவர் நல்லாப்பிள்ளை யென்பவர் அதனுடன் இடை யிடையே பாடல் விரவிவரும்படி கதையை விரித்துப்பாடி அதனை விஸ்தாரப்படுத்தினார். அந்தச் செய்யுள் நூலை யொட்டி

வித்வான் த. சண்முகக்கவிராயர் என்பவர் தமிழுலகுக்கு ஒரு வசன நூல் தந்தருளினார்.

ஸ்ரீமான் சண்முகக்கவிராயர் கடந்த ஐம்பது வருடங்கட்கு முன்னர் இருந்தவரென்று தெரியவருகிறது. அவர் எழுதிய இந்தவசனம் பண்டிதரே யன்றிப் பாமரரும் விரும்பி உற்சாகத்துடன் படித்துப் பயன்பெறத்தக்கபடி இனிமை வாய்ந்துள்ளது. இதுபோன்ற வசனம் எழுதுபவர் இக்காலப்புலவரிற் காண்பதரிதென்று கூறினும் பிழையாகாது. இந்தப் பதிப்பானது பிறர் எந்தவிதமான குறை கூறுவதற்கும் இடமில்லாதபடி அமையப்பெற்றிருக்கிறது. ஏனைய பிரசுரங்களிற் காணப்படும் குறைகளெல்லாம் இதனில் நீக்கப்பட்டிருப்பதால் இது நம் நாட்டுக்குப் பரம உபகாரமான செய்கை யாகும்.

அழகிய இந்நூலைச் சில புத்தகவியாபாரிகள் மெல்லிய காகிதத்தில் அச்சப்பிழைகளுடன் அச்சிட்டு வந்தபடியால், இப்புத்தகத்திற்கு நாளடைவில் கெளரவம் குறைந்தது. அக்குறையை நீக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் தமிழ்பாஷையிலுள்ள உயர்ந்த நூல்களை வெளியிட முன்வந்துள்ள வாவிள்ள ராமஸ்வாமிசாஸ்த்ருலு அண்ட் ஸன்ஸ் புத்தகசாலையின் அதிபராகிய-ஸ்ரீமான் வாவிள்ள வெங்கடேசுவர சாஸ்த்ருலு அவர்களுடைய திருவுளத்துதித்த படியால், இப்பெரிய நூலை அச்சிடத் தொடங்கி, பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டு இதிலடங்கிய பதினெண்பர்வங்களில் முதற்பர்வமாகிய ஆதிபர்வத்தை த்தனியே முதற்பாகமாகவும், சபாபர்வம், ஆரண்யபர்வம், விராடபர்வம் இவை மூன்றையும் இரண்டாம்பாகமாகவும், உத்யோகபர்வம், பீஷ்மபர்வம், துரோணபர்வம், காணபர்வம், சல்லியபர்வம், சவுத்திகபர்வம்—இவ்வாறு

பர்வங்களையும் மூன்றும்பாகமாகவும், ஸ்ரீபர்வம், சாந்தி பர்வம், அதுலாலனபர்வம், அசுவமேதபர்வம், ஆசிரம வாசபர்வம், முசலபர்வம், மகாப்ரத்தானிகபர்வம், சொர்க்காரோஹணபர்வம்—ஆக இவ்வெட்டுப் பர்வங் களையும் நான்காம்பாகமாகவும் வகுத்து அச்சப்பிழைக ளில்லாமல் நல்ல காகிதத்தில் அச்சிட்டு முடித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்நூலில் நாம் எம்மாலியன்றவரையில் அச்சப் பிழைகளைப் பரிசோதித்து உதவியதுமன்றி மாணவரும் மாதரும் எளிதிற்படித்தற் கேற்றபடி பதங்களையும் பிரிவுகளையும்(Paragraph)ஒழுங்குப்படுத்தி யிருக்கிறோம். வேறெதுவும் சேர்க்கவில்லை; ஆனால் விடுபட்டுப்போன வைகளைச் சேர்த்திருப்பது மல்லாமல் தவறுதலாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த பொருத்த மற்றவிஷயங்களை விலக்கி ஒழுங்குப்படுத்தி யிருக்கிறோம். இது சைவ, வைஷ்ணவ, ஸ்மார்த்த, மத்வ சமயிகள் எவரும் விரும் பத்தக்கபடி பேதமில்லாமல் அமைந்துள்ள தாதலால் இது எல்லோரும் போற்றத்தக்க நூலாகும்.

எமது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, இந்நூலுக்கு ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சிறப்புப்பாயிரம் எழுதி யுத விய பெரியாராகிய, ராஜ, ஸேவா, ஸக்தர், டாக்டர், ராஸ்பகதூர் எஸ். சிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்களுக்கு நாம் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டவர்களாவோம்.

இதனை இனிக் கலாசாலைப் புத்தகசாலைகளுக் குப யோகிக்கும்படி கல்வியிலாகா அதிகாரிகள் அங்கீகரித்த லும் பொருத்தமுடைய தாகும்.

இவ்வுயர்ந்தநூலை அச்சிட்டு முடித்தது தமிழுல குக்குப் பேருபகாரமாகையினால் தமிழுலகம் ஸ்ரீமான்

வாவிள்ள வெங்கடேச்வர சாவ்த்ருலு அவர்களுக்கு நன்றிபாராட்டக் கடமைப் பட்டதாகும்.

உலக உபகாரமாக, தெலுங்கிலும், ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும் அநேக அரிய பெரிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட முன்வந்துள்ள—வாவிள்ள-ராம ஸ்வாமி சாவ்த்ருலு அண்ட் ஸன்ஸ் சொந்தக்கார ராகிய வாவிள்ள - வெங்கடேச்வர சாவ்த்ருலு அவர்கள், தென்னாட்டு மேதாவினரால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றதும் ஒருலட்சம் சுலோகங்கள் அடங்கியதும் பதினெட்டு வாலயங்கள் உடையதுமாகிய ஸம்ஸ்கிருத மகாபாரதத்தை, சென்னை, ஸர்வகலாசாலை ப்ரொபஸராகிய, பி. பி. எஸ். சாவ்திரி, எம். எ., அவர்கள் ப்ரொபகாரமாக பரிசோதித்து அனுப்பித்தந்த தஞ்சாவூர், அரண்மனை லைப்ரரியின் கையெழுத்துப் பிரதிக்கிணங்க, நாகரலியில் பிரசுரித்து வருகிறார்கள்.

இதனையன்றி மேற்படி மகாபாரதத்தை, தெலுங்கு பாஷையிலும் வசனவடிவில் பிரசுரித்து வருகிறார்கள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை, கிடைக்கக்கூடிய எல்லா வியாக்யானத்துடன் நாகரலியில் அழகிய கைப்புத்தகமாகப் பிரசுரிக்கப் போகிறார்கள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் தெலுங்கு வசனமும் தமிழ் வசனமும், பிரசுரிப்பதற்குத் தகுதி யுடையனவாய்ச் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், தெலுங்கிலும், அநேக அரியபெரிய நூல்களைப் பரிசோதித்துள்ளபடி தமிழிலும், அநேக அரிய நூல்களை அவர்கள் வெளியிடுவார்கள் என்றும் அறிந்து மகிழ்கிறோம்.

பெரம்பூர் }
குகவிலாஸ். } திரு. அ. சுப்ரமணியபாரதி.
22-10-32.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

11- ஸ்ரீ பர்வம்

விஷய அட்டவணை

விஷயம்.

பக்கம்.

1. ஈமவிதிமுடித்த சருக்கம்

திருதராஷ்டிரன் வியாஸரதுக்கை பெற்றுப் பந்து மித்தி ராதியரோடு போர்க்கள மடைதல் ...	2
திருதராஷ்டிரனைக் காண விரும்பிய பாண்டவர்களோடு கண்ணன்முன் சென்று கண்டு வசனித்தல்	4
பாண்டவர் திருதராஷ்டிரனைச் சேவித்துக்கொள்ளுதல் ...	6
பாண்டவர் காந்தாரியைச் சேவித்துக் கொள்ளுதல் ...	9
திருதராஷ்டிரனாதியர் படுகளஞ் சோதித்துப் பரிபவ முறுதல்	12
காந்தாரிதேவி கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சபித்தல் ...	15
மாண்டோர் யாவருக்குத் தீக்கடன் முடித்தல் ...	17

2. திலோதகச் சருக்கம்

திருதராஷ்டிரன் சோகந்திர விதூரன் ஜகதீவ சம்பவ லக்ஷண முரைத்தல்	19
ஜீவர்களுக்குண்டான இன்பதுன்ப இயல்புரைத்தல் ...	22
யாவருங் கங்கா ஸ்நானத்திற்குச் சென்று திரௌபதியின் கூந்தலை முடிப்பித்தல்	25
வியாஸராதியர் முன்னிலையில் அடைந்து போயினார் கெல்லாம் அருங்கடனாற்றி முடித்தல் ...	28

12 - சாந்தி பர்வம்

1. திருமுடிபுனைந்த சருக்கம்

தருமராஜனைத் தம்பியர் நால்வருங் திரௌபதி முதலாயினோருங் தேற்றுதல் ...	37
வேதவியாஸர் பல தருமங்கள் கூறித் தேற்றத் தேறிய தரும நந்தனர் தீவினையியல் கேட்க அதற்கவர் கூறுதல்	41
ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் தருமராஜனுக்கு நாரதர் மகத்துவங் கூறி, அவர் வார்த்தையை ஆதரிக்க வேண்டுமெனல்	45
அருச்சுனன் ஜனகராஜனுடைய நீதியின் முறைமையைக் கூறித் தமையனைத் தேற்றுதல் ...	50
வியாஸராதியர் தருமராஜனைப் பிஷ்மரிடம் அழைத்துச் செல்ல, அவரவருக் கினியாகவேண்டுமென கூறி அனுப்புதல் ...	52
தருமராஜன் சகல வைபவத்துடன் அஸ்திநாபுரம் சென்று கொலு வீற்றிருத்தல் ...	54
சுயோதனனுக்குத் துணைவந்த ஓராக்கன் கொலுச் சபைக்குப் பலியாதல்	55
பெரியோர் பட்டாபிஷேக நாள் நியமித்தபின் தருமன் தம்பியராதியர்க்கு விடுதியும் விடையும் அளித்து அந்தப்புர மடைதல் ...	56
தருமராஜன் அந்தப்புரத்திலிருந்து அபிஷேக மண்ட பத்திற்கு வருஞ் சிறப்பு ...	58
மகுடாபிஷேகச் சிறப்பு ...	62
திருமுடி புனைந்த சிறப்பு	64

2. விதியியலுரைத்த சருக்கம்

தருமராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலானவர்களோடு சென்று பிஷ்மாசாரியரைக் காணுதல் ...	69
ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைப் பிஷ்மாசாரியார் துதித்து அதுக்கிரகம் பெறுதல் ...	71

விஷயம்.

பக்கம்.

பீஷ்மாசாரியர் கிருஷ்ணமூர்த்தி உத்தரவினால் தரும ராஜனுக்கு வேண்டுவனவற்றை விளம்பரேதல் ...	73
இராஜமுறைமையினுற்பவம்	75
வருண தருமம் ...	79
ஆச்ரம தருமம் ...	81

3. அரசியலுரைத்த சருக்கம்

படை மாட்சியைக் குறித்துக் கூறிய அம்பரீஷன் கதை ...	87
சிற்றினம் சேராமையைக் குறித்துக் கூறிய அநுபம ரிஷி கதை ...	92
பூபரிபாலனமும் அதன் மகிமையுங் கூறுதல் ...	95
அமைச்சர் திறம்பேசி, அது பற்றிக் கூறிய கேமதரிசி மகாராஜன் கதை	97
பெரியோர் மகத்துவமும் அவரைத் துணைகொள்ளுதலினு லுண்டாகும் பெருமையுங் கூறுதல் ...	104
தூயோர் வலியைப்பற்றிக்கூறிய கோசலராஜன்கதை	105
துணைவலியைப்பற்றிக்கூறிய ஒட்டகத்தின்கதை ...	108
நன்னெறித்துணையைப்பற்றிக் கூறிய வேடராஜன் கதை....	110
நல்லோர் நட்பைப்பற்றிக்கூறிய புறாவின்கதை ...	112
தீயோர் நட்பைக் குறித்துக்கூறிய பூனையின்கதை ...	121
செல்வர்களுடைய சிறேக மாகாதென்பதைப் பற்றிக் கூறிய பிரமதத்தன் கதை ...	127
பஞ்சமகாபாதகனுங் கறுத்தவனுமானவனோடு இணங்க லாடாதென்பதைப் பற்றிக்கூறிய பிராமணன்கதை	133
அரசனது அவையறிதலைப் பற்றிக் கூறிய அதருமராஜன் கதை ...	147
பகுத்தறிதலைப் பற்றிக் கூறிய ரீ, கமுகு, இவைகளின் கதை ...	152
ஒழுக்க முடைமையைப் பற்றிக் கூறிய இந்திரன் கதை	158
ஆசார முடைமையைப்பற்றிக் கூறிய கௌசிக மகாரிஷி கதை ...	159

விஷயம்.

பக்கம்.

செங்கோல் முறையைப் பற்றிக் கூறிய மாந்தாதா மகா	...	163
ராஜன் கதை	...	167
இறுமாப்பைப் பற்றிக் கூறிய இலவமரத்தின் கதை	...	169
முன்னாக்கிரதையைப் பற்றிக் கூறிய மும்மீன் கதை	...	171
ஜெயாப ஜெயத்தைப் பற்றிக் கூறிய கங்கையின் கதை	...	171

4. த்ருமவியலுரைத்த சருக்கம்

எளிதிற கைகூடுவதைப்பற்றிக் கூறிய மேதாவி யென்னும்	...	173
பிராமணன் கதை	...	175
செல்வமுஞ் சிறுமையும்பற்றிக் கூறுதல்	...	176
அருளவாவைப்பற்றிக் கூறிய மங்கனென்னு மறையவன்	...	177
கதை	...	179
ஐக்கீவபர இயல்பு மதினசாரமுறையும் கூறுதல்	...	179
மந்திரஜப மகத்துவத்தைப்பற்றிக் கூறிய கவுசிகரிஷி	...	187
இக்ஷ்வாகுராஜன் இவர்கள் கதை	...	197
செல்வமும் வறுமையும் பற்றிக் கூறிய மகாபதி, இந்திரன்	...	187
இலக்குமி இவர்கள் கதை	...	197
கால்ப் பிரமாணத்தைப்பற்றிக் கூறுதல்	...	198
விரைவுற்றுச் செய்பவேண்டுங் காரியத்தைப்பற்றிக்	...	200
கூறிய இருவகைப் புண்ணியத்தின் விதி	...	202
விரைவின் நிச் செய்யவேண்டுங் காரியத்தைப்பற்றிக்	...	204
கூறிய சீர்க்காரி ரிஷியின்கதை	...	205
புருஷார்த்தங்களைப்பற்றிக் கூறுதல்	...	209
தவத்தைப்பற்றிக் கூறிய மெய்ப்போதரிஷியின் கதை	...	211
யாகமுறையைப்பற்றிக் கூறிய நாதப்பிரமரிஷி கதை	...	212
செய்காரியத் தவிர்காரிய மறிந்து நடக்கவேண்டு மென்	...	233
பணிதப்பற்றிக் கூறிய தக்கன் கதை	...	234
பார்க்கவருக்குச் சுக்கிரப்பேர் வந்தவித் முரைத்தல்	...	212
ஞானசாதனத்தைப் பற்றிக் கூறிய சுகயோகியின்கதை	...	233
பிரம தரிசனத்தைப்பற்றிக் கூறிய நாரதமுனிவர்கதை	...	234
பிரம தருமத்தைப்பற்றிக் கூறிய பிருகுவேதியின் கதை	...	234

விஷயம்.

பக்கம்.

13-அநுஸாஸன பர்வம்

1. வேதாகமப் பிரமாண முரைத்த சருக்கம்

கிராதபுயங்க சம்வாதம்	246
சுதரிசனமுனிவர், போகவதி இவர்கள் கதை ...	250
இந்திரமாதங்க சம்வாதம்	259
வீதவவ்வியராஜன் கதை	263
முயற்சியின் திறங்கூறுதல்	266
கிளிப்பிள்ளையின் கதை	267
அறிவாலறியும் பொருள் இன்னதெனக்கூறுதல் ...	270
நரியின் கதை	271
சூத்திரன் கதை	272
பங்கரசிவராஜன் கதை	275
கருடன் கதை	279
கன்னிகாதானத்திற்குரிய வரனது நிதானமுரைத்தல் ...	282
வருணசங்கிரம முரைத்தல்	285
நாரதர், பஞ்சசூடை யென்பவளால் மாதரியல்பு கேட்டறிதல்	287
பெண்டிர் காவலைப்பற்றிக்கூறிய தேவசன்ம நிஷிகதை ...	292
நேத்திரம், நினைவு, பரிசம், இம்மூன்றாமயன் மாதரிடத் தாகாதென்பது பற்றிக் கூறிய விபுலமுனிவர் கதை	296
தேவராதியரிற் பெரியோரையுங் கௌசிக ராஜ னுற்பத்தி யையு முரைத்தல்	299
அருந்தவர் பெருமையும் ஆவின் மகத்துவமும் பற்றிக் கூறிய சவுனகமுனிவர் கதை	302
தருமதானபலன் கூறுதல்	306
பசுலோகசு சிறப்பும் அப்பசு லக்ஷணமுங் கூறுதல்	307
பசுவைப்பூசித்துப் பரிசு தூதலுக்கூறிய சுமித்திர நிஷிகதை	310
கபிலைப்பசுவின் மகத்துவ முரைத்தல்	315
சிராத்தம் விரதம் இரணயதானம் இவற்றின் விதியுரைத்தல்	317
கோசல கோமபமகத்துவம்	319

விஷயம்.

பக்கம்.

தருமா தருமத்தைப் பற்றிக்கூறிய சப்தரிஷிகள் முதலாயி	...	...	...	320
னோர் கதை	...	...	...	
பாதக்காப்பு, கவிகை இவற்றின் தானத்தைப்பற்றிக் கூறிய	...	...	...	329
ஜமதங்கினிமுனிவர் கதை	...	...	...	331
சவுசவிதி யுரைத்தல்	...	...	...	331
சாக்குறியறியுந் தன்மை யுரைத்தல்	...	...	...	335
மானவரிற் சிறந்தா ரிவரெனல்	...	...	...	336
தடாகப்பிரதிஷ்டையின் பலன் கூறுதல்	...	...	...	336
பூஜாவிதிமுறை யுரைத்தல்	...	...	...	...
அந்தணர்சொத்தை அபகரிக்க லாகாதென்பதைப்பற்றிக்	...	...	...	339
கூறிய அரசபந்து மகாராஜன் கதை	...	...	...	
மோக்ஷபூமிகளைப்பற்றிக் கௌதமருக்கும் இந்திரனுக்கும்	...	...	...	341
நடந்த ஸம்வாதம்	...	...	...	
தவத்தினுந் தருமஞ்சிறந்த தென்பதைப்பற்றிக் கூறிய	...	...	...	347
பகீரதமகாராஜன் கதை	...	...	...	349
ஆயுளுக்கு நிறைவுங் குறைவு முண்டாவதற்கேது கூறல்	...	...	...	352
நான்கு வருணத்திற்கும் விரதவிதி கூறுதல்	...	...	...	353
உயர்திணைப்பாலார் அஃறிணைப்பாலர்களாதற்கேது கூறுதல்	...	...	...	355
கொலையும் புலையுந் தவிர்தலைப்பற்றிக் கூறுதல்	...	...	...	362
சுமாக்களக் கொலையைப்பற்றிக் கூறிய ஓர் கிருமியின் கதை	...	...	...	368
கல்வி தவம் தானம் இம்மூன்றின் தாரதம்மியங் கூறுதல்...	...	...	...	
ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய நல்லொழுக்கத்தைப் பற்றிக்	...	...	...	369
கூறுதல்	...	...	...	
சோரஸ்திரீகளுக்கு நடக்கும் எமதண்டனையின் விதம்	...	...	...	376
புருடர் நடக்கவேண்டிய புத்தி யாசாரத்தைப்பற்றிக் கூறுதல்	...	...	...	381
இன்சொல் தானத்திலுஞ் சிறந்ததென்பதைப் பற்றிக்கூறிய	...	...	...	382
ஓர் இருடிகதை	...	...	...	384
புத்திரபேத விவரங் கூறுதல்	...	...	...	385
கங்கையின் பெருமையு மகிமையுங் கூறுதல்	...	...	...	

2. உமாமகேச ஸம்வாத முரைத்த சருக்கம்

கைலாயச் சிறப்பு	...	...	...	391
நிட்கள நிலை	...	...	...	394

விஷயம்.

பக்கம்.

சுகள நிலை		...	...	395
திரிநேத்திரப் பிரபாவம்	...	...	...	396
பஞ்சானனப் பிரபாவம்	...	...	...	397
நீலகண்டப் பிரபாவம்	...			398
பிஞாகப் பிரபாவம்		...	...	399
நந்திவாகனப் பிரபாவம்	...	...	...	400
மசானவாசப் பிரபாவம்	...		...	401
பூசல், பூணல், புனைதல், பொலிதல் இவற்றின் பிரபாவம்	...	...	...	402
பிறைசூடிய பிரபாவம்	...		...	403
சதுர் வருணவிதி	...			404
சதுராச்சிரமவிதி	...	...	...	409
தவபேதங்கள்	...	...	...	410
இல்லறதருமம்		...	...	411
பதிசதிகளின் நிலை	...		...	411
புத்திரர்களின் நிலை	...	...	...	412
மணவாளனை இழந்தவளின் நிலை	...	...	...	413
மனைவியை இழந்தவளின் நிலை	...	...		414
ஐயமிட்டுண்போர் சிறப்பு	...	...	...	415
இராஜத்துவ சம்பவம்	...	...	...	416
கொல்லா விரதம்	...	...	...	417
சம்பாத்திய வகை		...		420
சற்கருமவிதி	...	...	...	421
இருவினைப் போகம்	...	...		422
இகபரதண்டனை	...	...	...	430
திருந்தீரா வினைகள்	...	...	...	431
வினையின்கால இயல்பு	...	...	...	432
ஆயுள் நிர்ணயம்	...		...	433
இருதினைத் தோற்றம்	...	...	...	434
கல்வி கேள்விகளின் திறம்	...	...	...	435
சிவன்செயலாழின் செயல்களின் இயல்பு	...	...	...	436
இருவினைகளின் பயன்	...		...	437
திநேரியிழிவு	...	...	...	438
நல்வினையின் உயர்வு	...	...	...	439
பஞ்ச எகஞ்விதி		...	...	440

விஷயம்.	பக்கம்.
பிதிர்க்கருமபலன்	442
கற்கதி துற்கதிகளுக் காளாயினோர்	444
முத்தநிலை	445
சத்தநிலை	448
நால்வகைப் பதவி	449
பெண்டிர் தருமம்	451

3. பீஷ்மர் முத்திபெற்ற சருக்கம்

புருஷோத்தமன் மகிமையை யுரைத்தல்	460
மெய்ஞ்ஞானிகள் மகத்துவங்கூறி, அதுபற்றி ஒருவேசை	461
யின்கதை யுரைத்தல்	463
தரித்திர வீமோசனமாதற் கேதுகூறுதல்	465
பூதேவர் மகிமை கூறுதல்	466
பூதேவர் மகத்துவத்தைப்பற்றிக் கூறிய அர்ஜுனன் கதை	469
பூதேவர் மகிமையைப்பற்றிக் கூறிய தூர்வாசர் கதை	472
சிவபிரான் சிறப்பும் தூர்வாசர் பிறப்பும் கூறுதல்	474
மாந்தர் முக்குணப் பேற்றின் முறைமை கூறுதல்	474
கர்மசாது தர்மசாதுக்களி னிடல்பு கூறுதல்	475
பீஷ்மர் கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தி லநுக்ளை பெறல்	476
பீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரனாதியருக் கறிவுறுத்தி விடை	477
கொள்ளுதல்	477
பீஷ்மர் தமது பிரபாசன் வசுபதமடைதல்	477
திரிதராஷ்டிரனுந் தருமராஜனும் பீஷ்மருக்கு ஈமவிதிக்	477
கடனாதிகள் நிறைவேற்றுதல்	479
கங்காதேவி தன் புத்திரனுக்குப் பரிந்துவந்து புலம்ப,	479
கிருஷ்ணமூர்த்தி தேற்றுதல்	479

14-ஆகவமேத பர்வம்

1. தருமன் சோகநிவாரணச் சருக்கம்

வேதவியாஸர் தருமராஜன் மனோவிசார மாற்றற்கும்,	483
மாந்தி சேர்த்தற்கும், ஏதுகூறுதல்...	483

விஷயம்.

பங்கம்.

வியாஸர் தருமராஜனுக்கு மருத்துவ மகாராஜன் சரித்திர முரைத்தல்	486
தருமராஜன் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய தேறுதலோடு அத்தினபுராஞ்சென்று அரசியுற்றல்	505

2. ஸ்ரீகண்ணன் துவாரகைக்கு எழுந்தருளிய சருக்கம்

ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அருச்சுனனுக்குப் பிரம்மஞான முப தேசித்தல்	508
ஸ்ரீகண்ணன் தருமராதியரிடத்திலுத்தரவு பெற்றுத் துவாரகைக் கேருதல்	512
உதங்கமுனிவருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்திக்கும் ஸம்வாதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சாத்தகிக்கு உதங்கமுனிவர் சரித்திரங் கூறுதல்	515
ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி வரக்கண்ட கிளைஞர் செயல்	519
ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி வரக்கண்ட கிளைஞர் செயல்	532

3. பரிசுஷித்துற்பவச் சருக்கம்

பாண்டவர் இமையமலைக்கேகி மருத்துராஜன் வைத்த நிதிப்புத்தையல் எடுத்தனுப்புதல்	535
திருதராஷ்டிரன் அழைப்பிக்கக் கண்ணன் அஸ்திபுரிக் கெழுந்தருளுதல்	537
உத்தரை உயிர்மாண்ட பிள்ளையைப் பிரசவித்தல்	539
ஸ்ரீகண்ணனோடு குந்திதேவி முறையிடல்	540
ஸ்ரீகண்ணனோடு திரௌபதை முறையிடல்	542
ஸ்ரீகண்ணனோடு சுபத்திரை முறையிடல்	543
ஸ்ரீகண்ணனோடு உத்தரை முறையிடல்	544
ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் இறந்த குழந்தையை எழுப்பித்தரல் பாண்டவர் பட்டினமீண்டு பாரந்தாமன்செய்த வரிசையும் பெளத்திரனுய்ந்த பரிசையுங் கேட்டானந்தித்தல்	546
பெளத்திரனுய்ந்த பரிசையுங் கேட்டானந்தித்தல்	548

4. பரிவலச் சருக்கம்

வேதவியாஸர் யாகவிதிக்கூறுதல்	552
தருமராஜன் ரக்ஷாபந்தனங்கொண்டு அசுவம் விடுத்தல்	553

விஷயம்.

பக்கம்.

தருமராஜன் அர்ச்சுனனுக் கறிவுறுத்தி யனுப்புதல்	...	554
திரிகர்த்தராதி தேசாதிபர் விஜயம்		555
மகதராதி தேசாதிபர் விஜயம்	...	560
சிந்துவாதி தேசாதிபர் விஜயம்	...	563
விந்தியமாதி தேசாதிபர் விஜயம்	...	566
பாண்டியாதி தேசாதிபர் விஜயம்	...	570
கிரிவிரசாதி தேசாதிபர் விஜயம்	...	585
சேதிபதி தேசாதிபர் விஜயம்	...	586
காந்தாரமர்தி தேசாதிபர் விஜயம்		587

5 வேள்விச் சருக்கம்

அர்ச்சுனன் விஜயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியுள்		
தருமராஜனுங் கொண்டாடல்	...	592
அர்ச்சுனன் அசுவமேதக் குதிரையோடு அஸ்தினுபுரம் வருதல்		596
உலாகி சித்திராங்கதை பப்புருவாகன் இவர்கள் வருதல்	...	598
யாகாதிகிரியைகள் தொடங்கி நிறைவேற்றதல்	...	600

6. நகுலோபாக்யானச் சருக்கம்

அசுவமேதாதிகளினும் ஓரதிதிபூஜை விசேட மென்பதைப்		
பற்றிக்கூறிய சத்துப்பிரத்த முனிவர்கதை		605
நகுலத்தின் பூர்வஜன்ம வரலாறு	...	611

15-ஆசிரமவாச பர்வம்

1. திரிதராஷ்டிரன் துறவெய்திய சருக்கம்

திரிதராஷ்டிரன் தருமராஜனுக்கு விபரீதச் செலவுண்டாக்க		
அதுகண்ட பீமன் மனம் பொறுது தவித்தல்	...	617
திரிதராஷ்டிரன் கொலுக்கூடம்வந்து தனது துறவின்		
கருத்தைத் தருமனுக்குணர்த்தி விடைகேட்டல்		620
திரிதராஷ்டிரன் கருத்துக்குத் தருமனெவ்வாமளிருவருஞ்		
ஸம்வாதித்தல்		623

விஷயம்.

பக்கம்.

தருமன் ஸம்வாதத்தால் திரிதராஷ்டிரன் மூர்ச்சித்தல் ...	628
வியாஸர் தருமனைத் திரிதராஷ்டிரன் கருத்துக் கிசைவித்தல்	629
திரிதராஷ்டிரன் தருமராஜனுக்கு இராஜநீதி யுரைத்தல்...	630
திரிதராஷ்டிரன் மீட்டும் பொருட்செலவிடக் கண்ட பீமன் வெகுள, தருமனவனைத் தேற்றிப் பொரு ளனுப்புதல்	633
திரிதராஷ்டிரன் தானம் வழங்கிக் கார்தாரியோடு தவக் கோலங்கொண்டு வெளிப்படுதல்	636
திரிதராஷ்டிரனோடு குந்திதேவியுந் துறவெய்த, அதுகண்டு வருந்திய பாண்டவரை யவ்வன்னை தேற்றி யறி வுறுத்தல்	637
திரிதராஷ்டிரனாதிபர் துறவெய்திச் செல்லும்போது அந் நகரத்தினர் பிரலாபம்	640

2. திரிதராஷ்டிரன் வனவாசச் சருக்கம்

திரிதராஷ்டிரன் தவநிலை	644
நாரதமுனிவர் திரிதராஷ்டிரனாதிபர்க்கு இனிக்கைகூடும் பதவியின் திறமுரைத்தல்	645
தருமனாதிபர் திரிதராஷ்டிரனுடைய தவச்சூழலுக் கேளுதல்	648
தருமராஜனுந் திரிதராஷ்டிரனு மொருவர்க் கொருவர் கேடும் விசாரணை செய்து கொள்ளுதல்	652
விதுரமகாராஜன் முத்தி பெறுதல்	654

3. திரிதராஷ்டிரன் புத்திரசோபந்தீர்த்த சருக்கம்

வியாஸரோடு திருதராஷ்டிரன் கார்தாரி குந்திதேவி இம் மூவருந் தங்கள் குறைகூறியிரத்தல்	658
வேதவியாஸர் யுத்தகனத்திறந்த துரியோதனாதிபரை வர வழைத்துத் திரிதராஷ்டிரனாதிபரோடு குலாவச் செய்தல்	660
பாண்டவர் அஸ்தினுபுரம் வந்து சேருதல்	666

விஷயம்.

பக்கம்.

4. திரிதராஷ்டிரன் முத்தியடைந்த சருக்கம்

பாண்டவர்கள் ஈராதமுனிவரால் திரிதராஷ்டிரனாகியார்			
செயல் கேட்டுப் பிரலாபித்தல் ...	...	...	670
ஈராதர் பாண்டவர்களைத் தேற்றி இறந்தோர்க்கு ஈமவிதி			
யாதி முடிப்பித்தல் ...	...	...	674

16-முசல பர்வம்

1. பலராமகிருஷ்ணர் பரமபதமடைந்த சருக்கம்

இருடியர்களால் யாதவகுலஞ் சாபமேற்றல்...	...	677
உற்பாதங்கள் விளைத்தல் ...	...	678
கிருஷ்ணமூர்த்தி யாதவர் யாவரையும் ஒரு பூஜையை முன்		
னிட்டுக் கடற்கரைக் கழைத்துச் செல்லுதல் ...	...	679
யாதவர் யாவரும் மதுவெறிகொண்டு பகைத்து முசலப்		
பொடிக் கோரையால் மாளுதல் ...	...	681
கண்ணன் வசுதேவருக்கு நடந்தது நடக்கவேண்டுவனவுங்		
கூறிப் பலராமரிடம் செல்ல அவர் பரமபதமடைதல்		683
ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பரமபத மடைந்து தேவராதியர்க்		
கதுக்கித்தல் ...	...	684

2. அருச்சுனன் துவாரகைபோய் மீண்ட சருக்கம்

அருச்சுனன் வசுதேவரைத்தேற்ற, அவர் கண்ணன்		
கூறிய வற்றைச் சொல்லிக்கலங்குதல் ...	...	688
அருச்சுனன் துவாரகையிலுள்ள ஜனங்களைபெல்லாம் இந்தி		
ரப்பிரஸ்தம் வந்து சேரும்படி முரசறைவித்தல்...		691
வசுதேவரும் பத்தினிமார் நால்வரும் நிரியாணமாதல் ...	...	692
அருச்சுனன் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் பலராமருக்கும் அக்		
கினிக்கடன் முடித்தல் ...	...	693
துவாரகாபுரி கடலில் முழுகிப்போதல் ...	...	695
அருச்சுனன் யாதவகுல ஜனங்களோடு பஞ்சவடியிலிருந்த		
போது வனவேடர்வந்து கொள்ளையடித்தல் ...	...	696

விஷயம்.

பக்கம்.

விஜயன் வச்சிரதேவனுக் கணிமுடிசூட்டி இந்திரப் பிரஸ் தத்திலிருத்தி ருக்மிணி யாதியர்க்குள்ளது கூறி அவர் கடனுமாற்றி முடித்தல் ...	697
அருச்சுனன் வேதவியாஸரிடம் போய் நடந்த விதங்கு றிப்பணிய, அவரவன் மெலிவுதீர்த் தனுப்புதல் ...	699
அருச்சுனன் னஸ்திபுரியடைந்து தருமனாதிபர்க்குத்தான் போய்வந்த சேதிபுகல, அவர்கள் பிரலாபித்தல் ...	701

17-மகப்பிரதானிக பர்வம்

1. பாண்டவர் துறவெய்திய சருக்கம்

தருமராஜன் தம் கருத்தின்படி தம்பியருந் திரௌபதியும் இணங்கி யிருப்பதை அறிதல் ...	707
தருமராஜன் பரிக்கூத்துக்குத் திருமுடி புனைதல் ...	708
தவவேடங்கொண்டு வெளிப்பட்ட தருமனாதியர்க்கெதி ரில் வேதிபரிருவர் வியாஜ்ய முரைத்தல் ...	710
பாண்டவர் தம்மோடு பரதவித்துவரும் பரிஜனங்களைத் தக்கபடி தேற்றிவிடுத்து, நாய்வடிவெடுத்து வந்த தருமதேவதையோடு வழிநடத்தல் ...	712

2. பாண்டவர்கள் உத்தராதிரைச யடைந்த சருக்கம்

அக்கினிதேவன் அருச்சுனனிடத்திருந்த காண்டபத்தை வருணனிடத் தொப்புவித்தல் ...	714
பாண்டவர்கள் பூப்பிரதக்ஷணஞ் செய்தல் ...	715
திரௌபதியும் பீமார்ச்சுன நகுல சகாதேவர்களும் வீழ்ந்து விண்ணுல கடைதல் ...	716
இந்திரனுக்குத் தருமராஜனுக்கும் ஸம்வாதம் ...	718
தருமராஜனுக்கு நாய்வடிவாய்வந்த யமன் பிரத்தியக்ஷமாகி, விமானத்திலேற்றி வைத்தல் ...	725

விஷயம்.

பக்கம்.

18-சொர்க்காரோகண பர்வம்

1. சுவர்க்கதரிசனச் சருக்கம்

தருமராஜன் துரியோதனாதியர் நூற்றுவரைக்காணுதல் ... 732

2. நரகதரிசனச் சருக்கம்

தருமராஜன் தமதண்ணன் தம்பியர் முதலிய பந்துக்களைக்
காணுதல் ... 740

3. பரமபததரிசனச் சருக்கம்

தருமராஜன் தமது பிதிர்க்களாதியரைத் தரிசித்தல் ... 748

4. முத்தியடைந்த சருக்கம்

வைசம்பாயன முனிவர் ஜனமேஜய மகாராஜன் செய்த
பூசனையாதிகளை யேற்றுத் தம தாச்சிரமத்திற்கு
எழுந்தருளல் ... 755
சூதபுராணிகர் வாக்கியம் ... 757

கடவுள் துணை.

ஸ்ரீ மஹா பாரதம்

11-ஸ்ரீ பர்வம்

கண்ணன் துதி

ஆக்கு மாறய னாமுத லாக்கிய வுலகங்
காக்கு மாறுசெங் கண்ணுடைக் கருணையங் கடலாம்
வீக்கு மாறர னுமவை வீந்தநா ளுந்தி
பூக்கு மாமுத லாமவன் பொன்னடி போற்றி

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே, இவ்வாறு யுத்தபஞ்சகத்தின் ஐந்தாம் பாகமாகிய செளப்திக பர்வத்தைக்கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை ஜனமேஜய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமி, பதினெட்டாநாட் காலையோடு சகல ஜனங்களுமாண்டுத் துரியோதன னின்னும் எஞ்சியிருக்கியுள்ள சில சேனைகளைக்கொண்டு யுத்தத் திற்கு வந்ததும், அவைகளைப் பாண்டவ ரறக்கொன்றதும், அது கண்ட அரவகேதனன் தடாகத்துள் மறைந்து மிர்த்யுசஞ்சீவிமந்திர முச்சரித்ததும், அதைச் சில வேடுவராற் கேட்டறிந்த பீமன் அங்ஙன மியாவரோடுஞ் சென்று அவனை வெளிப்படுத்தியதும், பின்னரிருவருங் கண்ண னுரைத்த வாய்மைப்படி சியமந்தபஞ்சகமடு அடுத்ததும், அங்கு தீர்த்த யாத்திரைபோய் வந்த பலராமர் முன் னிலையி லிருவருங் கதாயுத்தம் புரிந்து துரியோதனன் சாய்ந்ததும், அருச்சுனனுடைய தேர் அழன்றதும், துரியோதனனை அசுவத் தாமன் கண்டு சேனாதிபதிப் பட்டங்கொண்டு சிவபிரானுல் வாளா யுதம் பெற்றுவந்து இரவிலே துயின்றிருந்த இளம்பஞ்ச பாண்டவ ராதியரை வதைத்ததும், அதுகண்ட திரௌபதி அவ்வகுவத் தாமன் தலைக்குச் சபதங்கொண்டதும், அச்சபதத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் அருச்சுனனைக்கொண்டு ஒருவாறு முடிப்பித்ததும் ஆகிய இச்சரித்திரங்களை யெல்லாஞ் சாங்கோபாங்கமாகக் கேட்டுச் சந்தோஷித்தேன். இப்பால் சாந்தித் திரயத்தில் முதற்பாகமாகிய ஸ்ரீபர்வத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்” — என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்—

ஈமவிதி முடித்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி

உளனெனி லுளனவ னுருவமில் வருவுகள்
உளனல னெனிலவ னுருவமில் வருவுகள்
உளனென விலனென விவைருண முடைமையில்
உளனிரு தகைமையோ டொழிவிலன் பரந்தே

ஓ தவஞ்சே ருள்பெறுந் தண்சுடர் மணியே பவஞ்சேரி
ருளறும் பண்ணவரணியே கேளும்—பாசறைக்கணடந்த பலகாரியங்
களைக் கண்ணெனந்த சஞ்சயன் அதிசீக்கிரத்தில் அஸ்தினாபுரத்
திற்குப் போய் திருதராஷ்டிர பூபதியைப்பணிந்து செய்திகள் யாவுஞ்
சொல்ல, அவையனைத்தையுங் கண்ணில்லாத தன்னந்தனியாகிய
அத்திருதராஷ்டிர மகாராஜன் கேட்டு, பள்ளமான நடுக்கடலினின்று
பற்றுக்கோடில்லாமல் வாடுவதைப்போற் பதறிக்கதறிப் பார்மேல்
வீழ்ந்து இரக்கங்கொண்டு, மயக்கமுற்றுச் சாய்ந்து கால்கை
யோய்ந்து மைந்தராசையால் மடிந்தவனைப்போற் சலித்து வாடி
னான். அக்காலையில் தீர்த்தயாத்திரை செய்துவந்திருந்த விதூர
மகாராஜன் துரியோதனன்மடிந்த செய்தி யாவுந்தெரிந்து, திருத
ராஷ்டிரனுடைய சபைக்குட்புகுந்து, மிகுந்த துயரம் பூண்டு,
மீண்டுந் தனது விவேகத்தால் ஆராய்ந்து, அண்ணனை வாரியனைத்து,
அவன் கண்ணீர் தணித்து, அநேக தருமங்களையும் அரசர் நீதிகளையும்
அஞ்ஞானம் அகல்விக்கு மெய்ஞ் ஞானங்களையு மெடுத்துக்
காட்டித் தேற்றினான். அப்படி தேற்றியும் அத்திருதராஷ்டிரன்
ஏதொன்றாலுந் தேறாமையால் விதூரன் மிகநொந்து, ஸ்ரீ வேத
வியாசரை வரும்படி நினைத்தான்.

திருதராஷ்டிரன் வியாசரநுக்கை பெற்றுப்
பந்து மித்திராதியரோடு
போர்க்களமடைதல்

உடனே வாதராயணர் வந்தடைந்து, திருதராஷ்டிரன்
கொண்ட புத்திரசோகமானது கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் குறையவும்,
காந்தாரியின் கண்கலக்கமும் ஆறவும், கொட்டிய பஞ்சு போலா
கிய நெஞ்சம் வன்னெஞ்சாகத் தேறவும், அவ்விருவருந் தம்மைப்

பணிந்து தேவரீர் திருவடியே தஞ்சமென்று நமஸ்கரித்துக் கூறித் துன்பமொடுங்கி இன்பமேவிடவுமாகத் தெரிந்த பந்த சம்பந்த நிர்ப்பந்தத்தைத் தொலைத்துத் தேற்றித் தெளிவித்தார். பக்தியுடன் மனந்தேறிய திருதராஷ்டிரானவன் வேதவியாசருடைய பாத கமலங்களில் வணங்கி, “ஓ காட்சியற்ற வெனக்குச் சாக்ஷியாக வந்தாண்ட ஆண்டவனே! ஓ என் குலதீபமே! இனி யான் செய்ய வேண்டிய புத்தியென்ன?” என்று கேட்டான். இப்படி நன்மார்க்க வழியில் நின்று நலம்பெறக்கேட்ட ராஜனேனோக்கி வியாசபகவான் களித்து, “அப்பா என் குமாரனே! நீ இவ்விடத்திலிருந்து இரங்கு வதினால் உனது பத்தினியாகிய கார்தாரியும், உன் மருமக்கண்மார் முதலாகிய இராஜஸ்திரீகளும் அளிந்து கனிந்து பெருந்துகன்படிந்து நொந்துபோகின்றார்கள். இது உனக்கு நன்மையல்ல; நான் சொன்ன படி செய். அழகிய மாதர்களையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு யுத்தகளமாகிய குருகேசுத்திரத்திற் புகுந்து, அவ்விடத்தில் மரணம் அடைந்த பேர்களையெல்லாம் நெருப்புக்கடன் குறையாமல் வாரிக் கொளுத்திப்போட்டு, தடாகக் கரையிற்சென்று, நீர்க்கடன் முதலாகிய கருமங்கள் யாவு முடித்துத் திரும்பிவருவதுவே தீரத்துவமாகிய உண்மை” என்று சொல்லினர்.

அந்தப்படியே திருதராஷ்டிரானவன் தன் பத்தினி முதலாகிய இராஜஸ்திரீகளோடு உற்றதுரைத்து, “யாவரும் புறப்பட்டு என்னோடு வாருங்கள் போவோம்” என்று அழைத்தனன். அவர்க ளெல்லோரும் முகத்திலும் சிரத்திலும் மார்பிலும் வயிற்றிலும் கரங்களினால் அறைந்துகொண்டு, கையை நெரித்துக் கண்ணில்லா வரசனைப் பையப்பைய விளித்து நாம் அந்த யுத்தபூமிக்குப்போய் யாரைக் காணப்போகிறோம். ஐயையோ தெய்வமே இப்படியு முண்டாவென்று அலறிக் கதறிப் பதறி, ஒருவர் பேரி லொருவர் விழுந்து, தலைவிரிகோலமாய்க் குழைந்து உள்ளத்திலெழுந்த மனஸ் தாபம் நீங்காமல் தாமரைமலர்போல் வதங்கி, வீராதி வீரர் யாவரும் போர்புரிந்த பூமியை நோக்கிப் போனார்கள். இதல்லாமலும் அஸ்தினுபுரத்திலிருந்த யாவருக்குத் தெரியும்படியாய் யானை மேற் பேரியறைவித்தார்கள். அஃதெப்படியென்றால் “நாங்களியாவ ருங் குருகேசுத்திரத்திரத்துக்குப் போகின்றோம். தங்கள் தங்கள் நாயகர்கள் பிள்ளைகள் தந்தைமார்கள் தமையன் தம்பிகள் மற்று முண்டான உறவினர்களில் யாவரேனும் யுத்தபூமியில் உயிர்விட் டிருப்பாராயின், அவர்களைக் கண்ணாற் பார்க்கவேண்டிய பேர்க

ளெல்லோரும் எங்களுடன் கூட வாருங்கள்” என்று பறைமுழக்கி வைத்தார்கள்.

இப்படி இறையோதியவாறு பறை கூறியபடியால் தலைமயிர் விரித்த தையலார் கூட்டங்கள் சமுத்திரம்போ விரைச்சலிட்டு, நெருக்கமும் பெருக்கமும் உடையவர்களாய்க் கங்குகரை தெரியாமற் கலங்கிவந்தார்கள். விதாராஜனும் சஞ்சயனும் திருதராஷ்டிரனென்னும் பேர்விளங்கிய கண்ணில்லாத வேந்தனும் கார்தாரியும் முதிர்ந்தவயதை யுடையவர்களாகையால் தேரேறி வந்தார்கள். மற்றப் பேர்களெல்லோருந் துயரத்தினாலும் துக்கத்தினாலும் ராஜமுறைமை வழுவாமல் கட்டுக்காவல் முக்காடு முதலிய பந்திப் புடன் அஸ்தினுபுரத்தின் கோட்டைவாசலைக் கடந்தார்கள். அப்படி கடக்கு முன்னமே அம்மாதர்களுடைய கண்களிலிருந்து வழிக் தோடிய கண்ணீரானது யாவரும் அதிசயப்படும்படியாய்ப் புது வெள்ளப் பெருக்கமுள்ள பெரிய ஆறுபோல் வடிதலில்லாம லோடியது. இப்படியாகத் திருதராஷ்டிரனும் அவனுடைய பத்தினியும் மற்ற ஆடவரும் மாதர்களுங் குருபூமிக்கு வந்தார்கள். அந்தத் திருதராஷ்டிரனும் இன்னுமுள்ள பேர்களும் யுத்தபூமிக்கு வருகிறார்களென்பதைத் திசாதிசைகளில் இருக்குந் தேசதேசத்தாருக்குத் தெரிவிக்கப் புகுந்த தன்மைபோல் இந்த ஸ்திரீகள் இரங்கியழுகிற ஒசை யெங்கணு நிறைந்தது. குந்திதேவியுஞ் சுபத்திரையும் உத்தரை முதலாகிய மற்ற ராஜஸ்திரீகளுந் தங்களால் ஆற்ற மாட்டாத் துக்கத்துடன் விக்கி வேசாறி, அடக்கற்கரிய அரோதனத் துடன் இரணகளம் புகுந்தார்கள்.

திருதராஷ்டிரனைக் காணவிரும்பிய பாண்ட

வர்களோடு கண்ணன் முன்சென்று

கண்டு வசனித்தல்

இவர்கள் குருகேசுத்திரத்திற்கு வந்த சங்கதியை வீரலட்சுமி தங்கிய புஜபல பராக்ரமசாலிகளாகிய பாண்டவர்கள் அறிந்து, அவர்கள் முகத்தில் எப்படி விழிப்பதென்று உன்மத்தம் பிடித்தவா போல் ஒடுங்கி, சற்றுநேரம் நிதானித்து, “எப்படியும் அவர்களைக் காணவேண்டுமே யல்லாது காணாமலிருக்கப்படாது; ஆகையால் வள்ளல்கருத்து உள்ளபடி முடியும்” என்று துணிவுகொண்டு அவர்களுக் கெதிர்போகத் தொடங்கினார்கள். அப்போது மூலகாரண னாகிய முகுந்தன் பாண்டவர்களை நிறுத்தி, “ஆத்திரப்படாதீர்கள்!

மூவாசை கட்டந்த முனிவருக்கும் புத்திரசோகம் பொல்லாது. இங்கே இறந்துகிடப்பது ஒன்றிரண்டல்ல, நூறுபிள்ளைகளையும் ஆபிரம் பௌத்திரர்களையும் வாரிக் கொடுத்திருக்கிற திருதராஷ்டிரனுங் கார்தாரியும் மிகுதுயரங்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் மனத்திலும் வயிற்றிலும் வடவாமுகாக்கினி குடியிருக்கும். இந்தக் கடுமைக் காலத்தில் நீங்கள் எதிரேபோனால் அவர்கள் உங்களைப் பஸ் மீகரமாய்ப் போகும்படி சபிப்பார்கள். (சூயவனுக்குப் பல கடிவேலை. வயவனுக்கு ஒரு நொடிவேலை) என்பதுபோல் முடியும். நான் பட்ட பாடெல்லாம் நடுக்கடலிற் கரைத்த புளியாய்ப் படியும். ஒநலம்பரவுந் தருமநத்தனா! சற்றே பொறும்! ஏது காரியத்திற்கும் ஆத்திரப்படலாகாது. முன்பின் யோசித்துக் காரியா காரியந் தெரிந்து செய்ய வேண்டும். கண்ணில்லாதவனையும் இருந்த கண்ணையு மறைத்துக் கொண்ட கார்தாரியம்மனையும் லேசாய் நினைக்காதீர்கள். அவ்வளவு பரிசுத்த மனமுடையவர்களானால், இப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளைகள் பிறப்பார்களா? அம்மானும் ஐயாவுக்குச் சம்மந்தப்பட்டபடியாற் பொற்பட்டம் அடித்துக் கண்ணைப் பொட்டென மூடிக்கொண்டாள். இவர்களுள்ளாரும் மகாகொடும்பாவ உருக்கொண்ட துஷ்ட ஜெந்துக்களாகும்!” என்று அவர்களை அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஒருபுறத்திற் பொருத்தி, பீமசேனனைப்போற் பஞ்சலோகத்தாற் பூர்வம் அமைத்திருந்த ஒரு பெரிய உருவை விதாருடைய அநுமதியின் பேரிற் கொண்டு வரச் செய்து திருதராஷ்டிரனுக்கு முன்னே நிறுத்தி, தாம் முன்னதாகச் சென்று, “ஓ மாமா யான் கண்ணன் இதோ வந்தேன்” என்று நமஸ்காரஞ் செய்தார். இப்படி சொல்லிய அவர் குரலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் திடுக்கிட்டு, “அப்பா கிருஷ்ண! என் பிள்ளைகளை யெல்லாம் வஞ்சித்துக் கொன்ற இனி உனக்குக் கண்ணுறக்கம் வருமா ஆ வஞ்சகனே!” என்று வாய்விட்டுப் புலம்பினான். அந்த மொழி கேட்ட முரகரி திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்து, “ஓ சர்வபூமா! ஓ என் பெரியமாமா! நான் செய்தாலுஞ் செய்யாமற் போனாலுஞ் காகதாளி ஞாயம்போல் உலகம் என்னையே சொல்லும். தேவரீரும் வாயிற்போட்டு என்னையே மெல்லும். அதனா லெனக்கொரு குறைவு மில்லை. எப்போதும் உண்மை உண்மையே; பொய்மை பொய்மையே. ஆகிலும் நான் பிறந்தவேளை இல்லை யென்றாலும் விடாது. அந்தச் சொல்லுக்கு நான் வல்லை யென்றாலும் விடாது. (பாண்டமோரிடத்தில் பழியோரிடத்தில்) என்னும் பழமொழிபோல வினைந்தாலயாரென்ன செய்யலாம்? அப்பால் உங்களிஷ்டம். ஆனால் உங்

களுக்கு வந்ததெல்லாம் நஷ்டம். அதனால் வெகு கஷ்டம். இருந்த போதிலும் இனிமேலென்ன யோசனை யிருக்கின்றது. நடக்கவேண்டிய வினையின்படி நடந்தது. இப்பால் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை யோசிக்கத்தக்கதே!” என்று சொல்லித் தேற்றினார்.

பாண்டவர் திருதராஷ்டிரனைச் சேவித்துக் கொள்ளுதல்

இவ்வாறு தேற்றிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் பாண்டவர் களைக் கண்காட்டித் திருதராஷ்டிரனுடைய காவில் விழச்செய்தார். அந்தப்படியே ஐவரும் புகுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பக்கத்தி லிருக் கிற விதுரமகாராஜன் “அண்ணா! புத்திரர்களாகிய பாண்டவர்கள் தங்களை வந்து வணங்குகிறார்கள்!” என்று சொன்னார். அந்த மொழியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் திருதராஷ்டிரன் பிரமித்து, “ஆ ஆ மைந்தர்களே!” என்று வாய்விட்டுக் கூவி “எங்கடா அப்பா என் னருமைத் திருத்தம்பியின் பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்கள்!” என்று கைவிரித்துத் தடவி, முரசுயர்த்த முடிபொறுத்த தருமராஜனை அன்போடணைத்து, புயத்துடன் பொருத்தித் தழுவி, முகத்துடன் முகஞ்சேர்த்து முத்தமிட்டு மடிமீதேருத்தி வரிசை முறைமையிற் சிறந்த வண்மை பாராட்டித் தன் பக்கத்தில் இருக்க அமைத்து, “மற்றப் பிள்ளைகளு மெங்கே? அப்பா மைந்தர்களே வாருங்கள்!” என்று வீசுமென பாசம்போன்ற கரங்களை நீட்டினான். அந்த வேளையில் வாயுகுமாரனாகிய பீமசேனனை மாயன் மறித்து, “வாயுகுமாரனே கண்ணில்லாதவ னென்று தாராளமாகச் சென்று முன்னின்று வணங்காதே! இதோ உன்னைப்போ லிருக்கின்ற பஞ்சலோகப் பாவையை இந்த அந்தகனுக்கு முன்வைத்து, நீ அந்தப் பாவைக்குப் பக்கத்தி லிருந்து நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொள். இந்தப் பாவையேது உனக்குத் தெரியுமா? நீங்கள் சிறு வயதாய் விளையாடுங் காலத்தில் உனக்கு விஷபோஜன மூட்டிக் கட்டி ஆற்றிற் போட்டுவிட்டான் துரியோதனமகாராஜன். அப் போது ஏழுநாள் வரைக்கும் உன்னைக்காணாமல், ஊரும் நாடும் உறவினரெல்லாரும் வந்து துக்கங் கொண்டாடும்போது, இந்தத் திருதராஷ்டிரன் உன்பேரில் வைத்திருந்த பக்ஷத்தால் அந்த ஏழு நாள் வரைக்கும் அன்னத் தண்ணீர் தொடாமல், பீமா பீமாவென்று கூவிக் கூவி ஆவியழிப்பானான்.

அதன்பேரில் இதோ இருக்கிற மகாநுபாவனாகிய விதுர ராஜனும் பிஷ்மர் முதலாகிய பேரும் உடனே யோசித்து, பஞ்ச

லோகத்தால் உன்னைப்போல் வார்ப்படஞ்செய்து பீமாவென்று கூப்பிட்டால் ஏன் ஐயாவென்று எதிர்ப்பேச்சு கொடுக்கும்படி சூத்திரமும் அமைத்து, இந்த ராஜனுக் கெதிரில் நிறுத்தி, பிள்ளைகளுடனே விளையாடுகிறானென்று சொல்லி நீ வருகிற எட்டுநாள் வரைக்கும் இராஜனைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பாவைதான் இந்தப் பாவை. அப்பேர்ப்பட்ட அன்பு மறவாதிருந்த அத்தனை எள்ளத்தனையேனும் பட்சமில்லாமற் பண்ணிப் போட்டான் துரியோதனன். இப்பவும் நூறுபிள்ளைகளையும் நீயேகொன்றாயென்று கண்டமட்டில் விஷம் வைத்திருக்கின்றான். ஆதலால் இந்தப் பொம்மைக்குப் பக்கத்திலிருந்து வணங்கு” என்று ஆதிமூலமாகிய ஐயன்சொல்ல, அந்தப்படியே பீமன்போய்த் திருதராஷ்டிரனுடைய பாதத்தில் தாழ்த்தான். உடனே அவன் மகா உருக்கமுள்ளவன்போல் நிமிர்ந்து, “அப்பா பீமா வாடா என்சாமி!” என்று சொல்லி அவனைத் தழுவுத் தன் கரத்தை நீட்டினான். அக்காற் பஞ்சலோகப் பதுமையை முன் தள்ளினார்கள். அந்தப் பாவையைப் பீமசேனனென்று சேர்த்துப்பிடித்து முறுக்கி அணைத்து இறுக்கித் தழுவியபோது அது பலபலவென்று உடைந்து உதிர்ந்து மண்ணோடு மண்ணாப்ப் படிந்தது. தன் பிள்ளைகளிற்தப் பழியை பீமனோடு ஆற்றலாமென்றெண்ணிய வேந்தன் அந்தப் பாவையுடம்போடு தீர்ந்து தானுஞ் சேர்ந்து வீழ்தான். அப்போது அக்கம் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அத்திருதராஷ்டிர மகாராஜனைத் தேற்றியெடுத்தார்கள்.

அந்தப் பஞ்சலோகப் பாவையானது பொடிப்பொடியாய்ப் போகவே பீமசேனன் வெகுண்டு, மகா கோப வயிரங்கொண்டு; “அடா நயவஞ்சகமுடைய பாவி—நீ செய்த தீவினையெல்லாஞ் சேர்ந்து கூடியே தங்கமாகிய நூறு பிள்ளைகளின் அங்கத்தைப் பங்கப்படுத்தி அவரவர் புத்திர மித்திரர்களுடன் நாசம் அடையும்படி செய்தது. உனக்கு இந்தக் கெட்ட நினைப்பு இல்லாவிட்டால் இன்னுஞ் சிலகாலம் வரைக்கும் அவர்களிருப்பார்கள். ஆ! ஆ! பெரியோனே உனக்கிரண்டு கண்ணும் புளியம்பூவைப்போல் அவிந்திருந்தபடியால் இன்று நான் பிழைத்தேன். இல்லாவிட்டால் நூறு பேருடன் நூற்றொருவனு யிறந்துபோ யிருப்பேன். ஓ என்னிஷ்ட தெய்வமே! என்னைப் பிழைக்கச் செய்வதற்குத்தானோ இந்தப் பாவியினுடைய கண்ணைக் கெடுத்துவைத்தாய்” என்று கிரீசனைப் போற்றி, “ஐயோ அநியாயமாய் நூறுபேரைக் கொன்றதைப் பார்க்

கிலும் இந்த வஞ்சகனாகிய திருதராஷ்டிரனையே முக்கியமாகக் கொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. இவனை உயிருடன் விட்டது பெருமோசம். இன்னும் இவனிருப்பானாகில் நல்ல பாம்பைப்போல் விஷம் வைத்துக்கொண்டு யார்யார் குடிக்கு என்ன தீங்குவைப்பானே? அப்பப்பா இவனிருப்பது என்மனஞ் சற்றும் ஒப்பாது!” என்று பேசாதும் பேசி ஏசாதும் ஏசினான். அந்தச் சொல்லை யெல்லாங்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் வாயைத் திறவார்மல் மறுவார்த்தை யொன்றும் பேசாமலிருந்தான்.

அப்போது மாதவனுனவர் பீமனேனோக்கி, “ஆ! ஆ! பீமராஜனே! பெரிய தகப்பனை இப்படியும் பேசலாமா? அந்தமட்டும் போதும் வாயைமூடு!” என்று கையமர்த்திவிட்டுத் திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்து, “ஓ மாமா! நான் விளைத்த பொல்லாத கலகவஞ்சனை யால் உமது புத்திர பௌத்திராதியர் இறந்துபோனாரென்று என்பேரில் தோஷஞ் சொன்னீர். இவ்வளவு பாடுபட்டும் இத்தியாதிகேடுகெட்டும் வஞ்சனையுஞ் சூதும் யாரிடத்தில் நிறைத்திருக்கின்றன? யாரிடத்தில் விளைந்துறைகின்றன? இப்போது உமது பிள்ளைகளும் போர்பிள்ளைகளும் உமக்குண்டாகிய சம்பத்தும் நாசமாய்ப் போவதற்கு வேறொரு மனிதனும் பொல்லாங்கு செய்யவேண்டுமோ? நீரே இதற்கெல்லாங் காரணமாயிருக்கின்றீர்! ஓ மாமா! உமது புத்திர மித்திராதியர் இறந்து மடித்ததற்குக் காரணம் உம்மைவிட வேறொருவரையும் நினையாதீர்! நெஞ்சில் வஞ்சம்வைத்துச் சொல்லாதீர். இப்போது யாவரும் பிரசித்தமாய் உம்முடைய வஞ்சனையைக் கண்டார்கள்!” என்று ஒதவும், அதைத் திருதராஷ்டிரன் கேட்டு, “ஓ எனதன்பிற்சிறந்த மருமகனே! உன்னுடைய கடைக்கண்ணருள் மாத்திரம் இருக்குமாகில் என்வஞ்சனையும் என்னால்வினையும் பிழையும் என்னசெய்யும்? என் வஞ்சம் என்னையே ஒறுத்தது! என் கழுத்தையே அறுத்தது! நீங்கள் திருநெதிருட்டு வெளிவரமாட்டாது. நான் திருடாமற்றிருடிக்கெட்டேன். இனிமேற் புத்தி வந்தது!” என்று சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்.

“ஓ மாதவா! ஓ மதுசூதனா! ஓ கபட நாடகா! இனியோசிக்குமிடத்தில் இந்த ஐவரையல்லாமல் எனக்கு வேறு துணை யாரிருக்கின்றார்கள்? இவர்களைவிட வேறு உறுதியென்ன இருக்கின்றது? ஓ உத்தமனே! இது உண்மையான வார்த்தை!” என்று இதமாய வாக்கியத்தைத் திருதராஷ்டிரன் சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டழுதான்.

அதைக் கோபாலகிருஷ்ணன் கண்டு பாண்டவர்களைப் பார்த்து “அவரவர் வஞ்சனை அவரவரையழிக்கும். உங்களுக்கொரு துன்பமு மில்லை. நீங்கள் தருமமே ஜெயமென்றிருங்கள்!” என்று சாற்றினார். அப்பால் அர்ச்சுனன் முதலாகிய மூவரும் வந்து வணங்கினார்கள். அப்போது திருதராஷ்டிர மகாராஜன் உள்ளமுவந்து மகிழ்ந்து, அப்பிள்ளைகளைத் தழுவிக்கொண்டு, இங்கித வசனங்களைப் பேசி, துன்ப முதலியதுத் தீர்த்து, தன் குமாரர்களிடத்திலிருக்குத் தன்மைபோலிருந்து, கேட்க வேண்டியதைக் கேட்டு, பேச வேண்டியதைப் பேசி யோசித்து மகிழ்ந்திருந்தான்.

பாண்டவர் காந்தாரியைச் சேவித்துக் கொள்ளுதல்

இப்படி பாண்டவரைவரும் பெரிய அரசனைப்பணிந்து ஆசீர் வசன முதலிய அன்பெல்லாம் பெற்ற பின்பு, தங்கள் தாயாகிய காந்தாரியம்மனுடைய மனத்திற் குடிக்கொண்டிருக்குத் துயரத்தை நீக்கக்கருதி, யாவரு முறைமையாகச் சென்று எதிரின்று வணங்கினார்கள். அவர்களை யெடுத்து அணைத்து உபசரித்த காந்தாரி யானவள் பீமனைப் பார்த்து வெங்கனலாகிய வடவாமுகாக்கினியின் வெப்பம்போல் உருத்து, “அடா பீமா! என்ன தான் ஜன்மப் பகையா யிருந்த போதிலும் இதெவ்வளவு அற்பமென்று எண்ணித் தள்ளிக் கொண்டு போகாமல், பாவமும் பழியும் பாராமல், பச்சாத்தாபம் நினையாமல், முடிபொறுத்த துரியோதனராஜன் முதலாய்க் கடைப் படு பிள்ளையாகிய விகர்ணனீரூ யுண்டாயிருந்த நூறுபிள்ளைகளையுங் கொன்றாயே? அப்பா! இப்போதுன்மனங் குளிர்த்ததா? எல் லோருக்கும் சிரேஷ்டனாகிய கெடிஸ்தலாதிபதியான துரியோதன மகாராஜனைத் தண்டுகொண்டு தொடைமேலடித்துத் தொடையை முறித்துச் சாய்த்தாயாம். இது தர்மந்தானா? இப்படி விதிப்பி அடித்ததுமல்லாமல், சொற்பபுதாகிய பற்பல வார்த்தைகளைச் சொல்லித் திட்டினாயா! அதுவும் போகட்டும். அடிபட்டுத் தொடை முறிந்து பூமியில் விழுந்துபோன பிற்பாடும் ஷூரத்திரம் வைக்க லாமா? கொஞ்சமேனும் எண்ணிப்பாராமல், அணிமணிப் பணிமுடி தரித்த வணங்காமுடியில் உதைத்தனையாமே. இவைகளெல்லாம் யாரை யார் செய்யத்தக்க வேலை? இவையல்லாமலும் இளவரசென் னுந் துச்சாதனைச் சிலுக்கச் சிலுக்க இழுத்து வலித்து, கழுத்தைத் திருப்பி, செய்யாத சித்திரவதை யெல்லாஞ் செய்தாயாம். மேலும் அவனுடைய உரத்தை உடைத்து, பல்லினாற் கடித்து, உதிரத்தையும் அள்ளிக் குடித்தாயாம். இவைகளெல்லாம் உனக்கு நன்மை

யோ? அடா பீமா! சிறியோர் தெரியாமற் செய்தாலும் வைதாலும் பெரியோருக்கு இரக்கம் துணையாயிருக்க வேண்டுமே. உனக்கு எவ்வளவேனும் இரக்கமென்பதில்லாமற் போச்சே!” என்று கார்தாரி கதறிக் கண்கலுழந்து சொன்னாள்.

இப்படியாகக் கூறிய கார்தாரியம்மனை பீமன் வணங்கி, “என் தாயே! தேவரீர் இப்போது மதிமறந்து பேசுகிறாற்போலிருக்கின்றது. பூர்வத்தில் ராஜராஜர் நெருங்கிய பேரவையில் எங்களை அவமதித்ததும், அநியாயம் புரிந்ததும், நீர் அறியமாட்டீரோ? ஒதெய்வப் பெண்ணுக் கொப்பாகிய தேவி! எங்கள் நிமித்தத்தில் அவர்கள் செய்த அநியாய வஞ்சனைச் சூட்சியை நாங்களறிய மாட்டோம். தெய்வம் அறியும்! அன்னியரும் புண்ணியரும் அறிந்திருப்பார்கள். எப்போதும் நீதி முறைதப்பி நன்றி குன்றினபேர் எப்பேர்ப்பட்ட நாதனாயிருந்தபோதிலும், வேதனையிருந்தபோதிலும், கடவுளாகக் கொக்குத் தப்பிப் பிழைப்பார்களோ? தாயே! எங்களைச் செய்தது பெரிதல்ல. உங்களுக்குரிய பெரிய மருமகளாகிய திரௌபதியைத் துரியோதனன் இழுத்து வரச் சொன்னபோது தேவரீரிடத்தில் நாங்கள் விட்டு வந்திருக்கத் தங்களுடைய அரண்மனைக்குத் துச்சாதனன் வந்து அழைத்தானல்லவா? அப்போது திரௌபதியானவள் தங்களைச் சரணமாக அடைந்து, ‘மாமி! மாமி! இதென்ன அநியாயம்? ஐயோ! சாமீ! சாமீ!’ என்று அழுது உம்மைத் தொழுது கட்டிக்கொண்டதுண்டா இல்லையா? அப்போது என்னடா தம்பி துச்சாதனனுவென்று தடுத்து, இதென்ன காரியம் போடா என்று ஒரு பேச்சு சொல்லி யிருந்தால் இவ்வளவு கலகம் விளையாதே! உமது பிள்ளைகளெல்லாருஞ் சுகமாயிருப்பார்களே! அந்தக் காலத்தில் தங்களுக்கு எங்கள் பேரில் ஒரு கோபமும் இல்லையே. இப்படியிருக்க தாங்கள் மெத்தக் கடுமாய்க் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்ட பாஞ்சாலியின் கையைப் பறித்துவிட்டு, ‘என்னடி காகை கற்றென்றால் கணவனைக் கட்டிக்கொள்ளுகிற நீவி! அடி ஜெகஜாலி குடி கேடி! அடி போடி!’ என்று சொன்னீராமே. அந்தக் கணந் துச்சாதனன் திரௌபதியின் தலைமயிரைப் பிடித்து, கதறக் கதற இழுத்து வந்து சபையில் நிறுத்தி வஸ்திர பங்கஞ் செய்தபோது எங்கள் வயிறும்-கண்ணும்-மனமும்-அந்தப் பாஞ்சாலியின் உடலும்-சூடலும்-எப்படி எரிந்திருக்க வேண்டும்? அம்மணி! அது உமக்குத் தெரியாதா! அருகணந்த மருமகள்மீது கருணையென்ப தணுவளவேனும் உம்மிடத்தி லிருந்ததோ? அம்மா!

நாங்களுந் தங்கள் கர்ப்பத்தி லுதித்தவர்கள் தானே. அக்கால் எங்களுக்கு எரிந்த எரிச்சலைப் பார்க்கிலும், இக்கால் உங்களுக்கு அதிக எரிச்சலிருக்கு மென்று நான் நினைக்கமாட்டேன். நாங்கள் கொண்ட வயிற்றெரிச்சலுக்கு நீர்கொண்ட வயிற்றெரிச்சல் உரையிடப் போதாது. தாயே! மேலும்—ஓர் மாமுனிவருடைய சாபமும், உன் மருமகளாகிய திரௌபதை இட்டசாபமு மிருப்பதோடு, நீர் ஆதி நாளில் துரியோதனன் தேகத்தைப் பரிசனஞ் செய்யும்போது இடையிற்றுணி தடுக்க, ‘அப்பா மகனே! உனக்குப் பிராண நிலை தொடையி விருக்கிறது, உன் தொடை முறிந்தால் மரணமாவாய்.’ என்று சொல்லி யிருந்த வார்த்தையும் வீண்போகாமல், எல்லாம் முண்ணெவந்து கலந்துகொண்டு இவ்வண்ணம் முடிந்துவிட்டன. ஓ மாதரசியாகிய மாதாவே! இளையவனாகிய துச்சாதனனுடைய ரத் தத்தைக் குடித்தே னென்று சொன்னீரே. அந்தக் காலத்தில் எனது கோபத்தால் நான் சபையிற்கூறிய சபதம் பழுதுபடாமல் வாயில் விட்டுக் கொப்பளித்து உமிழ்ந்து விட்டேனே யன்றி, குடிக்கவில்லை. இது நான் செய்யவேண்டிய கடமையா யிருந்தது. அப்படியே இந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் அருளால் நடத்திவிட்டேன். இறைவியே! என்பேரிற் கோபம் பண்ணுதீர்” என்று பீமன் பேசியவனைத்துங் கேட்ட அம்மடக் கொடியாகிய கார்தாரி மீண்டும் பீமசேனைப் பார்த்து, “நல்லது பீமா! இவர்கள் தான் துன்மார்க்கான். இவர்களை நீ முடித்துவிட்டாய். போகட்டும்! சொக்கட்டானாடிய சபையில் உங்களுக்காகவுந் திரௌபதைக்காகவுஞ் சார்பாகப் பேசித் தமையனுடைய கோபத்தையும் பழியையுந் தானேற்றுக்கொண்ட விகர்ண நென்னுந் தருமவானையுந் கொன்று விட்டீர்களே! இது நன்மைதானா! தருமந்தானா! இதை யெனக்குச் சொல்லுங்கள் அப்பா!” என்றான். அப்போது பீமசேனன் அதற்குப் பதிற சொல்லத் தோன்றாதவனாய் மயங்கி வாடி நின்றான்.

அந்தச் சமயத்தில் துளபமாலே பொறுத்த தூயோன் கார்தாரியைப் பார்த்து, “மாமி! அது சங்கதி நான் சொல்லுகிறேன். இவ்வளவு நல்லவனாய் விகர்ணன் இந்தத் துஷ்டருடனே சண்டைக்கு வரமாட்டா நென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். மிஞ்சி வந்து விட்டான். பீமன் பார்த்து, “நீ மெத்த நல்லவன்; உன்னை நான் கொல்லமாட்டேன். போய்விடு” என்று பலதரஞ் சொன்னான். என்ன சொல்லியுமவன் கேளாமல் துன்பப்படுத்தி மேல் வந்து விழுந்து, பலவித ஆயுதங்களினாலுஞ் சாடினான். அப்போதும்

பொறுத்துப் பார்த்தான் பீமன்; அவன்விட்ட ஆயுதவடிவையை யெல்லாஞ் சகித்தான். பின்ன ரென்செய்வான். தன்னைக் கொல்ல வந்தது பசுவானாலுந் தாக்ஷணியம் பாராமற் கொல்லென்னுந் தருமத்தை வைத்துக்கொண்டு முடித்து விட்டான். இல்லாவிட்டால், தான் சாக மருந்துண்பார்களா! மாமி!” என்று சொன்னபோது அருகிருந்த மற்றப்பேர்களும் மெய்தா நென்று விளம்பினார்கள். அதைக்கேட்ட கார்தாரி ஒருவாறு தேறி, “அப்பா கிருஷ்ண! அது போகட்டும், என் தமையனாகிய சகுனியைச் சாஸ்திரந் தேர்ந்த சகாதேவன் முடித்தது உனக்கு நன்மையா யிருக்கிறதா?” என்று சலித்தான். அப்போது ஆதிக்கேசவனாகிய அமலன், “மாமி! சூதாடிப் பாண்ட வர்களை இக்கோலங் கண்டு, நல்ல தலத்தில் பிறந்த உன் பிள்ளைகள் நூறு பேரையுங் கெடுத்து, ஆவிதொலையச் செய்த பாவி அவனாதலால், உன்னை நானே முடிக்கிறேன் என்று ராஜசபையிற் கூறிய சபத வசனப்படி சகாதேவன் முடித்து விட்டான். அவனையும் நீங்கள் லோவப்படாது. இவைகளெல்லாம் வினைச்செய லென்று நிச்சயித்து மனந்தேற வேண்டியது. ராஜகுலத்திற் பிறந்த நீர் சலிப்படைவது நன்மையல்ல. இனிமேல் அவைக ளொன்றையும் நினை யாதீர்! இதோ இந்த ஐவரும் உமது மக்கள்” என்று சொல்லி அவர்களை வீழ்ச்செய்து, தானும் வீழ்ந்து பணிந்தார். உடனே கார்தாரி கோபமாறினவளாய் நமஸ்கரித்த கிருஷ்ணன் முதலிய பிள்ளைகளை யெடுத்து அணைத்து உச்சிமோந்து ஆசீர் வசனம் புகன்று, யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு போர்க்களத்துட் புகுந்தான்.

திருதராஷ்டிரனாதிபார் படுகளஞ் சோதித்துப் பரிபவ முறுதல்

அவ்விடத்திற் பெருமை வாய்ந்த மருமகளான திரௌபதை வந்து வணங்கினாள். அவளைக் கார்தாரி யெடுத்து அணைத்து, “அம்மணி இப்போது உன்னை அறிந்தேன். அப்போது அறியாமற் கெட்டேன். முன்ன முன்னைத் துச்சாசனன் இழுத்துக்கொண்டு போவதை அறியாமற் கைவிட்டேன். நீ அருந்ததிக்கொப்பான அணங்கென்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை” என்றுரைத்து, மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, யாவருஞ் சேர்ந்து போகும்போது சுபத்திரை உத்தரை முதலியபேரும் வந்து பணிந்தார்கள். கார்தாரி அவர்களை யுந் தேற்றி அழைத்துக்கொண்டு, தன் கணவனோடும் மற்றக் காரிகை

யாரோடுங் கழுக்களும் பருந்துகளுங் கலந்துகூடிய ரணகளத் திற்குப் போய், துரியோதனன் விழுந்து கிடக்குஞ் சமத்த பஞ்சக தீரத்திற் சேர்த்தாள். அப்போதவ்விடத்தில் உயிரிழந்துகிடக்கிற துரியோதனனை அவன் பெண்சாதியாகிய பாணுமதிகண்டு, நாயக னுடல்மேல் வீழ்ந்து, செழுந்துயரில் ஆழ்ந்து, வாழ்ந்த நாளின் வண்மைக ளெல்லாம் வரிசை வரிசையாய் மொழிந்து, உயிர்த் துயிர்த்து விழுந்து பெரு நெருப்பில் வீழ்ந்த புழுவைப்போல் துடித்துத் தன்னுயிரை வெறுத்துச் சேர்ந்தாள். திருதராஷ்டிரனுங் காந்தாரியுந் தேகத்தைத் தழுவி, செவி, மூக்கு, திருமுடி, வாய், மாப்பு, வயிறு, கால், கை இவை முதலிய உறுப்புக்களைத் தடவித் தடவி முத்தமிட்டு, ஒங்கிய சத்தமிட்டுக் கதறிக் கண்ணீர் சொரிந்து, தளர்ந்து, கரைந்து, தரைமேற் படிந்தார்கள். வண் டாரந்த மதுமாலே அணிந்த கூத்தலையுடைய மற்ற மடமாதர்க ளெல்லோரும் புலம்பி, கண்ணீராற் கையலம்பி மாழ்கி வருந்தி னார்கள்.

இவ்விதமாக ஏக இரைச்சலாய் எங்கும் பொங்கி இரங்கிக் கொண்டிருப்பதை உரியோராகிய விதூர ராஜனும், சஞ்சயனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பார்த்து, அவர்களையெல்லாம் பல விதங் களிாலே தேற்றினார்கள். அப்பாலம் முதுகுரவருந் தீரத்துயர மொரு விதத்தினுற் றீர்ந்து தேறி, அந்த இடம்விட்டுத் துச்சாதனன் முதலிய போரிற் சிறந்த பிள்ளைகள் இறந்த இடத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் பெருக விடுத்தது, அவர்களை யெல்லாம் எடுத்தெடுத்து மடிமீது வைத்து, உடலைப் பொருத்தி அணைத்து, முத்த மிட்டுக் கொஞ்சிக் கொஞ்சிக் குலாவினார்கள். அவர்களுக்குரிய பத்தினி மார்கள் சோர்வில்லாத தனத்தின்மீதும், வயிற்றின்மீதும் அறைந்து கொண்டு, துன்ப மென்பவை யாவனும் உழன்றார்கள். அந்த ராஜ ஸ்திரீகள் பட்ட. துயரத்தை இத்தன்மைத்தென்று எம்மாற் பிரித்துச் சொல்லக்கூடாது. ஒ பெருமானே இன்னமும் அப்பாற் றொடர்ந்து செல்வக் குமாரராகிய இலக்கணன் துற்சனி இவர்கள் முதலாகிய பேரப்பிள்ளைகள் பற்பலரும், கல்விக்குரிய அபிமன்னு முதலாகிய மைத்தர்களும் ஐவரான இளம் பாண்டவர்களும் மற்று முண்டான பெளத்திரரும் அழிந்து கிடக்கும் இடங்கள் தோறுஞ் சென்று அழுதார்கள். அவர்களுக்குரிய பத்தினிமார்களும் மற்ற உரியவர்களும் பார்த்துப் பார்த்து, உயிர்த்து உயிர்த்து, வேர்த்து வேர்த்து, ஒப்பனைசொல்லித் துயர்கூர்ந்து அழுதார்கள். சொல்லினு

லுயர்ந்த மெல்லியாளாகிய துர்ச்சனையானவள் மிகுந்த துயர்கொண்டோடி, சயிந்தவனுடைய மல்லாந்த உடல்மேல் வீழ்ந்து அழுது சிந்துபதியாகிய மாமன் இறந்ததையுங் கண்டு தொழுது துயர் கூர்ந்து, தன்னைத்தான் மறந்தாள்.

இப்பால் யாருங் கங்கா புத்திரனாகிய பிஷ்மர் பொல்லாதவருத்த மதுபவித்துச் சாசனத்தில் இருப்பதைக்கண்டு, நெடுமூச் செறிந்து புலம்பி, வில்லுக்கும் வேதத்திற்கும் வல்லவராகிய துரோணசாரியார் கிடந்த விலையைப்போய்க் கண்டு, உடல் மறந்து கவலைபூண்டு கருகி வாழிக் கரைத்தார்கள். பேராற் சிறந்த கிருபி யென்னும் பெண்ணு ரமுதமானவள் நாயகன்மேல் வீழ்ந்து, கரத்தினால் மார்பில் அடித்து, தீராத் துயரத்துடன் திடுக்கிட்டுத் தியங்கி மயங்கி நெடிதாக மூச்சுவிட்டுப் பேச்சில்லாதிருந்தாள். அங்க தேச ராஜனாகிய கர்ணனையும் அவனுடைய பிள்ளைகளையும் நேராகப் போய்ப் பார்த்து பெருந்துயராகிய பெருவெள்ளத்தில் மூழ்கிப் பள்ளத்தினின்று நீர்திக் கரையேற அறியாதவர்களாய் நெட்டுயிர்த்தார்கள். அந்தக் கர்ணனுடைய தேவியானவள் தன் நாயகனைக் கண்டு அவனுடைய நற்பிறப்பை யுரைத்துக் கண்ணீர் கலுழ்ந்து கரைந்து கணவன்மேல் வீழ்ந்து உயிர்விண்டவளைப்போல் உலைந்து தலைவிரி கோலமாய் அலைந்து சஞ்சலத்திலாழ்ந்தாள். அப்பாற் சவுபல குமாரனாகிய சகுனிமேல் யாவரும் போய் வீழ்ந்து அழியுங் குடிக்கு அதிதேவதை யென்னும் பெயரை அவனியுள்ளளவு மழியாமற் பூண்ட ஐயாவே யென்று சமுத்திர இரைச்சல்போ விரைந்து கரைந்து வழியும் நீர்போற் கண்ணீர் விட்டார்கள். அவனுடைய பத்தினியும் மெத்த வருகினாள். விராடராஜனையும் பிள்ளைகளையும் நோக்கிய சுதர்க்ஷணையாகிய உத்தமியானவள் சிறிதுஞ் சகிக்காத வளாய் என்ன பாடுபட்டாள்! ஐயோ பெண்ணாகிய உத்தரையையும் அபிமன்னுவையும் பார்த்து நெருப்பில் வீழ்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல் வெதும்பி வெம்பி வெந்தாள்.

இப்பாற் பரஞ்சுரலனுடைய மணித்தோள் புணர்ந்த பெருந்தேவியானவள் தனது நாயகன் முதலியபேர்கள் செத்துக் கிடக்கின்ற களத்தை யுற்றுப்பார்த்தாள்; மேல் வீழ்ந்தாள்; உயிர்த்தாள்; உள்ளுடைந்தாள். யாகத்திற் பிறந்த திஷ்டத்துய்மனாகிய என்னையனும் கற்றோர் புகழுஞ் சிகண்டியும் மாண்டாரோ என்று வாயி லடித்துக் கொண்டு உத்தமோசா உதார்தன் முதலாகிய பேர்களை யுங் கண்டு கண்கூசி நின்றாள். அவர்களுடைய தேவிமா ரெல்லோரு

மேவித் துன்பமுற்றுப் பதை பதைத்து ஆவி விடுவோ மென்று அலமலந்து நாங்கள் மண்ணிற் பெண்ணாய்ப் பிறந்த பெரும்பிழை இது தானே வென்று வெய் துயிர்த்தார்கள். சேதிப்பெருமான்-மகபதிக்கிறைவன்-சேரன் - சோழன்-பாண்டியன் - காசி வேந்தன் மத்திரராஜன் - திரிகர்த்தன்-யாதவகுல சிரேஷ்டர் - குத்திபோஜர் மாற்சேயாள்-மாகதாள் இன்னுமுண்டாகிய உலகத்தரசர் யாவரும் பேதித்து, அவர்களுடைய உடல் வேறு தலை வேறுகக் கிடந்த இடங்களெல்லாம் போய்க் கண்டு கவலைகொண்டு அவரவர்க் குரிய வரும் மற்றப் பெரியவரும் மனங் களைத்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் திருதராஷ்டிரனுஞ் சௌபல ராஜபுத்திரி காந்தாரியும் போய்க் கண்டு துயர மூண்டார்கள். இவையன்றியும், வாகுலீகன், சோமதத்தன், பூரிசிரவன் இவர்களுடைய தோகைமா ரெல்லோருந் தங்கள் தங்கள் கணவருடன் தொடர்ந்து ஆவி விடுபவர்களைப்போலச் சோர்ந்து உயிர்த்தார்கள். இன்னுமுள்ள தேச ராஜர்களியாவரும் இறந்து கிடக்குந் தன்மையை நோக்கி, திருதராஷ்டிரனுங் காந்தாரியுந் தன் பிள்ளைகள் பொருட்டால் இவ்வளவுபேர் மாண்டார்களே யென்று தூண்டா விளக்குப்போற் சுடர்விட்டெரிந்து சோர்த்தார்கள். அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களைத் தேற்றிச் சொல்லுகின்றார்—

காந்தாரிதேவி ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சபித்தல்

ஓ! இக்குவலயத்தைக் கொண்டலினும் பரிந்து காக்குங் குரவர்களே! யான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்! இதெல்லாம் மேக மேனியனாகிய வேத நாராயணன் உலகிலுள்ள அரசர்களெல்லாம் மடிந்து அவிந்துபோகும்படி இச்சைகொண்டு திருவிளையாடலாக நடத்திய தன்மையல்லது, வேரொருவரால் விளைந்தவை யல்ல. ஆதலால், இவைகளெல்லாம் நாராயணன் செயலென் றெண்ணுங்கள். இன்னும் பார்க்கப்பார்க்க இப்படியே யிருக்கும்”—என்று சஞ்சலம் அடைந்த அவர்களின் சித்தத்தைத் தணிந்தார். அந்தக் கோபாலனுடைய பேச்சைக்கேட்டு யாவரும் உண்மையென்று தைரியங்கொண்டு தேறினார்கள். அப்படித் தேரியும் பேதைமைக் கலக்கத்தாற் காந்தாரியம்மன் மாத்திரன் தேறாதவளாய், துளவணி மார்பனாகிய மாயனை நோக்கி, கண்கள் சிவந்து, இரத்தக் கண்ணீர் விட்டழுது, நெஞ்சு நெருப்பெழப் புழுங்கி, “ஐயோ! ஓ அகியாயக் காரனாகிய கிருஷ்ணா! ஓ வஞ்ச நெஞ்சனே நாராயணனென்பவன்

வேறொருவ னிருக்கிறு னென்றும், அவனுடைய விளையாட்டாய்ச் சகலமும் நடந்து நிறைவேறின வென்றும், எங்களுக்குப் பராக்குக் கர்ட்கிறுயோ? அப்பனே உன்னுடைய சித்தல்லாமல் வேறென் றிருக்கிறதா? இவையெல்லாம் உன்னாலேயே விளைந்தன. மறுபடியும் உன்னாலேயே முடிந்தன. ஆகிலும் அவரவர்களின் புத்திர பௌத்திர மித்திர புருஷர்களைப் பறி கொடுத்து வயிறெறிந்து வாடுகிற வாட்ட மும், மனதெரிச்சலும், உன்னை லேசாக விடுமா? ஆ! படுபாவி இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் பஞ்சுரணமாகப் பாழாக்கி விட்டாயே! ஓ! பிறந்த விடத்தை மறந்த பேயா, ஓ! பேயின் முலைப்பாலுண்ட வாயா ஓ! யசோதையாகிய தாய்க்குச் சேயா, ஓ! அன்புடைய கோபிகா ஸ்திரீகளுக்கு நேயா ஓ! அநேக விசித்திரங்கற்ற மாயா, ஓ! அம்புய மாதூறையுங் காயா! இந்தப் பாவத்தினாலே உன்னை நான் சபிக்கிறேன். பிடி சாபம்” என்று கடுங்கோபமாகச் சொல்லினான்.—

உடனே பைத்துளவணிந்த பொன்னூர் மார்பானவளைப் பார்த்து, “ஓ! மாமி இதோ வந்தேன் பொறும். பொறும்.” என்று எட்ட நின்றவர் கிட்டவந்து, மட்டமாகிய ஒரு சவுக்கக் குட்டையை விரித்து, “உமதிஷ்டப்படி ஏதேது சாபமெனக்குக் கொடுக்க விருக் கின்றீரோ துட்டத்தனையும் விட்டுவிடாமல் இக்குட்டைத் துணியிற் கொட்டிக்கொடும்” என்று இட்டத்துடனின்றார். அதுகண்ட கார்தாரி யம்மனானவள் அவரைப் பார்த்து, “சூடும்பங்களை யெல்லாங் குரு ஷேத்திரத்திற் கெடுத்த தோஷத்தால் உனது புத்திர மித்திர களத்திராதிகளும் இப்படியே சிதைத்து அழிந்துபோகக் கடவன” என்று சொல்லி, மாதவர் தேவர் முதலாகிய யாவரோடு மற்ற மூவருந் திடுக்கிடும்படியாய்ச் சபித்தாள். இப்படி சாபமிட்ட அந்த உத்தமியைக் கண்ணன் பார்த்து, “கற்பின் உறுதிவாய்ந்த கருங் கண்களையுடைய மாமி இந்த உலகத்தில் வந்து உற்பவிக்கும் பொருள்கள் முதலிய உயிர்களெல்லாம் மறுபடியும் ஒடுங்கும்படி யானது உண்மையல்லவா? நீருந் தப்பாகச் சபிக்கவில்லை. தோற்ற மெல்லாம் அழியுமென்று சொன்னீர். எப்படியும் விதிவழியே மதியும், அம்மதிவழியே கதியு முண்டாகும். இதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை” என்று சொல்லி விரித்த துவாலைக் குட்டையை வாரிச் சருட்டி முடிந்துகொண்டு பெருநெருட்பாகிய மலாகிதமாயன் அவர்கள் யாவருடனையுங் கலந்து திரிந்துகொண்டிருந்தார்.

மாண்டோர் யாவருக்குந் தீக்கடன் முடித்தல்

இந்தப் பிரகாரத் திருதராட்டிரன் முதலாயினோர் குருபூமி யெல்லாந் திரிந்து, மடிந்த பேர்களிற் காணத்தக்க பேர்களை யெல்லாங்கண்டு கவலைகொண்டு, யாவரு மொருவனத்தில் வந்து சேர்ந்து வருந்தி, பின் ஒருவாறு மனோதுக்கமாறி யிருந்தார்கள், அப்போது பாண்டவர், பெரிய தந்தையாகிய திருதராஷ்டிரனைத் தொழுது பணிந்து, “அத்தனை இனி அடியேங்கள் செய்யத்தக்க செய்கை யாதோ அதனைத் தேவரீர் கட்டளை யிட்டால் அத்தப்படி நடக்கிறோம்” என்றுரைக்க, பூலோக சக்ரேசுவரனாகிய திருதராஷ்டிரன், சாஸ்திரிகள் முதலிய பெரியோர்களிடத்தில் தர்மம் விசாரித்து, தருமராஜனை யழைத்து, “அப்பா குழந்தாய் நம்மவரென்றும் அன்னியரென்றும் பாராமல், வேறுவிதம் ஓராமல் மனத்திறம்பிச் சோராமல் இன்னிலத்தில் மாண்டோ ரியாவருக்குந் தீக்கடன் முடித்து விடுக” என்றான். இப்படி முதல்வனாகிய திருதராஷ்டிரன் சொன்னவுடனே பீமசேனன் முதலாகிய பேர்கள் மாங்கணெருங்கிய வனங்களிற் பிரவேசித்து அநேக மாங்களைத் துண்டித்துப் பாசறைச்சாமான்க ளெடுப்பதற்கு விஸ்தாரமாய் அமைந்திருந்த வண்டிகளிலேற்றிச் சமர் நிலத்திற் கொண்டுவந்து குவித்தார்கள். மன்னனாகிய திருதராஷ்டிரன் எவரெவர்களுக்கு எப்படி விதிக்கவேண்டுமோ அப்படிக்கெல்லாம் எரி மூட்டும்படி முறையாக விதித்தான். ஆகாய கங்கைபெற்ற மைந்தனாகிய பீஷ்மாச்சாரியார் ஒருவர் நீங்கலாக மற்றப் பேர்களுக்கெல்லாம் உரித்தாகிய ஈமவிதிக்கடனை முடித்துத் தீமூட்டினார்கள். அப்போது அநேகங்கோடி காடுகள் பற்றியெரியுந் தன்மைபோல் அக்கினிதேவன் அனல்முண்டெரித்தான்.

அப்போது கைக் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பிராணனுட னிருக்க வேண்டுமென்று ஆசையையுடைய ஸ்திரீகளும் கருப்பங் கொண்டிருக்கும் ஸ்திரீகளுந் தவிர மற்றப் பத்தினி மார்களிற் சிலர் சககமனம் என்னும் உடன்கட்டையேறியும் சிலர் அக்கினிப் பிரவேசமாகியும் தங்களுடைய நீங்கித் தங்களுயிர்த்துணையாகிய நாயகனுடன் மூவுலகமும் போற்றும்படியாய்த் தேவுலகம் அடைந்தார்கள். அக்கினி சாக்ஷியாகக் கலியாணஞ்செய்த புருஷனை ஒரு பொருளா யெண்ணாமல் அந்த நாயகனுடைய ஆக்ஷை தள்ளி நடக்கும் பெண்சாதிகளெல்லாம் மகா பாவிக்கொன்று எட்டுத்

திசையும் நித்தித்துப் பழிக்கும்படிக்கிருந்து புருஷன் போனான் போகிறான் நாம் மாத்திரஞ் சாகாமலிருந்தாற் போதும் என்று மேனி துலக்கி வெண்கலையுடுத்து விருந்துடனுண்டு இருந்துயிர் வளர்த்தார்கள். இப்படி அந்தக் குருகேஷத்திரத்தில் ஒரு ஊசிமுனை யூன்றும் இடங்கூட விறுதாவாயிராமல் எங்கணுங் கனலெழுந்தெரியவும், நூறுகோடி மன்னர்கள் பிணங்களை வாரி நெருப்புக்கு உணவுகொடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டிருக்கவும், நாய்-நரி-கழு-காக்கை இவை முதலிய பக்சிகளுக்கெல்லாம் திருப்தியாகிய இரை அகப்பட்டுப் பூமிகளிலு மலைகளிலும் பொருந்திய தீப்பெருக்கத்தாற் புழுங்கித் திகைத்துக்கொண்டிருக்கவும் சமுத்திர மத்தியிற்றங்கிய வடவாமுகாக்கினியின் ஆரபாரம்போற் பிணங்களெரியவும், நிணங்கள் குவியவுமாகக் கலங்கனல் கனகனவென்று கலந்தெழுந்து நிமிர்ந்து புகைத்து கடகடவென்றிடித்து எரியும்போது இந்த யீரேழுலகமும் எப்படியாவோ, என்ன பாடுபடுமோ என்று பெரியோர்களுந் தேவர்களுங் கலங்கி அலமலங்கி, பிரமனைக்கண்டு கேட்பதானார்கள்.

இந்தப்பூமி இடங்கொள்ளாமற் பிணங்களெரிகின்ற தழுவின் கொழுந்தும் அழுவின் புகையும் அண்டகடாகம் வரைக்கும் எழுந்து எரியாநின்ற தோற்றம் எப்படி யிருந்த தென்னில், உத்தமராகிய ஆஞ்சனேயர் இலங்காபுரத்தை எரிமூட்டிய பான்மையை ஒத்திருந்தது. மேலும், அத்தனாகிய திரிநேத்திரிதாரியானவர் நகைத்து முப்புரத்தை யெரித்த கனலையும் ஒத்திருந்தது. இவையன்றியும் பாவிசன் செய்த வஞ்சனையெல்லாஞ் சமிதையாகவும், அனலிற் பிறந்தாள் முதலிய ஸ்திரீகள் அழாநின்ற கண்ணீரெல்லாம் பெய்யாகவும், பாண்டவராகிய வயவீரர் உரைத்த சபதங்களெல்லாம் வேதமந்திரமாகவும், நீதிபரனாகிய தருமராஜனுடைய பொறுமைகள் நெருப்பாகி வெறுப்பாகி நீண்டெரியுந் தன்மைபோலும் இருந்தது. இப்பால் தருமராஜன் முதலான பாண்டவர்களும், பெரியதந்தையான திருதராட்டிர மகாராஜனும், சிறிய தந்தையாகிய விதுரராஜனும் உரிமையான குந்திதேவியும், கார்தாரியும் உலுசியும், திரௌபதையும், சுபத்திரையும் உத்தரையும் இன்னுமுண்டான புருஷர்களுஞ் சில ஸ்திரீகளுஞ் சேர்ந்து துன்பமென்னும் கடலில் ஆழ்ந்து, இரங்கி வீழ்ந்து, மண்மேற் சாய்ந்து வருந்தினார்கள். அப்போது விதுரராஜனும் மாயவனாகிய வாசுதேவனுந் தேற்றித் துன்பமாற்றி, விவேக விஞ்ஞானம் பேர்தித்தார்கள். அவர்களுடைய போதனையினால் எல்லோருந் தெளிவடைந்து, நேசமாகிய மடமாதர்களுடன் நிருபருந்தேறி உயிரிழந்த உடல்போலுங் காற்றினாற் கலங்கியசைகின்ற பெருவெள்ளம்போலு மிருந்தார்கள்.

ஈமவிதி முடித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

திலோதகச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி.

மருந்தைவா னவர்க்களித்து வையமுண்டு செய்யசெம்
பருந்திலேறி மாதவத்தர் பணியவாயர் பாடியிற்
பொருந்துகின்ற பொதுவர்மாதர் பூந்துகிற்க வந்துபூங்
குருந்திலேறு கின்றகொண்டல் குரைகழல் கெடுசெய்வாம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! ஈமவிதிமுடித்து இரக்
கக் கடலிலாழ்ந்து வருந்துகின்ற யாவர்கட்கும் பொய்மொழி விண்டு
மெய்மொழிகொண்ட விதுரமகா ராஜன் பலபல விதங்களினாலுந்
தருமங்களைச் சொல்லித் துயர்போக்க, அதனால் மெய்மையாகிய
வேதியரும் வேந்தரும் மற்ற மாந்தர்களோடு மன்னர்குல மாதர்
களுந் துன்பம் நீங்கினவராக, அப்போது கலக்கமே துலக்கமாகக்
கொண்ட கார்தாரி நாயகன் விதுரனைப் பார்த்து, “ஓ! விவேகத்திற்
சிறந்து பழகிய விதுரவேந்தே! யாவரையுஞ் சுட்டுப் போட்டோம்.
எல்லாக் கலக்கமும் தீர்த்தோம். இனிமேற்செய்யுங் கருமங்களுக்குத்
தரும நூன்மறைகளில் யாது கட்டளையோ அதனைச் சொல்லு”
என்று புத்திரசோகத் துயரப் பெருக்கத்தினால் உருக்கமாகச்
சொன்னான். அதற்கு ஒருமை மனத்தோனாகிய விதுரன் மன
மகிழ்ந்து, “என் அண்ணாவவர்கள் மிகுந்த சோகங்கொண்டிருந்
கின்றார். அந்தச்சோகத்தை ஆற்றவேண்டும்” என்னும் அன்பினை
யுடையவனாய், மாமுனியோர் ஆதிபற் கூறியிருக்கும் வாக்கியத்தின்
வண்ணத் தமையனுக்குச் சில சொல்லத் தொடங்கினான்.

திருதராட்டிரன் சோகந்தீர விதுரன் ஜகதீவ

சம்பவ லக்ஷணமுரைத்தல்

இவ்வகில முழுமைக்கும் அதிபதியாகிய அண்ணா! தரும
மென்பது ஒருவர் சொல்லுந் தகைமை யுடையதல்ல. எவராலுஞ்
சொல்லப்படாதது. சொன்னாலுந் தெரியக்கூடாதது. காரியாகாரியக்
கருமங்களை அறியுந்தோறுந் தருமமென்பது இன்னதென்று தெரி
யும். அன்றியும், சாஸ்திரங்களிற் பெரியோர்களால் ஏற்படுத்தி வைத்
திருப்பதைச் சாது சங்கத்துடன் பார்த்துணர்ந்து பழகினால் இந்தப்
பூமியிற் பிறக்குங் கருவினுடைய துன்பமாறிப்போம். ஓ காவலனே!
இந்தக் கரும பூமியில் அந்தத் தரும சாஸ்திரத்தின் கருத்தானது

மண்ணுசை, பொன்னுசை, பெண்ணுசை, என்னும் பெரும்புறக் கடலில் வீழ்ந்து மூழ்கிய பாவினளால் அறியுந்தர முடையதன்று. பின்னையார் அறியத்தக்கவ ரென்றால், அகந்தையற்று ஆசைவற்று, உரையற்று, உயவற்று மலைவற்று, மாசற்று, விசுவாசமுற்ற மகிமை யோர் அறியத்தக்கவர். ஆகிலுங் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும் அண்ணாவே! சுக்கில சுரோணித மென்னும் இரண்டும் பனித்துளிபோற் சேர்ந்து, அவசமுங் கவசமுமாகி உருவாய் மூழ்கி, வாயுவினால் மாழ்கி, தாயின் கருப்பத்திற் புகும்போதே ஐந்து கிளைகளாய்ப் பிரிந்து அசைந்தாடும். சிலநாட் சென்றால் நரம்பு, எலும்பு, தசை, தோல் இவைகள் கூடும். பின்னுஞ் சில நாளில் திருந்திய அவயவங்களெல்லாம் பூரணமாக உண்டாகும். இன்னுஞ் சிலநாட் சென்றால் கருப்பைக்குட் பட்டிருப்பது ஆடி அசைந்து, கதலுவதற்கு இடங்கிடையாமல் ஒருக்கிடையாக இருந்து எப்போதாகிலும் ஒருவேளை புரளுமாயின் உலகமெல்லாம் புரளுந் தன்மைபோற் கருச்சுமந்த கன்னிகை வருந்தக் கவலை விளைக்கும். பின்னுஞ் சிலநாட்போய்ப் பூவுதயமாகுங் காலத்தில், தசவாயுவினும் பெரிய தனஞ்செய நென்னும் வாயுவினால் தலை கீழாகத் திரும்பிவரும். அப்போது வருகிற வழியானது முழுமையு நெருக்க அந்த உபாதியால் வெந்து மெலிந்து நிலத்தில் வந்து விழுந்து இறங்கும்.

அப்பால் வியாதிகளினால் வருந்தி, பசியினால் அலைப்புண்டு, காம முதலிய பைசாசின் மயக்கங்களிற் றடுமாறி, கல்வி முதலிய பேச்சறிந்து, பெருந்தன்மையாய் உயர்ந்து, தாய், தகப்பன், தமர் முதலியோர் களிக்கும்படி சஞ்சரித்து, பொருள்விதட விரும்பி, வஞ்சனையும் பொய்யுங் கற்று, மகாபாவந்தேடி, மனந்தடுமாறி, பர தாரம், பிறர் பொருள் என்று கிளையாம லாசைகொண்டு, பாவமும் பழியு நாடாமற் பலதிகையும் போய்த் திரிந்து, திருட்டுத்தன மேலுற்று, சமுசார வாழ்க்கையிலே தாழ்ந்து, சஞ்சல வேட்கையி லாழ்ந்து, சிலகால மயங்கி முறுக்காகத் திரிந்து, அப்பாற் கிழத் தனம் வந்து உழன்று அலையச்செய்யும். திரையு நரையுஞ் செறிந்து, கண்கிணென்று இருமி, தடியுன்றித் தள்ளாடி, பூர்வமான பர்வியத்தில் தான் தேடிவைத்த ஜீவன்களெல்லாம் பின்னு முன் னும் உலைக்க மதியழிந்து, மகிழ்வொழிந்து, மனங் குறைந்து, மனுவலுத்தன் மறைந்து, கண்ணிருண்டு, கா தடைந்து, காலசைந்து,

கண்டார் கைக்கக் கலக்கப்படுஞ் சமயத்தில் உயிர்த்தரகராகிய எம்படர் வந்து தாளாமல் விரைந்து இழுக்க, ஸ்தூல தேகத்தை விட்டு அவர்கள் வசத்திற்சிக்கி, சூக்ஷ்ம தேகத்துடன் எமலோகம் போய் விக்கி, அவ்விடத்திய காரிய மறுபலித்தற்காக யாதனா சரீர மெடுத்து, நல்வினை தீவினையின் பயனை யடைந்து, மறுபடியும் அந்த எம்படர் இந்தக் கர்ப்புமியிற்றள்ள, பழையபடி தாயின் கருப் பத்தில் உருவெடுத்து ஸ்தூல தேகம் பூண்டு, சாதல், பிறத்தல் என்னும் இவ்விரண்டும் நம்மைவிட்டு நீங்காமல் அலைக்கின்ற ஸம்ஸாரத் தவிர்த்தவன் எவனோ, அவனை வேதநான்கும் இறந்தவீட மாகிய வேதாந்தத்தின் மெய்ப் பொருளென்று மேலோராகிய நூலோர் செப்புவார்கள்.

இப்படியாக எடுக்கும் இந்த உடலின் கணக்கு எவர்களாலும் அறியப்படாதது. கடற்கரையிற் பிறந்து அலையினற் பரந்த கரு மணலைக் கணக்கிடுவா ரெவரோ அவர்கள் தான் அறிவார்கள். அரசனே! உடுத்த வஸ்திரம் பழசாய்ப்போனால் அதுபோய் வேறொன்றாய்வரும் புது வஸ்திரம்போல், இவ்வுலகி லுண்டாகிய உயிர்கட் கெல்லாம் வேறுவேறுக உடல் வந்தமையும், இதனுடைய நிலையை அறியாமலும், பொறி புலன்களை அடக்காமலும், தாங்கள் இத்தன்மையோ ரென்று நினைக்காமலும் இருந்து, குருக்களென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு பிறருக்குபதேசம் செய்வார்கள் இவ்வுலகத் திற் சில பேர்கள். இன்னும் பலபேர் தங்கள் குலத்தை நிதிப்பர். பின்னுஞ் சிலபேர் தமக்கு நிலையாகிய பொன் பொருள் இருக்கிற தென்று இறுமாந்து களித்து, செல்வ கர்வத்தினால் ஆதுலரைப் பொருள் செய்யாமல் இகழ்ந்து பேசுவர். இப்படியே இவ்வுலகின் கணுள்ளோர் யாவருமயங்கி, அரித்திய வாழ்வை நித்தியமென்று நம்பி, பெரும்பாசக் கூட்டத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, தெளிவில்லாமல் அலைந்து உளைந்து குலைந்து போவார்கள். கொஞ்சப்போதே னும் நல்ல பழக்கத்தி லிருந்து, தானென்று பேசுவதையும் அவனென்று ஏசுவதையுஞ் சற்றெண்ணி நோக்குவார்களாகில், சஞ்சல மென்பதுஞ் சலிப்பென்பதுமற்று, ஜனனமாண வேதையில் அகப் பட்டு உழலாமல் முத்தியடைவார்கள்.

ஜீவர்களுக்குண்டான இன்ப துன்ப

இயல் புரைத்தல்

ஐயா இறைவனே! இவையன்றியும், இவ்வையகத்திற் செய் தவத்திலோங்கிய மாமறை நூல்வல்ல மாமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்த வைகளில் உள்ளங்கை நெல்லிப் பழம்போல் உண்மையாக நான் கண்ட தொன்றுண்டு. அது பொய்மை மனத்தராகிய பேர்களுக்குச் சொல்லக் கூடாத நல்ல நெறியாகும். அத்தன்மையாகிய அருளைப் பொருளை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். தேவரீர் இந்தப் பிரபஞ்ச மயக்கம், புத்திர வாஞ்சை இவை முதலிய பெரும் பேயினுட் டத்தை விட்டுக் கேளும். இப்புலியில் ஒரு பிராமணச் சிறுவன் காந்தாரகிரி யென்னும் ஒரு பெரிய மலையை நோக்கிப் போனான். அப்படி போனவன் தன் மனத்தி லெண்ணிய ஒப்புவழி விட்டுத் தப்பு வழியாகச் சென்று அடர்ந்து படர்ந்த முட்காடடைந்து பசி யால் வாடிப் போம்போது, சரபசார்த்தூல முதலாகிய துஷ்ட ஜெந்துக்களினால் அயர்ந்து பிராண பயங்கொண்டு, புனி முதலிய மிருகங் கொன்று போடுமே யென்னும் அச்சமானது தன்னு யிரைவாட்ட நாட்டமழுங்கி, காட்டிலு மேட்டிலும் விழுந்து ஓட்டமாய் ஓடினான். அப்படி ஓடி வருகின்ற வழியில் ஒரு ஸ்திரீ யானவள் இவன்பேரில் மோகங்கொண்டு கிட்டவந்து கூடி, சோ றென்பதைக் கண்ணாற் காண்பதற்கும் அருமை யுடையவளாய், எனக்கு ஆகாரம் வேண்டுமென்று நாடினாள். அப்போது வறுமை யடைந்து பெருமை குறைந்த அந்தப் பெண்ணினுடைய மொல் லாத முகத்தைப் பார்த்து அந்தணச் சிறுவன் மிகவுருங்கி, கொஞ்ச மயங்கி நின்றான்.

இதற்குள் ஒரு வேங்கையானது அவனைத் தொடர்ந்து தூரத் திக்கொண்டு சமீபத்தில் வந்தது. அதையவன் பார்த்துப் பயந்து, பக்கத்திலுயர்ந்து நீண்டு பீணத்துத் தழைத்து இருந்த ஒரு ஆலமரத்தைக் கண்டு அம்மரத் தண்டையிலோடி, அதன் மேலே தாவியேறி, உடலஞ்சலித்துத் தள்ளாடி, ஒரு கிளைமேற் சாய்ந்து, அடிவாரத்திற் புலியிருக்க ஆய்ந்து, கொஞ்சம் வாட்டமாகிய நித்திரை மயக்கத்தா லோய்ந்து, மாய்ந்தவன்போல் மண்ணில் வீழ்வதானான். அப்படி வீழ்கிறவனுடைய கைகள் நாளுபக்கத்திற் றுழாவும்போது, அக்கைகள் அம்மரத்தின்மேற் சுற்றிப்படர்ந்திருந்த

சில பசுங் கொடிகளைப் பிடித்தன. அது கொஞ்சம் ஆதரவாக இருக்கவே அக்கொடிகளைப் பற்றிச்சென்று அவன் சந்தோஷித்தான். உடனே அவன் பிடித்த படர்கொடிகள் சரசா வென்று உருவிப் பூமியில் இறங்கிவந்தன. அப்போதவன் ஐயோ! இந்தக் கொடிகளும் நம்மைத் தாங்காமற் சுழன்று வருகின்றனவே யென்று விசனங் கொண்டு, நம்மை யெங்குகொண்டு போகின்றனவோ வென்று தலை குனிந்து பூமியைப் பார்த்து, “நல்ல காரியம் நம்மைப் பூமிக்குக் கொண்டு போகின்றன. ஆனதால் நாம் பூமியிலிறங்கி, அந்தப் பெண்ணினுடன் கூடிப்போய் விடலாம்” என்று மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

அப்படி பூமியைக் கிட்டியும் இன்னுங் கீழே போய்க்கொண்டிருப்பதினால், அவன் இதென்னடா இவ்வளவு ஆழமென்று நிதானித்துப் பார்த்தான். அவ்விடத்தில் ஓர் அகண்ட ஆழமான ஒரு பாழுங்கிணறிருப்பதைப் பார்த்து, ஆ! ஆ! தெய்வமே யென்று அலறி, கதறிப் பதறிக் கலங்கி, கிணற்றிலாகிலும் இறங்கி அப்பாற் கரையேறுவோ மென்று கொஞ்ச மகிழும்போது அந்தக் கிணற்றினுள்ளே ஒரு பெருங் கருப்பாம்பானது அழற்கண் விழித்து, அகலமான படத்தை விரித்து ஓங்கி யோங்கி இவனைச் சீறியடிக்கத் தலையெடுத்தது. அதையவன் காணலும் உயிர் குறைந்து பரிதாபமுற்று, கொடிகளாகிய பற்றினால் இருகாலையு முடக்கிக்கொண்டு, ஊசலாடுவதைப்போ லசைந்தாடிக் சுழன்று, அந்தப் பாழுங்கிணற்றின் பக்கத்திற் குதித்துவிடலா மென்று களித்துப் பாயப் போனான். அப்போது கொல்லத்தக்க கோபமுற்ற ஒரு காட்டானையானது நீட்டமாகிய இருகொம்புடன் ஆறுதலையுடையதாய் பன்னிரண்டு கால்களைப்பெற்று, மலைக்கல்லைப்போல் உடல் தாங்கி, இருபுறங் கறுப்பும் ஒருபுறம் வெளுப்புமாய்க் கிணற்றுப் புறத்தில் சின்று, தும்பிக்கையாலிவனைத் துழாவிப் பிடிப்பதாயது. அதைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவன் நடுங்கி நாக்கைத் துழாவி, திடுக்கிட் டிறங்கித் தேம்பி, தான்கைப்பிடித்த கொடிகளை விடாது மேலே யேறிப் போய்விடலாமென்று தயிரிய சந்தோஷங்கொண்டு மேல் நோக்கினான்.

அந்தக் கொடிகளின்பேரில் தற்செயலாய் எண்ணிறந்த கால்களுந் தலைகளுஞ் சிறைகளுமுடைய அளவற்ற கோலாகல வண்டுகளுந் தும்பிகளும் மொய்த்து, இவனைப்பற்றி விறுவிறென்று அடித்து மோதுவதாயின. அம்மோதவினால் வேலாயுதம்பட்டு

வீழ்ந்தவனைப்போற் பொருமலடைந்து அயர்ந்து உன்மத்தனானான். அந்த வேளையிலடுத்த கொடிகளிற் கட்டியிருந்த தேன்கூட்டைந்து, தித்திப்பாகிய தேன் தாரையாய் ஒழுகுவதாயது. அப்போதிவ்வளவு கவலையுற்றிருக்கிற இந்தப் பிராமணன் பசியினாலுந் தாகத்தினாலும் வருந்தி வாடியிருப்பவ னுதலால் அந்த வண்டுகள் வாயினுற் சேர்த்த தேனைத் தன் வாய் திறந்து பிடித்துக் குடித்து நாவினுற் சுவையறிந்தான். இப்படி இவன் சுவைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது வெள்ளையுந் கறுப்புமாகிய இரண்டு எலிகள் இவன் பிடித்திருந்த கொடிகளை யடியிற் கடிக்க, அதைப் பார்த்து நாவறண்டு நாடியொங்கி நலிந்திருந்தான். அண்ணா! இப்பிராமண னதுபவித்த யின்ப துன்பமும் பார்த்தீர்களா? இப்படியே யிருக்கின்றன இச் செகத்திலுள்ள ஜீவர்களுதுபவிக்கும் இன்ப துன்பங்கள்” என்றான்.

செவ்வையாகிய மனமுடைய ஞான விதூரன் சொன்ன இச் சொல்லை மையலையுடைய மன்னவ ரைவரும், திரிதராஷ்டிரானும், மற்றச் சொல்வல்லோராகிய தூயர்களுங் கேட்டு, ஏதொன்றுந் தோன்றாதவர்களாகி, “ஓ! மெய்யுணர் வுடைய விதூர மகா ராஜனே! அந்தப் பிராமணப் பிள்ளையின் கதியென்ன? அவ னுடைய மீட்சி யாது? இவ்வளவு துன்பத்தினின்றவன் எப்படி தேறினானதையுஞ் சொல்லும்!” என்று கேட்டார்கள். இப்படி பாராரும் வேந்தர்பலரு மற்புதமடைந்து மிகுந்த பட்சமாய்க் கேட்கவே, தன் பெரியோனாகிய திரிதராஷ்டிரனை நோக்கி உரியோனாகிய விதூரராஜன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஓ அரசார்க்கரசாகிய அண்ணாவே! கேளும்; கார்தாரவரை யென்பது, மெய்மையாகிய மோட்ச மென்னும் முத்தி ஸ்தானம். இவன் னோக்கிப்போன காடென்பது, இந்தப் பிரபஞ்சம். தப்பு வழியாகச் சென்றது தீவினைவழி, ஒப்புவழி நாடி யோடியது நல் வினை வழி, தாறுமாறாகிய காடுகளெல்லாம் வேறு வேறுகிய பேத உயிர்கள். பலவிதமாகிய மிருகங்களெல்லாம் அழகையழிக்கவந்த தீயவியாதிகள். மானிடப் பெண்ணாக வந்தவன், விஞர்தாகிர்தி யென்னு மாயை. உற்பத்தி சஞ்சரித்தல், ஓய்ந்தொடுங்கல் என்னும் இம்முன்றுங் கூடிய அற்ப வுடலானது ஆலமரம். அம்மரத்திற் படர்ந்திருந்த கொடிகள் பலவித ஆசைகள், கிணற்றினுள்ளிருந்த கரும்பாம்பென்பது, தென்றிசையி் விருந்தெழுந்து உயிர்களைப் பிடிக்கவரும் கூற்றுவன், எலிகளிரண்டும் பகலும் இராத்திரியும்.

யானையானது ஒருவருடம். முகங்களாரும், ஆறுரிதுக்கள். அந்த யானையினிற மிரண்டும் உத்தராயனம் தகஷனாயனம். கால்கள் பன்னிரண்டும் பன்னிரண்டு மாதங்கள். ஊழ்வினையின்படி நேரிடுங் கோரிக்கை தேன் துளிகளாம். ஐயா! இப்படி அத்தேன் துளிகளை யருந்தி ருசிபார்த்துக் களித்தவை விடயங்கள், பிராமண னென்றது ஆன்மா. தூரத்திவந்த துஷ்ட மிருகங்களும், வழியில் வந்த பெண்ணும், கிணற்றிலிருந்த பாம்பும், கரையினின்ற யானையும், மோதியடித்த அளிகளும், கொடியைக் கடித்த இரண்டெலி களும் காமம், குரோதம், லோபம், ஹோசம், மதம், மாச்சரியம் என்னும் அறுவிதப் பகைகளாம். இந்த ஆறுவகையாகிய பெரும் பகைகளுக் குட்பட்டடங்கி, அச்சமுற்றிருந்து, நேரிட்டொழுகிய தேனைச் சுவைத்தல், இந்த உயிர்க்கடுத்த இயல்பாகும். பேரூகப் பெற்ற உடலினால் வருவது எப்போதுந் துன்பமே யல்லது இன்பமுண் டென்று சொல்லுவதற்கு எவ்வகையிலு மில்லை. உண்டானால் நீர் கண்டமட்டுஞ் சொல்லும்.—என்று தெளிவுபெற வுரைத்து கிறுத்தினன்.

யாவருங் கங்காவஸ்தானத்திற்குச் சென்று திரௌபதி யின் கூந்தலை முடிப்பித்தல்

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பாலிவர்க ளியாவருங் கங்கா நதிக்குப் போகும்படியாய்ப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது ஸ்ரீவேதவியாஸரும், நாரதரும், தெளமியாசாரியரும், கிருபாசாரி யரும் இன்னும் பல முனிவர் கூட்டங்களும் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் இவர்களெல்லோரும் பணிந்து ஆசீர்வசனம் பெற்று, அவர்களையுந் தங்களோடு அழைத் துக்கொண்டு போனார்கள். மேகத்துக் கொப்பாகவும், பெரு நதிப் பெருக்கத்துக் கொப்பாகவும், பொன் மாரிகளைப் புலவருக்கு வருஷிக்குங் கரத்தையுடைய பாண்டவரும், பூமிக்கிறையாகிய திரித ராஷ்டிரானும், குந்திதேவி, காந்தாரி இவர் முதலிய பாவைமார் களும், தத்துவஞானியாகிய விதூர மகாராஜனும், மற்றுமுள்ள பேர்களும், அவருக்கினையவரான சாத்தகியும் சூரிய குலத்திற் சிறத்த பகீரதனால் வெளிவந்த பாகீரதி நதியைச்சேர்ந்து, யுத்த களத்தில் உடன்று உயிர்விட்ட தங்கள் தங்கள் புத்திர மித்திர பெளத்திராதியரை யெல்லாம் நினைந்து கவலைகொண்டு, கண்கலங்கி, “அப்பா மக்களே! உங்களை யெல்லாம் ஒழித்துக் கைகழுவி விட்

டோம். உலகங்களெல்லாம் முழுகிப்போயின. இனி யாங்களுந் தலை முழுகிப் போடவேண்டிய கடனென் றிருக்கின்ற தல்லவா?" என்று யாவருஞ் சஞ்சலப் பட்டார்கள்.

இவர்கள் படுத்துயரத்தைப் பாகீரதியானவள் கண்டு, தானுந் துயரப்படத் துணிந்ததைப்போற் சமுத்திர கோஷ்டியிலும் அதிக மாக வாய்விரைந்து அலைகளாகிய கைகளினால் மோதி மோதி நிலத்தி லறைந்து விழுந்து, வாய் நுரைக்குந் தன்மைபோற் செண்டு செண்டாக நுரைகளைக் காட்டி, கண்சிவந்து கலங்குவதுபோற் கமல முதலிய புஷ்பங்களெல்லாங் கசங்கக் காட்டி, உள்ளங் கலங்குவதுபோல் வெள்ள நீரெல்லாங் கீழ்மேலாய்க் கலங்க, கண்ணீ ரோடுவதுபோல் மலர்த்தேனுஞ் ஜலமும் மறுகி மயங்கியோட, வாயிலடித்துக் கொள்ளுவதுபோற் கரைகளி லிருக்கும் மணல்களை வாரியடித்து வந்த ஸ்திரீகளைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகிறதைப்போல் இவர்களைத் தண்ணீரால் வளைத்து நனைத்து இவர்கள் துயரத்தை ஆற்றி வாய் மூடுவதுபோற் சிறு துளி துளித்து இவர்களுடைய வாயிலும் புகுந்து ஆயாசந் தீர்த்துத் தன்னிடத்தில் இடங் கொடுத்து உபசரித்தாள்.

அதேனப்படியென்றால் பிஷ்மருக்குத் தாயாகையால் தன் பிள்ளையைக் குறித்தும், சந்திரவம்சத்துக்கு வந்த சுகதுக்கமுஞ் சூதகாதி முதலியனவுந் தனக்குண்டென்பது தோன்றும்படி உடன்பட்டாளாயினாள். பிற்பாடு அரசர்களனைவரும் ஸ்திரீகளி யாவரும் வியாசாதி முதலிய அந்தணர்களும் கங்காதேவியைச் சிந் தித்து, சங்கல்ப முதலியவைகள் கூறி ஸ்நானம் பண்ணி ஆசமனஞ் செய்து தங்களுக்குரித்தான அருங்கடன் முதலிய யாவுந்தீர்த்துக் கரையேறிப் பொருந்தியிருந்து ஜப முடித்துக்கொண் டெழுந்து குருக்கத்திமாமும், சுரபுன்னை மாமும், கடுக்காய் மாமும், இலுப்பை மாமும், ஆத்திமாமும், பலாமாமும், சண்பகமாமும், தேக்குமாமும் இன்னும் பற்பல விருகூங்களும் நிறைந்த ஒரு தோப்பினிடத்தில் போய்ச் சேர்த்தனர். மாங்கிலிய ஸ்திரீகளா யிருக்கின்ற மாதர் களெல்லோரும் தங்கள் தங்களுடைய தலையிறைச் சிக்கறுத்து நீருலர்த்தி முடித்துக்கொண்டார்கள்.

அப்போது அக்கினியிற் பிறந்த அணங்களுளாகிய திரௌபதை மூர்த்திரம் விசித்திரக்குழல் முடிக்காமல் நின்று விசனப்படுந் தன்மையை வியாசராதி பெரியோர்க ளெல்லோருங் கண்டு திரௌ

பதைக்குச் சமீபத்திலே போய் நின்று “அம்மா! அருந்ததிக் கொப் பாகிய அம்மணி! இராஜராஜர்க ளுறைந்து நிறைந்த சபையில் நீ சொல்லிய சபதமும், பிற்பாடு அசுவத்தாமன் நிமித்தத்திற் கூறிய லுர் சபதமும் இப்போது உமது எண்ணத்தின்படி முடிந்ததே; இனிமேல் உமது கூந்தலை முடித்துக்கொள்ளலாமே. இப்போதும், உமது கூந்தல் முடிவதற்குத் தடையென்ன?” என்று கேட்டார். தண்டுழாயணிந்த முகுந்தனுந் திரௌபதியைப் பார்த்து, “ஏனம்மா நான் தூதுவரும்போது நீ விசனப்பட்டதற்கு உனது கூந்தலை முடிப்பிக்கிறேனென்று நான் உனக்குச் சொல்லிவந்தபடி உனது பதிவிரதா தர்மத்தால் நடந்துபோயிற்றே இனிக் கூந்தல் முடித் துக் கொள்ளலாமே அதற்கென்னதடை?” என்று கூறினார். மாமிமா ராகிய குந்தி தேவியுங் கார்தாரியு மெழுந்து அம்மருமகளுக்கு உபசாரஞ் சொல்லித் தங்கள் கையினால் கூந்தலை முடிக்கத் துணிந் தார்கள்.

அப்போது வஞ்சமில்லா நெஞ்சமுற்ற அஞ்சகம்போன்ற கிஞ்சகவாயாளாகிய பாஞ்சாலி யென்னும் வஞ்சி தடுத்து “மாமி! நானே முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். தங்களுக்குப் பிரயாசம் வேண்டாம்!” என்று பதின்மூன்று வருஷம் ஐந்து மாதமுமாக விரித்தி ருந்த கூந்தலை, அலர்ந்த செந்தாமரை போன்ற தனது கரங்களால் வகிர்ந்து வாரி முடித்தனள். அது காலையில் ஆகாயத்திற்றங்கிய தேவர்களுந் தேவ மாதர்களும் மந்தாரம் பாரிஜாதம் முதலிய புட்பங் களை வாரி புஷ்கலாவர்த்த மாரி போலப் பொழிந்து வாழ்த்தினார்கள். அகத்திய முனி, அத்திரி முனி, ஆங்கீரசமுனி, உரோமசமுனி, ஏரண்டமாமுனி, கலைக்கோட்டுமுனி, காசிபமுனி, கௌதம் முனி, ஜமதக்னிமுனி, ஜனகமுனி, ஜனற்குமாரமுனி, பாசர்முனி, புலத்தியமுனி, மார்க்கண்டமுனி, வசிஷ்டமுனி, வான்மீகமுனி முதலாகிய மகா முனிக்கணங்க ளெல்லோரும் அருளளித்து ஆசீர் வதித்தார்கள். சதுரராகிய பாண்டவர்கள் மனமகிழ்ந்தார்கள். புகையூட்டுங் பூங்குழியையுடைய சத்திரகுலப் பூவைமார் யாவருந் திரௌபதா தேவியைத் தொழுது கற்புடைமையை நோக்கித் துள்ளினர். இவ்விதமாக மற்ற அன்னம்போலும் நடையினையுடைய மின்னலிடையாராகிய கன்னியர் யாவரு மிகக் களித்தனர்.

வியாசராதியர் முன்னிலையில் அடைந்து போயினார்க் கெல்லாம் அருங்கடனாற்றி முடித்தல்

இப்பால் மலைபோன்ற தோளிளையுடைய பாண்டு மைந்தர் சொல்லுதற்கரிய முனிஸ்வரரின் வாக்கியப்படி கருமஞ் செய்வதற்கு அந்த இடத்தில் ஓர் சாலை குறித்து அதைச் சூழ அங்குள்ள யாவரும் வந்திருப்பதற்குப் பந்தலமைத்தனர். அந்தக் கருமங்களுக்கு வேண்டிய உபகரணங்கள், சமித்து, நாவதான்யம், நெய், பால், தயிர், தேன், தேங்காய், பழம், சாம்பிராணி, கற்பூரம், அரிசி, காய், இலை, கறி, காரை, சூரை, முன்னை, முசுட்டை, வெல்லம், இஞ்சி, கோசலம், கோமயம், சந்தனம், தாம்பூலம், புஷ்பம், தட்சணை, கலசம், எள்ளு, தருப்பைநூல், தீபம் முதலிய ஏல்லாவஸ்துக்களும் அம்பாரமாகச் சேகரித்துத் தருமவிதி தப்பாமல் வேதவிதி குறையாமல் விதிவிலக்கு வழுவாமல் இறந்துபோன ஜேஷ்ட கனிஷ்டரென்னும் மூத்தோர் இளையோர் முதலிய யாவருக்கும் நற்கதி கிடைக்கும்படி ஆகாயத்திற் பொருந்திய தேவர்களும் மற்றப் பிதிர்த்தேவர்களும் புகழ்ந்து கொண்டாடிக் கொள்ளும்படியாய்க் குறைவில்லாக் கருமம் நிறைவேற்றுவதானார்கள்.

அக்காலங்குள்ள முனிவர்களுக்குத் தருமராஜன் இருகரத்தை யுங் குவித்து வணங்கி “ஓ சுவாமிகளே! யான் பவித்திரர் தரித்துச் செய்யப்போகின்ற கருமங்களுடன் இன்னொருக்கு முதலிற் செய்ய வேண்டியதென்று செவ்வையாக யோசித்து இன்புண்டாகக் கட்டளை யிடுங்கள்” என்று வணங்கிக் கேட்க வியாசராதி முனிவர் “முரகதேனனாகிய மூர்த்தன்யனே! உங்களைப் பெற்ற தாயாகிய குந்திதேவியார் முதலிற் பெற்ற புத்திர சிகாமணியான கர்ணமஹாராஜன் உங்களுக்கு முக்கியமாகிய நற்றுணைவனுஞ் ஜேஷ்ட பிராதாவு மாகையால் கருமத்துக்கு அவரே அக்கிர கண்யராகும். ஆதலால் அவருக்கே முதன்மையாகச் செய்யவேண்டும்” என்றுரைத்தார்கள். அவ்விடத்திலிருந்த பொறுமையோராகிய பூசுரரும் புவியாள்வோராகிய ராஜராஜேஸ்வரரும் அதுவே ஞாயமென்றிரைந்தார்கள். அந்தப் பிரகாரமே தலைவராகிய தரும நந்தனர் தருப்பை வாங்கிக்கொண்டு முன்னேனாகிய கர்ண மகாராஜனுக்கும் துரியோதன மகாராஜன் முதலிய நூறு பேருக்கும்

அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும், பாஞ்சாலன், சல்லியன், சகுனி, முதலாகிய அம்மான்மாருக்கும், அவர்களின் புத்திரர்களுக்கும், மைத்துனர்களுக்கும், வேதியர்களுக்கும், ஆசாரியருக்கும், தமக்குதவியாகிய தரணீசருக்கும் இன்னுமுண்டாகிய மித்திரர் முதலிய பலருக்கும் முறை முறையாகப் பிரேதாதிகள் சிலைகள் ஸ்தாபித்துத் தருமந்தவறாமற் கலச நீராலும் பால் தயிர் முதலிய பலவிதங்களாலும் அபிஷேக முதலியன செய்து வஸ்திரத் தரித்து நைவேத்தியம் வைத்துத் தூபதிபாதிகள் காட்டி செய்கருமங்க ளெல்லாஞ் சீராய் நடத்தினார்.

இத்தப் பிரகாரம் பன்னிரண்டு நாள்வரைக்கும் நித்திய விதியாகச் செங்கடன் முடித்துச் சிலைபுருந்து ஸ்நானம் புரிந்து கோவைப் பழம்போன்ற இதழினையுஞ் செங்கமலம் போன்ற கையினையு முடைய ஸ்திரீகளும் உரிய பெரியோர் முதலிய யாவரும் கடல்போற் பெருகிய கங்கையிற் புண்ணிய ஸ்நானம் செய்து பிண்ட முதலியனவும் போட்டு நதிக்கரையேறிப் பீதாம்பரம் பட்டு பட்டாவளி முதலாகிய வஸ்திரங்கள் தரித்து, நித்திய விதி முடித்துக்கொண்டு ஆசாரிய வணக்க மிணங்கிப் பெரிய தந்தையைப் போற்றி அவருடைய உத்தரம் பெற்று ஊனமாகிய முதலிய சிராத்தம் சப்தமம் சோடசம் மகாசோடசம் ஏகாங்கம் இப்படி பலவகையாகிய சடங்குகளையெல்லாம் நடத்தி விசுவதேவர் விஷ்ணுதேவர் முதலிய பேர்களைப் பூசித்து ஆசாரிய சம்பாவனைகளை அன்போடு நடத்தி மற்ற மகான்களாகிய பிராமணர்களுக்கும் பெரியோர் முதலிய உரியோருக்கும் பொன்களும் வெள்ளிகளும் ஒன்பது வகை மணிகளும் பசுக்களும் நல்ல நல்ல, வஸ்திராபரணங்களும் குதிரை யானை பல்லக்கு பூமி கன்னிகை இப்படியாகிய சோடசமா தானங்களும் உபசரித்துக் கொடுத்து எல்லோருங் கதிசேரும்படியாய் வடக்குத் திசையில் விஷ்ணுவை யமைத்துக் கிழக்குத் திசையில் வசுதேவரை ஸ்தாபித்துச் சந்தன புஷ்பாதிகளாற் பூசைகள் யாவும் புரிந்து அருமையாகிய நிதிகளினால் அர்ச்சித்து அருங்கட னாற்றினார்கள்.

அப்பாற் சங்கத்தொனி முதலிய சகல வாத்தியங்கள் முழங்க வெண்பட்டுகளினால் வெகு வினோதமாக அலங்காரங்கள் நிறைந்துள்ள சாலையுள் பரிசுத்தமாகிய ஓமவேள்வி யாரம்பஞ் செய்து அழகிய அங்குலி விரலிற் பவித்திரத் தரித்து, அவ்விசாரிந்து மந்தி

ரம் புரிந்து அவ்வேள்விக்குரிய கருமங்கள் யாவும் அழகுற முடித்து கங்கைக் கரைக்குச் சென்று திலதர்ப்பணக் கடன்கள் தந்தார்கள். பின்பு வடவால விருட்சத்தடியிற் சென்று பொருந்தி சவ்யாசவ்ய மாக இடக்கால் வலக்கால் கால் மடித்திட்டிருந்து எல்லோருக்குங் குறைவில்லாமற் பிண்டமளித்துத் தருமகருமக் கடன்களெல்லா முடித்தார்கள். கடல்குழந்த உலகமெல்லாங் கலக்கந்தெளிந்து சந்தோஷிக்கும்படியாய்த் தானங்களும் தருமங்களும் டெய்த்திப முதலிய நியமங்களும் புரிந்தார்கள். இந்தப்படி கங்கையைச் சுற்றிச் சுற்றி எந்தெந்த ஸ்தானத்தில் எந்தெந்த கடத்தில் எப்படி செய்ய வேண்டுமோ, அந்தந்த ஸ்தானத்தில் அந்தந்தக் கடத்தில் அப்படிக் கெல்லாம் மூன்றுமாசம் வரைக்கும் மிருந்து சூதகந்தொலைத்து மங்கள ஸ்நானமாடிப் பணிந்து அவர்களுடனும் பற்பல பிராமணர்களுடனும் போஜனமுண்டு குரவர் முதலியோர் சூழக் குற்றமற்றிருந்தார்கள்.

திலோதகச் சருக்கத்தோடு,

ஸ்ரீபர்வம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

12-சாந்தி பர்வம்

கண்ணன் துதி.

வடித்தரிய கலைகளெல்லா மறைமுனிபாற் றெளிந்தபதம்
வெடித்தண்டம் பொதுளவளை விஜயனுக்குக் குறித்தபதம்
முடிக்கரிய பாரதத்தை முடித்தபதம் விடத்தரவின்
நடித்தபத நினைத்தவர்க்கு நல்குபதம் பணிசுவாம்.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே ! இவ்வாறு சாந்தித்திரயத்தின்
முதற்பாகமாகிய ஸ்ரீபர்வத்தைக்கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை
ஜனமேஜய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமி! பாரதப்போர்
முடிந்த பின்பு திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் வியாசரானுக்கொரு பெற்றுப்
பந்துமித்திராதிபரோடு போர்க்கள மடைந்ததும், அவனைக் காண
விரும்பிய பாண்டவர்களுக்குமுன் கண்ணன் சென்று வசனித்துப்
பின்பு அவர்களை நமஸ்கரிக்கச் செய்ததும், திருதராஷ்டிரனாதிபர்
படுகளஞ் சோதித்துப் பரிபவமுற்றதும், கார்த்தாரிதேவி ஸ்ரீ கிருஷ்ண
மூர்த்தியைச் சபித்ததும், பாண்டவர் மாண்டோர் யாவருக்குந்
தீக்கடனிறைவேற்றியதும் திரிதராஷ்டிரன் சோகந்தீர விதூரமகா
ராஜன் ஜகஜீவ சம்பவ லக்ஷணமும் ஜீவர்களுக்குண்டான இன்ப
துன்ப இயல்புமுரைத்ததும், யாவருங் கங்கா ஸ்நானத்திற்குச்
சென்று திரௌபதையின் கூந்தலை முடிப்பித்ததும், வியாசராதிபர்
முன்னிலையில் பாண்டவர் அடைந்துபோயினார்க்கெல்லாம் அருங்
கடனாற்றி முடித்ததும் ஆகிய இச்சரித்திரங்களையெல்லாம் அவ்வ
வற்றின் உட்பிரிவுகளோடும் உபசரித்திரங்களோடுஞ் சாங்கோ
பாங்கமாகக் கேட்டுச் சந்தோஷித்தேன். இப்பால் இரண்டாம் பாக
மாகிய சாந்திபர்வத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று
கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

திருமுடிபுவினந்த சருங்கம்

கண்ணன் துதி

படித்தடம் பொதுளிய பாதம் பாரதம்
வடித்துரைப் பவர்செவி வழியின் மாந்தினோர்
மிடித்துய ரகற்றிய பாதம் வேள்விகள்
முடித்திடு பாதமென் முடியி னுயதே.

ஓ கனமேவிய போஜனே! ஜனமேஜயராஜனே கேளும்,
வையம்புகழைவருடைய மைந்தரும் நல்ல துணைவரும், அரிய
மைத்துனரும், உரிய மித்திரரும், மற்றயாவரும் யுத்தபூமியில்
மடிந்துபோனமையால், அவர்கள் நற்கதிபெறும்படியாய்த் திலதர்ப்
பணாதிக்கடன்களைச்செய்து முடித்த பிற்பாடு, அந்தக் கங்கைக்
கரையில் மூன்றுமாதம் வரையிலிருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கும்
போது ஒருநாள் அரசாக்கரசனாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜனும்
ஸ்திரீகளயாவரும், விதராமகாராஜனும், கிருபாசாரியரும், சஞ்சய
னும், மேகவண்ணனாகிய விமலனும், சாத்தகியும் பாண்டவரும்
ஒன்றுபடக்கூடி ஆசனங்களின் மீதிருந்தார்கள். அந்த வேளையில்
வேதவியாசரும் நாரதமகாமுனிவரும் அநேக பிராமணர்களுடனே
ஆங்கெழுந்தருளினார்கள். அவர்களைக்கண்ட மாத்திரத்தில் வீர
கண்டை தரித்த வேந்தராவரும் விதராமகாராஜனும் எதிர்
சென்று பணிந்து ஆசனம் அளித்து அர்க்கிய பாத்திய ஆசமன்ய
முதலிய கடன்களெல்லாங் செய்து துதித்தார்கள். அந்தப்
பெரியோர்களும் பெருமை நிறைந்த அன்புடன் வேதவாக்கியங்களா
லாசீர்வதித்து அரசரியாவரையும் ஆசனத்தி லிருக்கும்படி கட்டளை
யிட்டார்கள். அந்தப்படி யாவரும் இருந்தபிற்பாடு விபூதி தூளித
மும் செம்மலர்க் காடுபோன்ற சடையும் தண்டு கமண்டலமும்
முப்புரிநூலும் ஒப்புவமையில்லாத காட்சியும் மிதியடிசூடிய
பாதமுமுடைய அம்மகான்கள் தருமராஜனே நோக்கி இதனைச்
சொல்லத் தொடங்கினார்கள்—

வியாசநாரதாதியர் தருமரை முடிசூட்டிக்கொள்ளும்படி
வேண்ட அவரும் முடிக்குரிய கர்ணன் செயல்கூறி
மறுக்க நாரதரவன் சரிதங்கூறித் தேற்றுவதல்

ஓ வேந்தர் வேந்தனாகிய தருமபுத்திர மகாராஜனே! உமக்கு
மித்திரனாக நெருங்கித் திருத்துளவணிந்த இந்தத் திருமாவின்

அருட்டிறத்தினாலும், தம்பிமார்களின் மலைபோன்ற புயவலிமையினாலும், சத்துருக்களெல்லாம் நாசமடைந்து, எமனுலகத்தில் வாசமடைந்து வீரசுவர்க்கம் போகும்படியாய் ஜயித்து இவ்வுலகமெல்லாம் ஏகசக்ராதிபதியாய்ப் பிறக்கும்படி வெற்றியுற்ற வாழ்வைப் பெற்றீர். எப்போது தருமமானது பொய்யை வெல்லும், அதருமமானது மெய்யைக் கொல்லும் என்கிற இந்தச் சாக்ஷியை உம் மிடத்திற் கண்டோம்! ஓ புகழ்ப்பெருமை பூண்ட புண்ணியனே! இனிமேல் நீர் திருமுடிபுனைந்து எங்களைப் புரந்து யாகாதிகளை இன்புற நடத்தி இவ்வுலகமினிமைபெற அரசாளத் தக்கதென்று ஜனனக் கடல் கடந்த ஞானவானந்தக் கருணையோர் சொன்னார்கள். இவ்விதமாகச் சொல்லிய பெரியோர்களுக்குத் தருமபுத்திர மகாராஜன் வந்தனம் புரிந்து, சொல்லுகிறார்—“ஓ மகாதுபாவர்களே! பதினெட்டுகள் யுத்தஞ் செய்து சத்துருக்களென்று எதிர்த்து வந்தவர்களை வென்று மீண்டது மெய்யே! நாங்கள் ஜெயம்பெற்ற போதிலும் எங்கள் மனதுக்குச் சந்தோஷ மென்பதில்லாமற் சஞ்சல துக்கமே மிகுந்திருக்கின்றன. அஃதெதினாலென்றால் எங்கள் கால்வழிக்கு உத்தமனாகவிருந்த அபிமன்ன நென்னும் ஒரு பிள்ளையாகிலும் இல்லாமற் போயினன். அவனைப் பறிகொடுத்த பாவத்தை நினைக்க நினைக்க எங்களெண்ணத்தைக் கெடுக்கிறது. பெருமூச் செடுக்கிறது. இதனால் மனம் வருந்தி வாடுகின்றவர்களாயினோம்.

“ஈதிப்படியிருக்க, ஓ நிகரில்லாத முனிவர்களே! திஷ்டத்தாய்மன் முதலாகிய மைத்துனர்களும், இளம்பஞ்ச பாண்டவர்களும், யுத்தமுற்றும் வெற்றிபெற்ற பிற்பாடு அசுவத்தாமனற் செத்தார்கள். அவர்களிருந்தாலுங் கொஞ்சஞ் சந்தோஷமாயிருக்கலாம். அதுவுமில்லை! ஓ சிவானந்தவாரியில் மூழ்கிய ஜிதேந்திரியர்களே! இவர்களை யெல்லாம் பறிகொடுத்து, இவர்களுடன் இறக்காமல் உயிர்சுமந்து சிந்தாகுலப்பட்டு மதிமயங்கிய எங்களுக்கு ஜயங்கொண்டோ மென்னுஞ் சிறப்புப் பெயரு முண்டோ? இவையெல்லாமலும், சூரிய குமாரனாகிய கர்ணமகாராஜன் எங்களுக்கு முன்னோனாயிருக்க, அப்பேர்ப்பட்ட தாதாவாகிய புண்ணியனைச் சபதங்கூறியிருக்க, அத்தீங்காகிய பொல்லாங்குக ளெல்லாம் எங்கள் மனத்தை வருத்தி, வயிற்றைக் கிழிக்கும்படியாகிய வாள்போலிருந்து வாட்டி வதைக்கின்றன. இந்தத் துன்பங்களிற் றுயரேறிய எங்களுக்கு, சமர்கடந்தோம். ஜயம்பெற்றோம். என்னும் வீரசார்த்தி—5

முண்டோ? ஓ தவராஜர்களே! எங்கள் தாயாகிய குந்திதேவியார் கர்ணமகாராஜனுடைய சங்கடத்தைச் சொல்லாமல் மறைத்து, பெற்று வளர்க்காத சிறுஞத்தாள்போற் கபடமாக இருந்த பகஷத்தை நினைக்குந்தோறும் எங்களை யுருக்கிக் கருக்குகின்றது. ஓ மாசறக்கற்ற மாதவமுடையீர்! பேசுதற்கரிய கர்ணமகாராஜன் பூமியிற் பிறந்து வாழ்ந்த சரித்திரங்களை எங்கள் குறைதீரச் சொல்லல் வேண்டும்” என்று கண்ணீர் விடுத்து உள்ளம் லைந்துருகி உரைத்தார். சீர் சிறந்த வேதவியாசர் முதலாகிய மகரிஷிகள் பலரோடு நீதி குறையாத சிறுபார்களும் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்கும்படியாய், வீணைத்திறந்தெறிந்த மேலோராகிய நாரத மகாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்:—

“ஓ ஐவர்களே! கேளுங்கள் உங்கள் தாயாகிய குந்திதேவிகண்ணிகைப் பருவமாயிருக்குங் காலத்திற் சூரியபகவானுடைய வரத்தினுற் கர்ணமகாராஜனைப் பெற்று, நிலைபெற்ற உலகப்பழிப்புக்கு அஞ்சித் தான் பெற்ற பிள்ளையைப் பெட்டியில் வைத்து ஆற்றில்விட்டு விட்டாள். அப்பிள்ளையைத் திரிதராஷ்டிரனுடைய தேர்ப்பாகன் கண்டெடுத்து வளர்த்து வருகையில், பரசுராமருடைய பொன்னடியை வணங்கி வில்வித்தை முதலியவங் கற்று, பிராமணப் பிள்ளையென் றுரைத்த சொற்சோர்வினாற் சாபமும் பெற்று, கார்தாரி மைந்தனாகிய ராஜாதி ராஜனுடன் சிநேகமாய் அங்கதேச பட்டாபிஷேகங் கைக்கொண்டு அரசுசெய்து வந்தான். அக்காலத்திற் கலிங்கராஜனுடைய புத்திரியான சுபாங்கி யென்னும் பெண்ணுக்குச் சுயம்வரமென்று துரியோதனன் கேள்விப்பட்டு, கர்ணமகாராஜனையு மழைத்துக்கொண்டு கலிங்கதேசஞ் சேருமுன்னரே உருக்குமி ராஜனும், சிசுபாலனும், ஜராசந்தனும், அளவற்ற அரசர்களும், இன்னுமுள்ள இனத்தரும் வந்து சுயம்வரப் பந்தலில் நிறைந்து சூழ்ந்திருந்தார்கள். அந்தவேளையில் கெடிஸ்த லாதிபனாகிய துரியோதன மகாராஜன் அங்கதேசாதிபனுடன் சுயம்வரப் பந்தலிற் புகுந்தான். இவனைக் கண்டவுடன் யாவரு மரியாதை செய்து உட்காரும்படி உபசரித்தார்கள். அந்தச் சமயத்திற் சுபாங்கி யென்னும் பெண்ணை அலங்கரித்துப் பற்பல தாதிமார்கள் சூழ்ந்து வந்து கலியாண மண்டபம் புகுந்து அரசர்களைக் காட்டி அவ்வவர்களுடைய பேர், ஊர், சீர், முதலிய யாவஞ் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

அப்போது வணங்கா முடியோனாகிய துரியோதன மகாராஜனை யுங் கலியாணப் பெண்ணுக்குத் தெரிவித்து அப்பாற்போக அடியெடுத்து வைத்தபோது, அவர்க்கொடி தரித்த அதிபன் கண்டு, தனக்கு மாலை தரிக்காமற் போகிறா ளென்று கோபங்கொண்டு வீறி மீறி, கன்னிகையை வாரித் தேர்மீதேறி, அஸ்தினாபுரத்தை நோக்கித் தூறிவருவதானான். அக்காலையில் அச்சயம்வரத்துக்கு வந்த அரசர் களெல்லோருந் திரண்டு ஒரு முகமாய்ப் புரண்டு யுத்தஞ்செய்தார்கள். அவர்களை யெல்லாம் இந்தக் கர்ணன்கண்டு வில்லெடுத்து வளைத்து நாணியூட்டி, அவ்வில்லோசையாற் சிலர், விசிக அடியினற் சிலர், கடுந்தேர் வேகத்தாற் சிலர் அடிபட்டு, உதைபட்டு புதை பட்டு, சிதைபட்டு, மாயும்படி செய்தான். அதனால் சிலர் கையோய்ந்தனர். சிலர் கால்சாய்ந்தனர். சிலர் சண்டை செய்யா மாட்டாமற் புறமுதுகிட்டனர். சிலர் மண்டை யதிரக் கலங்கித் திற மதுகெட்டனர். இவ்விதமாகக் கர்ண மகாராஜனுடைய உதவியினால் துரியோதனன் வெற்றிகொண்டு சுத்தவீரனாகி வரும்போது, ஜரா சந்த எனப்பவன் கர்ணனை எதிர்த்துக் கடுங்கோபத்துடன் போராடினான். இவர்களிருவரும் நெடுநேரம் வரையிலும் யுத்தஞ் செய்தனர். அங்கதேச ராஜன் அநேகம் அம்புகள் தொடுத்து ஜரா சந்தனுடைய வில்லையுந் தேரையும் அழித்து மெய்யெல்லாங் கிழித் தான். அப்போது ஜராசந்தன் நல்ல தாகட்டுமென்று கறுவி, மாறாத பகையும் ஆறாத கோபமுங்கொண்டு தேர்விட்டிழிந்து, மீட்டுங் கர்ணனை வளைத்து மல்யுத்தஞ்செய்து அதிலும் இளைத்தான்.

அது காலையில் வெற்றி பெற்றேனென்று கர்ணமகாராஜன் சொல்ல, அந்த மொழியைகேட்ட ஜராசந்த னங்கம் அயர்ந்து, அவலமுற் றெழுந்து, கர்ணராஜனைக் கட்டித் தழுவி மகிழ்ந்து, நீர் மெத்த பலசாலி யென்று புகழ்ந்து விடைபெற்று மாலினி நகரம் போய்ச் சேர்ந்தான். இப்பால் இருளைப் போக்குஞ் சூரிய சூமார னாகிய கர்ணனுனவன் துரியோதனனுக்கு யாதொரு துன்பமுமில்லாமல் சுபாங்கியையும் அவனையுங் கொண்டுபோய் இன்பமாக அஸ்தினா புரஞ் சேர்த்தான். அதனால் துரியோதன் மகாராஜன் மகிழ்ந்து, அவனை இவன் நமக்கு உற்றதுணை யென்று வைத்திருந்தான். அக் காலையில் ஒருநாள் அங்கதேசத்தில் அவன் அரசு புரியும்போது தேர்ச்சக்கரத்தில் ஒரு சிறிய பசுவின் கன்று அகப்பட்டு அரைந்து போக, அந்தப் பசுவின் கன்றுக்குரிய ஒரு பிராமணன் மனந்தாளா

மல், “அடா பாவி! என் பசுவின் கன்றைக் கொன்றபடியால் நல்ல யுத்த சமயத்தில் உன் தேர்ச்சக்கரம் புதைந்துப்போகக் கடவது” என்று சபித்தான். இவையல்லாமலும், தேவேந்திரன் பிராமண ரூபத்துடன் யாசகங் கேட்கவந்து, இந்தக் கர்ணமகாராஜன் பிறக்கும்போதே கூடப்பிறந்த கவச குண்டலத்தைத் தானமாக வாங்கிக்கொண்டு போனான்.

தருமனத்தன! பரசுராமர் சாபத்தினாலும், பசுவின் கன்றக் காகப் பிராமணனிட்ட சாபத்தினாலும், பெற்ற தாயாகிய குந்தி தேவியார் நாகாஸ்திரம் ஒருதரம் விடுவதே யன்றி இரண்டாந்தரம் விடாதிருக்கவும், அர்ச்சுனன் தவிர மற்றத் தம்பிமார்களைக் கொல்லாதிருக்கவும், கேட்டுக்கொண்ட வரத்தினாலும், இவனுடைய உடலுக்குக் காவலாகிய கவசகுண்டலத்தைத் தேவேந்திரன் பெற்றுக்கொண்டதினாலும், பீஷ்மாசாரியர் யுத்தமுதலில் இவனை அர்த்தநாதரிற்போட்ட அபியாயத்தினாலும், மத்திர ராஜனாகிய சல்லியன்-இழிவாகிய உரைகளினால் ஏசினதினாலும், கடைசி காலத்தில் இவனுடைய புண்ணியங்களை யெல்லாம் இந்தக் கண்ணனானவர் கைக்கொண்டதினாலும், வான்சிலைக் கொருவனாகிய கர்ணமகாராஜன் மடிந்தான். இந்த மேன்சிலைக் கொருவனாகிய அருச்சுனன் வெற்றி பூண்டான். இத்தனை இடையூறுகள் எல்லாம் வந்துங் கர்ணமகாராஜன் செய்த யுத்தத்தை இன்னபடி யென்று ஒருவரார் சொல்லப் போமோ? உத்தமனே! இவ்வளவு பொல்லாங்கு இந்தக் கர்ணராஜனுக்கு நேரிடாமற் போகுமாக்கில், அந்த மகாபுருஷனை வெல்லத்தக்க பேர்களாவது, கொல்லத்தக்க பேர்களாவது இந்தத் தொல்லுலகிலுண்டோ? இவையல்லாமலும், ஈசன், திருமால், பிரமன், இந்திரன், தேவர்கள், திக்குப்பாலர் ஆசாரியரிருவர் இவர்கள் முதலிய யாவருங் கொடுத்த செழுங்கணை பலவுங்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யும் அர்ச்சுனனுக் கெதிரில் யார்தானிற்பார்கள்? இவ்விதமான பல நிறைந்த அர்ச்சுனனார் சகலமுங் குறைந்த கர்ணராஜன் இறக்காமலிருப்பானோ?” என்று நாரத மகாமுனிவர் சொல்லியருளினார்.

இவையனைத்தையுந் தருமராஜன் கேட்டு, சிந்தை மெலிந்து வாடிக் கண்ணீர் சொரிந்து, பக்கத்தில் நிற்கின்ற பாண்டமகாராஜனுடைய திருத்தேவியார் முகத்தை நோக்கித் தன் முகஞ்சுளித்து, “கருணை நிறைந்த தாயே! உள்ளனுங் கள்ளனு மென்னுந் தன்மையாயிருந்து ஏதொன்று மெங்களுக்குச் சொல்லாமற் கழுத்தறுத்து

விட்டிரே! இப்படியுஞ் செய்வாருண்டா?" என்று ததும்பி வெம்பிப் பேசினார். அப்போது தாயாகிய குந்திதேவி தன் மகனைப்பார்த்து, "ஐயனே! நான்சொல்வதைச் சிறிது நிதானம் வைத்துக் கேட்டிக. அவன் என்பிள்ளையென்று எனக்கு முன்ன தாய்த் தெரியமாட்டாது. சூதுபோராடி வனவாசஞ்செய்து யுத்த மென்று நேமித்துக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தூதனுப்பி வைத்தீர்களே! அப்போதுதான் கர்ணன் என்மகனென்றறிந்து கண்கலக்கப்பட்டேன். என்னை நீங்கள் நிந்திக்கவேண்டாம். ஊழ்வினையை ஒழிப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. என் பாவிகர்ப்ப மிப்படியாயது. பாலர்களே! நீங்களறவரும் ஒன்றாய்க்கடியிருந்து என் கண்ணுற் பார்க்கப் பாக்கியம்பெறாத பாவியாயினேன்" என்று புலம்பாநின்றாள். தருமராஜன் பார்த்துச் சலித்து, "இனிமேல் ஸ்திரீகளுடைய மனதில் எப்பேர்ப்பட்ட சங்கதிகளும் ஒளியாமல் வெளியாக்கக் கடவது" என்று சாபமிட்டு, தனது தம்பியாகிய அர்ச்சுனனை நோக்கி, "அப்பா பற்குனா! நமது ஜேஷ்டப் பிராதாவாகிய கர்ணமகாராஜனைக் கொன்று நீயுநானுமே பழிக்காளாயினோம். ஆகையால், இனிநாமிவ்வுலகாள் நினைப்பது நியாயமல்ல. தவஞ்செய்யும் படி கானகம் போய்விடுவோம்" என்று உரைக்க நானாகிய அர்ச்சுனன் பதிலுத்தரஞ் சொல்லுகிறான்.—

தருமராஜனைத் தம்பியர் நால்வருந் திரொளபதி முதலாயினோருந் தேற்றுதல்

ஓ மதிசுலமணியா யெழுந்தருளிய வள்ளலே! நான் விள்ளுவதைக்கேளும். இதுவரையிலும் யுத்தஞ்செய்து எல்லோரையுந் கொன்றுவிட்டு இப்போது காட்டுக்குப்போவோமாகில், பூர்வம் நமக்கு வந்திருக்கும் பழியைப் பார்க்கிலும் பத்துப்பங்கு அதிகமாகிய வசைச்சொல் வந்து சம்பவிக்கும். ஆதியில் ஆகவேண்டிய காரிய மிதுவென்று யோசித்து எல்லாக் காரியங்களு நிறைவேறிய பிற்பாடு, 'எனக்குப் பட்டம் வேண்டாம். நான் காட்டுக்குப் போகிறேன்' என்று சொல்லுகிற வாக்கியம் யோக்கியமா யிருக்க வில்லை. அண்ணா! தேவரீருடைய எண்ணம் இப்படியிருந்தால், நீங்களெல்லோருமிருந்து பெரிய தந்தை முதலிய பேர்களைப் போஷித்து இந்தப் பூமியை ஆண்டுகொள்ளுங்கள். நமது ஜேஷ்டப் பிராதாவாகிய கர்ணமகாராஜனைக் கொன்ற பாவிரானாகையால்,

நானே வனம்போகிறேன். நீங்களொருவரும் விசனப்பட வேண்டாம்” என்றான்.

இப்படி தருமபூபதியாகிய ராபாலனோடு தனஞ்செயனாகிய ஜயபாலன் பேசியபோது, மருத்துமைந்தனாகிய பீமசேனன் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து “தம்பீ! நமதண்ணாவவர்கள் பெரியார் பிழையாரென்பதற்கிணங்கப் பொருந்தி ஸ்திரமாகப் பேசுகிறார்போலிருக்கின்றது. ஆ! ஆ! வெகு நன்றாயிருக்கின்றது. இதுகாறும் எட்டுத் திக்கிலுமுள்ள குலமன்னவ ரெல்லாரும் இடிந்து மடிந்துபோகும்படி ஏற்றி, அவ்வெதிரிகளின் நாட்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அரசுபுரியா நின்று ஆண்மைபெற்ற சந்திரகுலத்தில் பிறந்த தாஷ்டகர் மெத்தவு கல்லவர். மகாவல்லவர் இப்படி பிதிர்பிதாக்கள் நடத்திவைத்த பழமையின்படி சத்துருவைவென்று நாட்டை யாளலாமென்று போகாமல் காட்டுக்குப் போகிறேன் என்பது குலமுறை தருமத்தை அநுசரித்து நடக்கும்படியானவர் சொல்லுகிற பேச்சோ? இது தருமமல்லவே” என்று கூறித் தருமரை நோக்கி,

“ஓ தருமவுருவே! மானக் குறைவுத் தீராப்பழியுமுண்டாகும்படி நமக்குத் துரியோதனன் பொல்லாங்கு விளைத்த அந்நாளில் எல்லாக் குற்றங்களையும் வயிற்றிலடக்கிக்கொண்டு, தீனத்துவமாகிய ஈனத்தனப்பட்டு, காலமென்றும், மழையென்றும், இடியென்றும், வெயிலென்றும், கடுங்காற்றென்றும் மூடுபனியென்றும் பாராமல், இராப்பகல் நித்திரையற்று நல்ல போஜனங்கெட்டு ஊரை, பதியை, உற்றார்பெற்றாரை, ஒருமிக்கவிட்டு, காடே கதியாய்ப் பன்னிரண்டு வருடத் தொலைத்துக்கொண்டிருந்தோமே அண்ணா! அந்த நாளில் ஆனபடியாகட்டும்! போனபடி போகட்டுமென்று குரோதத்தையும் விரோதத்தையும்விட்டு, வனவாசம் பண்ணுவதே நல்லதென்று அவ்விடத்திற்குநேயிருந்து விடுவோமாகில், அது மேலாகிய மெய்ஞ்ஞானம், அதைவிட்டு விட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷமும் பற்றறக் கழித்து, மற்ற ஒருவருடத்திற்கு விராடபுரத்திலிருந்து அக்ஞாத வாசமும் பண்ணி வெளிப்பட்டு, தூதுவிட்டுப் படைத்துணையுங் கூட்டிவிட்டு, அமரும்புரிந்து யாவரையுமுடித்து, திரௌபதையையுங் கூந்தல் முடிப்பித்து, நாமுஞ்சபத முடித்து, பிள்ளைக்காரனாகிய திரிதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளைக் குறித்து உயிர்த்துடித்து வருந்த, நமது புகழை உலகத்தில் யாவருங் கொண்டாடச் சிறந்த பிற்பாடு காட்டுக்குப் போய்விடலா

மென்று நாம் சொல்லுவது தருமமல்லவே! இந்தக் கொள்ளைக்கு இவ்வளவு பாடுபடுவானேன்?

“ஓ வேந்தர் வேந்தே! நாம் இவ்வளவுவேலை முடித்துவிட்டு இப்போது வனவாசம் பண்ணப்போவோமாகில், உலகிலுள்ள சரியான அரசரெல்லாரும் நகைப்பார்கள். மாமுனிவர் யாவரும் பழிப்பார்கள். தேவர்கள் முதலிய யாவரும் நம்மை மதிக்கார்கள். நமது சேவகர் முதலியபேரும் நம்மை துதிக்கார்கள். மேலும் வீர லட்சுமி விளையாடுகின்ற போர்க்களத்தில் அந்தணராதியரையும் அரிய மூதாதை முதலிய வெகுபேர்களையுங் கொன்றபாவம் நம்மை யெப்போதும் விடமாட்டாது. நீர் உலகத்தை அரசு புரியாமல் அடவிக்குப் போவீராகில், யுத்தகளத்திலுண்டான பாவங்களெல்லாம் வந்து நம்மைச் சுற்றிப் பற்றிக்கொள்ளும். மகா நாகத்துக் காளாவோம். ஓ மன்னரேறே! இந்தப் பூமியை அரசுசெய்வதில் மகா தீமைகளுண்டென்று உமது சித்தத்திற் றேன்றுமாகில், மாமறையாளர்களின் வசனப்பிரகாரம் யாகாதிக் கிரமங்களை நடத்தி, நீதி நியமத்துடன் சோதிமுடியுஞ் செங்கோலுந் துலகங்கத்தாங்கி, வருணச்சிரம தரும் முதலிய யாவற்றையுந் கிரமமாயுண்டாக்கி, பூர்வராஜ முறைமையோர் நடத்திவந்த நன்மைப்படிக்கு அரசு செய்துவந்தால் ஒரு தீமையுமில்லை. இதுதான் மேலாகிய தருமம்! அரசகுலத்திற் பிறந்தோர் அவனியை யாளாது நிற்பல் தரும மல்ல!” என்றுகூற, தருமநந்தனர் அந்த வார்த்தையைத் தமது செவியில் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மனம் வெதுப்பி, நொந்து, கண்ணீர் சொரிந்திருந்தார். அப்படியிருக்கும் அண்ணலுடைய மதிமுகத்தை மாத்திரை புத்திரராகிய செம்பவள மேனியிற் சிறந்த நகுல சகா தேவர் பார்த்து யோசித்து, இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.—

“ஓ எங்களிஷ்ட தெய்வமாகிய இறையே! ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்போதே தீர்க்காலோசனை செய்து தொடங்கல் வேண்டும். தொடங்கிச்செய்த பிற்பாடு எண்ணி விசனப்படுவது ஏழ்மையாகிய பேதைமை யென்று நீதி நூலோர் பேசியிருக்கின்றார்கள். அது (எண்ணித் துணிவது கருமந் துணிந்தபி, நெண்ணுவ தென்பதிழுக்கு.) இப்படியிருக்க சகல பகைகளையும் வென்று, நமக் குண்டாகி நிலைநின்ற பழிகளெல்லாம் பற்றற நீங்கிப்போன பிற்பாடு காட்டுக்குப்போய் விடுகிறே நென்று சொன்னால், பின்புத்தியுள்ள பெண் புத்திக்காரர் பாண்டவர்களென்று யாவரும் வசையாய்ப் பேசு

வார்கள். பூஷணையுள் தூஷணையுள் சரீரத்துக் கல்லது பரிசுத்த ஆத்மாவுக் கொன்றுயில்லை யென்னும் வாக்கியப்படிக்கு ஆரென்ன சொன்னாலும் நமக்கென்ன வென்றிருக்கலாமென்று நினைப்பீராகில், மெத்தவும் நல்லதுதான். ஆகிலும், இப்போது நாம் காட்டுக்குப் போய்த் தவஞ்செய்வோமாகில், அந்தத் தவமும் அவமாய்ப்போய்க் கொடுமையாகிய பாவம்வந்து சம்பவிக்குமே யொழிய, சுபாவமாகிய சுகங்கிடைக்க மாட்டாது. ஆகையால் குற்றமற்ற நமது குல முறைப்படி பட்டாபிஷேகங்கொண்டு, இந்தப் பூமியை ரட்சிப்பது பெரிய தவமும் புகழுமாயிருக்கும். ஐயா! ஒருவருக் கொருவர் பகைத்து எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து கொல்லுகிறதினால் பாவம், பழி, கொடுமை, இவை முதலிய பொல்லாங்குந் தோஷமும் வரமாட்டா. அப்படி வருமாகில் யுத்தஞ் செய்யும் வீரர்களுக்கு வீரசுவர்க்கமென்று மேலோர் விதித்திருக்குங் காரணமென்ன?" என்று சொல்ல, பிழையற்ற மனத்தோனாகிய முரசுகேதனன் அவர்கள் சொல்லையுந் கேளாமல் மறுத்து விட்டார்.

அப்பால் அக்கினியிற் பிறந்த பாஞ்சாலியானவன் இருகரத்தை யுங் குவித்து தண்ணந் துளவணிந்த திருக் கண்ணனுடைய கடைக் கண்ணருள் கொண்டு தருமபுத்திர மகாராஜனுக் கெதிர் சென்று நின்று “ஓ நன்னீதியுடைய நாதனே! வீரத்திறம் வாய்ந்த வேந்தர்கள் போர்புரிந்து சிறியோர்களையும் பெரியோர்களையுங் கொல்லுகிறதில்லையோ? இதுவரையிலும் அப்படி கொன்றவர்கள் கிடையாரோ? இப்போது நீங்கள் செய்த யுத்தந்தான் நூதனமோ? க்ஷத்திரியர்களுக்குச் சண்டையில்லா விட்டால் க்ஷாத்திரமேது? அப்படி ராஜர்கள் செய்கிற யுத்தங்களினால் பாவமும் பழியும் தீமை யும் தீங்கும் ஃபரிடுவதா யிருக்குமாகில் போர்புரிந்து சத்ரு சங்காரம் பண்ணி உலகத்தை யாளுவதே அரசருக்குறுதி யென்று மதுநூலில் விதித்திருக்கிற விதியை அரசர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதுண்டோ? இல்லையோ! தேவரீருக்குத் தெரியாத பொருளில்லையே! அமர் வென்று அநேகம் பூமியைக் கைக்கொண்டு அரசாளுகிற அரசனுக் குச் சிறப்புப்பொருந்திய அஸ்வமேதயாக பலனும் இராஜசூய யாக பலனும் நரமேதயாக பலனும் உண்டாகும். வீரலக்ஷுமி விஜய லக்ஷுமி முதலிய அஷ்டலக்ஷுமிகளும் அந்த அரசனை விட்டு நீங்காதிருப்பார்கள். இம்மைப் பயனீங்கி மறுமையடையும்போது வீரசுவர்க்கமுங் கிடைக்குமென்று மதுநூலிற் கூறியிருக்கின்றது. ஆதலால் அடியாளுடைய வசனத்தை அங்கீகரித்து அழகிய

கிருஷ்ண மூர்த்தியினிடத்திற் பூர்த்தியாயோசித்து அரசுபுரியுங்கள்!'' என்று சொல்லினள்.

இப்படி பாஞ்சாலி சொல்லியுந் தருமராஜனாவர் தமது பால் போன்ற பரிசுத்தமனது தியக்கங்கொண்டு மயக்கமேறிப் பின்னுந் துன்பத்தி லாழ்ந்திருந்தனர். இப்படி எதனாலுந் தேறித் தெளியாத வராய்த் திப்பிரமை பிடித்தவர்போலிருக்கச் சகல சாஸ்திர மதுவிக் ஞானங்களைக் கேள்வியுற்றிருக்கும் பெரிய தந்தையாகிய திருதராஷ்டிரமகாராஜனும் சிறியதாயாகிய கார்தாரியம்மனும், உரித்தாக்கிய ராஜஸ்திரீகளும் விதுரமகாராஜனும் பலவிதத்தில் வீஸ்தாரம் பேசினார்கள். யாரென்ன சொன்னபோதிலுங் கேளாமல் மனம் தேறாமல் ஒரேபிடியாய் “நான் வனம்புகுந்து தவஞ் செய்வேனே யல்லது இந்தத்தரையை யாளமாட்டே”னென்று ஒதியுணராத உன் மத்தரைப்போல் ஓதவும், உவரிவண்ணனாகிய உலகரக்ஷகனுந் தருமராஜனை நோக்கி இந்தப் பூமியை ஆளுமுறைமை இத்தன்மையுடையதென்று பலகோடி விதங்களாய்ச் சொல்லித் தேற்றினார். அவருடைய சொல்லையுந்தடுத்து பிடித்தபிடி விடாமல் இதோ காட்டுக்குப் போகிறேனென்று நீர் நிறைந்த தடாகத்திலெழுதிய எழுத்தைப்போன்ற தேகதிசையைவிட்டு ஸ்திரமேற்கொண்டு எழுந்து நின்று பிரயாணப்பட்டார்.

வேதவியாலார் பல தருமங்கூறித் தேற்றித் தேறிய

தருமநந்தனர் தீவினையியல் கேட்க

அதற்கவர் கூறுதல்

அந்த வேளையில் வேதத்தைச் சோதித்துக் கீதத்தோடு தந்தருளிய வேதவியாசர் தருமபூபதியைத் தகைத்து “ஓ காவலனாகிய பூவலனே! இப்பேர்ப்பட்ட எண்ணமுள்ள நீ பூர்வத்திலேயே யாவரையும் வெறுத்து விட்டுக் காடுபுகுந்து தவம்புரிந்திருக்க வேண்டும். அதைவிட்டு குருகூஷத்திர பூமியில் யுத்தஞ்செய்து யாவரையு முடித்து பாரதத்தைப் பற்றற முடித்து விட்டாய்! இப்போது உனக்குச் சரியாகிய உல்லாச மன்னரெல்லாரும் உன்னைப் பார்த்துப் பதைத்து வசைமொழி விளைத்துப் பழித்து நகைக்கும் படியாய் அடர்ந்து நெருங்கிய காட்டுக்குப் போகிறேனென்று சொல்லுகியாய்! நாட்டிலிருந்து நீதியான அரசுபுரிவதினானுக்கு வருகிற குற்றமும் வருத்தமும் காட்டிலிருந்து அருந்தவம் புரிவதினானுக்கு நேரிடுகிற சுத்தமும் பொருத்தமும் இன்னவென்று எனக்

குச் சொல்!” என்று சொல்ல, தோன்றலாகிய தருமராஜன் அவ்
 வியாசரைப் பணிந்து “ஓ வேத முதல்வனாகிய எந்தையே! சூரிய
 குமாரனாகிய கர்ணமகாராஜனை ஆருயிர் போக்கிய அரும்பாவியாகிய
 நான் இந்தப் பூமியைக் கருதியிருந்து துரைத்தனஞ் செய்வதில்
 என்ன பலனைக் காணப்போகிறேன்? எத்தனை நாள் இருந்து வாழப்
 போகிறேன். என்னுடைய குணத்தைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்
 தில் மகாபாவ ஜனனமாகிய ராக்ஷசகுணம் உத்தமமா யிருக்கின்றது.
 ஓ ஆண்டவனே! என்னை வணங்கி உபசரிக்கும்படியாகிய துரியோ
 தன மகாராஜன் முதலாகிய தம்பிமார்களும் பதறிக் கதறும்படியாக
 மடித்து, துரோணாசாரியாரை மொழிமாறிச் சொல்லி முடித்து
 பொய்யில்லா மெய்யோனாகிய பீஷ்மாசாரியாரை உயிர்மாற்றிச்
 சுற்றத்தார் முதலாகிய பேர்களை விண்ணிலேற்றி அளவற்ற புத்திர
 மித்திரர்களை மாளச்செய்து நான் இவ்வுலகத்தை ஆளவிருந்
 தேனே! ஐயோ மதுநூலிற் சொல்லிய ராஜதருமம் என்னவென்றால்
 அன்னியராகிய யாராகிலும் பகைமேற்கொண்டு படைபுடன் புருந்து
 சண்டைசெய்ய வந்தால், அவர்களுடன் எதிர்த்துப் போராடி அவர்
 களைத் தருமமாக வென்று வெற்றிபெற வேண்டுமென்று சொல்லி
 யிருக்கிறது. நிலத்தை யாளும் பலத்த அரசர்களும் அப்படியே
 செய்து ஜெயித்து வருகிறார்கள். அதுதான் தருமமென்பது என்
 னைப்போற் படுபாழாகிய வினைபுரிந்த பாவிக்குமுண்டோ? ஐயோ!
 ஒரு குலத்திற் பிறந்து ஒரு தலத்தில் வளர்ந்து ஒரு கலத்திலுண்டு
 ஒரு மனையில் வாழ்ந்து உயிருக்குயிரா யிருந்த சகோதரரை முன்
 பின் எண்ணாமல் அமராடி அழித்து ஒழித்தபேர்கள் அவனியில்
 யாராகிலும் என்னைப்போலுண்டோ? ஓ அத்தா! பரிசுத்தா! இது
 செய்யத்தக்க காரியந்தானோ? ஹரி! ஹரி! மீளாநரகத்துக் காளா
 கும். வழியைத் தேடிக்கொண்டேனே? விவேகமில்லாமல் தேடிக்
 கொண்ட வினையை அப்போதைக் கப்போதே ஒழித்துக் கொள்ள
 வேண்டுமே யல்லாது, அதைவிட்டு மேலுமேலும் பாபமூட்டை
 கட்டிக்கொள்ளப் படாதே. ஓ பரமாத்மனே! ஆகையால் நான் நர
 கத்துக் கேதுவாகித் துயரத்தில் வீழ்ந்து முழுகிப்போகமாட்டேன்.
 அரசாக்கியாகிய ஆசையி லாழ்ந்து வேகமாட்டேன். ஊழ்வினை
 வஞ்சித்து உலைத்துக் கெடுத்ததென்று தாழ்மாட்டேன். காட்டுக்குப்
 போகாமல் நாட்டிலிருந்து வாழ்மாட்டேன்!” என்று பலபல
 வாய்மைகளை யெடுத்துப் பேசினார். அதைக்கேட்ட வேதவியாச
 ரானவர் சொல்லத் தொடங்கினார்—

“ஓ விண்டலம் புகழும் வேந்தே! இராஜ தருமமென்பது வேத முறைமையால் வினையுந் தன்மை யல்லாமல் வேறென்றல்ல. ஆராரோ இறந்து போனார்களென்று விசனப்படுகின்றனையே? அப்பா தருமந்தனா! வீணாக இறந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. நீ கொன்றதாயும், உன்னாற் சிலர் மாணமடைந்த தாயுஞ் சொல்லுகின்றாய். ஒருவரைக் கொல்லத்தக்க வல்லமை உனக்குண்டோ? அல்லது எனக்குத்தா னுண்டோ? உன்னாலு மில்லை; அது என்னாலுமில்லை. இதற்கு நீ யோசிக்க வேண்டியதுமில்லை. கானதைப் பேசவேண்டுவதுமில்லை. புராதனனாகிய பூரணபுண்ணிய நெவனே அவனுடைய திருவினையாடலென் றுணர்வது நன்னீர்மையாகும். ஓ உத்தமனே! ஜன்மந்திரப் பகையும், விரோதமும், குரோதமும், அவரவர் உயிருடன் வாழ்வதும், உயிரொழிந்து தாழ்வதும், அவைகளின் வினைக்கிடாக விதித்திருக்கும் நாளும், அந்த நாளுக்குத் தகுதியாக நடத்துங்கொளுஞ் சேர்த்துவரு நாளில், யாரார் அதற் குரியவர்களோ அவர்களெல்லோரும் அரைக்கணமேனுந் தாளாமல் முடியவேண்டியதே. அந்தப்படிக்கே காலம் வந்தபோது, இந்த இடத்தில் பலரு மடிந்தனர். இதற்குச் சர்வ சாக்ஷியாய் பின்னைப் பிராட்டிக்குரிய பெருமான் உங்களுக் குரியவராய்க் கிடைத்திருக்கின்றார். நீங்களும் அவர் சொல்வழி கேட்டு எல்லாம் அவனுக் கர்ப்பணமென்று நடத்திவந்தீர்கள். அதனால் உங்களை யாதொரு வினையுந் தொடராது. உங்களைப் பழிப்பவர்களு மில்லை. அதைக் குறித்து நீங்கள் சஞ்சலப்பட வேண்டாம்!” என்று சொல்லினர்.

அம்மொழிகளைத் தருமராஜனுனவர் தாழ்ந்து கேட்டுச் சரணில் வீழ்ந்து, “உயந்தேன்! உயந்தேன்!” என்று வணங்கிப் பயந்தீர்ந்து நயந்து “ஓ கானகத்துளவணியுந் கருணைக் கண்ணனே! ஓ அண்ணலே!” என்று அவரடியிலும் அழகிய முடிசூழிக் கண்குளிரப் பார்த்து “சுவாமி! தேவரீரைத் துணையாகக்கொண்டோம். நாங்கள் குற்றஞ்சுமந்து ஈனமாகிய நரகத்தில் விழுந்தாலும், ஒப்பற்ற மோக்ஷமடைந்தாலும், எல்லாமுமக்கே அர்ப்பணம். எமக்கு நீரேதுணை.” என்று பேர்பெற்ற தருமராஜன் சொல்ல ஆச்சியருடனாடிப் பேப்பச்சி முலையுண்ட பெருமான் சிறுகை காட்டியருளி, “வாரும் தருமந்தனரே! நீங்கள் யாதொரு காரியமும் மனதார நினைத்திருக்க மாட்டீர்கள். ஆகையினாலே பெருங் கொலைக் கொடுமையாகிய தீமைகள் உங்களைச் சேரா. அவை உங்களை யொன்றுஞ் செய்யா. இப்போது உமது தம்பிமார்கள் உம்மை

வணங்கும்படியாய் அஸ்திபுரத்திற்குச் சென்று, அணிமுடி தரித்துக்கொண்டு, நெறி முறை குறையாமல் அரசுபுரிந்து வாழக் கடவீர்!” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அந்தப் பெருமான் மொழியை ராஜசிங்கமாகிய தருமராஜன்கேட்டு, அலங்காரமுள்ள ஆசனத்திலமர்ந்து, விசுவாசமுடைய தம்பிமார்களுக்குத் திரௌபதைக்கும் இனிய வசனங்களைப்பேசி, மலரகிதராகிய வேதவியாசரைப் பணிந்து கைகுவித்து, அவருடைய திருமுகமண்டலத் தைப் பார்த்து, “ஓ தேசிற்சிறந்த தெய்வமுனியே! இவ்வுலகிற் பொருந்திய உயிர்த்தொகைகள் முன்செய்த நல்வினை தீவினையை அதுபவிப்பார்களென்று சொல்லுகின்றார்களே? அதனுடைய காரியமென்ன? அந்தத் தீமைகளின் வரலாறுகளை நான் திறமாயறியும்படி பிடித்துச்சொல்ல வேண்டும்” என்றுகேட்க, வேதங்களை யுத்தரித்தருளிய வியாசர் சொல்லுகிறார்.—

“ஓ மதிகுல மன்னனே! சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிற் கூறியிருக்கிற பிரகாரம் விதிவிலக்கு, நன்மை தீமை இவை முதலிய யாவுமாராய்ந்து குறைவில்லாமல் நாள்தோறும் நடந்து வருவார்களாகில், அது நல்வினையாகும். அந்த வேதாகம சாஸ்திரங்கட்கு மாறுபட்டுப் பழுதாக நடப்பார்களாகில், அது தீவினையாகும். இதல்லாமல், இன்னமுஞ்சில சொல்லுகிறேன். அவற்றை உனது மனத்திற் கொள்க. சூரியோதயத்தில் தூங்குகிறதும், சூரிய அஸ்தமானத்தில் கித்திரைசெய்வதும், பிறர்தாரத்தை விரும்புவதும், பிறருடைமையை அபகரித்தலும், வீட்டில் அதிதிவந்தால் அவனைப் பூசித்து உபசரிக்காமல் அகங்கொண்டு வெறுத்திருத்தலும், குருமொழி வழுவுதலும், குருநிரத்தை செய்தலும், குடிபடைகள் நெருங்கிய நகரத்தை அழித்தலும், வேதமந்திரத்தை விற்று ஜீவனஞ் செய்வதும், பெண்சாதி முதலிய அடிமைகளை ரக்ஷிக்காமல் விட்டு விடுதலும், சிவனடியார்களை அச்சிவன்போற் கருதி சம்ரக்ஷணை செய்யாதிருப்பதும், வீடு முதலிய இடங்களில் தீமூட்டுகிறதும், பிறரை நிர்தையாகப் பேசுதலும், தெய்வபிகழ்தலும், அன்னியருடைய பெருமையை ங்னைந்து பொறாமைப்பட்டு அவர்களுக்குக் கேடாகத் தகுதியில்லாத பொல்லாங்கு முதலிய காரியங்களிற் பிரவேசிப்பதும், தான்கொண்ட சக்கரமங்களை விட்டுவிடுதலும், விறுதலில் உயிர்வதை செய்தலும்; பிராமணருடைய பொருளுக்கு லச்சையற்று இச்சைவைப்பதும், அடைக்கலம் அடைந்தோரைக்

காக்காமற் கைவிடெனும், வேதபாராயணர் முதலிய பெரியோரைப் பழித்தலும், நிந்தித்தலும் இவையெல்லாம் தீவினையமாகிய தீமைகளென்று புலவர்கள் பேசியிருக்கின்றார்கள். இவைகளிற் பாவம்போலிருந்து தீவினை சேராமற் புண்ணியபலனைத் தருவனவுஞ் சிலவுண்டு. எதிரிகளின்பேரில் எதிர்த்து, அவர்களை யொருதாரும்பாய் மதித்து, ஆயுதம் விதிர்விதிர்க்கவரு மதிசூரன் வேதமுணர்ந்த பிராமணனானாலும், அவனால் தனக்குப் பொல்லாங்கு வருவதா யிருக்குமாகில் உடனே சண்டைசெய்து கொல் கிறதெல்லாம் புண்ணியமேயாம். வேதமந்திரங்களையும் முத்தீயையு முடைய யாகத்திற் பசுவைவதைத்தல் மோஷுமென்று இப்போது நடந்துவருவதையும் நீ மனத்துட் கொள்ளுக” என்றுசொன்னார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவர் தருமராஜனுக்கு நாரதர்
மகத்துவங்கூறி, அவர் வார்த்தையை
ஆதரிக்க வேண்டுமெனல்

இப்பால் தருமபுத்திர மகாராஜனைப்பார்த்து உலகமெல்லாம் ஒருங்களந்தருளிய பதுமநாபனென்னும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சொல்லுகின்றார்—“ஓ தருமநந்தனரே! இந்த வியாசராகிய மகாதுபாவர் சொன்ன வாய்மைமெல்லாங் கேட்டீரல்லவா? இன்றுமுதல் உமது மனத்தில் நினைத்த ஐயமெல்லாநீங்கி, வையமெல்லாங் காக்குஞ் சவுக்கியம் முண்டாகக்கடவது. மேலும் நமது வேதவியாசருடைய நிலை முதலிய செயலையெல்லாம் நீர் அறிந்திருக்கின்றீர். அதைக்குறித்து நான் விரித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இவ்விடத்திற் கலந்த நாரதமகாமுனிவருடைய நற்பெருமைகளைச் சொல்ல வல்லவர்களுமுண்டோ? ஓ தோன்றலே! ஆகிலும், நானறிந்தமாத் திரம் அவருடைய சரித்திரங்களிலொன்றைச் சொல்லுகிறேன் கேட்டருளும்! இந்த நாரதமகாமுனிவருடைய தங்கையானவள் பெற்ற பருப்பதரென்னும் ஓர் முனிவர் சிறப்புப்பொருந்திய தமதம் மானாகிய இவரைவிட்டு நீங்காத பகஷமுண்டானவராய், இவருடன் உடலுமுயிரும்போற் பிரியாமலிருந்தனர். பின்பிவ் விருவரும் மேக சஞ்சாரமாகிய உன்னத மலைகளிற்சென்று, சிவத்தைப்பேணுந் தவத்தைப் பொருந்தியிருந்தார்கள். இவ்விதமாக இவர்களிருவரும் அனேககாலம் தவம்புரிந்த பிற்பாடு, ஒருநாள் உற்சாகமேற்கொண்டு ஒப்பற்ற தங்கள் மனதிற்கொண்ட எண்ணத்தை அதுபவிக்க வேண்டுமென்று அருந்தவம்விட்டெழுந்து, அரசர்களுடைய நாடு

நகரத்திலே திரிந்து சுஞ்சயனென்னும் வாட்டிறல் மன்னன் வாழும் படியான நகரத்துட்புகுந்து ராஜ சபைக்குப்போயினர்.

இவர்கள் வந்ததைக்கண்ட அந்தச் சுஞ்சயராஜன் எதிர்கொண்டெழுந்து, இரண்டு பாதங்களிலும் பணிந்து, அர்க்கியபாத்திய முதலாகிய உபசாரங்கள் புரிந்து இருகரத்தையுங்கூப்பி, 'ஓ பெருந்தவத்தினையுடைய புண்ணியர்களே! ஏழையாகிய என்னிடத்திற்கு வந்த காரணம் யாது?' என்று கேட்டான். இப்படி தேவேந்திரச் செல்வம்பெற்ற சுஞ்சயனாகிய இறைவன் கேட்கவும் வந்த அந்தணராகிய இந்த இரண்டுபேரும் ராஜனுக்கு ஆசீர்வசனஞ் சொல்லி, 'ஓ ராஜபுத்தியே! அயனமாச விரதம் அநுஷ்டிக்க வேண்டி உம்மிடத்திற்கு வந்தோம்' என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் மொழியைக்கேட்ட மன்னர் கோமானானவன் உள்ளமகிழ்ந்து, தன்னரண்மனைக்குள் அழைத்துப்போய் திவ்வியமான சிங்கரவனஞ் சூழ்ந்த வாசஸ்தலம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, இவர்களுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களெல்லாம் அமைத்துச் சுந்தரமுக மமைந்த தன் குமாரத்தியாகிய சுதையென்பவளை யழைத்து, 'இந்த நாரத முனிவரும், இவருடைய மருகராகிய இப்பருப்பத முனிவரும் ஆறுமாதம் நமது வசத்திலிருந்து விரதம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று வந்தார்கள். இவர்களுக்கு உன்னால் ஆகத்தக்க உபசாரங்களெல்லாங் குறைவில்லாமல் நடத்திவரக் கடவாய்' என்று உருகிய உள்ளத்துடன் கருணைசுரந்து உத்தரவு செய்தான். அந்தப்படியே அந்தப் பெண்ணானவள் சுகுமாரியென்று யாவருஞ் சொல்லும்படி பக்திச் சரத்தையாய்த் தாபதராகிய முனிவர்கள் சிந்தை களிக்கும்படி குறைவில்லாத ஏவற் பணிவிடைகளைச் செய்து வந்தாள்.

அப்படி யிருக்கையில் கரும்பிலும் நிரம்பிய ரசமாகிய மொழிகளும் சுரும்பிலும் விரும்பிய திறமாகிய விழிகளும், கோங்கு மொக்குப் போன்ற கொங்கையும், தேங்குலவு மலர்போன்ற செங்கையும், சுருங்கி நிமிர்ந்த மருங்குலும், நெருங்கியமைந்தகூந்தற் கங்குலும், வாழைத் தொடையும் வேழநடையும், பின்னற் சடையும், வன்னவுடையும், மதனவேத பாதமும், நடனகீத நாதமுமுடையபெண்கள் பெருமாளின் உருவமானது, இரும்பைக் பார்க்கிலும் வலுவேறிய நாரதருடைய மனத்தை இளைக்கிப் பையையைச் செய்தது. மேகலா பரண மணிந்த் கடிதடத் தையலாளுடைய பான்மையை மாசில்

லாத நாரதர் பார்த்து, அவளுடைய அழகில் முழுகிப்போய் ஒன்றுத்தோன்றாமல், வயித்தியஞ் செய்யக் கூடாத பயித்தியம் பிடித்த வரைப்போல் வாய்பிதற்றி, இராத்திரிக் கெல்லாம் நித்திரை யில்லாமல் நானுக்கு நாள் இளைத்துப் போவதாயினார். இப்படி இவரினைத் துப்போவதைப் பால்யராகிய பருப்பதாரிந்து, ‘ஓ மாமா! நீரேன் இப்படியாகக் குன்றிப் போகின்றீர்? நீர் எதன்பேரில் ஆசைப்பட்டிருக்கின்றீர்? நீர்கொண்ட காதலை ஏனெளித்தீர்? என்னிடத்திலேன் சொல்லாமற் போயினீர்?’ என்று மெத்தவுங் கூச்சலிட்டுக் கேட்டு, மிகக்கோபங்கொண்டு இதனைச் சொல்லுகிறார்—

“ஓ மாமா! நாமிரண்டுபேரும் எந்தக் காரியங்களையுஞ் சிந்தையிலொளிக்காமற் நிந்தையுற் றினைக்காமல் பேசிக்கொள்ளுகிற தென்று விச்சயித்திருக்கின்றோ மல்லவா? அப்படி யிருக்க, நீர் சத்தியந்தப்பி அதனை மறந்தீரே, இதென்ன காரியம்? நீருன்னியது எனக்குத் தெரியாதா? இந்தப் பெண்பேரில் ஆசைகொண்டு நீர் படுத்துன் பத்தை எனக்குச் சொல்லக் கூடாதா? பிரமக்ஞானத் தெரிந்த பிராமணருடைய குலநெறி முறைமைக்கும், குண நடைக்கும் இது தக்கதானா? நமக்குரிய ஜெப தப மந்திர ஆசார பூசாவிதி முதலிய நன்மார்க்கத்தை யடுத்து, சிவபெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணால் தீய்ந்து மாய்ந்து சிலம்போய்ந்துபோன பஞ்சையாகிய மன்மதன் பாணத்தால் வருந்தி வாடுகின்ற உம்மைத் தவம்புரிய வாருமென்றழைத்தால் வருவீரா? விரதங் காருமென்றுரைத்தாற் காப்பிரா? அந்தப் பெண்ணை அடையாமல் விடமாட்டீர். ஆதலால் மேகமாகிய குழல்முடித்த மெல்லியலைக் கவியாணஞ் செய்து கைப் பிடிக்கு நாளில் உமது முகங் குரங்குமுகமாகக் கடவது” என்று சபித்தார். இந்தச் சாபத்தைக் கேட்ட அம்மானாகிய இந்நாரதர் தியங்கி, மயங்கி, உயங்கித் தமது மருமகனான பருப்பதரைப் பார்த்து, ‘நீ நாட்டிற் சஞ்சார மில்லாமற் காட்டிற்போகக் கடவது’ என்று சபித்தார். அந்தச் சாபத்தைப் பெற்று, எனக்கு நாட்டில் வேலையென்ன இருக்கிறதென்று பூமியிலுண்டாகிய காடுகளெல்லாம் புகுந்து போயினார் பருப்பதனுவர்.

இப்பாற் சுஞ்சயனுடைய நகரத்தில் ஏதிலார்போல் ஏங்கி யிருந்த இந்நாரத மாமுனிவரின் சங்கதிகளை யெல்லாம் அந்தச் சுஞ்சயனென்னும் ராஜனறிந்து, பரிசுத்தராகிய இந்நாரதருக்கு நஞ்சினுங்கொடிய அஞ்சனக் கண்ணுளாகிய வஞ்சிபோன்ற தன் பெண்

ணைத் தாராதத்தம் பண்ணிக் கொடுத்தான். பின்பிந்த நாரதமுனி வரும் சதை யென்பவளும் பிரம்மாவும் சரஸ்வதியும்போலவும், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும் லட்சுமியும் போலவும் இன்பமுற்று வாழ்ந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் அருந்தவத்தில் மிகுந்த பருப்பதமா முனிவரின் சாப்ப்படி இவருக்குக் குங்கு முகம்வந்து சம்பவித்தது. ஆயினுமதற்கு வருந்தாமல், அச்சீரிற் சிறந்த பெண்ணாளுடன் கூடியிருந்தார். அந்தப் பெண்ணுமதும் இக்கணவனிடத்தில் அதிக அன்பும் பகையும் இச்சையும் உடையவளாய்க் கவலை யில்லாதிருந்தாள். ஸ்திரீகளாய்ப் பிறந்தவர்கள் புருஷனுடைய குணம், பணம், குலம், நலம் கோத்திரம் சூத்திரம் இவைகளை விரும்பா விட்டாலும் அழகுக்கு மாத்திரம் ஆசைப்படுவார்கள். இந்தப் பெண்ணானவள் தன் புருஷனாகிய நாரதருக்கு வானரமுகமாகிய தாழ்வு கண்டுத் தனது மனந் தளராமல் வாழ்வு பூண்டு கற்பின் குணத்தால் நினைத்தற் கரிதாகிய மகிழ்ச்சிகொண்டு நாளுக்கு நாள் அதிக விசுவாசத்துடன் போற்றி ஊழியஞ்செய்து பாதுகாத்து வந்தாள்.

இப்படி யிருக்கிற நாளில் ஒருநாள் அருந்தவத் தொருவனாகிய இந்நாரதமாமுனிவரானவர் மூங்கிற் காடுகளும் முகில்தவழந் தோங்கிய கோடுகளுமுடைய காட்டுக்குள் தனியே சென்று எவ்விடங்களிலுந் திரிந்து திரும்பி வருகின்றார். அக்காலையில் அக்கினிக் கொழுந்து போன்ற தமது மருமகனாகிய பருப்பதர் அவ்விடத்தில்வந்து கூடினார். அந்த மகாமுனிவரை இந்த நாரதர் நோக்கி அன்பு கூர்ந்தனர். பின் ஒருவரை யொருவர் அணைத்து உபசரித்துப் பொருந்தினார்கள். அப்போதிந் நாரதமகாமுனிவரைப் பருப்பதர் பார்த்து “ஓ மாமா! நீர் சொல்லிய சாபத்தினால் நாடு நகரங்களுக்குப் போகமாட்டாமற் காடு முதலிய இடங்களிற் பபின்று கலக்கமுற்றிருக்கின்றேன். ஆதலால் நீரிட்ட சாபத்தை நீக்கிவிடும்!” என்று கேட்டார். நாரதர், “அப்படியே நல்லது” என்று மருமகனுக்குத் தாமிட்ட சாபத்தை நீக்கினார். மருகரும் மாமனுக்கிட்ட சாபத்தை மாற்றினார். இருவருஞ் சாப நீங்கிச் சந்தோஷமனத்தராய் ஒருவருக் கொருவர் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார்கள். உடனே இந்நாரதமுனிவர் தமது மனைவியை நோக்கிவந்தார். செவ்வையான அழகு பொருந்திய தேசினுடு அவர் திருமுக மண்டலம் பிரகாசிப்பதைக் கொவ்வைப் பழம்போன்ற வாயினையுடைய கற்பிற்சிறந்த மனைவியானவள் கண்டு இவ்வாரோ அன்னியரென் மெண்ணிக் கொண்டு கிட்டவந்து கெருங்க நாணப்பட்டுத் தூரத்தில் நின்றாள்.

இக்குயிப்பைத் தமது ஞானத்தாற் பருப்பதாறித்து முன்னே பழக்கமாகிய வழக்கத்தினாலே அக்கன்னிகை யிடத்து வந்து “ஓ துல்லிய உடையினையும் மெல்லிய யிடையினையுமுடைய மாமி! இவர் என்னுடைய மாமன்; நாரதமகாமுனிவர். இவருக்கு நேரிட்டிருந்த குரங்கு முகச்சாபம் நீங்கிப்போய் விட்டபடியால் நிறங்குல விய வேறுருவாக விளங்கினார். நீர் சந்தேகப்படாமல் உமது புருஷனை ஒப்புக்கொள்ளும்!” என்று கூறவும், அம்மாதா அதற்குடன்பட்டு மணவாளனுக்கு ஒருமைப்பட்டு உவகைகூர்ந்து உற்சாகமடைந்தாள். பின்பு சிறந்த நாரதமுனிவரானவர் சிந்தைகளித்து அப்பைந்தொடியுடன் கூடி வாழ்த்தார். இப்படி சிலநாள் வாழ்ந்து வருகையில் தெளிந்தோனாகிய இந்நாரதரானவர் பாராளுகின்ற மாமனான பார்த்திபனைப் பார்த்து, ‘ஓ உலகாளும் உத்தமனே! மன்னர்குலத்தில் பிறந்து மண்ணுலகத்தை யாளும் மன்னர்களுடைய வருக்கத்தில் உமக்கு ஒப்பானவர்கள் ஒருவருமில்லை. உம்முடைய செல்வம் நீவொழ்வதாக. இனியான் உமது பெண்ணுடன்கூடக் காட்டுக்குப்போய்த் தவஞ்செய்ய எண்ணியுள்ளேன். உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளும். தத்துவிட்டுப் போகிறேன்’ என்று சொல்லினார்.

அப்போது தார்புனைந்தமார்பனாகிய சுஞ்சயன் பணிந்தெழுந்து, ‘சுவாமி! எனக்குப் பிள்ளை யில்லாமல் மெத்தவும் நெஞ்சுழன் றிருக்கின்றேன். என் மருள் நீங்கிப் பொருள் சேர்க்கும்படியாகிய புத்திரனென்று கட்டளையிட வேண்டும்’ என்று கேட்டான். அப்படியே சுவர்ணடிவென்னும் பிள்ளை யுண்டாகும்படி அதுக்கிரகஞ்செய்து விடைபெற்று, மனைவியாகிய மாதையும் மருமகனையும் அழைத்துக்கொண்டு நாரதர் வனம்போய்ச் சேர்ந்தார். அப்பாலிம்மகாமுனியின் அதுக்கிரகப்படி சுஞ்சயனென்னும் ராஜனானவன் பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொண்டு பொன்மலப்பொருள் சேரும்படி வாழுநாளில், அச்சுழ்ச்சியைத் திருடர்கள் கண்டு, அந்தப் பிள்ளையைக் கொலைசெய்து வயிற்றைப் பீறிப்பார்த்து, ஒன்றுங் காணாமையாற் போட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அந்தப் பிள்ளையைப்பெற்ற மகாராஜன் கண்டு வருந்திப் பெருந்துயர் கூர்ந்து, இந்நாரதரைக் கூவியழுதான். இந்த மகானுபாவர் போய் அந்தப் பிள்ளையைத் தவத்தின் மகத்துவத்தா லெழுப்பிக் கொடுத்து, தாயையுந் தந்தையையுந் சிந்தைகளிக்கச் செய்தார். இவருடைய மகத்துவத்தை இவ்வளவென்று

யாவராலுஞ் சொல்லப்படாது. ஓ வேந்தர் வேந்தாகிய யுதிஷ்டிர மகாராஜனே! உம்மளவில் இந்த உத்தமர் சொல்லிய காரியங்க ளெல்லாம் உண்மையே! இவருடைய வாக்கியத்தைத் தள்ளாமல் ஆசையுடன் திருமுடிசூடி, ஓசைக்கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை ஆளத் தக்கதே” என்று சொல்லியருளினார்.

அருச்சுனன் ஜனகராஜனுடைய நீதியின் முறைமை

யைக்கூறித் தமையனைத் தேற்றுதல்

அப்போது மைக்காள முகிலூர்திமகனாகிய அர்ச்சுனன் மானினை நோக்கி, “ஐயா மாயனே! தூயோனாகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் சமர்ப்பிந்து, எண்ணில்லாதபேர்கள் கூட்டமாக இறந்துபோனதைக் குறித்து மனம் வெறுத்து எஞ்சிப் பயப்படுகின்றார். மேலோர்களின் மிகுந்த மேலோனாகிய எங்கள் அண்ணாவானவர் அந்தப் பய யாகிய பழிகள் எக்காலுஞ் சேராது. இவருக் கிசையுஞ் சேராது. அப்படிக்கில்லாமல் அடவிபுகுவாராகில், இதைவிட வேறு பாவங் களுண்டோ! ஓ ஏந்தலே! ஒரு சிறிய கதையொன்று சொல்லு கிறேன் கேளுங்கள். நான் தெய்வலோகத்திற் போய்ச் சதமகநாத னாகிய தேவேந்திரனுடன் ஓராசனத்தி லிருந்தேன். அந்நாள் பாவ மில்லாத தேவகுருவானவ ரிந்தச் சரித்திரத்தைச் சொன்னார். என் றந்தையு நானுங் கேட்டுக் களிகூர்ந்தோம். அதாவது, பூர்வத்தில் மிதுலாபுரியை யாண்ட ஜனகராஜனுனவன் அருமாதவத்தோர் களைப் பார்க்கிலும் அதிகன். அவன் கொடிய தீமைகளைப்போக்கி, குடிப்படைகள் யாவும் தாயினிடத்திற் பிள்ளை தளர்ச்சியில்லா திருக்குந் தன்மைபோல் வாழும்படி யாக்கி, துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்து, தருமவேலைய தலைக்காவலாகக் காத்து, யாவரிடத்துந் தாடாண்மை செலுத்தி, பரதாரசோதரனாகி, நீதி தப்பாமல் விசாரித்து நேயமில்லாமல் தண்டித்து வருகிறான்.

இந்த ஜனகராஜனுக்குத் தம்பியானவன் குறைவுபடாத நிறை தவமுடைய சங்கரச என்னும் பெயர் பூண்டவன். இவன் விகித ரென்னும் பேர்பெற்ற ஓர் அருந்தவருடைய வனத்தை நெருங்கி வந்து, அவரைத் தொழுது புகழ்ந்து வாழ்த்துவதற்காக அந்த வனத்துட் புகுந்தான். அங்கே நிறைந்தோங்கி யிருக்கும் பல தருக் களி லகேகங் காய் முதலியவற்றைக் கண்டான். அவற்றுள்

முதிர்ந்து கனிந்து பழுத்த மாதூரியமாகிய ஒரு மாம்பழத்தைப் பறித்தான். அதை அந்த வனக்காப்பாளர் கண்டு “இந்தப் பழத்தை யேனறுத்தீர்?” என்று கேட்டு, அவனுடன் தொடர்ந்தார்கள். இந்தச் சங்கரசனென்பவன் லிகிதமகா முனிவரிடத்தில் வந்து, அவரைப் புகழ்ந்து யேற்றிப் போற்றி, பக்தியாகிய நினைவுடன் பணிந்து நின்றான். அப்போது தோட்டக்காரரும் நமஸ்கரித்து, ‘ஆண்டவனே! தேவரீருடைய தரிசனத்துக்குவந்த இந்த உத்தமனானவர் தம்மைத் தரிசிப்பதற்கு முன்னே ஒரு மாம்பழம் அறுத்தார்” என்று சொன்னார்கள். அந்த மொழியைக்கேட்ட பெரியவர் சங்கரசனை நோக்கி, ‘நீ அப்படி செய்தது தவறு. பிறர்பொருள் கவர்ந்த பொல்லாங்காகிய தீமைவந்து உன்னைப் பிடித்தது. இதற்குத் தண்டனை யானாலொழிய அத்தீமை நீங்காது. ஆகையால் நீ இவ்வுலகத்தை யாளும் ஜனகராஜனிடத்திற் சென்று ராஜதண்டங்கொண்டு, அப்பாலிவ் விடத்திற்கு வா’ என்று சொல்லினார். அந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அவ்வனக் காப்பாளர் சங்கரசனை அப்பழத்தோடு கொண்டுபோய் மிதுலாபுரியை மேலாகிய விதரணையாற் காத்துவராகின்ற ஜனகமகாராஜ னெதிரில் நிறுத்திச் சங்கதியைச் சொன்னார்கள். அந்த மகாராஜன் அதைத் தீரவிசாரித்து, சங்கரசன்பேரிற் குற்றமென்று நேமித்து, இன்னுள்ளிருடைய சொத்தை அபகரிக்க நினைத்தவர்களுக்கும் எடுத்தவர்களுக்கும் இன்ன இன்ன தண்டனை யென்று மேலோர் விதித்திருக்கும் விதியைப் பரிசோதித்து, ‘ஓ சங்கரசனே! மறைவேதியர்களின் சொத்தாகையால் நீ இந்தப் பொருளை இச்சிக்கப்படாது. கரத்தாலுந் தீண்டி யெடுக்கப்படாது. அப்படி யிருக்க, இந்தப் பழத்தைப் பறித்த உன் கரத்தைத் தறித்துவிட வேண்டும்’ என்று கட்டளை யிட்டான். அப்படியே ராஜாக்கினையின்படி கொலைசெய்வோர் அவன் கையைத் தறித்துவிட்டார்கள். அப்பாலச் சங்கரசன் தறித்த கையை யெடுத்துக்கொண்டு லிகிதயாமுனிவரிடத்திற் போய், தறிபட்ட கையைச் சந்தோஷமாய்க் காட்டி, அவருடைய கமலமலரடியில் வீழ்ந்து தாழ்ந்தான். அந்தப் பெரியவரிந்தச் சங்கரசனைப் பார்த்து, ‘பிராமணர் சொத்தைக் கவர்ந்த தீமையை யிங்ஙனே தொலைத்து விட்டாய். இனியுனக்குத் தீமையிலலைபோ!” என்று ஆசீர்வதித்து விடைகொடுத் தருளினார். அவருடைய அறுக்கிக் கத்தினால் உடனே முன்போலவன் முன்கை பொருந்தியது. அதையவன் கண்டு மனந்தேறி, பிராமணர் முதலிய பெரியோர்

களுடனே சந்தோஷ சமுத்திரத்தில் மூழ்கி, தாழ்வில்லா வாழ்விற்கு
 சிறந்தான். அப்போது தம்பியென்று பாராமல் தண்டித்த ஜனக
 ராஜனே. முத்தலத்துள்ளோருந் துதித்து மதித்து மகிழ்ந்தார்கள்.
 வானவர் பூமாரி பொழிந்தார்கள். அண்ணா! யாரானபோதிலும்,
 நடுவுநிலைமை தப்பாமற் பொதுமையுடன் விசாரிக்கும் ஆண்மையும்,
 நன்னெறித் தருமமும் உடையவர்களா யிருப்பாராகில், அவர்களுக்கு
 ஒரு தீமையுஞ் சேராது. அவர்களைப் பல ராஜர்களும் வெகு
 தேவர்களும் புகழ்வார்கள். தேவரீர் இவைகளைச் செவ்வையாக
 யோசிக்க வேண்டும். வீணாய் மனந்தடுமாற வேண்டாம். ஓ உள்ளக்
 கருணையின் ஊற்றினாலுதித்த யுதிஷ்டிர ராஜனே! தேவர் யாங்க
 ளனைவருங் கேட்டுக்கொள்ளுங் கடமைக்கு உடன்பட்டு இவ்வுலகத்
 தின் குற்றங்களைப் போக்கி அரசாளக் கடவீர்!” என்று அர்ச்சுனன்
 சொல்லினான்.

**வியாஸராதியர் தருமராஜனைப் பிஷ்மரிடம் அழைத்துச்
 செல்ல, அவரவருக் கினியாகவேண்டுவன**

கூறி அனுப்புதல்

இப்படி சொல்லக்கூடாத தருமங்களை யெல்லாம் எடுத்துச்
 சொல்லிய தம்பிமார் முதலிய பெரியோர்களின் வார்த்தை முழுமை
 யும் ஆசையுடன் தருமராஜன் கேட்டு, ‘இவ்வுலகத்திற் பிரம்மாவினால்
 சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்ம கோடிகளெல்லாம் ஈடேறும்படியாக வெண்
 குடைநீழல் விரித்துத் தாயைப்போல உபசரித்துக் கிருபைகூர்ந்தரு
 ளிய எங்கள் பாட்டனாராகிய பிஷ்மாச்சாரியார் உயிர்த்து வருந்திச்
 சரசயனத்திற் பொருந்தி யிருக்க, நான் சுகத்தை விரும்பி இவ்வுல
 கத்தை ஆளத்தக்கதோ?’ என்று தருமராஜன் ஏங்கி யிரைந்து
 கண்ணீர்விட்டுச் சொன்னார். அந்த மொழியை வியாசராகிய
 அருந்தவத்தோர் கேட்டு, “நல்லது அவ்விடம்போய் அந்தப் பிஷ்
 மரையுங் கேட்போம். ஓ தருமராஜனே! நீங்கள் யாவரும் வாருங்க”
 ளென்று அந்த பிஷ்மாச்சாரியார் இருக்கு மிடத்திற்குத் திரிதராட்
 டிரன் முதலாகிய ராஜகூட்டங்களும், குந்திதேவி, காந்தாரி முதலிய
 ராஜஸ்திரீகளும், மணியாழியிற் றுயிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியும்,
 சாத்தகியும், கிருபரும், விதூரரும், சஞ்சயனும் இன்னுமுண்டான
 பேர்களும் அத்தருமராஜன் முதலிய பாண்டவரைவரோடு சூழ்ந்து
 வர் அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடுத்தார். உடனே யாவருங்
 கங்காதேவியார் குமாரராகிய பிஷ்மாச்சாரியரைக் கண்டு, அவ

ருடைய திருவடியில் வீழ்ந்து தலைதாழ்ந்து பணிந்து துதித்து நின்றார்கள். இவர்கள் யாவருஞ் சிந்தாகுலத்துடன் வந்தார்களென்று பிஷ்மாச்சாரிய ரறிந்து கண்விழித்துப் பார்த்து, சங்கதிகளை யெல்லாங்கேட்டு, அவரவர்களுக்கு மங்களாசனஞ் சொல்லி, தமது தலைப்போனாகிய தருமராஜனை ஏறநோக்கி, தங்கள் குல முறைப்படி சில மொழி கூறத்தொடங்கினார்---

“ தருமநந்தனா! இந்தக் குருகேஷத்திரத்தில் யுத்தஞ்செய்து ஆவியற்றவர்க ளெல்லோரும் மோகூமடையும்படியாய் மந்தாகினிக் கரையிலிருந்து கருமக்கடன் முறைகளெல்லாந் தீர்த்தாய். இனி இவ்விடத்திலிராமல் அஸ்தினாபுரம்போய்ச் சேரக்கடவாய். அப்பனே! போரிற் சிறந்த புஜபலபராக்கிரமசாலிக ளெல்லாரும் மாண்டுபோகும் படியாய்ப் போர்புரிந்த நீ, அஸ்தினாபுரத்தை யடுத்து வர்ணச்சிரம தருமந் தப்பாமற் குடிகளைப் பாதுகாத்து, திருதராட்டிரனுங் காந்தாரியுமாகிய உன் தந்தையையுந் தாயையும் பெரியோர் முதலாகிய உரியோரையும், ரக்ஷித்துக்கொண்டு, திருமுடி புனைந்து, பூலோக போகத்தை விரும்பி வாழ்வதைக் கருதாமல், தவம்புரிவதற்காகக் காட்டிற்குப் போகிறே னென்பது அபாரமாகிய கொடுத் தொழிலாகும். மேகம்போற் கணைகளைச் சொரியாநின்ற கர்ணன் முதலாகிய வேந்தர்களும் பற்பல மாந்தர்களும் இறந்துபோனார்களென்று விசனப்படுகிறாய். அவர்கள் விறுதாவா யிறந்தார்களென்று கினைக்காதே. பிரம்தேவர் விதித்த ஊழ்வினைகதித்த விதியளவுக்குக் குறைவில்லாமல் முடிந்தார்கள். வீரராகிய ராஜருக்கு விதியென்னவென்றால் பகைவருடன் சண்டைசெய்து மண்டலத்தை யாளுவதுதான். ஓ முரசுகேதனா! இதனால் உனக்கொரு பொல்லாங்கும் வராது. நீ விசனப்படவேண்டாம். உன்னாலாகிய தொன்றுமில்லை. எல்லாம் வல்ல நல்லவர் ஏதொரு பேச்சும் பேசாமல் இதோ எனக்கெதிர் நிற்கின்றார். ஆகையால் இந்தத் திருமலைக் கைவிடாதே. இவருடனேயும் மற்ற இனியவருடனேயும் அஸ்தினாபுரத்திற்குப்போய் முடிதரித்துக்கொண்டு சத்துருக்க ளெல்லாம் உன்னைப் பணியும் படியா நிருந்து தருமங்கள் தப்பாமல் தையபுடன் வாழக்கடவாய் ” என்று விளம்பினார்.

தருமராஜன் சகல வைபவத்துடன் அஸ்தினாபுரஞ்

சென்று கொலுவீற்றிருத்தல்

இப்படி பீஷ்மாசாரியர் விளம்பிய மொழியைத் தருமராஜன் பழுதில்லாமல் தலைமேற்கொண்டு பாடிப்பணிந்து கண்களிலுஞ் சிரத்திலும் அவருடைய திருவடியணிந்து அருள்பெற்று, ஆசீர் வசனமுற்று, அன்புற்ற பெரியதந்தையும், சிறியதந்தையும் பெரிய தாயும், சிறியதாயும், அநேக ராஜஸ்திரீகளும், கிருபாசாரியர் முதலாகிய பேரூர் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக மகா சந்தோஷத்தோடு பெருமைபொருந்திய அஸ்தினாபுரத்தை நோக்கி வருகின்றார்கள். பாண்டவர்களைப் பதின்மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னே பிரிந்த பட்டினத்து ஜனங்களெல்லோரும், அழகுடன் வந்த பாண்டவர்களைக் கண்டு சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போற் போரோசையிட்டுப் பொங்கிப் பூரிப்புக்கொண்டு, மகரதோரணம் மாளிகைதோறுங் கட்டி வாழை, கமுகு, தெங்கு இவை முதலாகிய அலங்காரங்களுஞ் செய்து, வாத்திய முழக்கங்களுடனே எதிர் சென்று, தருமராஜன் முதலிய பேர்களின் பாதத்தில் வீழ்ந் தெழுந்து வணங்கி நின்றார்கள். இப்படி சகல ஜனங்களும் வாழ்த்தி வணங்கும்படியாகவும், முரசவாத்திய முழக்கமும், புல்லாங்குழ லோசையும், யாழொலியும் எங்குஞ் சப்திக்கும்படியாகவும், பூரி, தாரை, வீரசின்னம், சங்கத்தொனி இவைகளெல்லாம் அதிர்ந்து எட்டுத்திக்குஞ் செவிடேறும்படியாகவும் நல்லவேளையில் வந்து, மேகங்கவிந்து உலாவுகின்ற அரண்மனைக்கு முன்வந்து ரதம்விட் டுழிந்து, பெரியோர் முதலிய பேர்களுடன் முறைதவறாமற் கொலுமண்டபத்தைச் சேர்ந்து, ஓராசனத்தின்மீது ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியையும் சாத்தகி மன்னனையும் இருக்கச் செய்து, மத்தியி லிருந்த இரண்டாசனத்திற் பெரிய தந்தையையுஞ் சிறியதந்தையு மிருத்தி பெருந்தவமுடைய அருந்தவர்களைப் பிரத்யேகமான மணியாசனத்தில் வைத்து, ஸ்திரீகளையெல்லாம் அந்தப்புரத்துக் கனுப்பிவிட்டு, ஆசையையுடைய தம்பிமார்களும், கிருபாசாரியர் முதலாகிய பேரும், அழகிய சிங்காசனத்தி லமரும்படி செய்து, மும்முரசு முழங்க, முரசுக்கொடிபிடிக்க, முழுமதிக்குடை தழைக்க, அரசர்கள் பணிந்து அருகுநிற்க, முடிமன்னர்க் கதிபனாகிய முதல்

வன் யாவரையும் வணங்கி ஆசீர் வசனம் பெற்று, எல்லோருஞ் சொல்லுகின்ற மங்கள வாக்கிய உத்தரவின்பேரில் உலகசம்மாரனென்னும் பரசுபாணியாகிய பரமசிவன் எழுந்தருளியதைப்போற் சிங்காசனத்தி லேறியிருந்தார்.

சுயோதனனுக்குத் துணைவந்த ஓராக்கன்

கொலுச்சபைக்குப் பலியாதல்

அக்காலவர் பக்கத்திலிருந்து சிலர் வெண்கவரி, தாலவட்டம், ஆலவட்டம், சுருட்டி, மயிற்பீலி இவை முதலிய உபசாரங்கள் நடத்த, பல பரிவாரங்களும், படைஞரும், அரண்மனைப் பெண்களாகிய சுந்தர மாதரும் நெருங்கி ஆலஞ் சுழற்சி மங்களம் லாலி சுபசோபனம் பாட, கட்டியார் புகழ், பட்டுமூர்த்திகள் கொண்டாட, கனதன குபேர சம்பன்னனாகக் கருணைகூர்ந்திருந்தார் பாஞ்சாலி கொழுநாராகிய தருமனந்தனர். அப்படியிருக்குந் தருணத்தில், தேன்றிணிந்த மாலையணிந்த மறைவாணர்கள் ஏழு கடலும் புரண்டு வருவதைப்போல் ருக்வேத சாகைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களைத் தருமராஜனாவர் கண்டு திடுக்கிட் டெழுந்து ஆசீர்வசனங்கொண்டு, அவர்களுக்கு உபசார முதலிய பூசாவிதிகளுங் கொடுத்து ஆசனத்திலேற்றி, அவர்களின் அநுக்ளை யால் நெய்போலுருகுகின்ற மனத்தினையுடையவராய்ச் சிங்கா தனத்திலிருந்தார். அப்போது ஒரு அசுரனாவன் பிராமண வடிவெடுத்து வந்தான். அவனுக்குமவ ருபசாரஞ் செய்யுங் காலத்தில் அவனம் முரசக்கொடியோனாகிய முன்னோனைப் பார்த்து, “தருமனந்தனா! யாவரும் மலைக்கும்படியாகப் பெரிதாகிய பேர் வைத்துக்கொண்டு ஆஷாட பூதிபோல் நடித்துக்காட்டி, குரு கேஷத்திரத்திற் சகலமான பேரையுங் கூட்டிப் பலபேர்களுடைய பிராணனையும் வாட்டி வாங்கிவிட்டாய். அடாபாவி உனக்குத் தருமனென்கிறபேர் தருமா?” என்று அக்கிரமமாகப்பேசி, அத்து மீறி யேசினான். அந்தச் சபையில் நிறைந்திருந்த வேதவேதிய ரெல்லாரும் மனங் கலங்கி, “இவனாவன்? பிராமணனாயிருந்தும் இப்படி பேசலாமா?” என்று கண்விழித்துக் கறுத்துச் செறுத்து வெப்பமுடன் பார்த்தார்கள். அப்போதே யவன் குப்பென்றெரிந்து கரிந்துபோனான்.

அதைக்கண்ட அறக்குமாரன் கருமுகிலாகிய கண்ணனைப் பார்த்து, “ஓ! அண்ணலே! இதென்ன காரணம்? இதென்ன

கொடுமை? இதனை யடியேற் கிசைத்தருள்க” என்று கேட்டார். அதற்குக் கருணையில் மிகுந்த கடவுளர்களிற் சிறந்த காசாம்பூ வண்ணன் “ஓ ராஜாதிராஜனே! கேளும்; கொய்யுளைப் புரவிகள் பூட்டிய தேரோனாகிய துரியோதன மகாராஜனுக்கு உரிமையாகிய கண்பனிவன். பீரம்பு பிரளயம் வரைக்கும் இருக்கும்படியாய்ப் பிரமாவினால் வரம்பெற்றவன். கூட்டமான பிராமணர்கள் இவனைப்பற்றி யாதுகாரணத்திலேனுஞ் சலித்தால் இறந்து போகும் படிக்குப் பிரதிவர முற்றவன். துரியோதனனுக்குத் துணை வந்த வன். இத்தனைநாட் சென்றது இவனின்விடம்வந்து சேருவதற்கு. வந்த இடத்தில் தன்னுயிர்த் தோழனாகிய சர்ப்பக்கொடியோன் மாய்த்துபோனதைக் கேட்டு, ஓய்ந்த நடையுடையவனாய்ச் சபையில் வந்து ஆய்ந்த வேதியர்களின் காய்ந்த கண்ணருளால் தேய்ந்து மாய்த்துபோனான். இவனொருவன் நமது கணக்குக்குக் குறைவா யிருந்தானாக்கும். அதுவுஞ் சரிப்பட்டுப்போயிற்று!” என்று கூற, தருமராஜன் முதலியபேருங் கேட்டுச் சந்தேகக்கவலை தீர்த்தார்கள். அப்பால் அந்தச் சபையிலெரிந்த அவ்வரக்கனுடைய உடற் சாம்பரை புகற்றி, யுண்ணியாவாசனம் புரித்து, ஸ்நானஞ்செய்து பஞ்சகவ்வியாதிகளு முண்டு ஓமம் வளர்த்து, அந்தணர் முதலிய அருந்தவரைத் தொழுதிறைஞ்சி அவர்களுடைய ஆசிபெற்று, உவ கையுடன் நவமணியாசனத்தி லிருந்தார் யதிஷ்டிரரென்னும் பேர் பூண்ட உத்தமர்.

பெரியோர் பட்டாபிஷேகநாள் நியமித்தபின் தருமன்
தம்பியராதியர்க்கு விடுதியும்விடையும்
அளித்துந்தப்புர மடைதல்

அந்தவேளையில் கவலையற்றுக் குவலயம் புரந்த பெரிய தந்தை யாகிய திரிதராஷ்டிரன் விதூரமகாராஜனுடன் கலந்துபேசி, அவர்க ளிருவருஞ் சகல கலை வல்லவராகிய தவமுனிவர்களைப் பார்த்து, “ஓ கலைக்கியானங்களின்வல்ல ஸ்வாமிகளே! இறந்துபோனவர்கள் போக இருக்கிற பிள்ளைகள் இனிமேலுங் குறைவில்லாமலிருந்து ஆழ்ந்த கிடல்கூழ்ந்த உலகத்தை ஆண்டு வாழ்வதற்குத் திருமுடிபுனைய வேண்டும். அதற்குத் தகுதியான வல்லவரொன்று பார்த்துச் சாற்றுங்கள்” என்று கேட்டார்கள். அவ்விடத்திலிருந்த ஜோதிட நூல் வல்லோர்களும், சாஸ்திரிகளும், பெரியோர்களும், அரிகஜரா இக் சக்கரங்களிட்டு, சாஸ்திரங்களெல்லாம் பார்த்து, நாளைக்கே

முடிப்பதற்கு நாள் நன்றாயிக்கிறதென்று வாசம்பெற்ற மாமலர் மாலையணிந்த மார்பினராகிய அம்மன்னவர் சமுகத்திற் சிந்தைகளித்துத் தெரிவித்தார்கள். அந்த மொழியைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் ஆனந்தங்கொண்டு, தம்பியாகிய விதூரமகாராஜனைப் பார்த்து, இதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் யாவற்றையுஞ் சேகரிக்கும் படிக்கும், ராஜநேச புரங்களுக்குத் திருமுகமெழுதும்படிக்கும் விரைவில் அமைச்சராதியர்கட்குத் திட்டப்படுத்தும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே விதூரமகாராஜனிட்ட கட்டளையால் அத்தினமே கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, ஸரஸ்வதி, நருமதை, துங்கபத்திரை, கிருஷ்ணை, சிந்து, காவேரி, இவை முதலிய நன்னதிப் புனலும், சமுத்திர தீர்த்தமும், சங்கமதீர்த்தமும், சங்குமுகதீர்த்தமும் கொண்டுவரும்படி பரிசுத்தமுள்ள பிராமணர்களை அனுப்பிவைத்து, அழகிய நகரங்களெங்கும் அலங்கரிக்கும்படிக்கு யானையின்பேரில் முரசவாத்திய முழக்கி, சாரணர்களிடத்தில் திருமுகமளித்துப் பந்துமித்திராதியர்கட் கெல்லாம் அறிவித்தார்கள்.

அப்போது எமதருமராஜ குமாரனாகிய தருமராஜனுனவர் பிராமணருக்குக் குதிரைகளும் - யானைகளும்-பசுக்களும்-திரவியங்களும் நல்லவஸ்திரங்களும்-ஆபரணங்களும் கொடுத்து, வந்தனை வழிபாடு புரிந்து அவரவர்களுக்கு விடையளித்து, பெருமிதமுடைய முனிவர்களைப் பணிந்து அவர்களையும் ஏதாஸ்தானத்துக்குப் போகவிட்டு, சபாமண்டபம் விட்டெழுந்து, பெரியதகப்பன் சிறியதகப்பன் முதலிய பேர்களுடன் திருமனைக்குட்சென்று, தந்தை தாயர்களைத் தொழுது அந்தப்புரத்தமைத்து, தனதுசிந்தைக்கிசைந்த முகுந்தனுக்கும் - சாத்தகிக்கும் - சிறந்த விடுதிவிட்டு துரியோதனமதாராஜனிருந்து வாழ்ந்த மனையைப் பிமேசனனுக்குக் கொடுத்து, துச்சாதனன் வாழ்ந்தமனையை அர்ச்சுனனுக்குத் தவி, பழைமையோர் மெச்சாரின்ற துன்முகனுடையமனையை நகுலனுக்கு வழங்கி, விகர்ணன் வாழ்ந்தமனையைச் சகாதேவனுக்கு அளித்து, அந்நகரத்துக்குள்ளாகிய மற்றப்பேர்களை அவரவர்கள் பொருந்தி வாழ்கின்ற திருமனைக் கணுப்பிவிட்டு, பொய்மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்காமல் நன்மார்க்கமாகிய சத்தியத்தின் வழியில் ஜம்புவன களையுஞ் செலுத்தி, நடை-நொடி பாவனைகளாகிய தலைமையைத் தலைமேற்கொண்ட அத்தருமபுத்திர மகாராஜனுனவர் சகல நலங்களும் விமலவர்ணங்களு முண்டாகிய இந்திரபதமனைய மற்றோரந்தப் புரமனைக்குப் போயினார்.

இப்பால் பாராளுங் கொடுங்கோல் மன்னர் பலருடனும் நால் வகைப் படைத்தொகைகள் கூடிய பதினொரு அக்குரோணி சேனை களுடனும், புத்திர மித்திரரோடு தம்பியருடனும், சர்ப்பக்கொடி படைத்த தராதிபனாகிய துரியோதனமகாராஜன் சாய்ந்துபோனான் போர்ச்சிங்கமாகிய அத்துரியோதன மகாராஜன் இதுவரையிலு முருட்டிச்சொண்டிருந்த ஆக்ஞா சக்கரம் பொய்த்துப் போயது, என்னுந் தன்மைபோற் கிழக்குக்கடலிலுதித்த சூரியனானவன் மேற் சூக்கடலில் மூழ்கினான். அப்போது தெளிவில்லாத துரியோதன மகாராஜன் நாள்தோறும் தேடிக்கொண்ட பாவமுட்டைகளெல்லாந் திரண்டு; தங்களெஜமானாகிய வணங்காமுடியுடைய பாம்புக் கொடியோனைக் கண்ணிற் காணவேண்டுமென்னுங் கவலைகூர்ந்து, மேகங் கள் சூழ்ந்த எட்டித்திசையும் முட்டிரெட்டித் தேடிக்கூடி நெருங்கிய தைப் போற்கருத்த இருள் வந்து கலந்து கவிந்தது. அதுகாலையில் தருமபுத்ர மகாராஜனிச்சையுடன் நிச்சயமாகத் தருமஞ்செய்து தேடிக்கொண்ட புண்ணியமும் பெருந்தவம்முஞ் சேர்ந்து பிரகாசித் தன. உலகத்தை மூடிய இருளை நோக்கி 'அச்சமில்லாமல் லச்சையற்று இவ்விடத்திற் பொருந்தி மருவுவீர்களாகில் உங்களை அடி வேருடன் அறுத்து அழித்துப் போடுவேன். ஒ பாப விருள்களே! உங்களுக்கினிய துரியோதன மகாராஜன் எங்கே போனானோ அந்த விடத்திற்கு நீங்களும் போய்ச் சேருங்கள்' என்று பாபமாகிய இருட்டைப் பறக்கடிக்கப் பற்பல கரங்களை விரித்துப் புச்சமில்லா மல் தூத்துவதுபோல் ஏழுபொழிலும் எழிலுடன் தழைக்கவும், இருளோடி யொதுங்கி மலைக்குகைகளிற் புகுந்து இரங்கி வருத்தப் பட்டுப் பிழைக்கவும், புது நிலாவாகிய சந்த்ரோதய முண்டாயது.

தருமராஜன் அந்தபுரத்திலிருந்து அபிவேசக மண்ட பத்திற்குவருஞ் சிறப்பு

இப்பால் புலன் பொறி முதலாகிய ஈஷணத்திரயங்களை நீக்கிய சிலாக்கியர்களின் உள்ளத்திலும் தேவர்களின் மனத்திலும் களிப்புற நிகழ்ந்து பூலோகத்தி லுண்டான பேர்கள் யாவரும் விருப் புடன் புகழ்ந்து கூத்தாடச் சிறந்து இனித் திருமுடிசூழக் கொள் ளும் முரசுகேதனனாகிய முதல்வன் தருமவழியாய்த் தனிச்செங் கோல் செலுத்தா நின்ற ஆக்ஞாச் சக்கரமானது பாவப் பகை யிருள் களைந்து கிழக்குக்கடலினிடமாக வந்து கதிர் கதித்து உதித் ததைப் போல் சப்தமாவென்னும் பசும்புரவி பூட்டிய ஓராழித் தேர்

மேற் கொண்டு அந்தப் பட்டணத்திலிருக்கும் மாதர்களின் முகம் போல் தாமரைக் கமலங்கள் மலர்ந்து தேன் சொரியவும் மறையவர் மாதவர் முதலிய பேர்கள் யாவரும் ஒதா நின்ற வேதமந்திரங்களோங்கவும் மார்த்தாண்டனாகிய சூரியபகவான் உதயமாயினான். இறந்துபோன கொடிய பாவிகளின் வசத்திலிருந்து இதுவரையிலும் பழகிவந்த கொடுமைகளைத் தீர்த்துத் தலை முழுகிவிட்டுத் தோன்றலாகிய தருமராஜனிடத்திற் கலந்து நலனுற வாழவேண்டுமென்னும் ஆசையுடைத்தாய் மனமகிழ்ந்து யானைகள் பொழியா நின்ற மும்மத ஜலமென்னும் வாசனைக் கலவையாகிய சந்தனக் குழம்பு பூசி வெற்றி வீரராகிய வேந்தரைத்தனது திருமேனியின் மேல் நவமணிமாலையாக வணிந்து, தாமரைப் புஷ்பங்களே முதலாகிய மலர்ந்த பூர் தொடையல் தரித்துச் சூரியகிரண மென்னுஞ் சிவப்புச்சித்திர வஸ்திரம் புனைந்து கொண்ட வளாயினான் பூமிதேவியென்னும் பெண்ணானவள்.

இப்படி பொழுது விடிந்தவுடனே சிறுத்த இடையும் பொறுத்த நடையும் கறுத்த விழியும் சிவந்த வாயும் திறந்த தாளும் பசுங்கைத் தோளும் பச்சை மயில்போல் மெய்யும் தாமரைமலர்க் கையு முடைய லட்சுமிதேவிக்கு ஒப்பாகிய அரண்மனைப் பெண்கள் வீணை நரம்புகளைத் தெரித்து நிறைந்த யாமொலிபாடி தருமராஜனுக்குத் திருப்பள்ளி யெழுச்சி சொல்லினர். அம்மொழிரசமானது காதுகளிற் கேட்டவுடனே மாசற்ற மனத்தோனாகிய முரசுகேதனன் மலரணைமேற் கொண்ட நித்திரை நீங்கி யெழுந்து முறையாக நிறுத்திய காலக்கடன்களை முடித்துச் சூரிய கமஸ்காரஞ் செய்து பெரியோரைப் போற்றி மங்களாசனங்கொண்டு குளிர்ந்து சுகந்த மிகுந்து நிறைந்த ஜலம் சந்தனம் அக்ஷதை புஷ்பம் வஸ்திரம் தூபம் தீபம் வைவேத்தியம் இவை முதலிய பூஜாதிரவியங்களோடு உபசார வஸ்துக்களையுங் கொண்டுவரச் செய்து திரிதராஷ்டிர பூபதியுங் காந்தாரி யம்மனுமாகிய தந்தை தாய்களின் திருவடிகளைப் பக்தியுடன் பூசித்துப் பரிவாய் நேசித்து அறிவாலறிந்து விசுவாசித்து அவர்களைப் பணிந்து அன்பால் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்று பிற்பாடு தன்னைப்பெற்ற தாயையும் விதூரமகாராஜனையும் பூசித்து அவர்களின் திருவடிகளைப் போற்றி அவர்கள் கூறிய மங்களாசனத்தை யுஞ் சிரசாகப் பெற்றுக்களித்தார். இப்பால் அன்பும் அருட்கண்ணுமுடைய அறன் குமாரானவர் பாதுகாப்போர் பட்டுவான்.

கள் கட்டியர் இவர் முதலிய பேர்கள் வந்து கலந்து புகழ்ந்து வணங்கி இணங்கி வரும்படியாய் அந்தப் புரவாயில் கடந்து முந்தப்புர வாயிலில் வந்தார்.

இப்பால் மைதீட்டிய கண்களைக் காது பரியந்த மோட்டிய செழும்பவளம் போன்ற வாயினையுடைய பாங்கியர் சேடியர் தாதியர் முதலிய ஸ்திரீகள் நீராஞ்சன முதலியவைகளெடுத்துச் சுழற்ற, கணகவட்டம் கதம்பவட்டம் மயில்வட்டம் ஆலவட்டம் அன்னத்தின்னூவி இவை முதலாகிய பலவித விசிறிகள் நூறு நூறுக வன்னமயிலாகிய கன்னியர்வீச கொன்னுணைவேற் கண்ணார் மின்னினை யொப்ப நின்று உபயசாமரை போட மங்கையர் கொடி போல் நின்று சுவேதக்ஷத்திரம் பிடிக்க வார்க்கட்டுமாதர் மேற்கட்டி விரிக்க வாரண டையார் தோரணம் பரிக்கக் கருதிசைக் குயிலார் விருதசைத்தெடுக்க, அடியிடைப்பெண்கள் துகிற்கொடி பிடிக்க, கொடி யிடை மாதர் நடிக்க நலனுடைய மாதர் பலமலரிறைக்க மங்கள அஷ்டகம் மாதர்கள்பாட, பாலியவஞ்சியர் லாலிவாழ்த்தி யம்ப, வீணையாழ் தம்பூர் மின்னார்மீட்ட, புள்ளாங்குழல்கள் எல்லா முழக்க, மேளம் காகளம் சின்னம் இவை முதலிய வாத்தியங்கள் துன்ன நவரத்ன கஜித ஆபரணங்கள் எட்டுத்திசையும் வெய்யில் போலெரித்து மின்ன, இன்னும் பலவாகிய சம்பிரமங்களுடன் பட்டாபிஷேக மண்டப முகப்பில் வந்தார். அவ்விடத்திற் காத்திருந்த அலம்புரி வலம்புரி புலம்புறு சிலம்படி அருந்ததியை நிகர்த்த ராஜகுலத்தரிவையர்களும் பிரமகுலத்திற் பிறந்த மங்களகரமாய்ச் சிறந்த பிராமணமாதர்களும், நிறைகுடம்-மணிவிளக்கு-முளைப் பாலிகை-அங்குசம் - இணைக்கயல் முதலாயுள்ள மங்கலப் பொருள் களைக் கைக்கொண்டு, பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளப்போகின்ற அத் தருமராஜனுக்கெதிர் வந்து நின்று ஆசிபுகன்று, அவரால் தாம் பூலஞ் சந்தன முதலிய உபசார வெகுமதிகள் பெற்றுப் போயின ராக, அப்பாலங்கிருக்கு மற்றெல்லோருக்கும் ஆனந்த முண்டாகச் செய்த தருமராஜன் அப்பட்டாபிஷேக மண்டப முன் முகப்பின் வாயிலில் வந்தார்.

அங்கே வாள்பொருந்திய தோள் திருந்திய தம்பிமார் சர்வா ப்ரண பூஷணராக வந்து தமையனை வணங்கினார். அவர்களைத் தரும்நந்தனர் இருகையாலெடுத்திணைத்து ஆசீர்வதித்து, அவர் களுடன் கூடி அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து இராஜபேரவை முகப்

புக்கு வந்தார். விதுரமகாராஜன், கிருபாச்சாரியர், உயுச்சன்' சஞ்சயன், இவர் முதலிய மந்திரிகளும், மற்றவேந்தர்களும், புரங்களிலிருந்த மாந்தர்களும், தவத்திற் சிறந்துயர்ந்த சாந்தர்களும், பெருங்கூட்டமாய் நெருங்கி மொய்த்தார்கள் ; காணிக்கை கொண்டுவந்து, வைத்தார்கள் ; மதுரவாசகம் பேசி வணங்கினார்கள் ; முதன்மந்திரியாகிய விதுரராஜனுடன் இணங்கினார்கள். அக்கால் அத்தருமபூபதியானவர் இராஜமுறைமைப்படி எவரெவர்களுக்கு எப்படிவேண்டுமோ அவரவர்களுக்கு அப்படியே வந்தனை மரியாதை வணக்கங்கள்செய்து, சதுர்வேத சம்பன்னராகிய முதுமறைவேதியர் கடல்போலொலிந்து மொய்த்திராநின்ற பன்மணியாலியற்றிய முன்முகப்புச் சபைக்குவந்து அவர்களுடைய திருவடிகளில் தம்பிமார்களுடன் முடிசூடிப் பணிந்து, தவுமியாச்சாரியரைப் போற்றி, தங்களுடன்கூட வனவாசஞ்செய்த பன்னிராயிரம் பிராமணர்களையும் உன்னிக்கணிந்து பணிந்து, அவர்கள் கூறிய பல்லாண்டுகளும், பத்திரபுஷ்பங்களும்-அக்ஷதைகளும், சிரமேற்கொண்டு, மூர்த்தண்ணிய தவசிகள், தீர்த்தவாசிகள், முனிவர்கள், சாதுக்கள், இவர் முதலியபேர்களைத் தலையால் வணங்கி, அவர்களுக்கு உபசாரபூசைகளை ஒருமையாய் நடத்தி ஆசனங்கொடுத்துத் தொழுதார்.

அந்த வேளையில் யாதவகுல சிரேஷ்டர்களுடனே யதுகுலநாயகராகிய ஆபத்பாந்தவனுஞ் சாத்தகியும் வந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தருமநந்தனர் அஞ்சலிசெய்து, ஒருவரையொருவர் தழுவி உளமகிழ்ச்சி கொண்டு, வழுவில்லா மரியாதையுடன் பேரவைப்புரஞ்சென்று, பெரியமுரசு, சிறியமுரசு, மங்களமுரசு, கல்யாணமுரசு, தியாகமுரசு, வைபோகமுரசு என்று சொல்லப்படுகின்ற பற்பல முரசுகளை முழக்கும்படி கட்டளையிட்டு, அணிமுகமாகிய வாத்திய சாலையுட்புகுந்து, இடக்கை, உடுக்கை, உறுமி, தப்பட்டை, கொம்பு, பம்பை, பேரிகை, மத்தளம், தாளம், முரசு, துருடு, முழவு, டங்கா, பாங்கா, சின்னம், காக்களம், கன்னா, பூரி, தாரை, வீரசின்னம், புள்ளாங்குழல், அல்குஜா, தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக் கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி இவை முதலிய வாத்தியமெல்லா மியம்பச்செய்து, வீணைமண்டபம் புகுந்து, தம்பூர், வீணை, சரமண்டலி, பேரியாழ், சகோடயாழ், மகரயாழ், செங்கோட்டியாழ், சுரிமுகச்சங்கு, வெள்வளைச் சங்கு, மங்கலச்

சங்கு, வெற்றிச் சங்கு, மற்றுமுண்டாகிய வாத்திய முதலாகிய வெல்லாஞ் சுரலய தாள சுதிபேதமில்லாமல் முழங்கச் செய்து, அங்கிருந்து திரும்பும்போது கருணைசுரத்த தும்புரு நாரதர், வேத வியாசர், சூதபுராணிகர், அத்திரி, ஆங்கீரசர், பரத்துவாஜர், துர் வாசர், கௌதமர், வசிஷ்டர், ஜயமுனி, பரதமுனி, நந்தீசமுனி, என்னுயிர்வகைப்பட்ட மாதவயோக ரிஷிகளெல்லாம் வந்தார்கள். உடனே தருமரத்தனர் அவர்களுக்கு எதிர்சென்று நடந்து தாழ்த்து, திருவடியில் வீழ்த்து வணங்கினார். இத்தன்மையாக வணங்கிய வெற்றிலட்சுமிபொருந்திய புயத்தினையுடைய தருமராஜனை யாவரும் ஆதரித்து ஆசீர்வதித்து அன்பு கூர்ந்தார்கள். பின்பு அவர்களுக்கெல்லாம் இனிமையான உபசாரங்கள் சொல்லி உபகாரமுஞ் செய்து, சிறப்புற்ற ஆசனங்கொடுத்து, அவர்களுடைய அநுக்கிரகம் பெற்று, அழகிய நவமணியாசனத்தில் வீற்றிருந்தார் நவகண்டமும் புகழ் மேன்மைபெற்ற யுதிஷ்டிரமகாராஜன்.

மகுடாபிஷேகச் சிறப்பு

அப்போது ராஜவீதிகளெல்லாம் பச்சைப் பந்தல்களும், சித்திரப் பதுமைகளும், வஸ்திராபரணங்களும், வாழை, கமுகு வான்கரும்பு, தாழை, இளநீர், சரக்கொன்றை, இவை முதலாகிய அலங்காரங்களும், மேற்கட்டிகளும், மகாதோரணங்களும், பூரணகும்பங்களும், வேதிகைகளும், ஆடல்பாடல் அலங்கார மண்டபங்களும் எங்கெங்கும் நிறைந்து சிறந்து அங்கங்கே ஆடம்பரமாயிருந்தன. மங்கல வாத்தியங்களின் ஒலியும், பரதநாட்டிய ஸ்திரீகள் நடனமாடுகின்ற ஒலியும், தாள ஒலியும், யாழொலியும், தவறுதலில்லாத வேதவாக்கினையுடைய தவசம்பன்னர் கூறுகின்ற ஆசீர்வசன ஓசையும் பெருங்கடல் முழக்கமாகமுழங்க, அவைகளெல்லாஞ் செவியிற்கேட்டு வெள்ளைக்குடை நிழலிற்பொருந்தி, நீதிவசன வாக்கியங்களைப் பெரியோருரைக்க, தம்பிமார்களுஞ் சூழ்த்து துதிக்க, சகலருஞ் சேர்ந்து மதிக்க, இறுமாந்த வீரராஜ சிங்கம்போல் அந்நவமணியாசனத்தினின்று மெழுந்து, குருகுலாதிபரனைவருங் கோடாத கோல் செலுத்திநின்ற ராஜசிங்காசனத்திற் பொருந்தியிருந்தார் முரசுக்கொடிபடைத்த தருமராஜனானவர். இப்படியிருக்க, மரகத நீலமணி வண்ணனாகிய கண்ணன் அவ்விடத்திலிருந்த வியாசாதி முதலிய பெரியோர்களையும், அண்ணலாகிய திரிதரர்ஷ்டிர மகாராஜனையும், இன்னுமுள்ள அரசர்களினது

மதிமுகங்களையும் பார்த்து, “மகுடாபிஷேகஞ் செய்வதற்கு நியமித்த இலக்கினவோரை சமீபித்தது. இனித்தாமசமேன்?” என்று சொல்லி அதற்குவேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் அக்ஷணத்திற்கொண்டுவாருங்களென்று ஏவலாளிகளுக்குக் கட்டளை யிட்டருளினார். அவர்கள் இதோ கொண்டு வந்தோமென்று எதிரில் வைத்து வணங்கினார்கள்.

அப்போது கண்ணன் தவய்யரை நோக்கி, “ஓ ஆசாரிய சிரேஷ்டனே! இனியுங்கள் பெளரோகிதத்துக்குண்டாகிய பக்குவங்களை நடத்தவாரும்!” என்று நாராயணர் சொல்லினார். உடனே அவர் வேண்டுவனவெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு, பாண்டவர் சகாயனாகிய பார்த்தாமனுடைய கிருபாளோக்கம்பெற்று, மற்ற அந்தணர்களுடனெழுந்து பட்டாபிஷேக மண்டபம் புகுந்து, வேத விதிமுறைமைப் படிக்கு மேதினி சுத்திசெய்து, தருப்பைகள் வகுத்து, செந்நெல்களும் அரிசிகளும் முத்தினங்களும் பார்ப்பி, பொற்கலசங்கள் வெள்ளிக் கலசங்கள் துலக்கி, அவைகளுக்கு நூலணிந்து சந்தணங்குங்கும முதலிய மந்திராட்சதை தரித்து, மாவிலை தருப்பை அமைத்து முன் கொண்டுவந்து வைத்த புண்ணிய தீர்த்தங்களை யெல்லாம் அப்பொற்கலசங்களிலும், வெள்ளிக் கலசங்களிலும் பூரித்து, நவரத்தினகடங்கள் நார்பாலமைத்து, பட்டு வஸ்திரத் தரித்து, தேங்காய், வாழைப்பழம், கர்ப்பூரம், சாம்பிராணி இவை முதலிய உபசாரங்கள் கொடுத்து, அரசு, புரசு, அத்தி எருக்கு, கருங்காலி, நாயுருவி, வன்னி, தருப்பை, அறுகு இவ்வொன்பதாகிய சமித்துகளிட்டு ஓமம் வளர்த்து, மந்திரலோபம் கிரியாலோபமில்லாமல் அக்கினியைப் பூசித்து, பால், பழம், சர்க்கரை, தேங்காய், தாம் பூலம் இவைமுதலியன நைவேத்தியம்பண்ணி, இன்னுஞ் செய்யும் படியாகிய விதிகளைத் தாம் வஸுவாமல் முடித்து நிறைவேற்றினார்.

இப்படி பூசைகளையாவும் விதிமுறைப்படி நிறைவேற்றிய தெளமியாச்சாரியார் பட்டத்து யானையையுடைய தருமபூபதியுத் திரௌபதையும் நவமணி யழுத்திய அதுகாற்பீடத்தி லமரச் செய்து, தம்பிமார்களையும் பொருத்தி, பின்பு தந்தையாகிய திரிதராட்டிர மகாராஜனையும், தாயாகிய காதாரியம்மனையும், அழைத்து வந்து தருமராஜனுக்கு அருகாசனத்திலிருத்தி வேதகோஷ்டத்துடன் வியாசாதி பிரமுகர் ஆசீர்வசனமுழக்க, தந்தைதா யிருவரும் சிந்தைமகிழ்ந்து களிக்க, பொற்கலசங்களில் நிறைத்துவைத்த

புண்ணிய தீர்த்தங்களை யெடுத்து அவரவர்கள் கையிற் கொடுத்து தருமராஜனுக்குத் திரௌபதைக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் அபிஷேகஞ் செய்வித்தனர். உடனே அருகிலிருந்த வேந்தர்கள் சலவை வஸ்திரங்களினால் நீர் துவட்டி, பெரியோர்களாசீர்வதிக்கப் புதிதாகிய பீதாம்பரத்தரித்து, முன்னாலணிந்த நெற்றியிற் திரிபுண்டரம் புனைந்து செந்தூரத் திலதந்தீட்டி ஓமப்புகையின் மைக்காப் பிட்டு, சந்தனம், கஸ்தூரி, புனுகு, ஜவ்வாது, பணிரீர், இவை முதலாகிய வாசனைத் திரவியங்களை மார்பிலுந் தோளிலும் மல்குறப்பூசி, சிரகாசஞ் சிறந்த ரத்தினவடம், முத்து வடம், மோகன மாலை, முகவாளிப் பதக்கம், தும்பிப்பதக்கம், கோர்வைப் பதக்கம், குண்டலம், தோளணி, அரைப்பட்டிகை, வீரகண்டாமணி, கடகங்கணம், இவை முதலாகிய பலபணிகளு மணிந்து, சுகந்தபரிமள நிறைந்த தேனுறைந்தபராகம் விரித்துப் பரந்த பூமாலைகள் சாற்றி, உத்தரீயமேற்போட்டு, கதிர்விடுமணி மதிக்குடை நிழலில் முத்தாசனத்தின்மீது பதுமராக மணிப்பிரகாசம்போற் ஜொலிக்கும்படியாய் அமைத்தார்கள்.

திருமுடிபுனைந்த சிறப்பு

அப்போது அத்தருமராஜனுக்கு இடப்புறத் திரௌபதையும், வலப்புறம் பீமசேனனும், பின்புறம் நகுல சகாதேவரும், முன்புறம் அர்ச்சுனனும் வீற்றிருந்தனர்; உபயசாமரம், ஆலவட்டம் இவை முதலிய உபசாரங்களை நடத்தினர். இந்திராதி தேவர்களும் மந்திராதி மூவர்களும் மகா சந்தோஷங் கொண்டாடினர். அப்புதமாகிய தேவர்கள் கற்பகமாரி பொழிந்து கண்ணனைப்போற்றினார்கள், தேவதூதுபி முழக்கினர். விற்பனவிவேகிகளாகிய வித்துவான்கள் பாமாலை சாற்றினர். காகினியோர் புகழ்ந்து வாசக்கலவைகள் மாற்றினர். நேசமுடையோர்கள் இந்திரவன்னப்பட்டு பட்டாவளிகள் போர்த்தனர். கட்டியர் பட்டுவான்கள் புகழ்ந்தேற்றினர். கற்புடைய மாதர்கள் மங்களம் சொல்லி வாழ்த்தினர். மறுமன்னர்கள் முடிதாழ்த்தினர். பிரம், க்ஷத்திரிய வைசிய, சூத்திரர் முதலிய வர்களும், வேத புண்ணியராகிய சதுர்வேத சித்தாந்த சம்பன்னரும் வாழ்த்திப்போற்றினர். வேதவியாசர் முதலிய வேதியர்களும் முனிவர்களும் வேதமந்திரஞ் சொல்லி அட்சதை தூற்றினர். அஸ்திபுரத்திலிருக்கும் குடிபடைக ளெல்லோருந் தருமராஜனையும் திரௌபதையையும் பார்த்து ஆர்த்தனர். தேர், கரி, பரி,

பதாதி என்னுஞ் சதுரங்கசேனைகளும் பூர்த்தியான அலங்காரத் தோடு அணியணியாய் நின்றன. முடி, குடை, கவரி, தொட்டி, முரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், நீர்க்குடம் பூமாலே, சங்கு, கடல் மகரம், ஆமை, இணைக்கபல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசனம், என்னுஞ் சின்னங்கள் இருபத்தொன்று ஆங்காங்கு பிரகாசித் திருந்தன. மந்திரியர், புரோகிதர், சேனாதிபர் தூதர், சாரணர், கருமாதிக்காரர், கடைகாப்பாளர், படைத்தலைவர் இவுளிறமறவர், யானை வீரர், மடைத் தொழிலர், மருத்துவக்கலைஞர், நிமித்திகப் புலவர் இவர் முதலாகிய பரிஜனங்களெல்லாம் பக்கங்களிற் பரவி நின்றிருந்தனர்.

அக்கால் தெளமியாச்சாரியார் சிற்றம்பலத்துட் பஞ்சகிருத்தியத் திருநடம்புரியும் ஸ்ரீ உமாபதியைப் பொன்மல்லாரற் பூசித்து, சகலாத்மகோடி போஷகராகிய ஸ்ரீ நாராயணரை நன்மனத்தால் விசுவாசித்து, அனேகங்கோடி சந்திரகிரணப் பிரகாசமுள்ள வயிரமுடியை மாணிக்கத் தாம்பாளத்தில் வைத்து, மாலை சந்தனாதி முதலியன சாற்றி எடுத்துக்கொண்டு பெரியோர்களின் சபையிற் புருத்தனர். அப்போது அவ்விடத்திலிருந்த அருள்கருங்காப் பெருங் கருணையோராகிய தவமுனிவர்க ளெல்லோரும் அந்த முடியைத் தொட்டு ஆசீர்வதிக்க, மற்றப் பேர்களுந் தொட்டுக்கும்பிட்டு ஜயம் ஜயம் என்று கோஷிக்க, பிராமண ஸ்திரீகளும் ராஜ ஸ்திரீகளும் கரத்தாற் பரிசித்து வணங்க, இப்படி யெல்லாருந் தொட்டாசீர்வதித்த பிற்பாடு தெளமியாச்சாரியர் கொண்டு வந்து வேதவியர் சர் கையிற் கொடுக்க, வேதவியாசர் வாங்கி சண்மதமும் சதுர்வேதமும் சகலகலைக்கியானமும் தாமேயாகிய ஜனார்த்தனர் கரத்திலளிகீக், அவர் அந்த வயிரமுடியைச் செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற தமது திருக்கரத்தால் வாங்கி சிந்தைமகிழத் தாங்கி திருவருளோங்கி, கடாக்கூ விக்ஷண்யமாகிய கருணைவெள்ளம் பொழிந்து, கண்மலரலர்ந்து, இலட்சுமி விலாசத்துடன் கடல்வளைந்த காசினியைக் காவல் செய்து நீழை வாழ்கவென்று வாழ்த்தித் தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய நன்மணி முடிக்கண் அப்பொன்மணி முடியைத் தரித்தருளினார்.

அந்தக் காலத்தில் நான்கு வேதமும் ஓசையுடன் ஆர்த்தன. பலவித வாத்தியங்களுஞ் சங்கினங்களு முழங்கின. தேவர்களெல்லோருங் கூடிக்குலாவி மகிழ்ந்தார்கள். எட்டுத் திசையிலுள்ள சாந்தி—9

ஆத்மகோடிகளெல்லாரும் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். அரம்பாஸ்திரீகள் அவனி கிறையப் புட்பமாரி பொழிந்து தேவகானம் பாடினார்கள். வேத வேதியர்களெல்லோருங் கடலோசை யடங்கும் படிக்கு முழக்கமாக ஆசீர்வதித்தார்கள். பீமசேனன் முதலிய தம்பிமார்கள் கண்களித்துச் சம்பிரமங்கள் பெற்றார்கள். அந்தக் காலத்தில் அவ்விதமாகிய சம்பிரமத்தை ஆனந்தமாகப் பெறுதவர்கள் எவர்களுமில்லை. பட்டின மாத்தியந்தமும் மங்களகரமாகிய பாக்கியம் பெற்றுப் பாவசமடைந்தார்கள். பீமசேனன் முதலிய தம்பிமார்கள் தமைபனாகிய தருமராஜனுக்கு எதிரில் வந்து தீர்க்கதண்டமாகப் பணிந்து, அண்ணனுடைய அருள்கொண்டு ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். தக்கோர் முதலாகிய மிக்கோர்களும் வாழ்த்தினார்கள். இவ்வுலகத்தவராகிய குலக்குரவ ரெல்லாரும் மகிழோங்கிப் புகழ்ந்தார்கள். இவ்வித வைபவத்தோடு தருமபுத்திர மகாராஜன் மணிமுடி புனைந்து, சுவேதக்ஷத்திர நிழற்கீழ் உபயசாமரம் வீசும்படியாய்ச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, தேவர்க்கரசாகிய தேவேந்திரனும் யட்சர்க்கிறைவனாகிய அளகேசனும் ஆச்சரியப் பட்டுச் சிரக்கம்பங் காக்கம்பஞ் செய்யும்படியாகவும், தம்பிமார்களுஞ் சந்தோஷங்கொண்டு புளகாங்கித முறும்படியாகவும், மறைவாணருக்கும், ஆதுலருக்கும், யாசகருக்கும், அளவற்ற நவமணிப் பணியாடை முதலிய நிதிகளும் பதிகளும், யானை, குதிரை, தேர், பல்லக்கு இவை முதலாகிய பரிசுகளுங் கரிசனமாகக் கொடுத்தார். ஓமாக்கினி முதலிய வேதவிதிகளைச் செய்த மறைவாணருக்குக் கோதானம் பூதானமுதலாகிய சோடசமகாதனங்களும் பலகோடியாகக் கொடுத்து, இன்னமும் பெரியோர் சொல்லிய பற்பல தானங்களும் பரிசுத்தவான்களைத் தெரிந்து முறையாக அவரவர்களுக்குக் கொடுத்து விடுத்து, கற்றவர் நற்றவர் முதலிய மற்றவரோடினி திருந்து, அரண்மனைப் பெண்கள் ஆலாத்தியேந்திச் சுற்றிச் சூழ்ந்து வரும்படியாய் ஆனசம்விட்டெழுந்து, அரண்மனைக்குட் புகுந்து, தருந்த அழகு சிறந்த திருமனையுட் பொருந்தி யிருந்தார்.

இந்தப் பிரகாரம் திருமுடி புனைந்து, உலகத்தை ஒரு குடையிலாண்டு, மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போற்காத்து, துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனஞ்செய்து, சிவாலயம் விஷ்ணுவாலயங்களைத் திருத்தி, திருநாள் முதலிய பெருநாள்கள் கொண்டாடி, முப்பத்திரண்டு அறச்சாலைகள் முதலிய தருமங்களெல்லாங் குறைவற

கட்டத்தி, யாகாதி கிருதுக்களைச் செய்து, விருந்தினரோடுண்டு, வாரா விருந்தினர்க் கெதிர்கொண்டு, பெரியதந்தையரைப் பூசித்து, பெற்றதாய் முதலியோரை விசுவாசித்து, சத்தியநெறி நித்தியவிதி தவறாதவராய் உலகைத் திருத்தியாண்டுகொண்டு வந்தார் தரும நந்தனர். மேலும் காசாம்பூவை யொத்த கரு நிறவண்ணக் கண்ண னுஞ் சாத்தகியும் மிகமகிழ்ந்து புகழ்ந்து தங்களை விட்டு நீங்கா திருக்க வைத்து பீமசேனன் இளவரசாக முடிபொறுத்து அரசாட்சி புரிந்து சத்துருக்களைச் சிகிழ்க்கவும், மித்துருக்களை ரக்ஷிக்கவும், நியமித்து, ரதகஜ, துரக, பதாதி முதலிய நூற்பெரும் படைகளைத் திருத்திப் பாதுகாக்கும்படி அருச்சுனனுக்குச் சேனாதிபதிப் பட்டங் கட்டி, நகுலராஜனைப் பொக்கிஷத்துக் கதிபதியாக விருத்தி, தன்னை விட்டு நீங்காது பொருந்தி யிருக்கும் மதிமந்திரியாகச் சகாதேவனை நிறுத்தித் துரைத்தனஞ் செய்து வந்தார் விவேகத்திற் சிறந்த தரும ராஜனானவர். அப்போது நித்திய சோபன நிரந்தர கல்யாணமாக மாதமும்மாரி பொழிந்தன. எங்குங்கார்வளம், பார்வளம், நீர்வளம், ஏர்வளம், சீர்வளம், பேர்வளம், ஊர்வளம் பொருந்தி, சகல வேந்தர்களும் வெகுவித மார்தர்களுஞ் சத்தியத் தப்பாமலுந் தருமங் குறையாமலும் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

திருமுடிபுனைந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

விதியியலுரைத்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி.

தடந்தனி விடங்கரி னிடைந்தொரு கடங்கரி தளர்த்தலறுநான்
வடஞ்செறி தடந்துயி லொழிந்துயர் பதந்தர வருந்திகிரியான்
தொடர்ந்திடு பெரும்பட ரருஞ்சிறை நெடுந்தொடர் துறந்துரகன்வெம்
படஞ்சளி வுறும்படி நடம்புரி தரும்பத யுகம்பணிசுவாம்.

ஓ சந்திரகுலத் திந்திரன்போன்ற ஜனமேஜய மஹாராஜனே!
கேளும், தருமபுத்திர மகாராஜன் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு
இளவரசான பீமசேனனுடனும், சேனாதிபதியாகிய அர்ச்சுனனுட
னும், பொக்கிஷதாரியான நகுலனுடனும், தருமபத்தினியான
திரௌபதியுடனும், தினமும் பெற்றோரைப் பணிந்து, சிவாலய
விஷ்ணு வாலயாதிசுளைத் தெரிசித்து, பெரியோர்களைப் பூசித்து,
தான தருமங்களை விசாரித்து, அளவிறந்த பூபதிகளை நேசித்து,
புலவர், பூசுரர், பூமிபாலரை விசுவாசித்து, கருணையிற் கடலை
வென்றவராகியும், அறிவிற் பிரகஸ்பதியை வென்றவராகியும், பொறு
மையிற் பூமிதேவியை வென்றவராகியும், ஒளியிற் சூர்யனைவென்ற
வராகியும், வீணாகானத்தில் மிதுனகின்னரத்தை வென்றவராகியும்,
ஈகையில் மேகத்தை வென்றவராகியும், அழகில் மன்மதனை வென்ற
வராகியும், கிதிபில் அளகேசனை வென்றவராகியும், போகத்தில் இந்
திரனை வென்றவராகியும், கலைக்ஞானத்தில் ஆதிசேசனை வென்றவ
ராகியுமிருக்கிற தமது சுபாவகுணத்தினு மேற்பட்டு, நான்கு
வேதங்களை யு மாராய்ந்துணர்ந்த திறத்தினால் நடுவு நிலைமைகளை
கன்றாய்த்தேர்ந்து, அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு
விதிக்கப்பட்ட பரமசரிய முதலிய நிலைகளில் நின்று அவற்றிற்
கோதிய அறங்களில் வழுவாதொழுகலாகிய ஒழுக்கத்தையும், கடன்
கோடல், உபரிதி, கூடி மேம்படல், நல்கியதை நல்கானம், ஒப்பிப்
பணி செய்யாமை, கூலிகொடாமை, உடையனல்லான் விறற்ல்
விறற்க்கொடாமை, கொண்டுள்ள மொப்பாமை, கட்டுப்பாடு கடத்
தல், நிலவழக்கு, மாதராடவர் தருமம், தாயபாகம், வன்செய்கை,
சொற்கொடுமை: தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு என்னும் பதி
னெட்டு வகைவழக்கையும், இவ்வொழுக்க நெறியும் வழக்கு

நெறியினும் வழுவிறை அந்நெறிகளில் நிறுத்தம் பொருட்டு ஒப்ப நாடி அதற்குத்தக்கபடி ஒறுத்தலாகிய தண்டத்தையும் ஒழுங்கு பெற நடத்தி, தீக்கொளுவுவார், நஞ்சிடுவார், கருவியிற் கொல்வார், ஆறலைப்பார், சூறைகொள்வார், பிறனில் விழைவார், தொட்டியார், கள்வார், தன்னரசு, வேற்றரசு, மிருகபயம், பக்ஷிபயம், ஜந்துக்கள் பயம், மிகுமழை, மிகுகாற்று இவை முதலியவைகளில்லாமல், செல்வம், விளை நிலம், நோயின்மை, வளம், குறும்பின்மை இவை முதலிய அமைதிகள் விளங்கச் செங்கோல் தாங்கி நீதிசெலுத்தி வருகின்றார்.

**தருமராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலானவர்களோடு
சென்று பீஷ்மாச்சாரியரைக் காணுதல்**

இப்படி அரசுபுரிந்து வருகிறநாளில் ஒருநாள் தருமர், பாண்டவ சகாயனாகியும், பார்த்தசாரதியாகியும், பக்தபராதீனனாகியும், பரந்தாமனாகியும், தங்களைவிட்டு நீங்காதிராநின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுவாமியுடனே சரசயனத்திலுற்ற பீஷ்மரிடத்திற் போய்வருவோமென்று கலந்து பேசிக்கொண்டு, தம்பிமார்களும், மகரிஷிகளும், மந்திரி பிரதானிகளும், அரண்மனை வேலைக்காரர்களும், குடிபடைகளும், புடைசூழ்ந்துவர ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு புறப்பட்டு, மிகுந்த விரைவாக விமானத்தைச் செலுத்திச் சென்று, தேவரிஷிகளும் பிரம்ரிஷிகளுஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க, திவ்வியகுண மங்கள ரூபமாய் பிரமதேஜசு விளங்க, தேகாபிமானமற்று யோக நித்திரையுற்று வீற்றிருக்கின்ற பீஷ்மாச்சாரியைக்கண்டு, ஜபஜயவென்று இருகரத்தையுஞ் சிரமேற்கொண்டு தீர்க்கதண்டனிட்டு வணங்கினர். அப்போது சமீபத்திலிருக்கும் பரிசாலர்கள் கையைக்கொட்டி வணங்கி, “ஓ எங்களாண்டவனே! இதோ தருமபுத்திரமகாராஜன் துவாரகா புரிவாசனுடன் வந்திருக்கிறார்” என்றார்கள். அந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடனே கருணைக் கண்வீழித்துப் பார்த்து; மேலான சந்தோஷத்துடன் மகிழ்ந்து, “அப்பா தருமந்தனா! இந்த முகுந்தனையும் இவ்வுலகத்தையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டு சம்பிரமமாய்ப் பட்டாபிஷேகம் பெற்றுக்கொண்டனையா? மெத்த நல்லகாரியம். நீங்களிருவருங் கிட்டவாருங்கள். இவ்வுடத்தி லமைத்திருக்கின்ற ஆசனத்திலிருங்கள்” என்று பீஷ்மர் சொல்லவும் அச்சொல்லின்படியே இருவருமிருந்து அங்கு நெருங்கியிருக்கின்ற அருந்தவர்களை நோக்கி நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அவர்களி

யாவரும் ஆசீர்வதித்து முகமலர்ந்து, “எங்களுக்குத் தாயாகிய இந்தக் கிருஷ்ணபகவானும் பிரியாவிடையாய் இங்குவந்தது அருமை அருமையிலும்” என்று உபசாரஞ் சொல்லிக் கூட்டமாகக் கூடினார்கள். அந்தச்சமயத்தில் துளவமாலையைக் களபத்தோளிற் றரித்தருளிய கண்ணன் பீஷ்மாசாரியரை நோக்கிச் சில வார்த்தை சொல்லுகின்றனர்—

“ஓ இந்துகுலத்துதித்த இராஜமுனியே! நீர் முன்னருரைத்த நன்னீதி வசனத்தைத் தலைமேற்கொண்டு பட்டாபிஷேகமும் பரித்து, தாயைநாடிய சேயைப்போலும், பசுவைத் தேடிய கன்றைப்போலும் ஆசைகொண்டு, உமது திருவாக்கினுற் பற்பல தருமங்களை விற்பனமாகக் கேட்கவேண்டும் மென்னுஞ் சிந்தை யோடு உலகத்தார் கொண்டாடுங் கீர்த்தியையுடையவனாகிய உமது பேரன் தருமராஜன், தம்பிமார், பிரம்மாவிலும் உயர்ந்த மகரிஷி களும், தத்வக்கியானமுள்ள கிருபாச்சாரியார், விதூரர், சஞ்சய முனிவர், இன்னுமுள்ள பெரியோர்களும் உம்மைச்சூழ்ந்து காத்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால், வேதப்பொருளி லுறைந்து மறைந்திருக்குந் தரும முதலிய நீதிகளெல்லாவற்றையும் இவர்கட்குக் குறைவில்லாமல் நிறைவாக உமது திருவாக்கினுல் தேன் பொழிவது போல் மொழிந்தருளவேண்டும். இதுபற்றி உமக்கு வேறு உபசாரஞ் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை.” என்று சொல்ல, அம்மொழியனைத்துங் கேட்ட பீஷ்மர் நகைத்து, “ஓ மேகவண்ணனாகிய அண்ணலே! ஓ ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமானவள்ளலே! ஓ முகுந்தா! ஓ கோவிந்தா! ஓ வித்தகா! நீரியாத நீதியுந் தருமமும் நீணிலத்திலுண்டோ? ஓ நெடியோனே! சரசயனத்தின் மீதிருக்கும் எனக்கு மெத்தத் தள்ளாமையும், ஆயாசமும், வெகுவாய் அதிகரித்திருக்கின்றன. மேலும், நாவினிடத்துப் பசையில்லை; ஈரமில்லாமற் புலர்ந்திருக்கின்றது. ஆகையால், தேவரீரே திருவாய்மலர்ந்தருளும்!” என்று சொல்லினர்.

அதற்குத் திருமாலானவர், “ஐயா பீஷ்மாச்சாரியரே! உம் முடைய வாக்கினுற் கேட்கவேண்டுமென்று மகிழ்ச்சியுற்று வந்த பேர்களுக்கு இன்னொருவர் சொன்னால் அதைக்கேட்டு இன்ப மடையத்தக்கதோ? அது அவர்கட்குத் திருப்தியாயிராது. அவர்களைக் கொண்டுவந்த ஆவலடங்காது. ஆனது பற்றி உமது தேகமானது யோக மேலிட்டுருப்பதால், நீர் யுத்தகளத்திற் பிரவேசிப்

பதற்கு முன்னே எத்தன்மையாயிருந்ததோ அத்தன்மையாக மாசற்
றிருந்து, பூசல் முகத்திற்ப்பட்ட புண்ணெல்லாமாறி, உடல் வருத்த
முதலிய ஆயாசமுந்தீர்ந்து திடகாத்திரதேக தைரியம் பெறும்படி
அநுக்கிரகம் பண்ணினோ மாதலால் இதுமுதலாக நீர் திடங்கொண்டு
அருமையான தருமங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்தவண்ணம் உற்சாகத்
துடன் சொல்லும்.” என்று பனாமதுடப்பாம்பணையும் பாற்கடலு
நீங்கிய பரந்தாமன் பக்தவத்சலன், பாபரகிதன், பரமபதநாதன்
அருள் செய்யவே, பீஷ்மாசாரியருக்கு மனோவாக்குக் காய மூன்றும்
வலுவேறி, வருத்தந்தீர்த்து, மனங்குளிர்த்து, வனமாஸிகை தரித்
தருளிய கருஞ்சூரியனைப்போன்ற வாசுதேவனை, அலகை முலைப்
பாலுண்ட ஆயனை, ஆச்சிமாருடன் குலாவிய சேயனை, பவளம்
போன்ற செவ்வாயனை, தேவகி தேவியாருக்குச் சேயனைத் தோத்
திரஞ்செய்து, செந்தாமரைக் கரத்தைக்கூப்பி வணங்கி, அவ
ருடைய திவ்வியமங்கள படிவத்தை இருதய கமலத்திலிருத்தி,
உள்ளன்புகூடிய ஒளியைக் கண்ணாலுங்கண்டு, முகமலர்த்து அந
மகிழ்ந்து இதனை மொழிகின்றனர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானே பீஷ்மாசாரியர் துதித்து அநுக்கிரகம் பெறுதல்

ஓ உயர்ந்தோரி லுயர்ந்தோராலும் எட்டப்படாத கனியே !
ஓ வேதப் பொருளுக்கு மேலாகிய தனியே ! ஓ எல்லாப்பதத்திற்கும்
இதமாகிய பதமே ! ஓ பொன்னாசையாதிய முப்பற்றையும் வெறுத்
தோர்க்கு உறவே ! ஓ புவிமாயைபிற்பொருந்தி அக்ஞான கேவ
லத்தாற் புலம்பித் தளர்வார்க்குத் தூரமே ! பெருமையாகிய தரும
சாஸ்திரத்தில் ஒட்டாதவனாகியும், ஒட்டினவனாகியும் ஓரிடத்துந்
தட்டாதவனாகியும், தன்னைத்தானறிந்த தலைவருக்குத் தானறியப்
படுத்தலைவனாகியும், ஆணவப் பேய்கொண்டலைவார்க்குக் காணக்
கிடையாக் கருப்பொருளாகிய கண்ணனே ! நின்மலமான நிரந்தர
வஸ்துவாகிய தேவரீர் மகத்துவத்தை அடியேன் மதிக்குந்தாமோ ?
துதிக்குந்தாமோ ? தேவரீரை யெண்ணுந்தோறும் மிகவும்
மயிர்க்கூச்செழார் நின்றேன். தேவரீர் திருவடியநுக்கிரகத்தால்
தமது திருநாமத்தையும், திவ்விய திருவருவத்தையும் எல்லா
வஸ்துவுமாயிருக்கின்ற இன்பத்தையும் நான் எடுத்துப்பேசி ஏத்தி
வணங்கி இறைஞ்சும்படிக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். ஓ
ஈசனே ! முத்தலைச் சூலமும், தண்டு கமண்டலமும், சங்கு

சக்கரமும், ரிஷபவாகனமும், அன்னவாகனமும், கருடவாகனமும், கபிலைமலையும், சத்திபலோகமும், வைகுந்தப்பதியும் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் பாரதம் முடிக்கும் பொருட்டாக ஒழித்து, தேவகி தேவியாருக்குப் பிள்ளையெனப் பிறந்த துளவணிமார்பனே! பொருளென்பவைகளுமாய், அப்பொருள்களின் சம்பந்தமுமாய், ஐம்பூதமுமாய், ஐர்புலனுமாய், அவ்வைம்புலன்களினால் மயங்குகின்ற மபக்கமுமாய், அம்மபக்கங்களை மாற்றுகின்ற பேரறிவுமாய், இருளுமாய், ஒளிபுமாய், உயிருமாய், இகமுமாய், அருளுமாய், அன்புமாய், தலைவனுமா யிருக்கும் ஆதிமூலப்பொருள் தேவரீரானால் உம்மை யாரதியப்போகிறார்கள்?

“ஐயனே ! ஒன்றாய் இரண்டாய் மூன்றாய் இம்மூன்றினுள்ளும் பல்ல கிளையாய், அக்கிளையின் தழையாய் அவற்றுட் பூ, பிஞ்சு காய், கனி இவை முதலியனவாய், இவையனைத்துக்கு முதலாகிய மரமாய், ஆதிமூலமாய் அநாதியாகிய நான்மறையாய், முக்குணமாய், இருவினையாய், ஒருமுதலாய், நன்மையாய், தீமையாய், பற்பல சமயமுமாய், அந்தச் சமயாசாரங்களுக்குப் பொதுவாகிய ஐந்தெழுத்தாய், எட்டெழுத்தாய், இவ்வைந்துமெட்டுக்கு மாதாரமாகிய ஓரெழுத்தாய் வெற்றிபெற்று வீற்றிருக்கின்ற தேவரீர் எல்லாவற்றிலும் விளங்கிப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பது என்ன விளைபாட்டோ? ஓ நரகரிமூரகரி யென்னுந் திருநாரணனே !” என்று பிஷ்மாசாரியார் அநேக விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்து தொழுது வாழ்த்தியபோது, தன்னந்தனியே தனக்குத் தானே மொப்பாகிய பெருமான் சற்றே நகைத்தருளி, திருக்கண் மலர்ந்து கருணைகூர்ந்து “உவமானஞ் சொல்லுவதற்கு ஒப்பொருவரு மில்லாத பெரியவரே! நமது உடலைவிட்டு உயிர்போங்காலத்திற் பேசுதற்குரிய எட்டாம் வகுவின்பதம் உமக்குத் கிடைக்கும். இதற் குக்குறைவில்லை.” என்று அருள்புரிந்தனர். இவ்வண்ணமாகத் தண்ணந்துளவோன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்விய மொழியானது பிஷ்மருடைய செவியிற் புகுந்து நிறைந்து புளகாங்கித முண்டாக்க, அதனால் அழிகிய அரவிர்தம்போன்ற அரியினுடைய திருவடிகளை மீட்டு மீட்டும் அனந்தமுறை துதித்து, பக்தவற்சல பரந்தாமனது அருள் மொழியைக்கொண்டு, தனது பக்கத்திலிராநின்ற வேதவியாஸர், நாரதமகாமுனி, இன்னுமுள்ள மகாரிஷிகளின் அருள்வாக்கியமும் பெற்றுக்கொண்டு, தமது குலத்தோர் சுகம்பெறப் பிறந்த தருமராஜனாகிய பேரனுக்குச் சகல தருமசூட்சுமங்களையும் தடையற வாலோகித்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்—

பீஷ்மாசாரியர் கிருஷ்ணமூர்த்தி உத்தரவினால் தருமராஜனுக்கு வேண்டுவன வற்றை விளம்பதேர்தல்

“ஓ இராஜ ராஜர்களுக்குப் பெரியவனாகிய தருமகந்தனா ! இவ் விடத்தில் நிறைந்திருக்கின்ற முனீசுவரர்களின் கிருபையினாலும் நீருண்ட மேகவண்ணனாகிய கண்ணன் எனக்கெதிரிலிருந்து காட்சி தருகின்ற மாட்சிமையினாலும், ஆட்சியாகிய சாஸ்திரபுராண தருமங்க ளெல்லாவற்றையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் ஐயந்திரிபு அறியாமை முறியச் சொல்லுகிறேன். நீ உன்மனத்தில் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாத சந்தேக முள்ளவைகளைத்துஞ் சிறப் புடன் யோசித்துக் கேட்டுக் கொள்ளுக” என்று வற்றிவடியாத கருணைக்கு வித்தாகும் ஒருமுதல்வனாகிய பீஷ்மர் சொல்ல தருமராஜன் மகிழ்ச்சியடைந்து கவலையற்ற நிலைபெற்ற அத்தலை வரைத் தொழுது, முகுந்த கோவிந்த வைகுந்தனது கமலபதத் தைக் கருத்தினிருத்தி, இருகரத்தையுஞ் சிரத்திற்பொருத்தி, பொற் பிரகாசம் பொருந்திய பாட்டனுடைய காலிற் பணிந்து, அவ ருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று, அவருக்கருகாசனத்திலிருந்து, தமது பரிசுத்தமான மனத்தில் அடைபட்டிருந்த பலமான சந்தேகங்களை யெடுத்துக் கேட்கத் தொடங்கினார்.

“ஐயா எங்கள் மூதாதையே ! பெரியோர்களாற் புகழ்ந்துப் பேசப்பட்ட பூலோகத்தில் அனேகங்கோடி புத்திமான்களும் பல வான்களு மிருக்க, ஒருவன் மாத்திரம் ராஜாவாகிய பூமியிலுள்ள பேர்கள் யாவரும் வணங்கத் தண்டனை, கண்டனை அபராதம், விதி விலக்கு, வர்ணச்சிரம தருமம், வெற்றிமாலை, வீரகண்டாமணி, இவைகள் முதலியவெல்லாங் கிடைத்துச் செங்கோற்செலுத்த வேண்டி வந்தவித மென்ன? உண்பன, உடுப்பன, துன்பம், இன்பம், பிணி, நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு இவைமுதலானவைகள் மாத் திரம் உலகத்திலுள்ள பேர்களுக்கு ஒப்பாக நடந்து வருவதென்ன? இந்தச்சந்தேகம் என் சிந்தையைவிட்டு நீங்காமல் நெடுநாளா யிருக்கின்றது. இதற்கு நிவர்த்தி சொல்லி என்மனக் கவலையை மாற்றவேண்டும்.” என்று விந்தகிரிபோன்ற புயத்தினையுடைய தருமராஜன் விரும்பிப் பணிய, பீஷ்மாசாரியர் புன்னகை காட்டி,

பேரணைப்பாராட்டி, பெருமையாக வாழ்த்தி, வாசனை பெற்ற மலர்களிலிருக்குந் தேனை வண்டினங்கள் கண்டு களித்துண்பதுபோல தருமராஜன் கிரகிக்கும்படியாகப் பேசத் தொடங்கினார்.—

“ஓ முரசுகேதனா! தேககாந்தி, கிருபை, சத்தியம், இவைகளினால் நிலைபெற்றிரா நின்ற ஒருவன் உலகுக்கு அரசனானவன். அவ்வாறமைந்த அரசன் ஐம்புலன்களையுஞ் சேஷ்டை செய்யவொட்டாம லடக்கி, மிஞ்சிச் சேஷ்டை செய்தால் காவலில் மடக்கி, குற்றமில்லாதவனாய்ப் பூலோக தேவர்களுக்கும் மேலோக தேவர்களுக்கும் யாகாதி முதலிய பாகாதி பணிவிடைகளிலிருந்து பரிந்து, அவர்களைப் பணிந்து, அன்புபாராட்டி விசுவாசித்து வருவான். அப்படிவரும் நன்னெறியின் வல்லமையினால், தேசமுழுதும் பூசித்து நேசித்துத் துதித்துக் கொண்டாடும்படியாய் உலகத்தை ஆளுவான். இத்தன்மையான நடு நிலைவாய்ந்த மன்னவன் மும்மூர்த்திகளாகிய சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா, இன்னுமுள்ள தேவர்கள் முதலிய பேரைப்பார்க்கிலும் பிராமணர் அதிகமென்று உண்மையாய் மதித்து, உள்ளத்திற்றுதித்து, ஊழியம்புரிந்து அன்புபாராட்டி வருவான். அப்படி வருவானாகில், அவ்வரசன் ஒருதப்பமில்லாதவனாய்த் தீர்க்காயுசுந் தருமவிர்த்தியும் பெறுவான். அவனானகைக்குள்ளாகிய உயிர்களுக்கு துர்ச்சோபம், துர்பயங்கரம், துர்மரணம், துர்வியாதி இவை முதலிய துயரங்கள் சேரா. ப்யிர்களுக்கு சப்தமேகங்களுமுழங்கி, மழைகளைக் காலமறிந்து பொழியும். யாகாதி கருமங்கள் மேன்மேலாக நடக்கும். பிரமதேஜசுண்டாகும். பலம் பிரபலமாகும். தைரியமேலாகும் சத்துரு ஜெயமுண்டாகும். நெறிமுறை நிலைபெறும். நிதானமே தனமாயோங்கும், குலகோத்திரங்களின் குற்றமெல்லா நீங்கும், ஓகருணைப்பிரவாகமுள்ள தருமனே! மேற்கூறிய ஐம்புலன்களும் நான் சொன்ன வண்ணம் ஒருவழிப்பட்டிருக்கு மாகில், இகழ்ச்சியில்லாத புகழ்ச்சியையுடைய இராஜ ராஜாக்களின் சம்பத்து, வல்லமை, இவை முதலிய வெல்லாம், இவ்வுலகிற் ரெய்வமாக இருக்கும் வேதமுணர்ந்த வேதியர்களின் ஆசீர்வசனப் பிரதாபத்தாற் கைகூடிவரும். அவனினைத்த வண்ணங் கதியுங் கைகூடிவரத் தக்கதே. இதை உன்கருத்தி லிருத்துவாய்” என்று பாட்டன் சொல்லக்கேட்ட பேரன் மீட்டுமவரை நோக்கி, “ஐயா! இத்தன்மையான மங்களாசன மகத்துவம்பெற்ற மறையவர்கள் இராஜ தண்டனைக் குடன்படுவானேன்? அதனைத் திருவாய் மலர்ந்தருள

வேண்டும்.” என்று வினவிய தருமருந்தனை பீஷ்மர் பார்த்து, “அப்பா! ஒப்பில்லாத ஆயுத முதலிய பாணங்களைக் கைக்கொண்டு யுத்தமுனையிற் பிரவேசித்து வெற்றிபெறுகிற வீரத்திலும், உயிர்க் கொலை முதலாகிய பொல்லாத மகாபாதகங்களைச் செய்த காலத்திலும் பிராமணகிர்த்திய கர்மத்தையும் நித்தியானுஷ்டான தர்மத்தையும் விட்டுவிட்ட போதிலும், இராஜன் பிராமணர்களைத் தண்டிக்கலாம். அதனால் அரசனுக்கு இன்பமே யல்லது ஒரு துன்பமும்மில்லை. இவ்விதிகள் ஆதியிலுண்டான முறையைச் சொல்லுகிறேன் கேள்—

இராஜமுறைமையினுற்பவம்

சத்திய விரதனே! மண்பொதுத் தந்தையாகிய பிரமதேவர் இவ்வுலகத்தைப் பாங்காகப் படைத்து, ஆத்மகோடிகளை யுண்டாக்கி, தேவர்களையும் அளித்தார். அப்படியாகப் பிறந்த தேவர்கள் மூவுலகத்திலும் போய்ச் சஞ்சரித்து, பாபம் இப்பேர்ப்பட்ட தென்றும், புண்ணியம் இத்தன்மையுடைய தென்றும், நிதானித்து அவைகளைப் பகுத்தறிந்து நடத்துவதற்கு வழிதெரியாமல் விசாரப்பட்டு, பிரம்மதேவரிடத்தில் வந்து மமஸ்காரம் பண்ணி, “சுவாமி! பாப புண்ணியம் இப்பேர்ப்பட்ட தென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதைத் தெரியச் செய்யவேண்டும்” என்று வருந்திக் கேட்டார்கள். அப்போது பிரம்மதேவர் லட்சம் அத்தியாயமாய் ஓர் தருமசாஸ்திரஞ்செய்து, பிரமதரும மென்று பேரிட்டுத் தேவர்களிடத்திற் கொடுத்தார். அந்தத் தருமசாஸ்திரம் அர்த்தமும், அவ்வர்த்தங்களினுடைய சூக்ஷ்மமும், அவர்கட்குத் தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் பிரம்மாவினுடைய நெற்றியிலிருந்து பதினொரு ருத்திரர் பிறந்தார்கள். அவர்கள் பதினொருபேரும் இந்தத் தருமசாஸ்திரத்தைப் பார்த்துச் சுருக்கி, லோகோபகாரமாய்ப்பதினாயிரம் அத்தியாயமாக உத்திரதருமமெனப் பெயர்கொடுத்துப் பிரபலப்படுத்தினார்கள். அதனாலுந் தேவர்களறிந்துகொள்ள மாட்டாமல் அலையும்போது, தேவராஜனாகிய தேவேந்திரன் ஆசையுடன் அந்தப் பதினாயிரம் அத்தியாயத்தையுஞ் சுருக்கி, சகலருக்கும் வெளிப்படையாய்த் தெரியும்படிக்கு ஐயாயிரம் அத்தியாயமாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான். அதனாலேயுந் தரும சூக்ஷ்மம் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியற்றவர்களாய்த் தேவர்கள் மயங்கினார்கள். அதைத் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி மூவாயிரம்

அத்தியாயமாக முடித்தருளினார். அதனைச் சுக்கிராச்சாரியார் சுருக்கி ஆயிரம் அத்தியாயமாக ஏற்படுத்தி வைத்தார். அதைப் பார்த்துத் தேவர்களுக்குச் சந்தேக நிவாரணமாகித் தேறும் அறிவில்லாமற் கலங்கித் துயரமடைந்து, பாபத்தையே யதுசரித்து, மனவிருளடைந்து, அக்ஞானிகளாய் விசனமுற்று, யாவரும் ஒரு பெருங் கூட்டங்கூடி, தருமத்தை நடத்தி வைப்பதற்குத் தருமத் தப்பி நடந்தவர்களைத் தண்டிப்பதற்கும் ஒரு கர்த்தனிருக்க வேண்டுமென்று யோசித்து, மஹாவிஷ்ணுவினிடத்திற்குப்போய் முறை யிட்டார்கள்.

“அப்பா தருமந்தனா! அந்த விஷ்ணுவானவர் பூலோகத்தில் யாவரும் புண்ணியத்தை மேற்கொள்ள நடப்பிக்கும்படியாய்த் தம் முடைய நினைப்பினாலே ஒரு மகாபுருடனை யுண்டாக்கி, அவனுக்கு விரசு என்று பெயரிட்டு, ‘ஐ இவ்வுலகத்துக்கு ராஜாவாயிருந்து தரும பரிபாலனம்பண்ணி, பாபபுண்ணியமும் பக்குவா பக்குவமும் பார்த்து நடப்பித்திகெ. அவ்வாறு உன் சொல்லுக்கடங்கி நடவாத பேரை, தகுதியாகிய தண்டனை செய்திகெ’ என்று ஆக்ஞாபித்து அனுப்பி வைத்தார். அந்த விரசு என்கின்ற இராஜன் இராஜ்ய பாலனம் பண்ணாமல், கருத்தம் நென்கிற ஒரு பிள்ளையைப்பெற்று, அவனுக்குப் பட்டங்கட்டி வைத்து, இப்பிரபஞ்ச வாழ்வை வெறுத்துத் தபசுபண்ணி மேன்மையைப் பெற்றான். அவனுடைய குமாரன் கருத்தம் நென்பவன் (தந்தையெவ்வழி அவ்வழி புதல்வன்) என்பதுபோற் சம்பத்தை விரும்பாமல், பெரும்பாலுந்தவமே தனமாகக்கொண்டு தவஞ்செய்யப் போய்விட்டான். அவனுடைய பிள்ளை அனங்க நென்பவன் கடல்வனைந்த காகினிமுழுமையுந் திடமிருந்த தீரத்துடன் ஆளுகைசெய்து, தருமபரிபாலனச் சக்கர நடத்தி, மாசற்ற மனைவியுடன் நெடுகளிருந்து, சாதூர்வார்ண தர்மங்கள் குறையாமலும் நெடுவிலைமை குன்றாமலும் நடத்தி, பூமி முழுதுங் கொண்டாமெப்படி புகழ்தேடி, ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று, அவனுக்கு நன்னிதியெனப் பெயரிட்டு, சாஸ்திரப்பயிற்சியுஞ் செய்து, அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்துவிட்டுத்தான் எட்டரப்பதத்தை விரும்பித் தவஞ்செய்யப் போனான். அப்போது அந்நன்னிதி யென்னும் ராஜன் சத்தியம், தயை, சார்தம், பொறுமை, தர்மம், இவைகளெல்லாவற்றையுமறந்து, காமக்குரோத லோபமோக மதமாச்சரியங்களிலே வீழ்ந்து, இந்த அறுவிதப் பகை

களையும் நீறுசெய்யமாட்டாமற் பஞ்சேந்திரியங்களையும் வேறுபடுத்தக்கூடாமல் அவைகட்குள்ளா யகப்பட்டுக்கொண்டு, லோகமெல்லாம் பொல்லாதவ னென்று சொல்லத்தக்கதாய் நெறிதப்பிய நெறியினிற் போனான். அப்பால் இராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணுவதற்கு இராஜனில்லாமல், அநேக முனிசுவரர்களும் மந்திரிகள் முதலிய வெகுஜனங்களும் மனவருத்தமடைந்து, காட்டுக்கு இராஜனில்லாமற் போனால் தருமங்களில் ஒன்றும் நடவாது. வருணச் சிரம தருமத் தப்பிப்போம். வரம்புடைந்துபோம். காட்டில் மிருகங்கள் மிஞ்சிப்போம். நமக்கெல்லாம் உபத்திரவமுண்டாகும். பூமியை ரட்சிக்கிற கடமை மகாவிஷ்ணுவுக்குச் சொந்தம். அவ் விஷ்ணுவுக்குப் (பிருதிவிபதி) என்று சுருதி வாக்கியமுண்டு. ஆகையால், அவர் முன்னிலையில் வந்த இராஜவருக்கத்தாரில் இப்போதுள்ள இந்நன்னிதி யென்பவனுடைய வலத் தொடையைத் தருப்பை அரணியினாலே கடைவோமாகில், நமக்கு ராஜன் கிடைப்பானென்று ஒரேமனதாய் நிச்சயித்துக்கொண்டு வேதமந்திர விதிப்பிரகாரங் கடைந்தார்கள். அப்படி கடையும்போது சூடுமூந்து ஒருவன் பிறந்தான்.

“அப்பா மெய்விரதனே! அவன் தீப்பொறிக் கிடமாகிய பொல்லாத கண்களின் காய்ச்சலும், பெரும் புலிப் பாய்ச்சலும், பேரண்டம் பிளக்கும்படியாகிய பெருங்கூச்சலும், திசையளாவும் கைவீச்சலுமாகப் பிறந்தான். அவனையும் முனிவராதியர் கண்டு, ‘அப்பா! நீ காட்டுக்கெல்லாம் மேட்டிமையாயிருந்து, வேட்களுக்கு அரசாகி, தருமந்தவருமல் ஆண்டு வரத்தக்கது’ என்று அவனைப் போக்கிவிட்டு, அப்பால் அந்த நன்னிதியின் வலப்புயத்தைக் கடைந்தார்கள். அதிலிருந்து புண்ணியதேகமும், கண்ணியமான கருணைப் பார்வையும், விண்ணிலிருந்து மின்னலிழிந்து வருவதுபோல ஆரகேயூர மணிமகர குண்டல கிரீடத்துடன் கரத்தில் தனுசுதரித்து, பரமாகார னென்கிற இராஜனொருவன் பிறந்தான். அப்போது தோன்றிய பரமாகார னென்னும் பார்த்திபன் அம்முனிவராதியரைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, ஆனந்த சித்தனாய்ப் பிரதட்சண நமஸ்காரம் புரிந்து, ஆசீர்வசனமேற்று, ‘ஓ சுவாமிகளே! அடியேன் செய்ய வேண்டிய ஊழியத்தினைக் கட்டளையிட்டால், அப்படியே செய்து வருகிறேன்’ என்று வணங்கினான். அப்படி வணங்கிய பிள்ளையை அம்முனிவராதியர் கட்டியனைத்துக் கடைச்சமளித்து ‘ஓ இராஜ

குல தீபமே! இப்பூமிக்கு நீ ராஜாவா யிருந்து வெள்ளைக்குடை நீழலிற் கொள்ளையாகிய புகழைத்தேடி அரசாளுக' என்று சகல சாஸ்திரங்களும், தருமங்களும், நீதியும், தனுர்வேதமுஞ் சொல்லி, நல்லமுகூர்த்தத்தில் மகுடாபிஷேகம் பண்ணிவைத்து, தீர்க்காயுகம், திரவியவிர்த்தியும், திடகாத்திரமும், உண்டாகும்படி ஆசீர்வதித்தார்கள். அந்தப் பரமாகார மகாராஜன் சத்தியத்துடனே தர்மத் தப்பாமல் இராச்சியபரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, பின்னும் முன்னஞ்சொல்லிய என்னிதியினுடைய எலும்பைக் கடைந்தார்கள். அதினின்றும் இருவர் பிறந்தார்கள். அவர்கள் மிகுந்த செளந்தரியத்தைப் பொருந்தினவர்கள். தாதா, விதாதா, என்னும் பேர் பெற்றவர்கள். அவர்களிரண்டு பேரும் பரமாகார மகாராஜனுக்குத் துணையாயிருந்தார்கள். அந்தவேளையில் சுக்கிராச்சாரியார் குருவாகவும் மந்திரியாகவு மிருந்தார்.

ஓ குவளைத்தார் புனைந்த கோமானே! இப்பால் அந்தப் பரமாகார மகாராஜன் இரதகஜ துரகபதாதிகளான நால்வகைச் சேனைகளேவிஸ்தாரமாக வைத்துக்கொண்டு, பிரம்மாண்டமாகியசுற்றுமதில், கோபுரம், அகழ், மலை, ஆறு, நாடு, நகர், அரண் முதலிய அடங்கிய பட்டினமும், கோட்டையும், ஒன்றற்கொன்று குறைவில்லாத சம்பிரம மங்களகரமா யிருக்கத்தக்கதாகச் சபாமண்டபத்தி லமைந்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து, அசத்திய முதலிய பகைகளைக் கடந்து, சத்திய நித்திய தருமத்தின் வழியே தன்னரசை நடத்தி, நெறி முறை தப்பிய மூடரைத் தண்டித்து, முத்திக்கு வித்தாகிய முதல்வரைக் கும்பிட்டு, எல்லாவுலகும் நல்லவ னென்று சொல்லும்படி வல்லமையுடன் ஆண்டுவந்தான். யாகாதி அவிர்ப்பாகங்களால் இந்திரன் முதலாகிய அந்தரதேவர்களும் மந்திரதேவதைகளுங் கொண்டாடும்படியாய் ஆக்ஞா சக்கரத்தாணை செலுத்தினான். அவ்வரசனுடைய கால்வழி வந்த அரசர்களி யாவருஞ் சகலவருணங்களுக்கும் மேலாகிய பிராமணர்களைப் பூசித்து வாழ்த்து வந்தார்கள். அப்போது பிராமணர் ராஜனுள்ளவன் உலகத்தைக் காத்து ரட்சித்தலும் ஆறிலொருகடமைவாங்கிக் கொள்ளுதலுமாகிய இன்னுஞ் சில நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்தி வைத்து, 'எங்களைப்பாட்டின்படி நடந்தால் உமக்குச் சம்பத்துண்டு. நிதிசேரும், ஜெயமுண்டு அவ் வேற்பாட்டைவிட்டுச் சத்தியந்தப்பி அசத்தியத்திற் பிரவேசித்து அதிக ஆசைப்படுவீராகில், தரித்திரமும், சாபமும், ஆயுட்குறை

வும், அபஜெயமு நேரிடு'மென்று ஆக்யாபித்தனர். அவ்வாக்யாபனை யின் வண்ணம் அவ்வவர்களும் பாரம்பரியமாய் நடந்துகொண்டு உலகத்தைக் கிரமப்படி யாண்டுவந்தார்கள். ஆதலால் ராஜனாயுள் ளோன் எப்போதுஞ் சத்துருஜெயஞ்செய்து, எதிரி தன்னை வணங்க வுங் கப்பணங்கட்டவும் பண்ணிக்கொள்ளும் பாக்கியத்திற் கண் வைக்க வேண்டும். ஏமாறப்படாது. குடிபடைகள் கொழுத்திருக்க வேண்டும். தன்னிடத்தில் நெருங்கிய நேசமான பேர்களானாலும் ராஜன் கொலுவிருக்கும்போது வித்தியாச மில்லாமல் வணங்கிப் பணியவேண்டும். இராஜனுக்கு நேசமானவர்கள் பணியாவிடில் மற்றமோசமான சத்துருக்கள் மதியார்கள். இராஜன் மகாவிஷ்ணு வின் சொரூபமென்று மறைகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ஆதலால், அந்த அமிசமிருப்பவனுக்கே இராஜாங்கம் வருமென்று மேலோர் பேசி யிருக்கின்றார்கள். இவ்வுலகமாவதற்கு அப்படிப் பட்ட இராஜனொருவ னிருக்கவேண்டும். இல்லாமற் போனால் பூமி அநாதரணையாய்ப்போம். தருமம் நடவாது. நன்மை தீமைகளும் வீட்டுப்போம். வருணச்சிரம தருமங்களுங் கெட்டுப்போம். இவைக ளெல்லாம் நல்ல ராஜாங்கத்தினால் அழியாமலிருக்க வேண்டும். இராஜபய மிருக்கவேண்டும். பிரஜைகள் பயந்து நடக்கவேண்டும் ஆகையால், இராஜனில்லாமலிருக்கு நாடு மிருகமுலாவுங் காடு” என்று சொல்லிவந்த பிஷ்மாசாரியைத் தருமராஜன் பணிந்து, “ஐயா கருணாநிதியே! வருணச்சிரம தருமமென்பன யாவை? அவற்றை நான் விவரமாயறியும்படி விரித்துரைக்க வேண்டும்!” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்—

வருண தருமம்

ஓ தருமரத்தனா! அந்தணர், அரசர், வைசியர், சூத்திரர், என வருண நான்காயுள்ளன. அவற்றுள் அந்தண குலமென்பது மேலானது. இந்த மேலான குலத்தோராகிய பிராமணர் செய்ய வேண்டிய கிரமங்களைப் பொதுவிதியிற் பேசி யிருக்கின்றார்கள். அவற்றை நான் எடுத்து உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள். வேதிய ரென்போர் குற்றஞ் செய்யாமலும், கோபம் வையாமலும், சத்தியந் தப்பாமலும், ஆசையில்லாமலும், தரும மறவாமலும், பூததயவுடன் பதிவிரதையாகிய பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிச் சுசியாதி யாசா ரத்துடன் நித்தியசெபம், தவம், கருமம், தவாக்கினி, காயத்திரி முதலிய காரியங்களில் வழுவில்லாமல், பழியில்லாமல், வழியாய்

நடந்துவர வேண்டும். இன்னமும், வேதமோதல், யாகஞ்செய்தல், வேதமோதுவித்தல், யாகம் பண்ணுவித்தல், தபசிருத்தல், தெய்வத்தைப் போற்றல், அவுபாசனம் புரிதல், அக்கினி சாட்சியாய்க் கலியாணஞ் செய்தல், அரசராதியர்க்கு விவாகநடத்தி வைத்தல், அரசர் முதலிய எவர்கள் கொடுத்தாலுந் தானம் ஏற்றல், தானமீதல், அதிதி அப்பியாகதிகளுக்கிரங்கி அன்னம் படைத்தல், இத்தியாதி குணங்களும் உடையவர் பிராமணர். இவர்கட்கு நீரின்முன் செபமும் நெருப்பின்முன் தவமும் முக்கியமானவை.

இரண்டாவது அரசர்குலம்—இவ்வரசர் குலத்திற் பிறந்தவன் அவயவங் குறையாதவனாய், அழகுடையவனாய், குலகோத்திரக் கொழுமை பெற்றவனாய், வேதாத்தியயனஞ்செய்து, பிராமணரைக் கொண்டு எக்கியம் பண்ணிவைத்து, வில்வித்தை, மல்வித்தை, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், இரதசாரத்தியம், அஸ்திரசஸ்திரப் பிரயோகம், ஆயுதவரிசை, இவை முதலியன பழகி, நால்வகைச் சேனைகளைக் காப்பாற்றி, சத்துருவின்பேரிற் சண்டைக்குப்போய் ஜெயம்பெற்று தன் தாரசகிதனாய், பரதாரசோதானாய், யாதினுங் கரவிடமில்லாமல், மன்னுபிரைத் தன்னுயிர்போல் மதித்து, பொறுமையாயிருந்து, திரவியஞ்சேர்த்து, பரதேசிகள் முதலிய யாசகர்களுக்கு முன்பின் பாராமற் கொடுத்து பக்ஷபாதமில்லாமல், பரராஜ பயங்கரனா யிருந்து அரசாளவேண்டும்.

மூன்றாவது வைசியகுலம்—இவ்வைசிய குலத்திற் பிறந்தவன் தருமந்தப்பாது திரவியஞ் சம்பாதித்து, நாணயமில்லாரிடத்திற் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யாதிருந்து பொய்பேசாமல் பரதாரம் விரும்பாமல், சத்தியவழியில் நின்று, புண்ணியங்களைத்தேடி, நாவு தவறாமல், பிராமண பூஜைபுரிந்து, அன்னதானமிட்டு, தெய்வாராதனை முதலிய நோன்பும், சுபசோபனாதிகளும், பொருட்செலவழித்துப் பூரணமாக முடித்து, பற்று வரவு கணக்கிற் சற்றும் புரளாமல், சித்தமொருமித்து, கோபத்தை யடக்கிப் பொறுமையுடனிருந்து, அரசனது சன்மானம் பெற்று வாழவேண்டும்.

நான்காவது சூத்திரகுலம்—இக்குலத்திற் பிறந்தவன், மேற்கூறிய மூன்று ஜாதிக்கும் உபசாரம்பண்ணி, உழுது பயிரிட்டு, பூமிக்குக் காணியாக் கிண்காரனா யிருந்து, சன்னியாசி, தரித்திரன், பிதிர்க்கள், பாஸியர் முதலிய சகலமான பேருக்கும் உதவிசெய்து, தேவதாபக்தி, ஆசாரியபக்தி, பெரியாரைப் பணிதல், பசுக்காத்தல் இவை,

முதலாகிய வேலைகளில் ஆளாயிருத்தல் வேண்டும். நான்கு வருணங்களின் முறைமை இதுவாகும். இனி ஆத்மலாபமாகிய ஆசீர்மலட்சணஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஆச்ரம தருமம்

ஓ! யுதிஷ்டிராஜனே! பிரமசரியம், கிரகஸ்தம், வானப் பிரஸ்தம், ஸன்னியாஸம் என ஆச்சிரமம் நான்கு. அவற்றுள் பிரமசாரி குருவணக்கம், வேதாகமப் பயிற்சி, ஜபம், தவம், விதிநெறிக்கருமம், ஒருவேளை பிஷாசு, தருப்பை, சமித்து, புட்பம், இவைமுதலியன கொண்டு வந்து ஆசாரியர் பணிவிடைக்கு உபயோகப்படுத்தல், சந்தன சுகந்தபரிமாசு கந்தத்தலைம், விலக்கல், எண்ணெயிட்டு முமுகாமற் சுத்தஜலத்தில் ஸ்நானம்பண்ணல் கோவணம் வைத்தல், நித்திரையிலும் புத்தகமறவாதிருத்தல், ஜீவகாருண்யமாதல், இவைமுதலியவெல்லாம் அநுஷ்டித்துவர வேண்டும். இல்லறத்தான் நாணம், மடம், அச்சம், பரிசுப்பு, என்னு நான்கு குணங்களையுடைய கற்புடைமைவாய்க்த நற்குண நற்செய்கை தோய்க்த பதிவிரதையை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, அவளைவிட்டு வேறுவழியிற் புகாமல் அவளுடன் கூடிவாழ்ந்து, தாய் தந்தையரைப் பூசித்து, கிழவர்கள், பாலர்கள், பெண்கள், நோயினர், இவர்களை ஆதரித்து, அதிதி, அப்பியாகதி, பிதிர்த் தேவதை இவைமுதலிய பேருக்கு விருந்தமுதூட்டி, ஜீவஹிம்சை செய்யாமல், பொய்சொல்லாமல், வஞ்சனை கபடங்கள் பண்ணாமல், பிறருடமையின்பேரிலும் பிறர்பாரியின் பேரிலும் ஆசைப்படாமல், கள் முதலியவைகளுண்ணாமல், மண்ணிலிருந்து பெண்ணோரசுஞ்சொல்லாமல் பட்சபாதமாய் வழக்கழிவு உரையாமல், பாதேசிகளுக்குப் பிச்சைவைத்து பந்துக்கள் சுற்றத்தாரை நிந்தனைசொல்லாது பாதுகாத்து, தேவதாபூஜைபுரிந்து, நோன்பு முதலிய விரதமிருந்து தேவதர்ப்பணம், ரிஷிதர்ப்பணம், பிதிர்தர்ப்பணம், ஆசாரியதர்ப்பணம் இவைகளைச் செய்து, தேவதாபத்தி, பிராமண விசுவாசம், பந்துஜனநேசம், இவைகளை வகித்து, சுபசோபன சந்தோஷங்களுடன் இருக்கவேண்டும். வானப்பிரஸ்தன் அக்கினியுடனேயும், பெண்சாதியுடனேயும், காட்டுக்குப்போய் புனிதமாகிய ஆச்சிரமங் கட்டிக்கொண்டுபோஜனத்தை யொழித்து கந்தமூலாதிகள் புசித்து, வீண்காலம் போக்காமல், பிரமநிஷ்டை கூடி காற்றுக்கும், பனிக்கும், மழைக்கும், வெய்யிலுக்கும், பயப்

படர்மலிருந்து பஞ்சாக்கினி மத்தியில் தபசுசெய்து, தன்வசமாயிழுத்து ஆட்டிக்கோட்டிக்கொள்ளும் ஐம்புலன்களையும் ஆறுபகைகளையும், அடக்கித் தன்வசப்படுத்தி, கலைக்ஞானங்களைக் கைவல்விப்பதாகத் தேர்ந்து கர்மபூமியின் வாசனாவிஷபத்தைக் கனவிலுங்கருதாமலிருக்கவேண்டும்.

அப்பா என் பெளத்திரசிகாமணி! இனி நான்காவது சன்னியாசமென்னும் யதியாச்சிரமத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். பாசபந்தமுறுத்தல், ஓரிடத்தி லிருக்காமல் உலகமெல்லாந் சஞ்சரித்தல், கிடைத்தபோதுண்ணல், படுக்கை, உடுக்கை, உண்ணல், இவைகளிற் பக்குவம், சிங்காரம், உருசி, இவைகளைப் பாராமல் அநுபவித்தல், ஒருவருடன் பேசாமல் மௌனமாதல், நல்லதென்றுந் தீயதென்றுந் டாடாதிருத்தல், சிகை, பூணூல், இவற்றைச்சார்ந்த கருமக்கிரியை நீக்கல், காவிசாம்பரம் போர்த்தல், தண்டுகமண்டல மேற்றல், வேத சாஸ்திர புராணமுதலிய நூலெல்லாம் ஐயம், திரிபு அநியாமை, இவையெல்லாம், அறிதல் மூன்றுகாலமும் முழுகல், சகலமும் பிரம்மார்ப்பணம் பண்ணல், நான், எனது, என்னுஞ் செருக்கறுத்தல், பொறுமையாதல், விருப்பும், வெறுப்பும், முறைமையாகிய ஒப்புரவறிதலும், விட்டுவிடல் ஆகிய இவ்விதவழிகளையெல்லா முடையவனெவனோ அவனே ஸன்னியாசியாம். வருணத்தில் முதல்வருண மெப்படி மேலானதோ, ஆச்சிரமத்தில் இக்கடையாச்சிரம மேலானது. இன்னும் பிறவுமுள்ள அநுஷ்டானங்கள் பலவாகவுள. இவைகளையெல்லாம் உடையவனையே யதியென்றுரைக்கவேண்டும். ஆனால், இந்த நான்காவதான யதியாச்சிரமம் பிராமணருக்குத் தகுமேயல்லது மற்றபேர்களுக்குக் கைகூடாது. ஆகிலும் பரிகாரமாய்க் கூடியிருந்தாலும் நெறியுடனிருக்கவேண்டும். சூத்திரனுக்கு இல்லறமே நல்லறமாகையால் மற்ற மூன்றுச்சிரமமும் அநுசரிக்க வேண்டியதில்லை. அப்படிக்கு மேலாகிய காரியங்களை அபேக்ஷித்து, தானும் பெரியவரைப் போலாகி உயர்ந்த பதத்தைப் பெறவேண்டுமென்று நினைத்து, அதனதன் தர்மந்தப்பி நடத்தினால், ஆயுளுந் ஐசுவரியமுங் குறைந்து வம்சபரம்பரையும் மாறிப்போம். இம்மையில் தரித்திரமும், அம்மையில் நரகமும் அநுபவிக்கவேண்டியவரும் ” என்று சொல்ல, இவையனைத்துங் கேட்டிருந்த மருதமரத்தை யுதைத்து வீழ்த்திய மாதவன் முதலிய மகான்கள் யாவருமகிழ்ந்து, மனம் பூரித்துப் புகழ்ந்து மதித்தார்கள்.

அப்போது தருமராஜன் சந்தேகத்தெளிந்து “ஓ சுவாமி! ததவ யரீ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்த தருமமானது தேவார்பிதத்திலுஞ் சிறந்த இனிமையைத் தருகின்றது. ஆகிலும் இந்தப் பூமிக்குக் கர்த்தர் வானவன் இராஜன் தானா? இவ்வுலகிலுள்ள ஜனங்கள் தர்மகர்மங்களை யதுசரித்துத் தகுதியாக நடந்து கடைத்தேறச் செய்வதற்கு இராஜன் தவிர வேறொவரால் நடத்தக்கூடாதோ?” என்று என்மனஞ் சந்தேகத்தைத் தழுவுகிறது. ஆதலால், அச்சந்தேக நிவர்த்தியும்; தயை செய்யும்!” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லுகின்றார்—

ஓ குபேரனுக்கொப்பான என்பேரனே! பூலோகத்திற்குப் பிராமணன் ராஜனே. பூலோகத்திற்குத் தருமம் ராஜனே. பூலோகத்திற்கு தெய்வம் ராஜனே. பூலோகரக்ஷகன் ராஜனே. பூலோக சம்ஹாரகர்த்தனும் ராஜனே. இத்தன்மையாகிய ராஜனில்லா விட்டால், தருமம், புண்ணியம், சத்தியம், யாகம், வேதம், தவம், தானம், மழை, கோவில், குளம், சத்திரம், சாவடி ஒன்றுமுதவா; கிரமமாய் நடவா. ஸ்திரீஜனங்கள் முறைதப்பிப் போவார்கள். கர்ப்பவுற்பத்தி யில்லாமற் குறையும். புருஷர் குலாசாரம், சத்தியம், சாந்தம் முதலியவற்றைவிட்டுத் தப்பி நடப்பார்கள். மழை பொழியாது. மாடுகள் பலுகா. குழிபடை நோயுறும். கோத்திரமாயும். ஆதலால் இராஜன் உலகத்திற்குப் பிராணன். ராஜன் சமஸ்தமான உயிர்களுக்கும் உடல். ராஜன் நவெநிலையிலிருந்து கிருபையுட னாளுங்கடவுள். மேலும், இவ்வகைப்பட்ட ராஜனுயி னேன் சத்தியம் தப்பாமற் செங்கோல் செலுத்துவானாகில் மேற்கூறிய வருணச்சிரமங்களின் பலனும் தபோபலனும் வேள்விப்பலனும் அவனுக்குண்டாம். சிவாலயம் வீஷ்ணுவாலய முதலியவைகள் பிரபலிக்கும். ரிஷீச்வரர் முதலானவர்களின் யாகம், யோகம் இவை முதலிய வெல்லாங் குறைவின்றி நடக்கும். அவ்விராஜன் கிருபையினால் உலகத்திலுள்ள பேர்களுக்கு அவர்களுடைய தாய் தந்தைகளினும் எண்மடங்கதிகமாகிய அன்புகூடி ஆதரணையுண்டாம். வருணச்சிரமத் தலைவர்களெல்லாரும் அந்த இராஜனுக்குச் சகலமரியாதையும் நடத்திவைக்கிற அன்பர்களென்று வேதத்திற் சொல்லியிருக்கிறது. அவ்விராஜன் செங்கோலினால் எல்லா வருணத்தினருங் களாபடனம், வியாதாகாரம், நிற்கத்தண்டனம், சந்தேகவாரணம், அன்னியகுண சகனம், பாதிரு தூனயோகம், பரார்த்ததேவப் பிரார்த்திதம் என்று சொல்லும்படியான கல்வி

பயிற்றல், துயர்தீர்த்தல், தண்டத்தினீக்கல், ஐயந்தேற்றல், பிறர் குணத் தழுக்காறின் திப்பொறுத்தல், பிறராற் செய்யப்படுந் தீமை மறந்து நன்றிநினைத்தல், பிறர்க்கு வேண்டித் தெய்வம் வழிபடலாகிய உயிர்க்கேழுபகாரமும், அன்னம், பானம், அம்பரம், மந்திரம், தாசபாலனம், காயாமயத்திரி, சவச்சேமம் என்று சொல்லும்படியான உணவு, பானம், உடை, இடம், அடிமைகாத்தல் சிறைநோய் மூன்றுந்தீர்த்தல் பிணமடக்கலாகிய உயிர்க்கேழுபகாரமும் ஓவாது நடத்துவர். ஒன்றாகிய வீடுபேறும், இரண்டாகிய பொருளும், மூன்றாகிய தொழிலும், நான்காகிய வேதமும், ஐந்தாகிய யாகமு மாறாகிய பருவமும், ஏழாகிய மேகமும், எட்டாகிய யோகமும், ஒன்பதாகிய கிரகமும், பத்தாகிய நற்குணமும், பவித்துப் பிரபலிக்கும். எல்லாக்குடிபடைகளும் புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லாழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளைமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் என்னும் பதினாறுபேறும் பெற்றுச் சுகமடைவார்கள். இராஜனில்லாத நாடு சந்திர சூரியர் நுழையாக்காடு. புத்திரச்செல்வமில்லாத வீடு. பிராணன் போன பெருஞ்சடக்கூடு!" என்றுரைத் தருளினார். அப்போது தரும நத்தனர் தாங்கற்கரிய புகழ்ச்சியோடு அவரை மும்முறை வலம் புரிந்து பணிந்து "ஆண்டவனே! எனக்கு வேண்டியவரையிலுந் தெளிவாயிற்று. தாங்கள் ஒரே டெட்டாயிருந்து எனக்குச் சொல்லும் விஷயத்தில் தேகவருத்தம் உண்டாகும். ஆகையால் இன்றைக்கு இந்தமட்டு நிறுத்தி, நாளைக்குச் சொல்லும்படி விரும்புகின்றேன்!" என்று மொழிய, பீஷ்மரும் அவ்வாறே செலவுகொடுத்தனுப்பினர். உடனே சசலமானபேரும் மகாசத்தோஷ சித்தராய் அஸ்தினுபரம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். சூரியனுங் களிகூர்ந்தவனாகி மேற்குத் திசையி லஸ்தமனமானான்.

விதியியலுரைத்த சருக்கம்—முற்றிற்று.

அரசியலுரைத்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி

அழுதுமவான் முறுவ லரும்பியுங் களித்து மாடியும் பாடியு மகிழ்ந்துந்
தொழுதுமா தரித்தும் விழுந்துமே லெழுந்துந் துதித்திடத் தன்பதத் தந்தோன்
முழுதுமா யோங்கு முச்சடராகி மூலமாய் ஞாலமாய் விண்ணு
யெழுதொணு மறைக்கு மொட்டொணு வடிவத் தெம்பிரா னும்பள்ள யகனே.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! மறுநாட்காலையில்
சூரியோதயமானவுடன் தருமநத்தனர் காலக்கடனை முடித்துக்
கொண்டு, தம்பிமார்களும், கிருஷ்ணமூர்த்தியும், ரிஷீச்வரர்களும்
முனீச்வரர்களும், பொருந்திவர பிஷ்மாசாரியரிருக்கும் இடத்
திற்குப்போய் அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, பெரியோர்களுக்
கெல்லாம் வந்தனை தந்து பணிந்து நின்றனர். அப்படி நின்ற
பேரனை நோக்கிய பிஷ்மாசாரியார் ஆசீர்வசனம்புகன்று, ஆசைப்
பெருக்குடன் ஆசனத்திலிருக்க உத்தரவுசெய்து, “அப்பனே!
இன்னமும் நீ கேட்கவேண்டிய தரும சந்தேகங்களைத் கேட்டிடுகி!”
என்றுசொல்ல, தருமராஜன் “ஓ ஐயா எங்கள் மூதாதையே!
பூலோகத்திற்குத் தெய்வமென்கிற ராஜன் ராஜ்யபாரம் பண்ண
வேண்டிய முறைமை யெப்படி? அதையெனக்கு விரித்துரைக்க
வேண்டுமே!” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் “விவேகம்பெற்ற வேந்தனே!
அரசனுக்கு ஒற்றைக்குடை வெற்றிக்கொடி, ஜெயமுரசு, மங்கல
வாத்தியம், துஸ்தரமாகிய படை, விஸ்தாரமாகிய குடி, செழிப்பா
கிய பயிர், கொழுப்பாகிய உயிர், நீத்தெரிந்த மந்திரி, சேதியறிந்த
தந்திரி, மேலுயர்ந்த மதில், ஆழ்ந்தகன்ற அகழ், பொறியமைந்த
அரணம், செடிநிறைந்த சயிலம், வெற்றிமாலை, வேலாயுதம், கரி,
பரி, தேர், காலாள், இரத்தினபாணம், நவரத்தினம், குண்டலம்,
ஆரம்கேயூரம், கிரீடம், சந்தனம், பாளிதம், குங்குமம், கதம்பம்
கர்ப்பூரம், கஸ்தூரி, புனுகு, ஜவ்வாது, அஸ்திரம், சஸ்திரம்,
அநேகம்பூமி, அனேகம்பொக்கிஷம், கொடி படர்ந்தமேடு, குடிக
ளடர்ந்தநாடு, கொலுக்கூடமமைந்தபதி, குறைவில் வெள்ள நிறைந்த
நதி, வேதமந்திர வேள்வி, வேற்றுமையற்ற கேள்வி, நான்கு வேதம்,
ஆறுசாஸ்திரம், பதினெண்புராணம், முப்பத்திரண்டு உபநிடதம்,

அறுபத்துநான்கு கலைஞானம், தருமசாஸ்திரம், நீதிசாஸ்திரம் புருஷலக்ஷணம், ஸ்திரீலக்ஷணம் இவைகளெல்லாம் இருக்கவேண்டும். இவையல்லாமலும், சாதுசங்கப் பழக்கமும், சாதாரியவான்களினக்கமும், உரியாருடைய உறவும், பெரியாருடைய துணையுங்கொள்ளவேண்டும். மேலும், கல்லமனத்தினளாய் மிர்துவசனமுடையவளாயுமுள்ள மாசற்றமனைவியும், புகழாபரணம் பூணும் பிள்ளையும், மழைமாரினும் மாறாத சத்தியவாக்கும், தனக்கு மேன்மையுண்டாகக் கோரப்பட்ட பந்து ஜனங்களும், அன்புபாராட்டிய அண்ணன் தம்பிகளும், பிராணனை விரும்பாத மானமுள்ள வீரனும் உடைத்தாதல் வேண்டும். தான் எப்போதும் ஆசாரந்தப்பாதவனாய், சோர்வுமடிமை அதைரியம், இவையிலலாதவனாயிருத்தல் வேண்டும். மேலும், தான் சத்துருவின் பேரிற் சண்டைக்குப் போங்காலமும், போகப்படாத காலமும், தன் பலமும், எதிரிபலமும், அப்போதைக்கப்போதே சாரணர்களால் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். செங்கோல் செலுத்தந் திறமையும், முறைமையும், கண்ணுக்கணிகலமாகிய கண்ணோட்டமும், எண்ணித் துணியுங்கருமமு மிருக்கவேண்டும், வரும் விருந்தினர்க்கு வரிசைத்து உபசரித்தலும், ஆபத்து வந்த காலத்தில் தயிரியம்விடா திருத்தலும், மதுவிஞ்ஞான மார்க்கமும், திரவியஞ் சேர்ப்பிக்குந்திறமும், ஆறினொரு கடமை வாங்கும் அறமும், குடியானவர் பெற்ற ஐந்து பங்கில் ஒருபங்கு போஜனத்திற்கும் ஒருபங்கு விதைமுதலுக்கும்போக, மற்றவையைத் தர்மத்தின் வழியே செலவழிக்கப் பார்த்துத் திட்டமாய் நடத்திவரவேண்டிய திறமும் உடைத்தாதல் வேண்டும்.

ஓ தருமநந்தனா! இவையல்லாமலும், அரசர்க்குரிய சாமம், பேதம், தானம், தண்டம், என்னும் உபாயம் நான்கில் தண்டந்தவிரமற்ற மூன்றினாலும் பார்த்து முடியாமற் போமாகில், நான்காவது தண்டம் நாட்டிவிட வேண்டும். அவசரப்பட்டு ஆத்திரமாய்க் கோபமூர்த்தண்ணியங் கொள்ளப்படாது. அதனற் பழியும் பர்வமும், பட்டத்திற்கு இடையூறும் பாராமல் வரும். இந்த நான்கு உபாயத்தை ஒரு சத்துருவினிடத்தில் மாத்திரமல்ல, சினேகனிடத்திலுஞ் செலுத்திப் பார்க்கவேண்டும். பின்னும், குத்துக்கால், கொடுங்கை, அச்சு, மச்சு, வண்டில், இரிசு, இவைகளோடு, சிகரகலசம், குடை, கொடி, ஆலவட்டம் இவைகளமைந்த தேரும், இரத்தினங்கள் பதித்து, தங்கக்கட்டு, வெள்ளிக்கட்டு, செம்புக்கட்டு, இரும்புக்கட்டு முதலிய பூண்டளிகட்டு, குச்சுகள் மாட்டி, கத்திகள்

கட்டி, சும்ப மத்தகம்பெற்று, மும்மதம் பொழிந்து இறுமார்து, ஏழு
றுப்புக்களு முயர்ந்திருக்கப்பட்ட அரசகுஞ்சரமும், மல்லகதி, மயூர
கதி, வியாக்கிரகதி, வானரகதி, விடபகதி என்னும் ஐந்து கதிகளும்
பின்னிட்டுப்போக, முன்னிட்டோடுங் குதிரைகளும், சண்டை
யென்று கேட்டவுடனே சந்தேகாஷங்கொண்டு சம்பிரமங் கொண்
டாடுங் கால்பலங்களு மிருக்கவேண்டும். இந்தக் கால்பலங்களில் விற்
காரரென்றும், வேற்காரரென்றும், வாட்காரரென்றும் மூன்று பிரி
வுண்டு. முன்சொன்ன மூவகைச் சேனையும் இம்மூவகைச் சேனை
யுஞ்சேர்த்து, ஆறுவிதப்படை யென்பாருமுளர். இவையல்லாமல்
வேறே ஆறுவிதப்படையுண்டு. அவையாவன--பந்துக்களின் மிகுந்த
வர்படை, இப்போது எதிர்க்கப்போகிற சத்துருவின் பேரில் முற்
போது சண்டைக்குப்போய் ஜெயிக்கமாட்டாமல் இளைத்து வந்து
விட்டபடை, பகையின்றிச் சவுக்கியமாய் அரசுபுரியுமவர்களின்
படை, தீவுதீவார்தரங்களிற் பெருக்கமாய் வைத்திருக்கிறபடை, பகை
நேரிட்ட காலத்திற் பொருட் செலவுசெய்து நூதனமாய் வைக்கிற
தற்காலப்படை, தன்னிடத்தி் விருக்குஞ் சொந்தப்படை என்னு
மிவைகளாம். இவைகளை யெல்லாம் அரசன் தன் பிராணனைப்போற்
காப்பாற்றவேண்டும். பழமையாய்ப் பூர்வாபூர்வீகமா யிருந்து அது
போகத் தெரிந்தவர்கள் அற்புத்தியோகத்தி் விருந்தாலும், உயர்ந்த
வேலையி் விருந்தாலும், வேலையில்லா திருந்தாலும், அவர்களைத்
தள்ளிவிடலாகாது. புதிதாய் ஒருவன் வந்து எத்தனைவித நன்மை
களைக் காட்டி, அதுபோகத் தெரிந்தவனைப்போற் பேசி, இரவும் பக
லும் பாடுபட்டாலும், அவனைச்சேர்த்து உத்தியோகத்தில் வைத்
துக்கொள்ளப் படாது. இதற்கொரு திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகி
றேன் கேள்—

படைமாட்சியைக் குறித்துக் கூறிய

அம்பரீஷன் கதை

ஓ உயர்ந்தவர்க் குயர்ந்த உத்தமனே! பூர்வத்திற் சூரியவம்சத்
திற் பிறந்த அம்பரீஷ மகாராஜன் உலகமெல்லாங் கொண்டாடத்
தக்கதாய் நெடுநாள் இராஜ்யத்தை ஆண்டு, அப்பால் மாண்டு,
உச்சைசிரவமென்னும் வெள்ளைக்குதிரைக்கு அதிபதியாதிய தேவேந்
திரனிடத்திற்குப்போய் அவனது அருகாசனத்திற் சொர்க்க
லோக வாசியாயிருந்தான். சிலநாள் தரித்து இந்த அம்பரீஷனுடைய
சேனாதிபதியாகிய சுவேதனென்பவன் ஒரு திவ்விய தேவவிமானத்தி்

வேறிக்கொண்டு, பாதாதிசேச பரியந்தமும் மாணிக்கவஜ்ர வைநீரி யத்தினற் பிரகாசிக்கின்ற முத்தாரம், இரத்தினாரம், கொத்தாரம், கிரீடம், வாசுவலயம் இவை முதலான ஆபரணங்களும், வாசனை மாலை, கதம்ப கஸ்தூரி, வீரகண்டை, பாணம், இத்தியாதி சம்பிரம முந் தரித்து, பிரகாசமான தேவஸ்திரீகளுந் தேவதூதர்களுந் சேர்துவரும் வைபவத்துடனே வந்தான். அந்தச் சேனாதிபதியை அம்பரீஷன் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, அடங்கா மகிழ்ச்சி மேவிட்டு, தேவேந்திரனை நோக்கி, “ஐயா ஆயிரங்கண்ணா! பூலோகத்தில் வாஜபேயம், பவுண்டரீகம், இராஜரூபம் அசுவமேதம், புத்திரகா மேஷ்டி, நரமேதம் இவ்வாறான நூறு எக்கியம்பண்ணி, தேவதா பூஜைகளும் விரதங்களு மறுஷ்டித்து, மதுவிக்கியான மார்க்கப்படிக்கு நீதி தப்பாமலிருந்து, அநேக தர்மங்களும், இழைத்து, மனத்தி லழுக்கில்லாமல், அருசியில்லாமல், ஜீவகாருண்ய தயாராசம்பெருகி இராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணிய இராஜர்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட பதவி கிடைப்பது அருமையா யிருக்க, உம்முடைய போகபூமி யானது என்னுடைய சேனாதிபதிக்கு எளிதிற்கிடைத்தவா றென்னவோ? இவன் தேடிக்கொண்ட நல்வினைப்பயன் எத்தன்மை யுடையதோ? அதை அடியேனுக்கு விவரமாகச் சொல்லவேண்டும்” என்ன, அப்படியே தேவேந்திரன் அம்பரீஷனுக்குச் சொல்லுகி றான்—

“ஓ சூரியகுல வீரனே! கேளாம். நீர் பூமியிற் சத்துருவை ஜெயித்து மித்துருவைப் போஷித்து வெகு சீர்த்தியாய், மிகு நேர்த்தியாய், திவ்யதுரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வரும் நாளில், உம்மை வென்று வெற்றியிற் புறங்கண்டு கோட்டை கொத்தள மெல் லாங் கைக்கொண்டு தாங்கள் ஆளவேண்டு மென்னும் ஆசைபூண்டு படையெடுத்துவந்த சதசிருங்கனுடைய பிள்ளைகள் மூன்றுபேர் இராஷ்டிரபுமுடையவர்கள். அவர்களைத் தேவர்களுடன் யானுங் கூடி யெதிர்க்கினும் ஜயிக்கமாட்டேன். அவர்கள் மிகுந்த புரமும், வரமும், உரமும், கரமும், சிரமும் கோபக்கண்ணு முடையவர்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் கடல் வளைந்ததுபோல் நால்வகைச் சேனை யுடன் வந்து புகுந்து வளைந்து, உமதுரைச் சுற்றிக்கொண்டு மெத்த வும் புத்தம்பண்ணி, உமது காவலாளிகளையும் பட்டினத்து ஜனங் களையுங் கண்கலங்கச் செய்தார்கள். அந்த புத்தச்சேதியை அடிக் கடி வேவுகாரர் வந்து சொல்லவும், அதைக்கேட்ட நீர் மெத்தவும் யோசித்து, கோட்டைக்குக் காவலிருக்கத் தகுந்தபேர்களை வைத்து,

மனைமக்களுடன் அக்கோட்டைக் குள்ளிருந்து, நான்கு வாசலையு
மூடி பத்தாபஸ்து பண்ணிக்கொண்டு, 'வெளியிலே கொடிய
சண்டையிட வந்திருக்கும் அரக்கரைத் துரத்த வேண்டுமே இதற்கு
ஆரைத்தேடி யனுப்பலாம்? எவரை தேயிக்கலாம்?' என்று
யோசித்து, பாரம்பரியமாய் இருக்கப்பட்ட பழைய சேனாபதியை
அனுப்புவோ மென்று நிச்சயித்து, பெரியபடைகளைச் சேர்த்து,
இந்தச் சேனாதிபதியை வரவழைத்து, காரியங்களைத் தெரிவித்து,
இவ்வரசுக்கு நீயே அதிபதி யென்று ஆடையாபரணங் கொடுத்து
வீரப்பட்டங்கட்டி யனுப்பிவைத்தீர். அப்போதிந்தச் சேனாதி
பிகுந்த தண்டிடனே சென்று, கோடிபேர்க்கொரு தீரனென்று
யாவருங் கொண்டாடும்படி எதிரிகளுட னெதிர்த்து சப்தமேகங்கள்
யானைகளாகவும், மலைகளெல்லாந் தேராகவும், அலைகளெல்லாந்
குதிரையாகவும், துட்பமான கருமணலெல்லாந் பதாதியாகவும்;
வந்தனவோ வென்று சந்தேகிக்கும்படியாய்க் கவிந்த பகையாளி
களின் சேனைகளைப் பாழாக்கி, தன் படைகளிலும் எதிரிபடைகள்
அதிகரித் திருக்கின்றமையாலும், இராஷ்டிரவெகுபேர் மாயாவிசித்
திர யுத்தம் பண்ணுவதினாலும் இந்தச் சேனாதிபதி ஆச்சரியப்பட்டு,
அவர்கள் பலத்திற்குத்தான் ஈடுகொடுக்க மாட்டாமல் தனக்குத்
தானே பேசிக்கொள்ளுகிறான்—'ஐயோ! நமது அம்பரீஷ மகாராஜ
னிடத்தில் நம்மிலும் அதிகமான வீரப்பிரதாபர்கள் அநேகம்
பேரிருக்க, அவர்களைத் தேடாமற் சேனாதிபதித் தலைமையில் நமது
மூதாதை நாள்முதல் இவர் மூதாதை நாள் தொடங்கி உத்தியோகஞ்
செய்துவந்த சாம்பிரதாய னென்று நம்மை நாடி, சத்துருவை
ஜெயித்து வாவென்று அனுப்பி யிருக்கின்றார். இவ்விடத்தில் வந்து
பார்த்தால் ஒரு கடல்மேற் புரண்ட ஏழு கடல்போன்ற சேனை
களுடன் ராஷ்டிரமயமா யிருக்கின்றார்கள். இவர்களை யெப்படி
ஜயிக்கிறது? நல்லது நமது சேனைகளுடன் ஊருக்கு ஒடிப்போவோ
மென்று நினைத்தால், அவ்விடத்திற்போய் அம்பரீஷ மகாராஜனுக்கு
என்னவென்று உத்தரவு சொல்லுவோம். ஜயிக்காமல் வந்துவிட்டே
னென்றால், ராஜன் மெத்தவும் விசனப்படுவார். அப்போதவருடைய
துன்பத்தைப் பார்த்து, நாம் எப்படி சகிப்போம்; வெகு நாளாய்த்
தின்ற அவர்களுடைய உப்புந்தண்ணீரும் நமது கர்ப்பத்திலிருக்
கின்றது. இப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் இளைத்துக்காட்ட லாகாது.
இது தர்மமல்ல. ஜயிக்காமல் வந்துவிட்டா னென்று அவமானப்
படுவதைப் பார்க்கிலும், யுத்தமுகத்திற் செத்தானென்று மானமும்

வீரமும் பெறுவது நன்மை. வெகுகாலங்களுக்குக் கீர்த்தியுண்டாம். ஆகையால், எதிர்ப்படைகளிற் பிரவேசித்து நம்மாற் சட்டியமட்டும் பார்த்துவிடுவோம்!" என்று துணிந்து சண்டைபோட்டும் வெற்றி பெற்றமல், நமது தலையானது சங்கரமூர்த்திக்குப் பஸியாகக் கடவ தென்று வைராக்கியங்கொண்டு அங்கிருந்த சிவாலயத்திற் கெதிர் சென்று நின்ற, 'ஓ திங்களேயும் கங்கையையும், பொங்கரவையும், கொன்றைப்பூ மாலையையுஞ் சடாமகுடத்தில் தரித்தருளிய தாணுவே! ஓ சாம்பவமூர்த்தி! ஓ ஏழைபங்காளா! இப்போது இவ்விடத்தில் நேரிட்டிருக்கிற சத்துருவை ஜயிக்கத்தக்கதாக எனக்கு அதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும். ஓ ஐமுகக்கடவுளாகிய ஐயா!' என்று அரையிற் கட்டியிருந்த உடைவாளே யுருவி, தன் தலையைப் பஸியாகவறுக்கத் துணிந்து கொய்தான்.

அக்காலையில் ஆத்மகோடிகளாலே துதிக்கப்பட்ட பசுபதியாருக் குக் கிருபைவந்து, பிரத்தியக்ஷமா யெழுந்தருளி அவனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அறுபட்ட தலையைப் பொருத்தி, அவனுடைய புத்தியையுந் திருத்தி, ஓர் உழுந்து உருளுகிற நேரத்திற்குள்ளாக வந்த சத்துருவை ஜயிப்பாபென்று வரங்கொடுத்து, உரங்கொடுத்து, ஸ்திரமாகிய சிவலிங்கத்திலே சிவபெருமான் மறைந்துவிட்டார். இந் தச் சேனாதிபதி சிவனுடைய வரப்பிரசாதத்தினால், நானாவிதமாய்ச் சிவனைத் தோத்திரஞ்செய்து, ஸன்னிதானத்திற் பணிந்து, சந் தோஷத்துடன் தன் சேனையிற் கலந்து, பேரி, பாங்கா, முரசு, டங்கா இவை முதலிய வாத்தியமுழங்க வெற்றிக் கொடிபற்றி, ராக் கதப்படையிற் புகுந்து, தேர்களுடன் தேர்களும், யானைகளுடன் யானைகளும், குதிரைகளுடன் குதிரைகளும், பதாதிகளுடன் பதாதி களுங் கைகலக்கத் தொந்த யுத்தஞ் செய்து, அந்த மூன்று ராக்ஷதர் களையும் வளைத்துக்கொண்டு சண்டை பண்ணினான். அப்போது ஒரு க்ஷணத்தில் எதிரிகளின் சேனையெல்லாம் இறந்து இறைந்து முறிந்துபோயின. போனதுபோக நிலைபெற்று நின்ற சிலபேருடனே வந்த ராக்கதர் மூவருஞ் சேனாதிபதியால் அடிபட்டு, தேர்களாலிட பட்டு, குதிரைகளா லுதைபட்டு, யானைகளா லுரைபட்டு, யுத்தபூமியில் நின்றும் விடுபட்டு மூலைக்கு மூலை ஓடிப்போனார்கள். இப்படி ஒருவர் போனவழி யொருவருக்குத் தெரியாமல் ஒளித்துப்போன வரைப் பார்த்த உமது சேனாதிபதி மிகுந்த ஜயத்தை யடைந்து, ஜயபேரி முழக்கிக்கொண்டு திரும்பினான்.

அப்படி திரும்பி வரும்போது நீர் இந்தச் சேதி கேட்டு, உமக்குரிய பேர்களோடும் வரிசை வண்மைகளேந்தி எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து பட்டினஞ் சேர்ந்து, தகுந்த ஆசனத்தில் மிகுந்த மரியாதையுடனிருத்தி வெகுமதிசெய்து வெற்றிபெற்ற விவரத்தை வினவினீர். அக்கால் தான்டைந்த ஜயத்தைப் பிரதாபித்துச் சொல்வது தகுதியன்றென்று நினைத்துச் சொல்லாமலிருக்க, நீர் நமது சேனாதிபதி பின்பலம் வேண்டாமல் வென்றுள்ளென்று சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தீர். சபையிலுள்ள பேர்களும் இவனது சமர்த்தைக்குறித்துக் கொண்டாடினார்கள். எஜமானாகிய உமது நிமித்தத்தில் மார்புகாட்டி யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெற்று இத்தனைபாடுபட்ட பழியினாலே இவனிர்தப் பொன்னுலகத்தி லுண்டாகிய பேரனைவருந் கொண்டாடும்படியாய் வீரசொர்க்கம் பெறவேண்டி வந்தான். எஜமானுக்குத் துரோகம் பண்ணுமலும், படைமுகத்திற் பதுங்கிப்போகாமலும், முனையினின்று வெற்றிகொண்ட வீரனுக்கு இந்தப் பதவி கிடைத்தது. ஆகையால் பூர்வீக சாம்பிரதாயமுள்ள பொருளான பேர்களைக் கைவிடப்படாது. அவர்கள் தங்கள் பிராணனைத் திரண்டாக நினைத்துத் தங்கள் ராஜனுக்கு ஜயத்தைபுஞ் சுகத்தையுந்தேடுவார்கள். 'ஓ அம்பரீஷ மகாராஜனே! உம்முடைய சேனாதிபதியாகிய இச்சுவேதனன் மிகுசிலாக்கிய புருஷ' எனன்று தேவேந்திரன் சொல்ல, அம்பரீஷன் ஆனந்தமடைந்து 'ஐயா நீருள்ளபடியுரைத்தீர். சந்தேகமில்லை. உலகாளும் அரசருக்குப் பாரம்பரியமா யிருக்கப்பட்ட பேரை வழுவாமற் காப்பது முறைமை. அப்படிக்கிருக்க, பழமையான பேர்களைக் காப்பாற்றாத பார்த்திபனுக்குச் சாச்வித வாழ்வுஞ் சந்தோஷப் பெருக்கமுங் கிட்டா. தாழ்வும், துன்பமும், அபஜெயமும், அவனைத் தலையெடுக்க வொட்டா' என்று சொல்லிச் சந்தோஷமடைந்து, அச்சுவேதனுந் தானுமாகச் சொர்க்கலோக வாழ்விற்குச் சோபித்துக் களித்திருந்தார்கள். இப்படி பழமையானவர்களாலே பகை களையப்பட்டு பாக்கிய நலம் பெற்ற சிலாக்கியனாகிய அம்பரீஷன், அவனுடைய சேனாதிபதி சுவேதனோடு சொர்க்கலோகத்திருந்த கதையைச் சொன்னேன். இனி அரசனானவன் அறிவில்லாத சின்ன மனிதனைச் சேராதிருக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்—

சிற்றினம் சேராமையைக் குறித்துக்

கூறிய அநுபம ரிஷி கதை

அப்பா சற்குணத்திற் சிறந்த தருமநந்தனா, இராஜன் சின்ன மனிதரைச் சேர்க்கலாகாது. அவர்களாற் பெரியகாரியம் ஆகமாட்டாது; தீமைவிளையு மல்லது நன்மை விளையாது. அவர்களுக்கு என்ன உபசாரஞ் செய்தபோதிலும், எவ்வளவு சகாயம் பண்ணியபோதிலும், அவர்கள் இவர்களாலே செவ்வை பட்டோமென்று ஒருக்காலஞ் சொல்லார்கள். பலநாளுதவி செய்து ஒரு நாளுதவா விட்டாற் பல நாளுஞ்செய்த உதவி பாழாய்ப்போய்க் கமுகமரம் நித்தியத் தண்ணீர் விடாமற் போனால் எப்படி வாடுமோ அப்படிப்போல் முகம் வாடி, வம்பு வார்த்தைகளாடி அபகாரம் பண்ணுவார்கள்; நமக்குப் பகையாயிருப்பவருடன் உறவாடி நமது உண்மைகளை வெளியிடுவார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஒரு வனத்திலே பர்ணசாலைக் கட்டிக்கொண்டு அநுபமரென்ற ரிஷீஸ்வரர்தபசுபண்ணி, குற்றமற்றவராய் இடையூறுக ளெல்லா வற்றையுங்களைந்து விரதத்திற் சிறந்து வெகு நாளிருந்தார். அந்நாளில் அந்தக் காட்டிலிருந்த மிருகங்களெல்லாம் அவரண்டையில் வந்து நமஸ்காரம்பண்ணி, பேதமில்லாமற் பயமற்றிருந்து, அவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்களையுந் தங்களாலியன்ற மாத்திரஞ் செய்து கொண்டுவந்தன. அந்த அநுபமரென்கிற ரிஷி அம்மிருகங்களிடத்தில் நிரம்பிய தயவாய், அவைகளுக்கு ஒரு துன்பமும் வரவொட்டாமற் பாதுகாத்துக்கொண்டு, தன்னுயிர்போற் பகஷம்வைத்து வருவார். இப்படிக்கிருக்க, எந்தெந்தக் காட்டிலுள்ள மிருகங்களெல்லாம் இவருடைய பர்ணசாலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு, தங்கள் தங்களுக்குச் சையான இரையைப் புசித்து, யதேச்சையாய் அந்த ரிஷீசுவரரை வணங்கிக்கொண்டு பிரியாமலிருந்தன. அப்போது ஒரு நாயானது பலநாட்டிலிருந்து சிறுமையடைந்து காட்டிற் புதுந்து, கிருபைக்கடலாயும், தயாரசராயும், ஜீவகாருண்யராயும் இராநின்ற இந்த அநுபமரென்கிற ரிஷியினிடத்திற்கு வந்து வாலைக்குழைத்து, வாய்விட்டிடைந்து, அவரை வணங்கிக் கொண்டது. அந்த மகானுபாவர் இதன் விஷயத்திலும் அன்புடையவராயிருந்தார். அவர் எழுந்துபோனால் இந்த நாயுங்

கூடவே போகும். இவர் உட்காரந்தால் அவருக்கெதிரில் இந்த நாயும் இருக்கும். அவர் படுத்தானிதவும் படுக்கும். எழுந்தபோது சீக்கிரம் விழுந்து தெண்டனிடும். அவருடைய பாதங்களை மோந்து நாவினால் நக்கும். நேருக்கு நேர் நின்று உடம்பைக் குலுக்கிச் சந்தோஷக் குரைப்பு குரைக்கும். இப்படி இரவும் பகலும் நீக்கமில்லாமலும், தூக்கமில்லாமலும், அதிகப் பிரீதியாய்க் காத்துக்கொண்டிருந்த நாயின்பேரில் அந்த ரிஷிக்கு ஆச்சரியம் பிறந்து, அற்புதமடைந்து, அந்தச்சனகனிடத்தில் மிகுந்த தயவுடையவரா யிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கிறபோது தவசிரேஷ்டராகிய அந்த முனிவரையடுத்திருந்த ஒரு கலைமான் தங்களினத்துடனும் பிள்ளைகுட்டிகளுடனும் வெருண்டு, தன் கொம்பைப் பூரியிற்றழுத்தி மருண்டு, குமாளமிட்டு, இந்த நாயைக் குத்திக் கொல்லவேண்டு மென்று எழுந்து வருவதாயது. அக்காலையில் அந்த மகரிஷி கண்டு, பச்சாத்தாப முடையவராய்ப் பயந்து, தன்னைச் சரணமடைந்த நாயைக் காக்கவேண்டுமென்று கருதி, தனது கமண்டலத்திலிருந்த ஜலத்தைத் தெளித்துக் கையிற்பிடித்திருந்த தண்டினால் தட்டினார். அப்படி தட்டவே அவருடைய தபோபலத்தினால் அந்த நாயானது வாழ்நேவனுக்கு வாகனமாகிய கலையைப்போல் மேன்மேலாக உயர்ந்து தலை நிமிர்ந்து, கொம்புகள் பணைந்து, நெறித்து முறித்துக் குறித்துப் பாய்ந்து குதிப்பதாயது. ஆகவே அந்த மகரிஷி அதை எதிர்த்துவந்த மானின்பேரில் அதிர்த்துச் சண்டைபோடவிட்டு, மெய்மான் ஓடிப்போகவும் நாயாகிய மான் ஜயிக்கவுஞ் செய்து, அந்த நாயை மாணுருவத்துடன் சிலநாள் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அப்படியாயிருந்த அந்த நாயானது சிலநாள் வரைக்கும் மகரிஷியின் கால் மாட்டிலே படுத்துக்கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு தம்மை விட்டு நீங்காதிருக்கிற இந்த நாய் மாளை ஒருவராலுஞ் செயிக்கப் படாத பதினாறு வேங்கை பார்த்து, தோகையடித்து, மயிர் சிலிர்த்து, தனிக்குரலிட்டுக் கூவி, கண்சிவந்து, கடைவாய் நக்கி, மீசை துடிக்க மேல்விழப்பாய்த்தது. அந்த நாயாகிய மான் புலிக் குப்பயந்து பெரியவரை நயந்து, அவருடைய பின்புறத்தி லொதுங்கியது. அதையந்தப் பெரியவர் பார்த்து, முன்போற் கமண்டலத்து ஜலத்தைத் தெளித்துத் தண்டினாற்றட்டி, முப்பத்திரண்டடி வேங்கையாக்கி முடுக்கினார். இந்த மாய வேங்கையைக்கண்டு நாயமாகிய வேங்கை ஓடி யொதுங்கிப்போய் விட்டது. இந்த

நாயானது வேங்கை ரூபமாகவே யிருந்து அம்மேலோனுக் குப் சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த நாளில், ஒரு மதயானையானது தனதொற்றைக்கரத்தாக்கி, இருகொம்பாட்டி, மும்மதம் பொழிந்து, நால்வாயசைத்து, மிருகங்களனைத்தும் அஞ்சி நடுங்கும்படியாக ஆளுக்கோபத்துடன் அடர்ந்து, முப்பத்திரண்டடி வேங்கையை மோதியது. அப்போது காடெல்லாங் ரடகடத்து அதிர்த்தன. அக்கால் அம்முனிவரானவர் கண்டலங்கி, காலடியில் வாலடித்துச் சுற்றிய நாய்ப்புலியை வானமளாவிய மதயானையாக்கி விட்டார். இந்த யானையை வந்தயானைகண்டு மனம் வெந்து நொந்து ஒடிப் போய்விட்டது. சிற்பாடு மிருகராஜனாகிய சிங்கம் வந்து எதிர்த்தது. அப்போது முனிவர் இந்த நாயைப் பஞ்சானைமாகச் செய்து பகை யாட அனுப்பினார். இந்தச் சிங்கத்தைக்கண்ட அந்தச் சிங்கம் அந்தஞ்சிந்தி, சிந்தைநெந்து, வந்தவழியோடிப் பிந்திப்போய் விட்டது. அப்பால் எண்காலுள்ள சரபம் வந்தெதிர்த்து அட்ட காசம் விளைத்தது. அப்போது இந்தத் தபோமுனிவர் தமது நாயாகிய சிங்கத்தை நாகருமஞ்சுஞ் சரபமாக்கிப் போர்விளைக்க விட்டார். இரண்டு சரபமும் புரண்டுவிழுந்து நாயாகிய சரப மேலிட்டுத் தாக்கும்போது, வந்த சரபம் எந்தவழியோ இளைத்துப் போய்விட்டது. அப்பால் நாயானது சரபரூபத்துடனிருந்து, தனக்கு ஒருவரு நிகரில்லாமற் காடெல்லாந்திரிந்து, மிருகங்கள் யாவுந்தனக்குப் பயப்படும்படியாய் ரிஷீஸ்வரரிடத்திற் பொருந்தி, அவரருளாலே தான்படும்பாடற்று மேம்பாடுற்றது.

அப்பா தருமநந்தனா! இப்படி பிரதிஷ்டையுடனே இருந்த பொய்ச்சரப நாயானது தன்னை இவ்வளவுக்குப் பெருமைப்படுத்தி வைத்த மகரிஷியை எப்படி நினைக்கவேண்டும்? தன்னிஷ்ட தெய்வமென்று எண்ணவேண்டுமல்லவா? தானுஞ் சுகப்பட்டு, தன்னைச் சுகப்படச்செய்த தவசிக்கு ஆட்பட்டுப் பெருமையடைய வாமே (குலத்தளவே யாகுங் குணம்.) என்பதுபோல் இந்தச் சின்னச்சாதி நாயானது ஓர் எண்ணம் எண்ணியது. அவ் வெண்ணத்தை நானென்னென்று சொல்லுவேன்? அந்த நாயின் நினைப்பு என்னவெனில், 'நாமோ ஜாதியில் நாய். இவருடைய தவ மகிமையால் உயர்ந்த அந்தஸ்தையடைந்திருக்கின்றோம். ஒருவேளை நமது செய்கை வேறுபட்டு இந்த மகாதுபாவராகிய ரிஷிக்குக்கோபம் வந்துவிட்டால், நம்மை முன்போல் நாயாக்கிப் போடுவார். அப்

படிக்கு இவர் கோபத்திலகப்பட்டு அநியாயமாய்ப் பழைய நாயா வதைவிட முன் ஜாக்கிரதைப்பட்டு இவரையடித்து உயிரை முடித்து, உதிரங்குடித்து, நாமுங்கர்வம்பிடித்து இந்தக் காட்டிலே யே யிருப்போம்' என்று கருதி மகரிஷியைக் கொல்லத் தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படியிருக்கிற நாய்ச்சரபத்தின் முகவுல்லாசத்தையும், கெவிப்பையும் இறுமாப்பையும், திரிகால ஞானியாகிய அவ்வனுபமகரிஷியறிந்து, இதனுடைய எண்ணத்தைப் பரிசோதிப்போ மென்று ஜாக்கிரதையா யிருந்தனர். அப்படி யிருக் கும்போது ஒருநாள் இந்த நாய்ச்சரபமானது மகரிஷியைக் கொல்கிற தற்கு வாயைத்திறந்து நகத்தைவிரித்து எகிறிவருங் காலையில், அம் முனிவர் தண்டுன்றிப் பார்த்து, 'ஏன் பழையநாயே! இப்படி கெட் டாயே' என்றார். அப்படி அவரழைத்த வுடனே அது எப்போதும் போல் நாயாய்ப்போயிற்று. மூன்றுகாலமும் தெரிந்த முதன்மை முனிவராகையால் தமக்குத் துன்பம் நேரிடுவதற்கு முன் தப்பித் துக்கொண்டார். இன்னொருவ ரானால் எப்படி தப்பிப்போகலாம்? ஆனதால் என்றென்றைக்கும் இராஜாக்கள் சிற்றினங்களைச் சேர்க்க லாகாது.

பூபரிபாலனமும் அதன் மகிமையுங் கூறுதல்

அப்பா பேரனே! உலகாளுமரசன் தனது நாட்டில் நெற்பயிர் கள் கரும்புபோல வளர்ந்து செழிப்படையும் படியான நீர்வளமும், நிலவளமும், ஆற்றுக்கால் பாய்ச்சலும், ஆகிய இவைகளிலும், ஏரி குளம், கால்சேணி, கயம், தடாகம், தோப்பு, ஊர்குழ்த் சோலை, இவைகளின் விர்த்தியிலும், எப்போதுங் ஞாபகம் வைத்திருக்க வேண்டும். இது முக்கியகாரணம். இவ்வாறு நிலவளம் நீர்வள முடைய, பூமியை இராஜன் நடு நிலையோடும் ஆண்டுவருவா னாகில், அந்தப்பூமியில் தவமோங்கும், தானமோங்கும், மழைபொழி யும், பூமிதேவியும் மனங்கனிந்து வஞ்சனையில்லாமல் பல பண்டங் களையும் விருத்திபண்ணிக் கொடுப்பாள். இராஜன் சத்தியந்தப்பி நடப்பானாகில், எத்தனை செழிப்பாகிய பூமியும் விழுப்பாகிப்போம். பலப்பிராப்தி கிடைக்கமாட்டாது. பூமிதேவியும் நடுங்கி யொடுங்கிப் போவாள். இராஜனுக்குங் குடிகளுக்குந் தரித்திரமுண்டாம். அன் னியதேச ராஜபகை மேலிட்டுவரும். ஆகையால் இராஜன் நெறி முறை தப்பாமல் தருமத்தை யறுசரித்து, நடு நியாயஞ் செலுத்தி, தேவதாபத்தி வைத்துச் செங்கோல் செய்வானாகில் அவனிராஜ்யத்

தில் அக்ஷயமான தானிபவிளைவு உண்டாம். பூமிவளங் கொடுக்கும். பொழியுமழை யடுக்கும். குடிபடைகளுந் தழைக்கும். கோவில்கள் செழிக்கும். சத்தியமூந் தைரியமூங் களிக்கும். சத்துருஜெயமுண்டாகும். ஒருகாலத்தில் மாரிவறண்டு க்ஷாமகால நேரிந்மாகில், குடிகளெல்லாங் குன்றிப்போம். அக்காலத்தில் அரசன் கிலேசப்படாமல், நமக்கென்ன குறைவென்றிராமல், பொருட் செலவென்று பின்னடையாமல் குடியானவர்களுக்குத் திடஞ்சொல்லி, பொருள், விதை, மாடு இவைகளெல்லாம் உதவிபண்ணி, ஏரு, தழை முதலானவைகளிட்டு, ஏரி, குளங்கள் தூறுவாரிப் பார்வையிட்டு, கீழ்நீர் கொண்டிறைப்பித்து, பூமியை மேடுபள்ளத் திருத்தி உழுது, பசிரிடும்படி முயற்சிபண்ணி, அந்த வருஷத்தில் வந்த பலனைக் குடியானவர்களே அதுபவிக்கும்படி கொடுத்து, மறுவருஷப்பலனிற் பாதியிறைவாங்கி, அப்பாலோங்கியபோது தன் கடமையைப் பூர்த்தியாய்ப் பெறல்வேண்டும். அரசருக்குப் பூமியே ஆதரவு. பூமியே பிராணன். பூமியே சாமி. பூமியே கதி. இதுவே அரசருக்கு விதி. இதை உன்னுள்ளத்திற் பதி.

ஓ அதிபதியாகிய அரசனே! உயிர்க்குத் தரித்திரமில்லாமற் காப்பது பூமி. பசித்தபேர்க்கு அன்னமாவதும் பூமி. யாகாதிலேக முதலியவற்றிற்கு ஆதாரபூதம் பூமி. பிணி, ரோகம், பிடை, இவை முதலியவற்றை நீக்கிவைப்பது பூமி. வேறொரு விபத்து மில்லாமற் சகல சம்பத்தையுங் கொடுக்கிறது பூமி. பஞ்சேந்திரிய விஷயராகிய பேர்களுக்குப் போகத்தை யுண்டாக்குவது பூமி. பஞ்சேந்திரிய நிக் கிரகம் பண்ணிய பேர்களுக்குப் பதவி பெறுவதற் காதரவாகிய தவசை வளர்ப்பது பூமி. மும்மூர்த்திகளும் வந்து தங்களுக்காக வேண்டிய காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு போவதற்கு முக்கியமாயிருப்பது பூமி. இப்பேர்ப்பட்ட பூமியை யானுகின்ற ராஜன் சகல கீர்த்தியும் பிரதிஷ்டையும் அடையப் பெறுவான். இன்னும் இந்தப் பூமியின் பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் அருமையாய்க் கேள். இப்பூமியானது பொன், வெள்ளி முதலான நவலோகங்களுக்கும் உற்பவ கர்ப்பமாயிருக்கின்றது. அன்றியும் கருப்பொன் மலை, வெண்பொன் மலை, பசும்பொன் மலை இவை முதலிய வெகு மலைகள் இப்பூமியிலிருக்கின்றன. பூமி நவரத்தினங்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமாயிருக்கின்றது. மேலுமிப்பூமி பற்பலகோடி மரங்கள், கொடிகள், செடிகள், ஓஷதிகள், சஞ்சீவிகள், முதலியவைகளோடு, காடுள்ள

ஒரு திருடர் இரண்டு கதிர், மூன்று தேவர், என்னு பூசை, ஐந்து பூதம், ஆறு மதம், ஏழு சமுத்திரம், எட்டு மலை, ஒன்பது கிரகம், பத்து அவதாரம், பதினேரு ருத்திரர், பன்னிரண்டு சூரியர், இவை களுடனே, மூன்றுகோடி அறுபத்தையாடிரர் தீர்த்தங்களையும், அநேகம் பறவை மிருகங்களையும் தன்னிடத்தி லுடையது. இராஜ ராஜர்களுக்குக் கோட்டை, கொத்தளம், கொம்மை, அடிம், இவை முதலியவற்றைத் தன்மேல் வைத்துக்கொண்டு, இராஜாக்களைக் காப் பது. எவரெவ ரெப்படி நினைத்தாலும் அவரவருக்கு அந்தப்படி விளைபது சகல பண்டங் ளுந் தன்னிடத்திலுண்டாக்கித் தாய்போ லருத்தி வைப்பது. எண்பதினாயிரம் யோசனை கனத்தையுடையது. இப்பேர்ப்பட்ட பூமியை ஆளுகிற அரசனுக்கு என்ன குறைவு? தன்னை அமராபதி அளகாபுரிக்கொப்பாய் அரசாட்சி செய்யு மரசனுக்குத் தக்கபடி உதவி பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பூமியையும், உழுது பரிரிடுங் குழிகளையும் தன் பிராணன்போற் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங் கடமை ராஜனுடைய உடைமை. இவ்வாறு காக்கின்ற அரசனுக்கு, கோட்டை, கொத்தளம், கொடி, முடி, வாழ்வு, சம்பத்து எல்லாம் பலிக்கும். பூமியைப் பாழ்படுத்திப் பூமி பாலகரை வருத்தப்படுத்தினால் பொக்கிஷங் குறையும். இலக்குமி விலகுவள்.

அமைச்சர் திறம்பேசி, அதுபற்றிக்கூறிய கேமதரிசிமகாராஜன் கதை

ஓ! அறத்தின் மைந்தனே! தருமதான சாமர்த்தியத்தில் மேற் பட்ட அரசனா யிருந்தாலும், நிகழ்காலம், இறந்தகாலம், எதிர் காலம் இந்த மூன்று காலமுமறிந்து, மொழியும் பொருள் தெரிந்து பரிந்து சொல்லத்தக்க மந்திரி யிருக்கவேண்டும். மந்திரியை விட்டு ராஜ்யபாரம் பண்ணுவானெயாகில், மைதீட்டிய கண்களையுடைய ஓர் கன்னிகையாற் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளு முன்னே பெற்ற பிள்ளையானவன் குலவழி நிறையிலுங் கோத்திர முறையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் யோக்கியமில்லாமல் எப்படி இழிவுபடுவானோ அப்படி போலாவான். மந்திரியில்லாத மன்னன் தந்திரியில்லாத வீணராம். அவனது வருணமேன்மை யெண்ணிப் பார்க்கலாகாது. சகல கலை வல்லவனாய், நியாயா நியாயந்தெரிந்த வல்லவனாய், விவேகமுயர்ந்த கல்விமானாய்; முன்பின் யோசிக்கத்தக்க சாந்தஸ்தனாய், புத்தி, யுத்தி, பெருமை, பொறுமை, இவைகளையுடையவு

னாய், பெரியவர்களை நேசித்திருப்பவனாய், குலதோஷங் குடிதோஷங் கூறாதவனாய், குண பூஷணனாயுமுள்ள மதிமந்திரி கிடைப்பானாகில், அந்த அரசன் ஆகாமியசஞ்சிதத்திலே அழுந்தாமல் பிராரத்துவகன்மத்தை உடலுடனே புசித்து, பூமண்டலமெல்லாம் ஒரு பொற்குடையிலாண்டு நல்லகதியைப் பெறுவான். ஆனது பற்றி மந்திரியைத் தாய்போற்பரிந்து அரசுபுரிந்து வருவானாகில், அவ்வரசன் சேய்போல் முச்சட்டையாய் வளர்ந்து வருவான். தாய்வேறு பிள்ளைவெறுபிருந்தாலும், இவருக்கு மத்தியிற் பட்சமுள்ள மனதே சாக்ஷியா யிருப்பதன்றோ? மேலும், இராஜன் புருஷனைப்போலும் மந்திரி ஸ்திரீயைப் போலுமிருந்து நல்ல பதிவிரதையுடன் கூடிவாழும் பாங்குபோல் தாழ்வில்லாப் பாக்கியமோங்கிச் சுகபோகத்தை யறுபவித்து, குடிபடைகளென்னும் புத்திர சம்பத்துடன் வியாதியாகிய சத்துருஜெயம் பண்ணி நல்லகதி பெறுவார்கள். பதிவிரதையல்லாத தீயகுண முள்ள பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணினோர் இல்லறதருமமுங்கெட்டு, இன்பசுகத்தையும் விட்டு, தரித்திரமேலிட்டு, நோய்க்குடன்பட்டு, வீரகத்திலழுந்தி நரகத்தில் விழுவார்கள். இத்தன்மைபோல், புராணசாஸ்திரர் தெரியாமல், உலக நடை நொடிபாவனை யுணராமல், வஞ்ச நெஞ்சமுடைய மத்தரை, பொருளவாக்கொண்ட பித்தரை, புண்ணியத்திற்குக்கேடு கிளைக்கும் பேயரை, பொருளறியாமற் பேசும் பெருவாயரை மந்திரிகளாய் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அப்படி வைத்துக்கொண்டால் அடங்காப் பிடாரியைப் பெண்டு வைத்துக்கொண்ட அல்லலாய் முடியும். அப்பேர்ப்பட்ட மந்திரியையுடைய அரசனுக்கு அபஜயமும், வறுமையும், மனோ வியாதியும், ஆரூப்பிணியும், தேரூத்துணியும், நேரிட்டு இப்பூமியி லிறந்திந்து ராஜனும் மந்திரியும் நரகத்திலழுந்துவார்கள். ஆதலால், இதற்குத் திருஷ்டார்த்தமாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

ஓ தருமக்கடவுளின் தாயனே! சகலவளப்பமுந் தழைத் திருக்கப்பட்ட கோசலதேசத்தை யாண்டுவந்த கேமதரிசியென்னும் ராஜன் நீதிசெலுத்தி ராஜ்யபாரம் பண்ணிவருகிற நாளில், அவ னிடத்தில் மிகுந்த பாபிகளாய், தெளிவில்லாதவர்களாய் ஒன்றைத் தக்கபடி ஆயத் தெரியாதவர்களாயுள்ள தூர்மந்திரிகள் சேர்ந்து பொறாமை, ஆசை, கோபம், லோபம் இவைகள் மேலிட்ட அதர்மங்களைச்செய்து, இராஜனுக்குத் தூர்புத்தி கற்பித்து, உலக மெல்லா நிந்திக்கும்படி குடிபடைகள் அழுத தண்ணீருஞ் சிந்தையு

மாய் அலையும்படி செய்து, வழக்கழிவுபேசி, இலஞ்சம்பரிதானம் வாங்கி, ஊரையடித்து உலையிற்போட்டு, மரத்தாலி சட்டி, வாயாற் பகட்டி, வன்பும் வான்முறை யின்றி வழங்கி, இராஜனுடைய பெருமை புசுழ் முதலியவற்றைப் போக்கடித்து, அரசனை அபகீர்த் திக்கு ஆளாக்கி, ஆழமாகிப் பாழும் பாவக்குழியிலே அழுத்திவிட் டார்கள். அதனால் மழை பொழிதலற்று, மாதவங் குறைந்து, மகங்க ளடக்கி, பயிர்களுங் காய்ந்து, குடிபடைகளு மோய்த்து, பதிவிரதா மார்க்கமுங் கெட்டு, பிராமண கிர்த்தியமும் விட்டு, பலபண்டங் களுங் குறைந்து, பாபம் மேன்மேலாகி நிறைந்து, பயம், வியாதி, சோபம், துர்மரணம், இவை மேலிட்டு, நாலெட்டறமு நலிந்து, நாடு நகரமும் பட்டபாட்டை நாம் சொல்லி முடியாது. இத்தனை யிடை யூதும் விதரணை யில்லாத் துன்மந்திரிகளால் விளைந்தன. அப்படி யிருக்குங் காலத்தில் இந்தக் கேமதரிசி யென்னும் ராஜனுடைய தந்தையினிடத்தில் மந்திரியாயிருந்த காலவனென்பவன் தன் னுடைய ராஜனிறந்த பிற்பாடு கூட இருந்து ஈமக்கடன் முதலிய தருமங்களை நடாத்தி, இந்தக் கேமதரிசி யென்னும் பிள்ளைக்குப் பட்டங்கட்டி வைத்துவிட்டு, இனி யொருவரிடத்திலும் நான் உத்தி யோகம் பண்ணத்தக்க தல்லவென்று பிரபஞ்சவாசையை வெறுத்து, துறவறத்தையடுத்தது, மகாபெரியவராய்க் காமாக்கினியை யவித்து, தாபாக்கினியை வளர்த்து, காட்டிலே தவமிழைத்துக் கொண்டிருந் தார். அந்தப் பெரியவர் ஒருநாள் கண்விழித்து, நமது ராஜாவின் பிள்ளை யெப்படி யிருக்கின்றானோ இராஜாங்கம் 'எவ்விதமாய் நடத்துகிறானோ நாடு நகரஞ் செழிப்பா யிருக்கிறதோ நால்வகைச் ச்சனையும், நானிலத்தவரும், நன்மை கொண்டாடுகிறார்களோ இல்லையோ அதைப் போயறிந்து வருவோமென்று சில தபசிகளுடன் புறப்பட்டு, கோசலநாடு குலாவிய அயோத்தியாபுரி பட்டணத் துக்கு வந்து, மந்திரிமார்களிடத்திலேயும், பிரதானிகளிடத்திலே யும், சேனாபதிகளிடத்திலேயும், பூர்வீகமா யிருக்கப்பட்ட பெரியவர் களிடத்திலேயும், போய்ப் பழகிச் சஞ்சரித்து, சில அநுபவங்களினு லேயும் கேள்விகளினுலேயும் விசாரித்தார்.

அப்படி விசாரிக்குமிடத்தில் சேர்ந்திருக்கு மந்திரிகளெல்லா ரும் பாவிகளாய், அநியாயக்காரர்களாய், பாரபக்டும் பேசும் பதிதர்களாய், கனவிலுந் தருமத்தைக் கருதாதவர்களாய், நீதி நிறையை யடுத்த இறையைக் கெடுத்துத் தாங்களு முறையை விடுத்துத் துஷ்டதப்பி யிருக்கின்ற துர்க்குணத்தை யறிந்து,

துயரமடைந்து, 'ஐயோ பாவிகளா! இராஜனைக்கெடுத்து நாசப் படுத்தினீர்களா? ஆ! ஆ! ஒழுக்கமுதலிய வருணாசிரம தருமம் ஒடுங்கிப்போயிற்றே!' என்று விம்மியழுது அங்கலாய்த்து, இந்தப் பிள்ளையினாலே இவன் தந்தையாகிய பெரிய அரசனும் நரகம் புகுவான். நாம் மந்திரியாயிருந்து துரைத்தனம்பண்ணும் போது சேர்த்துவைத்த பெரிதாகிய தருமமெல்லாம் விருதாவாய்ப் போய் விட்டெனவே. இதற்கெப்படி? என்ன செய்யலாம்? தருமத்துடன் கிரமமாக நடக்கும்படியாய்ச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும். புண்ணிய வானுடைய சொத்தைப் பூரணமாய்ப் புசித்த நன்மைக்காக இந்தப்பிள்ளையினளவில் நாம் பாடுபடவேண்டும் என்று பூர்த்தி யாய் நினைத்துத் தமது தபோமகிமையால் அலங்காரமுள்ள ஒரு காக்கையை ஏற்படுத்தி, அதற்கு விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களினால் அலங்கரித்து, பட்டு உறை பூட்டிய வட்டத்தி லேந்திக்கொண்டு பட்டினத்திலுண்டாகிய பழைய மனிதர்களுள்ள இடங்களிலெல்லாந் தான் பழைய மந்திரியென்று அவர்களறியாதபடி மரியாதையுடன் அந்தக் காக்கையைக் கொண்டுசென்று, 'ஐயா இதனைக் கண்டீர்களா! இதனுடைய மகிமையை அறிவீர்களா! நான் சொல்லு கிறேன் கேளுங்கள். இது வேதாகம சாஸ்திர புராணங்கற்ற விதரணை யோர்களுக்குந் தெரியாத ரகசியங்களைச் சொல்லும்; அவர்களின் மனதில் நினைத்த நினைப்பெல்லாந் தெரிந்து கூறும்; மனவஞ்சனை, சூதுவாது, பொய், கரவடம், இவை முதலிய மார்க்க மெல்லாங் கண்டு கொள்ளும்; பாபபுண்ணியங்களைப் பகுத்து விள்ளும்; பாலும் அன்னமும் உட்கொள்ளும்' என்று நாடு நகரங்களிற் காட்டி வரும்போது, ஒருவன் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ராஜசமுக்கத்தில் விட்டான்.

அங்கே இராஜனும் மந்திரிமார் முதலாகிய சகலரும் நிறைந் திருந்தார்கள். இந்தப் பெரியவர் அந்தச் சபையைப்பார்த்து, 'ஓ இறைவனே! ஓ முறை பிழையாத மந்திரிகளே! இந்தக் காகத் துக்குத் திரிகாலமுந் தெரியும். ஆதலால் இந்தகாக்கையை என்மனோ வாக்குக்குச் சரிப்பட்டிருந்த பெரிய ராஜனுடைய பிள்ளையான இளவரசனுக்குக் கொடுக்கிறேன். இதனால் ஒரு விவகாரங்களில் சாக்ஷி சாதக் முதலியவைகளை விசாரித்துச் சஞ்சலப்பட வேண்டுவ தில்லை. ஒரு சங்கதியைச் சொல்லி என்ன சொல்லுகிறாய் காகமே யென்றால், பளபளவென்று உண்மை பலுக்கும். இன்னதிக்கிற

சத்துரு உண்டு இல்லை யென்று சொல்லும். இது ஞாய மரியாய் மென்று காட்டும். மந்திரிகளிடத்தில் மாறுபாடிருந்தால் அவர்களின் பிராணனை மாட்டும். வஞ்சக நினைத்த பேரைத் தூரத்துக் கொட்டும். திரவியக் கொள்ளையடித்தவரை எமனிடத்திற்கூட்டும். புண்ணிய மறந்தவர்களைப் பெருமைகுறைய வாட்டும். பொருளவாக் கொண்ட பேர்களை மருளவாக்கொண்ட லையப்பண்ணும். இராஜத்துரோகம், கர்த்தத்துரோகம், வெகுஜனத்துரோகம், சிநேகத்துரோகம், இவைசெய்யும் பேர்களைத் தெருவிவிழுத்துவிடும். எக்கால முக்காலமுமுணருங் காகமென்று இதற்குப் பெயர். இது செவ்வைதப்பின பேரைக் காட்டிக்கொடுக்கும்; சீர்தப்பினபேரை ஆட்டிக்கொடுக்கும். இனி இதையறிந்து பிழையுங்கள்' என்று சொல்லி அந்தக் காக்கையை ராஜகொலுக்கூடத்தில்வைத்து ராஜபுத்திரனுக்கும் புத்திமதி சொல்லி, அவனைத் தன் பிள்ளைபோல் அன்புபாராட்டி ஆசீர்வதித்தனர். அந்த ராஜகுமாரனும் அவரைத் தன் தகப்பனைக் கண்டதுபோற் களித்து சரணம்புகுந்து, சகலவித மரியாதைகளும் உபசாரமும் புரிந்து பரிந்து அனுப்பினான். இந்தப் பெரியவர் அவ்விடம்விட்டுப் பிரிந்து காட்டுக்குப் போய்விட்டார்.

இப்பால் அன்றிராத்திரி பாதகராகிய மந்திரிகள், பதிதராகிய தந்திரிகள், எல்லாருஞ் சேர்ந்து, “அந்த நிஷியானவர் இந்தக் காக்கைக்கு எல்லாந் தெரியுமென்று சொல்லிப் போயிருக்கின்றார். ஒரு வேளை நம்முடைய துரந்தத்தைகளைஇது யெடுத்துச் சொல்லுமாகில், இராஜன் கோபித்து இவ்வாறாகவா என்னைக் கெடுத்தீர்களென்று இரைந்து விரைந்து வெட்டிப்போடக் கூட்டளையடுவான். நமது குட்டுக்கேட்டுப்போம். ஆகையால், இந்தக் காக்கையைக் கொல்லுவது நல்லது” என்று ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டு, மிகுந்த தந்திர உபாயமாய் ஒதுங்கிப் பதுங்கிவந்து காகத்தைப் பிடித்து, கழுத்தையொடித்து, அதனுயிரை முடித்துப்போட்டு ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒடிப்போய் விட்டார்கள். பொழுது விடிந்தவுடனே கிருபைக்கடலாகிய ரிஷீச்வரன் காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டு இராஜசபைக்குவந்து, கழுத்து முறிபட்டு இறந்து கிடக்கிற காகத்தைக் கண்டு மனவருத்தமாகி, அந்தவேலைசெய்தவர்களை ஞான திருஷ்டியாலறிந்து, “இனி நாம் சும்மாவிருக்கலாகாது, பிரமாதம் விளையும். மோசம்வரும். அரசனுக்கு நாசம்வரும். பட்டினமூழ்கிப் பாழாய்ப்போய்விடும். இவ்வரசனுடைய சந்ததியாரும் நரகத்தில் விழுவார்கள். அப்படிக்கெல்லாம் வரவொட்டாமற் காப்பாற்ற வேண்

மும்.” என்று கருதி, இளவரசன் சிங்காரவனத்திற்குப் போகும்போது தானுங்கூடத் தொடர்ந்து, அடர்ந்த வனத்திற் சந்தடியில்லாத விடத்திற் கொண்டுபோ யிருத்தி, ஆசீர்வதித்து தமது கடாட்ச வீட்சண்ணியங் காட்டி, அவன் தந்தைநாளில் தான் மந்திரியாயிருந்த தர்மமெல்லாஞ் சொல்லி, “இப்போது உன்னிடத்திலிருக்கிற துஷ்ட மந்திரிகளால் உன்னிஷ்ட காமியார்த் தங்களை இழந்துபோகிறாய். உலகத்தார் உன்னைப் பொல்லாதவ னென்று தூறுகிறார்கள், சும்மாவிருக்கிற உன் தலைபின்பேரிற் பழியேறிவிட்டது. தாமத்தை மறந்ததினால் மாத மும்மாரியென்னும் வளமாறிக் குன்றிவிட்டது. மந்திரிகள் உன்னை வஞ்சித்து உள்ளடக்கிப்போட்டுத் தாங்கள் வெளிப்பட்டு வேண்டிய திரவியங்களைத் தேடிக்கொண்டார்கள். ஊரை அரிபாயம் பண்ணிவிட்டார்கள். அவர்களா லுண்டாகிய பாப மெல்லாந் தீரவிசாரியாத மன்னனைச் சீசரும். ஆதலால் உன்னைப் பாபம் பிடித்துக்கொண்டது. இன்னும் அநேகங் குறைகளுண்டு. அவைகளை யெல்லாங்கண்டு என் மனத்தாளாமல், உனது தகப்பனா ரிடத்திலுண்டு வளர்ந்த உண்மையைக்கொண்டு சீர்திருத்த வேண்டு மென்று வந்து, ஒரு காக்கையைக் காட்டி, அதற்குக் காலத்திரயமுங் தெரியுமென்று சபையறியப்பேசி வைத்துவிட்டு வந்தேன். இந்தத் துஷ்டமந்திரிகள் தங்களுடைய துர்நடத்தைகளை ஒருவேளை அந்தக் காக்கை உனக்குச்சொல்லிவிடுமோ என்கிற அச்சத்தினால் அதனைக் கொன்றுபோட்டார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட பாபிகளுக்கு முன்னே நீ யெப்படி பிழைக்கப்போகிறாய்? எப்படியோ ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஒருவேளை இருக்கிற சிந்தை ஒருவேளை யிராது. ஏதாகிலும் ஒரு காரியங்களைப் பேசவேண்டி வரும். அப் போது இந்த மந்திரிகளாகிய பாவிகள் வசனாபி சேர்த்துக் கொண்டு விடுவார்கள். ஆதலால், இந்தமந்திரிகள் உன்னிடத்திலிருக்கலாகாது. நீ இவர்களை நீக்கிவிடுவதே மேலாகிய பாக்கியமாக. எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதன்றியிலும், உனக்குப் பட்டமான அன்றுமுதல் இன்றைய வரையிலும் இவர்கள் நடத்திய அதர்மங்கள் இன்னின்னவை. இதுவரையிலும் நீ யடைந்து துன்பமெல்லாம் போக, இனி மேலாகிலும் நல்ல மந்திரிகளை வைத்துக்கொண்டு இகபரானந் தந்தைப் பெறுவாய்!” என்று மகா இரக்கமுள்ள மனதோடுஞ் சொல்லினார்.

அரசன் அந்த முனிவன் வார்த்தையைக்கேட்டு, “ஓ சுவாமி களே! தேவரீர் என்னுடைய தந்தைக்குரிய பெரிய மந்திரி யாகை

யால், என்னையும் அவ்வாறே கடைத்தேற்ற வேண்டும். எனக்கும் புத்திமதி சொல்லிக்கொண்டு சிறிது நாளிவ்விடத்தி விருந்து பாதுகாத்து வருவீராகில், நானும் பக்குவப்பட்டுப் போவேன். பாபரகிதனாவேன். பாத்துவ விசாரணை செய்வேன். தேவரீர் பாதத்தை மறவேன்!" என்று பற்பலவிதமாகப் பணிந்தான். அந்த ராஜகுமாரனை அவரெடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு, "அப்பா! அப்படியே ஆகட்டும். நீ இனிமேல் ஏமாறாமல் அந்தப் பாவிகளாகிய மந்திரிமார்களை ஒழித்துப்போடு. ஜாக்கிரதையாய் இரு. நீதி செலுத்துவது நெருப்பாறு மயிர்ப்பாலமென்று நினைத்துக்கொள்!" என்று சொல்லி அவனுக்குத் தெளிவு பிறக்கும்படியாய்த் தேற்றிவிட்டார். அன்றுமுதலவன் கன்றலுடையவனாய், பொல்லாத மந்திரிமார்களின் பொய், பொறாமை முதலியவை யறிந்து, அவர்களுக்கே மேவுதல்செய்து, நாள்தோறும் ஒவ்வொருவனு யகற்றிவிட்டான். இப்பால் அந்த ரிஷீச்வரருடைய நீதியைக்கேட்டு நெறிமுறைசெலுத்தி, அவர் திருவடி நிழலை மறவாதவனாயிருந்து உலகத்தார் கொண்டாடவும் சத்துருக்கள் அழிந்தோடவும், தருமதான நீடவும் செங்கோலாடவும், தேவதைகள் கூடவும், மகா பிரபல்லியமாய் நீதிவிசாரணையை நெறியாய் நடத்தி, நாடுகள் செழிக்க, காடுகள் தழைக்க, நன்மழை பொழிய நான்கு வருணமுஞ்செழிக்க, பத்தர்மார்க்கம் பத்தினி மார்க்கங்குறைபாமல் விளங்க இவ்வரசனது கீர்த்தி மூன்றுலோகமும் பூர்த்தியாக, பகைவர்வந்து ஒதுங்க, படைகளும்வந்து நெருங்க, நித்தியசோபனம், நித்திய மங்களம், புத்திரபாக்கியம், சத்தியவாக்கியம் இவை முதலிய பற்பலவிதமான யோக்கியங்களெல்லாம் உண்டாய்ச் சிலாக்கியனாகி வாழ்ந்து வந்தான். ஓ தருமந்தனா, பிரமாவைப்போன்ற வேதமுதல்வனானாலும், துணைக்காரணமாகிய மந்திரி யில்லாவிட்டால் ராஜனுக்குப் பிரதிஷ்டையில்லை. ஆனால் யோக்கியமான நடத்தை, சாஸ்திரவிசாரம், நல்லகுடிப்பிறப்பு இவைகளையுடைய மந்திரி வாய்க்கவேண்டும். இப்போது நான் சொல்லிய முனிவர் சம்பிரதாயமான மந்திரியாகையால், இந்த அரசனுடைய தந்தையிடத்திலும் வெகுநாளிருந்து, அப்பால் தவம்புரிந்து, ஆத்மலாபமும் பெற்று, இப்பால் தம்முடைய அரசனது புத்திரனுக்குத் துணையாயிருந்து காப்பாற்றினார். ஒரு மந்திரியினால் அவன் பிறந்த குலமும், அவனுக்குப் புகுந்த மனைவியின் குலமும், கன்னையாகித்த பெரியராஜனின் குலமும், அவ் விராஜனுடைய புத்திரமித்திர சந்ததிவருக்கமுந் தழைத்த

புண்ணியத்தைப்பார். புனிதத்தை யோசி. பழிபாவ நீங்கிய பாக்கியத்தைப்பார்” என்று பிஷ்மாச்சாரியர் புகன்று மேலுஞ் சொல்லுகின்றார்—

பெரியோர் மகத்துவமும் அவரைத் துணைகொள்ளு
தலினு லுண்டாகும் பெருமையுங் கூறுதல்

ஓ புண்ணியவாணே ! இப்பேர்ப்பட்ட மந்திரி கிடைத்திருந்
தாலும் உலகாளும் அரசனுக்குப் பெரியவர்களுடைய சகாய
மிருக்கவேண்டும். அதெப்படியெனில், வேதம் நான்து, சாஸ்திரம்
ஆறு, கலைஞானம் அறுபத்து நான்கு, உபநிடதம் முப்பத்திரண்டு,
புராணம் பதினெட்டு இவைமுதலிய யாவுமுணர்ந்த பெரியாரைத்
துணைக்கொள்ள வேண்டும். எந்நேரமும் அவர்களுடைய தரிசன
மும் சாவகாசமும், பெறவேண்டும். ஸ்காலம் போக்காமற் சத்
காலக்ஷேபம் பண்ணவேண்டும். நல்ல நீதிநெறி முறைமைகளைத்
தூண்டிக் கேட்கவேண்டும். தருமம், தானம், தவம், சாந்தம்,
இவைகளை யெல்லாங்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். எந்தக்
காரியங்களையும் மந்திராலோசனையுடன் தன் மதியையுங் கூட்டிப்
பார்த்து, இதுசரியோ அல்லவோவென்று கூறும் பெரியவர் கிடைப்
பது அருமைபாயிருக்கும். அப்படிக்கருத போதிலும் எந்தப்
பாடாகிலும் பட்டுச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதெனென்
றால், பெண்டு, பிள்ளை, பந்துமித்திரர் முதலிய பேர்களெல்லாம்
அவனுடைமையைச் செலவழித்துச் சாப்பிடுவார்களே உல்லாமல்,
அவனைக் கடைத் தேற்றுவாரில்லை. அவனுக்கொரு ஆபத்து
வந்ததானால் தாங்களுங் கூடவிருந்து அழுவார்கள். அல்லது
தூரப்போய் விடுவார்கள். நீர் நிறைந்த குளத்திற் சேர்த்திருக்கும்
பக்ஷிகள் நீர் வறண்டால் நெடுந்தூரம் பறக்கும். அதிவிருந்த
தாமரைகளோ நீருடனிறக்கும்; நீர் சுரக்கும்போது கூடப்பிறக்கும்.
அதுபோற் பெரியாரைத் துணைப்பற்றி யிருந்தால், நல்ல கேள்வி
களினாலும், சாஸ்திரப் பயிற்சியினாலும், ஞானோபதேசமாய்த் திடச்
சித்தங்கொண்டு, தெய்வ நிர்ணயத்தெரிந்து, இப்பிரபஞ்சம் பொய்
யென்றறிந்து, போகாதி விஷயங்களிற் புத்திகெட்டலையாமல், நிலை
பெற்று நெறிபற்றி நன்மையைப் பெறலாம். பெரியோர் எந்த
வருணத்திற் பிறந்திருந்தாலும் அவர்களிடம் ஜாதிபேதம் பாராட்ட
லாகாது. பெரியோர்கள் பாடம்பங் காட்டாமலிருப்பார்கள்;
நன்மை தீமைகளைச் சரியாய் நடத்துவார்கள். தருமமுஞ் சத்திய
முந் தவனார்கள்.

அத்தன்மையாகிய தெளிவுடையவர்களை அறிந்துகொண்டு, அவர்களை விட்டுப்பிரியாத இராஜனிருப்பானாகில், அவனுக்குச் சகலகாரியங்களும் வெற்றியாம். அப்படிச் கில்லாமற் போனால், உண்டதையேயுண்டு, உடுத்ததையே யுடுத்து, கண்டதையேகண்டு, களித்ததையே களித்து, கேட்டதைக்கேட்டு, கர்மபூமிக்கிலேசத்தி லழுந்தி, பெண்டு பிள்ளை பண்டுபதார்த்தங்களிலே பந்தப்பட்டு, சிறிதும் ஆத்மஞான மில்லாமல், ஆணவம், மாயை, காமியம், என்னு மும்மலக் கட்டிற்றோய்ந்து, நாற்கரணச் சேட்டையிற் சாய்ந்து, ஐம்புலன் வழியிற்பாய்ந்து, ஆறுபகையாற் காய்ந்து, மாய்ந்துபோய்விடுவான். ஆனதால், இப்பூலோகத்தில் பெரியவர் களுக்கு மிஞ்சினபதார்த்தமில்லை. உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மயமாயிருக்கின்றது. ஈசுவரன் விளையாடுகிற இந்தச் செகத்தானது அந்தப் பெரியவர்களுக்காகவே யல்லது, மற்றப்பேருக்கல்ல. அவர் கள் நிமித்தஞ் ஜெகதீசன்செய்யும் நன்மைகளெல்லாம் பூமியின் குணம்போற் பிரிந்து, நெல்லுக்கிரைக்குந் தண்ணீர் புல்லுக்கும் புசிப்பாகுமாறுபோற் பசுவாகிய ஜீவராசிகளெல்லாம் பிழைத் திருக்கின்றன. அதுபற்றி, இப்பிரபஞ்ச சுகதீபாக வாழ்க்கையில் வைத்திருக்கிற பேராசையைப் பார்க்கிலும், பெரியவர்பேரில் அதிக அன்புவைத்து, அவர்கள் தன்னிடத்தில் விருப்பமா யிருக்கும் படி போற்றி நடந்துகொண்டால், அவர்கள் எந்நேரமும் கூடி யிருந்து, திவ்வியக்கியானந் தெரிவித்து, சாஸ்திரக்கருத்தையேற்றி, சஞ்சல சித்தத்தை மாற்றி, அக்ஞானவிருளை ஆற்றிவிடுவார் கள். பெரியோளர்களின் கேள்வியுஞ் சாங்கராசமும் இல்லாமற் போனால், இராஜன் எத்தனை பலமிருந்தாலும் எவ்வளவு செல்வ மிருந்தாலும், உண்மைப்பொருள் தெரிந்து ஒருபோதுங் கதிபுக மாட்டான். பின்னு முன்னும் பிறவிக்கிடமாய்விடும். இவை களைப்பற்றி இராஜனுக்குத் தூயோர்வலியுந் துணைவலியுமிருக்க வேண்டும். இவையிரண்டு மில்லாவிட்டால் தோன்றல் பொருட் படமாட்டான். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லு கிறேன் கேள்—

தூயோர் வலியைப்பற்றிக் கூறிய கோசலராஜன் கதை

அப்பா குந்தி புதல்வனே! பூர்வத்திற் கோசலதேசத்தை மதரிசி யென்னும் ராஜன் ஆண்டிருந்தனன். அவனிடத்திற் காலவரிஷி யென்பவர் நேசமாயிருந்தனர். அவராரென்றால், இந்தக் கோசல

தேசாதிபதியின் தந்தைபிடத்தில் மந்திரியாயிருந்து அறந்து, மாத வஞ்செய்யத் தலைப்பட்டவர். இந்த ரிஷியானவர் தமதரசனிடத்தில் வைத்த அன்பினால் ஒருக்கால் இவனிடத்தில் வந்து துஷ்ட மந்திரிகளை விலக்கி இஷ்ட மந்திரிகளை நேமித்து, எந்நேரமும் திரியாக்கினி வளர்த்துக்கொண்டு, வைதிகத்தை யனுசரித்து, இராஜனுக்கு லௌகிகங்களை யேற்படுத்தி, சட்டமாய் ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணும்படி கூடியிருந்து குணப்படுத்தி, பின்பு பழையவாசனையை நினைத்துத் தபசுபண்ணப் போய்விட்டார். அவருடைய சிநேகம் பெற்ற ராஜன் குறைவின்றி வெகுநாள் ராஜ்யபாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கு நாளில், முன்னே தள்ளிவிட்ட மந்திரிகளில் ஒரு துஷ்டன் மெத்தவும் வணங்கி இவனிடத்தில் வரப்போக விருந்து, மற்றோர் தேசத்தரசனாகிய விதேகராஜனைக் கலந்து கலகம் விளைத் தான். அதனால் விதேகராஜன் அநேகர் தண்டகளுடனே புறப்பட்டு, வடவாமுகாக்கினிபோற் கொதித்து, மதரிசிராஜன்பேரி லெதிர்த்தான். இந்த மதரிசிராஜனும் படைகளுடனெதிர்த்துப் பயங்கரமான சண்டைபுரிந்து கைகலந்த காலத்தில், விதேகதேசாதிபன் மேலிட்டுக் கோசலதேசாதிபனைக் குன்றச் செய்து, அவனது கோட்டை கொத்தளமெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு நாட்டைவிட்டோடப்பண்ணினான். அந்தக் கோசலதேசாதிபன் சகல சம்பத்து மிழந்து, ஆரணியத்திற் புகுந்து, அலைந்து திரிந்து வருந்தி வாடி, முன்னே தன் தகப்பனாரிடத்தில் மந்திரியா யிருந்த காலவமகாரிஷி யெங்கே யென்று காடெல்லாந்தேடி, அவரைக் கண்டுபிடித்து நமஸ்கரித்து, “ ஓ ஐயனே! ஓ என்னுயிரைக் காக்குந் தெய்வமே! ஓ என்குல முதல்வனாகிய மூர்த்தியே! துஷ்ட மந்திரிகளால் நரகத்தில் விழுந்து முழுகிப்போக விருந்த என்னைக் கைதூக்கிக் கரையேற்றி விட்டார். என் ராஜ்யத்தில் தருமத்தை நாட்டினீர். இப்போது விதேகதேசராஜன் மேலிட்டுப் போர்விளைத்து மெலியப் படுத்தி, இராஜ்ய முதலிய அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டு என்னைக் காட்டிலோட்டினான். தேவரீருடைய திருவடியே தஞ்சமென்றடைந்தேன். என்னை இரட்சியும்” என்றழுதான். அந்தரிஷியானவர் அவனையாசீர்வதித்து, “ நல்லது பயப்படாதே! உட்காரு! ” என்று தம்முடனே கூட ஸ்நானம், பூஜை, சாப்பாடு முதலியன நடத்தி வைத்துச் சிறிதுநாள் போனபிற்பாடு இவ்வரசனைச் சுகப்படுத்த வேண்டுமென்று கிருபைகூர்ந்து, தம்முடைய சிஷ்யரை விட்டு விதேகராஜனை அழைத்து வரும்படி அனுப்பினார்.

கேள்ப்பா தருமந்தனா, அந்தச் சிஷ்யர்கள் அவ்வாறேபோய் விதேகராஜனை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வந்த அந்த ராஜன் காலவமஹாரிஷியைக் கண்டமாத் திரத்தில் பணிந்து, பாதங்களைக் கண்களிலும், சிரத்திலும், மார்பிலும், தோளிலும், ஒத்திக் கொண்டு, முத்தமிட்டு, “சுவாமி; நான் என்ன பாக்கியஞ் செய்தேன்? அடியேனொருவன் அடிமை யிருக்கின்றனென்று அன்பு கூர்ந்து அழைத்த காரணம் யாதோ?” என்று சொல்லி மீண்டு மவரடிமேல் வீழ்ந்தான். அவனை அக்காலவரிஷி ஆதரித்து ஆசீர்வதித்து, “ஓ அரசனே! இவ்வரசிளங்குமான் அளவில்லாத புகழ்பெற்ற பராக்கிரமசாலியாகிய என்னரசனுடைய குமாரன். எனக்கு மிகுந்த அன்பன். இவனை நீ யெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணி வெற்றிபெற்று, இவனது சாயுச்சிய பட்டாபிஷேகத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டனையாம். இவன் என்னிடத்தில் வந்து முறையிட்டான். இனியாகிலும் என் சொல்லுக்கிரங்கி, உன் பெண்ணை இவனுக்குக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுத்து, இருவரும் சுகமாயிருங்கள்!” என்று மங்களாசனம் பண்ணினார். விதேகராஜன், காலவருடைய வாக்கியத்தை வேதமாகக்கருதி, “சுவாமி! தமதிஷ்டப்படி நடத்துகிறேன்” என்று வணங்கிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டான். பின்பு கோசல தேசாதிபன் விதேக தோசாதிபனுடன் கைகோர்த்துக் கொண்டுவந்து, நல்ல முகூர்த்தத்தில் தன் பெண்ணை மதரிசி மகாராஜனுக்குக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுத்து, அவனுடைய பட்டினமும் இன்னும் அளவிறந்த மண் மனையும், பொன் வெள்ளி பூஷணமும், பொற்காசும் பொற்றுகிலும், போர்மோதிய யானைமுதற் றேராதி படைகளும் ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து, மகரிஷி வாக்கியப்படி மன்னர் முதலிய மகா ஜனங்களும் வேத வேதியரும் நாதகீத நாவலர்களுங் கொண்டாடிப் புகழ்ப் பொக்கிஷத்திலிருந்த திரவியங்க ளெல்லாவற்றையுங் கொடுத்து மகிழ்ந்தான். கோசலதேசாதிபன் பெண் சாதியுடனே விதேகராஜனை வணங்கி விடைபெற்றுத் தன்னுடைய பட்டினஞ் சேர்ந்து, புகழுடைய போகவாழ்விற் சுகம்பெற்றிருந்தான். ஆதலால் பூரியர் சினேகத்தைப்போக்கி ஆரியர்நேசத்தை யடைவாராகில், அவர்கள் யாரான போதிலும் மேம்பாடடைவார்கள்; வெற்றி பெறுவார்கள். எப்போதும் அரசனுக்குத் தூயோர் வலியே மேலானது. இவ்வலி யென்றும் நல்ல துணைவலியுங் கூட்டுவிக்கும். துணைவலியில்லாவிடினும் அரசன் சுகப்படமாட்டான். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

துணைவலியைப்பற்றிக் கூறிய ஒட்டகத்தின் கதை

ஓ எனது குலத்திற்சிறந்த பேரனே ! ஆகாய முகட்டையளாவிய ஒரு பெருங் காட்டில், கழுத்து நீண்டு கொழுத்து உயர்ந்த பருத்த ஒட்டகமொன்று பிரம்மாவைக்குறித்து அநேகநாள் தப சிழைத்தது. அதனது தவங்கண்டு பிரம்மா சந்தோஷப்பட்டு, அன்னவாகன ரூடராய்க் காட்சிதந்து, 'என்னைநோக்கித் தவம்புரிந்த தென்ன' என்று கேட்டனர். அதற்கந்த ஒட்டகமானது விவேக குணியத்தினாலும், தாமஸகுணத்தினாலும், பிரம்மாவைப் பார்த்து, "ஐயா சதர்முகனே ! தேவர் முதலிய மானிடர்களும் ஆச்சரியப்பட்டு நகைக்கும்படியாக நூற்றைம்பது யோசனை நிகளம் என் கழுத்து வளரும்படி அதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்" என்று வரங் கேட்டுக்கொண்டது. அவ்வாறே ஆகுகவென்று கடைச்சித்து பிரம்மதேவர்போனார். அப்பால் அந்த ஒட்டகம் மேகமண்டலத்தை யளாவிய கழுத்தை யுடைத்தாய் மமதையடைந்து, ஒருவருந் தனக்கு கிகரில்லாமல், காட்டிலிருக்கிற மிருகங்க ளெல்லாவற்றையுங் கூட்டிக்கொன்று, தாட்டியாய்த்தின்றமதோன்மத்தையாய்த்திரிந்து கொண்டிருந்தது. அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள் விபரீதமான உகாந்தகாலம்போற் காற்றுமழையுங் கலந்து, இடியுமின்னலும் பெருகி, எங்குந் தலைகாட்டவொட்டாமற் சாடின. அவ்வேளையிற் பிரம்மாண்டமாகிய தேகமும் நூற்றைம்பது யோசனை தூரம் வளர்ந்திருக்கின்ற கழுத்துமுள்ள கொழுத்த ஒட்டகமானது ஒதுங்கி யிருக்க இடங்கிடையாமல் மெத்தவுந் துக்கப்பட்டு, பிரயாசத்துடன் நானாபக்கங்களிலுமோடி, பெரிய மலையினிடத்தில் ஓர் சிறிய குகை யிருக்கக்கண்டு, அந்தக் குகைக்குள் தனது நூற்றைம்பது யோசனை நீளமுள்ள கழுத்தை நுழைத்து இளப்பாறி யிருந்தது. அந்தக் குகைக்குள் இதற்கு முன்வந்து புகுந்திருந்த ஒரு குள்ளநரியானது நூதனமாய்வந்த ஒட்டகத்தின் தலையைக்கண்டு, 'இந்த ஒட்டகங் கர்வித்துக் காட்டிலுள்ள ஜீவராசிகளைக் கொன்று தின்று களிப்புந் திருக்கின்றது. நம்மைக் கண்டால் எப்படியுங் கொல்லும். இந்த மலைக்குகைக்குள் ஒளித்திருக்கின்ற நம்மைத் துருவிப் பிடித்துக் கடித்துக் கொல்லத் தலைநீட்டியது; இது நல்ல சமயம்; இதனுடைய கழுத்து ஈக்கிரத்தில் திரும்பப்படாது. இதற்குள்ளேதானே வேலை

முடித்துவிட வேண்டும்' என்று ஒருபக்கமாய்ச் சாய்ந்து, அவ்
வொட்டகத்தின் கழுத்துநரம்பைக் கடித்து, இரத்தத்தைக் குடித்து,
பசியையு மொழித்துப் பகையையு முடித்தது.

அப்பா தருமந்தனா! அவ்வளவு பாரியும் பலமும் பெற்ற
ஒட்டகமானது ஒன்றுக்கு முதவாமல் உயிர் துறந்துபோயது! பிரமா
வைக்குறித்துத் தபசுசெய்து வரம்பெற்ற வல்லமை யிருந்தும்,
பெரியாரைத் துணைகொள்ளும் பேரறிவின் பெருமையில்லாததினாற்
பெறவேண்டிய வரத்தைப் பெறாமல், பேய்மதியால் நீளக்கழுத்தாக
வரத்தைப் பெற்று, நெடுநாளிராமல் உயிர் நீங்கியது. அதுவுமன்றி,
துணைவலியாகிலு மிருக்குமாகில் நரியினுடைய பகைகேரிடாது.
காட்டிலிருக்கும் ஜீவராசிகளைப் பகைபாக்கிக்கொண்டு, உதவி
யொருவருமில்லாமல் துணைவலியு மிழந்துசோர்ந்தது. ஆகையால்,
இராஜர்களுக்குப் பெரியவர்களின் சேவிகவாசமும், குடிவழியிற்
கூடிய துணைவலியுமிருக்க வேண்டும். முற்காலத்தில் வில்முனையில்
மேதினியை ஜயிக்கும் வல்லவராகிய ஸ்ரீராமன் திரிபுவன ஜயதர
னாகிய தம்பியிருந்தும், கவிக்குலங்களைப் படைகூட்டிக்கொண்டு
போய் கடலைக்கடந்து, அடலைத்தொடர்ந்து, இராவண வேட்டை
யாடி, அயோத்தியில் வந்து, ஸீதைபுடன் பட்டங்கட்டிக் கொண்
டார். ஆனபடியால், எவ்வளவு வல்லமை சமர்த்திருந்தபோதிலும்,
முக்கியத் துணைவலி யிருக்கவேண்டியது. இந்தத் துணைவலிக்கு
இவ்வளவென்று ஒரு அத்தில்லை. சத்துருவின் பலம் எத்தன்மை
யுடையதோ அத்தனைவரைக்கும் விஸ்தாரத் துணைவலி வேண்டி
யது. பகைவர் மேலிட்டுப் பகைத்து வருங்காலத்திற் படைத்துணை
யானது கோட்டைவாயிற் கதவென்று குறிக்கலாம். இராஜனுடைய
செங்கோல் சாயாமலிருப்பதற்குப் பெரியவர்களுந் துணைவலியுமே
துணையன்றி வேறில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட ராஜனைச் சினேகித்த
பேருக்கும், அவனொளாப்பட்ட பூமியிற்பிறந்த பேருக்கும் பாவமனு
காது. யாதேனு மோரேதுவால் நேரவிருக்கினும், பஞ்சுப் பொதியிற்
பட்ட நெருப்புபோல் இராஜனுடைய நன்னெறித்துணை ஏற்பட்டுப்
போக்கிவிடும். அதெப்படியெனில், ஒரு சிறிய கதையினைச் செல்லு
கின்றேன் கேள்—

நன்னெறித்துணையைப்பற்றிக் கூறிய

வேடராஜன் கதை

ஓ தருமபூபே! இந்நாட்டைச் சார்ந்த பெரியகாட்டிலே பாரி யாத்திர மென்னும் பர்வத மொன்றுண்டு. அந்த மலையினிடத்திற் காப்பவ்ஷிய நென்று ஒரு வேடனிருந்தான். அவன் ஜாதியில் வேட னானபோதிலும், உத்தமகுணமும், சத்தியவசனமும், தருமமுங் குடிகொண்ட மனசும், தயாளத்துவமாகிய சாந்தமும், பொறுமை யும், அருமையும், வீரதமும், தூய்மையும் மேன்மையு முடையவன்; மகாதாஷ்டிகள்; புஜபல பராக்கிரமன்; மெத்தவுந் தபிரியம் படைத்தவன்; வில்லில் வல்லவன்; பொய்யை யறியாதவன். அவன் தான் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்த காட்டுவழிகளில் மிருகபயம், வேடர்பயம், திருடர்பய மில்லாமற் காத்து, தவசிகளுக்குத் தொண்டுபுரிந்து தன் குலாசாரப்படி பட்சிமிருகங்களை யடித்துண்டு சுகித்து, பெண்டு பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்துவந்தான். அவனை உத்தம நென்று பெரியோர்கள் கொண்டாடினார்கள். அக்காட்டி லிருக்கும் ஏனாதியர் முதலிய தீயரும் மற்றஜாதியருஞ் சேர்ந்து, அவனது நற் குணங்களை யோர்ந்து, 'நீரெங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவாயிருந்து நன் மார்க்கம் போதித்து, ஆசாரவிவகாரம், பாபபுண்ணியம், நன்மை, தீமை, சுபாசபம், இவைகளுக்கெல்லாம் வரன்முறை யேற்படுத்தி, நாங்கள் நரகம்புகாமல் நற்பதவி பெறும்படியாகக் கண்டனை தண் டனையுடன் நடத்திவர வேண்டும். நாங்களும்து ஆனைக்குக் கீழ்ப் படிந்து நடக்கிறோம், என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர்களை அப்புருஷ லக்ஷணமமைந்த தாமரைக்கண்ணுடைய வேடன் பார்த் துச் சொல்லுகிறான்—ஓ பிரஜைகளே! நீங்களெல்லாருந் தருமந் தெரியாதவர்கள். உங்களை யொருவழிப்படுத்தி ஆளுகிறபேர் ஒருவரு மில்லை. ஆனாலும் நான் சொல்லுகிற வசனத்தைக் கேளுங்கள். எப்பேர்ப்பட்ட இடுக்கணவந்த போதிலும், உயிர்போங்காலத்திலும் என்னுடைய ஆக்கையைத் தட்டுகிறதில்லை யென்னுஞ் சத்தியம் உங்களிடத்திலே உண்மையாயிருக்குமானால் நீங்கள் கேட்டுக் கொண்ட வண்ணம் நான் ராஜாவாயிருக்கிறேன். இதற்கென்ன சொல்லுகிறீர்கள்" என்று பச்சைமேனியையுடைய வேடன் கேட்க, அவர்களியாவரும் 'அவசியஞ் சத்தியமாய் அப்படியே அத்து

மீராமல் உமது கட்டுப்பாட்டிலிருக்கிறோம்' என்று சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள்.

அப்போது காப்பவ்வியனாகிய வேடன் சந்தோஷித்து, பாரியாத்திர பர்வதத்தினிடத்தில் ஓர் ஆசனமேற்படுத்திக்கொண்டு, காட்டிலிருக்கும் வேடர் முதலிய பேர்களைக் கூட்டிச் சபையேற்படுத்திவைத்து, சிற்சில தருமத்தின் இயல்பெடுத்துச் சொல்லுகிறான்—“கேளுங்கள் வெகு ஜனங்களே! இன்றுமுதற் பசுக்களையும் பிராமணர்களையும் தொழுது அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து போற்றுங்கள். அவர்கள் உங்களைக் கோபித்தாலும், உதைத்தாலும், முட்டினாலும், திட்டினாலும், அடித்தாலும், நீங்கள் பதிலுக்குக் கோபிக்கக்கூடாது. கோபத்தை நாயாக நினைத்துக் கட்டிப்போடுங்கள். சொர்க்கபதம் வேண்டுமென்கிற அக்கரையிருக்குமாகில் தாயை, தகப்பனை, தமையனை, தெய்வமென்றெண்ணிப் பூசித்து, அவர்கள் சொல்லுக்கு எதிர் சொல்லாமல் வழிபட்டு நடவுங்கள், பெண்சாதி பிள்ளைகளை அன்புடன் விசுவாசித்துப் போஷித்து வாருங்கள். பரஸ்திரீ கமனம் பண்ணுதீர்கள். அண்ணன் தம்பிமாருடனேயுந் தாயாதிகளுடனேயுந் கலந்திருந்து, வேற்றுமையில்லாமற் சாப்டிடுங்கள். எந்த விஷயத்திலும் ஒருவரை யொருவர் வஞ்சிக்கவேண்டாம். சுபாசுபங்களில் விரோதமில்லாமற் கலந்து நடத்துங்கள். பிறருக்கு இடங்கொடாதீர்கள். சத்துருவின் பேரிற் சண்டைபோடுகிறபோது சார்த்தத்தையும் பொறுமையையும் தூரத்தள்ளி வையுங்கள். மற்றவேளையிற் கோபத்தை எட்டப் போக்கிவிடுங்கள். நம்முடைய ஜாதியாசாரம் ஜீவஹிம்சை செய்யுந் தொழிலானாலும், நமது பசிக்குங் குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்குந் தக்கதாய் உயிர்வதை பண்ணிக்கொள்ளவேண்டியது. சத்தியந் தப்பலாகாது. தலைபோகிறகாலம் வந்தாலும் பொய் பேசவேண்டாம். ஒருவரை பொருவர் பார்த்துப் பொறுமைப்படவேண்டாம். அதிக ஆசைப்படவேண்டாம். புறங்கூறவேண்டாம்” என்று தருமாஸ்திரம் போதித்து, ஜாதிக்கட்டோலையுடன் பட்டோலை யேற்படுத்தினான். அவ்வாறே யாவரும் நல்லொழுக்கத்தை யனுசரித்து, வேடராஜன் விதித்த விதியின்படி முறைதப்பாமல் ஒப்பாகநடந்து வந்தார்கள். அதனால் தீயவேடர்களெல்லாம் தீவினை கடந்து, அந்தியகாலம் வந்த போது யாவரும் தேவலோகத்திலே ஸ்திரமாகிய நற்கதிபுகுந்தார்கள். இதுபோலவே இராஜனுடைய நன்மைகளினால் ஜனங்களெல்லாரும்

கற்கதி பெறுவார்கள் (அரசனெவ்வழி குடிசளவ்வழி) இதை நீ யறிந்துகொள். இனி நல்லோரென்று சொல்லப்படுகின்ற தலைமையானவர்களின் சினேகத்திறத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்—

நல்லோர் நட்பைப்பற்றிக்கூறிய புருவின்கதை

ஓ பாண்டுமைந்தனே ! உயர்ந்த குலத்திலுதித்து, சகல கலைக் ஞானமுதித்து, பெரியோரென்று துதிக்கப் பூசிவதபெற்ற புண்ணிய வான்கள், ஒருவரையடுத்துத் தந்திரம்பண்ணிச் சிலபொருளைக் கிரகிக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு நேசிக்கமாட்டார்கள்; எந்தக்காலத்திலும் ஒருவனும் பெரும்பொருளுக்கு இச்சை கொள்ளார்கள்; ஒருவனிடத்தில் வரும்போதே வீட்டில் உலைவைத்துப் போட்டுவரார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய சினேகம் ஒப்பற்ற நேசமென்று யோசித்துக் கொள்ளுக. இவர்கள் தான் பலபொருளு முதலும் பனைத்தாரு போன்றவர்கள்; மழைப்பொழியு மேகம் போன்றவர்கள். பிரதியுபகாரத்திற்கு எதிர்பாராதவர்கள். மேலும் இத்தியாதி குணங்களையுடையதாய்ச் சகலவித்தைகளும்பற்றி ஞான மற்றபேர்கள் நான்குவருணத்திலேயுமுண்டு. பட்சிமுதலாகிய மிருகங்களிலேயுமுண்டு. எதிலே நல்ல ஆத்மக்கியானமும் ஈஸ்வர பத்தியும், வேதவிதியுந் தப்பில்லாமலிருக்கிறதோ அதனைத் தெரிந்து சந்தோஷித்து, பூமியிலுள்ள ஆன்மாக்களின் பேரறிவாளராகிய பிரபலரையறிந்து, கன்மத்தாற் சாதியோ ஜன்மத்தாற் சாதியோ என்னுங் கருமத்தை மதித்து, பாசி நுறை முதலியன நீக்கி நீரைக் கொள்ளுவதுபோலும், உமியைப் போக்கி அரிசி பெறுவதுபோலும், புல்விதழை விலக்கிப் பூவைத்தரிப்பதுபோலும், புன்மைகளையகற்றி நன்மைபெறுவதுபோலும், குலபேதம்பாராமல், அவர்களிடத்திலுற்ற அதிசயம், மகிமை, ஆசாரம், இவைமுகலிய நன்னெறி நலத்தைப் பிரயோசனமாகக்கொண்டு விசுவாசிக்கவேண்டும். மேலும் சகலவித அலங்காரங்களுடனே வானமளாவிய இரதத்தை ஒரு பொருட்டாய் மதியாமல் அதனது அஞ்சுராணியை ஆஸ்பதமாய்ப் பார்ப்பதுபோல், குலத்தை மதியாமற் குணத்தை நிதானித்துச் சுகத்தைப்பெறவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட நற்குணமுடைய பேர்களைச் சிற்குணமுள்ள பெரியோர்கள் தெரிந்துகொள்வார்கள். அவர்களா லடையத்தக்க பேற்றை நான் சொல்லி யாற்ற மாட்டேன். இத்தன்மைவாய்ந்த சிவக்கியானம்பெற்ற முதன்மையானவர்களைச் சண்டை முனையில் சென்ற வீரனானாலும், பஞ்சமா

பாவினானாலும், படியாதமுடனாலும், சமயவாதியானாலும், சாது சங்க மற்றவனானாலும், சண்டையுடனே தெண்டனிட்டு வழிபடு வார்களாயின், தங்களுடைய துற்குணங் கெட்டு நல்ல குணம் பிறந்து தரிசனமகத்துவ பக்தியினாலே கடைத்தேறிப் போவார்கள். அவர்களின் பகையைச் சம்பாதித்துக் கொண்டாலும் பாக்கிய முண்டு. இதற்குச் சாட்சியாக ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

ஓ அறக்கடவுள் மைந்தனே! காருண்யமுள்ள பெரியோர் போன்ற ஓர் ஆரண்யத்தில், விழுதுவிட்டுத் தழைத்திருக்கின்ற ஆலமரத்தின் கிளையில், புருடனும் பெண்சாதியு மாகிய இரண்டு புறாக்களிருந்தன. அவ்விரண்டுத் தங்கள் குடித்தன முறையிற் குறை வறக்கலந்து, மனதொருமையாய் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமல் வாசம் பண்ணிக்கொண்டு வருகாளில் ஒருநாள் ஆண்புறா வெளியே போயிருக்குஞ் சமயத்திற் பெண்புறா தன்னுயக்கனத்தேடித் தங்க ளினத்தின் கூச்சலின்படியே கூவிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது வில்லும் அம்பும்பிடித்து மிருக முதலிய பட்சிகளைக் கண்டால் தாட் சணிய மில்லாமலடித்து, நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்கிக்கடித்துத் தின் னும்படியாகிய கரோமான ஒரு வேடன் வந்தான். அவன் எந்நேரமுங் கொலைசெய்யுந் தொழிற்குறிப்பினை யுடையவன். அவன் சிறு கண்ணி றுக்கி முறுக்கிய வலையைக்கட்டி, இரையைத் தெளித்து, தீபகப்பட் சியை வைத்து, உட்சுருக்குக் கயிற்றைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, தழைகளினாலே தன்னைமறைத்து,பட்சி மிருகங்களுக்கு யமன்போல ஒளித்திருந்தான். அப்போது அம்மரத்திலிருந்த பெண்புறாவானது கண்ணிவைத்திருக்கின்ற காரியத்தெரியாமல், வேடன் பழகிவைத் திருக்கிற தங்களினமாகிய புறாக்களும் அங்கிருக்கக்கண்டு, பறந்து வந்து விழுந்து அக்கண்ணியி லகப்பட்டுக்கொண்டது! உடனே அந்த வேடனானவன் சுருக்குக் கயிற்றை இழுத்துச் சுறுக்கில் ஓடிவந்து, பெண்புறாவைப் பிடித்துப் பையிலடைத்து, இன்னும் பட்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஆகாயத்தில் மேகங்கவிந்து சூரியகிரணமாறி, பெருங்காற்று மின்னற் பேரிடியுடனே நரநர வென்று பெருமழை பொழிந்தது. இந்த வேடன் தோற்பைபோல் நனைந்து, நடுக்கமுங் குளிருமுண்டாய்ச் சரீரஞ் சிலிர்த்து, வெளே லென்று வெளுத்து, வாயுங்காலும் விரைத்து, கண்ணுமனமும் இருண்டு, காதுமூக்கும் அடைந்து, கருவிகரணங்களுங் குறைந்து பூமியில் வீழ்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில் ஆண்புறாவானது ஆலமரத் திற்கு வந்து தன்னுடைய பெண்புறாவைத்தேடி, “ஐயோ! பெண்

ஞாயகமே! ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! ஓ பெண்கள் பெருமானே! ஓ பெண்ணரசி! என்று மனநொந்து வாடி, 'அந்தோ இந்த மழையி லெங்கே அகப்பட்டு அயர்கின்றனையோ? எங்கே வழிதெரியாமல் நிற்கின்றனையோ? எங்கே வருந்தி யென்னைத் தேடுகின்றனையோ?' என்று வாய்வறண்டு புலம்பி எவ்விடத்திலு மோடி, இலையிலையாய் நாடி, இனி யென்னுசை யெவ்வாறாமோ? ஓ ஏந்திழையே! ஓ எனக்கிசைந்த இன்பமே! என்று பலவாறாகப் புலம்பி, வேடன் கையிலகப்பட்டு வலைப்பையி லிருக்கின்ற விதமரியாமல், வாய்விட் டலறிப் பேய்போல் தவித்தது. அதனுடைய வருத்தத்தை அவ் வனத்தி லிருந்த மாதவரெல்லோரும் பார்த்து வருந்தி 'ஆ! ஆ! பெண்ணுசையின் பெருமை இப்படிப்பட்டதோ?' என்று நினைத் துக்கொண்டு பேதுற்றார்கள். மிருகங்கள், பட்சிகள், மாங்கள், மலை கள் முதலியவைகளும் புண்ணீர்போன்ற கண்ணீர் விட்டன. இப்படிக்கு மண்ணும் விண்ணும் கலங்கும்படியாய் வருந்திய ஆண் புரு சற்றுநேரம் மூர்ச்சைபோயிருந்து, பின்பு தெளிந்து நெடுமூச் செறிந்து சொல்லத் தொடங்கியது—

ஓ பெண்ணே! உன்னைக்கூடிய நாள்முதல் இந்நாள்வரையிலும் ஒரு நிமிடமேனும் பிரிந்தறியேன். நீயும் என்னைவிட்டு நீங்கின தில்லை. நாயகனே தெய்வமென்று பூலோக வழக்கத்தை நாடி, என் னைப்பற்றி உபசாரம் பண்ணிவந்தாய். உடலிரண்டும் உயிரொன்று மாக இருந்தோம். உன்னைப் பிரிந்த என்னுயிர் இன்னுமிருக்கிறது. நீ யின்னுமென்னிற் காணாது தாழ்கின்றனே! ஆ பேதாய்! உன் மன மென்ன கல்லோ? இரும்போ? நானறியேன். நீ இப்போது யாருடைய துற்போதனையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாயோ அதனையுந் தெரிகிலேன். ஓ என்னகத்தன்பே! வகைமோசம் வந்ததோ? மதி மயங்கிப் போச்சுதோ? என்னை மறக்குங் காலம் ஆச்சுதோ? மழை யால் உயிர்மாய வாச்சுதோ? உயிருடனிருந்து என்னைச் சோதிக்கின்றாயோ? விறுதாலிலென்னை வாதிக்கின்றாயோ? நீ பிடித்த பிடி யைச் சாதிக்கின்றாயோ? இல்லை மறந்துவிட்டாயோ? என்னைக் காணாதபடியால் இறந்து விட்டாயோ? பெருங்காற்றில் அகப்பட்டுப் பறந்து விட்டாயோ? இப்பூமியின் வாழ்க்கையை மறந்து விட்டாயோ இனி யொருக்கால் நானுன்னைக் காண்பேனோ? இன்பவிளையாட்டைப் பூண்பேனோ? ஓ தெய்வமே!" என்று பெண்சாதியை நினைத்துக் கொண்டு, வருந்தி வருந்தி, மருண்டு மருண்டு, கிலேசத்துடன் கண் ணீர் விட்டழுதது. இந்த ஆண்புரு புலம்புஞ் சஞ்சல வசனங்களை

யெல்லாம் வேடனுடைய சிக்கப்பையி லகப்பட்டிருந்த பெண் புறவானது கேட்டு, 'ஐயோ பாவம் நம்மைக்குறித்து ஏனிப்படி துயரப்படுகின்றார். நமது நாயக' ரென்று சிந்தை கலங்கி, மீட்டுத் தனக்குள்ளே தானொன்று, மிஞ்சிப்போன காரியத்திற்கு வேறு செய்கை யென்ன விருக்கிறது. ஆங்காலமெல்லாம் அன்புடன் வாழ்ந் தோம். இது போங்காலம் ஏதோ பொல்லாதகாலம் பிரிவினைகாலம் சாங்காலம் இதைக்குறித்துச் சஞ்சலப்படுவானேன்? நல்லது இதை நம்மால் விலக்கிக்கொள்ளும் வல்லமை யுண்டானால், முன்னோர் முதலிய பேர்களெல்லாம் முடியாதிருப்பார்களே, ஆகையால், வினைப்பகுதியை வெல்ல வல்லவரில்லை' என்று மனவுறுதிகொண்டு தன்னையகளைக் கூவியழைத்து, 'ஓ பிராணநாயகா! ஓ பிராணவல்லபா! ஓ பிராணசகிதா! ஓ புருஷசிரேஷ்டா! ஓ புருஷமேகா! ஓ புருஷ சிகாமணி! ஓ புருஷபுனிதா என் வினைவசத்தால் இந்த வேடன் கட்டிய வலையில் விழுந்து, கட்கத்திலிருக்குஞ்சிக்கத்திற்கிக்கி, இவன் கைக்குள்ளாய் விட்டேன். நான் மகா தீவினையுடையவன். என்னை யொரு பொருட்டாக நினைத்து நீர் மனவையவேண்டிய மார்க்க மென்ன? உம்முடைய பேரறிவாண்மையை எங்கே போக்கடித்துக் கொண்டீர். நித்தியா நித்திய வஸ்துவிவேக ஞானத்தை மறந்து, சமயம் வந்தவேளையில் மயங்கித் தாபந்திரியப்படலாகுமா? அப்படி படுவதினால் பயனுண்டாகுமா? இது நமக்கு முன்னும் பின்னும் நடத்திருக்கிற காரியந்தானே. போனதுபோக நின்றவரைக்கு நிலை தவறாமலிருந்து, என்றென்றைக்கும் பயமில்லாத இன்பத்தைத் தேடும். என்னுறவைத் துறவாகக் கொள்ளும். இந்த வேடனுடைய சமுசார விசாராசல்லியம் எப்பேர்ப்பட்டதோ, இவனது பசி யெத் தன்மையுடையதோ, நானொரு பிராணி அகப்பட்டதை நம்பி, வேறு ஆகாரம் அகப்படாமையால் வெம்பி, மழை, குளிர்காற்று இவை களிநாற் மாய்ந்தவன்போல் ஓய்ந்து கிடக்கின்றான். நான் இவனது பையிலடங்கி உய்யும்வகை யில்லாமல் உபாதிப்படுகிறேன். ஆனதால் இந்தவேளை என் பிராணன் விறுதாவிற் போகாமல், இவனுடைய பசிக்குங் களைக்கும் உபயோகப்படும்படி நீர் சகாயம் பண்ணும்.

ஐயர் இவ்வுலகத்தில் தோற்றப்படுவதாகிய நாமரூபமாவதெல் லாம் நசியும் பொருளே யல்லது வேறல்ல. இன்னும் பற்பல நாளிருந் தாலும் ஒரு நாளிறப்பது நிச்சயம். தூங்குவதுபோல் இறப்பு, தூங்கி விழிப்பதுபோற் பிறப்பு. இதையறிந்தும் பிரபஞ்சத்தோர் எண்

ஊவதெல்லாம் பறப்பு. இப்பறப்பினால் நமக்கென்ன உண்டாகுஞ்
 சிறப்பு? ஐயோ இதுவே பந்தம். இந்தப் புன் பிறவியின் போகத்
 தெரிந்த புறவினமான நீர் கலங்கி மயங்குவதற்குக் காரணம் யாதோ
 அறியேன்? இந்த விசாரத்தை விவேக விசாரணையால் விட்டுவிடும்.
 நாம் வாழ்ந்த இவ்வற தருமம் பழுதுபட்டு நாகத்துக் கேதுவா
 காமல், இவ்வேடுவனுக்கு உபயோகமாகும்படியாய்ச் செய்யும். இந்த
 வேடன் எண்ணியவெண்ணம் இன்னும் நிறைவேறாம விருக்கின்
 றது. திருந்திய மனைவாழ்க்கையி லிருந்த விடத்தில் விரும்பிவந்த
 விருந்தாளிக்கு ஊட்டிவைக்க வேண்டிய ஒருமை நமக்குண்
 டல்லவா? வந்த விருந்தாளி பட்டினியிருக்க நாம் பார்த்திருப்பது
 பாபமல்லவா? நம்முடைய வீடேறிவந்தவன் எப்படிப்பட்டபகைவனா
 யிருந்தாலும், அவனை நாம் அதிதியாய் நினைத்து ஆதரிக்கவேண்
 டுமே. ஆகையால், இந்த வேடனாகிய அதிதியை ஆயாசந்தீர்த்துப்
 பூசைபண்ணி வையும். ஐயனே! உம்மாலே யெனக்கும் கல்ல பதவி
 கிடைக்கும். இனிமேல் நாமிருவருங் கூடிவாழ நேரிட்டாலும், இது
 வரையில் அதுபவித்த ஆசாபாசமே யல்லது வேறே நூதன
 முண்டோ? எப்போதும் உமக்கு முந்திப்போக வேண்டுமென்று
 முழுமனதுடனினேந்த என்னெண்ணத்தின் வண்ணந் திண்ண
 மாய்து. அண்ணலே ஆகிலுங் கண்ணியமா யிறந்து நமது பந்துக்
 களுக்கு சிறந்துபார்க்கப் பாக்கியம் பண்ணுமற்போன பாபமென்
 னவோ தெரியவில்லை. வினையின் பயனை ஒருவராலும் வெல்ல முடி
 யாது. நாம் மனோவாக்குக் காயங்களினால் வஞ்சனை யில்லாமல்
 நடந்தால், வருவது வரட்டும். போவது போகட்டும். இப்போது நீர்
 நன்றாயிருக்க, ஆபத்தினால் ஒருவன் அவஸ்தையடைந்து விழுந்தால்
 அதைக்கண்டுஞ் சும்மாவிருப்பது பாபத்திற்கிட மல்லவோ?
 என்று அநேகவிதமாகப் புருடன் மனதைத்தேற்றிய பெண் புற
 வின் பேச்சைக்கேட்ட ஆண்புறவானது, அறிவுடன் தெளி
 வடைந்து, ஸ்திரீயின்பேரிலிருந்த சொந்த பந்தத்தைத் தொலைத்து,
 மழை காற்று விட்டும் எழுந்திராமல் வகைமோசமாய் விழுந்திருந்த
 வேடனென்னை வந்து, 'நாங்களிருக்கும் இடந்தேடிவந்த நாதனே!
 நீரிப்போது அடைந்திருக்கும் வருத்தத்திற்கு நான் செய்யவேண்
 டிய உபசார மின்னதென்று கட்டளையிட்டருளினால், அவ்வாறு
 நடந்து கொள்ளுகிறேன்' என்று சொல்லிற்று. வேடன் 'ஓ ஆண்
 புறுவே! நானிந்தவேளை பிழைத் தெழும்படி என்னுடைய குளி

ரைப் போக்கி விடுவாயாகில், இதற்கு மிஞ்சின உபசாரமும், உபகாரமும், உதவியுமில்லை' என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

கேளப்பா தருமந்தனா! அந்நேரமே அந்தப் புறவானது அதிக வேகமாய்ப் பறந்து, முறிந்து கிடக்கின்ற சிறிய விறகுகளை மூக்கினாற் கொண்டுவந்து சேர்த்து, காட்டுத்தீமூட்டி, தன்னுடைய இரக்கையைவீசி, அவ்வீசதவினா லுண்டாகுங் காற்றினால் எரியச் செய்து, வேடனுக்குச் சூடுறைக்கப் பண்ணியது. அப்போது வேடன் புரண்டெழுந்து முன்னும்பின்னுந் தீகாச்சி, குளிர்போய் ஈரம்புலர்ந்து திமிர் நீங்கினவனாய்க் கையைக் காலை நீட்டியசைத்து, நெட்டையிட்டு, கோட்டுவாய்விட்டு, மெள்ள எழுந்து, மறுபடியு மிருந்து, அதிகப் பசியினால் வருந்தி வாடுகிறான். அப்படி வாடிய வேடனுடைய வெறுமையறிந்த அந்த ஆண்புறவானது அவனை நோக்கி, “ஓ அரண்யவாசி! உமக்கு மிகவும் இளைப்புந்களைப்பும் வந்திருப்பதாய் எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நானிந்தப் பட்சியுடம் பெடுத்ததற்கு உமது பசியாறச் செய்வதே எனக்குப்போதுமான பிரயோசனமாகக் காணப்படுகிறது. ஆகையால் நீர் பசியினாலே வருத்தப்படவேண்டாம். நானிந்த நெருப்பிலே வீழ்ந்து இறக்கிறேன். என்னை யெடுத்துப் புசித்து உமது பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்!” என்றுசொல்லி ஆகாயத்திலெழுந்து படபட வென்று இரக்கையையுதறி, “ஓ ஜகதாக்களுகிய கடவுளே! உம தாக்களுயால் நல்வினை தீவினைப்பயனை அனுபவிப்பதற்கு எடுத்த இந்தத் தேகமானது பசித்துவந்த அதிதியாகிய வேடனுக்கு இரையாகக்கடவது’ என்று மூன்றுவிசை கூவி இரக்கையை யொடுக்கிக்கொண்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திறந்தது. அதைப்பார்த்திருந்த வேடன் அதிசயப்பட்டு, ஒருபக்கம் வருதுகிறபசியால் துன்பப்பட்டு, அந்தப்புறவை வெந்தபின் எடுத்துச் சாப்பிட்டுத் தண்ணீர் குடித்துப் பசிதணிந்து, அகங்குளிர்ந்து, முகமலர்ந்து தருமத்தை நினைந்து, “இத்தரணியிற் பிறந்த ஆத்மாக்களிற் பேரறிவுடைய புறவானது மெத்த அருமையானது. நானிதுவரையிலும் இப்பேர்ப்பட்ட ஜீவனவைப் பார்த்ததில்லை. ஐயோ! இதனது பெண் சாதி என் கையிலகப்பட்டிருக்க இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கைப்படிக்குப் புலம்பித்தவித்து, அந்தத்துக்கத்தை உடனே மறந்து, நமதுயிரையும் புரந்து, நமது குளிரையும் போக்கி, தன்னுயிரையு மாய்த்து, தன்னுடைய நமதுபசிக்கு உதவியாக்கியது. இத்தனையுபகாரம் பண்ணிய ஒரு பட்சிக்கிருந்த நல்லறிவு நமக்கில்லாமற் போனதென்ன?

நாம் மானிடதேகமும் வழிதுறை தெரிந்த ஞானமு முடைத்தா யிருந்தும், பாழான பசி நிமித்தம் அதைப் புசித்துவிட்டோமே! ஐயோ நம்மைப்போற் பாபஜனனமில்லை' என்றிவ்வாறு பரதவித்து சிறிதுநேரஞ் சோர்வுற்றிருந்து மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து, 'ஆ! ஆ! என்ன காரியஞ் செய்தோம்? இந்த அற்பவுயிரை வளர்ப்பதற்காகவா சில ஆத்மாக்களை வதைப்பது? அப்படி உயிர்வதை செய்து உண்டு, சுகித்தும், களித்தும், என்னபலனைப் பெற்றோம்? இந்தக் கொலைத் தொழில் புரிந்து குடும்பத்துடன்கூடி மகிழ்ந்த நமது தந்தை, தாய், பாட்டன், இவர் முதலியபேர்கள் எங்கே? எல்லோரும் இறந்துதானே போனார்கள். இருந்தவ ரொருவருமில்லையே. இந்த ஆண்புரூவைப் போன்ற புத்தி மான்கள் மனிதருள்ளுங் கிடையாரே. ஏதேது? இன்னுமென்ன தீவினைக்காளா யிருக்கிறோமோ தெரியாது' என்று மன தினகிவாடி வலைப்பையிலிருந்த பெண்புரூவைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, 'உன் புருஷனுக்கொப்பாகிய புண்ணியவாளை இம்மண்ணு லகிற் கண்டதுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. அவரை கிணைக்குந்தோறும் எனக்கு மனக்கலக்கமாகிறது. இப்படிப்பட்ட உத்தமனுக்கு நான் துரோகியாய் விட்டேன்! மிகுபாபியாய் விட்டேன். என்னாவியோ கரைகிறது. என்னாக்கை பரதவித்தலைகிறது. ஆனபடியால் அவ ருடன் கூடிப்பிரியாமல் வாழ்ந்த உன்னை எரியாற்சட்டுக் கொல்ல மாட்டேன். என் பாழான அங்கத்திற்கு இரையாக வொட்டேன். உனக்கிஷ்டமான இடத்திற்குப் போய்விடு' என்று விட்டுவிட்டான். அந்தவேடுவன் கையினின்று விடுபட்ட பெண்புரூவானது வானத்தி லுயர்ந்து பறந்து, வட்டமாய்ச் சுற்றிவந்து வேடனையடுத்து "ஐயா நானும் என் புருஷனும் (இல்லறமல்லது நல்லறமன்று) என்னும் விதியைவிரும்பி வாழ்ந்தோம். இருவரும் மனங்கலந்து இன்பத்தி லாழ்ந்தோம். நீர் எங்களையொருபொருளாய் நினைத்து நாவுக்குச் சுவை தேடி, நாங்களிருந்த வீட்டைக்கூடி வந்த நீர் அதிதியாய் விட்டீர். இல்லறதருமத்தை இச்சித்தபேர்கள் பாதேசிகளுக்கு அன்னம்படைத்து, பிராணதத்தங் கேட்பினுங் கொடுத்து, அவர்கள் கொண்ட பசியகற்றி அவர்களைப் பரிவுடனனுப்ப வேண்டியது. அதுகண்டு வேதாகம விதியின்படி என் புருஷன் உம்முடைய பசிக்கு உணவாயினார்! இப்போது நீரென்னை விடுத்து எங்கேயாகி லும் போய் இன்பத்தை யடைந்து வாழென்றிசைத்தீர். அன்பனே! என்னுடன் வெளிப்பட்டபோதே எனக்குப் போதம் போய்விட்டது. என்னன்பன் நீங்கிய அப்போதே எனக்கு ஆசையும் அலங்ராரசுமு

மகன்றன. கொண்டவன் கலைந்தபோதே என் கொண்டையுங் குலைந்தது. மகிழ்நன் மடிந்தபோதே என்வாழ்வு மடிந்தது. இனியென்வாணுள் முடியவேண்டியதே. நான் என்னுயகனுக்குப் பாரியாளாகையால் உயிர்போய் உடலிருப்பதுபோற் பதிபோய் பாரியாளிருப்பதிற் பயனென்ன ?

ஐயா வேடர்கோவே! ஒரு சற்குண நாயகனுக்குச் சையோ கத்தலைவி பொத்திருந்தால், ஐயமிட்டுண் என்று சருதி வாக்கியஞ் சொல்லி யிருக்கின்றது. அதுபோலவே என்னுயகன் அதிதியாகிய உமக்கு ஆத்ம திருப்திப் பண்ணிவைத்தார். நானும் ஒத்து நடந்தால் மாத்திரம் அவருதவிய ஆகாரப்பலன் பயன்படும், நான் அவரிஷ்டம்போற் கலந்து நடவாவிடில், இதுவரையிலும் நாங்கள் செய்துவந்த இல்லறவாழ்வும், விரதமும், தருமதானமும் நிஷ்பல் மாய்ப்போம். எனக்கு நல்லகதியில்லை. என் பதியின் எண்ணம் போல் நானும் உள்ளத்திற் பதிவிப்பேனாகில், நாங்களிருவரும் பதவியடைவோம். இல்லாமற்போனால் அவரங்கும் நானிங்கும் அலைந்து நரகத்தில் வீழ்வோம். ஆதலால் என் காதலன் உம்மைப் போன்ற நல்லோருக்குப் பகிபாற்றியும் வருத்தப்பட்டா ரென்கிற பேர் வராமல், என்னையுங்கூட அனுப்பிவிடும். ஓ ஏந்தலே! ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷனைவிடத் தெய்வம் வேறில்லை! விரதகோன்பில்லை, கோயில் குளமில்லை. சூர்த்தி தீர்த்தமில்லை. மஞ்சளில்லை, மாலை யில்லை, வாசனையில்லை, எல்லாச் சிறப்பும் புருஷனே யன்றி வேறொன்றுமில்லை. இந்தத் தருமங்கள் அருமையாகப் போதித்து இதனது உண்மையைத் தெரிவித்த பேர்களும், தெரிந்து நடந்த உத்தமஸ்திரீகளும் எமவாதனை யில்லாமல் இகபர சாதனத்தை யென்றும் பெறுவார்கள். ஆதலால் நீர் என்னைப்பட்டிக்க ஆசைப் பட்டுப் பிடித்த இச்சைதீரப் புசிக்கக்கடவீர். என் கணவனுடன் நானும் போய்ச் சேருகிறேன்' என்று உயரவெழும்பித் தலைகீழாய் வீழ்ந்து, தன்னுயகனிறந்த நெருப்பிலே தானும் பிராணனை விட்டது! உடனே அப்புறக்களிரண்டுத் திவ்வியதேகம் பெற்று, தேவ விமானத்திலுற்று, தேவதுந்துமி முழங்க, தேவகூட்டங்கள் நெருங்க அரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்தமை முதலாகிய அப்ஸர ஸ்திரீகள் நடனம்புரிய, தேவரிஷிகளும் அவர்களுடைய தரும பத்தினிகளும் ஆலவட்டம், சாமரம், குடை, கொடி, பூரணதும்பம், மாணிக்கத்தீபம் இவை முதலிய உபசாரங்கள் செய்துவர, தேவேந்

திரன், சப்தரிஷிகள், அஷ்டவசுக்கள், திக்குப்பாலகர், உருத்திர கணங்கள், பூதகணங்கள், தேவகணங்கள், ராக்ஷதகணங்கள், சிவ கணங்கள் முதலிய பேர்களுள்ளாரும் ஜெயஜெய வென்று கொண் டாட, இவ்வளவு சம்பிரமத்துடன் சுவர்க்கலோகம்போய் சுகஜீவி களாயிருந்தன.

அப்பா தருமபூபதி! இத்தியாதி வைபவங்களைக் கண்டவனாகிய வேடுவன், மதிமருண்டு, 'ஐயோ! இவ்வாறாகிய சற்குணருக்குத் துரோகியானேனே! கொலைபாதகனானே! தவக்குறையானேனே! பாபியாய்ப்போனேனே' என்று மூர்ச்சைபோய்ப் பின்னுத் தெளிந்து, (நன்மைசெய்தார் நலம்பெறுவர், தீமைசெய்தார் தீமைபெறுவர்.) என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, பிராண ஆசையை யுத் தேகாபி மானத்தையும் போக்கி நமக்கு விருந்தாகவிருந்த புறாக்களிருவருந் தெய்வதேகம் பெற்றுத் தேவலோக முற்றார்களே அவர்களைக்கண்டு தரிசிக்க நமக்குக் கிடையாதா? மேலும் அவர்களைத் தின்மிருக்கிற நமது கர்ப்பம் புனிதம் பெறுதா? நான் பாபியானபோதிலும் நல் லோர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு அவர்களையே உணவாகக்கொண்ட என்னுடலானது கதிபெறாம ளிருக்கப்போமோ? இனிமேலுந்தத் தேகம் இருந்தென்ன இறந்தென்ன? வீடு, வாசல் பெண்சாதி பிள்ளை இவர்களில் யாருக்கு யார் சம்பந்தம்? இதென்ன வீண்தொந்தம்?' என்று வேடனுக்கு விக்கியானம் பிறந்து, இகத்தினுசையை வெறுத்து, பரத்தினுசையை விரும்பி, நிலத்தின் குணம் நீரைப் பல சுவையாக வேறுபடுத்துவதுபோல், குலத்தின் குணம் நம்மை இக் கூறுக்கிவிட்டது. அநேக உயிர்வதை கண்டோம். அவைகளைப் பசிக்கு உட்கொண்டோம். கொலைத்தொழிலுக்கு ஆலயமானோம். பாபத்திற்கு அதிபதியானோம் இன்னுமிருந்து வினைமூட்டை கட்டிக் கொண்டு எமபடரிடத்தி லகப்பட்டு இருபத்தெண்கோடி நாகங்களி லும் வீழ்ந்து இம்சைப் படுவதைப் பார்க்கிலும், இப்போதே தப் பித்துக்கொள்வது ஒப்பென்று களங்கரகிதமாகிய கபோத:நிரண்டை யும் னானோபதேசக் குருவாகக்கொண்டு, அப்புறாக்களின் திருவடி யைத் தியானித்து இதனைச் சொல்லுவதானான்—

'ஓ என் குருசுவாமிகளே! நல்லோர்களைக் கண்டாலும், நாவிற்பேசிக்கொண்டாலும், சரணமடைந்தாலும், சற்பத்தி செய்தாலும், அவனுக்கு நல்லகதி உடனே உண்டாமென்று வேதசாஸ்திரங்களில் விளம்பி யிருப்பதாய் மேலோர் சொல்லுகின்றார்கள். அவைகளைக்

கிளிப்பிள்ளைபோல் நெடுநாளாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான், உங்களைக்கண்டு தரிசித்தேன்! கை பிடித்துக்கொண்டு பரிசித்தேன். கடித்துப் புசித்தேன். என் பசியைத் தவிர்த்தேன். இப்பவும் உங்களைக் கதியென்று நம்பினேன்! நம்பினேன்!' என்று பாபாசிதமான பவித்திர மனத்தை யுடைபவனாகி, காட்டுத்தீயில் விழுந்து கால முடிந்துபோனான். தகஷணமே இத்திரவிமானம் வந்தது. நெருப்புக்குப் பக்ஷணமான வேடன் தேவரூபம் பெற்றுத் தேரிலேறிக் கொண்டு, பல சிறப்புக்களுடன் தேவலோகம் புகுந்தான். ஆதலால் பெரியவர்களுடன் கலந்து பேசிய மூலத்தினாலாவது, அவர்களுடைய கோபக் குரோதத்தினாலாவது, நன்மார்க்கமும், நற்கதியும் நற்பாக்கியமும் உண்டாகும். பெரியோர்கள் நிறுபூத்த நெருப்புப்போல் ஒன்றிலும் தட்டுப்படாமல், உலகத்தோடும் ஒத்திருப்பார்கள். ஏதோ ஒருநாளைக்கு இஷ்டம் வந்தால் இராஜகொலுவுக்கு வருவார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடனே எந்த வேலையிருந்தாலு நிறுத்திப்போட்டு, உபசரித்துத் தரிசித்து, ஒருநாட்கண்டதை பலநாளுங் கண்டதாக உணர்விலழுத்திப் பிரியம் வைக்கவேண்டும். அதனால் ராஜர்கள் சுகப்பட்டு இடையூறகன்று இன்பத்துடன் வாழ்வார்கள். இதற்குத்தான் (பெரியாரைத் துணைக்கொள்.) என்று பெரியோர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். சினேகம் பண்ணத்தக்காத தீயரைக் குறித்துச் செப்புகிறேன் கேள்.

தீயோர் நட்பைக்குறித்துக் கூறிய பூனையின் கதை

ஓ குவளைத்தார்புனைந்த கோமானே! விருட்சங்கள் அடர்ந்து நெருங்கிய காட்டில் ஓர் ஆலமரத்தினடிவாரத்திற் பெரிய வளைவைத்துக் கொண்டு, தன்னந் தன்னியாய்த் தங்களினத்துடன் சேராமல், பலசாலியும் புத்திமர்னுமாகிய பலிதனென்னும் எலியொன்று வெகு நாளாயிருந்தது. அந்த ஆலமரத்தின் மேலாயுள்ள ஓர் கிளை நுனியில் ரோமசன்மனென்கிற பூனையிருந்தது. இப்படியிருக்குநாளில் சூரியசந்திர கிரண நுழையக்கூடாத அந்தக்காட்டில் பிசுந்த கடினசித்தமுள்ள ஒரு வேடன் நாஸ்தோறும் வந்துபுகுத்து அவ்விடத்திலிருக்கிற மிருகங்களையும், பட்சிகளையும் பிடித்துக் கொண்டு போய்விடுவான். அப்படியாயிருந்த வேடன் ஒருநாள் அந்த ஆலமரத்தின் கிளையின்மேற் பூனையிருக்கக்கண்டு, அதைப் பிடித்துத்தின்ன வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டு, அப்பூனையில்லாத வேளையில்வந்து அம்மரத்தினடியில் ஒரு கண்ணிவைத்துப்

போனான். இரைதேடித் தின்னப்போயிருந்த பூனையானது திரும்பி வந்து மரத்தில் ஏறப்போகும்போது, வேடுவன் வலைகட்டி யிருக்கின்றனென்று தெரியாமல் ஸ்திரீகளினுடைய மாய மயக்க வலையிலகப்படும் மதியற்ற மானிடப் பாலியர்போல் அந்தவலையிலகப் பட்டுக்கொண்டு 'ஆ! ஆ! மோசம் போனோமே!' என்றிரைந்து அழுது பிராணபயம்பெற்று, பதைபதைத்து, துடிதுடித்து பெருமூச்சு விட்டு, நாமுடியுங்கால மிதுவாயிருந்ததோவென்று நான்கு திக்கு நோக்கி, 'படுபாவியாகிய வேடன் எங்கு பார்த்திருக்கின்றானோ? பதுங்கியிருப்பானோ? நாம் அகப்பட்டதை யறிந்து ஒடி வருவானோ?' என்று காலினாலும், கையினாலும், வாயினாலும், வலையைக் கிழித்துப் பார்த்து, தன்னால் முடியாமல் தவித்து, தெய்வத்தை நினைத்து, 'ஓ தெய்வமே! இதுவரையிலும் பெருமையாய்ப் பிழைத்தேன். இப்போது வேடன் வலையில் வீழ்ந்து கட்டுண்டேன். இனியென்கதி யெப்படியோ நானறியேன்!' என்று மனங்கலங்கி அகங்கலாய்த்தது.

அப்போது அவ்விருகூத்தின் அடிவாரத்திலிருந்த பளித னென்னும் எலிக்கு இந்தப் பூனை படுத்துயரத் தெரியும்படியாய் ஒரு கிரிப்பிள்ளையுங் கோட்டானுங் கூவின. அவற்றின் ஓசைகேட்ட எலியோடிவந்து, பூனைக்குப் பக்கத்தில் நின்றது. இதைக் கண்டவுடன் கிரியுங் கோட்டானுங் கிளம்பித் தாங்களிருக்கு மிடத்திற்குப்போய் விட்டன. இப்பால் ஓடிவந்த எலியானது வலைக்குள்ளகப்பட்டிருக்கும் பூனையைப் பார்த்து, 'ஓய் ரோமசன்ம னென்னும் பூனையே! இப்போது என்னாலே நீர் உயிர் பிழைக்கவேண்டி யிருக்கிறது. நீரகப் பட்டுக்கொண்ட வலையை என் பல்வினாலே கடித்துவிட்டு உம்மைக் காப்பாற்றுகிறேன். பயப்படாதீர். கவலை வையாதீர். நானப்படி உபகாரம் பண்ணுவேனாகில், நீர் செய்யப்போகிற பிரதியுபகார மென்ன? என்னையும் எங்களினத்தையுங் கண்டால் வாழைப்பழம் போல் விழுங்குவது தானே உமக்குரியமரியாதை? நீங்கள் எலிப்புலியென்றே பேர் படைத்தவர்களல்லவா? அப்பா! உடனே லபுக் கென்று வாயிற்போட்டுக் கொள்ளுவிர்களே! நன்மை செய்தார்க்குத் தீமைசெய்கிற ஜாதியாச்சே, நீங்கள் குலாசாரதருமம் விட்டுவிடுவீர்களா? ஒருக்காலும் விடமாட்டீர்கள். போகட்டும். ஆபத்து வந்திருக்கும்போது அவைகளை யெல்லாம் பேசப்போகாது. உள்ளபடி முடியும். தெய்வமிருக்கிறது. ஐயா! எங்கள் குலத்தின்பேரில் உங்களின் த்தாருக்கிருக்கும் விரோதத்தை வைக்காமல் என்னிடத்தி

லிஷ்டம் வைத்துச் சிநேகமா யிருப்பீரா? நானினைக்கவில்லை. ஆகிலும் ஜாதியின் குணத்தைக் காட்டாமல் தயவாயிருப்பே னென்று உறுதியாய்ச் சொல்லும்' என்று கேட்கவே, பஞ்சேந்திரியங்களும் நிலை தவறிக் குலாலன் சக்கரம்போற் சுழன்று கொண்டிருக்கு மனதையுடைய ரோமசன்ம னென்னும் பூனை வெகுதூரம் பார்வை பெற்ற அவ்வெலியைப் பார்த்து, "ஐயா எலியரசனே! ஓ என் பிராண ரட்சகனே! இந்த வேளையில் எனக்குப் பிராணதாரை வார்த்தால் இந்த உபகாரத்தை நானெந்த நாளிலு மறவேன். நீர் கெட்டியாய் நம்பும். சிலர் காரியத்தைப்பற்றித் தழுவுவார்கள்; காரியமுடிந்தால் கடைக்கண்ணாலும் பாரார்கள். நான் ப்படியல்ல. காரியமுடியட்டும் முடியாமற் போகட்டும் ஒன்றின்பேரிற் கவலைகொண்டால் அதுவே பார்வையாயிருப்பது எங்கள்குலவேலை. ஆதலால், தருமதானத்தைக் கெடுத்தவரானாலும், பாபஞ் செய்யும் பதிகரானாலும், சத்தியந் தப்புஞ் சண்டாளரானாலும், பிராணபிச்சை கொடுத்த நன்றியை மறப்பார்களோ? நீர் நினைக்கின்றீரா? ஐயோ! பெருங்குறையாகிய பிறவிக் கடலைக் கடக்கக்கருதிய கருவாளிகள் செய்ந்நன்றி குன்றுவார்களா? உயிருதவிக்கு மிஞ்சினவுதவி வேறில்லை. ஈதெனக்கு உண்மையாய்த் தெரியும். அறக்கடவுளாகிய தருமதேவதைமீய சொல்லிய தருமத் திற்றப்பிப்போனாலும், என்னுடைய சொல்லுஞ் சத்தியமுந் தப்ப மாட்டேன். இது சத்தியம். என் சொல்லைநம்பி வேடன் வருவதற்கு முன்னே விரைந்தோடிவந்து வலையை யறுத்து என் மயக்கத்தைத் தீரும். உயிர்ப்பிச்சை தாரும். உமக்குச் சகல கீர்த்தியும் புண்ணியமும் உண்டாகும். என்னால் நீர் நல்லபெறு பெறுவீர். தாமசம் பண்ணாதீர். என்னுயிரை ரட்சியும். என்னுயிருள்ள மட்டும் என் கால்வழிச் சந்ததியுண்டானமட்டும், உம்மை எங்கள் வம்சத்திற்கு உயிரளித்த தெய்வமென்று உற்சவங்களுடன் தலைமேற் சுமக்கின்றோம். விளக்கேற்றி வைத்துக் கும்பிடுகிறோம். சந்தேகப்படாமல் வாரும். சப்தகோடி மகாமந்திரங்களும் அளவிறந்த ஆகமங்களுஞ் சாக்ஷியாகச் சத்தியம் பேசினேன். இனிச் சொற்றப்பமாட்டேன். துக்கத்தில் மூழ்கிய வென்னை அக்கரையாய்க் கரையேற்றும். மெத்தப் பேசுகிறதற்கு இந்தவேளை பக்குவமாயில்லை. நான் வலையைவிட்டு வெளிவந்த வுடனே உம்மைவிட்டு அப்பாலே போவேனென்று எண்ணாதீர். நீர் என் கர்ப்பத்திலிருக்க வேண்டிய மனிதனாயிற்றே! உம்மைவிட எனக்கு வேறு துணையில்லை. பிராணன் போகிறகாலத்தில் எங்கள் குலதெய்வம்போற் குறுக்கேவந்து வீழ்ந்து என்னுயி

ரைக் காத்தாக்கித்த உமக்கு ஒரு தீங்கு நினைக்கக்கூடுமா? உமக்குத்தானே நான் தீங்கிழைப்பேனா? இப்படியும் பாவிகளிருப்பார்களா? தெய்வந்தான் பொறுக்குமா? தீங்குசெய்யுந் தீயர்களைத் தெய்வஞ் சீரூதா? ஏன் விபர்தமெண்ணிப் பார்க்கின்றீர்? ஒருக்காலுமப்படி வாராது. என் சொல்லுறுத்யை நம்பும். சீக்கிரம் வாரும்! என்று அனந்தவிதமாய் வருந்திச் சொல்லியது.

இப்படி சொல்லுகின்ற பூனையை எவ்வளவு பார்த்து 'மனதிரங்கிப் பயப்படாதீர்! உமக்குப் பிராணபயம் தீர்க்கின்றேன். நீர் சந்தோஷமாயிரும்!' என்று சொல்லியதே யொழிய அவ்வலையருகிற்கிட்டவுமில்லை. கடிக்கவுமில்லை. சும்மா குந்திக்கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட பூனை எவ்வளவுக் கூவி, 'ஏனையா! இன்னுமனதிரங்கவில்லையா? என்னை நம்பவில்லையா? என் வார்த்தையிலுண்மையிலுமில்லையா? உறியைச் சீக்கிரங் கடிக்கவில்லையா? நன்மை செய்தார்க்குத் தீமைசெய்தால் தனக்குத் தானே கேடு நாடிவரும். தீமை யோடிவரும். வறுமை மூடிவரும். மைந்தர் பெண்டிர் வாடியுறும். ஆதலால் சீக்கிரம் தயைசெய்யும்!' என்று திக்கு நோக்கி விழுந்து, தொழுது, அழுது, வேண்டிக் கொள்ளவும், அந்த ரோமசன்மனாகிய பூனையைப் பலிதனென்னும் எவ்வளவுக்கி, 'ஓ மார்ச்சாலராஜனே! நான் தூரத்திலிருக்கிறேன் எனன்று நீர் யோசிக்காதீர். இந்த வலைக்குரிய வனசரன் கிட்டவந்தாற் பட்டென் றறுத்து உம்மைப் பாதுகாப்பேன். இப்போது முன்னதாக உம்மை விடமாட்டேன். அதேனென்றால், தனக்கு மேற்பட்ட சத்துருக்கணைசம் என்றைக்கும் ஆகாது. அவைகளைச் சிநேகிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேரிட்டால், தூரத்தில் வைத்து மனோபயத்துடன் ஜாக்கிரதையாய் உறவாடி யனுப்ப வேண்டும். அப்படி செய்யாமல் ஏமாறி நெருங்கினால் உடனே துன்பமுண்டாம். இது நீதி சாஸ்திரத்தின்கருத்து. இவ்விதியை நான் கொஞ்சங் கேட்டிருக்கின்றேன். உம்மைக் குறித்து நீர் யோசனை பண்ணவேண்டாம். அந்த நீச வேடனைக் கண்டவுடனே ஒரு நிமிஷத்திலே வலையைக் கடித்து உம்மை வெளிப்படுத்துவேன். அதற்குமுன் அவசரப்படலாகாது. எண்ணித் துணியாத காரியம் இளப்பத்திற் கேதுவாம். நீர் கிலேசப்பட வேண்டாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே எம்படர்களைப்போல் தண்டும் கதையும், தடியும், வலையும், வில்லும், பாணமும், வேலும், கோலுங்கொண்டு, கயிறுங் கையுமாய் வேடரோடி

வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட பூனை நடுங்கி, “ஓ பனிதன்னென்னும் எலியரசனே! இனியென்ன உபகாரம் பண்ணப்போகிறீர்?” என்று பரதவீத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, வேடர்களுங் கிட்டி நெருங்கி விட்டார்கள். எலியானது இதுதான் சமயமென்று வலையைக் கடித்துப்போட்டது. அவ்வலைக்குள் அகப்பட்டிருந்த பூனையானது சமுசார விசாரபந்தத்தை அறுத்துக் கொண்டோடும் ஸன்னியாசியைப் போல் ஓடிப்போயது. எலியுந் தன்னிருப்பிடத்தில் நுழைந்து கொண்டது. ஓடிவந்த வேடுவர் பார்த்து உறங்கிப் போனார்கள்.

அன்றுபோக மறுநாள் ரோமசன்மனாகிய பூனை பனிதன்னென்னும் எலியன்னை வந்து, ‘ஓ மஹானுபாவா! எனக்குப் பிராணதாரமாகிய புண்ணியனே! என்னுபத்தைத் தீர்த்த அன்பனே! எனக்கு வேறுதவியில்லை. ஆதரவில்லை. தாயும் தந்தையும், குருவும் தெய்வமும் நீரென்று சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிடுகிறேன். எளியேன்மீது தயவுவைத்து வெளியே வாரும். நேற்றெல்லாம் பாவியாகிய வேடன் வலையிற்சிக்கிப் பசியாயிருந்தேன். இப்போது நான் எங்கேயாகிலும்போய் இரைதேடவேண்டும். உதவிசெய்த உம்மைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன். உம்மைக் கண்டால் என் பசியாறிப்போம். இன்று முதல் நாமிருவரும் ஒன்றுபட்டுச் சந்தோஷமாயிருப்போம். உமக்கு ஒரு பொல்லாங்கு மில்லாமல் நானும்மைக் கர்ப்பத்தில் வைத்துக் காக்கிறேன். ஓ என்னுயிரை மீட்டுக்கொடுத்த இறைவனே! என்மீது சற்றே தயவுவைத்து வந்து என் களை தீர்த்துப்போம்’ என்று பூனைசொல்ல, அம்மொழியைக் கேட்ட எலியானது, ‘ஐயா பெரியவராகிய பூனையே! நம்மிருவருக்குஞ் சிநேகமென்பது விட்டுப்போகாது. மேகம் வானத்திற் கனத்தாற் பூமியிலிருக்கும் மயில்கள் ஆடுகின்றன. சூரியனுதித்தால் தாமரை மலருகிறது. அதுபோல் அன்பர்களெங்கிருந்தாலும் பட்சம் விடப்போகிறதில்லை. ஆதலால், நாம் இப்போதிருக்கிற இடத்திலேயே யிருப்போம். மனதிலிருக்கும் அன்பு மாத்திரம் மறவாதிருக்க வேண்டியதே யன்றி மற்றொன்றில்லை. நாமிருவரும் ஓரிடத்திற் கூடியிருப்பதற்குச் சரிப்படாது. நானோ? வளைவாசி நீரோ கிளைவாசி. நமக்கும் உமக்கும் பிரியாவிடையா யிருக்கக் கூடுமா? இந்த மட்டிலே நீருநாமுங் கலந்திருக்கிற பேச்சை விட்டு விடும். எல்லாருக்குஞ் சிரேஷ்டராகிய சுக்கிராச்சாரியார் சீஷருக்குச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த தருமங்களிற் சில கேட்டிருக்கின்றேன்.

அவைகளினூற் பெரியோர்கள் பேறுபெற்றார்கள். முதன்மையாகிய அவைகளை உமக்குத் தெரிவிக்கிறேன். ஞாபகமாகக் கேளும். இராஜ னானவன் தன்னிலுமுயர்ந்த சத்துருவுடனே யெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்து ஜெயிக்கமாட்டாமற் போனால், நேசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, சமயம் பார்த்துக் கொல்லச் சொல்லியிருக்கிறது. (பகையாளி குடியை உறவாடிக்கெடு.) என்று பழமொழியும் ஒன்றுண்டு.

ஆகையால், ஓ மண்டலி மன்னனே! ஒருவன் இஷ்டத்தைப் பெற்றோமென்று மகிழலாகாது. அப்படிக்கு மகிழ்ந்து அந்த நேசத்தை எதார்த்தமென்று நம்பினபேர்கள் துன்பப்படுவார்கள். தன்னிலுந் தாழ்ந்தவர்களுடன் சினேகிக்கத்தகாது. அதுவும் அப்படியே கீர்த்தியைக் கெடுத்துக் கிலேசத்தை விளைக்கும். ஏதோ ஒரு காரியநேரிட்டால், அந்தக் கவையைப்பற்றிக் கூடத்திரிந்து காரிய சாதனை பண்ணிக்கொண்டு காலங்கழிக்கவேண்டும். முழுவிரோதியென்றுங் குலப்பகை யென்றுந் தெரிந்திருந்துங் கூடிக்குலாவுவது அறிவுள்ளபேருக்கு அடுக்காது. அது முறையன்று. சத்துருவுக்குக் கேடுசெய்யுங் காரியத்திலேயே கவலைகொண்டிருப்பான். எதிரியை வெல்லவேண்டுமென்கிற கிளைப்பு எந்நேரமும் ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கும். கொல்லுவதற்குத் தன்னாலே முடியாதாகில், அவனுக்குப் பகைவனைக்கொண்டாகிலும், அல்லது நல்ல தனத்திலாகிலும், வேலைமுடித்துப் போடுவான். சத்துருக்கள் வந்து பணிந்து கும்பிடுவார்களாகில், எதிரி சந்தோஷப் படலாகாது. அதேனெனில், எதிராளிகுவித்த கைக்குள் ஓர் ஆயுதமிருக்கும். மேலும் அவர்கள் துயரம்போல் அபிநயித்து அழுவார்கள். அவர்களுடைய கண்ணீரைத் துடைத்தால் அது விஷமாகவிருந்து, துன்பநீக்கிய அன்பனைக் கொல்லும். ஆகையாலிப்பேர்ப்பட்ட சத்துருவை நம்பி இன்பமாய் நேசிப்பதைப் பார்க்கிலும், அவன் கையில் இவன் பிராணனை ஒப்புவித்து விடுகிறது மெத்தவும் உத்தமம். பகைவரிடத்தில் முக்கியமாய் சினேகஞ் செய்யவேண்டிய முறை நேரிடுமாகில், நெஞ்சிலே பயம் வைத்து நித்திரையற்று, பஞ்சம், நெருப்பும், பக்கத்திலிருப்பதுபோற் ஜாக்கிரதையா யிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். தான் போகிற இடமும், படுக்கிற ஸ்தானமும், உண்கிற உணவும், எதிரிக்குத் தெரியப்படாது. தெரிந்தால் உடனே பிராணஹானிவரும். ஓ ஆலவராஜனே! இடையில்வந்த பகையானாலும் ஒரு விதத்தில் மாறிப்போம். இன்னொருவரால் ஆறிப்

போம். நம்மிருவகை இனத்தினும் உண்டான பகையானது அநாதி யாகிய ஈசுவர சிருஷ்டியினாலுண்டாயது. ஆகையால் என்றைக் குஞ் சேரலாகாது. உமது பேரில் வைத்த இஷ்டத்தை யொருக் காலு மறக்கமாட்டேன். நீர் யென் மனதைவிட்டு நீங்கமாட்டீர். அதைவிட்டு எந்நேரமும் உம்முடன் கூடியிருப்பதற்கு ஒப்ப மாட்டேன்.” என்று பலிதனென்னும் எலிசொல்ல, அதனுடைய வார்த்தையைப் பூனைகேட்டு, “எலியின் மனதில் ஐயநேரிட்டிருக்கிற படியால் நாமென்ன சொன்னாலும் நம்பமாட்டாது. நாமேன் லீனாய் இதையழைக்கவேண்டும்?” என்று தான் கொண்ட ஆசையை விட்டுவிட்டு, தானிருந்த ஆலமரத்தையும் விட்டு, வேறொரு இடத் தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. பலிதனாகிய எலியும் ஆல மரத்தின் அடிவாரத்தைவிட்டு மற்றோரிடத்திற்குப் போய்விட்டது. ஆகையால், பூமியை ஆளும் அரசர் நல்லோருறவை நாடித் தீயோருறவைக் கைவிடுவதோடு தனக்கு மேற்பட்டவர்களை யு நேசிக்கப்படாது. இதைக் குறித்து இன்னுமொருகதை சொல்லு கிறேன் கேளென்று பிஷ்மர் புகலுகின்றார்.

செல்வர்களுடைய சிநேகமாகாதென்பதைப் பற்றிக்

கூறிய பிரமதத்தன் கதை.

பூச நகரமென்றொரு பட்டணமுண்டு. அப்பட்டணத்திலுள்ள சகலமான பேருங் கொண்டாடா நின்ற பிரமதத்த நென்னும் ராஜன் மிகுந்த பலபராக்கிரமத்துடன் அரசு செய்து வருநாளில், பாரிய உடலையுடைய பறவைச்சாரி யென்னும் பட்சி அந்த ராஜ னிடத்திற் பேதமில்லாமற் சிநேகம்பண்ணி, பயமற்றுத் தினமும் வந்து கண்டு பேசிக்கொண்டு போகிறதுண்டு. அந்த ராஜனுந் திங்கில்லா மனத்தினை யுடையவனாய் வஞ்சமின்றி நேசித்து வார்த்தையாடிவருவான். அவனை இந்தப்பட்டியானது சிநேக பர்த்திரனென்று தன் சிந்தையுட்கொண்டு, மெய்யாகநம்பித் தனக்கு அருமையாகப் பிறந்திருக்கிற பக்ஷிப் பிள்ளையை யழைத்துக் கொண்டு இராஜனண்டைக்கு வந்தது. அந்தக் குழந்தையை ராஜன் கண்டு, எடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு, கொஞ்சிக்குலாவி விளையாடி, உல்லாசமாய்ச் சல்லாபமாய் ஓராசனத்தில் வைத்து, தன் குழந்தைகளைப் பார்க்கிலுஞ் சதமடங்கதிகமாய்ச் சந்தோஷங் கொண்டாடி, முச்சட்டையாய் மெச்சி லாலனைசெய்து, இரத்தின

பரணங்கள் பூட்டிச் சிங்காரித்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். அப்படியிருக்கும்போது பறவைச்சாரியாகிற பட்சி இராஜன் பட்சம்வைத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற தனது பிள்ளையைப்பார்த்து, 'நீ இவ்விடத்திற்குநேயிரு. நான் இராபுசித்து வருகிறேன்' என்று தன் குழந்தையை அவ்விராஜசமுகத்தில் வைத்துவிட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு தான் போகவேண்டிய இடத்திற்குப் பறந்து போய்விட்டது. இராஜன் அந்தப் பகலியின் பிள்ளையைத் தன்னிச்சைக்கிசைய வைத்துக்கொண்டிருக்கிறபோது, அவ்விராஜனுடைய பிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிவந்து அந்தப் பறவையின் குழந்தையைப் பார்த்துப் பரியாசம்பண்ணிக் கைமேலெடுத்துத் தரையிலடித்தார்கள். அந்த அடிபட்டவுடனே அது படபடவென்று இறக்கையை யடித்துக்கொண்டு பிராணனை விட்டது. அதைக்கண்ட இராஜன் உடல் பதறி, ஒன்றுந்தோன்றாமல் ஒடுங்கியிருந்தான்.

அந்தச்சமயத்திற் பறவைச்சாரிப் பட்சியானது வந்து, இறந்து போன குழந்தையைக்கண்டு, எண்ணி யெண்ணிக் கண்ணீர் சொரிந்து, 'ஆ! ஆ! என்னகாரணம். விளைத்தது? ஐயோ! தெய்வமே! நானிந்த ராஜனுடைய நேசத்தை நம்பிப் பேதமில்லாமல் என்பிள்ளையை இங்கு விட்டுப் போனேன். இவ்வரசனுடைய உபேகையினால் இவன் பிள்ளைகள் என்பிள்ளையைக் கொன்றார்கள். தன்னிலுமுயர்ந்த செல்வர்களுடைய உறவு தகாதென்று உண்மைஞானமுணர்ந்த முனிவர்கள் மொழிந்திருக்கின்றார்கள். ஒரு பாக்கியவானுவன் தனது பெண்சாதி பிள்ளையோடும் வந்தால் ஒரேழையின் பெண்சாதியும் பிள்ளையும் வீட்டுக்குள்ளழைத்துப்போய் ஏதோ உபசாரம் பண்ணுவர். அவன் பெண்சாதியும், பிள்ளையும் அவனும், அந்தப் பாக்கியவான் வீட்டுக்குப்போனால், தலைக்கடையில் வைத்துச் சாதம்போடும் படிக்கு வேலைக்காரருக்கு உத்தரவு பண்ணுவான். தன் பெண்சாதி பிள்ளையை அவ்வேழை பார்த்தவுடனே அவர்கள் வளங்குன்றிப்போமென்று உள்ளறையில் வைப்பான். ஆனபடியால், செல்வருவைத் தேடக்கூடாதென்று நீதிசாஸ்திரர் தெரிவித்திருக்க, நாம் அறிவில்லாமல் இந்தராஜனுடைய சினைகத்தை விரும்பினோம். நமது பிள்ளையை இவ்விடத்திற்கு விரித்து விட்டோம். இவன் பிள்ளையை அலட்சியம் பண்ணிக் கொன்றுவிடப் பார்த்திருந்தான்' என்று சிறிதுநேரம் விசாரமா

யிருந்து, அப்பாற்றெளிந்து கோபம்பிறந்து கண்கள் சிவந்து, நெருப்
பைப்போற் பெருமூச்செறிந்து, “இவ்வரசனது பட்டணமும்,
அரசாட்சியும், அதமாகும்படி செய்கிறேன்” என்று விறுவிநெனப்
பறந்து, ஆகாயத்திற்கினம்பி காட்டிலுயர்த்திருக்கிற ஒரு பெரிய
மராமரத்தைக் காலினாலே பிடிங்கிக் கொண்டுவந்து, இரண்டு
இறக்கைகளையும் விரித்து உதறி வட்டமிட்டாடி, பெருங் கூச்ச
விட்டிரைந்து பாம்பைப்பார்க்குங் கருடனைப்போற் பகைத்துப்
பார்த்து, பிரமதத்த ராஜன்பேரில் வெறுப்பும் ஆயாசமுங்கொண்டு
‘ஆ! ஆ! ராஜனே’ யென்றிரைந்து அவன் காதில் இருப்புச்சலாகை
யேறுவதுபோல் இவ்வார்த்தைகளிசைத்தது.

‘ஓ அரசனே! இராஜர்களுக்கும் பாக்கியவான்களுக்கும் அவர்
கள் சேனே முதலிய ஜனக்கட்டும், பாக்கியமுதலிய பணக்கட்டும்,
இருக்கிறதென்கிற அகங்காரத்தினால் கர்வமுண்டாவதுண்டு. அதன
லே அவர்கள் செய்காரிபத் தவிர்காரியம் அறியாமற்சிந்தைகளித்திருப்
பார்கள். இந்தவாழ்வு நமக்கு முன்னிருந்தவர்கள் அதுபவித்தது
தானே. அவர்கள் இப்போது என்னகதியானார்கள்! என்று யோசித்
துத் தம்முள் நாடிப்பார்ப்பார்களாகில், எல்லா உயிரையுந்தம்போல்
நினைத்து இன்பதுன்பத்தி னியல்பறிந்து நடப்பார்கள். ஆகையால்,
அவர்களுடைய நேசம் ஆகாது. இதனை முன்னமே, பெரியோர்
சொல்லக் கேட்டிருந்தும் என்னமோ மதிமயங்கி, உன்னுடைய நன்
னடத்தை எல்லவார்த்தையை நம்பி மோசம்போனேன். என் குல
விர்த்தியாகிய குழந்தையை யிழந்தேன். ஓ கோவே! இவ்வித
ஆபத்துக்கிடமாகுமென்று சற்றுமெண்ணாமற் போனேன்’ என்று
வெகு கோபத்துடன் விளம்பி, மேன்மலாய்க்கள்ளம்பி, ‘இப்பவும்
உன்னை விடுவேனோ? உன்னுடைய கொடிபறக்குங் கோட்டையை
இடிக்கிறேன். உன்னையும் பழிக்குப்பழி முடிக்கிறேன்! அதமாக்கு
கிறேன்’ என்று துணிந்து மகாரோஷ ஆவேசத்துடன் ஆக்கிர
மித்தது. இப்படி ஆவேசங்கொண்ட பகழியை இராஜன்பார்த்து
‘ஓ பறவைச்சாரியென்னும் பட்சி ராஜனே! இதுவரையிலும்
நீர் கோபம் பண்ணிக்கொண்டது என்னால்வந்த குற்றத்திற்காக
வல்ல. நானுமக்கு அபராதியாக மாட்டேன். இப்படி செய்தால்
தப்படிவருமென் நெண்ணாத அறியாச் சிமபிள்ளைகளில் ஒருவன்
செய்த பெரிய குற்றத்திற்காக இரபட்டணத்தையும், வெகு ஜனங்
களையும், என்னையும், அழித்துவிடுகிறேனென்றது நியாயமோ?

தருமமோ? ஓ விவேகனே, உமக்கு அபராதஞ் செய்தவனெவனோ அவனொருவனைப் பிடித்து முறித்து முடித்து, உமது பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். அது முறையான விவகாரம்' என்று சத்தியவந்தனாகிய வேந்தன் விளம்ப, அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட பட்சி, 'ஓ வேந்தனே! ஒருவன் ஓர் அபராதத்தை முறைதப்பி முன்னே நடத்தினால் பின்னே அவனுக்கும், அவன் குடும்பத்திற்கும் பதினாயிரங்கோடி பகையை விளைக்கலாமென்று பராசரஸ்மிருதியிற் பன்னியிருக்கின்றது. இதுமாற்சரியமல்ல. வஞ்சனையும்ன்று. ஆன படியால் நான்கொண்ட கருத்தின்வண்ண முடிப்பேன்" என்று நவீன்று, வெகுளிமேற்கொண்டு, மேகம்போலிரைந்தது. அப்போது இராஜன் 'ஓ பறவைச்சாரியே! கற்றறிவாலுயர்ந்த உத்தமகுணம் பெற்ற பெரிவர்களுக்குத் தெரியாத ஒருவன் தீங்கிழைத்தால், அதைத்தக்ஷணமே மன்னித்து, சவுரியந்தணிந்து தாட்சண்யப்படுவார்கள். மத்திமர்களுக்குக் குற்றஞ்செய்தால், அவர்கள் அந்தக் குற்றத்திற்குத் தகுந்த பிரதிகுற்றம்பண்ணிக் காட்டுவார்கள். அதமர்களுக்குத் தீங்குபுரிந்தால், அவர்கள் அதையொன்று கோடியாய்ப் பெருக்கி, ஆறாதகோபமுங் குரோதமுமுண்டாக்கி, அக்கினிச் சுவாலையாய்க் காய்ந்து, என்றைக்கும் இடையூறு பண்ணுவார்கள். அதுவும் பாவிளாய், படியாமடையராய், புத்தியீனராய், பிடிவாதக் காரராகிய அதமர்களுடைய நடத்தை. இப்படியாக நூற்களிற்பெரியோர்கள் பேசியிருக்கின்றார்கள். இதனை நீருமறிந்திருப்பீர். உத்தமராகிய நீர் இப்படி வெகுளிமேற்கொள்வது தருமமன்று' என்றிசைத்தான். பட்சி இதைக்கேட்டு, மெத்தவிசாரமடைந்து 'ஓ ராஜனே! கேளும்! நீர் சொன்ன தருமமானது நான் கொண்ட புத்திரசோககாலத்திற் பிரயோசனப்படாது! இந்தத்துக்கம் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையைப் பொய்யென்று விலக்கிய மெய்யர்களுையும் விடாது. அவர்களுக்கும் ஒருவேளை விதித்திருந்தாலு மிருக்கலாம். ஆகிலுமிது இந்தச் சமயத்திற்குப் பேசும் பேச்சல்ல. பூலோக வாழ்க்கையிற் புழுந்திருப்பவர்கட்குப் பேசியிருக்கிற நீதிசாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். "ஓ பிரதாபவீரனே! இராஜர்கள் குற்றமற்ற மனதுடையவர்களைப்போல் வெளிக்குக் காண்பித்துத் தன்னுடைய சத்துருவினிடத்தில் மெத்தவு நேசமாய்த்தழுவி விசுவாசம் போலிருந்து, சமயநேரிட்ட இடத்தில் தன்வேலையை முடித்துக்கொள்வார்கள். அப்படி முடிக்குப்படி நேரிடுங்காலத்தில் அந்தப் புகையுளியை மாத்திரமல்ல, அவனு

டைய குடும்பகோத்திர பந்துக்களையும், நால்வகைச் சேனைகளையும், புத்திரமித்திரர்களையும் போக்கிவிட்டுப் புகழ்பெற்று வாழ்வார்கள். ஒருவன் பகையானால் அவனைச் சார்ந்தபேர்களை அடியோட்டே கெல்லிவிடுவது அரசருக்குரிய முறைமை. அரசருக்குரிய க்ஷாத்திர தருமம். ஆனதால், நீர் மனிதராஜன். நான் பட்சிராஜன். உங்களுக்கும் எங்களுக்குள் சத்துருத்துவமுண்டு. அதை நான் மனதினினையாமல், நீர் வல்லவனென்றும் மிகவும் நல்லவனென்றும் புத்திமாறி, உம்முடன் சினேகம் பண்ணினேன். ராஜனுடைய வழக்கமும் நல்லபாம்பின் பழக்கமும் ஒன்றென்பார்கள். அதுபோல் உம்முடைய சத்துருத் தன்மையைக் காட்டினீர். இந்த நிமித்தத்தில் உம்மதாகிய நாடுநகரம், மாடுமக்கள் வீடுவாசல், காடுகரம்பு எல்லா வற்றையும் ஒரேமட்டாய் முடிக்கிறேன்' என்று சாற்ற, ராஜன் 'ஓ பட்சியே! நீர் சொன்ன நீதியெல்லாம் இராஜர்களுடைய முறைமைதான். இது சரியினத்தாராகிய இராஜர்களுக்கு மாத்திரஞ் சரிப்படுமேயல்லாமல், மற்றப்பேருக் குதவமாட்டாது. அதேனென்றால், அரசர்களுக்கு எப்போதும் தொன்றுதொட்டு, அநாதியாய், பாரம்பரியமாய், ஜனன ஜனனத்திற்கும் பிரியாமல், அவன் பிள்ளை பேரன் இவன் பிள்ளை பேரனென்னும் வரிசைக்கிரமமாய், இன்னருக்கு மின்னருக்கும் விரோதமென்று இவ்வுலகவிச்சாரத்தியாய்ப்பெரும்பழிவாங்கி, வருகிறதென்று. அதைக்குறித்து எந்தத் தந்திரங்களினாலாவது எவ்விதசினேக மூலத்தினாலாவது சாமபேததான தண்டத்தினாலாவது, சத்துருத்தன்மையை வெற்றிபெற நினைப்பார்கள். இந்த முறைகளெல்லாம் ராஜர்களுக்கு மாத்திரமே யல்லது, மற்ற ஜாதியாருக்குக் கிடையாது.

அப்படி யிருக்க, மனிதருக்கும், பட்சிகட்கும், பாரம்பரியமான பகையென்று சொன்னீர்! அதேது அப்படிக்கிருக்குமா? இது வரையிலும் இவ்வுலகத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட நீதி யிருக்கிறதென்று நான் அறிந்திலேன். ஐயர் பட்சிக்கிறைவனே! உங்களுக்கும் மனிதருக்கும் ஒருநாளும் பகையில்லை. மனிதரைக் கண்டால் நம்மைப் பிடித்துக்கொள்ளப் போகிறார்களென்று உங்கள் மனதிற்கொண்ட அச்சத்தினால் பயந்து பறந்துபோய் விடுவீர்கள். இதுவே யல்லாமல் வேறே பகையொன்றுங் கிடையாது. ஒடுகிறவனைப் பார்த்தால் துரத்துகிறவனுக்குச் சுளுவும் பலமும் விளைவதுபோல், பயந்து பறந்துபோகிற உங்களைக்கண்டாற் சும்மா போகிறவர்களும்

உங்களைப் பிடிப்பதுபோற் கையை நீட்டிக் காட்டுகிறதுண்டு. இதை விட்டு நீர் தானே உமது வாக்கினால் இல்லாத பகையை உண்டென்றுரைத்தீர். இப்பவும் நீர் வேறு நான் வேறல்ல. அப்படிக்கிருந்த போதிலும், நியாயமும் நீதியும் பொது. இவை மாறுபடக்கூடா. உமது பிள்ளையைக் கொன்றுவிட்ட என் பிள்ளையை உமக்கு நேரே விடுகிறேன். அவனை உமது இறக்கையினாலடித்து, கால் கதத்தினால் எடுத்து, மூக்கினுற் கொத்தி, பொத்தலாய்க் கிழித்து, பழிக்குப்பழி வாங்கிவிடும். ஓ பாக்கியவானே! சும்மாவிட வேண்டாம். உமது புத்திர சோபத்திரச் சித்திர வதை செய்யும். எத்தனை விதம் பண்ணினாலும் எனக்குச் சம்மதமே. அதற்காக நான் கவலைப்பட வில்லை. இவ்வளவுதான் ராஜதருமம். நீர் சகலமுந் தெரிந்த பெரியவர். உமக்கு வேறே இன்னுமென்ன சொல்லப் போகின் றேன் ' என்று இதமாய்த் தாழ்மையாய், ஏழ்மையாய், குளிர்ந்த மொழியாய், உபசாரமாய் நிரம்ப வருந்தி, இறந்த பட்சிப் பிள்ளையை நோக்கி இரைந்து அழுது தெய்வத்தைத் தொழுதான்.

இதனால் அந்தப் பெரிய பறவைச்சாரி, கோபத் தீர்ந்து, மனங்குளிர்ந்து, உள்ளமிரங்கி, 'ஓ ராஜாவே என் பிள்ளையைக் கொன்றதற்குப்பதிலாக உமது பிள்ளையைக் கொல்லச் சொன்னீர். அப்படியே கொல்லுவேனாகில் இறந்துபோன என்பிள்ளையெழுந்து வருவானா? கொழுந்துவிட்டெடுகின்ற என் குடலுங் குளிருமா? இறந்தது யாருடையபிள்ளை? அதற்காக இறந்துபோகிறது யாருடைய பிள்ளை? இரண்டும் என் பிள்ளைகளே அல்லது உமது பிள்ளைகளே. ஒருவன்தான் போய்விட்டான் வினை தொலைந்தது. இன்னொருவனும் ஏனிறக்கவேண்டும்? நான் ஏன் கொல்லவேண்டும்? காரியமில்லை. நீர் சத்தியத் தப்பாமல் தருமத்தின் வழியே நின்று, இது கெட்டது ஓர் அற்ப பட்சி போவென்றிகழாமல், என் பிள்ளையை நீ கொன்று பழிதீர்த்துக் கொள்ளென்று பிள்ளை யென்கிற வாஞ்சையைப் பாராட்டாமற் பேசினீர். நடுவு நிலைமையை நாடினீர். சத்தியத்தை அனுசரித்தீர். இதுவே எனக்குப் போதும். என் புத்திரசோகந் தீர்ந்தது. உமது மனதிற்களங்கமில்லை. நான் கண்டு கொண்டேன். நீ ரொன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம். நீர் சுகமே யிரும். நான் போய்வருகிறேன் " என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு இறந்துபோன குஞ்சையும் எடுத்துக்கொண்டு தனது யதாஸ்தானத் திற்குப் போய்விட்டது. ஆனதால், தனக்குயர்ந்த பேர்களுடன்

சினேகம் பண்ணினால், அலக்ஷயமும் துன்பமும் அடுக்கடுக்காய்வரும். நமது சாமபேத தான தண்டமென்னும் எல்வகை உபாயங்களு மவர்களிடத்திற் செல்லா, மரியாதையும், மானமும் உடனே குன்றற் கான ஹேது கூறாமலேவரும். இவையல்லாமல் கொலை, களவு, கள், காமம், பொய், இவைகளைக் கோர்வையாகவும், அசுத்தப் பார்வையாய் மிருக்கப்பட்ட கறுப்பனிடத்தில் நேசம் பண்ணப் படாது. நேசம் பண்ணினால் உடனே பிராணனுக்கு மோசம் வரும். அதற்குத் திருஷ்டார்தமாக ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேள்.—

பஞ்சமகாபாதகனுங் கறுத்தவனுமானவனோடு

இணங்கலாகாதென்பதைப்பற்றிக்

கூறிய பிராமணன் கதை

அப்பா என் பேரனே! மூன்று சுடரும் ஏககாலத்திற் பிரகா சிக்குந் தன்மைபோல ஆபரணங்களை யணிந்து, மூலக் கமலத்தில் முளைத்து, அங்ஙனே வாசமா யிராநின்ற பிரமன் முகத்திற் பிறந்த பிரமக்ஞான பிராமணவம்சத்தவ னொருவனிருந்தான். அவன் விடத்தையும் படத்தையும், திடத்தையுமுடைய பாம்புக்கு ஒப் பானவன்; துரோகி; துன்மார்க்கன்; பிராமண குல இயற்கையும் பானவன்; ஆசாரவனுஷ்டானமும் விட்டவன்; விவஸ்தையில்லாமல் ஸ்திரீ களுடைய ஸ்னேகத்தினால் அவஸ்தைப்படுகின்றவன்; கண்ட சோறுண்டு திண்டுபோற்றிரிபவன்; கெடுதிக்கெல்லாம் விடுதி போன்ற வன்; இப்படிப்பட்டவன் கொலை செய்யும் வேடருடனே கூடிக் கொண்டு, அவ்வேடச்சாதிப் பெண்ணையே யங்கீகரித்து, மாம்ச பக்ஷணம் பண்ணி அத்தாமசப் பெண்ணுடன் நண்ணி, செடிபடர்ந்த பர்வங்களெல்லாந் திரிந்து வேட்டையாடி, அநேகம் ஜீவஜந்துக்களை வதைத்து, பிராமணனென்கிற பேருங் கெட்டு, அப்பிராமணனுக் குண்டாகிய ஆசாரங்களும்விட்டுப் பச்சை இறைச்சிகளை லச்சை கெடத் தின்று, பட்டினியும் பசியுமாயிருக்குஞ் சமுசாரத் தொல்லை யினறச் சங்கடப்பட்டு 'இனி நாம் எங்கேயாகிலும் போய் ஜீவனஞ் செய்து பிழைப்பதற்கான வேலைகளைத்தேடவேண்டும். திரவியஞ்சம் பாதித்து ஐசுவரியவந்தனாகவேண்டும்' என்று பணத்தாசை பிடித் துப்பொதிமாட்டு வர்த்தகம் பண்ணுகிற வாணிபருடன் சேர்ந்து ஒரு நடை இரண்டுநடை போக்குவரத்தா யிருந்தான். அப்படியிருக்கும் போது வண்டிகள் நாதம்பாடிய காடுகள் கூடிய மலையடிவார மரர்க்

கத்திற் காட்டாணைகள் ஒன்றோடென்று பகைத்து, தாட்டியான மரங்களை முறித்து, பூமிகுலுங்க மிதித்துப் பெருமுழங்கத்துடன் அதிர்த்துச் சண்டைபோட்டன. அச்சண்டையின் ஆரவாரத்தை அச்சண்டாளன் கேட்டு, சமீபத்தில் நெருங்கிப் பார்த்தோடினான். மற்றவரும் ஒருவர் போனவழி யொருவர் போகாமலொதுங்கி, கால் கொண்டமட்டுங் கடுமையான லேவகங்காட்டி க் கலங்கி யோடினார்கள்.

அப்படி யோடும்போது இந்தச் சண்டாளப் பிராமணனானவன் வழிதப்பி, கல்லும், புல்லும், காடுமேடும், கறடுமலையும், முள்ளு முறடுமுள்ள புதறிலே வீழ்ந்து, மெய்ச்சார்ந்து, நாவுலர்ந்து, நாபி வறண்டு, கண் பஞ்சடைந்து, கருத்துமயர்ந்து, மேல் மூச்சு வாங்கி, மெள்வினாலே தூங்கி, இளைப்புங் களைப்பும் இருமலுமெனட்டு, ஒண்டியாயெழுந்து, ஒடியோடிப் பார்த்து, நல்லவழி யகப்படாமல் நெருப்புப்பற்றி மெளிகின்ற மூங்கிலவனமெல்லா நீங்கிக் கைகாலோய்ந்து, ஒரு பெரிய ஆலமரத்தினிழுவிற் போய்ச்சாய்ந்து விட்டான். இப்படி வேதியர் குலத்திற் பிறந்த பாதக வேடனானவன் வேசாதி கிடக்கும் வேளையிற் சூரியன் அஸ்தமனமானான். நான்கு திக்கும் இருள் வந்து மூடிக்கொண்டது. அந்தக் காலத்தில் இந்த வேடன் தெளிவுவந்தெழுந்து, நமக்கு இன்றெல்லாம் ஆகாரமில்லை. காடுமுழுதும் ஒழிக் காலும் வாடி நாடியந் தளர்ந்து போயது. நாக்கும் வறண்டு இளைப்புமேலாயது. எங்கேயாகிலும் போகலாமென்றால் வழிதுறை தெரியவில்லை. இவ்விடத்திற்குளே யிருந்து இராப் பொழுதைப் போக்குவோமென்றாற் கொடிய காடாயிருக்கின்றது. நாம் நடக்கவுமாட்டோம், பசியை அடக்கவுமாட்டோம், உள்ளபடி முடிசிறது. சூரியோதயமான பிற்பாடு பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று வேதவிதியைமறந்த பாதகன் அந்த ஆலமரத்தினடியிலே படுத்துக்கொண்டு பெரும்பசியுடன் ஆயாசமடைந்து, தூக்கம் பிடிக்காமல் ஏக்கம்பிடித்து, புரண்டு புரண்டு புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். அந்த ஆலமரத்திலே தேவர்களாற் கொண்டாடப்பட்ட நாளிதிங்கனென்னுங் கொக்கொன்றிருந்தது. அது மண்பொதுத் தந்தையாகிய பிரமனுக்கு மிகவும் விசுவாச நேசமாயிருந்தது. இந்திரன் முதலியபேரும் வந்து சந்திக்கும்படியான சிந்தையை யுடைய விந்தையான கீர்த்திபெற்றது.

இத்தன்மைகள் வாய்ந்த கொக்கானது தான் சஞ்சரிக்கிற இட மெல்லாந் திரிந்து, நிரம்ப இரையருந்தி, மலைப்பொழுதில் வந்து

தான் வசிக்கின்ற அந்த ஆலமரத்திலிறங்கிற்று. அந்தக் கொக்கு
தான் வந்தவுடன் யாராகிலும் அதிதி அப்பியாகதிகள் வந்தார்களா
வென்று மரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கிற வழக்கம். அந்தப் பிரகாரம்
பார்த்து, மரத்தினடியிற் படுத்திருக்கின்ற வேடுவப் பிராமணனைக்
கண்டு, மெத்தவும் விசாரமாகி, இவர் யாரோ தெரியவில்லை.
பரதேசி போலிருக்கிறது என்று பாவித்துக் கிட்டநெருங்கி, 'ஓ
உத்தமரே! நீரேன் இவ்விடத்தில் வந்து படுத்துக்கொண்டிருக்கி
னீர்? என்னகாரியமாக வந்தீர்? அடியேன் அதிதி பூஜை
பண்ணுவதற்கு அகப்பட்டார். இன்று நான் கடைத்தேறுங்காலம்,
ஏதோ என்னாற் கிடைக்கப்பட்ட பிச்சையை ஏற்றுக்கொள்ள
வேண்டும். ஓ இறைவனே! எழுந்திரும்! எழுந்திரும்! கிருபை
புரியும்' என்று வேண்டியழைத்து உபசாரங்கள் பண்ணி, கந்தமூல
பலங்களுந்தேன்களும் அவன் பசிதீரச் சாப்பிடுகிற மட்டுங்
கொடுத்து, நல்லருசியான ஜலமுமளித்து இளைப்பாற்றி விட்டது.
அவ்வேடனுந் திருப்தியாய்ச் சாப்பிட்டு விடாய்தீர்ந்து, மெய்யுங்
குளிர்ந்து கையும்புலர்ந்து, பைய ஐயனருள் பெற்றவன் போலாகி,
பற்பலபேச்சுகளை மூச்சுவிடாமற் பேசி, கொக்கைப் புகழ்ந்து
மகிழ்ந்திருந்தான். அந்த வேளையில் நாளிசங்கனென்னும் கொக்
கானது பசியினால் வருந்தியிருந்த அதிதியானவர், போஜனம்
பண்ணியவுடன் உண்ட இளைப்படைந்தாரென்று கருதி, தழைகளும்
புஷ்பங்களுஞ் சேகரித்துப் படுக்கையமைத்துச் சயனித்துக்
கொள்ளும்படியாகச் சொல்லி, தானுமருகில் உட்காந்துகொண்டு
சங்கதி வினாவத்தொடங்கியது. 'ஐயா நீர் வந்ததற்குக் காரண
மென்ன? உமது ஊரெது? உமது பெயரென்ன? நீரெங்கிருந்து
எங்கு போகின்றீர்? உமது வர்த்தமானமெல்லா மறைபாமற்
சொல்லும்' என்று கேட்டது. அதற்குப் பதிதனாகிய பிராமண
வேடன் சொல்லுகின்றான்—

'ஐயா நாளிசங்கவேந்தே! கொஞ்சம் பொருளாசைகொண்டு
வாணிபருடன் கூடிவரும் வழியில், காட்டானைகள் சண்டைபோட்டு
கர்ச்சித்த ஓசையைக்கேட்டு அவற்றின் உருவத்தைப்பார்த்துப்
பயந்து ஒருவரோடொருவர் கூடாமலொடிப்போனார்கள். நானும்
பிரிந்து பிராணபயங்கொண்டு, தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி வழிதுறை
தெரியாமல் இரத்தக்காடுவந்து சேர்ந்தேன். எனக்கு உமது வீடு
சொந்தமாச்சுது. இதல்லாமலும், நான் பிராமணப்பிள்ளை. அந்தக்

குலாசாரத்தப்பி, தரித்திரத்திலே மூழ்கிக் கெட்டலைந்து அகப்பட்ட மட்டு மாசாரமில்லாமற் புசித்துப் பசிலேயாகற்றி, பரதேசியாய்ப் புறப்பட்டு மலைபடும் ராஜ்யமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தில்வந்து, வன வேடருடன் கலந்து அவர்களுடைய மார்க்கமெல்லாம் அறிந்து அவர்களில் நானுமொருவனுய்ச் சேர்ந்து, அந்த மறவகுலப் பெண்ணை மணந்து, பட்சிமிருகங்களைப் பதறப்பிடித்து, எச்சில் தீட்டு எதுவுமில்லாமல் இச்சையின்படிக்கு நடந்து பொய்யானேன், இவ்வாறு சிலகாலமுழன்று திரிந்து, இந்தக்கர்மதேகம் எடுத்தது எதற்காகவென்று தீர்க்காலோசனைகொண்டு, நல்வினை தீவினைப் பயனை அநுபவிப்பதற் கல்லவாவென்று அறிந்து, கடைசிபிற்பெண்சாதி பிள்ளைகள் பண்ணுகிற சள்ளையாற் பணந்தேடப் புறப்பட்டே'னென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட கொக்கானது நெகிழ்ந்த மனதையுடையதாய் “ஐயா! வேடவேதியேனே! நீர் திரவிய அபேட்சையினால்லவோ இத்தனை பாடுபட்டீர். நல்லது உமக்குச் சுருவில் திரவியங் கிடைக்கும்படி உபாயஞ்சொல்லுகிறேன். பூமியின் மாயா மயக்கந் தீர்த்தவரும், ஆத்மச்சூன முள்ளவரும், சத்தியநெறி தப்பாத உத்தமரும், விருபாட்சனென்னும் பெயருடையவருமாகிய ஓர் அரசர் எனக்கு நெடுநாளாய்ச் சிநேகமானவர். இப்போதுநானிருக்கின்ற ஆலமரத்திற்கும் அவரிருக்கிற சத்தியகிரி நகரத்திற்கும் மத்தியில் முக்காதவழி தூரமுண்டு. அவருடைய பட்டணத்துக்கு நீர் போய் நாளிசிங்க னிடத்திலிருந்து வந்தேனென்பிராகில், உம்முடைய ஆசைதீர அவர் பொருள் கொடுப்பார்; வேண்டிய வெகுமானஞ் செய்வார். அப்பாலுமக்கு வறுமையென்பது இராது. ஆதலால், இப்போது இங்கிருந்து, விடியற்காலத்தி லெழுந்துபோம்” என்று விடைகொடுத்துத் தன்னுடைய படுக்கைக்குப் போய்விட்டது.

குலப்பிரஷ்டனான பார்ப்பான் ‘எப்போது விடியும்? எப்போது நாம் போய் அந்த அரசனைக் காண்போம்?’ என்கிற பேராசையுடன் இரவெல்லா விழித்திருந்தான். அப்பால் இந்திர திசையில் சூரியன் வந்துதையஞ் செய்வதைக்கண்டு, திடுக்கென்றெழுந்து. உச்சிதனாகிய நாளிசிங்கனை எச்சரித்துச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, வடதிசையைக்குறித்து முக்காதவழி நடந்து, வீரலட்சுமி விளையாடும் வேலைத்தாங்கிய விருபாட்சமகாராஜன் மந்திரி பிரதானிகளுடனே சாஸ்திரீகர், தர்க்கீகர், சாதுக்கள், வித்து

வான்கள், தரண்பதிகள், குடிபடைகள், ஊழியப்பெண்கள் இவர்கள் யாவருஞ்சூழ வலுக்கொண்ட சிங்காசனத்திற் கொலுக் கொண்டுருக்கிற சமயத்தில், வெகுபேரை விலக்கிக்கொண்டு போய்க் கொலுமுகத்தில் நின்றான். இராஜனிவனைக்கண்டு, 'நீரார் எங்கிருந்து வருகின்றீர்? நீர் வந்த காரியமென்ன?' என்று கேட்கப் பார்ப்பாரவேடன் வேந்தனைப்பார்த்து 'ஓ மகாராஜனே! நான் பிராமணன். கொஞ்சம் பொருட்பிச்சை நாடி உம்முடைய சினேகிதனாகிய நாளிசிங்கனிடத்திற்குப் போனேன். அவர் என் வாய்ப் பிறப்பைக்கேட்டு, நேற்றிராத்திரி போஜனங்கொடுத்து, தன்னிடத்திற்குநே படுக்கவைத்து, பொழுது விடிந்தவுடனே என்னையெழுப்பி, 'முக்காதவழி கடந்து அங்குள்ள என்னிஷ்ட முள்ள விருபாக்ஷ ராஜனைக் கண்டுவாரும். நானனுப்புவித்தேனென்று சொல்லும்.' என்பதாய் மொழிந்து தேவரீருடைய பட்டணமும் அடையாளமும் பேரும் சீருஞ்சொல்லி அனுப்பி வைத்தார். என்னுடைய விருத்தார்த்தமிது. ஓ மகாதாதாவே! தேவரீர் என் தரித்திரம் அதமாகும்படி வெகுமானம் பண்ணவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அந்தராஜன் இந்தக் கொலைத்தொழிலுக்குரிய பார்ப்பான் முகத்தைச் சற்றுநேரம் நிதானித்து, பக்கத்திலிருந்த பிராமணர் உரியவர், சினேகிதர், தம்பிமார் இவர்கள் முதலாகிய பேர்களைப்பார்த்து, 'என்னிதயபந்துவாகிய நாளிசிங்கனுவர் சகல சாஸ்திரங்களையும் பார்த்தவர்; பரமானந்த மூர்த்தியானவர். மெத்தப் பெரியவர்; நல்ல ஞானமுள்ளவர்; தருமபரிபாலர்; சத்திய வாக்குப் பெற்றவர்; தபோ நிதி; சீவன்முத்தர்; பிரமாவினுடைய தோழர். இப்பேர்ப்பட்ட மகாதுபாவருக்கு இந்தத் துஷ்டக்கறப் பன் எப்படி நேசமானான்? இவன் கெட்டாரிற் கெட்டவன். பொல்லாதவன்; பொய்யன்; வஞ்சமனத்தான். கர்ணகரோவசனன்; நிர்த்தயாளன்; மகாகர்மி; கொலைபாதகன்; குலப்பிரஷ்டன். இவன் பேரில் அவருக்கிஷ்ட முண்டானவித மெப்படியோ தெரியவில்லை. நல்லது அவருக்குத் தோன்றாதது ஒன்றுமில்லை. அவர் என்னுடைய சினேகிதர். ஆனதால், அவர் சொல்லியனுப்பிய வண்ணம் நானடந்து கொள்ளவேண்டும். இவனை என்ன காரியத்திற்காக அனுப்பினாரோ அதை நான் இவ்வளவுதூரம் பிரித்துப்பேசியதே மெத்த பிரமாதம். போகட்டும். ஓ ஐயரே! என்னிஷ்டன் சொற்

படிக்கு உமக்குத் திரவியங்கொடுக்கிறேன். நீர் வாங்கிக்கொண்டு போம்' என்று அன்றைக்குச் சாப்பாடிட்டு, மறுநாள் கார்த்திகைப் பர்வத்தில் அனேகம் பிராமணருக்குப் பசு, பொன்பாத்திரம், வெண்பொன்பாத்திரம் நவரத்தினம் பட்டு பட்டாவளிகள் இவை முதலியன தானங்கொடுக்க வேண்டிய புண்ணியகாலம் ஒத்துக் கொண்ட படியால் எல்லோருக்குத் தானங்கொடுக்கிற விருபாட்ச ராஜன் நாளிசங்கனாகிய நண்பனால் அனுப்பப்பட்ட தூர்நடத்தை யுள்ள பிராமணனை முதன்மையாக வரவழைத்துப் பூசித்து, இகழ்ச்சிக் குறிப்பைக் காட்டாமல், நல்ல பேச்சுகளினாலும், உபசாரங்களினாலும், பெருமையாகப்பேசி, அவனுடைய தரித்திரம் அதமாகும்படி அளவிறந்த திரவியத்தைக்கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, மற்றப் பிராமணருக்குத் தானங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இஃதிப்படியிருக்க, ஆசாரவீனனாகிய பிராமண வேடன் சுமைக்கடங்காத பொருளைச்சுமந்து, ராஜன் முதலிய பேர்களிடத்தில் விடைபெற்று, வந்தவழியே திரும்பி, காடுகளையெல்லாங்கடந்துபோய் முன்னிருந்த ஆலமரத்தடியில் வந்தனாகி, பொன்முட்டையையும்வைத்து இளைப்பாறியிருந்தான். அப்போது சூரியன் அஸ்தமனமுற்றான். அவ்வேளையில் அழகிய இறக்கையையுடைய நாளிசங்கனென்னுங்குருகு எங்குந்திரிந்து இரையெடுத்தருந்தி; யதாஸ்தானத்திற்கு வந்து மரத்தினடியிலிருக்கிற மறமாதவளைக்கண்டு, 'ஐயா இளைப்பாறியிருக்கின்றீரோ?' என்று சொல்லி நல்லநல்ல பழங்கள், கிழங்குகள், சருகாதுகளெல்லாங்கொடுத்துச் சாப்பிடச்செய்து, தண்ணீரருந்தி, மார்க்க ஆயாசமாற்றி, படுக்கைவிரித்து அதன்பேரில் சயனிக்கப்பண்ணி, தானுங்கிட்டவிருந்து, நீர் போய்வந்த சங்கதி யென்னவென்று வினவியது. அந்த வேடன் இவ்விடம்விட்டுப் போனதும், விருபாட்சனைக்கண்டதும், அவன் தன்னை விசாரித்ததும், பிராமணருக்குத் தானங்கொடுக்கும்போது தன்னை முன்னே பூசித்து வேண்டிய தனங்கள் கொடுத்தனுப்பி வைத்ததும், அவனுடைய தருமமும், தானமும், மேன்மையும், மெய்மையும், மற்றெல்லாவற்றையுஞ் சொன்னான். அவையனைத்துங்கேட்ட நாளிசங்கன் நகைத்துத் தன்னுயிர்த் தோழனாகிய விருபாட்சனைத் துதித்து மனமகிழ்ந்து, உள்ளத்தருக்கி, உடலஞ்செருக்கி ஆந்தமடைந்து இந்த வேடவேதியனை நோக்கி, 'ஓ பிரமகுலத்திற் பிறந்தவனே! நானுமக்கொரு புத்தி

சொல்லுகிறேன். அந்தவழியில் நிற்பீராயின் இகபரசவுக்கியத்தைப் பெறும்படிக்கான இன்பத்தை யடைவீர். அதாவது, விடியற்காலத்தில் இவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு, இடராகிய காட்டானை யெல்லாங்கடந்து, நாட்டின்வழியே நடந்து, இதுவரையிலுங் கூடியிருந்த வேடருறவை விடுத்து, உம்முடைய பழைய காட்டையடுத்து, மித்திராருடன் கலந்து நயமாய்ப்பேசி, பிரஷ்டத்துவப் பிராயச் சித்தம் பண்ணிக்கொண்டு நல்ல குடிப்பிறப்புள்ள பிராமணஸ்திரீயைக் கலியாணஞ்செய்து, பிராமணசார அனுஷ்டானங்கொண்டு கோபலோப மோகாதிகளை யெல்லாம்விட்டு, சார்தகுணசாதுவாய் இல்லறதருமத்தை அனுசரித்துவந்தால் நல்லபதவியைப் பெறுவீர்! சந்திரனுக்குங் களங்கமிருக்கும்போது நமக்குங் களங்கமிருப்பது பெரிதல்ல. ஆதலால் உம்மையும் இகழாமற் கூட்டிக்கொள்ளுவார்கள்! நீரும் பெருமையடையலாம்' என்று நல்ல விசேடமான புத்திமதிகளைச் சொல்லியது.

இந்த வசனங்களை அந்தப்பொயயனான பிராமணன் மெய்யனைப்போல் அபிரயித்துக்கேட்டு, தன்னுடைய ஈனபுத்திப் பழக்கத்திற் கிணங்கத்தக்கதாயுள்ள சிலகாரியங்களை எண்ணிக்கொண்டான். அவையென்னவென்றால், நமக்கு வெகுதிரவியம் அகப்பட்டது. இது நமது பிள்ளைபிள்ளை தலைமுறைக்கும் போதும். இனிமேல் நாம் வெகு சம்பிரமத்துடனே இருக்கலாம். இப்போது நாமிருக்கிற காட்டைக் கடந்துபோவதற்கு வெயிலினாலே பிரயாசைப் படவேண்டியிருக்கிறது. வழியிலே இளைப்பாறுகிறதற்கு யாதேதாருணவுங் கை'பிலில்லை. இந்தக் கொக்கைப் பிடித்துக் கொன்று கைக்கொண்டால் வழிப்பசியாகும். மாதூரிய மாமிசமாகும். இதைவிட வேறு இரையைக்காணோம். ஆதலால் இது நித்திரைபண்ணட்டும்!' என்று விழித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்தக் கொக்கு அந்தப்படுபாவியினுடைய உதடுகளைப்பையறியாமல், 'நாம் நல்லபுத்தி சொல்லியிருக்கின்றோம். நமது பேச்சைக்கேட்ட பிராமணன் நீசத் தொழிலை நீக்கி, இனிப்புத்தியுடன்டந்து யுக்தியாகக் கடைத்தேறுவான். கெட்டுப்போன துஷ்டனானவன் மறுபடியும் நல்லமார்க்கத்திற்கு வந்தால், அது எவ்வளவு சுகிர்தம்? அது நமக்கு நற்காரியம். பெரியோர்களுடைய உள்ளம் எப்படியென்றால், சிறியோரையுந் தங்களைப்போல் தேற்றிவைக்குந் திறமையை யுடையது. நாமும் அப்படியே நன்மைபெறச் செய்தோம்' என்று

தனக்குள்ளே மகிழ்ந்து சயனித்துக்கொண்டது. அந்தக்கொக்கு நல்ல நித்திரை கொள்ளுகிற நடுநேரத்தில், விடத்திலுங் கொடிய வனாகிய வேடப்பார்ப்பான் நன்றிகுன்றிய ஞாபகங்கொண்டு, அந்த நாளிசங்கன் தூங்குகிற இடத்திற்குப் போய் அதைப்பிடித்துச் சிறிதுந் தாமசமில்லாமற் கழுத்தையொடித்து, அதனுடைய தோலையுரித்து அப்பாலெறிந்துவிட்டு, அந்தமாயிசத்தைக் கண்டங்கண்ட மாய்த் துண்டங்கண்டு துணியிலே முடிந்துகொண்டு, திரவிய மூட்டையைச் சுமந்து, அதிசீக்கிரமாய்ப் பொழுது விடிவதற்கு முன்னே அந்தவனத்தைக்கடந்து, காலோடு காலடிபடும்படியாய்ப் படபடவென்று நடந்து போனான்.

அப்போது சத்திரகிரிநகரை யாளப்பட்ட புத்திமானாகிய விருபாட்சனென்பவன், தன்னுடைய அரண்மனையிற் பற்பல மணிகளழுத்தி விசித்திரப் ப்துமை கட்டிய மேடையின்மீது நித்திரை பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இந்தப்பதிதனாகிய பிராமணவேடன் தன்னுடைய சினேகனான நாளிசங்கனைப் பிடித்து வேலைமுடித்துக்கொண்டு போகிறானென்று சொற்பனமுண்டாயிற்று. அவன் அப்போதே விழித்து அலறிப் பதறி, கதறி விழுந்து எழுந்து, அணிந்த மாலைகள்வாட அழுதகண்ணீர் வழிந்தோட முறைபிட்டான். அம்முறையைக் கேட்ட காவலாளர் திகைத்து, 'இதென்ன ஆச்சரியம்? இராஜன் படுத்து நித்திரை பண்ணும்போதெழுந்து அகங்கலாய்க்கின்றார்; ஆறமைப்புகின்றார்.' என்று ஓடி சகலமான காரியஸ்தர்களுக்குந் தெரிவித்தார்கள். இந்த அபாயத்தைக்கேட்ட மந்திரிபிரதானி முதலிய யாவருந் தகஷணமே வந்து, பந்துஜனங்கள் முதலானபேரோடு நொந்து, மிகுந்த கூட்டமாகக்கூடி ஒருநாளாயில்லாத விரைதையாய் இன்றைக்கென்னவோ நமதரசனுடைய சிந்தை நொந்ததாய்க் கேள்விப்பட்டு வந்தோமென்று ஒருவரோடொருவர் பேசினார்கள். அப்போது அரசன் அவர்களைப்பார்த்து, தன்னேசனான நாளிசங்கனுக்கு நடந்துபோன சேதியை நவின்று, தான்கண்ட சொப்பனம் பழுதுபடாதென்று எல்லாருடனேயு மிசைத்து, தனது நேசனுக்கு நேர்ந்த விதத்தை யெண்ணி யெண்ணிக் கரைந்து 'ஆ! ஹா! ஹா! ஐயோ! நேற்றே நான் நினைத்தேனே! அந்தப்பாவிடாகிய பார்ப்பானைப் பார்த்த போதே இவன்கெட்ட சண்டாளனென் றெண்ணினேனே! இவன் பேரிலெப்படி அன்புவைத்தார் என்னன்பரென்று சந்தேகித்தேனே!

அந்தோ இதோ என்னிஷ்டருக்கு அபாயம் வந்துவிட்டதே! அந்த மஹா துரோகிக்கு மிதமில்லாத உபகாரஞ்செய்தாரே! அதைக் கொஞ்சமேனு நினையாமல் அந்த வஞ்சனையாளன், கீழ்மக்களினுங் கீழானவன், உடனே அபகாரஞ்செய்தானே! அவருடைய சக்தையைக் கொண்டுபோகின்றானே! இன்னுஞ் சற்றுநேரத்திலே தின்று விடுவானே' என்று தியங்கி, மயங்கி, 'இப்பேர்ப்பட்ட அநியாயத்திற்கு நான் என்ன செய்வேன்? இன்னும் பிராணனுட னிருக்கின்றேன். ஆ! தெய்வமே! எனக்கும் ஒரு தீங்குநேர்ந்து போய்விட்டேனோ?' என்றான். அக்காலையில் இந்தச் சொல்லைக்கேட்ட யாவரும் பதை பதைத்து, துடிதுடித்து, அந்த மகானுபாவருக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட துர்மரணமா கிடைத்ததென்று சோபித்தார்கள்.

அந்தவேளையில் விருபாட்சராஜன் சற்றே மனோதிடங் கொண்டு கோபித்து, தன்னிடத்திலிருந்த உயிர்ச்சேவகரைப் பார்த்து, "ஓ வல்லவர்களே! எஜமானுக்குத் துரோகம் பண்ணாத வல்லவர்களே! நீங்கள் ஒருகாதவழியை ஒரு நாழிகையாகத் தொலைத்துப்போய் அந்தப் பாதகவேடப் பார்ப்பான் எங்கேயிருந் தாலும் பிடித்துக்கொண்டு, முன்பின் பாராமல் மோதி, என் சினேகிதனுடையுந் தேடியெடுத்து வாருங்கள்" என்று அதிக தீவிரமாகச் சொல்லியனுப்பினான். அவ்வுத்தரவைக்கேட்ட காவ லாளர்கள் கடுகிக்களைத்துக் கண்பொறி பறக்கச்சினத்து, இதோ கொண்டுவந்தோமெனப் புறப்பட்டு, இராஷ்டிர போலோடி ஆல மரத்தை யணுகிப் பார்த்து அவ்விடத்திற்கிடந்த கொக்கின்தோலை யெடுத்துத் தங்கள் ராஜனிடத்திற்கனுப்பிவிட்டு, அப்பாற் கோப மிருந்தவராய் மெத்த வேகமாய்ச்சென்று, அவன் காலடியைக்கண்டு வழிபிடித்து, மாணத்தொடரும் வனவேடரைப்போல் அந்த மகா பாவினைக்கண்டுபிடித்து, பாசத்தினால் தோளோடு தோள் நெருங்க வரிந்திறுக்கி, கையிலிருந்த குறுந்தடிகளாலடித்து, கொக்கினுடைய மர்மிசம் அவன் துணியில் முடிந்திருக்கப்பார்த்து அதையும் அவிழ்த்துக்கொண்டு, அவனையும் அந்த மாமிசத்தையுந் தங்களர சனுக்கு முன்னே கொண்டுவந்து காட்டித்தொழுதார்கள். இராஜன் அந்த மாமிசத்தைப் பார்த்தபொழுது, "அடாபாதகா! நேற்றைய தினம் என்னேசன் பெயரைச்சொல்லி வேண்டிய திரவியங்களையும் மேன்மையான ரத்தினங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு போன போக்கிலிப்பார்ப்பானே!" என்றுசொல்லித் தூதரை நோக்கி,

‘இப்பேர்ப்பட்ட பெருந்துன்பத்திற்கிடமாகிய இவனை அங்கேதானே வேலைமுடித்துக் கடித்து இவனுதிரத்தைக் குடித்துப்போடாமல், இவ்வளவுதூர மனதொப்பி எப்படி கொண்டுவந்தீர்கள்? என் முன்னே யேன்விட்டீர்கள்?’ என்று கேட்டான். அந்தக் காவலாளிகள் வேந்தனைப் பார்த்து, ‘ஓ ஆண்டவனே இந்த நன்றிகுன்றிய நான்மறையாளனை நாங்கள் தின்னமாட்டோம். நாயும் புசிக்கமாட்டாது’ என்றார்கள். ‘ஆனாநிந்தப்பாவி என் முகத்திற்கெதிர் நிற்கவேண்டாம். இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சுடுகாட்டு நாய்களுக்கு விருந்தாகப் போடுங்கள்’ என்றான் அரசன். அவர்கள் அப்படியே செய்கின்றோமென்று அங்ஙனே குண்டாந்தடிகளினால் முண்டுகள் முட்டுகள் முடியவடித்து, வாய்வழியில் உதிரங்க்கும்படியாய் இழுத்துப் போனார்கள்.

அப்போது பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாரும் அவனைப்பார்த்து ‘ஐயோ! சோறிட்டு இளைப்பாற்றிச் சொர்ணமுந் தருவித்துக் கொடுத்து, நீதியுஞ்சொல்லி நேயமாயிருந்து உபகாரம் பண்ணியனுப்பிய பெரியவருக்கு அபகாரஞ்செய்தானே! சற்றேனுந் தாட்சண்யம் பாராமல் உயிர்வதை பண்ணினானே! அப்பா இந்தப் பாவிக்கு இரங்கினால் இவ்வுலகமும் நமது புண்ணியமான அரசும், பொன்றிப் போகச் செய்வான். இவன் பாவியிலுங் கொடியபாவி. ஆதலால், ஐயா காவலாளிகளே! நன்றாய்க் கட்டுங்கள். செவ்வையாய்த் திட்டுங்கள். தடிகளாற் கொட்டுங்கள். கத்திக்கித்தனை சதையாய்க் கொய்யுங்கள். மலைமேலேற்றித் தள்ளுங்கள். ஆயுதவகையாற் கொல்லுங்கள். இருப்பு முள்ளுமே லுருட்டுங்கள். இவனைக் கண்டாலு நினைத்தாலுங் கர்மம் வந்து கலக்கும். சீக்கிரமிழுத்துப் போங்கள்’ என்று தங்கள் தங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். ஊருக்கும், உறவின் முறைக்கும், மற்ற உற்றாருக்கும் பெற்றாருக்கு மாகாத் அப்பாவியை வேவுகார ரிழுத்துப்போய், அவன் கழுத்திற்கயிறுமாட்டி நாலுபக்கங்களிலும் பிடித்துக்கொண்டு, சுடுகாட்டு நாய்களையும் வேட்டை நாய்களையும் உசுப்பிவிட்டு, அவனைக் காட்டிக் கடிக்கச்செய்தனர். அப்படிச் செய்தும், ஓர் உயிரைக் காட்டியவுடனே தங்களுயிரை லக்ஷயம் பண்ணுமற் போய் விழுந்து கடித்துத் தின்னும் நாய்கள் இந்தப் பெரும் பாவியைக் கண்ணினாலும் பாராமல், தங்கள் பசியையும் ஓராமற் குலைத்துக்கொண்டு போய் விட்டன. அப்பால் அவனைக் கூண்டுகளிலடைபட்டிருந்த புலிகளுக்கு

முன்னே போட்டார்கள். அவைகளும் பின்னிட்டுப் போயின. பூமியிற் புதைத்து யானைகளின் காலிற் புரட்டினார்கள். அந்த யானைகளும் இவனைத் தீண்டிவதைக்காமல் அகன்றுவிட்டன. இன்னும் அநேகவிதமான இம்சைகள் பண்ணியும் எந்த விதத்திலும் உயிர்போகாமலிருக்கிற துஷ்டனை அவ்விடத்திற்குள்ளே நிறுத்திப் போட்டு, சிலபேர் இராஜனிடத்தில் வந்து, நடந்த சங்கதியைச் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட அரசனானவன் ஆச்சரியப்பட்டு, 'நாயுந்தீண்டாத பாவியை இந்தப்பூமி யென்னமாய்ச் சுமந்தது? தெய்வம் எவ்வாறு சகித்தது? ஆ! கடவுளே!' என்று சற்றுநேரம் யோசனை யொன்றுங் தோன்றாமற் சும்மா விருந்து அப்பால் நிதானித்து, தன்னுடைய பிராண சிநேகனுக்குச் சிநேகனாகிய தேவேந்திரனை நினைத்தான்.

அப்போதே அயிராவதப்பாகனான இந்திரன் வந்து விரு பாட்ச மகாராஜனைக்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் கேஷமவிசாரணை செய்து பிரியவசனங்களைப் பேசி, 'என்னை நினைத்த காரியம் யாதென்று' வினவினான். அக்கால் விருபாட்சன் மெத்த விசார மாய்க் கண்ணிலே தண்ணீர் வடியக்கவலைகொண்டு, தேம்பித்தேம்பி யழுது, நெடுநாளைய நேசனான நாளிசிங்கனென்னு நல்லவர்; நமக்கு மிகுந்த விசுவாசமானவர். அந்த மகாநுபாவருக்கு ஒரு துர்மார்க் கனால் இன்னபடி நடந்ததென்று ஒன்றொளியாம லுரைத்தான். அதைக்கேட்ட தேவேந்திரன் அதிக விசாரப்பட்டு, 'அவருக்கும் இப்படி வரலாமா? ஐயோ! ஈதென்ன அநியாயம்?' என்று மனங் கன்றி, 'ஓ விருபாட்சமகாராஜனே! நீரொன்றும் பயப்படவேண் கன்றி, 'ஓ விருபாட்சமகாராஜனே! நீரொன்றும் பயப்படவேண் டாம். நேசன் போய் விட்டானென்று புத்திமோசம் போகாதீர். அந்த நாளிசிங்கனாகிய நல்லவனுக்குச் சிடுஷ்டிகர்த்தா சிநேகமான படியால், அவரெவ்விதத்திலும் அவனைப் பிழைக்கச்செய்வார். நீர் சந் தேகப் படாதீர். இப்போது நீர் கொண்டிருக்கும் விசனத்தைவிட்டு, அந்த மித்துருவின் உடலின் மாமிசத்தைப் பிணித்து அபிஷேகஞ் செய்து, உமது ஆசைதீர்ச் சம்பிரமத்துடன் கொண்டுபோய்ச் சுடலைசேர்த்து; காஷ்டமடுக்கிச் சுட்டுப்போடும். சுகிர்தத்தைத் தேடும். அவ்வுடலானது அக்கினி பகவானுக்கு ஆகுதியானவுடனே நம்முடைய இஷ்டன் பிழைத்து வருவான். நாமெல்லோரும் பார்த் துச் சந்தேஷப்படலாம்' என்று பேசினான். அந்தச் சொல்லாசை யினால் விருபாட்சமகாராஜன் நண்பனைத் தகனஞ் செய்வித்தான்.

பட்டணத்து ஜனங்கள் முதலிய யாவரும் பரதவித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது நாளிசிங்கனென்னுங் கொக்கி னுடைய மெய்விரதத்தினாலும், தேவேந்திரனது சகாயத்தினாலும், பிரம்மாவினுடைய தயவினாலும், விருபாட்ச ராஜனுடைய துணைக்காரணத்தினாலும், தேவதைகளின் பிரேரேபணையினாலும் ஆகாயத்திலிருந்த காமதேனு பாலைப்பொழிந்தது. அந்தப் பாலா னது நாளிசிங்கனென்னும் ஞானவானுடைய உடல்வெந்த சாம்பரை நனைத்தது. தகஷணம் நாளிசிங்கனாகிய கொக்கு பழய வடிவங் கொண்டு, சோனாமேகம்போற் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருந்த விருபாட்சனையும் தேவேந்திரனையும் பார்த்து 'விசனமாறுங்கள்! விசனமாறுங்கள்!' என்றது. அதைக்கண்ட விருபாட்ச ராஜனும், தேவராஜனும், இறந்தவர் பிழைத்தா ரென்பதனாலுண்டாகிய இன் பத்தை யடைந்தார்கள். தேவதைகளும் அரம்பாஸ்திரீகளும் மகிழ்ந்து புஷ்பவருஷம் பொழிந்தார்கள். பூலோகத்தார் புண்ணியத் திற்கு ஒருகாலும் பழுதில்லையென்று புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

இப்பால் விருபாக்ஷனும் விண்ணுள்பவனுங் கொக்கைத் தழுவி மார்போடணைத்து, உச்சிமோந்து உள்ளமகிழ்ந்தனர். விரு பாக்ஷன் தனது நண்பனைப்பார்த்து, 'ஐயா! நீர் எங்களுக்கு அநேக தருமங்களையும், அரச நீதிகளையும், அநுபோகச் சேதிகளையும் தெரிவிக்கின்றவராயிற்று. அப்படியிருக்க, இந்தப்பார்ப்பாரப் பதித னுடனே எப்படி நேசித்தீர்? இவனை எவ்வாறு நம்பி என்னிடத்திற் கனுப்பிவைத்தீர்? இந்தப் படுபாவி இவ்வளவுதூரம் பிரமாதத்திற் குக் கொண்டுவந்துவிட்டானே. சீழ்மக்களுக்குக் கிஞ்சித்தேனுங் கிருபைபுரியப்போமா?' என்று நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் விவர மாய்ச் சொன்னான். அச்சொல்லைக்கேட்ட நாளிசிங்கனென்னுங் கொக்கானது, பதைத்துத் துடித்துப் பரதவித்தெழுந்து, 'எங்கே அந்தப்பிராமணன்? இருக்கின்றானா? இறந்துபோனானா?' என்று கேட்டது. அதற்கு விருபாட்சன் சற்றாலோசித்து, பிராமண னிறந்து போனானென்று சொன்னால் மறுபடியும் இவர்பிராமணனை விடுவார் போலிருக்கிறதென்று அதனுடைய அவசரத்தினால் லறிந்து கொண்டு 'ஐயா! அந்த அநிபாயக்காரப்பாவி இதோ இருக்கின்றான்' என்று கொண்டுவரச்சொல்லி நாளிசிங்கனுக்கு முன்னிவிட்டான். அந்தக் கொக்கு அபும்பனாகிய பிராமண வேடனைப் பார்த்து, 'ஐயோ! அப்பா! உன் தலைவிதி இப்படியா இருந்தது? நல்லது! எதுவு

மவர்களுடைய வினையின்படி முடியும்” என்று விருபாக்ஷனைப் பார்த்து ‘ஓ அன்பனே! இவன் கட்டையவிழ்த்து இளைப்பு களைப்பு இல்லாமற்போக்கி, இவனுக்காகக் கொடுத்துவிட்ட திரவியங்களை தத்தாபகாரம் பண்ணாமலளித்து, அவனிஷ்டப்படி போகும்படியாய் என்னிமித்தம் அனுப்பிவிடுங்கள்” என்று வேண்டிக்கொண்டது. அப்படியே இந்திரனும் விருபாட்சனுஞ் சிந்தைகனிந்து, சிகேக நிமித்தியமாய்க் கட்டவிழ்த்து, அவன் கட்டிக்கொண்ட பொருள் மூட்டையையுங் கொடுத்து ஒட்டிவிடும்படியாய்த் தலையாரிகளுக்கு உத்தரவு செய்தார்கள். அவ்வாறேயவர்கள் கட்டவிழ்த்து உடைமையுங் கொடுத்து, அத்தடத்தினின்றும் கடத்தி விட்டார்கள். பொருள் தேடவந்த நீசப்பிராமணன் அப்பொருளுடன் டாபமூட்டையையுங் கட்டிக்கொண்டு, ஒருவேளை தலையாரிகள் இன்னமும் தேடிவரப் போகின்றார்களென்று பயமடைந்து திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு, ஒட்டமு நடையுமாயோடி, வேவேச்சேரி சேர்ந்து, முன் போலவே விவஸ்தை கெட்டிருந்தான். இப்பால் தேவேந்திரன் செலவு பெற்றுக் கொண்டு சிகேகவிசுவாசந் திறம்பாமல் தெய்வ லோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். நாளிசங்கன் விருபாட்சனைப் புகழ்ந்து, ‘என் பிராணநேசனாகிய உன்னைப்போல் இந்தப்பூமியிற் காண்பனே’ வென்று பொங்குதலடைந்து செலவுவாங்கிக்கொண்டு, பூர்வீகமிருந்த ஆலமரத்திற்குப்போய்த் தேவர்கள் முதலானபேருங் கொண்டாடச் சுகம் பெற்றிருந்தது. விருபாட்சகன் வேலைக்காரருக்கு வேண்டிய மட்டும் வெகுமதி கொடுத்து மேன்மையோடிருந்தான்.

அப்பா தருமரத்தனா! பட்சி ஜாதியாகிய கொக்கு என்ன யோக்கியமுள்ளதா யிருந்தது? இப்பிராமணனாகிய பதிதன் நெறியற்ற நெறிபோய் எப்படியாகக் கெட்டான் பார்த்தாயா? ஆனதால் உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தோமென்று சிலமூடர் மதிப்பார்கள். அதனாற் பிரயோஜனமில்லை. மானிடதேகம் மேன்மையென்று சொல்லுவார்கள். அதுவுங்காரியமில்லை. எந்தக்குலமானாலும், எந்தப் பிறப்பானாலும், நற்குணமும் ஞானமும் பேரறிவும், சத்தியமும் பிரதானம் ஆகையால், உயர்ந்தகுலமென்று வெளிவேடத்தையும், டம்பத்தையும், சம்பத்தையும், பார்த்து மயங்காமல், நிதான சுதானந்தத்தையுடைய பேர்கள் எந்தஜாதியிற் பிறந்திருந்தாலும் அவர்களை யெல்லாம் நல்லகாரியங்களிலேயுஞ் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்களும் பிரீதியாய் வஞ்சனையின்றி மருவு சாந்தி—19

வார்கள். எப்போதுஞ் சுகத்தைக் கோருவார்கள். அவர்களுடைய உறவாற் பகை நேரிடுவதானாலும் ஜெயமாகும்; நன்மை கிடைக்கும். இதை நன்றாய் யோசித்துக்கொள்க. இன்னமும் இராஜர்கள் பூலோகத்தாருடைய காரியங்களையும், அன்னிய அரசாட்சிகளையும், அன்றைக்கன்று நடக்கின்ற மனோதர்மங்களையும், ஒருவரால் தெரிந்துகொண்டு, தானும் புத்தியினாலோர்ந்து அப்பால் ஒருவருடன் யோசித்து நேசிக்கவேண்டும். அப்படி சிநேகம் பண்ணினால் எப்போதும் நன்மையுண்டாகும். நல்ல நேசத்தினால் நலங்கிடைக்கும். தீய சிநேகத்தினால் செல்வமுஞ் சீருந் கெட்டு, பிராணனுக்குங் கேடுவரும். ஆதலால், யாதினும் முன் ஜாக்கிரதைப்பட்டு இவர் நல்லவர், இவர் யோக்கியர், இவர் குலசம்பிரதாயர், இவர் குணமேருவானவர் என்றறிந்து கூடி இவர் துஷ்டர்; இவர் அயோக்கியர்; இவர் அசம் பிரதாய குலத்தவர், இவர் அவகுணமானவர் என்றறிந்து விலக்கி ஒருவர் சொல்லைக்கொண்டு ஒருவனை மதிக்காமல், தன் புத்தியினாலும், யுக்தியினாலும், நடை நொடி பாவனைகளை நாள்தோறும் ஆராய்ந்தறிந்து சீராய்ந்த பேருக்கழகுண்டாம். உலகத்தையாளுகிற இராஜன் இவ்விதமாய்த் தேடிச் சிநேகிக்கவேண்டும். இராஜன் ஒருவனை அவசர நிமித்தியமாய் வைத்துக்கொண்டால், அவன் சில நாட்பழகி அந்த ராஜனுடைய நோக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வரசனுக்குத் துரோகம் நினைக்காமல் ராஜகாரியத்தில் நாட்டம் வைத்திருக்கவேண்டும். அவன் தான் நற்குலத்தான்; பொற்குணத்தான். அப்படிக்கவன் சரியானவனாயிருந்தபோதிலும் எஜமான்புத்தி எளிமையாயிருந்தால் அவனிடத்தி லிருக்கிறவனுங் கெட்டு, எஜமான் புத்தியோடு கலந்து, எல்லாக் கேட்டுக்கும் இடை யூறுக்குத் துணைப்பட்டுப்போவான். ஒருவேளை எஜமான் கோபம் வந்து கோபித்தால், இவனும் எஜமானனைக் கோபிப்பான். அதே நெனில், அவன் பண்டவாளம் இவனுக்குத் தெரியும். இவன் அதுபோகசாலி. அப்பாலந்த எஜமானிவனைத் தழுவவேண்டும். சத்திய முள்ளபிரபுவானவன் ஒருவனைத் தழுவத்தக்கதாகிய அவசர மில்லை. சத்திய தருமந்தவிர மற்றொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டிய தில்லை. இதைக்குறித்துத் திருஷ்டாந்தமாக ஒருகதை சொல்லுகின்றேன். அதை உனது புத்தியிற் பதித்துக்கொள்—

அரசனது அவையறிதலைப்பற்றிக் கூறிய

அதருமராஜன் கதை

ஓ தருமநத்தனா! புரிசைக் கிரியென்னும் ஒரு பட்டணத்திற் பவிரகராஜ னென்பவன் அரசு செய்துவந்தான். அவன் கொடுங்கோல் மன்னன்; பொல்லாதவன்; அருளில்லாதவன்; அதருமங்களைப் புரிவதே அவனுக்குப் புண்ணியம். அவன் குடிபடைகளை வருத்தி, ராஜதண்டங்கொண்டு, வெகுபணங்களைக் கொள்ளையடித்து, உயிர்வதை செய்து, பெரியோர் மனநோவப்பண்ணி, பெருவியாதிபிடித்து, உடல் தடித்து வெடித்து, சீழும் இரத்தமுமாய் வடித்துச் செத்தான். அந்தப்பாவி இந்தப்பூமியிற் செய்த பொல்லாங்கினுற் கோமாயுவென்கிற குள்ளநரியாய்ப்பிறந்து, குவலய மெங்குத்திரிந்து, ஒரு சுகொட்டுக்குப்போய் நரிகளுடன் சேர்ந்து நூற்றமுள்ள பிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்று நானாளுமுழன்று வருகிறான். அந்நாளில் இந்த நரி பூர்வஜனனத்தில் அநேகம் பொல்லாங்கைச் செய்தபோதிலும், ஒரு காலத்தில் நன்மை செய்திருந்த படியினாலே அதற்குப் பூர்வஞானம் தோன்றியது! அப்பால் அது 'ஐயோ!! நாம் முன்னே வெகு பாபஞ் செய்திருந்தபடியினாலே நரியாய்ப் பிறந்து இத்தனை பாடுபட்டுத்திரியா நின்றோம். இனியாகிலும் நற்கருமங்களைச் செய்து பூர்வ பாவத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்று கருதி, ஜாதியாசாரப்படிக்கு மாமிச முதலிய பிணங்களைத் தின்னாமல், பழங்களையும், காய்களையும், கிழங்குகளையும் புசித்து, குளத்துத் தண்ணீரைக் குடித்துக் காலங்கழித்து வெகுநாளிருந்தது. அப்படியிருக்கிறபோது அந்தக் குலத் தனவாகிய நரிகளெல்லாம் இந்த நரியினிடத்திற்குவந்து, 'ஐயோ! நீர் நமது குலாச்சாரந்தப்பி மாமிசம் புசியாமற் பட்டினியிருக்கின்றீர்! ஒருவேளை உமக்கு மாமிசம் அகப்படாமையினாலேயோ அல்லது காடுமேடுதிரிந்து சாப்பிடக்கூடாத பால்மாநிக்கையினாலேயோ நீர் விலக்கிவிட்டது? அப்படிக்கானால், நிதம் நாங்கள் கொண்டுவந்து கொடுக்கின்றோம். நீர் சாப்பிட்டுச் சந்தோஷமாயிரும்" என்று அநேகவிதத்திற் சொல்லின.

அப்படியவைகள் சொல்லிய பேச்சை ஒத்துக்கொள்ளாமல், 'ஓ மித்திரர்களே! நிழலினுடைய சவுக்கியம் வெயிலிற்போனால்

தெரியும். பூர்வத்தில் எழுவகைத் தோற்றமாகிய எண்பத்துநான்கு நூறுபிரமென்னும் யோனிபேதங்களிற் பிறந்து மறுபடியுமிறந்து வண்டிச்சக்கரம் போலும் கடலினுடைய அலையைப்போலும், மாறி வரும் ஜனனத்தில் எத்தனையோகோடி புண்ணியவசத்தினால் ஐயறிவுள்ள மானிடப் பிறவியாய்ப் பிறப்பது. அந்த மானிடப் பிறவியிலும் அவயவப் பழுதில்லாமற் பிறந்து, கல்வியைக்கற்று, ஞானம், தயை, சாந்தம் இவைகளை யுடைத்தாய் நன்னீதி நடத்தும் அரசனாகப் பிறப்பது எவற்றினுமரிது. அப்பேர்ப்பட்ட ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணத்தக்க பதவி எனக்குக் கிடைத்திருந்தும், பெரியவர்களுடன் சினைகஞ்செய்து நல்ல தருமசாஸ்திரக் கேள்விகளைக் கேட்டு, நற்கருமங்களை யனுஷ்டித்து, யோக்கியமாகத் தான தரும் பரோபகார ஜீவகாருண்யஞ் செய்து கடைத்தேறாமல், ஜஃபா!! அகியாயமாய்ப் பெரிய பாபங்களைப்பண்ணி, ஜந்துக்களிலே தாழ்ந்த நரியாய்ப்பிறந்தேன்; வெகுதினமாய் நூற்றமெடுத்த பிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்று வயிறுவளர்த்து வந்தேன். இப்போதெனக்கு ஏதோவொரு புண்ணியபலத்தால் முன்புநீர்ந்த தீவினையின் செயலைப் பூர்வஞானங் கொண்டந்ந்து, மெத்தவுந் துக்கப்பட்டு, உங்களினத்தா ருண்ணுகிற புலாலை மறுத்தேன்' என்றுபுகலவும், மற்ற நரிகளெல்லாம் மெத்தவிரைந்து, 'ஓ உத்தமரே! எவனொரு வன் தருமவானென்று சொல்லத்தக்கவனோ அவனே குலாசார தருமந் தப்பாதவன். அதைவிட்டு வேறு தருமஞ்செய்பவன் அதருமன். (கைவினை கரவேல்.) என்கிற வாக்கியத்தைக் கண்ணுற்றுப் பாரும். ஆகையால் நமது குலமுறைப்படி நாமெல்லாங் கூடி யுண்போம் 'வாரும்' என்று அழைத்தன. இப்படி எத்தனை விதத்திற் புத்தியைக் கலைத்தாலும் அவ்வரசுநரி ஒரே பிடிவாதமாயிருந்து, தான்கொண்டிருக்கு நிலைவிட்டுப் பிரியாமற் சருகாதி மூலங்களை அருந்திக்கொண்டிருந்தது.

இந்த வர்த்தமானமெல்லாம் அந்தக் காட்டிலிருந்த மிருகங்களுக்குச் சர்தாராகிய வேங்கைப்புலி கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு, இந்த நரியண்டை வந்து 'ஓ நரியே! உம்முடைய விரதத்தின் திடத்தைக் கேட்டு நிரம்பவுஞ் சந்தோஷமாயிற்று. இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரமான புத்திசாலிகளிடத்தில் நேசிக்கவேண்டுமென்று நான் வந்தேன். ஆதலால்இப்போது என்னிடத்திலிருக்கிற குமாஸ்தாக்களுக்கெல்லாம் நீர் பெரிய குமாஸ்தாவா யிருந்து மதிமந்திரித்தனஞ் செய்து, எனக்கு

நல்ல அறிவு போதித்துக்கொண்டிருக்கும்' என்று சொல்லிற்று. அதற்கிந்த ஆசார நரியானது நகைத்து, 'ஓ புலி ராஜனே! நான் உம்மிடத்திற் புதிதாய் வந்து அமுல் நடத்தினால், பழமையா யிருக்கிற பேரெல்லாம் பொறுமைப்பட்டு மனங்கொள்ளாமல் என்பேரிலே தோஷஞ் சொல்வார்கள்; எங்கே குற்றமுண்டோ வென்று தேடுவார்கள். எந்தச் சமயத்தில் இவனை வாலறுத்து விடலாமென்று யோசனை செய்யக்கூடுவார்கள். உமக்கு இல்லாததுங் பொல்லாததும் சொல்லி, எனக்குத் தண்டனை கண்டனை செய்விக்கும்படி நாடுவார்கள். (பார்க்கிற கண்ணிலுங் கேட்கிற காதுமேல்) என்பதுபோல் அவர்கள் மொழியைக் கேட்டு நீர் கோபிக்க வேண்டிவரும். நீர்துரைத்தனம் பண்ணுகிறவர். உம்மிடத்திற் சாக்கிரித்தனஞ்செய்கிற என்னை நீர் என்னபண்ணவேண்டுமோ அவையெல்லாம் பக்ஷபாதம் பாராமற் செய்யலாம். உமக்கு எதிரில்லை. எனக்குத் திக்கல்லை. ஆதலாற் கேள்விச்சொற் கேட்டுக் கெடு நினைப்பு கொள்ளுகிறதில்லையென்றும் இப்போதிருக்கிற இஷ்டம் பால் எப்போது மிருக்கிறேனென்றுங் கெட்டியாய்ச் சொல்லுவீராகில், நானும்மிடத்தி லிஷ்டப்படி இருக்கிறேன்' என்று சொல்லிற்று. அதற்குப் புலியானது 'அப்படியே நான் ஒருவர் பேச்சையுங் கேளாமல் உம்மையே நம்புகிறேன். என்னை நீர் உண்மையாய் நம்பும்' என்று அபயஸ்தங் கொடுத்தது. அப்பாலந்த நரியானது புலியினிடத்திற்போய் மந்திரியா யிருந்து, சகல விசாரணையுஞ் செய்து, பரமார்த்திய பக்குவ விசேடங்களை யறிந்து, காலத்திரயமுங் கண்டு, தக்கபடி காலக்ஷேபம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. அந்தச் சர்தாராகிய புலியும் நரி சொன்ன பேச்சைத்தள்ளாமற் கேட்டுவந்தது.

இப்படிக்கிருக்க, அந்தப் புலியினிடத்திற் பழமையா யிருந்த மந்திரி மிருகங்களெல்லாம் பொறுமை யடைந்து, அந்தப் புலியும் நரியும் பொருந்தி வாழ்வது சரிப்படாமல் இந்த நரியைக் கொன்று விட வேண்டுமென்று நிச்சயித்து, எந்தவிதத்திற் கொல்லலாமென்று ஆலோசித்துத் தருணந் தேடிக் கொண்டிருந்தன. அப்படி யிருக்கிற நாளில் வெகுநாளாய்ச் சமயம் வாய்க்காமல் நமது புலிராஜாவுக்கும் இந்த நரிக்கும் மித்திரபேதம் பண்ணி அவரைக் கொண்டு கொன்று விடச் செய்யவேண்டுமென்று தங்களுக்குள் கலந்து பேசி, பலநாள் காலம் பார்த்திருந்து, புலிராஜன் பசியுடனே வருகிற வேளைபார்த்து, அதற்குப் பக்ஷணமாக வைத்திருந்த மாமிசத்தை யெடுத்து

மறைத்து விட்டிருந்தன. அந்தப் புலிராஜன் காடெல்லா மோடித் திரிந்து களைத்து இளைத்து வந்து, பசினோயினால் வருந்தி, இவ்விடத்தில் வைத்திருந்த இரை யெங்கே யென்று இரைந்து கோபமாக விரைந்து பூமியதிரக் குதித்தது. அப்பொல்லாத கோபவேளையை அவைகள் டீராக்கி, 'ஏனையா எங்கள் பேரிலெரிந்து விழுகிறீர்? உமக்கு உயிர்த்துணையாய் வந்திருக்கிற பிரியமான நரி மந்திரியான வர்தாம் தின்பதற்காக ரகசியமாய்த் திருடிவைத்துக் கொண்டனர். அவர் நான் மாம்ச பக்ஷணம் பண்ணுவதில்லையென்று பலுக்கிய பேச்சை யெல்லாம் நீர் நம்பினீர்! அது சுத்த வெளிச்சமே. வெளிக்கு வேஷமே. மாமிசதேகம் மாமிசத்தை மாற்றியதென்றால் யாவரும் இனத்தைத் தழுவாமலிருக்க வேண்டுமே! இவர் எந்த இனத்தை விட்டார்? இனத்தை இனத்தழுவுமென்பது பொய்யா? ஐயா சைவமென்று வீணை பிரதிஷ்டைக்காகச் சொல்லிக் கொள் ளுவதேயொழிய வேறன்று! இதைப் பகுத்துப் பார்க்குமிடத்தில் உள்ளாக்குள்ளே அவர் வெகுவாய் உண்டுவருகிறார். நம்மில் யாருக் கும் ஊத்தைக்கவிச்சு, உதிரக்கவிச்சு, ஊனீர்க்கவிச்சு, சீழ்நீர்க்கவிச்சு, தேக்கவிச்சு, போகக்கவிச்சு, முலைப்பாற் கவிச்சு, முகமுங்கவிச்சு இன்னுமநேகங் கவிச்சுகளுள். தேகம்விட்ட அன்றைக் கல்லவோ சீலமென்று செப்பவேண்டியது. மாமிசதேக மிருக்கிற வரைக்குஞ் சைவமென்பது மேல்மினுக்கு. அந்தப் பொய்வார்த்தையை நம்பப் படாது. ஆசாரமென்று பேர்வைத்துக்கொண்டு உமக்கிருக்கிற இரைச்சியிற் கொஞ்சங் கொஞ்சம் ருசிபார்த்துப் பசியாற்றி வரு கிறதே தனக்கு ஆதாரமுமாசாரமுமாக நினைத்திருக்கின்றார். நாங் களுஞ் சாடைமாதையாய்ப் பார்த்து வருகின்றோம். ஒருவேளை உம் மிடத்திற் சொன்னால் அவரளவில் வைத்திருக்கிற புதுமோகத்தால் எங்கள் பேரிலுமக்குக் கோபம் வருமேயென்று மெத்தவும் பயந்திருந் தோம். உமது அன்னத்தைப் புசித்த நாங்கள் உமக்குப் பின்னர் தேடப்படாது. உண்மையை யுரைத்தோம்" என்று சமயோசித மாய்ச் சொல்லின.

அந்தமட்டிற் கேட்ட மதப்புலியானது சொல் வன்மையினற் சொன்ன பொய்யை மெய்யாகக்கொண்டு வாலடித்து, நகத்தை விரித்து, முகஞ்சிலீர்த்து, கண்சிவந்து, பல்லைக்கடித்து, அந்த நரி யைப் பிடித்து, அடித்து விழுங்கி விடுகிறேனென்று ஆக்கிரமித்துப் பராக்கிரமங் காட்டி, கழுத்து மயிரைச் சிலுப்பி, கடைவாயை நக்கி,

வாயைத் திறந்து, உடம்பைக் குலுக்கிக்கொண்டு வருவதாயது. அப்படி வருகிற ஆவேசத்தை அந்தப் புலியினுடைய தாய் கண்டு, அடடா! பழைய பாவி கெடுத்தார்கள். பகைமூட்டி விடுத்தார்கள். அந்த நரி மந்திரி வந்த பிற்பாடு என் மகன் சுகப்பட்டான். உள்ளபடி நடக்கிற குள்ளநரியார் மிகநல்லவர். பொய்பேசமாட்டார். உத்தியோகத்திற்கு வருவதற்கு முன்னே வினைவினையுமென்று தெரிவித்தனர். துன்மார்க்கரெல்லாருங் கூடி என் பிள்ளைக்குத் தூர்ப் போதனை பண்ணி இத்தனை தூரத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள்' என்று ஒடி வந்து குறக்கே விழுந்து, 'அப்பா மகனே! அந்த நரி மந்திரி மெத்தவும் உத்தமர். அவருக்கு வாய்ப்பதட்டங் கைப் பதட்டங் கிடையா. அவர் வந்த நாள் முதல் இந்நாள்வரையிலும் அதுபோகம் பார்த்து வருகிறேன். அவர் மெத்தவு நிதானமுடையவர். நான் ஸ்திரமாகச் சொல்லுகிறேன். நீ தீர்க்க. விசாரனை செய்தால் தெரியும். அப்போது பொய்யுமெய்யும் வெளியாய்ப்போகும். புண்ணியபாவம் இரண்டுத் தெரியும். நீ பொறுமையை விடுக்காதே' என்று பிள்ளையினது கோபத்தை மாற்றியது. தாய்ப்புலி சொல்லைக் கேட்ட பாய்ப்புலியானது சற்றுநேரம் நிதானித்து, தீர விசாரிக்கத் தெரியுமென்று தன் கொலுவுக்கு வந்து, பழைய மந்திரிகளை ஒவ்வொன்றா யழைத்து, 'நான் தின்னுகிற புலாலை நரி மந்திரி யெப்படி எடுத்தனர்? எத்தனை நாட்களாய் இப்படி செய்து வருகிறார்? யார் பார்த்தவர்கள்? நீ பார்க்கும்போது எந்த மாமிசத்தை யெடுத்தனர்? நீ கண்ணார்க் கண்டனையா? கண்டபோதே எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமே! நல்ல மனசுடையவர்களானால் எல்லாரு நன்றாயிருக்கப் பார்ப்பார்கள். கெட்ட குணத்தார் யாவருங் கெட்டுப்போகும்படி துட்டத் தன நினைப்பார்கள்' என்று தனித்தனி பிரித்து அவைகளின் மனத் தினைப் பேசித்து விசாரித்தது. அப்போது அவைகள் பொய் பேசிச் சாதிக்கமாட்டாமல் புலி ராஜனைப் பணிந்து, 'ஐயா! நீர் அந்த நரி மந்திரியைக் கொன்று விடுவீரென்று நாங்களெல்லோரும் ஒன்று கூடி நீர் புசிப்பதற்காக இருந்த மாமிசத்தை யெடுத்து ஒளித்து வைத்து இப்படிக்கு அபாண்டஞ் சொன்னோம்' என்று ஒத்துக் கொண்டன.

அந்தக்ஷணமே புலிராஜன் விசாரமடைந்து, 'என்னபுத்தி யெண்ணினோம்? விசாரியாமற் கொன்றுவிடப் போனோமல்லவா?' என்று மனங்குன்றி, நரியையழைத்து, அவ்விடத்தில் நடந்த

கிரியைகளையுரைத்து உபசாரம்பண்ணி 'இனியென் சரீரமுள்ள மட்டும் உம்மைப்பிரியேன். உம்மிடத்தில் அவரம்பிக்கை வைக்க மாட்டேன். இனி பாரென்ன சொன்னாலுங் கேட்கேன். இது சத்தியம்' என்று உறுதிசொல்லிக்கொடுத்து அந்த நரிக்கு முன்னிருந்த பெருமையைப் பார்க்கிலும் பின்னும் அருமை மாராட்டிச் சகலவிவகார அதிகாரங்களையும் அதன் வசத்தாய் விட்டுவிட்டு, தன் தாயை வணங்கி 'அம்மா! உன்னுடைய நான் பாபத்தில் வீழ்ந்து, ஆபத்தையடையாமல், கோபத்தைத் தவிர்த்துக் குணவானுடைய உறவைப்படைத்து மேலான பெருமையடைந்தேன்' என்று தாயைப் போற்றியபின் துன்மார்க்கராகிய பழைய மந்திரி மிருகங்களைச் சன்மார்க்கமுள்ள நரிக்கு ஊழியம் பண்ணும்படி விதித்து அதுமுதல் அந்நரியைத் துதித்துச் சுகம்பெற்று வாழ்ந்தன. கேட்டாயா தருமனந்தன! அறிவில்லாத பேரிடத்தி லறிவுடையோர் சேர்த்தாலும் குற்றம்வரும். ஆனதால், இராஜர்களுடைய குணங்களை நன்றாயறிந்து பின்பு அவர்களிடத்தில் மருவவேண்டும். எவர்களானாலுந் தன் விவேகத்தினாலே தீர்க்காலோசனை செய்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒருவருடைய பேச்சைக் கேட்டு அவசரப்படலாகாது. அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய காரியஞ் செவ்வையப்படுகிறதற்குப் பாடுபட்டு, எந்தவேளையில் எப்படி செய்யவேண்டுமோ எவ்விதம் பேசவேண்டுமோ அதற்குத் தகுந்த காரியங்களைச் செய்யவும் பேசவுமா யிருப்பார்கள். அயலார் சொன்ன பேச்சைப் புத்திமானாகிய ராஜன் கேட்டு, அதன் சொன்னோக்கம் பொருளைக்கந் தெரிந்து புருஷஸட்சணமும் உணர்ந்து, அவனிருந்து சொல்லுகின்றதிசை, அப்போது அவனுக்கு நடக்கிற இசை இவைபெல்லாம் நிதானித்துப் பார்த்தாலும் உடனே யதை நம்பப்போகாது. தள்ளவுங்கூடாது. பராமுகமா யிருக்கவும் படாது. அவரவர்களுக்கரைக்கு அவரவர்கள் பாடுபடுவார்களென்பதற்கு ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

பகுத்தறிதலைப்பற்றிக்கூறிய நரி, கழுகு,

இவைகளின் கதை

ஓ முரசத்துவஜனே! விதிசைமாக்கரென்றொரு பட்டணமுண்டு. அந்தப்பட்டணத்திற் கிராமப் பிரபுத்துவமுடைய ஒரு குடியானவனுளன். அவனுக்கு ஒரு பிள்ளை அருமையாகப்பிறந்து

சிலநாளிருந்து இறந்துபோயது. அந்தக் குழந்தைக்குண்டான உரியோர்களும் அப்பட்டினத்து ஜனங்களும் விசனமடைந்து, கண்ணீருங் கம்புலையுமாய் அழுது கவலையடைந்து, சுவப்பணி செய்பவனால் எடுப்பித்துக்கொண்டு மஹேச பூமியிற் கொண்டு போய் வைத்தனர். அப்போது அந்தப் பிள்ளையைப்பெற்ற தாய் தந்தையர் அச்சவத்தைச் சீக்கிரம்புதைக்க மனம்வராமல், அந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்துப்பார்த்து அதனுடைய அழகும், வளர்த்தியும், புத்தியும், யுக்தியும், அவர்கள் மனத்தினின்று நீங்காத் துயரத்தை விளைவிப்பதினால் அந்தக் குமாரன்பேரிற் படுத்துக்கொண்டு துக்கப் பட்டு, அங்ஙனமே தாமசமா யிருந்து விட்டார்கள். அந்தவேளையில் அவ்விடத்திலிருந்த நெருப்பைப் போல் எரியும் பெரும்பசியை யுடைய ஒரு கழுகானது இந்தப் புத்திரசோக முடையவர்களைப் பார்த்து, 'ஓ மனிதர்களே! நீங்கள் ஐந்தறிவுள்ள ஜந்துவாய்ப் பிறந்துஞ் சுவத்தைக் கொணர்ந்து மயானத்தில் வைத்துக்கொண்டு மேல்வருங் காரியத் தெரியாமல் வீண்காலம் போக்குகின்றீர்கள். பொல்லாத பூதங்களும், பிர்மராஶ்டதப் பேய்களும், வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற மஹேசஸ்தானம் இது. ஒருவேளை உங்களுக்கு அபாயநேரிடும். சூரியனும் மலைவாயில் விழப்போகிறான். பாசமான இருள் சூழ்ந்து மோசம் வருவதற்குமுன்னே செத்தபிணத்தைப் போட்டுவிட்டுச் சீக்கிரம் போய்விடுங்கள். (ஆண்டாண்டுதோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர்) என்னும் வாக்கியத்தை மறந்துபோனீர்களோ? நீங்களும் இந்த மண்ணுக்கே இரையாகப் போகின்றவர்களன்றோ? இதற்குமுன்னிருந்த வர்களும் பின்னிருப்பவர்களும் பிழைத்திருப்பார்களென்பது பேச்சோ? அதுபோகத் தெரியாமல் மதிமறந்து போச்சோ? இந்த மஹேசஸ்தானத்திலே தேவர்களும் இருக்கப் பயப்படுவார்கள். ஆனபடியால் உங்களுயிர் தப்ப ஒடிப்பிழையுங்கள்' என்று சொல்லியது. இப்படியந்தக் கழுகு சொல்லவும், அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட இருவரு மதிமயங்கி, பிராணபயங்கொண்டு, மைந்தனைப் புதைக்காமல் வைத்துவிட்டு ஒடினார்கள்.

இப்படியவர்கள் பயந்து ஓடும்போது அங்கே ஒரு ஆலமரத்தின் பொத்திலிருந்த குள்ளநரி யொன்று மெள்ள வெளிப்பட்டு, ஓடுகிற பேரைத்தடுத்து, 'ஐயோ புண்ணியர்களே! இவ்வளவு அருமையாய்ப் பெற்றுவளர்த்த பிள்ளையை மண்ணுக்கிரையாய் சாந்தி—20

வைத்து விட்டார்களே?’ என்று வருந்தியது. அப்போதவர்கள் அதனைப்பார்த்து, ‘ஓ நரியே! பிள்ளையைப் புதைக்கப்போன எங்களுக்குப் பெரியபயங் காட்டி, ஒட்டியது ஒரு கழுகு’ என்று புகன்றார்கள். அதைக்கேட்ட நரியானது நகைத்து, ‘அந்தக்கழுகின் பேச்சைக்கேட்டு அறிவுகெட்டுப் போகிற காரணமென்ன? ஏன் திரும்பிவிட்டார்கள்? வாருங்கள்! வாருங்கள்! இவ்விடத்திலொரு சித்தனையுமில்லை. மஹேசபூமி யென்று பெயர்வாய்ந்திருக்கிற மயானத்தில் மற்றொரு கணமுதலிய பைசாசங்கள் வரக்கூடுமோ? சூரியன் அஸ்தமனமாசிறதற்கு இன்னும் ஒரு நாழிகைப் பொழுதிருக்கிறது. அதுவரையிலும் நீங்களருமையாகப் பெற்று வளர்த்த பிள்ளையைக் கண்ணிலே பார்த்து, கையினாலணைத்து முத்தமிட்டுக் கவலைதீருங்கள். இனிமேற் காணப்போகின்றீர்களா? ஒருவேளை பிராணவாயு கபாலத்திலடங்கிப் பிராண சகிதமாய்த் திரும்பினாலுந் திரும்பும்! பிள்ளைபிழைத்தாலும் பிழைக்கும். ஐயோ! உங்கள்திரிஷ்டமெப்படியோ நானறியேன்! ஆனால் உயிர்போய்த் தொண்ணூறு நாழிகை பிரேதத்தை வைத்துப்பார்க்கும்படி ஒரு சித்தாந்தமுண்டு. நூற்றிருபது நாழிகை ஆகாயப் பரிசஞ்செய்து பரீக்ஷிக்கும்படியாய் ஒரு சித்தாந்தமுண்டு. இந்தத் தவணைகளிற் பிழைக்காமற் போனால், அப்பால் நீங்கள் போய்விடலாம். இதற்குள்ளே அவசரமென்ன? ஆகிலும் நீங்களென்ன கல்மனதுடையவர்களா? ஒரு பிள்ளைபறக்க வேண்டுமென்று அநேகர் தபசுபண்ணி, தானங்கள் கொடுத்து, கோவில்கள் கட்டி, குளங்கள் வெட்டி, சிவப்பிரார்த்தனை செய்தல், விஷ்ணுபூசை நடத்தல், சில்லறைத் தேவதைகளை வழிபடல், விரதங்காத்தல், நோன்பிருத்தல், பூவாடைத் தெய்வம் போற்றல், தொட்டிலுடன் பிள்ளை செலுத்தல், அடுப்புச்சேர்த்தல், புல்லுமுடி போடல், புறங்கைகட்டித் தலைகவிழ்த்துண்ணல், உதய முழுக்காடல், ஒருசிரங்கையரிசி பொங்கியுண்ணல், வாயினூற் புற்கடித்தல், நிலமெழுகியிட்டுப் புசித்தல், தகடெழுதிக்கட்டல், ஒளவுதங்கள் சாப்பிடல், சிலைசெய்து நாட்டல், அரசும் வேம்பும் பசிராக்கி நாகப்பிரதிஷ்டை செய்தல், பிள்ளையின் மலத்தைத் தின்னல், பெற்றவர் பாற்போய் பிச்சுகஞ்சருந்தல், ஸ்நானஞ்செய்த ஐந்தாநாள் மலத்துணி கசக்கி வாசலில் நின்று சூரியனுக் கெதிரிலுண்ணல் இப்படி இன்னும் பலவாறாகிய கஷ்டமெல்லாம் பட்டுப் பெறவேண்டிய பிள்ளையை, சுடுகாட்டிற் போட்டு விட்டுப்போக மனந்துணிந்ததோவென்று கண்ணீர்விட்டு அவர்களுடன் கலந்

தழுது, இன்னுஞ் சற்றுநேரமாகிலும் இருந்து பார்த்துப் போங்க ளென்று மிகவும் பச்சாத்தாப முள்ளதுபோற் சொல்லியது.

இந்த வசனத்தைக்கேட்ட தாய்தந்தையர் இளகியமனத்தை யுடையவர்களாய், பிணம்பிடுங்கித் தின்னுகிற நரிக்கு இவ்வளவு இரக்கமிருக்கும்போது நமக்கில்லாமற்போன தென்னவென்று திரும்பிப்போய்க் குழந்தையைப் பார்த்துச் சிந்தை நைந்தார்கள். அப்போது கழுகுகண்டு, 'நீங்கள் போய்விட்டீர்களே ; மறுபடியும் ஏன் வந்தீர்கள்?' என்று கேட்டது. அதற்கவர்கள் நரிகூறிய ஞாய மெல்லாவற்றையும் நவின்னார்கள். அதைக்கேட்ட கழுகு ஆஹா வென்றுகூவி, 'ஓ ஆவதறியாத ஆப்தர்களே! காலஞ்சென்று கழன்ற பிராணன் திரும்பிவருமா? நரி சொன்ன பேச்சு சிஜமா? செத்த பேர் திரும்புவாரென்று இதுவரையிலும் நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப் பீர்களா? பார்த்திருப்பீர்களா? நான் இந்தச் சுகொட்டில் ஆயிரத்து முந்நூறு வருஷம் யிருக்கிறேன். சகல வையவமும் அறிவேன், இந்த மண்ணில் மாண்டவர் கணக்கில்லை! ஆண்டவனருளாலாவது மீண்டுபிழைத்தது அறியேன். நீங்கள் யாராகிலுங் கேட்டும் பார்த்துமிருந்தாற் சொல்லுங்கள்! (சுகொடு போனபிணந் திரும்பு மா?) என்னும் பழமொழி சொல்லக் கேட்டதில்லையா! ஐயோ ஏழைமக்களே! போங்கள்! போங்கள் ! ஆச்சுது! மஹேசமுனி வரப் போகின்றா' ரென்றது. அவர்கள் அந்தக் கழுகினது பேச்சைக் காதிற் பாதிகேட்டுங் கேளாமலிருக்கும்போதே ஓட்டமெடுத்தார்கள். இப்படியோடி வருகிறபேரை வழியில் நரிகண்டு தடுத்து, 'ஏன் ஓடி வருகின்றீர்கள்?' என்றது. கழுகு சொன்ன காரியங்களைக் கழறினார்கள. அதைக்கேட்ட நரியானது அவர்களருகிற் பரிவரயணுகி, 'கழுகின் பேச்சைக் கேளாதீர்கள்! குழந்தையி னிடத்திலிருந்து உங்கள் குறைகளைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுங்கள். நாளைக்குப் பார்க்கப்போகிறதில்லை. செத்தவர்கள் பிழைக்க மாட்டார்கள் ளென்றே நினைக்கவேண்டாம். ஜெகதீசனுக்கு அருள்வருமாகில் ஒரு நிமிஷத்திற் பிழைப்பார்கள். இதற்குச் சம்சயமில்லை. இந்தப் பூமியிற் பிறத்திறத்த பேர்களில் வெகுபேர் பிழைத்திருக்கின்றார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் இப்படி கூடுங்கூடாதென்று ஒரு நிர்ணய முண்டோ? இல்லை. மனோவாக்குக் கெட்டாத பரமேச்வரருடைய திருவிளையாடல் எப்படியிருக்குமோ? அதை யாராலெடுத்துரைக் கக்கூடும்? இதற்கொரு திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் —

தசரதமகாராஜன் பிள்ளை அயோத்தியை ஆண்டுவரும்போது, ஒரு பிராமணப்பிள்ளை இறந்துபோய் அந்தக் குழந்தைக்குரிய தாய் தந்தையரும் பந்துக்களுந் துக்கப்பட்டு எடுப்பித்துக்கொண்டு வந்து, 'ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கெதிரில் வைத்து, இந்தப் பிள்ளை துர்மரணமாக இறக்கவேண்டிய தென்ன ? நீர்பண்ணுந் துரைத்தனத்தில் என்ன வோ குறைவிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் எங்கள் பிள்ளை சாவாது. உம்மாலே இந்தப்பிள்ளை செத்தது. இப்பவும் இந்தக்குழந்தை எழுந்திராமல் நாங்க ஞயிருடன் போகமாட்டோம். எங்களுயிரை உமது சமுகத்தில் விட்டுவிடுகிறோம்' என்று ஒங்கி முறையிட்டழும்போது; அவருந் துக்கப்பட்டார். அதுவேளையில் ஸ்ரீராமருடைய சத்தியத்தினாலே வெகு நேரத்திற்குப் பிற்பாடு தூங்கி யெழுந்தவன்போல் அந்தப்பிள்ளை பிழைத்தெழுந்தான். அவனுடைய தாய்தந்தை முதலியபேரும் புத்திரசோக மறந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். அப்படியே உங்கள் பங்கிலேயுந் தெய்வமிருந்து பிழைப் பூட்டிக்கொடுத்தால் ஆகாதா? இறந்தவன் பிழைத்தானென்பது ஒரு அருமையா? இது ஒரு பெரிய காரியமா? உங்களுக்கேன் எள்ளளவும் புத்தியில்லை. இத்தனை ஆத்திரமாமா? ஐயோ! எத்தனை தவம்பண்ணிப் பெற்றபிள்ளை அது செத்ததும், அதனை நீங்கள் எறிந்துவிட்டுப் போகிறது, எனக்கு மகாவிந்தையாயிருக்கிறது. எங்கள் மிருகஜாதியிற்கூட இப்படிக்கு மனத்துணியாது. இப்போதுதான் என்ன முழுகிப் போய்விட்டது? சாயுங்கால மட்டுமிருந்து, உங்கள் சஞ்சலங்களெல்லாந் தீர அழுது சலித்து இதுகெட்டுது போவென்று மனம் வெறுத்துப் போய்விடுவீர்களாகில், எப்போதைக்கும் இந்தப் பிள்ளையின் நினைப்புவராது. சட்டிசுட்டித் துங்கை விட்டதுமென்று போவீர்கள். இதுதான் எந்நேரமு நினைவு, அதுவே காண்பதெல்லாங் கனவு. உருவெளித்தோற்றமும், உயிர் வந் துலாவுவதென்னு மாற்றமும் உங்களைவிடமாட்டா' என்று பயங்காட்டித் தேற்றியனுப்பிவைத்தது. அந்த நரியின் வார்த்தை அவர்களுக்குப் பெரிய நன்மையா யிருந்தபடியால், உண்மைதானென்னத் திரும்பிச் சுகொட்டுக்குப் போனார்கள்.

இப்படி யவர்கள் திறமில்லாத அறிவாளிகளாய் இங்குமங்குந் திரியும்போது, அந்தக் கழுகானது அப்பழுதாகிய மனிதரைப் பார்த்து, 'ஐயோ! மீட்டும் வந்தார்களே, சீக்கிரத்தில் இவர்கள் பார்த்து, 'ஐயோ! மீட்டும் வந்தார்களே, சீக்கிரத்தில் இவர்கள் போய்விட்டாற் பொழுதிருக்கும்போதே அந்தப் பிணத்தைப் பிடுங்

கித் தின்று வயிறு நிரப்பிக்கொண்டு போய்விடலாமே' என்று எண்ணி, 'அப்பா! இங்கிருக்க எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. பிர்ம ராக்ஷச வருகிற வேளையாயிற்று. இதோ நான் போகிறேன்' என்று பறந்து காட்டியது. அந்த நரியுஞ் 'சாயுங்காலவரையிலு மிவர்களிருந்தாற் கழுக்கு இரைகிட்டாது. பொழுது போய் விட்டால் இருட்டில் தலைகாட்டாமல் ஓடிப்போய்விடும். இந்த மனிதர்களுஞ் சுகோட்டி விருக்கமாட்டார்கள். அப்பால் ராத்திரி காலம் நமக்குச் சொந்தமானபடியால், பந்து ஜனங்களுட னிந்தப் பிணத்தைப் பிடுங்கித் தின்னலாம்' என்று கருதிப் பேசித்துச் சாதித்தது. இவ்விரண்டினுடைய எண்ணத்தை இவ்வண்ணமென்று கண்டு கொள்ளமாட்டாத அவ்விலேசானவர்கள் மயங்கி, ஒன்றுந் தோன்றாமனின்றார்கள். சூரியனும் மேற்றிசைக் கடலில் மூழ்கினான். இந்தத் தந்திர வுபாயங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு சர்வாந் திரியா யிருந்த உமாபதியாகிய பரமேச்வரர் களித்து நகைத்தார். அவரை மருங்கிலிருந்த மாலாகிய பார்வதியார் வணங்கி, 'சுவாமி! தேவரீர் தற்செயலாய் நகைப்பதற்குக் காரணம்' என்ன?' என்று கேட்டார். அதற்கெமதையன் மசான பூமியில் நடந்த மார்க்கமெல் லாஞ் சொல்லிக் கிருபைகூர்ந்து, இடபத்திலேறிவந்து, அந்தப் பிள்ளை உயிர்த்தெழும்படி அதுக்கிரகம் பண்ணி, அந்த நரிக்குங் கழுக்குக்கும் பசிதணியச் செய்து, கடைசியிற் பேறும் பெறும்படி யாய்க் கட்டளையிட்டு, கவுரியுடன் திருநடம் புரிந்த கண்ணுதல் கயிலைக்கெழுந்தருளினார். இப்பால் இறந்தெழுந்த பிள்ளையின் தாய் தந்தையர் கழுகையும், நரியையும், கையெடுத்துக் கும்பிட்டு, உங் கள் புண்ணியத்தினால் எங்கள் பிள்ளை பிழைத்தானென்று குழந் தையை யழைத்துக் கொண்டு, பந்து மித்திரர் யாவருங் கூட்ட மாய்க்கூடி மங்கள வாத்தியத்துடன் எதிர்கொண்டு வரப் பட்டினம் போய் அரண்மனை புகுந்தார்கள். இந்த நரியுங் கழுக்குஞ் சந்தோஷத் துடன் தங்கள் தங்க ளிடம்போய்ச் சேர்ந்தன. அப்பா குழந்தாய்! ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுக்கு ஆகவேண்டுங் காரியத்திற்குப் பக்க வேதை பரிசுவேதையில்லாமற் பலங்கட்டிப் பேசுவார்கள். அப்படி பேசினும் மனிதருக்குள் பகுத்தறியும் அறிவில்லாத பேர்கள் பயன் படமாட்டார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களை எண்ணினாலும் உடனே குற் றம்நேரிடும். ஒருவர் எத்தனையோ விதமாகச் சொன்னபோதிலுந் தன் னுடைய சுயபுத்தியைத் துணையாகக்கொண்டு சோராமலிருக்க வேண்டும். இதன்றியும், இராஜர்களுக்கு ஆசாரம், கருமக்கிரியை,

ஒழுக்கம், இவைகளிருக்கவேண்டும். இவைகளில்லாவிட்டால் செல்வநில்லாது. ஜெயம் பெறமாட்டார்கள். அவர்கள் ஒருவேளை கால கதியால் தள்ளுண்டுபோனாலும் பிராணாயாச காலத்திலாவது ஒழுக்கத்தைத் தழுவி உயிர்விட வேண்டும். அதற்காக ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

ஒழுக்கமுடைமையைப்பற்றிக் கூறிய

இந்திரன் கதை

ஓ குந்திமாதேவிக்கு முந்திய புத்திரனே! தேவேந்திரனும், பிரகலாதனும், ஒரு காலத்தில் பகைத்து நெருங்கிப் போர் புரிந்து, கடைசியில் தேவேந்திரன் தோற்றான். பிரகலாதன் மெத்த வெற்றி பெற்று உத்தமனென்று உலகத்தார் கொண்டாட நின்றான். அதனால் தேவேந்திரன் தியங்கிச் சோர்வடைந்து தெய்வ லோகத்திற்குப் போய் தங்க ளாசிரியராகிய பிரகஸ்பதி பகவானைக் கண்டு, அவருக்கு நடந்த சண்டையின் பிரதாபமும், பிரகலாதன் பெற்ற வெற்றியுஞ் சொல்லி மனவருத்தப்பட்டு, 'சுவாமி! அந்தப் பிரகலாதனை நான் ஜெயிக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய உபாயஞ் சொல்லும்' என்று கேட்டான். தேவகுருவானவர் சீடனைப்பார்த்து, "நீ ஜெயிக்க வேண்டுமானால் இராக்கூச குருவாகிய சுக்கிராசாரி யிடத்திற்குப் போய்த் தெரிவித்துக் கொண்டால், அவருபாயஞ் சொல்லிக்கொடுப்பார். ஆதலால் விரைவிற்போய்வரைக் காண்" என்று அனுப்பி வைத்தார். அப்படியே இந்திரன் அவரிடத்திற்குப் போய் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து, 'சுவாமி! நான் மெத்தவுஞ் சிறுமையடைந்து உம்மாற் பெருமையடைய வேண்டுமென்று சரணம் புகுந்தேன். என்னைக் காத்திரட்சியும்' என்று நடந்த சங்கதியைத் தொடர்ந்துரைத்துத் தோத்திரம் பண்ணினான். அப்போது சுக்கிராசாரியருக்குத் தயை பிறந்து, 'ஓ தேவேந்திரனே! பிரகலாதனிடத்தி லிருக்கின்ற நல்லொழுக்கம் உன்னிடத்திலலை. உன்னிடத்திலும் அச்சகுண ஒழுக்கம் வரும்படியாய்ச் செய்துகொள்ளுவாயாகில், உடனே உனக்கு ஐயமுண்டாம். அப்பால் உன்னை வெல்ல வல்லவரில்லை.' என்றியம்பக் கேட்ட இந்திரன் சந்தோஷப்பட்டு, அவரைவிட்டுச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, இப்பால் வந்து ஓர் தளர்ந்த விருத்தப் பிராமண வேடமெடுத்து, பிரகலாதனிடத்து அடுத்து, அவனுக்கு மனசுவரத்தக்கதாய் வழிபட்டு வந்தான்.

இந்தப் பிராமணனுடைய யோக்கியதைக்குப் பிரகலாதன் மகிழ்ந்து, 'சுவாமி பெரியவரே! உமக்கு வேண்டியதைக் கேளுந் தருகிறேன்' என்று சாற்றினான். உடனே இந்திரன், 'ஐயா! உம் மிடத்திலிருக்கிற ஒழுக்கத்தை யெனக்குக் கொடுத்துவிடும்' என்று கேட்டான். பிரகலாதன் திடுக்கிட்டு, 'ஓ! ஓ!! மோசம் போனோம். இனிமேல் சொற்சொர்வு படலாகாது. தேகம் அரித்தியம். கீர்த்தி நித்தியம்' என்றெண்ணி அவன் விரும்பிய அவ்வாறே கொடுத்து விட்டான். இப்படி அவ்வொழுக்கத்தைத் தத்தமாக வாங்கிக் கொண்டு இந்திரன் தெய்வலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். இவ்விடத் திற் சீலமான ஒழுக்கத்தைத் தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்த பிரகலாதனிடத்திலிருந்து பிராமண சீலாசாரனென்னும் ஒரு திவ்விய புருஷன் புறப்பட்டு 'ஓ பிரகலாதா! இதுவரையிலும் உன்னிடத் தில் நல்லொழுக்க மிருந்தபடியினாலே பிராமண சீலமெல்லா மோருரு வாகி உன்னைவிட்டொழியா திருந்தது. அதைத் தேவேந்திரனுக்கு நீ தத்தம் பண்ணியபடியால் இனிமே லுன்னிடத்திலிருக்காது. நான் அந்த ஒழுக்கம் இதோ போகின்றேன்' என்று வெளிப்பட் டிந்திரனிடத்திற் பொருந்தி, அவனுடலிற் றங்கியிருந்தனன். அன்று முதலாய் அவ்விந்திரன் வெற்றிபெறும்படி மஹா லட்சுமியும், ஜெய லட்சுமிமியும், தங்கள் ரூபத்தோடும் பிரத்தியக்ஷமாய் தேவேந்திர னிடத்தி லிருந்துவிட்டார்கள். இவ்விருவரையும் பெற்றுக்கொண்ட இந்திரனானவன் இராக்ஷதரை ஜெயித்து திரிபுவனத்திற்கும் அதிபதி யானான். ஆகையால், நல்லொழுக்கம் எவர்களிடத்தி லிருக்கின்றதோ அவாளுக்குச் சத்துருஜெபமுண்டாகும். மித்துருநயம் மேம்பாடா கும். சகல பாக்கியமும் பெருகும். அவர்களுக்குப் பூலோகத்திற் கிட்டாத பதார்த்தம் ஒன்றுமில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட ஒழுக்கத்தை யுஞ் சீலாசாரத்தையுந் துணையாகக்கொண்ட பேருக்கு எக்காலும் ஒரு குறைவும் வராது. சிலவேளை காலதேச வர்த்தமானங்களினால் இவ்வொழுக்கமும் ஆசாரமுந் தப்பி ஈனத்துவ ரேரிமோகில், அத னாலே அவர்களுக்குப் பலங்குறையமாட்டாது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஆசாரமுடைமையைப் பற்றிக்கூறிய

கெசிகமகாரிஷி கதை

அப்பா பாண்டவச் சிரேஷ்டனே! முன்னொருகாற் கவுசிக மகாரிஷி யென்பவர் தவம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது,

திருதாயுகமுடிவில் துவாபரயுக முதலில் மழை பெய்யாமல் கஷ்டமாம் வந்தது. அந்த கஷ்டமகாலத்தில் உலகிலுள்ள உயிர்களனைத் தும் அன்னம் தண்ணீர் காய், கனி, இலை, கிழங்கு முதலியவை கிட்டாமற் பெரும்பசியினால் வாடிவதங்கி யிறந்துபோக நேரிட்டது. அப்படிக்கு மனுக்களும் மாடுகன்று முதலாகிய உயிர்களும் மாய்ந்து வரும்போது, விசுவாமித்திரர் தமது தவந் தெளிந்து விழித்துக் கொண்டார். அப்போதவர் தமக்குண்டாகிய மிகுந்த பசியினால் உபத்திரவமடைந்து, எதையாகிலும் புசித்து உதராக்கினியை யவித்து இளைப்பாறுவோமென்று காய்கனி கந்தமூலாநிகளை எங் கெங்குந்தேடி, யாண்டுமில்லாமையால் வாடி, ஏதிப்படியானதென்று ஞான்திருஷ்டியால் நாடி, நிலத்தில் மழைத்துளி வீழாமையால் புழ்பூடுகளெல்லாங் காய்ந்து தீய்ந்துபோயினவென்று தெரிந்து, எரியும் பசி பொறுக்கமாட்டாமல் உலர்ந்த நாடெல்லாம் ஒடித் திரிந்துவரும்போது ஒருகாட்டிலே புகுந்தார். அவ்விடத்தில் ஒரு புலையன் கிணறொன்றெடுத்து, அதனருகிற் குடிசையமைத்து, அநேக விலங்கினங்களை வதைத்து, மாமிசத்தைக் குடிசையில் வைத்துக்கொண்டு, அதைப் பசிவந்தவேளையிலே நின்று கிணற்றி னது நீரையருந்தி, தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றான். அந்த உளவை விசுவாமித்திர ரறிந்து, இராத்திரியில் அவன் குடிசைக்குள் நுழைந்து, அவனையறியாமல் ரகசியமாய் இறைச்சி யைத் திருடினார். அதையந்தப் பொல்லாப் புலையன்கண்டு ஆர்ப் பரித்தெழுந்து, கைவாளை வாங்கிக் கரகரெனக் சுழற்றியோங்கி, அவருடலை இரண்டுதுண்டமாக வெட்டவேண்டுமென்று வைது வீசிவருகிறான். அச்சமயத்தில் விசுவாமித்திரர் அவனைப் பரிவாய் நோக்கி, 'அப்பா அன்பனே! என்னைப் பயப்படச்செய்யாதே. வாய்க்குவந்தபடி வையாதே. வாளினாற்கொய்யாதே. என் வாக்கைப் பொய்யாதே. நான் சூரியகுலத்தான். தவத்தினலத்தால் விசுவாமித் திரனானேன். என்பசியினால் நுழைந்து பழித்தொழிலுக்குள்ளா னேன். நீ பதறாதே' என்று பன்னிப் பரதவித்தார். அப்போது அந் தப் புலையன் கிடுகிடுன்று டுங்கி, கிலேசித்து ஓடுங்கி, ஓங்கியகையு மோய்ந்து, வாளாயுதத்தையு மெறிந்து, அவர்காலில் விழுந்து, "ஐயா பரமகுருவே! இப்படிப்பட்ட வேலை செய்வதற்கு நீருடன் படுவா னேன்? உமக்கு ஈதடுக்குமோ? இதுமுறைமைதானோ? ஞாயமோ? நன்னீதமோ? பெரியோர்களுக்கியல்போ?' என்று கேட்டான்.

அதற்கு விசுவாமித்திரர் புன்னகையாடி, 'கேளாய் அப்பனே இந்த உடலெடுத்திருக்கப்பட்ட ஆத்மகோடிகளில் மர்னிட தேகம் வருவது அரிது. அதிலும் ஆசாரமாயிருப்பது மகா அரிது. ஆயினும், பிராணனுக்கு ஆபத்துவந்தபோது ஆசாரத்தைப் பார்த்தார் சரிப்படாது. அந்தவேளையில் உயிரினிமித்தம் ஆசாரத்தை விட்டுக் காப்பாற்றிக்கொண்டால் அதனாற் குற்றமில்லை. ஆசாரமென்பதெல்லாம் உபசாரம். ஆதலால் இதனைக்குறித்து விபரீதம் யோசிக்காதே' என்று கூறினர். இவ்வாறு கூறிய விசுவாமித்திரரை அம்முனிகாதகனாகிய புலையன் பார்த்து, 'ஐயாரீரென்ன சமயத்திற்குத்தக்கபடி சொல்லுகின்றீர்? பிராணன் போனாலும் போமேயொழிய, தன்குலாச்சாரமும், ஒழுக்கமும், நெறிமுறைப் பழக்கமும் விடலாகாதென்று பெரியோர்கள் பேசியிருக்க, சகல நீதியுமறிந்துதெளிந்த நாதனாகிய தேவரீர் என் குடிசைக்குள்ளே புகுந்தது பாவத்திலும் பாவமாகிய மகாபாவமென்றெண்ணாமல், மெத்தவுந்துணிந்து, உயிருக்கும் ஒட்டி, நாற்றமுள்ள இறைச்சியைத் திருடித்தின்ன நினைத்தது உமக்கு ஞாயமோ? அல்லது காலத்திற்குத்தகுந்த உபாயமோ? ஒ பிரம்மாமுதலிய தேவர்களுங்கொண்டாடப்பட்ட பிரம்மிஷியே! நீர் சொல்லுவதை யோசித்தால் மகாபுதுமையா யிருக்கிறதே யொழிய, புராதனமுள்ளதாயில்லை' என்று பேசவும், அதற்கு விசுவாமித்திரர் மாறுத்தரம்வேறுசொல்ல மாட்டாமல் மயங்கி, மறுபடியும் புலையனைப்பார்த்து, 'ஓ புண்ணியனே! இப்பூலோகத்தில் இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை மெய்யென்று நம்பி யிருக்கின்றபேர்கள், பிராணன் போனாலும் பெருமை பெறக் கொண்ட ஆசாரத்தை விடப்போகாது. நீ கேட்டது மெய்யே. நாங்களோ இப்பிரபஞ்சவாழ்வு பொய்யென்று நஷணத் திரயாதிகளை யொழித்து, எதுவுமில்லையென்று விடத்து, யாதொன்றினும் பற்றில்லாமற் பிரமவிசாரணை பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற பாதேசிகள் சத்தியத்தையும், தருமத்தையும், மோட்சத்தையுஞ் சம்பாதிக்குங் கிரியையுடைய ஆசாரமே எங்கட்கு மேலாகிய ஆசாரம். அதை விட்டால் வேறுவழியில்லை. அதை நாங்கள் விடக்கூடாது. ஆகிலும் நாங்களோடுவேளை ஆசாரந்தப்பினால் அதனெலங்களுக்கொரு உபாதிகளில்லை. பெருநெழுப்புக் கீரமில்லை யென்பதுபோற் புனிதவான்களுக் கொன்றேனுமில்லை. எங்களுக்குச் சர்வபுதாதிகளுஞ் சரியாயிருக்கும். பெரிது சிறிதென்பதில்லை. பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றுக்கொன்று துவேஷங்களாயும் பேதாபேதங்களாயு மிருந்து,

தங்கள் பெண்டு பிள்ளை யென்றுத் தங்கள் பண்டுபதார்த்தம் என்றும் தழுவி, இவர்கள் புறத்திபார், இவர்கள் உள்ளூரார், என்றுங்குழுவி, நமக்கும் அவர்களுக்குஞ் சம்மதமென்று வழுவி, இது நம் முடைமை இது பிறருடைமை யென்று வித்தியாசமா யெண்ணுகிற ஆசாரம் எங்களிடத்திலில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட பேதமுயில்லை. சர்வபூதாதிகளுஞ் சமமாய் பார்க்கிற கிருபாமுகூர்த்தங்கொண்டிருப்பவர்கள் நாங்கள். எங்களுக்கும் பிரடஞ்ச சம்பந்தத்திற்கும் வெகுதூரம். அது எங்களுக்கு அக்கரையில்லை. நாங்கள் ஜீவன் முத்தர்; லோகோபகார நிமித்தம் உடலைச்சுமந்து ஈச்வரனுடைய திருவிளையாட்டுக்குச் சாட்சியா யிருக்கிறபேர்கள். எங்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட காரியமெல்லாம் ஒருபொருட்டல்ல. இதனால்வருகிற ஆசாரவினமாகிய குற்றத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ளுகிற வல்லபம் எங்களுக்குண்டு. ஒரு வாய்ப்பேச்சிலே பறந்துபோய்விடும். அக்ஞான கேவலத்தில் அழுந்தியபேருக்குப் போகமாட்டாது. ஆதலால் அவர்கள் அனுஷ்டித்தே தீரவேண்டும். இதை நீ நன்றா யோசித்தறிந்துகொள்' என்று செப்பவும் அந்தப்புலையன் கேட்டு, அவருடைய பாதத்தில் வீழ்ந்து, 'சுவாமி! ஆனால் தேவரீருக்குச் சரிப்போனமட்டும் பாரும்' என்று போய்விட்டான்.

அப்பால் விசுவாமித்திரர் அந்தமாயிசத்தை நெருப்பிலிட்டு வதக்கிப் பூர்த்தியாய்ச் சாப்பிட்டுத் தாகத்திற்கருந்தித் தன் பசியைத் தீர்த்துக்கொண்டு ஆயாசமாயிருக்கும்போது இந்தப்பசி வருவானே னென்று நினைத்துப்பார்த்தார். இவ்வுலகத்திலே பன்னிரண்டு வருஷமாய் மழையில்லாமற் போனபடியால் இத்தனைவருத்தமுற்ற தென்று பெருத்த கோபம் பிறந்து, 'இன்னிமிடத்தில் மேகங்களையும் மேகநாதனாகிய இந்திரனையும் எரித்துவிடுகிறே' னென்று கோபித்து, வடவாமுகாக்கினிபோற் கண்சிவந்து, தேவேந்திரனையும் ஆகாயத்தையும் பார்த்து அதட்டினார். அக்காலையில் இந்திரனெங்கி, மேகங்களையழைத்து, 'ஓ முகில்காள்! நீங்கள்யாவருஞ் சீக்கிரம் போய் மழைபொழியுங்கள். இன்னுஞ்சற்றுநேரம் தாமசப்பட்டார் பதினான்குலோகமும் பாழாய்ப்போய்விடும். விசுவாமித்திரருக்குக் கோபம் பலக்குமுன்னே நீங்கள் கனத்துப்பலத்து, இடித்துத்தடித்துப் பெய்யுங்க' ளென்று போக்கினான். அம்மாதிரத்தில் மேகங்களனைத்தும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, சக்கரவாளகிரிமட்டுங் குடை கவிந்தாற்போற்கவிந்து, உகாந்த காலம்போற் கறுத்து, ஊழித்

தீயைப்போல் மின்னி, அண்டமதிரக்குமுறி, சடசடவென்று யானைத்துதிக்கைபோலப் பொழிந்து எங்கும் வெள்ளமாக்கி, படுகுழி பள்ளங்கணிறைந்த தல்லாமலும் வெள்ளிடங்களெல்லா நீர்புரளவாக்கிவிட்டன. ஆறுகள், மடுக்கள், ஏரிகள், குளங்கள், வாவிகள், குட்டைகள், வாய்க்கால்கள், வயல்கள், கயங்கள், கால்வாய்கள் இவையெல்லா நிறைந்து, சமுத்திரத்திற்குஞ் சகாயமாயது: உலகமெல்லாம் இடையூறகன்று, சகல பிராணிகளுந் தலையெடுத்து, பயிர்ப்புலன்களுந் தழைத்துக் காய்த்தன. இந்தப்பிரகாரம் பிரதியுபகாரம் வேண்டாமல் தலையாயார் சிவோகம்போல் மேகம்பொழியவும் அதனால் உலகத்தழைக்கவும் பண்ணிவைத்து, நிர்மல சொரூபியாகிய விசுவாமித்திர மகாரிஷி எப்போதும்போல் இடைவிடாமல் தபசிலிருந்துவிட்டார். ஆகையால் ஒழுக்கமுடையாருக்கு இழுக்கு வராது. ஒருவேளை வந்தாலும் உலகம் பழிக்காமற்படிக்குச் ஜாக்கிரதையாயிருந்து ஆசாரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வித ஒழுக்கத்தையு மாசாரத்தையுங் கைவிடாத வரசன், தான் செலுத்துங் கோலென்பது யாதென்றும், அது எவ்வழியாய் வந்ததென்றும், அச்செங்கோலுக்கு அதிதேவதைகளாரென்று மறியவேண்டும். ஆதலால் அவைகளை முனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள்—

செங்கோல் முறையைப்பற்றிக் கூறிய

மாந்தாதா மகாராஜன் கதை

ஓ தருமபூபதி! சங்கினங்களுர்த்து, நாதமுழக்கி விளையாடித் திரியுஞ் சேற்றினங்களு நூற்றினங்களுமருவிய கழனிகளெங்குஞ் சூழ்ந்த வளப்பங்களினுற் பொங்கிய பலவளங்களு நிறைந்த அங்க தேசத்தில், வசுவேமன் என்போன் ஒருவனுளன். அவன் தருமமே இயற்கைக்குணமானவன். அவிர்ப்பாகங்களினால் மகிழ்ந் தேவர்கள் யாவருங் கொண்டாடா நின்றவன். அவன் வெகுநாள் ராஜ்ஜிய பாரம்பண்ணி, பின்பு மண்ணாசையை நீக்கி, பெண்சாதியுந் தானுமாய் இமோத்கிரிசாரலுக்குப் போய், அங்கே தவம்பண்ணுகின்ற பெரியோராகிய ஞானிகளுக்கு வணக்கம் புரிந்து, அவர்களுடன் இணக்கமாயிருந்து தவஞ்செய்வதற்கு சிஷ்டாரசாரத்தன்மை பயின்றுவந்தான். அப்படியிருக்கின்ற காலத்தில், சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்னு முவுலகத்தினுங் கீர்த்திக்கொடிநாட்டிய மாந்தர தாவென்னும் பார்த்திபன் அவ்விடத்திற்கு வந்து, வசுவேமனென்

னும் அரசனுக்குத் தாழ்ந்து வணங்கி வழிபட்டு 'ஓ மகாராஜனே! செங்கோலாகிய தண்டனை நூல்முறையை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்' என்று கேட்டான். அதற்குப் பிரபஞ்சவாசனே விட்ட. அங்கதேசாதிபன் அவ்வரசனைச் சந்தோஷத்துடன் பார்த்து, 'ஓ மார்த்தாதாவே! நீர் கேட்கப்பட்ட செங்கோலியற்கையும் அதன் தண்டனையும், அது வந்த வரலாறும், அதனுடைய பலமும், விஸ்தாரமாயுள்ளன. ஆயினு முக்கியமானவற்றை விளம்புகிறேன். அந்தச்செங்கோல் முறைப்பிரகாரம் நடந்தால் அவர்களுக்கு என் னைக்கும் பழிவரமாட்டாது. பாபமணுகாது. மூலக்கமலத்தில் முளைத்தெழுந்த பிர்மதேவர், யாகம் பண்ணவேண்டும் என்று எத்தனித்து மானசத்திலே ஒரு பிள்ளையைப்பெற்று, அவனை எக்கியயோக்கிய கர்த்தாவாக்கி, இமோத்கிரிச்சாரலிற் சகல மேம்பாடும் வரத்தக்க யாகஞ்செய்யத் தொடங்கி, அந்த யாகத்தைப் பூரணப்படுத்தித் தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து வருகிறான். அக்காலத்தில் மானசத்தலுண்டாகிய பிள்ளை மறைந்துபோய்விட்டான்.

அப்போது சதுர்முக பிர்மதேவருக்குக் கோபம்பிறந்து, மகாவிஷ்ணுவினிடத்திற்குப்போய் நடந்த விருத்தார்த்தங்களை விண்ணப்பம் பண்ணி வணங்கினார். அந்தச்சங்கதியை மகாவிஷ்ணுகேட்டுப் பிரமனை யழைத்துக்கொண்டு, எப்பொருட்கு மிறையாகிய ஈச்வரனிருக்கப்பட்ட கயிலாயத்திற்குச் சென்று, உமாபதியை வணங்கி, 'சுவாமி இப்பிர்மமா எக்கியம் பண்ணிக்கொண்டு வரும்போது அந்தயாகம் நிறைவேறி வருவதற்கு முன்னமே, அந்த எக்கியத்திற்குக் கர்த்தாவாக நியமித்திருந்த தன்னுடைய மானசபுத்திரன் மறைந்துபோனான். அதனால் அந்த யாகம் பூரணமாகாமற் போயதாம். ஆனதால் வேள்வி விக்கினம் வரலாகாது. இதற்கென்னசெய்யலாம்? தேவரீர் அதற்கொருபாயம் சொல்லவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டார். அதற்குப் பரமேச்வரன் அவரைப் பார்த்து, 'ஓ மாயனே யாவனேனு மொருவன் பொல்லாதகாரியம் பண்ணினால், தண்டனை நூலிற் செப்பியபிரகாரம் தண்டிக்க வேண்டியது. அப்படி உடனுக்குடனே தண்டித்தால் அவன் சொன்னபடி கேட்பான். அவன் செய்த தீவினையும் அற்றுப் போய்விடும். அவ்வாறு தண்டிக்காமற் போனால் காரியமுடியாது. தீவினையு நீங்காது. ஆகையால் ஒருவனிடத்திலிருந்து தண்டனை செய்வதற் தொடங்கினால், அதைப்பார்த்து உலகத்திலிருக்கிற

மனுக்களெல்லாம் தப்புத்தன்மை நடவாமற் செப்பம்மயிருப்பார்கள். அதனால் யாவருக்கும் பாவங்கள் தீர்த்து புண்ணியதேகிகளாய்ச் சுகப்பட்டு வாழ்வார்கள்' என்று சிவன் சொல்லியபோது, பிரமாவும் விஷ்ணுவும்பணிந்து, 'ஓ பரமசிவமே! தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தண்டனை நூல் அடியையங்கட்குக் கற்பித்தருளவேண்டும்' என்று காதலித்தார்கள். உடனே சாம்பவமூர்த்தி தண்டனை நூலைற்படுத்தி, நான்கு வேதம், ஆறுசாஸ்திரம் பதினெண் புராணம்; இருபத்தெட்டாகமம், முப்பத்திரண்டு உபநிடதம் அறுபத்து நான்கு கலைக்கியானம், ஆகிய இவைகளுக்கொப்பச் சேர்த்து, அதனுள்ளொருபுறமாய் நீதிசாஸ்திரமும் தருமசாஸ்திரமும் வகுத்து, இவையல்லாமற்பதினான்கு சாஸ்திரங்கள் பிரத்தியேகமாயமைத்து, அவற்றினுடைய பரதசாஸ்திரம், ஆயுள்வேதம், ததுர்வேதம், மீமாம்சை இந்த நான்கு நூலையுங்கூட்டிப் பதினெட்டாக்கி, இந்தச் சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் மகாவிஷ்ணு கையிற்கொடுத்து, அவற்றினுடைய விவரங்களையும் போதித்து, 'நீர் உலக ரட்சகராகையாலும் மகாவிஷ்ணுப் பிரதிவிபதே யென்னும் வாக்கியத்தினாலும், இவைகளை உலகத்திற் பரவுப்படியாய் விரித்து, இந்தக்கருத்தை யெவர்களுந் தெரிந்துகொண்டு இந்நூலின்படி நடக்கத்தக்கதாய் நீரே ராஜனாக விருந்து திட்டஞ்செய்து, இவற்றை யனுசரிக்காத பேரை உடனுக்குடனே தண்டித்துத் தருமசக்கர பரிபாலனம் பண்ணி, இத்தாரணியைக் காவற்கடவுளாயிருந்து ரட்சியும்' என்று கிருபையுடனே அதுக்கிரகஞ்செய்தனுப்பினார். அப்படியே விஷ்ணுவும், பிரமாவும் அவ்வருளைப்பெற்று வந்தார்கள்.

இதற்குள்ளே இந்தச்சேதி தெரிந்துகொண்ட எக்கிய கர்த்தாவாகிய மண்பொதுத் தந்தையினுடைய மானசபுத்திரன் எப்போதும்போல் வந்து யாகத்தை முடித்தான். அப்பால் மகாவிஷ்ணு அங்கிராவென்கிற பிள்ளையைத் தமது மானசத்திலே உண்டாக்கி, அவனுக்கு ஆதிபாண்டரங்க னளித்த சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் படிப்பித்துக்கொடுத்து, அவனைப்பூமிக்கு அரசனாக்கினார். அந்தப் பிள்ளை மரீசிமஹரிஷிக்கு அந்த சாஸ்திரங்களை வழங்கி வையகத்திற் பிரசித்தம் பண்ணச்சொன்னார். அந்த மரீசி கொண்டல் வாகனனாகிய தேவேந்திரனுக்கு உபதேசித்தருளினார். அந்தத் தேவேந்திரனால் அஷ்ட திசாமுகங்களிலுமிருந்த ரிஷிஸ்வரர்களெல்லாரும் மகாதேவ வாக்கியத்தை யறிந்து பூலோகத்தில்

விதைத்தார்கள். பூலோகத்திலுள்ளபேர்கள் சிஷ்டாசாரத் தன்மைப் பிரகாரம் தொண்டுபட்டுக் கிரகத்துக்கொண்டார்கள். இதுதான் தண்டனை நூல் வந்ததற்கு முகார்திரம். அந்தத்தண்டனை நூல்கள் கபர்த்தி, சங்கரன், தானு, உருத்திரபவன், உமாபதி என்கிற பெயர்களாலே பண்ணப்பட்டன. அவரவர்களே அந்தந்த நாலுக்குப் பெயரும் அதிதேவதையுமானார்கள். அந்த நூலின் வழியே நடவாமல் அதிககிரமித்துத் தீங்குசெய்த பேர்களைத் தண்டிக்கிற போது இன்னுரினியா ரென்று பாராமல், தன்மனிதன் பிறமனிதனென்றுன் னுமல் பயப்படாமல், நயப்படாமல், இரக்கங்கொள்ளாமல், அந்தந்தக் காரியங்களுக்குத் தகுந்தபடி ராஜன் தண்டிக்க வேண்டும். அப்படி தண்டித்தால், அந்த ஆத்மாக்களுக்கு நல்லதெளிவும், சுகுணமும், புத்தியும்வரும். இரத்தினங்களுக்குச் சாணைபிடிப்பதுபோலும், பபிருக்குக் களைகடிவதுபோலும், தாமரைத் தடாகத்திற்குப் பாசியாற்றுவது போலும், நெல்லுக்குப் பதர் போக்குவதுபோலும், இருட்டுக்கு வெளிச்சங் காட்டுவது போலும், ஆத்மாக்களுக்குக் குற்ற நீக்கிக் குணங்கொடுத்துப் பாவத்தைப் போக்கும். அரசர்கள் பகை, நட்பு, தருமம், அதருமம் இவைகளை யாராய்ந்து, தண்டனை நூல்களிற் சாற்றியபிரகார நடத்துவதே செங்கோன்மை. இந்தப்படிக்கு எந்தராஜன் நடத்துகின்றானோ அந்தராஜனுக்கு எவர்கள் அடங்கி நடக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு இகபரசாதனம் உண்டாம்' என்று வசுவேமன் சொல்ல, மாந்தாதா மனமகிழ்ந்து சந்தோஷப்பட்டுச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய பட்டணம் போய்ச்சார்ந்து, தன்னரசாட்சிக்குரிய தேசமெல்லாந் தர்மாதர்மம் விசாரித்து, தண்டனை நூற்பிரகார நடத்தி, தானுத் தன்னைச் சேர்ந்தபேர்களும் பெருமையுடன் பேறுபெறத்தக்கதாக வாழ்ந்தான், ஓ தர்மராஜனே! அதனால் இராஜர்கள் விவகாரங்களில் தாட்சண்யமில்லாமல் தண்டிப்பதே முதற்காரியம். இதுதான் செங்கோல் வந்த வரலாறு" என்று பிஷ்மர்சொல்ல, அங்கிருந்து கேட்ட ரிஷீசர்கள், முனிச்வரர்கள் தவசிகள், தத்துவஞானிகள், தம்பிமார்கள், கிருஷ்ணதேவர் இவர் முதலாகியபேரும் மனமகிழ்ந்து, அநாதியில் தண்டனை நூல் வந்த மார்க்கம் இப்படியாவென்று கொண்டாடினார்கள். பின்னும் பிஷ்மர் தருமராஜனைப்பார்த்து, 'அப்பனே! இராஜனாயினான் தன்னிடத்திலிருக்கப்பட்டவர்களுக்கு அடிக்கடி ஜாக்கிரதையாய் நடவாமற் போனால் கடினதண்டனை கிடைக்குமென்று மனதிற் பயம்பிறக்கத்

தக்கதாகச் சொல்ல வேண்டும். சொல்லியுத் தெரியாமற் சில குற்றங்கள் செய்வார்களாகில், அந்தவேளையில் தண்டனை தூற் பிரகாரத் தண்டியாமல் மனம் பொறுத்து, சற்றே தாழ்த்த தண்டனை தரவேண்டும். அப்படி தண்டிப்பவனை உயிர்களின்மீது தாட்சண்ணிய முடையவனாவான். அது தான் தயாளகுணமுடைய ராஜரீகம்; கொடுத்தண்டனை கூடாது. இத்தன்மையுடையவன் குடிபடைகளுக்குத் தந்தைதாய் போன்றவன், மகாபுண்ணியவான், அவனைத் தான் தருமராஜனென்று சாற்றுவது. அதைவிட்டுத்தானென்னுந் தாமத குணங்களிலே அகப்பட்டு மனம்போனபடிக்குப்போய் தாழ்த்த குலத்திற்கு உயர்ந்த தண்டனை தண்டிக்கின்றவன், மகாபாவி; நிறையை யுடைய செங்கோல்வேந்தன்; அவனிக்குநாடு பெரும்புலி செருக்குங்காடு. அவனுக்குப் பின்னே நிற்குங்கேடு. சாம, பேத, தான, தண்ட, சதுர்வித உபாய சத்தியந்தப்பாமல் முறைமை விசாரித்து, அதன் தகுதியும், வழக்கமும், ஒழுக்கமும், நியாயமும், அநியாயமும்பித்து, பேரியோர்களுக்கும் ஊராருக்கும், சரிப்படத் தெரிவித்து, தாங்கத்தக்க தண்டனை நடத்தித் தரணியைக் காத்து வருகிறவன் நீதிபரன். இந்தச்சாத்தகுணந்தப்பி, நாம் ராஜனயிற்றே நமக்கெதிர் யாரிருக்கின்றார்கள் என்று ஆணவத்தால் அகந்தையடைந்து, எவரையும் காக்காமல் எடுத்தெறிந்துபேசி, வணக்கம், அடக்கம், ஒடுக்கம், ஒழுக்கமில்லாமலிருப்பானாகில், அவனுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பலமிருந்தாலும், பணமிருந்தாலும், அவையெல்லாம் பாழாய்க் குறைந்துபோம். அவனும் அபஜெயப்பட்டு வறுமையை யடைவான். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

இறுமாப்பைப்பற்றிக் கூறிய இலவமரத்தின் கதை

இமயகிரிச் சாரலில் ஓர் இலவமரம் ஆகாயமட்டும் உயர்ந்து, தன்னுடைய கிளையை அஷ்டதிக்குமட்டும் நீட்டி, தழையுந் கொழுந்துந் தளிர்ந்து, குடை கவிந்ததுபோற் கவிந்து, பிர்ம் மாண்டமாய்ப் பருத்து நெடுங்காலமாயிருந்தது. அந்த மரத் தண்டை நாரதமுனியானவர்வந்து வெய்யிலுக் கொதுங்கி நின்று, அந்த இலவமரத்தை நோக்கி, 'ஓ சான்மலிவிருட்சமே! மகமேரு முதலிய மலைகளையுந் காடுகளையு முறித்து அதம்பண்ணுகிற வாயு தேவனுக்கும் உனக்கும் அதிக சிநேகிதமோ? அவன் உன்னை முறிக் காமல் விட்டிருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? அதை யொளிக்காமற்

சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டனர். அதற்கந்த இலவமரான் சற்றேரகைத்து, 'ஐயா நாரதமகாமுனியே! என்பலத்திற்கு வாயு பகவான் ஈடாகமாட்டுவானோ? எனக்கவன் எம்மாத்திரம்? மற்ற மரங்களைப்போலவா என்னையு மதித்துக் கேட்கின்றீர்! ஆ! ஆ! நன்றாயிருக்கிறது. அந்த வாயுவை மெத்தக்கொண்டாடிப் பேசுகிறீர். அவனுக்கு ஆயிரம்பங்கு நானதிகமென்று நீரறியீரோ! என்னை லேசாய்மதித்தீரோ?' என்று தன்னைத்தானே புகழ்ந்து பேசியது. நாரதர், 'ஓ பூரணித்தருவே! மகாமேருவினுடைய கொடிமுடியை யொடித்து ஆநிசேடனைக் கெலித்த பராக்கிரமசாலியர்கிய வாயுதேவனை உனக்குச் சமானமல்லவென்றும் அவனுக்கு ஆயிரம்பங்கு நானதிகமானவனென்றுஞ் சொன்னாயே. இப்படியாகச் சொல்லத்தகுமோ? நீ பொரு அல்பவிருட்சம்! உன்னைப் பார்க்கிலும் வயிரம் பற்றியம்ரம் அநேகமிருக்கின்றன. அவைகளொன்றும் இப்படிகர்வித்துச் சொல்லக்கானோம். நீ பேசுவது அகந்தையாயிருக்கிறது. இந்த ஆணவமும், அகந்தையும், வணங்காமுடிபெற்ற இறுமாப்பும் முட்டின்றி நிற்குமா? வாயுதேவன் மதத்துவரும்போது இப்போ தென்னிடத்திலளந்த நிலையின்படி கெட்டியா யிருப்பாயா? இந்தச் சொல்லை மறவாதே' என்று நாரதர் சொல்ல, அவர் மொழியைக்கேட்ட இலவமரமானது பின்னையும் பின்னையும் பெருமைபாராட்டி, 'இன்னுநான் சொல்லவேண்டுமா! வீண்பேச்சென்னத்திற்கு! வாயுதேவன் இவ்விடத்திற்கு வெட்கப் படாமல் வரும்போது நான்படுகிற அவமானமும், அவனடையப் போகிற அவமானமும், நீரேபார்க்கலாம்!' என்று சொல்லியது. அதன் வார்த்தையின் வலுவைக்கேட்ட நாரதரானவர் 'எல்லது காண்போ'மென்று இலவமரத்தினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்று, தேயுண்பனாகிய வாயுபகவானைக்கண்டு, தனக்கும் இலவ மரத்திற்கும் நடந்த சங்கதிகளைப் புகன்றார்.

அம்மொழிகேட்ட வாயுபகவான் இம்மென்றெழுந்து, கோபாக் கினியுடன் சீறி, நெருப்புப்பொறிபறக்குங் கண்களை நெறித்து விழித்து ஆக்கிரமித்து, லோகாலோக மனைத்தையுங் குலுக்கி, மலை, ஆறு, காடு, நாடு, கோபுரம், தோரணகம்பம், இவையாவும் அதிரும் படியாக ஆரவாரத்துடன் புறப்பட்டு, கீழது மேலது, மேலது, கீழது, என்னப்புரட்டிச் சாடித்து வந்தான். அப்போதவ் விலவ ழரங் கண்டு, கிடுகிடுகென்று நடுங்கி, தன்னுடைய கப்புக்கவருகிய

கிளைகளை முறித்துக்கொண்டு மொட்டையாய் வின்று, தப்பி வார்த்தை பேசினோமென்று சலித்துத் தன்னை வேருடனே சாய்த்துவிடப் போகிறானென்கிற பயத்தினாலே வாயுதேவனை வணங்கி, நல்லவார்த்தை வழங்கி இணங்கியது! அக்காலையில் வாயுதேவன் கோபசாந்தியாய் மனங்குளிர்த்து போய்விட்டான். அதைக்கண்ட நாரதர்வந்து புன்சிரிப்புக்கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடித் தம்முடைய மகதியாழைத்தட்டிப்பாடி, இலவ்மரத்தை நோக்கி, 'ஏன் பலமாகிய பொங்காவிருட்சமே! உன்னுடைய கிளையெங்கே? பணையெங்கே? கப்பும் கவறுமெங்கே? இலையெங்கே? தளிரெங்கே உன்னுடைய இறுமாப்பல்லவா உன்னை மொட்டையடித்து விட்டது? இனிமெப்போதும் உனக்கும் மற்ற ஆத்ம கோடிகளுக்கும் ஆணவமும் அகந்தையுமாகா' என்று சொல்லித் தம்முடைய ஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளினார். ஆனபடியால், யாவ நொருவன் தனக்கொப்பாக ஒருவரு மில்லையென்று பிரதிஷ்டை பேசுகிறானே தன்னைத்தானே புகழுகிறானே அவன் எவனுனென்பாதி லுஞ் சீக்கிரத்தில் நால்வருங்கண்டு நகைக்க உடனே தாழ்ந்து, அவமானப்பட்டு வருத்த முறுவான். எவனொருவன் யோக்கியமும், அவையடக்கமும், வணக்கமும் ஞானமும், உடையவனே, அவன் மேல்வருங்காறியமறித்து வேளைக்குத் தக்கபடி தப்பித்துக் கொள்ளுவான். அப்படிவருங் காரியங்களுக்கு முயற்சிதேடித் கொள்ளாம லிருப்பானாகில், அவன் உறுதியாய்க் காரியத்தாழ்ச்சியினாலே கண் கலங்கி இறந்துபோவான். அதற்குச் சாட்சியாய் ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

முன்ஜாக்கிரதையைப் பற்றிக் கூறிய மும்மீன்கதை

அப்பா பாண்டுமைந்தனே! ஓரூரில் ஒரு நதியின் மடுவிலுற்ற அநேகம் ஜலசரத்திற் பெரிதாகிய அறிவையுடைய மூன்று மீன்க ளிருந்தன. அவைகளின் பெயர் தீர்க்கதரிசி, பிரார்த்தகால தரிசி, தீர்க்க சூத்திரதரிசி என்பனவாம். இம்மீன்கள் மூன்றும் கிநேகமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தன. அப்படியிருக்க, அந்த மடுவிலுள்ள ஜலமெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் கால்வாயில் வடிந்தும் காய்ச்சலாலுலர்ந்தும் போவதாய்து. அதைக்கண்ட வருவதுணருந் தீர்க்கதரிசியென்ற மச்சமானது மனதிலச்சங் கொண்டு, தன்னுடன் கூடிமருவிய இரண்டு மீன்களையுங்கண்டு 'ஓ என்னுடைய தோழர்களே! நாமிருக்கிற மடுவினுடைய நீரெல் லாம் சாந்தி—22

லாம் வறண்டும் வடிந்தும் போய்விடுகிறது. இனிமேற் செம்படவர் சேர்ந்துவந்து வலைவீசினால் நாம் அகப்பட்டுக் கொள்ளுவோம். ஆதலால், இதில் நாமிருக்கப்போகாது. முன்னாடி மடைவாயிற் போகிற நீர்வழியேபோய், ஆழமுள்ள மடுவில் அல்லது குளங்களி லிருந்து பிழைப்போம். இனி இவ்விடத்திலிருப்பது காரியமல்ல' என்று இயம்பியது. அதைமற்ற இரண்டுமீன்களுங் கேட்டு நகைத்து, 'ஐயா நண்பரே! நீர்சொல்லுவது வெகுநேர்த்தி, இந்த இடத்தில் நாம் வெகுநாளாயிருந்தோம். இனியிந்த மடுவைவிட்டுப் போகிறதேது? நம்மையொருவர் பிடிக்கிறதேது? போம்! போம்! இதெல்லாம் பயித்தியம்! நல்லது உமதுசொற்படி போவதானாலும், நினைத்தவுடனே போகக்கூடமா? எல்லாம் பின்னாலே பார்த்துக் கொள்வோம்' என்று வந்தபின்னறியும் பிரார்த்தகாலதரிசியும், வந்தும் அறியாத தீர்க்ககுத்திர தரிசியும் பேசின. அதைக்கேட்ட தீர்க்கதரிசி 'இவர்களுக்கு மேல்வருங்காரியஞ் சொன்னால் தெரிய வில்லை. துன்பப்படுகிற முன்னிலையிற் றெரியும்' என்று சொல்லிப் போட்டு, தான் நீர்வளமுள்ள ஒரு பெருங்குளத்திற்குப் போய் விட்டது.

பின்பு மற்றமீனிரண்டும் முன்னிருந்த மடுவிலிருக்கும்போது, மீன்வேடர் வந்து வலை வீசினார்கள். அப்போதவ்வலையில் அவ் விரண்டும் அகப்பட்டுக்கொண்டு, 'ஐயோ நமக்குப் பிராணன் போகின்றகால நேரிட்டதே'யென்று மனமிகமயங்கித் துக்கப்பட்டு, பிரார்த்தகால தரிசியென்பது ஜாக்கிரதையாய்ச் சற்றுகேரம் வரையில் மறைந்து, கோர்த்தகோர்வையிலிருந்து சமயம்பார்த்துக் கோர்வையைக் கடித்துக்கொண்டு, மற்றொரு குளத்திற் போய் வலை வீசியபோது மெத்தெனக்குதித்து வெகுதூரம் போய்விட்டது. இன்னொருமீனாகிய தீர்க்ககுத்திர தரிசியென்பது பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் வகையறியாமல், வலைஞரிடத்தி லகப்பட்டு மாய்ந்தது. ஆதலால் முன்ஜாக்கிரதையும், பேரறிவு முள்ளபேர் கள் ஆபத்துக்காலத்தில் எப்படியுந் தப்பித்துக்கொண்டு பிழைப்பார் கள். அவ்வறிவும் ஜாக்கிரதையு மற்றவர்கள் சோம்பேறியைப்போல் எந்தக்காரியங்களையும் எண்ணிப்பாராமல், எதிராளியிடத்திற்சிக்கி, உயிரிழந்துபோவார்கள்" என்றிசைத்த பார்ட்டன் வாக்கியத்தைக் கேட்ட தாஷ்டிகனான தருமராஜன் சந்தோஷித்து, "ஐயா! தேவரீ ராலே சகல நீதியுந் தெரியவந்தன, ஆந்தபாஷ்பத்துடன் ஆசையா

னேன். இவையல்லாமல், சீமையாளப்பட்ட ராஜர்களுக்கு அபஜெய முண்டாகிற வயணமும், வெல்லுந்திறமில்லாத பலவீனருக்கு வெற்றிவருகிற மார்க்கமும், கஜக்கபடிகளாகிய பேர்களுக்கு வாழ்வுவருகிற வழியும், பரிசுத்தவான்களுக்குச் சம்பத்துநீங்கிச் சஞ்சலமுண்டாகிற தாழ்வும் எப்படி? இவைகளை அடியேனுக்கியம்பவேண்டும்” என்று தருமபூபதிடேகட்கு, பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்—

ஜெயாபஜெயத்தைப்பற்றிக் கூறிய கங்கையின் கதை

“ஓ தருமசீலனே! முன்னொருகாலத்திற் கங்காப்பிரவாகம் வந்து கடலிற்கலந்தபோது சமுத்திரங் கங்கையைக்கண்டு, ‘ஓ கங்கையே! நீர் பெருவெள்ளங் கொண்டு வரும்போது உமதருகி விருக்கும் செடி, கொடி, புல், பூண்டு இவைகளை விட்டுவிடுகிறீர்! பெரிய மரங்களை யெல்லாம் அடிவேருடன் பிடுங்கி அசைத்து அலைத்து ஆட்டி, முறித்து வீழ்த்துகிறீர். அதற்குக் காரணமென்ன? இந்த விருட்சங்கள் பண்ணுகிற அபகாரமென்ன? புற்பூண்டுகள் செய்கிற உபகாரமென்ன?’ என்று கேட்ட அந்தக் கேள்விக்குக் கங்கையானது, ‘நான் பெருகி மும்முரமாய் வரும்போது எனக்கு அடக்கமாயும் ஒடுக்கமாயும், வணக்கமாயுமுள்ளவற்றை வருத்தமாட்டேன். வணங்காமல் நிமிர்ந்து இறுமாந்து கட்டையாயிருப்பவற்றை வேருடன் பறித்து மொட்டையாக வீழ்த்துவேன். வணங்குவது பிழைக்கும். வணங்காதது உயிரிழக்கும்’ என்று சொன்ன கங்கையின் வார்த்தையைச் சமுத்திரங்கேட்டு, சரிதானென்று ஒப்புக் கொண்டது. ஆதலால், இளைத்தவரசன் வணக்கத்துடன் கனத்த பலவானையடுத்து நல்ல வார்த்தைகளைப்பேசி, அவ்விராஜனுடைய மனம்போனபடிக்குத் தானும்போய் அண்டிப்பிழைப்பான். பல வான்களுக்குத் தாழ்த்து நடந்தால் என்றைக்குங் குறைவுவராது. யாதொரு குற்றமுமில்லை” யென்றார். இம்மொழியைக் கேட்ட தருமராஜனுஞ் சக்கராயுதன் முதலாகிய சகலரும் பீஷ்மரைத் தோத்திரம் பண்ணி, “தேவரீர் இன்றைக்கு மெத்தப் பேசியபடியாற்கண்ட சோஷையுண்டாம். இன்றுபோய் நாளைக்கு வருகிறோம்.” என்று விடை பெற்றுக்கொண்டு யாவரும் ஆனந்தபரவசத்தராய் அஸ்தினாபுரம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

அரசியலுரைத்த சருக்கம்—முற்றிற்று.

தருமவியலுரைத்த சமூகம்

கண்ணன் துதி

மருவுதிரைக் கடற்புவியில் வசுதேவன் நேவகிபான் மைந்தனாகத்
திருவவதா ரம்புரிந்து பலராம்பப் பெயர்புனைந்து தீயோரான
பிரலம்பன் முதலோரைக் கொன்றுலகை வாழ்வித்துப் பிரமலாதி
சுரர்முனிவர் தொழுதேத்த நின்றோனென் சிந்தையுளுந் தன்னுங்
[கோவே.

ஓ சந்திரகுல திலகஞ்சிய ஜனமேஜய மகாராஜனே! அங்
தினாபுரத்தில் தருமராஜன் முதலிய யாவரும் மறுநாட்காலையிலெழு
ந்து நித்தியஸ்நான ஜெபவிதி அனுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக்
கொண்டு, பீஷ்மரிடத்திற்கு வந்து அவரை வணங்கி, மஹாரிஷி
களையும் பணிந்து, ஆசீர்வாதம் பெற்றுத் தத்த மிருக்கைகளிற்
பொருந்தினார்கள். அப்போது தருமராஜன் மாத்திரத்தனியே
யெழுந்து வந்து தமது பாட்டனுக்குப் பக்கத்திலுட்கார்ந்து, “ஓ
தாதா! இதுவரையிலும் இராஜ நீதிகளைக்கேட்டு இன்பமடைந்
தேன். இனி எண்பத்து நான்குகோடி ஜீவாத்மாக்களும் எவ்வித
தருமத்தினாலே ஜனன மரண துன்பங் கடந்து தணிக்கைப் பெறுவார்
கள். அதன் விவரத்தை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டும் ஜயனே”
யென்று கேட்க, தத்துவக்கியான தபோநிதியாகிய பீஷ்
மாச்சாரியார் சிறுகை காட்டி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரைத் தியானித்து
விவரிக்கத் தொடங்கினார்—“ஓ எனக்கன்புள்ள பௌத்திரனே!
தருமங்களைப் பலகோடி விதங்களாக எடுத்துச்சொல்லாத சாஸ்
திரங்களில்லை. நல்ல அறிவுடைய பெரியோர்கள் தருமமார்க்கத்தை
யெல்லாமறிந்து, அந்தப் பிரகாரம் நடந்து நற்கதிபெறுவார்கள். தரு
மந்தெரியாத மூடர்களெல்லாம் பாபங்களை விருத்திப்பண்ணிக்
கொண்டு நரகத்திற் கேதுவாவார்கள். நல்வினை தீ வினைகளினாலே
இந்தவுலக நடந்துவருகின்றது. உலகுண்டானதும் உடலுண்டான
தும் வினைப்பயனென்றறிந்து கொள்ளுக. இப்படி வினைக்காரணமா
யுண்டாக்கப்பட்ட பூமியில் தருமத்தின் பேரிற் கருத்தை வைத்துக்
கடைத்தேறவேண்டும். கடைத்தேறுவதற்கு அநேகம் வழிகளுண்டு
எந்த வழியைப் பற்றி முடிவு காண்கிறானோ அந்த வழியிலவ

னுக்குச் சுகமுண்டு. ஓ விஸ்தாரமான அறிவுடைய விதரணனே! அவைகளில் ஏதாகிலு மொன்றைக் கேட்பாயானால் அதற்கு வழி காட்டுகிறேன் ” என்று பிஷ்மர்சொல்ல, தருமராஜன் அவரைத் தொழுதெழுந்து, “ஓ பெரியோனே! மெத்தப் பிரயாசப் பட்டு எடுத்த இந்த உடலானது திட்டென்றவிழுந்து பொட்டென்று போவதற்கு முன்னே, சோம்பலில்லாமல் எந்தக்காரியத்தைச் செய்துந் சுருவிற கதிபெறக்கூடும்? எது உலகத்தாருக்கு எளிதிற் கைகூடுவது? அப்படிப்பட்ட மார்க்கத்தை எனக்கு அதுக் கிரகம் பண்ணிவையும்” என்று அறக்குமன்கேட்க, அதற்குப் பிரம சாரியாகிய பிஷ்மர் ஒரு திருஷ்டாந்தமாகிய கதையைச் சொல்லுகின்றார்—

எளிதிற் கைகூடுவதைப் பற்றிக் கூறிய மேதாவி
யென்னும் பிராமணன் கதை

ஓ போனே! பிராமணகுலத்தில் மேதாவி யெனப் பெயர்வாய்ந்த ஒருவர் இருந்தார். அவர்மேலான சாஸ்திரங்களைச் சோதித்து, சுருதிக்குரு சுயாநுபவத்தினற் சிறந்து, பிரபஞ்சத்தைப் பறந்து பொருந்தியபோது, அவருடைய தகப்பனர் சமஸ்தபூதாதி உயிர் வருக்கங்களெல்லாம் பூமியிற் பிறக்கிறதும் இறக்கிறதும் கண்டு மனம் வெறுத்து, தம் பிள்ளையாகிய மேதாவியைப்பார்த்து, ‘அப்பா குழந்தாய்! இந்தக் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தினாலே ஆத்ம லாபம் ஒன்றுமில்லை. நமதுயிர் கெதிபெறுவதற்கு லாபத்தைக் காணோம். இந்த இல்லறவாழ்க்கையில் ஓர் நலங்கிட்டுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இகபரமாகிய இல்லறத்தை யொழித்து, மனஞ்சலியாமல் வனத்திற்குப் போய் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாழாக்கி, பெரியோர்களுடைய சாவகாசம் பெற்று, உபதேசக்கிரம முற்று, உடற்பகையாகிய காமக்குரோதாதிகளைக் கடத்தி, பிராண வாயுவுக்கு யோகவலுவேற்றிக்கொண்டு சங்காரகர்த்தாவாகிய எமனையும் விஷ்ணுமாயையும் வென்று, பரத்தின் பதத்தைக்கண்டு வாழ வேண்டுமென்று இச்சை கொண்டிருக்கிறேன்’ என்று சொல்லினார். அதை மெய்யான மேதாவிகேட்டு, ‘ஐயா! காட்டுக்குப் போய் தபசுசெய்து நற்கத்யடைகிறேனென்று கழறுகின்றீர்! இல்லறத்திற் கூடாதென்றும் துறவறத்திற் பெறலாமென்றும், இரண்டிடமுங் கற்பித்தீர்! இவ்விடத்தை விட்டு அவ்விடத்திற்குப் போனால் ஆத்ம போதம் வருமேயன்றி, இல்லாவிட்டா வில்லையென்பதல்லவோ

உம்முடைய கருத்து? அப்போது ஆத்மலாபம் ஆச்சிரமத்தின் பேரிலேறிற்று. அந்தப்படியல்ல. ஞானவுறுதி கிட்டாத பேர்களுக்கு ஸ்திரீஜன மயக்கமும், அசத்தியமும், அவாவும் புறங்கூறுதலும், பொறாமையுமிகும். இதனால் ஈச்வரச்சார்பு பெறமாட்டாமற் கரும பூமியைக் காதலித்து, ஐம்புலன்களின் வழிசென்று, யான் என தென்னும் பற்றாமைநின்றவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் தான் அடிக்கடி புனர்ஜன்மமெடுத்து, எமசண்டனைக்கு, ஈடுபட்டு, பாசக்கயிற்றூற் கட்டுண்டு, கதையினால் மொத்துண்டு, குலத்தாற் குத்துண்டு சோம்பிக்கிடப்பார்கள். ஞான உறுதியைக் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டவர்கள் பெண்மையிற் பிழையாமல், சத்தியத் தப்பாமல், சதாசிவச்சார்பும் பெற்று ஐம்புலனை அமுடக்கி, எம்மையும் புறங்கண்டு அருள்வடிவு பெறுவார்கள். ஐயா தாதையே! அப்பேர்ப்பட்ட உத்தமர் இங்கிருந்தாலென்ன? அங்கிருந்தாலென்ன? மற்றெங்கிருந்தாலுமென்ன? வீட்டிலிருந்தால் விசனமென்றுங் காட்டிலிருந்தால் தரிசனமென்றும் இரண்டில்லை. அவர்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் கலந்து குலாவி அணைந்து வாழ்ந்தாலும், அவர்களை மாயை அசைக்கமாட்டாது. விவேகத்தெளிவும், மனவுறுதியும், உண்மைக் ஞானமும், நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமும் மலரிப்பாகமும் இல்லாதவர்கள், காட்டுக்குப் போனாலும் காலுன்றித் தவமிழைத்தாலும் ஆகப்போகிற தொன்றுமில்லை. இருந்த இடத்திலே தவங்கூடாத பேருக்கு எங்கேபோனாலுமென்கைகூடும்? பெரியவர்களின் நேசமும், விசுவாசமும் சாவகாசமும் உபநேசமும் இங்கேயுமுண்டு. அங்கேமாத்திரம் உண்டென்பது அபத்தம். மோட்சம் பெறுகிறவனுக்கு இடபேதமில்லை. இருந்த இடத்திலிருந்து அநுபவிக்கமாட்டாதவன் வனத்திற்குப் போய் புலிக்கிரையாகி, மறுபடியும் பிறக்கவேண்டியதாய் முடியும்.” என்று வார்த்தைவழங்கிய மேதாவியின் பேச்சைத் தந்தைகேட்டு, சரிதானென்று தன்னியனாய் ஈச்வரபக்தியும் இருதய சுத்தியும்பெற்று, பச்சாத்தாபம், பூததயவு, அருளுடமை அன்புடமை, உறுதிக்கியானம் இவை முதலியனவுற்று, மகாரிஷிகளுக்கெல்லாம் பெரிய வராகிப் பிரசித்தராயினார். ஆதலால், உலகிலுள்ள பேர்க ளெல்லாரும் சுளுவுற் கடைத்தேறுவ தெப்படி யென்று உசாவியபடியால், இதைவிட நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய தென்னவிருக்கிறது? இவ்வாறு இல்லறவாழ்க்கையைக் குறித்துப் பேசியிருக்கிறவண்ணம் நல்லமனைவியுடன் கலந்து நடத்தினால், எல்லவர்க்கும் இன்பமுண்

டாகும்” என்றும் பீஷ்மர் வழங்கக்கேட்ட தருமராஜன் தருக்கடைந்து, “ஐயா! வெகு திரவியம்பெற்று ஒருவன்வாழ்வதும், செல்வ மில்லாமல் மற்றொருவன் தாழ்வதும், உயர்ந்தவனொருவனுந் தாழ்ந்தவனொருவனுமாயிருப்பதும் என்னகாரணத்தால்?” என்று கேட்க பீஷ்மரியம்புகின்றார்—

செல்வமுஞ் சிறுமையும்பற்றிக் கூறுதல்

ஓ மனவுறுதிகொண்ட மாதவத் தருமனே! தனமுள்ளாருக்கு மதமிருக்கும். கோபம்பிறக்கும். நமக்கெதிர் ஒருவருமில்லையென்கிற கர்வப்பேய் பிடிக்கும். கல்விகேள்வியுடைய பேர்களைக்கண்டால் அவர்களைமதியாமலும் வணங்காமலும் அகந்தைபடைத்து, ஆங்கார முடைத்தாகி ஐச்வரியஞ் சாகுவதமென்னும் அக்ஞானத்தைமதித்து சுக்ஞானத்தை விடுத்திருப்பான். பெண்மயக்கம், பொருண் முயக்கம், பூமித்தியக்கம், இவைகளைப் பெருமையாகப் பெற்றிருப்பான். சம்பத்தில்லாத பேர்களுக்கு இத்தியாதி சங்கடங்க ளொன்று மில்லை. இதனால், தரித்திரன் இத்தியாதி மமதை யடைந்து, பெரியவர் மனம் பேதிக்க நடந்து, இந்தப் பிறப்பில் நொந்து வந்து பிறந்து, இனிநோதலடையப் போகிற ஒருவனிடத்திற் காத் துக்கொண்டிருக்கின்றான். ஆதலால், திரவியமில்லாதவனே உயர்ந்தவன். பூர்வபுண்ணியத்தினால் வந்த பொருளைப்படைத்தவன், மேற்கூறியமதத்தவன் மேற்கூறியமதமாதிகளை வகிக்காமல், இன்னும் புண்ணியத் தேடிக்கொள்ளமுயன்று, எவரையும் நொய்யவுரையாமல் நோதல் புரியாமல் செய்யுங்கருமத் தீங்கறச்செய்து, ஜீவராசியிலிரக்கம் காட்டி, ஸ்திரசிந்தையி லிருந்து, தெய்வமிகழாமற் றொழுது, சிந்தையொருமித்து வாழ்வானாகில் இன்னொருஜன்மத்தில் இறைவனாவான். அப்படிக்கில்லாமல் நடந்தால் அதிகபாவமுட் டைகட்டிக்கொண்டு, நால்வர் நகைக்க நலிவுற்றிறந்து, நரகவாதையி லழுந்திக்கிடந்து, இவன் நன்றாயிருக்கும்போது மனமறிந்துசெய்த நன்மையோ, மனமறியாமற்செய்த நன்மையோ அந்தப்பலனி ருந்து வேறொருயோனியிற் புகவொட்டாமல் மானிட ஆக்கையிற் பிறக்கவைக்கும். அப்பால் மேற்கூறிய மாதவப்பேறுபெற்ற மகாராஜனிடத்தில் வறுமையாய்க் காத்திருக்க வேண்டிவரும். கூடியமட்டும் பாரமார்த்தியமாய் நடந்தவன், பின்னும் பின்னு முற்பதவிப்பெருமையினாலே செல்வமாய்ப் பிறப்பான். தீரக்கெட்டு ஆணவப்பட்டு அழிபவன் வேறுயோனியிற் பிறந்து வெகு கஷ்டப்படுவான். திரவியமில்லாத

வன் கர்வமற்றவன். திரவியம் படைத்தவன் கர்வமுற்றவன். எல்லாப் பொல்லாங்கும் பெரும்பழியும் பொருளுடையவனைப் பீடிக்குமே ஒழிய பொருளில்லாமல் அருளுடையவனைப் பீடிக்கமாட்டா” என்று கூறிய பீஷ்மரைத் தருமராஜன் துதித்து, “ஐயா! தேவரீர் திருவாய் மலர்த்தருளிய வண்ணமானால், திரவியம்படைத்தவர்கள் எவ்விடத் திற் கடைத்தேறுவார்கள்? அதைச் சொல்லவேண்டும்” என்று வேண்டினார். அதற்கு பீஷ்மர் “ஆப்பா போனே! பொருளவாவைப் போக்கி, இப்பொருள் யாரிடத்திலும் சிலைத்திருப்பதல்லவென்று அதுபோகத்திலும், நல்ல ஆசான் முன்னிலையிலும், சாஸ்திர வழக்கத்திலும், அவ்வாசையின் வேரைக்களைந்து அண்ணழி ஆண்டழியென்று அலக்ஷயப்படுத்தி, அருளவாவைக்கொண்டு நெறிவழிபற்றி நிற்பாராகில், அவர்கள் நல்லகதியை விதியாய்ப் பெறுவதுமன்றி, ஜனனநேரிட்டபோதிலும் பொருள் மிகுந்த குபேரசம்பத்தைப் பெறலாகும். அதற்கொரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

அருளவாவைப்பற்றிக் கூறிய மங்கனென்னு

மறையவன் கதை

அப்பா தருமநத்தனா! மங்கனென்னும் மறையவன் பணத் தாசையினால், எந்தவிதத்தினாலாவது எந்தத்தொழிலினாலாவது பொருள்சேர்த்தாற் போதுமென்று தன்னுடைய ஜாதியாசாரத் தப்பித் திரவியந்தேடினான்; அப்படித்தேடியும் அதைத் தருமகருமங்கனிலுஞ் சம்பாத்திரங்களிலுஞ் செலவழித்து, அதற்குத்தகுந்த நல்லபயனை யடையாமல், எதற்கும் பிரயோஜனமில்லாமற் பூமியிற் புதைத்து, லோபமிகுத்து, பின்னையும் ஆசைபிடித்து ஆத்துமக் கியானமற்று, அறிவும், பொறையும் நெறியும், முறையுங்கெட்டு, தான்போகிற கெதி தனக்குத் தெரியாமல், நாம் சாஸ்வதமாயிருப் போமென்றும், இந்தத்தனம் நம்மைவிட்டுப் போகாதென்றும், நினைத்து, செல்வசிலையாமை, இளமைசிலையாமை என்னு நீதி சாஸ்திரங்களையுந் தருமசாஸ்திரங்களையு மெண்ணாமல், பொரு ளெந்தவழி வந்ததோ அந்தவழியே போய்விடுமென்றும், இந்தப் பொருளிருக்கும்போதே அருளைத் தேடிக்கொள்ளுவோமென்றும் யோசிக்காமல், ஞான சூனியத்தால் மயங்கித் திரிந்தான். அப்பால் அவன் சரீரத்தளர்த்து, நோய்கள் மேலிட்டு, சிலைத்துமம் ஒலிட்டு, வெளிப்படுகிற காலத்திற்கு வெள்ளைக்கொடிபோன்ற நரைநரைத்து,

மறைவு செய்வதுபோல் திரைதிரைத்து, பேரிழுழங்குவதுபோல் இருமிக்கனைத்துக் கட்டுங் கலகலத்துக் கால்வாங்கியோடுங் குதிரையோட்டமுங் கூடிக் குதித்து, பாரியாளும் புத்திரமித்திரரும் பதைபதைக்க விழிகள் மேல்கீழாய் வெருண்டு விழித்து, உடலும் உயிரும் ஒடுங்கிவிடுங் காலம் நேரிட்டது. அக்காலையில் அந்த வேதியனுக்கு யாத்திரைக்கியானம் வந்து, 'ஐயோ ! நாமிறந்துபோய் விட்டால் நமக்குப் பின்னாலே நம்மைத்தொடர்ந்து இந்தப் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளும், உற்றார் பெற்றோரும், நாம் தேடிப்பிதைத்த பொருளும் ஆகிய இவைகளிலொன்றேனுங் கூடவரத்தக்கனவோ! ஒன் முதவப்போகிறதில்லை. நாம் செய்த நல்வினை தீவினையென்னும்பாபுண்ணியங்கள் தான் நமக்கு வழித்துணையாய் வருவன. நமக்குங் காலஞ்சமீபித்தது. இந்தப் பொருளைப்போற்றி வைத்திருப்பதினாற் பிரயோசனமென்ன?' என்று போங்காலக்கிபானம்பிறந்து, நல்ல சத்தருமங்களிற்செலவுசெய்து, ஒருநாசம் வைக்காமல், ஆசையுஞ்செய்யாமல், பரப்பிரமத்தையே பொருளாகக்கொண்டு பிராணனை விட்டான். உடனே சிவகணங்கள் தரிசனமாய் மோட்சம் லபித்தது" என்று பிஷ்மர் சொல்ல, தருமராஜன்கேட்டு மகிழ்ந்து, "எங்கட்கிசைந்த இறையே! சரணம். இவ்வுடலமானது பஞ்சபூத சகிதமென்றும், பஞ்சகோசவிகிதமென்றும், பகர்கின்றார்களே. அந்தப் பஞ்சபூதமாதிகளெங்கேயிருந்தன. அவை வந்து இந்தத்தேகத்திற் சம்பந்தப்பட்ட விதமென்ன? இவற்றைச் சொல்லியருள வேண்டும்" என்று கேட்க பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

ஜகஜீவபர இயல்புமதிஞ்சார முறையும் கூறுதல்

"ஓ குவளைத்தார் புனைந்த கோமானே ! ஆதிமூலப் பொருளாகிய பர்த்தாமனுடைய திருநாபிக்கமலத்திருந்து பிரமா பிறத்தார். பிறந்த பிரமதேவர் ஆகாயத்தைப் படைத்தார். அந்த ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவீசியது. வாயுவிலிருந்து தேயு தோன்றியது. தேயுவிருந்து அப்பு கசிந்தது. அப்புவிருந்து பிருதிவிதோன்றியது. உதித்ததெப்படியோ அப்படியே ஒடுக்கமுமென் றறிந்து கொள்ளுக. இந்த ஐந்துபெரும்பூதங்களினாலே சமஸ்தமான பிராணிகளுந்தோன்றின. அதல முதலாகிய கீழலகமேழும், பூலோக முதலாகிய மேலுலோக மேழும், ஆகப் பதினான்குலோகம் முகமாகவும், ஏழுசமுத்திரம் வயிராகவும், பர்வதங்கள் முழுதும் எலும்பாகவும், தோப்புகள், வனங்கள், காடுகள், இவைகளெல்லாம்

ரோமமாகவும் வானமும், பூமியும், உடலாகவும், சக்கரவாள்கிரி கையாகவும், பெரும்புறக்கடல், கடைத்துவாரமாகவும், சந்திர சூரியர், கண்களாகவும் வடவாமுகாக்னி, உகாந்தகாலாக்னி உதராக் கினியாகவும், ஆறு கால்வாய் அருவி இவை முதலியன இரத்த நாடி யாகவும், திசையே காலாகவும், உருக்கொண்டிருக்கின்ற தம்பிரானு யிருக்கின்ற ஆண்டவனெவனோ அவனே கர்த்தா. அவன் தான் அண்ட நாதன், அகண்டநாதன், பிரமாண்டநாதன், இதிற் சரங்களாயுள்ள வெல்லாம் பஞ்சபூத சொரூபமென்றும், அசரங்களாயுள்ள மலைமரம், ஆறு, குகை, கோபுரங்கள் இவை முதலியன, பஞ்சபூத சொரூப மல்லவென்றஞ் சிலர் நினைப்பார்கள். நீ யப்படி பெண்ணாதே! சரங் களைப் போலவே அசரங்களென்று நினை. ஆதலால் இப்பஞ்சபூத சொரூபமாயிருக்கின்ற ஜகஜீவபரத்தினுடைய நிலைமை இவ்வித மென்றறிந்து கொள்ளுக!" என்று சொல்லிய பிஷ்மரை யுதிஷ்டிரர் மீண்டு முவந்து நோக்கி, "ஐயனே! நற்கதியினைப் பெறும் பெரியோர் களுடைய ஆசாரம் பேசவேண்டும்" என்று வினவ, விரதசீல பிஷ்மர், "அப்பா குழந்தாய்! சூரிய உதயமாக ஐந்து நாழிகைக்கு முன் னெழுந்து கமண்டலத்து நீராற் கரம், கால், வாய் இவைகள்கூசி, ஆசமனியங்கொண்டு பரிசுத்தமனதுடன் தனது ஆத்மார்த்தக் கடவுளின் அடிமலரைத் தியானித்து, செவிமறையச் சிரவேஷ்டி கட்டி, நிருதிமூலையாயுள்ள களர் நிலத்திலே மற்றொரு நினைப்புகள் வரவொட்டாமல் உன்மத்தமாயிருந்து, மலமிரண்டையுங் கழித்து, எவர்களுடனேயும் பேசாமல் இருகை நிறைய மிருத்திகை சேர்த்து, குதத்திற்குப் பதினென்றும், இடக்கரத்திற்கு ஏழும், வலக்கரத் திற்கு ஐந்தும், காலுக்குப் பத்தும் ஆக முப்பத்துமூன்றுதராஞ் சவுசமாற்றி, அந்தத்தொகையே வாய் கொப்பளித்து, பதினொரு அங்குலம் ஐந்து அங்குலமான பூங்கொம்பு அல்லது பாற்கொம்பு களாற் பல்விளக்கி, கரகியாசம் அங்ககியாசம் பண்ணிக்கொண்டு ஈச்வரத்தியானஞ் செய்து தடாகத்திலிறங்கி, அதனைப் பரிசுத்த கங்கையாகப் பாவனைபண்ணிச் சங்கற்பித்து, ஸ்நானமாடி, நீராற்றி, மடிவஸ்திரமுடுத்து, சூரியமந்திரசகிதமாய், சூரிய நமஸ்காரம் பண்ணி, நித்தியகர்மானுஷ்டான முடித்து, ஆத்மார்த்தக் கடவுளைப் பூசித்து, தோத்திர நமஸ்காரங்கள் தொடங்கி, ஆசமன் னியங்கொண்டு அசுத்தமான வழியிற் போகாமல் நல்லவழியாய் நடந்து, தானிருக்கும் இடம்புகுந்து, பசித்துவந்த பரதேசிக ளுண்டோவென்று தேடி, பஞ்சகச்சாயத்தோ டன்னம் பகிர்ந்

துபசரித்து, கோபத்தை விடுத்து, சத்தியத்தை யடுத்து, குரோதத்தைக் கெடுத்து, மனோசீலமடுத்து, ஈனவிர்த்திகட் கிசையாமல், சத்து சடம் என்கிற பதார்த்தபேத முணர்ந்து, யதார்த்தமாகத் தன்னைத்தானறிந்து, காலந்தெரிந்துண்டு, கழிக்கத் தக்கதைக் கழித்து, அதிக பிரஜாகோஷ்டத்தி லகப்படாமல், நாவைக்காத்து நன்மை பெற்றிருப்பதே ஆசாரம். இதற்கு வேண்டிய மந்திரங்களை யெல்லாம் மர்மமாய் மனதிலுணர்ந்து, அம்மந்திரங்களைப் பிரயோக வழிபோக்கிப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் நீக்கிரகம் பண்ணித் தான் கடைத்தேறத்தக்கதாக எவனொருவன் கிலையினின்று ஜெபிக்கின்றானோ, அவன் எல்லாவற்றிற்கு மேலான பேரின்பலோகம் பெறுவான். இவையன்றியும், இயமம், சியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம் சமாதி என்னுமிவைகள் அஷ்டாங்கயோகம். இவ்வெட்டினுடைய ஆசனம், மந்திரம், இயற்கை, இருக்கை, பேதாபேதம் இவைகளை நன்றாய்ப் படித்தறிந்த பெரியோர்கள் அநுபோகத்தாலறிந்து, வாயுவைக் கும்பித்து யோகாப்பியாசம் அனுஷ்டிப்பார்கள். இந்த யோகாப்பியாசத்திலிருந்து அம்மேலான மந்திரங்களை ஜபம் பண்ணுவதும் ஆசாரமென்று விளம்புவார்கள். அதற்கொரு சாட்சி விள்ளுகிறேன்கேள் வள்ளலே” என்று பீஷ்மருரைக்கின்றார்—

மந்திரஜப மகத்துவத்தைப் பற்றிக் கூறிய கவுசிகரிஷி
இஷ்டவாகுராஜன் இவர்கள் கதை

அப்பா யுதிஷ்டிரனே! கவுசிகரென்றொரு பிராமணர் இருந்தார். அவர் சத்தியம், பொறுமை, சாந்தம் இவையுள்ளவர்; தூய்மையான ஆசாரமுடையவர்; மந்திரப்பிரவாக மகத்துவமெல்லாம் தெரிந்தவர். அப்பேர்ப்பட்டவர் ஓரிடத்தை யேற்படுத்திக்கொண்டு ஆயிரவருஷம் ஜபம் பண்ணினார். அவரிடத்திற்குச் சாவித்திரி தேவியானவள் பிரஸன்னமாய் வந்து நின்று, ‘நீர் வெகுநாளாய் ஜபஞ் செய்கிறீர்! உமக்கு இவ்வுலகத்திலென்ன வேண்டியிருக்கிறதோ, அதைக் கேளுந்தருகிறேன்’ என்றாள். அவரந்த ஸரஸ்வதிதேவியைப் பார்த்து ‘அம்மா! நான் யாதொரு லாபத்தையுங் குறித்து ஜபிக்கவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட ஜபம் பண்ணுகிற விரதங்களுக்கு விக்கினம் நேரிடாமல் நடக்கும்படிக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்” என்றார். அப்படியே இசைமடந்தை சந்தோஷமடைந்து வரங்கொடுத்து, “ஓ வேதமந்திரப்

பிராமணமுனியே! நீ அதுஷ்டிக்கிற மந்திரஜபத்திற்கு மகிழ்ந்து தருமதேவதை வரும். உன்னிடத்திற்குக் காலயமன் கிட்டித் தீவரப்படுத்துவான். அக்காலத்தில் முக்கோடிதேவருங் கைகுவிக்கத் தக்கதாக அத்தருமதேவதை நல்லகதி தரும்' என்று சொல்லிப் போயினள். அப்பால் முன்போலவர் ஜபஞ்செய்யத் தொடங்கி, விரத பின்னமில்லாமல் முந்நூறு வருடம் ஜபஞ்செய்து வரும்போது, தருமதேவதை உருக்கொண்டு 'ஓ பிராமணசீலனே! பெரிதிலும் பெரிதுதவம். அந்தத் தவத்திற்கு மேற்பட்டது ஜபம். அதை நீரனுஷ்டித்து வந்தமையால் உமக்கு மேலானகதி கிடைத்தது! அக்கதிக்குப்போய்ச் சேரும். இந்த ஸ்தூலபூதவுடலைத் கர்மபூமியிற் கழித்துப்போடும்' என்னவும், முதற் குலத்தான் தருமதேவதையைச் சரணடைந்து, 'ஓ அறக்கடவுளே! ஆன்மாவுக்கு அனந்தமான இன்ப துன்பங்கள் வருகிறபோதெல்லாம் ஸாபலோபத்திற்கு இடங்கொடுத்துக்கொண்டு காப்பாற்றி அதற்குக் கவசமாயிருந்த உடலை யொழித்து, ஆத்மாவுக்குப் பேர்ன்பம் வந்த காலத்தில் அதுவுங் கூடவிருந்து அதுபவிக்க வொட்டாமல் நீக்கித் தான் மாத்திரஞ் சுகமடைவது தருமமோ? யானென் தாயின் கருப்பத்திலே தரித்தபோதே எனக்குக் கவசமாயிருந்து, சாராசங் களினால் வளர்ந்து, அதனது சகாயத்தைச் சந்தோஷமாகக் கொடுத்து, எல்லாந் தன்னதென்று என்னைச் சுமந்திருந்த மெய்யை விட்டு, நான் மாத்திரம் தனித்துப்போய்ச் சுகம்பெறுவது எனக்கு நன்மையல்லவே' என்று நவிலவும் அதைத் தருமதேவதைக் கேட்டுச் சொல்லுகின்றது—

'ஓ கவுசிகரே! எப்பேர்ப்பட்ட மகிமை யுடையவர்களுக்குத் தேகம்வேறு, தேகிவேறு. குடியிருந்த வீட்டுக்குக் கணக்குப் பார்த்து அளவின்படி குடிக்கூலி கொடுத்து அப்பாற் போவதுபோல், தேசத்தை யொருவி ஜீவன் கதியடைவதே யல்லாமல் ஸ்தூலதேகம் சூக்ஷ்மதேக சகிதமாகிய ஆவியுடன் மேவிப் பதவியடைந்த பேர் கிடையாது. உமக்குத் தெரியாத இரகசியமுண்டோ? ஓ உத்தமனே தேகம்பொய். சேதனன் மெய். என்னதான் பழகியிருந்தாலுங் கடைசியில் எனதென்றிருந்த அசுத்தமாகிய சரீரத்தின் சொர்த்தத் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறிப் போய், பிணம்பிணமென்று இகழப்பட்ட புன்கதியேயல்லது வேதில்லை. சுத்தமாகிய ஆத்மபுருஷன் மாத்திரமே முத்தியிலழுந்து

வான். என்னுடன் கூடிப்பிறந்து சகல நன்மைக்குத் துணையாகச் சிறந்து இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்த உடலைவிட்டு வரமாட்டேன் என்கிறீர். நாகவேதனை அதுபவிக்கும்போது உடலிருந்து அதுபவிக்கிறதா? இல்லையே. ஆன்மாவல்லவோ துன்பப்படுகிறது. இவைகளை நீர்யோசித்துத் தேகத்தை விலக்கி நல்லகதியடையக் கடவீர்' என்று தருமதேவதை நவில, அவ்வார்த்தையை ஆதரிக் காமற் கவுசிகர் தேகாபிமானத்துடன் இருக்கவும் அந்த வேளையில் இந்த மஹரிஷிக்கு நேரில் மிர்த்தியுதேவதையுங் காலனும் வந்து 'இதோ நாங்களிருவரும் வந்தோம். உம்மை உமது ஸ்தூல உடலை நீக்கிச் சூக்ஷ்ம தேகத்துடன் கொண்டுபோகின்றோம். நீர் பயணப்பட்டு வாரும். நீர் மிகவுநல்லவர். உம்மை மேலான பதவியில் நிறுத்தும் படியாய் ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய யமதருமராஜன் உத்தரவு செய்திருக்கின்றார். நான் அவருடைய காரியக்காரன்; என்பெயர் காலன். இவர்தான் உயிர்களைக் குத்தகை யெடுத்திருக்கின்ற மிர்த்தியுதேவதை' என்றுரைத்து அழைத்தார்கள். அவர்கள் பேச்சை அக்கவுசிகர் சட்டை பண்ணாமல், எப்போதும்போல் தவத்தி லிருந்து விட்டார்.

அந்த வேளையில் எமதருமராஜன் நிஜரூபத்துடன் வந்து 'ஏனையா தடைபேசுகிறீர்?' என்று கேட்டனன். கவுசிகரானவர் உடனே விரைந்தெழுந்து நமஸ்கரித்து அருகில் நெருங்கி ஆசனங்கொடுத்து அவனுக்குச் செய்யத்தக்கமரியாதை உபசாரங்களெல்லாஞ்செய்து, தாமுமிருந்து கலந்துபேச ஆரம்பித்தார். அப்போது பெரியவர்களாற் கொண்டாடப்பட்ட பிரதாபசாலியாகிய அயோத்தியையாளும் இட்சுவாகுமகாராஜன் கங்காஸ்நானம் பண்ணிப்போகின்ற வன் இந்தக் கவுசிகமகரிஷி ஆச்சிரமத்தின் வழியே வந்தான். அவ்விடத்தில் தருமவானாகிய எமதருமராஜனைக்கண்டு பிரதட்சண நமஸ்காரம்பண்ணிக்கொண்டு தீர்க்கஜப திடவானாகிய கவுசிகமகரிஷியைக் கண்டு வணங்கி நின்றான். அவ்வாறு நிற்குஞ் சூரியகுலத்து ராஜனைக் கவுசிகர்கண்டு 'ஓ பெருமைபொருந்திய ராஜனே! எனது ஆசீர்மத்திற்கு இன்றையதினம் நீர் வந்தபடியால் எனக்கு அதிதியானீர். உமதெண்ணத்திற் கொண்டிருக்கிற இச்சையை ஒளியாமற்கேளும்'' என்று சொல்லவும், சத்திய சவுச ஆசார உபசார பூஜாவிதிகளும், ஜெபதப விரதாதிகளும், சாஸ்திரத் தெளிவும் எக்கியமும் ஏராளமாகப்பெற்ற இட்சுவாகு மகாராஜன்

கவுசிகரைப்பார்த்து, 'சுவாமி! நான் இந்தப் பூமியெல்லா மாளும் ராஜன். உங்களைப் போன்றவர்களா லபேட்சிக்கப்பட்ட ஒரு பொருளை நான் கொடுக்கவேண்டியவனா யிருக்க, தேவரீரிடத்தில் நான் எந்தப் பொருளைக் கேட்டு வாங்கச் சிந்தை கொள்ளப் போகின்றேன். மேலும் ஒரு பதார்த்தத்தின்பேரில் ஆசைப்பட்டால் அது பிறவிக்கு வித்தாகுமென்று, ஆசாபாசத்தை அடியோடறுத்துவிட்டிருக்கின்றேன். அப்பேர்ப்பட்ட விரதத்தைப் போக்கி எதைக் கேட்பேன்' என்றான். அம்மொழிகேட்ட கவுசிகமுனியானவர் 'ஓ ராஜனே எப்படிப்பட்டவர்களானாலும் ஒருவரிடத்திற்கு வந்தால் அவர்களுக்கு உபசாரம் தன்னாலுயின்ற மட்டுஞ்செய்து உபகாரம் பண்ணுவது உத்தமமென்று பேறு பெற்ற ஜீவன் முத்தர்க ளுரைத்திருக்கின்றார்கள். அதைப்பற்றி உமக்கு நானுரைத்தேன். ஓ பர்வதாகிருதியாகிய நீதாளினையுடைய பார்த்திபனே! வேதவேதியர் முதனியபேருக்கு நாம் கொடுக்க, மெய்த்த வரியாவரும் நம்மிடத்தில் வந்துயாசிக்க, இப்படி மேம்பாடாயிருக்கின்ற நாம் இவரை எவ்வாறு கேட்பதென்று வெட்கப்படாதீர்! மகாப்பிரசாதமென்று மனதில்மதித்து, நாணத்தையோட்டி நன்றாய்க்கேளும்' என்றுபேசிய கவுசிகரிஷியின் ஜீஷ்டத்தைக்கண்ட இட்சுவாகு மகாராஜன் சற்று நீதானித்து, 'ஓ கற்றறிவுள்ள உத்தமரே! தேவரீருடையசிந்தை இப்படி யிருந்தபடியால் நான்தடுப்பது சிந்தை! ஆனதால், எனக்கு உபசாரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற கருத்திருந்தால், நீர்பண்ணப்பட்ட ஜெபத்தினுடைய பலன்கள் யாவற்றையுஞ் சம்பிரமாய்க் கொடும்' என்று கேட்டான்.

அதற்குக் கவுசிகர் எண்ணங்கொண்டு, 'ஓ அரசனே யாம் இது வரையிலுந் தேடிக்கொண்ட ஜபத்தினுடைய பலன் முழுமையும் வேண்டியபடியால் இதோ உதகத்துடன் தத்தம்பண்ணுகிறேன். ஒப்புக்கொள்ளும்' என்று உரைக்கவும், அவ்வார்த்தையின் உதாரத்தை வெற்றியின் மிகுந்த வயமும், சத்துருடுங்கும் பயமும், வசனவுசித நயமுமுடைய இரவிகுலாதிபன் கேட்டு அதிசயமடைந்து, 'ஓ ரிஷிகட்கெல்லாம் இராஜரிஷியே! தேவரீருடைய மனதில் வெகுகாலமாய்ப் பிரயாசைப்பட்டுச் சேகரித்த யாவற்றுள்ளு மரும்பொருளாகிய ஜபத்தை அடியேனுக்குக் கொடுக்கிறேனென்றது அருமையான காரியம்! பெரிய ஒளதாரியம். அருமையான காரியஞ் சுளுவிற் கிடைத்தால் யாருக்கும் ஆசைபெரிது.

நானும் இவ்வாசை வலையை அறுத்தவனல்லன். மிகவும் இஷ்டம் தான். கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய உமது ஜபபலன்களை யெல்லாம் மனதிற கவலைப்படாமற் கொடுக்கவேண்டும்' என்றான். அவ்வாசனது கருத்தறிந்த முனிவர் அவனை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து, 'ஓ ராஜனே! அப்படியே வாங்கிக்கொள்ளும். எனக்கு ஒன்றின் பேரிலேயும் அவாவில்லை. நான் நிராசையானவன். இந்த ஜபத்தினால் வருகிறபலன் எனக்கென்னத்திற்கு? இதோ தந்தேன்! பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று கமண்டலத்து ஜலத்தையோட்டி, கையைநீட்டித் தத்தம்பண்ண எத்தனப்பட்டார். அரசன் அந்த மகாரிஷிபிணுடைய மனோதூல்யத்தையும், பற்றற்ற நலத்தையும், பாரமர்த்தியத்தையும் பார்த்து அவர்மீது லட்சயமான பட்சமுண்டாய்த் தனது வெள்ளமான பேரறிவுடைய உள்ளத் தெளிந்து, 'ஓ சுவாமி முனிநாதா! இந்த ஜபபலன் என்னத்திற்கென்று நிராசையாய் நீர் வெறுத்து எனக்களிக்கத் துணிந்தீர்? தேவரீருடைய சிந்தையறியாமல் வீந்தையாய்க் கேட்டேன். சாதுவாகிய உம்மால் தருமநிர்ப்பயமும், பற்றற்ற பரிசும், அவாவறுத்தலுந் தெரியவந்தன! சுவாமிகளின் ஜபம் எனக்குவேண்டாம். ஓ மிகுந்த தவசைப்படைத்த ரிஷீச்வரரே! உமக்கிஷ்டமில்லாத காரியத்தை எனக்குக் கொடுக்கிறேனென்றால் நான் வாங்கிக்கொள்ள வேனோ? உமக்கு ஆசாபாசம் அற்றதுபோல எனக்கும் பிரபஞ்சப் பொருளின்பேரில் அபேகையுடையது' என்று அரசன் புகலவுந் கொள்கிக் சொல்லுகின்றார்—

'ஓ ராஜனே! முன்னாடி ஜபபலனெல்லாஞ் சிந்தாமற் றுருமென்று கேட்டுவிட்டு, இப்போது வேண்டாமென்று வெறுத்து வேறொன்று சொல்வது வேந்தருக்கியல்போ? சூரியகுலத்துத் தோன்றல்களுக்குச் சொற்சொர்வுவருவது சுகிர்தமோ? உத்தமர்கள் பிராணன்போகிற காலத்திலும் பேச்சு தப்பார்கள். பேச்சு தப்பினாற் பெரும்பாவம் வரும். முன்னாடித் தேடிய தவமெல்லாம் பொய்க்கும். திரிகால அதுஷ்டானமுந் தேவதாபத்தியுங்குறைந்துபோம். ஆதலால், என்சொல்லைத் தட்டாமல், நீர்கேட்ட இஷ்டத்தை வீண்போக வெட்டாமல் வாங்கிக்கொள்ளும்' என்று வருந்தினார். அதற்கு ராஜன் சிறிதேனு மனமொப்பாமல் தடுத்துத்தடுத்துச் சிலமொழி கூற, அதற்கந்தப்பெரியவர் சில அறமொழியறைய, இவ்வாறு இரண்டுபேரும் வாதிட்டுக்கொண் டிருக்கின்றபோது தற்செயலாய்

அங்கே விகிர்தாகார ஞுபத்துடனே இரண்டுபேர் சேர்ந்து வழக் கிட்டு, வாதிட்டுவந்து, இவ்விருவரையும் டோக்கி இக்காரியங்களைக் கூறிப் பேசத்தொடங்கினார்கள் — அதென்னவெனில், ‘ஓ கௌசிக முனியே! ஓ இட்சுவாகுமகாராஜனே! இதோ என்னுடன் வாதாடி வருகிற இவர் ஒரு கோதானம் பண்ணினார். அந்தப்பலனை யெனக்குக் கொடுமென்று நான் கேட்டேன். அதற்கிசைந்து கொடுத்தார். நான் பெற்றுக்கொண்டு திரும்புகிற சமயத்தில் எனக்கு விவேகம் விளைந்து நானொரு பெரியவருக்கு இதற்குமுன் இரண்டு பசு தானங் கொடுத்திருந்தேன். ஆதலால் அந்தப்பலனை உமக்குக் கொடுக்கின்றேன். எனக்கு நீர் கொடுத்த கோதான பலனுக்குப் பதிலாக வாங்கிக்கொண்டு போமென்றுசொன்னேன். நல்லதென்று சம்மதித்து ஒப்புக்கொண்டார். முன்னே ஒப்புக்கொண்டபடி இப்போது ஏற்றுக்கொள்ளாமல் நிலைதவறி மனம்பிரிந்து, என்கண்ணிற் காணாமல் மறைந்துவிட்டார். அதுமுதலிதுவரையிலும் மொழிபிசகிப் போன இவரை எங்கெங்குந்தேடி ஏங்கியிருந்தேன். இன்றைக்கு என்கண்ணில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். பூர்வம் சம்மதித்தபடி கோதானபலனைக் கைக்கொள்ளுமென்று ஜலம்வார்க்கிறேன். மாட்டேனென்று கையைப்பறித்துக் கொள்ளுகிறார். ஓ பஞ்சேந்திரியங்களே யும் ஏவல்கொண்டிருக்கிற பாக்கியவான்களே! இதையாராய்ந்து தேர்ந்து ஓய்ந்து தருமமாகச் சொல்லுங்கள்” என்று வந்த இருவரி லொருவன் கேட்டான். அப்போது அவனுக்கெதிரியாகிய மற்றொரு வனும் அவ்வந்தனரையு மரசனையுமடுத்து நீங்கள் ஒருதலை வழக் காகக் கேட்டுரைக்காமல் எனது ஞாயத்தையுங் கொஞ்சங்கேட்டு நடுநீதியாய்ச் சொல்லுங்கள்” என்று நவிலலுற்றான் —

‘ஓ ஐயமாரே! இவர் என்னுடைய கோதான பலனைப் பலவந்த மாய்க் கேட்டார். நான் மனப்பூர்வமாய்க் கொடுத்தேன். வாங்கிக் கொண்டுபோய்விட்டார். அப்பாற் சிலநாள் தரித்துத் தம்முடைய கோதானபலனை எனக்குக்கொடுக்கிறெனென்பதாய்த் தொந்தரவு செய்கிறார். அதைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு எனக்கிஷ்டமில்லை. இவர் விருதாவிலே போராடுகிறார். ஓர் உபகாரம்பண்ணிப் பதிலுபகாரம் வாங்கிக்கொள்ளுகிற மனம் எனக்கில்லை. ஆதலால் உமது கோதானபலனுக்கு யாராவது ஆசைப்பட்டால் அவர்களுக்குக் கொடும். ஆசையில்லாலாதபேர்களுக்கு அடித்துப் பாலுட்டுவதா தருமம் என்று பலமுறை தடுத்தேன். இவர் நிற்பந்தம்பண்ணு

கிறார். இது முறைமைதானா? நீங்களுத்தமர்களாதலால் இதனை நன்றா யாராய்ந்து பார்த்து நாகத்திற் கேதுவில்லாமற் பேசுங்கள்” என்று வேண்டிக்கொண்டான். அப்போது முன்னே வழக்கிட்டு வந்தவன், ‘ஓ மகரிஷியே! ஓ மகாராஜனே இவர்கொன்னது மெய்தான். என் கோதானபலனைக் கொடுக்கிறேனென்றபோது இவர் சம்மதப்படாமற் றடுப்பாராகில், நான் விடுக்கவேண்டியதே. அப்படிக்கில்லாமல் அப் போது இவர் ஒப்புக்கொண்டு இப்போது நான் வாங்கமாட்டே னென்றும் தானம்பெறும்படி அக்கரையில்லையென்றும் பேசுவாரா கில் நான் சும்மாவிடப்போமோ? முறையோ வென்பவன் தலையில் மூட்டைவைப்பேனா? நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்றான். இவ்விரு வர் விவகாரத்தை ரிஷியும் ராஜனுங்கேட்டு, தீர்க்காலோசனைசெய் தனர். அரசனின்விருவருக்கும் சம்மதியாகும்படி சொல்லத் தனக்கு வழியில்லாமற் பேசாதிருந்தாற் பிழையொன்று மில்லையென்று இருந் துவிட்டான். அந்தக் கவுசிகமுனிவர் இட்கவாகு ராஜனை கோக்கி ‘ஓ அரசனே! இருவர் வழக்கையுஞ் செவ்வையாய்க் கேட்டால்ல வா? இவர்கள் சொன்னபேச்சு இவ்வளவுதான்! என்னுடைய ஜபத் தின் பலனைக் கேட்டுவிட்டு இப்போது வேண்டாமென்கிறீர். உமக் கும் இப்படியே வரும். இப்பவும் நீர்விரும்பிக் கேட்டபடி நான் வெகுசாலமாகச் செய்துவந்த ஜபத்தின் பலனை ஜபத்துடன் வாங் கிக் கொள்ளும். அல்லவென்றாற் சபிப்பேனென்று கோபித்தனர். அம்மொழிகேட்ட ராஜன், மறுமொழிபேசாமல் தன்கையை நீட்டி னான். உடனே கவுசிகமுனிவர் ‘எனக்குரிய ஜபத்தின்பலன் இவ்வா சனுக்குச் சொந்தமாகக் கடவ’தென்று தமது மனோவாக்குக் காய மென்னுந் திரிகரணசுத்தியாய்த் தத்தம்பண்ணினார்.

அதையேற்றுக்கொண்ட இட்கவாகு மகாராஜன் கவுசிகரிஷி யைப் பணிந்து, ‘ஐயா? உம்முடைய தபிபாபலனை நான் வாங்கிக் கொண்டேன். இனிமேல் நீர் நல்லகதியடைவதற்காக என்னு டையு புண்ணியபலன் முழுதும் உமக்குத்தருகிறேன். நீர் வாங்கிக் கொள்ளும்” என்று சொன்னான். அந்த வேளையில் வாதிட்டு வந்தி ருந்த இருதிருவராகிய விகிந்தாகார புருஷர்கள் இராஜனுக் கெதிர் நின்று, “ஏனையா இப்படியாகச் சொல்லுகின்றீர்? நாங்கள் சொல் லிக்கொண்ட விவகாரத்தையுங்கேட்டு அதற்கு நன்மை தீமை விளம் பாமல், நீருந் தப்பிய ஞாயஞ் செப்புகின்றீர். எங்களுடைய பூர் வோத்திரத்தைக் கேளும். நாங்களிருவரும் காமக்குரோத புருஷர்

கள். உங்களுக்குள்ளேரிட்ட வழக்கையொழிக்கும்படி இந்தருப
மெடுத்து வந்தோம். இதோ இருக்கின்ற தரும சொரூபி எமதரும
ராஜன். இவர் மிர்த்தியுதேவதை. இவர்கட்கு நடுவே யிருப்பவர்
பிரமநிலை பிரியாத கவுசிகமகரிஷி. நீரோவென்ற சூரியகுலதிலகனா
கியவீரியன். இட்சுவாகுமகாராஜன். சகலவிவகார தருமமுந் தெரிந்த
வன். இந்தத்தபசியுடன் வீணை தர்க்கமாடுகிறீர்! இது தர்மமோ?
ஒருவருக்கொன்று கொடுப்பதும் ஒருவர்கையி லொன்று வாங்குவ
தும் ஒருவருடைய செயலல்ல, வினையின்படி நடக்கத்தக்கவை' என்
று சொல்லிவரும்போது தருமதேவதை பிரசன்னமாகி, 'ஓ இட்ச
வாகு மஹாராஜனே! உத்தமனாகிய உமக்கு இந்த மகாரிஷி
கொடுத்த ஜபத்தின் பலனானது இவரை நல்லகதியிற் கொண்டுபோய்
வைக்கும். உம்முடைய புண்ணியப்பலனைக் கொடுத்து இவருக்குக்
கதி புதிதாய்த் தேடவேண்டியதில்லை. உம்முடைய உதவி இவருக்கு
வேண்டாம். மாசற்ற இந்த உத்தமருக்கு ஈய நினைத்த உமது
புண்ணியப்பலனும் மத்திமமாய்ப் போகாதென்றது. அந்தச் சமயத்
தற் பிரமதேவரானவர் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்
தெண்ணிரம் ரிஷிகளும் சித்தர், கின்னரர், கிம்புருடர், கந்தர்வர்,
வித்தியாதரர் முதலாகிய தேவகணங்களும், பூதகணங்களும், புடை
சூழ்ந்து வரும்படியாய் அன்னவாகனரூடாகி, ஸரஸ்வதி தேவி
யுடன் வெளிப்பட்டு, புஷ்பவருஷம் பொழியத் தேவனுத்துபியுடன்
நூற்றெட்டுத் தேவ வாத்தியங்களும் கோஷிக்க, அஷ்டதிக்கும்
அதிரத்தக்கதாக வெகுசம்பிரமத்துடனே நெருங்கினார்.

அப்போது அவர்களிருவரு மெழுந்து சதுர்முகத்தவனுடைய
சரணத்தில் விழுந்து துதித்து வாழ்த்தினர். அச்சமயத்தில் நான்கு
முகத்தையுடைய நாதன் அவர்களை நோக்கி, 'ஓ கவுசிகரே! உம்
முடைய ஜபத்தைப்போலும், விரத உறுதிபோலும் உலகத்தில்
ஒருவரு மிழைத்ததில்லை. ஓ அரசனே! உன்னைப்போலும் ஒரு
புண்ணிய சீலன் உம்பருலகிலுங் கிடையான். அதனால், உம்மிருவ
ருடைய நற்செயலைப்பற்றி நான் சந்தோஷித்து வந்தேன்.
என்னுடைய முகமண்டலபதவி உங்கட்குக் கொடுத்தேன். விரை
வில் இருவரும் உடலையொழித்து வந்து சேர்மின்கள்' என்று கருணை
கூர்ந்து பிரியமாயுரைத்தார். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட நிறைந்த
அறிவாற் சிறந்த கவுசிகரும் இட்சுவாகு மஹாராஜனுந் தட்சணமே
உலகந்தோன்றிய நான் முதல் நடந்து வந்த உண்மைநெறிப்

பிரகாரந் தேகத்தை நீக்கி, சகலதேவர்களும் ஜெயஜெயவென்று
துதிக்கும்படியாய்ச் சத்தியலோக முத்தியை யடைந்து, என்றென்
றைக்குமாறாத பேரானந்த மோட்சம் பெற்றிருந்தார்கள். பிரம
தேவனுந் தேவர்கள் முதலியபேருந் தங்கள் எதாஸ்தானஞ் சேர்ந்
தார்கள். ஆத்மகோடிகளைத் தண்டிக்கின்ற அந்தகனும், தரும்
தேவதையும், காமக்குரோதருந் தங்களிடத்திற்குப் போனார்கள்.
ஆனபடியால், எல்லாத் தபசைப்பார்க்கிலும் ஜபம் பண்ணுகிறது
மேலான ஆத்மலாபமென் றறிந்து கொள்க. மலபரிபாகமறிந்து,
அலமருமாயை யகற்றி, விலகரும்பதவி பெறுவதைவிடப் பிராண
னுக்கு வேறே உறுதி கிடையாது. அந்த ஜபமானது எவனெப்படி
நினைக்கின்றானோ, அப்படிக்கெல்லாங் கைகூடிவரும். மந்திரத்தின்
ஜபமே உயிருக்கு லாபம்” என்றுரைக்கத் தருமராஜன் அகமு
முகமும் ஆந் தப்பட்டு; பாட்டனுடைய பாதத்தில் விழுந்து,
“ஐயா! உம்முடைய கிருபையினாலே இப்பேர்ப்பட்ட மகாரகசியங்
களெல்லா மறிந்தேன். இன்னுமொரு சந்தேகமிருக்கின்றது.
அதென்ன வென்றால்’ செல்வ நிலையல்லவென்று பெரியோர்கள்
பேசியிருக்கின்றார்கள். அதுபவத்திலு ம்ப்படியே யிருக்கின்றது.
அது என்னத்தினால் நிலைபெறமாட்டாது? என்றைக்கு நிலைத்
திருக்கும்படியான உபாயமெப்படி? இதை யெனக்குச் சொல்ல
வேண்டும்” என்று கேட்க, கங்காபுத்திரன் உத்தர முரைக்கத்
தொடங்கினார்.

செல்வமும் வறுமையும்பற்றிக்கூறிய மகாபலி

இந்திரன், இலக்குமி இவர்கள் கதை

ஓ முரசுகேதனா! முற்காலத்தில் தேவேந்திரனும் பரிச்சக்கிர
வர்த்தியும் பேசிய சில விடயங்களை உனக்கு விரித்துரைக்கிறேன்.
அதாவது, சதமகனான இந்திரன் சத்தியலோகத்திற்குப் போய்
நான்முகனைக் கண்டு நமஸ்காரம்பண்ணி, ‘ஐயா கமலாசனனே!
விரோசனனென்கிற ராக்ஷசராஜன் பிள்ளையாகிய மாபலி மூன்று
லோகாதிபத்தியமும் பெற்று சக்கரவர்த்தி யென்று பெயரோங்கி
ஒரு குடை நிழலில் உலகையடக்கி திருகில்லாத பெருவாழ்வு
வாழ்ந்து வந்தான். அவனைக் காணோமே! அவனிப்போது எங்கிருக்
கின்றான்? அந்த இடத்தை யெனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று
கேட்டான். அதற்குப் பிரமனாகத்து இந்திரனைப் பார்த்து “உன்
மனதினினைத்துக் கேட்டது எனக்குத் தெரியலாயிற்று! முன்னே

மூவர்முதலாகிய தேவர்களுையுந் தலைகாட்டவொட்டாம லடித்துத் தனக்கு மேலான சம்பத்துடையவர்களில்லை யென்று திருவிற்கிறந்து பெரு வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தவன் அவன். அந்த வாழ்வெல்லாம் நம்முடைய கையிற் கொடுத்துவிட்டுத் தாழ்வை யடைந்து போனானென்கிற தயாளத்தினுல்லல்லவோ என்னைக் கேட்கவந்தாய்? ஓ சசிமனா ளனே! அது எனக்குத் தெரியவந்தது. ஆகிலும் இப்போதவனிருக்கிற இடமும் ஐஸ்வரியத்திடமும் உனக்குத் தெரியச்சொல்லுகிறேன்கேள். சுரபி பயங்கரமென்கிற ரூபமெடுத்துப் பூமியிற் சஞ்சரிக்கின்றான். அவனைக்கண்டு நீ யென்ன செய்யப்போகின்றாய்? அதை யெனக்குச் சொல்” என்று பிரமன் கேட்க, இந்திரன் ‘கவாமி! அடியேன் அவனைப்பார்த்துச் சிலபேச்சுகள் பேசவேண்டி யிருக்கின்றன. தாங்கள் முழுமனத்துடன் செலவு கொடுங்கள்” என்று பிரதக்ஷண நமஸ்தாரம் பண்ணி விடை பெற்றுக்கொண்டு சத்திய லோகத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பூலோகத்தில் வந்து காடுகள் செடிகள் மலைகள் வனத்திரங்கள் நாடுகள், நகரங்கள், மேடுகள், பள்ளங்கள், ஆறுகள், குளங்கள், குன்றுகள், குகைகள் இவைகளெங்குந் திரிந்து தேடிப் பூமியெல்லாம் வலமாக வந்து, ஓரிடத்தில் மாறுருவத்துடன் வாசம் பண்ணுகின்ற மாபலியைக் கண்டு ‘ஓ சக்கரவர்த்தி! ஜெயிக்கப் படாத யுத்தங்களெல்லாம் ஜெயித்து விஜயங்கொண்டு முடிக்கக் கூடாத யாகமுதலிய வேலைகளை முடித்துப் பிரபலமேன்மையடைந்து வாழ்ந்த வாழ்வெல்லா மறைந்து போக நீரிந்த எவ்ரூபமெடுத்து உமையும் நெல்லுந் தின்றுகொண்டு உயிர் பிழைக்கும்படியாய் நேரிட்டதல்லவா? ஐயோ உம்முடைய பரிவட்டணையும் பெருஞ்செல்வமும் பிரதக்ஷடையும் வீரூப்பும் எங்களைப் போன்றவர்களை ஓர் எண்ணத்தில் மதிக்காத இமமாப்பும் யாவரையுஞ் சட்டை பண்ணுதமமதையும், ஆகிய இவைகளெல்லாம் எங்கே மறைந்தனவோ? இம்மட்டோ? போகம் தனுக்ரணபுவன போகமெல்லாம் சதமல்லவெனச் சாதுக்கள் சர்ற்றிய துண்மைதான்! அந்தோ! தெய்வமே வாழ்வையுந் தாழ்வையு மிவ்வாறும் வழங்குவாயோ?’ என்று நகை மொழியாடிச் சற்றுப்பொறுத்துக் கிட்டநெருங்கி ‘ஓ சக்கரவர்த்தி! நீர் பயப்படாதீர். நான் தேவேந்திரன். உம்மைப் பார்க்கவேண்டிய பேரரசைகொண்டு வந்தேன்’ என்று பகர்ந்தான்.

அந்தமகநாதனை மகாபலிச்சக்கரவர்த்தி பார்த்து, ‘ஓ வஜ்ராயுதனே! எனக்கிந்தவேளை இளைத்த சமயமென்றறிந்து பயம்விட்டு

என்னேக்கிட்டி ஈனமானபேச்சை யிசைத்து, இகழ்ச்சியாய் ஏளனம் பண்ணுகிறாயோ? நீ யிப்படி பேசுவதினற் பெருங் கூட்டமாகிய ராக்ஷசர்களுக்குப் பலங்குறைந்துபோயதென்று நினைத்தாயோ? ராக்ஷசர்களுக்கு இறக்கினும் பலஞ்சிறக்குமே யொழிய குறைவு வராது. முற்காலத்தில் நான் பிரபலித்திருக்கும்போது எனக் கெதிரிலேவந்து நிற்கப்பயப்பட்டு, மூலேக்குமூலை யொதுங்கிக் கிடந்தவன் நீ! வனவேடர் மான்கும்பைக் கலைத்துவிடுவதுபோல வாரத்திற் கொருதரம் யான் புறப்பட்டு, உன்னையும் தேவர்களையும் பொன்னுலகத்தில் தங்கவொட்டாமல் ஓட்டிக்கொண்டு திரிவேன். அப்போது நீ பெங்கேயோ? நானெங்கேயோ? அப்பேர்ப்பட்ட அழகன் இப்போது என் கிட்டவந்து மனோதிடங்கொண்டு பயப் படாதே, பயப்படாதே என்று சொல்லி எனக்குத் தைரியங்காட்டிக் காலபேதசமயங்கண்டு கசட்டுமொழி வகுக்கின்றாயல்லவா? இஃது எனக்கு நல்லகாலமென் றெண்ணினையோ? இப்படி நீ யிசைக்கத் தகாது. நானிப்போது அனுபவிப்பதெல்லாம் உன்னாலும் என்னாலும் வந்தசெயலல்ல. சர்வேஸ்வரனாகிய பசுபதியின் செயலென்றறிந்து அகந்தையை யடக்குக! உலகில் ஒருவருக்கு ஆங்காலத்தில் எல்லாந் தற்செயலாயமைந்து கைகூடும். திக்கெட்டும் ஜெயமுண்டாகும்! இக்கட்டிராது! பயமில்லை. பிடித்தகாரியங் கடித்தவாய் துடைத்தாற்போற் கைகூடிவரும். போங்காலம் வந்தால், எத்தனை பொருட் பலமுற்றிருந்தாலும், பெண்டிர், பிள்ளை, மண், மனை, பந்து மித்திரர், மந்திரிகள், மாதவர் குருக்கள், குடி, படை, அரண்மனை, நாடு, நகரம், காடு, கரம்பு இவைகள் கிரம்பியிருந்தாலும், சமயத்திற் குதவாமல் எல்லாந் தட்டுக்கெட்டுப் போய்விடும். ஆகையால் செவ்வையாய்த் தேறித்தெளிந்த அறிவுடையாளர், ஜயாபஜயமும் நன்மை தீமையும், சுகதுக்கமும் இன்பதுன்பமும், வாழ்வுந் தாழ்வும், வன்மையும் புன்மையும், பெருமையும் சிறுமையும், சமமென்றுபாராட்டி, வாக்கினுற் பேசியவண்ண மனமுங்குவிந்து, அகம்புறமொத்து, அரன்செயலென்று ஆரந்தத்தைக் கைவிடாமல் அநுபவிப்பார்கள்: நன்மை தீமைகளிலும் நொய்யவுரையார்கள். நொந்தவரைக் கண்ணுற்பாரார்கள். நாவையடக்கி ஜீவகாருண்யராய் எல்லாஞ் சிவன்செயலென்றிருப்பார்கள். இதுதான் பெரியோர்கள் நிலை. நீ இதனைவிட்டுச் சிறியோர்கள் நிலையைப்பாராட்டி, நானிப்படியிருக்கிறேனென்று தெரிந்து அஞ்சாமல் அடுத்து வந்து இரக்கப்படுவதுபோல் ஏசிக்காட்டினையே? ஓ இந்திரனே! இதுதான்

எரியுங்கொள்ளியை உபகாரம்போல் ஏறத்தள்ளி இன்னுந் தீழுட்டு வது போலாகும்' என்று மகாபலி நவின்று மனது சலித்தான்.

இந்தப்பிரகாரம் தன்னேத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு தீவினையை நினைத்துத் தியங்கிய மகாபலியின் தேகத்திலிருந்து மகாசௌந்தரியமாய், ஒருவராலுங் கணிக்கமுடியாத கோலமாய், ககன வாசிகளாலுங் கண்விழித்துக் காணக்கூடாத காட்சியாய், ஆபரண வஸ்திர அலங்காரம் தரித்துக்கொண்டு, சகலபாக்கிய சுந்தரமுள்ள இரட்சகியாகிய மகாலட்சுமி வெளிபட்டு, ஆயிரங்கண்ணனாகிய இந்திரனுக்கு எதிரில் நின்றாள்! அந்த மகாதேவியை அவ்விரந்திரன் ஆயிரங்கண்களினாலுங் கண்டு ஆறாமைகொண்டு, “அம்மணி? நீர் இந்த மகாபலிசக்ரவத்தியினுடைய உடலைவிட்டுப் புறப்பட்டு நாயேனுக் கெதிரிலிருக்கின்றீர். என்தாயே? மனோன்மணி! நீர் யாரம்மா? நானும்மைத் தெரிந்துகொள்ளுஞ் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். எளியேன்மீது கிருபைபுரிந்து தேவரீருடைய பிரதாபத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும்’ என்று சிந்தித்தான். அந்தவேளையில் முட்கொடி நிறைந்த செந்தாமரைபிற பிறந்த கோகநகையும், சமஸ்தகோடி ஜீவாதமாக்களையும் இரட்சியாநின்ற அரிப்பிரியையுமாகிய இலக்குமி இந்திரனைப்பார்த்து, ‘ஓ ஆகண்டலனே? என்னை யறியாயா? நான் மகாலட்சுமி. இதுவரைக்கும் இந்த மகாபலி சக்கரவர்த்தியினிடத்திலிருந்து சகல சம்பிரமமும் பெறச்செய்தேன்! இவன் முன்போலில்லை. இப்போது கிழமகனாகி, அதற்குத் தகுந்த நினைப்பும், நடை நடாடி பாவனையும், ஆசாரமுதலிய யாவும் குன்றினான். இனிமேல் இவனண்டையிலிருக்க மன மொப்பாமல் உன்னை நாடிவந்தேன். நீ யென்னை மருவி வாழக்கடவது’ என்று சொல்லக்கேட்ட இந்திரன் அச்சந்திரபிம்ப இந்திரியைப் பிரதட்சணம் பண்ணி, தீர்க்கதெண்டஞ்செய் தெழுந்திருந்து, இரண்டு கரத்தையுஞ் சிரத்தில் வைத்து ‘ஓ நாதநாதாந்த ரூபி! பாலபாலாந்த சோரூபி! மோகம்மகாந்தபாலி! சீல சீலாந்தசீலி! மிர்கமதபயோதரி! கோடி ரூரியப்பிரகாசி! அமிர்தாந்த சொல்லி! ஆதிசத்திவல்லி! ஜகன்மோகினி! சர்வபூதசொரூபி! சத்காரியகாரணி! ஜகதரட்சகி! தேவகி! திருவே தருவே அருவே உருவே மருவே ஐஸ்வரிய குருவே! அம்மணி! வருக! வருக! மனோன்மணி வருக! வருக! நவமணி வருக வருக! ருக்மிணி வருக வருக ஓ சிந்தாமணி வருக வருக!’ என்று மதித்துத்துதித்து வணங்கினான். இப்படி வணங்கிய அந்தப் பொன்னுல

கத்திறையைப் பொருட்செல்வி கண்டு பூரித்துச் சந்தோஷித்து, அவன் முகமண்டலத்திற்றாவி, ஆயிரங்கண்ணுடைய தேகத்தில் ஐக்யமாய் விட்டான். உடனே தேவேந்திரன் திருமால்போல் விளங்கி, மகாதேஜசுடைத்தாய் ஜெகமெல்லாம் புகழ் ஜெகஜோதி மயமாயினான். இவைகளையெல்லா மருகிலிருந்து பார்த்த மகாபலியானவன் எட்டப்போயிருந்து (உளக்கமது கைவிடேல்) என்னும் வாக்கியப்பிரகாரம் தைரியத்தை விடாமல், 'ஆகட்டும், இவனெங்கே போகிறான். நமக்கு நல்லகாலம் வந்தாற் கூடவேதிரும்பி நம்மிடம் வருவான். இந்திரனைச் சமை யெடுக்கவைப்பான். இவ்வாறு தானே மாறிமாறிக்கொண்டு இன்னான் இனியானென் றெண்ணாமல், இந்தப் பூமி மலபத்தப் பூமியென்றுணராமல் எங்குத்திரித் துழலுகிறான். இருக்கட்டும்! நமக்கென்ன முழுகிப்போயது' என்று மனஞ்சுளிக்காமல் நன்மையோடிருந்தான். தேவேந்திரன் சிந்தைகளித்து, மகாபலியினிடத்தில் விடை வாங்கிக்கொண்டு வானுலகடைந்தான்.

இப்பால் மகாபலியானவன் சில நாட்டரித்து இருத்த இடத்தை விட்டு மலைப் பாம்புகள் மலிந்த இமயகிரி சென்று, அம்மலையின் குகையிற் பிரவேசித்துத் தபசுபண்ணினான். இப்படியிருக்க மேலுலகத்தில் விஜயம் பெற்றுப் பிரதாபனயிருக்கிற வெள்ளை வாரணானவன் மறுபடியு மகாபலியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்து முன்னிருந்த இடங்களெல்லாம் ஆராய்ந்து, எங்குங்காணாமையால் துயர்கூர்ந்து, பனிமலையைச்சார்ந்து மகாபலியைக்கண்டு, ஒன்று மறியாதவனைப்போல் உருத்தெரியாமலின்று, அவ்வரக்கன் மனது அரக்கென உருகும்படி சுடச்சுடச் சொல்லுகின்றான்— 'ஏனையா இராக்கதராஜனே! நவரத்தினகசிதமா யிருக்கப்பட்ட தேர்களையும், பொன் பூணணிந்த கொம்புகளுடைய யானைகளையும், வாயுவேகத்திலு மிஞ்சிய வாசிகளையும், சமுத்திரம்போனிறைந்த சேனைகளையும், சூரியகிரணம்போற் ஜொலிக்கும் ரத்தினபரண கெயூர மணிகுண்டல கிரீடங்களையும் வகித்து, சமஸ்தகோடி தேவர்களும் ஜய ஜயவென்று கைகட்டிச் சேவிக்கத்தக்கதாய்ப்பரிவட்டினை களுடன் ஆடம்பரமாய் மூன்றுலோக முதல்வனென்று பெருமிதம் பெற்று, நிறைந்த கொலுமண்டபத்திலே ஸம்மாசனமேறிச் சிங்கம் போல் வீறிச் சக்கிரவர்த்தியாயிருந்த நீர், விருதாவாய் அப்பிரயோ சனப்பட்டு இந்தப் பனிமலைச்சாரலிற் குகைக்குட்புகுந்து கிடக்கத் தக்கதாகப் பிரமனெழுதினானோ? ஆ பாவமே! ஐயோ வினையே!

வினையே !! என்று பரிதாபப்பட்டான். இவன் கூறிய மொழியெல்லா மகாபலிச் சக்கரவர்த்தி கேட்டுத் தேவேந்திரனென்று தெரிந்து, “இந்திரனே ! நெடுங்காலமாய்ப் பெருவாழ்வுவாழ்ந்த பெரியோர் களானாலும், அசாத்யஜயத்தை யடைந்த வீரரானாலும், அழகு மாண்மையும் படைத்த அரசரானாலும், அதிக சாஸ்திரக் கல்விகள் படைத்த அமலரானாலும், தெய்வபக்தி ஆசாரியபக்தி திறம்பாத செலவரானாலும், இவ்வுலகத்தல் ஆத்மகோடிசைப் படைக்கின்ற அயனானாலும், அவனை யுத்திக்கமலத்தினின்றும் பெற்ற அரியானாலும், கிஞ்சித்துக்காலம் போகமும், சிறிதுநாள் யோகமும், கொஞ்ச தினமோகமும், சின்னாள் சம்பத்தும், பன்னாள் விபத்துமடைந்து, பின்னுஞ் சிலபொழுதில் எல்லாவற்றையு மிழந்து, அப்பால் நிருவகிக்கமாட்டாமல் துக்கப்பட்டு, தன்னைப் பணிவாரைத் தான் போய்ப்பணிந்து தரித்திரப்படுவது கர்மபூமியின் சுபாவம். இது தானிகத்தின் லாபம். கல்வினை தீவினை இரண்டினாலும் வரும்படியாகிய போகத்தை அநுபவிப்பதற்கு எடுத்தது இந்தத்தேகம். இதை நீயறியமாட்டாயா? ஓ பேச்சிலும் ஏச்சிலுமிருந்தவனே! நீ பூர்வத்திற் சகல சம்பத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டு சத்துருவினால் மெத்த வருத்தப்படவில்லையோ? எழுபதினுபிரக் தேவவருஷஞ் சீர்காழியில் மூங்கிலென்ன வடிவெடுத்தபுதுர் மூடிக்கொள்ளும்படி புத்திகெட்டுப் பயந்திருக்கவில்லையோ? இவ்விமயசிரிச் சாரலிலுள்ள ஜலநிறைந்த தடாகத்தில் ஒரு தாமரைத் தண்டின்கண் அணுரூபம் படைத்து அலைச்சலடைந்தா யல்லையோ! இத்தன்மையாய் எத்தனை கேட்டுக்குட்பட்ட நீ, தன்னை மறந்து மீபசினாய்! இது உலகமுறைமையென்றெண்ணாமல் என்னைப் பழிப்பதற் கிசைத்தனையே ! எது அது பவிக்கவேண்டுமோ அது வந்தே தீரும். உறுதிபெற்ற உத்தமர்கள் தமது கற்ற கல்வியின் திறத்தால் இதற்குக் கவலைப்படுவார்களா? கோடையினால் தீய்த்து காய்த்த பயிரானது மறுபடியும் மழையினால் அளிர்த்துத் தளிர்ந்துக் காய்க்குமல்லவா? சிலநாள் இருட்டுஞ் சிலநாள் நிலவுமல்லவா? செல்வம் வந்துவிட்டால் தன்னை மறந்துபோகிறதும் ஒரு அறிவா? அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் தான் சற்றில் மகிழ்ந்து தயிரிலழகு பார்க்கின்ற அறிவில்லாதவர்கள். இதற்கொரு திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன் கேள்—

ஓ ஆயுமறிவற்று ஆயிரங்கண் படைத்தவனே! காற்றினாலே நெருப்புப் பிரபலமாகின்றது, அந்தக் காற்றினாலேயே அந்நெருப்பு

அவிந்துபோகின்றது. நெருப்பினாலே நீருண்டாகின்றது. அந்த நீரினாலேயே நெருப்பவிந்துபோகின்றது. நீரினாலே மண்ணுண்டாகின்றது. மண்ணினாலேயே நீர் மறைந்து போகின்றது! சகலமும் நீரினாற் பிழைப்பன! ஒரு ஜலவெள்ளத்தாற் சகலமும் நாசமாவன. சூரியனால் தாமரைப்போது விரிகிறது. அந்த சூரியனாலே மீட்டுங்கரிந்துவிடுகிறது. இவை யோசிக்குமிடத்து உடலிலேயே பகையுண்டென்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? எல்லாங் காலத்திற்கு தகுந்தபடி நடப்பதற்குக் காத்திருக்கும், நல்லதும், பொல்லாததும் நாம் தேடிக்கொண்டவையல்ல. ஒன்றை யுண்டாக்கிக் கொள்வதற்கும் உண்டானதை விலக்குவதற்கும், ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை. ஆதலால், நான் அப்படியாக அதுபவிக்கவேண்டிய காலம் அது. இப்படியாகக் குகைக்குட் புகுந்து இருக்கும்படியான காலமிது. என்னுடைய நல்வினைக் காலத்தில் என் கண்ணிலகப்படாமல் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தனை யன்றோ? அந்தக் காலத்தையும், இப்போது தேவராஜனாய், வஜ்ராயுதபாணியாய், முத்தாரம் பூண்டு எனக்கு முன்னின்று விஸ்தாரம் பேசுகின்றனை யன்றோ? இந்தக் காலத்தையும், நீயே யெண்ணிப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். ஓ மேகவாகனா! எதிர்காலத்தில் ஒருவனுக்கு ஈஸ்வரன் என்னென்ன அதிசயங்காட்ட இருக்கின்றானோ? அதையறிந்து சொல்லுகிறதற்கு யாருடையதாம்?" என்று சொல்லினான். இப்படி சொல்லிய மகாபலியின் மனோதிடத்தையும், தைரியத்தையும், கௌரவத்தையும், இந்திரன் பார்த்து, மறுமொழி சொல்ல வாயில்லாதவனாய் நாணி, 'ஓ சக்கரவர்த்தியே! நல்லது நான் போகின்றேன்!' என்று சொல்லிவிட்டு விண்ணகரத்திற்குப்போய் போகபாக்கியத்தி லிருந்து, பின்னும் பன்னாட்போன பிற்பாடு பூலோகத்திற்கு வந்து, அவரவர்கள் நினைத்த கிரியைகளைத் தரப்பட்ட கங்காநதியில் ஸ்நானம் பண்ணி, அதன் கரையிலிருந்து ஜெபஞ்செய்தான். அச்சமயத்திற் சத்தியலோகவாசியான பிரமாவுக்குச் சமானமாகிய நாரத மகாமுனிவரானவர் அந்தப் பாசீரதியில் ஸ்நானம்பண்ணி ஜபம்செய்கிற தேவேந்திரனுக் கருகில்வந்தார். அந்தவேளையில் லட்சுமியானவள் சூரியப்பிரகாசம்போன்ற காட்சியைக்கொண்டு, தனது திவ்ய சொரூப சுந்தரபிம்பந்தோன்ற வந்து அவர்களெதிரில் நின்றனள். தேவேந்திரனும் நாரதருஞ் சீக்கிரமெழுந்து தீர்க்கதண்டமாய் விழுந்து எழுந்து கைகூப்பி நின்று, 'ஓ திவ்யக்காட்சியே! ஓ ஜெகத்திற் சாட்சியே! ஓ சீவகாருணியே! தேவரீருடைய பெயரென்ன?

திருவாய் மலர்ந்து சொல்லம்மா” என்றனர். அதற்கவ்வன்னமாகிய கன்னி “நான் மகாலட்சுமி. முன்னம் ராக்ஷசராஜனாகிய மகாபலி இடத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு உன்னிடத்திலிருக்கச் சம்மதித்து ஐக்ய மானவள்ளோ?” என்று தேவேந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லினள். அவள் வார்த்தையைக் கேட்ட நாரத முனிவரும் நாகலோக நாதனும் பிரதட்சணம்பண்ணி நமஸ்கரித்து, “ஓ மகாதேவி! ஓ அகிலாண்ட நாயகி! ஓ ஓங்காரி! ஓ பரப்பிரம சொரூபி! ஓ நிர்வகி! ஓ கிராகரி! ஓ நிற்குணி! ஓ நிர்மலாட்சி! ஓ சகுணி! ஓ சற்குணி! ஓ செளந்தரி! ஓ சீவராட்சகி! ஓ ஜீவாட்சி! ஓ பொற்கமலவாசி! ஓ பிரதாப விசுவாசி! ஓ விஷ்ணுநேசி! ஓ நாராயணி! ஓ கிருபா சமுத்திரி! தீனதயாபரி! ஓ பக்தவத்ஸலி! ஓ வேத வேதாந்த முதல்வி! ஓ மெய்ப் பொருட்டலைவி!” என்று அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ் சொல்லி அஞ்சலித்து, ‘அம்மணி நீர் இராக்கதனை விட்டுவிட்டு நீங்கியதற்குக் காரணமென்ன?’ சொல்லுமென்று கேட்டனர். அப்போதவ்விருவருக்கும் இலக்குமிதேவி சொல்லுகின்றாள்—

‘ஓ நாரதரே! ஓ நான்மருப்பியானே யூர்தியே! என் சங்கதி நீங்களறிய மாட்டீர்களே? எவரொருவர் தீவினை செய்கின்றார்களோ அவர்களிடத்தில் நான் அரைக்கணப்போதும் பொருந்தேன். தீவினையாவ தென்ன வெனில், கொடும்பாவம். அதாவது, குரியோதயத்திலும் அஸ்தமிக்கும்போதும் தூங்குவது, வேதத்தை, தெய்வத்தை, விதியை, விலக்கை, ஆசாரத்தை, ஆசாரியரை, பூஜா விதியை, பெரியோர் தவத்தை, புண்ணியத்தை, விரதத்தை, கோன்பை, தாயை, தந்தையை, தமையனை, தம்பியை, தனயரை, தருமபத்தினியை, எளியாரை, இன்னுமுள்ள நன்மைகளையும் நல்லோரையும் இகழ்ந்து பேசுவது, சுயஸ்திரீயைத் துக்கப்பட வைத்துப் பரஸ்திரீயைப் பக்கத்தில் வைப்பது. ஞாயந்தப்பி அநியாய வழியில் நடப்பது வழக்கழிவுரைப்பது, லஞ்சம் பரிதானத்திற்கிச் சிப்பது, பொய்ச்சாட்சி பேசுவது, ஒருவர் சொத்தை அபகரிப்பது, மனத்திலொன்றும் வாக்கிலொன்றும் வசனிப்பது, வஞ்சிப்பது, நன்றி குன்றுவது, ஜீவ இம்சை பண்ணுவது, தீரவிசாரியாமலே தண்டிப்பது, நிந்திப்பது, குடும்பதோஷங் கூறுவது, அபாண்டம் போடுவது, பயனில்லாத வார்த்தைகள் பகருவது, கோபத்தினால் சீறுவது, சோம்பலாலே குளியாது தெளியாது அசுசியாயிருப்பது, சூதாடுவது, கள்ளுண்பது, கயப்புச் சேர்ப்பது, தூஷித்து

நிந்திப்பதே தொழிலாயிருப்பது, தெய்வமிகழ்வது, இன்னுமுள்ள நன்மைகளுக் கிடராகிய துன்மைசெய்கின்ற நலமிலாரிடத்தில் நானிருக்கமாட்டேன். ஒரு குணமேனும் உத்தமமா யிருந்தால், அந்த இடத்திற் சற்றுநேரமிருக்க மனஞ்சும்மதிக்கும். அவர்களா ரெனில், விருந்தினரைப் பரிந்து பூசைபுரிந்து அமுதாட்டி. உபசரிப் போரிடத்தும், துறந்தார், இறந்தார், இவர்கள் கடமையைச் சோரா மற் செய்பவரிடத்தும், உண்மையான ஆசாரபரிடத்தும், கடிந் துரை யாடாத கருணையோ ரிடத்தும், குளிர்ந்த முகமுடையோ ரிடத்தும், எல்லாருக்கு நல்லவரென் றிருப்போரிடத்தும், நித்திய மான சத்திய கீர்த்தியை நிலைநாட்டுவோரிடத்தும், தெய்வபக்தி ஆசாரியபக்தி செலுத்துவோரிடத்தும், தந்தைத் தாயை நிந்தியாதவ ரிடத்தும், கோபி, சந்தனம், பூதிநாமம், இவைகளைப் பற்றியபேரி டத்தும், தருமமுள்ளபேரிடத்தும், இலட்சணமமைந்த யானை, குதிரை, பசு, ரிஷபம், பூமி இப்பேர்ப்பட்ட இடத்தும், அநீதியில் லாத ஆலயத்தினிடத்தும், என்னுயகனது இருதயஸ்தானத்தைப் பார்க்கிலும் இன்பமா யிருப்பேன். இன்னுஞ் சத்திரம், சாவடி, தடம், மடம், சாலை, சோலை, தண்ணீர்ப் பந்தல், தூவு, ஏரி, குளம், ஆறு, அகழ், கயம், தாமரைத் தடாகம், இவ்விடத்திலும் இவைகளை ஏற்படுத்தப்பட்ட பேர்களிடத்திலும், எல்லா ஆசாரத்திற்கு மேலான குலாசார முறைகளைத் தப்பாமல் நடத்துகிறவர்களிடத் திலு நானிங்காதிருப்பேன். என்னைவிட்டு அவர்களும் பிரியாமற் பிரியமாயிருப்பார்கள்' என்று ருக்மிணிகேவியா ருரைத்தனள். அம்மொழியை நாரதருந் தேவேந்திரனுங் கேட்டு அற்புதப்பட்டு, 'ஓ அம்மா! நல்லது மகாபாபியா யிருப்பவன் மகாராஜனு யிருக்கின் றான். அவனடைந்த தெல்லாம் பாவமாயும் அக்கிரமமாயு மிருக்க, ஏதாகிலும் ஒரு நற்காரியஞ் செய்திருந்தால் மற்றப் பொல்லாங்கை யெல்லா மற்றது அவனிடத்திற்குப் போவீரோ? போகாம லிருப்பீரோ?' என்று வினவிப் போற்றினார்கள். அதற்குச் சுகந்த பரிமள மலர்மலை சூடிய மகாலட்சுமி குறுகை விளைத்துச் சொல்லுகின்றாள்—

‘ஓ அறிவுடையவர்களே! குற்ற மூன்றபாகமுங் குணமொரு பாகமேனு மிருந்தால், அவர்களிடத்திலும் போயிருப்பேன். எப் படிப்போயிருப்பே னென்றால், தீயின்பேரிலு முள்ளின் பேரிலுந் தேகநடுங்கிச் செல்பவர்போற் கிடகிட வென்று சிறிது நாள்

நின்று, ஏதாகிலும் ஒரு முகாந்திரத்தை நாட்டி, அவர்கட் கிசையக் காட்டி, மறைந்து போவேன். நற்செய்கை யாகிய நல்வினை மூன்றுபங்குந் துற்செய்கையாகிய தீவினை ஒருபங்கு மிருந்தால், அவர்களிடத்தல், நான் போயனுகி மேலுமேலு நல்வினை தேடச் செய்து, தீவினையை மறைத்து, அவர்களை நாளுக்குநாள் விர்த்தி யாக்கி, நன்னடத்தை நற்றருமம், நற்செய்கை, நற்றவம், நற்புத்தி ரன், நற்பெண்டிர் இவை யெல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து, நானும் வினையாடிக் கொண்டிருப்பேன். அவர்களே கன்மானுபவத்தால் அகத்தை அக்கிரமஞ்செய்யப் பிரவேசிப்பாராகில், மகிழ்ச்சியின் படியே இகழ்ச்சி விளைத்து நான் நீங்கிப்போவேன். அந்த அகத்தை யும் அக்கிரமங்களும் மறைந்து நல்ல வழிக்குவந்தால், நான் துணையாயிருந்து லகதுக்கி விடுவேன். ஒருவேளை தெரிந்துந் தெரியாமற் குற்றங்கள் செய்தால், நானிருக்கிறவரைக்கும் அக் குற்றங்களை விசாரணைக்குக் கொண்டுவராமல் வெகுபேர் சந்தோ ஷிக்கும்படி விடுத்து, நானும் பொறுத்துக்கொண்டே இருப்பேன். புண்ணியவான்களிடத்திலிருப்பதி லெனக்குப் பூஜ்யமுண்டு. அவர் கள் செய்கிற சிறுகுற்றத்தை மன்னிப்பது என் கடமை. அதிகப் பட்டால் எல்லாவற்றையும் ஒரே தரமாகச் சாய்த் தவிட்டு ஒடிப் போவேன்' என்றியம்பினள்.

அந்த வார்த்தையை இந்திரனு நாரதருங்கேட்டுச் சந்தோஷ மூற்று, 'நல்லதுதாயே! இப்போது நீர்வந்தது என்னத்திற்கு? எவ்விடத்திற்குப் போகின்றீர்? எந்த எளியோனை ஏந்தலாகச் செய்யப் புறப்பட்டீர்? ஓ உத்தமி! எங்கட் குண்மையாகச் சொல்லும்' என்று பணிந்தார்கள். அதற்கு இலக்குமி தேவேந்திரனைப் பார்த்து, 'ஓ சசிகேள்வனே! உன்னிடத்திலிருக்கும்படியாக முன்னமே ஐக்யமாயினேன்! இப்போத்ப் பாகீரதிக்கண் செய்த உன்செப்த் திற்கு மகிழ்ந்து தெரிசனமாயினேன்!' என்று தனது சுயம்பிரகாசத் தைக்காட்டி, உடனே மறைந்து, ஒருபரம அணுவடிவ மெடுத்து அவ்விந்திரனுடலிற்றானே புகுந்து மகிழ்த்திருந்தனள். லக்ஷுமி தேவியினுடைய பிரதாப மிப்படிப்பட்டது. அப்பா தருமனே! நீ முன்னே கேட்டகேள்விக்கிதுவே சாட்சி யென்பதாய் உனதிருத யத்திலிருந்துக' என்று சகலரிஷீச்வரர் முனீச்வரர்முதலிய யாவரும் கொண்டாடுகின்ற பிஷ்மாச்சாரியர் குறிக்கவும், அந்த சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்துகொண்ட தருமனந்தனர் அதி

சயப்பட்டு, மறுபடியும் பாட்டனை வணங்கி “சுவாமி, காலமென்று சொல்லுகிறார்களே, அந்தக்கால மாவதென்ன? அந்தக் காலத்தின் நிதானத்தை எனக்குத்தெரியக் கிருபைபுரிந்தருளும்” என்று சிரத்தையாய்க்கேட்க, அவ்விஜய சம்பந்தனாகிய தருமராஜனுக்கு பீஷ்மர் விளம்பத் தொடங்கினார்.

காலப்பிரமாணத்தைப்பற்றிக் கூறுதல்

அப்பா பாண்டுபுத்திரனே! நிமிஷம் பதினெட்டுக் கூடியது, காஷ்டம். காஷ்டமுப்பது கூடியது கலை, கலை முந்நூற்றைம்பது கூடியது சிறுமுகூர்த்தம். சிறுமுகூர்த்த மிரண்டுகூடியது பெரு முகூர்த்தம். பெருமுகூர்த்தம் பதினாறுகூடியது ராப்பகல்சேர்த் ஒருநாள். அந்தநாள் ஏழுதழுவியது வாரம். அவ்வாரமிரண்டு கலந்த பின் பட்சம். அப்பட்சத்துவயம் மாதம். மாதம் ஒன்றுக்கு நாள் முப்பது, அம்மாதமிரண்டு சேரில் இருது. இருது ஆறு கூடினால் ஒரு வருடம். அந்த வருடத்திற்குள்ளே தக்ஷணாயனம், உத்தராயனம் என இரண்டுண்டு. இது பூலோகவருடம். இப்பூலோக வருடம் ஒன்றாகில், தேவர்களுக்கு ஒருநாள். இந்தநாளில் உத்தராயனம் பகல். தக்ஷணாயனம் இரவு. இந்தநாள் முந்நூற்றறுபது கூடியது தேவவருடம், அவ்வருடம் பன்னிராயிரத்தை நான்கினுற் பெருக்கிக் கண்டதொகை, கிரேதாயுகம் மேற்கூறிய பன்னிராயிரத்தை மூன்றினுற்பெருக்கி ஏற்பட்டதொகை, திரேதாயுகம், அப்பன்னிராயிரத்தை இரண்டின்பெருக்க ஏற்பட்டதொகை, துவாபராயுகம். அதை ஒன்றின்பெருக்க நின்றதொகை, கலியுகம். முன் சொல்லிவந்த முந்நூற்றறுபது நாளாகிய வருஷம் பன்னிராயிரத்தை நான்கில், மூன்றில், இரண்டில், ஒன்றில் பெருக்கிய தொகைகூடியது, நான்குயுகம். இந்த நான்கு யுகத்தையும் அப்படியாகப் பெருக்கிக் கூட்டிய வருஷத் தொகையைச் சாற்றுகின்றேன் கேள்—

முதலாவதாகிய கிருதயுகத்திற்கு வருடம், பதினேழுலட்சத் திருபத்தெண்ணாயிரம். இரண்டாவதாகிய த்ரேதாயுகத்திற்கு வருடம், பன்னிரண்டு லட்சத்துத் தொண்ணூறாயிரம். மூன்றாவதாகிய துவாபராயுகத்திற்கு வருடம், எட்டுலட்சத்தறுபத்து நான்காயிரம், நான்காவதாகிய கலியுகத்திற்கு வருடம் நாலுலட்சத்து முப்பத்திராயிரம் இப்பிரப்பட்ட யுகம் நான்குகூடியது ஒருசதுரயுகம். இந்தச் சதுரயுகம் ஆயிரமானால் கிருஷ்டிகர்த்தனுக்கு ஒருபகல். இன்னும்

ஆபிரஞ்சதூர்யுகஞ் சேர்த்தால் அச்சதூர்முகனுக்கு ஓர் இரவு. ஆக இரண்டாயிரஞ் சதூர்யுகம் முப்பதுசேசில் ஒருமாதம். அந்தமாதம் பன்னிரண்டு கலந்தால் ஒருவருடம். அவ்வருடம் நூறுமுடிவானால் அயனுக்கு ஆயுள்முடிவு. அப்பிரமதேவன் பகலிற் சகலாத்மாக்களை யுஞ் சிருஷ்டிப்பான். இரவில் சகல ஆத்மாக்களும் இறந்துபோம். அப்போது ஜலப்பிரளயம்வந்து முடிக்கொள்ளும். ராத்திரிமுழுதி மப்படியே யிருக்கும். முதற்கூறிய நிமிஷத்தொடங்கி மண்பொதுத் தந்தையின் ஆயுசுபரியந்தம் உனக்குணர்த்தினேன். இப்படி யித்தக் காலம் பெருகிவளர்ந்து போகின்ற விசத்தை யாரறிந்து அறையப் போகின்றார்கள்? இதுதான் காலமென்பது. இந்தக்கால வளவைப் பாற்கடலிற்சிறந்த ஆலாலவிடத்தைக் கண்டத்திறறித் தருளிய ஆதிபாண்டிரங்கனும், அகலிட முழுதும் விழுங்கிய ஆதி நாராயணனுமே அறிந்து பேசமாட்டார்களாகில், மண்டலத்திலும், விண்டலத்திலும், எண்டிசையிலுமுள்ளவர்கள் என்ன அறியப் போகின்றார்கள்?" என்று பிஷ்மர் சொல்ல, அதைக் குந்திகுமாரன் கேட்டு, "ஐயா! நல்ல காரியங்களைச் சீக்கிரத்திற் செய்யென்று செப்புகிறார்களே, அதென்னகாரணத்தினால்? அதற்குமாத்திரம் துரிதப்பட வேண்டியதென்ன? இதனைச் சொல்லும்" என்று கேட்க, பிஷ்மர் விளம்புகின்றனர்.

விரைவுற்றுச்செய்ய வேண்டுங் காரியத்தைப் பற்றிக் கூறிய இருவகைப் புண்ணியத்தின் விதி

அப்பா ஒப்புயர்வில்லாத யுதிஷ்டிரனே! இவ்வுலகத்தில் விரைவிற்கெய்யுங் காரியமாவது தருமம். அதையறிகிறவித மெப்படியென்றால் சகல சாஸ்திர புராணவேதாக்கங்களுணர்ந்து அவைகளின் சாரமான காரியங்களையும் பகுத்தறிவதே அவைகளை யறிதற்குமூலமாம். பிரபஞ்சத்தோடு கூடியவைகளான பெண்டு பிள்ளை, பண்டுபதார்த்தம், மண்மனை, வீடுவாசல், தோட்டம், துறவு, ஆனை, சேனை, ஆடையாபரணம், இவைமுதலிய வெல்லாம் மாயாவிலாசமாம். இந்த உடலைவிட்டு உயிர் நீங்கி உடல் உலகை விட்டு மறையும்போது, மேற்குறித்த பொருளனைத்துங் கூடவராது. முன்பின்னாகிய யாவருக்கும் அது பிரத்தியட்சமேயாம். ஆதலால், ஆசாபாசத்தி லமுந்திக்கிடவாமல், அசிரத்தைவைத்து ஏமாறாமல், இந்தக்குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு நீதிசாஸ்திரம் எவ்வுளவு பிரமாணம் பேசியிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கும் பாடுபட்டுப்

பிரபலித்து, மானநாட்டி, தண்ணீர்ப் பாணையைத் தலைமேற்கொண்டு போகிறதையல் தன்னுடைய பார்வை யெதிரிலும் நினைப்பு குடத்திலும் பதித்துப் போவதுபோல் பார்வையெல்லாஞ் சமூக விசாரமாகிய சமுசாரத்திலே போக்கி, தன்னுயிர்த்துணையாய்த் தானெங்கேபோனாலும் அங்கேயும் வழித்துணையாகின்ற தருமத்தில் நினைவைத்தாக்கி, சரீரமிறப்பதும் அச்சரீரத்திற் சஞ்சரிப்பவன் ஒளிப்பதுந் தெரியாதபடியால் ஜாக்கிரத்திற்றானே தாமசமில்லாமல் தருமத்தைத் தேடவேண்டும். அந்தத்தருமமே ஜெயமோட்சத்தின் கதவைத்திறக்கு முதற்சாவி. அரைநிமிஷமேனுஞ் சும்மாவிராமல், எப்போதெப்போதென்று அதனைச் சமயத்திற் குவித்துக்கொள்ள வேண்டும். தருணந்தப்பினால் மரண நிச்சயம். இதனற்றான் சான்றோர்கள் யாவரிடத்தும் இரக்கம்வைத்து, அநியாயமா யழியா தீர்களென்றும், தருமத்தைத் தட்சணஞ் செய்யுங்களென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

ஆனால், இத்தருணமென்கிற புண்ணியம் பலவிதமாயுள். அவைகளிற் பசுபுண்ணியமென்றும், பதிபுண்ணியமென்றும், இரண்டு முக்கியமானவை. இவ்விரண்டினுக்குள்ளே மற்றெல்லாப் புண்ணியங்களு மடங்கிப்போம். அப்படிக்கிருந்தாலும் புண்ணிய மென்பது பொதுப்பெயர். இதிலெதுவானாலுங் சீக்கிரத்திற் செய்வது நல்லது. யாதிலும் பதிபுண்ணியம் பத்தத்தனை உத்தமம். இதனற் சுத்தமோஷும் பலிக்கும். பசு புண்ணியமெல்லாம் பதி புண்ணியத்தினற் பலப்பட்டுச் சித்தியாம். இச்சித்தியாவது சொர்க்காதிபோகம். சொர்க்காதிபோகமாவது ஆன்மாக்களுக்கு உற்ற விடத்துதவி. திருப்பணி உற்சவம், வேதமந்திரம், பிரதிஷ்டை ஆசார பூசை, இன்னும் பலவித புண்ணியங்கள் பதிபுண்ணியத்திற் சேர்ந்து பலனைத்தருவன. யாகாதிகிருதுக்கள், அன்னதானங்கள், இவை முதலியன பசு புண்ணியத்திற் பாய்ந்து கலந்து சொர்க்காதி போகங்களைக் கொடுக்கத் தருவன. ஆகையால் எந்த விதத்திலாவது பேரறிவாளர்கள் இந்த நிலையில்லாக் காயத்தை நிச்சயமாய் நம்பாமல், கெட்டுப்போஞ் செல்வத்தை இஷ்டமென் றெண்ணாமல், விட்டுப்போம் பாலியங் கிட்டுமென்றுன்னாமல், கஷ்டப்பட்டாலுந் தருமங்களைத் தேடிக்கொள்ளுவார்கள். ஓ மெய்விரதனே ! இளமை, செல்வம், வளி, வெற்றி, புகழ், மனை, மக்கள், பொன், புகழ், துகர்ச்சி, அழகு, பெருமை, துணிவு, நாள் இவை முதலியன நித்தியமல்லா

தவை. ஞானம், அருள், பொறை, வாய்மை, மேன்மை, மௌனம், மனவூக்கம், தவம், தருமம், தானம், கல்வி, கேள்வி, இவைகளர் லுண்டாகுஞ் சற்கருமங்களை விரைவிற்செய்து முடித்தல் வேண்டுமென்று முதியோர் மொழிந்திருக்கின்றனர். மெதுவிற் செய்கிற காரியமுஞ் சிலவுள். அவற்றையுஞ் சொல்லுகிறேன்.

விரைவின்றிச் செய்யவேண்டுங் காரியத்தைப் பற்றிக் கூறிய சீர்க்காரி ரிஷியின் கதை

அப்பா அறக்குமாரனே! சீர்க்காரி யென்னுந் தபசியாகிய ஒரு ரிஷிக்கு மேதை யென்று ஒரு பிள்ளை பிறந்திருந்தான். அவன் மன்மதனுக்கு நேராகிய வடிவமுடையவன்; ஆதிசேடனுக் கொப்பாக அருமறை கற்றவன்; மேலாகிய தபசுகளை மிகவாய்ப்பெற்றவன்; இப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையின்பேரிற் பட்சமுடைய மகா தபசியான சீர்க்காரியானவர் ஆசீர்மத்தி லிருக்கும்போது, பெண்சாதிக்குத் தனக்கும் பிணக்குகேரிட்டு, மரியாதைக் குறைவாகிய சண்டை விளைந்து, அச்சண்டையிற் பத்தினிபானவள் அத்துமீறிப் பேசிய படியாற் குணமாகிய மலைமீதிருந்தவர் கோபமாகிய நிலமீதிறங்கி ஆக்குரோஷப்பட்டு, மேதையென்கிற மெய்யனைப் பார்த்து “அப்பா! உன் தாயாகிய இவளை வெட்டிப்போடு” என்று வெகுளியா லுரைத்து, ஆசிரம வீட்டைவிட்டுப் பூச்சரமாகிய சோலையிற் புகுந்து போய்விட்டார். தாயாருக்கு ஆயுள் கெட்டியா யிருப்பதால் அப்பிள்ளைக்குத் தந்தை சொற்படியே வெட்ட மனதுவாராமல், மெத்தத் துக்காக்கிரந்தனாகி, பத்துமாதஞ் சுமந்து பெற்றெடுத்து வளர்த்துச் சீராட்டித் தாலாட்டிக் காத்திரட்சித்தமாதாவை எப்படி வெட்டுவேன்? ஓர் உபத்திரவம் பண்ணாமல் அவள் சாகப்போகிற தில்லையே! என் கைவாளினால் என் தாயை நானெப்படி முடிப் பேன்?” என்று மனத்திலுன்னி யுன்னி, இந்தத் தருமசங்கடத்திற்கு நாமென்ன செய்வோம்? தந்தை சொல்லுக்கு மேலாகிய மந்திர மில்லையே. இந்தப்படி நடத்துவது தருமந்தானோ? தாயைப் பிள்ளை கொல்லப் போகாதே! கொன்றாற் பழியுண்டாமே! நானென்ன செய்வேன்?” என்று மனங் கன்றி இவ்விரண்டு தருமத்திலுந் தன் னுயிரை மாய்த்துக் கொள்வது மேலான தருமமென்று துணிவு கொண்டான்.

இப்படி இருக்கிறவேளையிற் கோபங்கொண்டு கெடுந்தொழிற் கிசைந்த சீர்க்காரியானவர் சினத்தெளிந்து, ஆச்சிரமத்தை நோக்கித்

திரும்பி “ஐயோ!! பிராணனுக்குப் பிராணனாகிய நமது பத்தினியை வெட்டி விடும்படி குமாரனுக்குச் சொல்லிவந்தோமே இன்னேரம் வெட்டிவிட்டானோ, என்னவோ, தெய்வமே! தெய்வமே! நான் போகிறவரையிலும் பேரறிவாளனாகிய பிள்ளை வெட்டாமலிரானா? நான் கோபத்தினுற் கூறினதாகத் தெரிந்துகொள்ளானா? நன்றாய்ப்படித்தவன் தாயைக் கொல்லச் சம்மதிப்பானோ? ஜமதக்கினி சொல்லைக் கேட்டுப் பரசுராமன் தாயைக் கொன்றானுதலால் அதுவும் புண்ணியருரைத்த புனிதந்தானே யென்றெண்ணி யொருவேளை புரிந்திருப்பானோ? அப்படியாகிய தருமபுனிதன் தந்தை வார்த்தையால் முத்தினாலும், தகுந்தகாதென்று எண்ணியப் பார்ப்பதல்லவோ தருமம்? பதறாத காரியஞ் சிதறாதென்று சொல்லுவதும் ஒரு தருமமல்லவா? மேலும், நமது புத்திரன் மெத்தவும் புத்திமான்; அவசரப்படமாட்டான். ஆகிலும் தெய்வமிருக்கிறது. என்னுயகியைக் கண்ணினுற் காண்பேனோ தெய்வமே! ஓ விளையே நான் ஆச்சிரமத்திற்குப் போனவுடன் என் வயிறுகுளிரப் பண்ணுவாயோ வயிறு எரியச் செய்வாயோ” என்று எண்ணுது மெண்ணி அங்கலாய்த்துக்கொண்டு ஆச்ரமத்திற்கு வந்தார். அப்போது தம் பிள்ளையும் பெண்சாதியும் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கித் தோத்திரம் புரிய அதுகண்ட ரிஷி உள்ளங் குளிரந்து, கண்ணீர் வெள்ளமாயோடப் புன்சிரிப்புக் காட்டி, பிள்ளையின் புத்திக்கு மெச்சி, பெண்சாதியை ஆசீர்வதித்து, பிள்ளையையும், பெண்சாதியையும், இரண்டு கைகளினாலு மேந்தித் தாங்கித் தழுவி மனங்குளிரந்து, “மணவாளனோடு மனையியர் எதிர்த்து வார்த்தையாடக் கூடாது. எதிர்ப்பேச்சில்லா திருந்தால் ஈரேழுலகத்தையும் வெல்லலாம். இதுதான் பெண்களுக்கிருக்கவேண்டிய தருமம்” என்று இராமாகிய பிரியவசனமும் புத்தியுஞ்சொல்ல, பின்பு மூவரும் பழையபடி நன்மையுடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஆனபடியினாலே, ஓ சுவளைமலைதரித்த கோவே! துணிவினால் கோபத்தினால் அதிகாரத்தினால் ஆக்ஞையினால் அகங்காரத்தினால், அவசரத்தினால், பொருமையினால் பொல்லாங்கினால் பகையினால் எண்ணிப் பாராமையினால் இன்னுமநேக விதங்களாகிய மதமாச்சரியத்தினுற் கொலை முதலாகிய பாதகங்களைச் செய்வதற்கு மனதுவருவதுண்டு. கோபமே பாபம். கோபமே கொடியது, கோபமே சண்டாளம். கோபமே மகாபாதகங்களை உண்டாக்குவதற்கு வித்தாயிருப்பது. ஒருவனுக்குக் கோப முதலிய குறைகளினுற் குற்றம்நேடுகிறதாயிருந்தால், சற்றுநேரம் அவற்றை யடக்கித்

தன் பிழையும், எதிரி பிழையும் ஆராய்ந்து, தனக்குள் ளிருக்குஞ் சாட்சியானவனுக்குச் சரிப்படுத்தி, இது தகும், இது தகாது என்று கண்டறிந்துகொண்டு அவைகளில் தாரதம்மியம் பார்த்துப் பொறுமையாகிய விரதபூஷணத்தைப் பூண்பதே உத்தமத்திலும் உத்தமம். முன்னுரைத்த சீர்க்காரி யென்னுந் தவசியின் புத்திர னாகிய மேதை யென்பவன் தகப்பன் பேச்சைக் கேட்டு உடனே தாயை வெட்டிப்போடாமல், தந்தையினுடைய வார்த்தையையுந் தாயினுடைய மூர்ச்சையையுஞ் சமரசப் படுத்தித் துரிதப்படாமல் நிதானித்தபடியால், அம்மைந்தனுந் தந்தையுந் தாயுஞ் சுகப்பட் டார்கள். ஓ தருமந்தனா! யாருக்காயினும் பொல்லாத பாபங்களைச் செய்ய மனங்குவியுமாகில், உடனே பேரறிவினாலே பிரித்து ஆற்றி விட்டுக் கோபத்தை மாற்றிவிடவேண்டும். ஆறிப்போன கோபம் அவனுக்கு ஆதரவாகும். அப்போதே இரக்கந்தோன்றும். தீர்க்கா லோசனை பண்ணித் துணிந்தபேர்களுக்கு வரும்பலனையும் அரும்பத் தியையும் பெருங் கீர்த்தியையும் என்னுவிசைக்கத்தக்கவையல்ல. அவர்கள் பொன்னாட்டின் சுகத்தைப் பூரணமாய்ப் பெறுவார்கள். ஆகையால், சற்கருமங்களை விரைவிலே செய்யவேண்டும். தூர்க்கரு மங்களைச் சோர்வாய்விட வேண்டும். சீக்கிரத்திற் செய்கிறகாரிய மும், மெதுவிறசெய்கிற காரியமும், இதனாலறிந்துகொள்” என்று பிஷ்மர் சொல்ல, தரும ராஜன் சந்தோஷப்பட்டு “ஐயா! தர்மார்த்த காமமோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கிலுஞ் ஜீவனுக் குறுதி யாகிய சகாயஞ் செய்யத்தக்கது இன்னதென்று எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமென்று இறைஞ்சிக்கேட்க, அதற்குக் கங்காபுத்திரன் உரைக்கத் தொடங்கினார்—

புருஷார்த்தங்களைப்பற்றிக் கூறுதல்

அப்பா யுதிஷ்டிரனே! தருமார்த்த காமமோக்ஷமென்கிற அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினுள், சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய முதன்மையான வீட்டை யொட்டி யேறுவதற்கு மற்ற மூன்றும் ஊன்றுகோலாயுள்ளன. இரண்டாவது இன்பமென்பது லட்சுமியைப்போலுங் குளிர்ந்த தாமரை முகத்தளாய் மெதுவாகப்பேசுகிற மிந்துபாஷியாய்க் கோப மில்லாதவளாய், குரைக்குராய்போற் சீருதவளாய் நோயற்றவளாய்க் பழப்பில்லாக் குலத்திற் பிறந்தவளாய், நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, இந்த நான்கு குணமுமுடையவளாய் மாமியார் மாமனார்,

மைத்துனர், மூத்தார், பந்துமித்திரர் இவர்களுக்கு இதம்பட நடப்பவளாய் விருத்தினரைக்கண்டாற் பரிந்தெதிர்கொண்டு வருந்தி அன்புடன் அன்னம் படைப்பவளாய், நாயகன் சொல்லுகின்ற முறையின் வழியில் நடப்பவளாய், மலடியாய்ப்போகாமற் புத்திர பாக்கியமுடையவளாய், இந்திராணிரதி, இவர்களைப்போல் இன்ப லீலைபுரிபவளாய், அன்னியர் வீட்டில் போகாதவளாய், நித்தியஸ்நான செபதப நியமத்துடன் சூரியமஸ்காரம்பண்ணி நாயகனுக் கடங்கி நடக்கும் அதிபாலிய முடையவளாய், இன்னும் ஸ்திரீ களுக்குரிய சுபலட்சணமும் நற்குணமும் பொருந்திய பெண்சாதி யுடன் மனமொத்து ஆசையாயிருந்து வாழ்வதுதான் இன்பம். இது இம்மைப்பிரயோசனம். மூன்றாவது பொருளென்பது, இத்தியாதி குணங்களமைந்த சொற்றவறாத மனையாளுடன் கூடி வாழ்கின்ற இவ்வாழ்க்கையில் பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், ஸந்நியாசி, பிதிரர், குரவர், தேவர்கள், விருந்து, ஒக்கல், பெரியோர், மறையோர், இறந்தோர், ஏற்போர், உறுப்பில்லார், பிணியாளர், விருத்தர், பாலர், சிசுக்கள், மூத்தோர், என்னு மிவர்களை யோம்பற்குத் தேடும்பொருள். இதனை வழியறிந்து, முறைமையாய் ஒருவர் மனமநோவாமல், தன்னைத் தீவினைசாராமல், சோழி, குது, சொக் கட்டான், சதுரங்கம், இவைமுதலிய பாவச்சொத்தல்லாமல் கொலை, களவு, கள், காமம், பொய், இவைகளினால் வருவதல்லாமல் குறைபுகன் நேற்காமல் கணக்கழிவுகூறாமல், நம்பினபேர் நடுங்காமல், அடைக்கலம் வைத்தவர்களழாமல், தருமதானச்சாவடி, மடம், ஆலயம், ஏரி, குளம், வனம், தோப்பு, துரவு இவைகளைச்சார்ந்த விலைகளினால் வாராமல் மனமடிந்து பிறரிகழாமல் நன்மையிற் கிடைத்தது போதுமென்று சம்பாதித்தல்செய்து நன்மார்க்கத்தில் செலவழித்து ஜீவகாருண்யனா யிருப்பானாகில், அவனுக்கு இம்மைப் பயனும் மறுமைப்போகமும் உண்டு; மூன்றாவது தருமமென்பது, காலந்தப்பாது நித்யானுஷ்டான கருமங்களைக் கருதி, குருநாதனையும் ஈச்வரனையும் துதித்து, பூஜாவிதியும், ஆசார நியமமும் ஜெபதப மஸ்காரமும் புரிந்து, தானென்கிற ஆணவசுதந்தரத்வைதத் தள்ளி, யாவற்றையும் பிரம்மார்ப்பணமாகத் தத்தம்பண்ணி, அவனல்லது வேறில்லையென்று அறிந்து நடப்பதுவேயாம். இந்தத்தருமத்தினால் இம்மைப்பயனும் அம்மைப்போகமும், உம்மைமோட்சமும் கிடைக்கும். இம்மைப்பயனாவது, பூமியிற்செல்வம். அம்மைப் போகமாவது, சொர்க்காதிபோகம். உம்மைப்பயனாவது, இனிமேற்

கிடைக்கப்போகிற மோட்சம். தர்மார்த்த காமமென்கிற இம் மூன்றிலும் பரமசுகமான வீட்டினைப்பெறுதற்கு ஆதாரமானது தருமமே. இந்தத்தருமத்திற்குப் பொருளாயுள்ளது தவம். இதற்குச் சாட்சியாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

தவத்தைப்பற்றிக் கூறிய மெய்ப்போதரிஷியின் கதை

அப்பா பாண்டுவின்மைத்தனே! கடல்வளைந்த காசினியில் திடம்விளைந்திருக்கின்ற தேவப்பிராமண குலத்திலே மெய்ப்போத ரிஷியென்று பெரியவர் இருந்தார். அவர் காமாதிகளைவிட்டு அர்த்தமாகிய பொருள்மே லாசைவைத்து, பூமியெல்லாம் திரிந்து, பொன்னுசையாற்கரிந்து முடிவில் தபசுபண்ணிக் திரவியம் பெற வேண்டுமென்று மனதிலெண்ணி ஒரு சாலை யேற்படுத்தி அதி விரும்பு தவம்பண்ணினார். அத்தருணத்தில் ஒரு மகாபுருஷன் தேவ சொரூபத்துடன் பிரஸன்னமானான். அவனைப்பெரியவர் கண்டு, அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து நின்றனர். அப்படி நின்ற அவரை அத்தேவபுருஷனோக்கி “உனக்கு வேண்டிய தென்ன” என்று வினவினன். அதற்கவர் “சுவாமி! எனக்கு மிகுந்த திரவியம் வேண்டும்” என்றனர். அப்போது அந்தத்தேவன் ஒருயட்சனை வரும்படியாக நினைத்தான். அப்படியே யட்சன்வந்து தொழுதான். அவனை யத்தேவன் பார்த்து, “தாமரை மாலை தரித்திருக்கும் இந்தப் பிராமணன் எவ்வளவு திரவியங் கேட்டாலு மில்லையென்றமல் வழங்குவா” என்று வகுத்தான். அப்போதே யட்சன் அந்தப் பிராமணனைநோக்கி, “ஓ ஐயரே நீர் ஆசைப்பட்ட கிதியம் எவ்வளவோ அவ்வளவுத் தருகிறேன். பெற்றுக்கொள்ளும்” என்று பொக்கிஷத் தைத் திறந்துவிட்டான். அதைக் கண்டபோதே அவ்வேதியருக்கு ஞானம் பிறந்து மனந்தெளிந்து, “ஐயோ! ஈதென்ன நம்முடைய அறியாமை? எவ்வளவோ அருமையான தவத்தைச் செய்தும் நிலை யற்ற திரவியத்தை ஓர் பெரும் பொருளாய் விரும்பினோம். செல்வம் பிரயோசனமா? தவம் பிரயோசனமா? ஐச்வரியத்தினுற் பெருமையும்கூட, பூலோகப்பிரதிஷ்டையுமுண்டாம். உடலுக்குச் சுகமில்லாமல், உயிருக்கென்ன சுகம்? இந்தப்பொருளினாலே கோபம், லோபம் மோகம், மதம் மாற்சல்லியம், பகை, மமகாரம், ஆணவம் இவையெல்லாம் விளையும். விறுதலாவற் கெட்டேன், என் விரதமெல்லாம் விட்டேன். வீணாசைப் பட்டேன்” என்று தம்மைத்தாமே கொண்டு, தனக்கெதிரிலே காட்சியா யிருக்கின்ற புட்பக விமானனை

நோக்கிப் பிரதட்சணம் வந்து நமஸ்கரித்து “சுவாமி அடியேன் மடமையினுற் பொருளை விரும்பிக் கேட்டேன். தேவரீர் அருள்செய்யத் துணிந்தீர். இந்தப்பொருள் மருளை விளைக்கத்தக்கது. ஆதலால் ஆன்மாவுக்குத் தெருளைவிளக்கும்படியாகிய ஒருலாபத்தைத் தந்து அம்மைப்பொருளைக் கைகூட்டிவைக்குந் தருமப் பொருளாகிய தவத்தைப் பெறும்படி அதுக்கிரகம் பண்ணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். அப்போதத்தத் தேவனுக்குக் கிருபைவந்து, “நீர் நல்லகாரியத்தை நாடினீர். இதுதான் சாஸ்திரவிசாரணைசெய்த சாதுக்களின் விவேகமுறைமை” என்று வாழ்த்தி அவருக்குத் தவப்பொருளே சித்திக்கத் தக்கதென்று கிருபைகூர்ந்து மறைந்துபோனான். பின் பவர் உயிருக்குச்சார்பு தருமப்பொருளாகிய ‘தவம். இதுவே பிரதானம்! இதுவே நிதானம்! இதுவே மகாதானமென்று நிச்சயித்து நெடுங்காலம் தவம்பண்ணி. நல்வழிபற்றி வாழ்ந்து நீணிலத்திலிருப்பவர்கள் தரித்திரப்பட்டுத் தம்மிடத்திலவந்து வணங்கித் தங்களுக்கு வேண்டியபொருளையும் பட்டாபிஷேக துரந்தராய் வாழ்வேண்டுமென்கிற பாக்கியத்தையுந் தாருமையாவென்று கேட்டாலுந் தடையறத்தந்து இப்படி யெவருக்கு மெக்காலத்துத் தருவேனென்று பிரசித்தப்படுத்தி, அவ்வாறே அவரவர்களுக்குந் கொடுத்து ஒப்பில்லாத உயர்வில் எப்போது மிருந்தார். ஆதலால், காமத்துக்கும் பொருளுக்கும் பெரியது தருமமென்றறிக. தருமமுதலிய மூன்றுக்கும் அவற்றின் பயனாகிய வீட்டுக்குந் தவமே ஆதாரமென்றுணர்க.” என்று தானென்பதற்ற பிஷ்மர் சாற்றி, இத்தகைய தபசுக்கு எக்ஞமே முக்கியமான துணையென்றனர். இப்படிசொல்லிய பாட்டனைத் தருமராஜன் பணிந்தெழுந்து, “ஐயனே! எக்ஞஞ்செய்யும்போது கொல்லாவிரதமேற்கொண்டு பசுபந்தனாகிளைப் பரிகரித்துச் செய்யக் கூடாதோ? அதுபற்றித் தேவரீர் திருவாய்மலர வேண்டும்” என்ன, பிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்—

யாக முறையைப்பற்றிக்கூறிய நாதப்பிரமரிஷிகதை

அப்பா குணசார்தனே! வேதவேதாந்தமான உபநிடத முதலாகிய சகல கலைக்கியானங்களையும் நன்காராய்ந்துணர்ந்த நாதப்பிரம் மென்றொரு பிராமணோத்தமரிருந்தார். அவர் தம்மனையாளுடன் திரிகுணதோஷமும் சாராமற்கெடுத்துக் கொல்லா விரதங்

கொண்டு காட்டிலிருந்து தவஞ்செய்து வந்தார். நாளுக்கு நாள் அவருடைய தவசு அதிகப்பட்டு வருகிறகாலத்தில், வேதவிதியாய் விளம்பி யிருக்கின்ற பசு வபையிட்டு வேள்வி செய்யாமற் சருகுப லாதிகளைக்கொண்டு பசு வபைக்குப் பிரதியாய் ஓமம்பண்ணவேண்டு மென்றெண்ணி, மனமகிழ்ச்சியுடனே அவ்வெக்ஞ முடிப்பதற்கு வேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தார். அப் போது இந்தச் சங்கதியைத் தேர்வந்திர னறிந்து, அந்த பிராமண னிடத்திற்கு வந்து, “ஓ பிரமகுல சிரேஷ்டனே! வேதத்திற் சொல்லி யிருக்கின்ற சகல யாகங்களுக்கும் பசுபந்தனம் பிரதான மென்று பேசியும், அப்படியே அநேகம்பேர் நடத்தியுமிருக்க, அதற்கு மாறாக சருகுபலாதிகளைப் போட்டு, எக்கும் பண்ணுவது உமது குலத்திற்கியல்போ? நீர் படித்ததிறமோ? வேதவிதிக்கு வேறுபட்டு நீர் நடத்தினால் அது உமக்குச் செல்லாது. அதனால் வரும் பபனு நில்லாது. இது மிகவும் பொல்லாது” என்று புகன்று போனான். அப்பாற் சில ரிஷீஸ்வரர் வந்து, “ஓ ஐயரே! விரத மெய்யரே! அக்கினிக் கையரே! நீர் பசுபந்தன மில்லாமல் எக்கும் பண்ணப்போகிறதாய்க் கேள்யிப்பட்டோம். நீர்ப்படி செய்யக் கூடுமா? உமக்கு அது முறைமையாமா? அதனால் வரும் பாபம் வீண்போமா? விதிதப்பி நடப்பார்க்கு விதித்திருக்கிற தண்டனை வீணுமா? இப்படி செய்வதன்ற பலன் கிட்டுமா? நீர் கொல்லா விரதங்கொண்டிருந்தாலும் வேதத்திற் சொல்லிய வண்ணம் பண்ணி னால் விரதபங்கமிராது” என்று விதம் விதமாய் விளம்பினார்கள். அவர்கள் பேச்சையுங் கேளாமல் தமதிஷ்டப்படி யாகஞ்செய்ய எத்தனித்திருந்த பெரியாரை அவருடைய பெண்சாதியானவள் பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள்—

கேளும் பர்த்தாவே? தேவேந்திரன் சொன்ன பேச்சையும் ரிஷிச்வரர் விளம்பிய விதியையும் பொருட் செய்யாமல், உமது மனம் போனவாறே செய்வதற்கு முயற்சி பண்ணுகிறீர். நமக் கெல்லாம் வேதமே ஆதாரம். அதைத் தள்ளி நடந்தால் வேதபுரு ஷன் உமது யாகத்தையும், உமது விரதத்தையும், நிறைவேற்ற மாட்டான். அதனாற் பழியும், பாவமும் அபராதமுஞ் சம்பவிக் கும்” என்று தன்னாற் கூடியமட்டுந் தருமபத்தினி சாற்றியும், அவள் சொல்லையுமந்த நாதப்பிரம ரிஷியானவர் இகழ்ந்து, மண்டல குண்டங்கள் வகுத்து, வேதிகை யமைத்து, திரியாக்கினி விரித்து,

ஸம்ஸ்காரம்பண்ணி, நமஸ்காரஞ்செய்து, சங்கற்பவிதி தரித்து, வாகிசவாகிச பரிபூசைபண்ணி அக்கினியை ஒமகுண்டத்தில் வைத்து ஜொலிக்கச்செய்து அடிமேகலையிலே தருப்பையும் நடுமேகலையிலே கூர்ச்சமும், மேல்மேகலையிலே பருதிஇஷ்டசமும்வைத்து, அக்கினிக்கு ஜனிப்பு ஜாதகன்ம முதலியவை நடத்தி, சிருக்கு சிருவத்துக்குப் பூசைமுடித்து திரிமூர்த்தி சொரூபமாய்ப் பாவித்து ஆஜ்யத்திற்கு ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து ஆஜ்யமாகிய அந்த நெய்யைத் தருப்பையினாலே தொட்டு இடைபிங்கலை சுழிமுனையாய்ப் பாவித்து, மூலாதார ஆகுதிபண்ணிப் பூர்னாகுதிசெய்து, அப்பிர பப் பிரதான ஓமம்பண்ணத் தக்கதாக ஆரம்பித்தார். அப்போது அக்கினியானது சிறிதும் பிரபலியாம லடங்கி மடங்கி அவிந்து போயது. எத்தனை விதத்தில் மூட்டினாலும், கர்ப்பூரம், நெய், சமித்து இவைகளைக் காட்டினாலும், நெருப்பு மூளாமற்போனதை ரிஷிகண்டு, இதென்ன காரணமென்று நிதானித்து ஆலோசனையி லிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது அவருக் கெதிரிலே ஒரு மான் வந்து நின்று “ஓ ஐயா! நீரென்ன யாகம் பண்ணுகிறீர்? குசை யாகமோ யல்லது தசையாகமா? எங்கேயாகிலும் இப்படி நடத்திருக் கிறதா? ஓமத்திற்கு உயிரைக்கொன்று வயிற்று நாபிக்குள் வெண்டு போன்ற நிணமாகிய வபையை யெடுத்து மந்திரதேவதைகள் கையிற்கொடுத்து யாகம்பண்ணினாற் புண்ணியப் பயனுண்டு; புக முண்டு; பொருளுண்டு; போதமுண்டு; புனிதர்களாசீர்வாதமு முண்டு; முடிவில் முத்தியுமுண்டாம். அதனாலொரு பாவமும்இல்லை யென்பதாய் வேதத்தில் விளம்பியிருக்க, நீரப்படி புரியாமற்போன படியினால் அக்கினியெரியாம லவிகின்றது. ஆதலால் ஓ மாதவனே, என்னை நீர் பசுவாகக்கொண்டு வபையெடுத்து ஓமம்பண்ணும்” என்று சொல்லியது.

அதற்கும் அப்பெரியவ ரொப்பாமல் நடத்துகிறபோது அவரைப் பின்னும் மாணுது பார்த்து, “ஓ ரிஷியே, பாபம் வருமென்று பயப்படாதீர். வேதத்திற் சொல்லி யிருக்கின்ற மேம்பாட்டின்படி மெய்யாக உம்பி அவிர்ப்பாக மளித்தால், தேவதைகளெல்லாஞ் சிந்தை மகிழ்ந்து உம்மிடத்தில் வந்து கண்டு நிந்தை நீங்க வாழ்த்துவார்கள். நீர் எக்ளும் பண்ணுகிறீர். அதில் முக்கியமாகிய அவிர்ப்பாகம் வாங்கிச் சாப்பிடலாமென்று அக்கரையாக ஆசை கொண்டு தேவர்களுெல்லாம் ஆகாயத்திற் கூட்டங் கூட்டமாய்க்

குழுமி யிருக்கின்றார்கள். அதோ தேவேந்திரன் முதலிய பேர்களுக்கெதற்குக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீரே நேரிற் பாரும்” என்று வந்தமான் அந்தமான பிராமணனுக்குத் தெரியும்படியாக அதுக்கிரகம் பண்ணிற்று. அந்தமான் வசனத்தைக் கேட்ட பெரியவர் வானத்தைப்பார்த்து சகலகோடி தேவர்களோடு சதமகனையுங்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, ஐயநீங்கி (செய்வினை திருந்தச்செய்) என்னும் வேதவிதியை அநுசரித்து மனதை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அத்தருணத்தில் தருமதேவதை பிரசன்னமாகி, “ஓ கொல்லா விரதங்கொண்ட குணவானே! வேதத்தின் உண்மையை வெளியிடுகிறேன் கேளும்” என்றெச்சரித்து யாகவத்தியாய நவின்றிருக்கின்ற சட்கிரமத்தையும், டமரகவோசையாற் பிறந்த அட்சரசொரூபத்தையும் கிரமமாகச் சொல்லி மறைந்து போய்விட்டது. அப்போது மறைமுதல்வனாகிய பெரியோன் மனந்துணிந்து, “ஓ வேதமே! உன்னை நம்பினேன். ஓ வேதமே! உன்னை நம்பினேன். ஓ வேதமே! உன்னை நம்பினேன்” என்று முக்காலங்கூறித் துதித்து, தானடத்திய மேலாகிய எக்ஞத்தில் திரிமூர்த்திகள், தேவேந்திரன், தேவர்கள், இவர்கள் முதலிய யாவருக்கும் பசுவபையினால் ஓமம்பண்ணி, அவிர்ப்பாகங் கொடுத்துத் திருப்தி பண்ணிவைத்தார். அப்போது திரிமூர்த்திகள் முதலான பேர்களுஞ் சந்தோஷப்பட்டார்கள். இப்படியவர் மேலான ஒரு பசு எக்ஞத்தைப்பண்ணி, அநேகவிஜயமும் தபமும், நன்மையும் கூடிவரத் தக்கதாகவிருந்து முடிவில் ஒப்பற்ற பதவியுற்றார். ஆனதால், கொல்லா விரதமேற் கொண்டவனானாலும், வேள்விகளைப் பசுத்தம்பனாதிகளாற் செய்யவேண்டவதைப் பற்றி இனிமேல் நானுனக்குச் சொல்லவேண்டிய தென்ன? வேதமே நமக்கு அத்து, அதைக் கற்று, அதிற் சொன்னபடி அவிர்ப்பாகம் வைத்து நடந்தா லெல்லாப் பலன்களுமுண்டாம்” என்று பிஷ்மர் சொல்லத் தருமந்தனன் கேட்டு, பின்னும் பாட்டனாரைப் பணிந்து, “ஓ இந்துகுலத்தில்வந்துதயஞ்செய்த ஐயனே! நன்மையான காரியங்களிற் பிரவேசித்த பேர்களுக்கு எல்லாரும் பழிக்கும்படியாகத் துன்பம்வந்து சம்பவித்து அதனாலவர்கள் துயரப்படுகிறார்களே? அதென்னத்தினாலே இருளைப் போக்கிப் பிரகாசிக்கும் சூரியனைப்போல் ஆத்மாவுக்கு அக்ஞான யிருட்டை நீக்கிச் சுக்ஞானமென்னும் ஜோதியைப் பிரகாசிக்கச் செய்யா நின்ற சுகுணராகிய தேவரீர் இந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும்” என்று சரணம்புகுந்த பௌத்திரனை நோக்கி பிஷ்மர் சாற்றுகின்றார்—

செய்காரியந்தவிர்காரிய மறிந்து நடக்கவேண்டு மென்பதைப் பற்றிக்கூறிய தக்கன் கதை

அப்பா தருமபுத்திரனே! குளிர்ந்த பிரகாசத்தையுடைய சூழ விப்பிறையையும் பிரவாகமாகிய மங்கையையுந் தரித்தருளிய சடா மகுடத்தைப் பொறுத்த தாணுவாகிய மூலகாரணப் பொருளானவர், தேவேந்திரன் முதலாகிய சகலகோடி தேவர்களும், ரிஷிகளும், தேவபூதகணங்களும் சேவிக்கும்படியாய்ச் செவ்விலவன் மலர்போற் சிவந்தயிதழினையுடைய ஆதிசத்தியானதேவி வாமபாகத்தில் வந்திருக்கும்படி கோடாகோடி கொன்றை மரங்கள் குலாவிய அநேக நந்தவனங்களும் வில்வ வனங்களும் தழைத்துள்ள கைலையங்கிரிக்கண் மாணிக்க ஸிம்மாசனத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது சில ரிஷீஸ்வரர் முதலிய மெய்யடியார்கள் அவ்விடத்திற்கு வந்து அதிகாரந்திடேவருடைய அனுமதியின்பேரில் திருக்கோவிலுக்குட் புகுந்து, பிரதட்சண நமஸ்காரம்பண்ணி, 'ஓ தேவதேவா! ஓ மஹாதேவா! ஓ தத்துவநித்த பரிசுத்த நிர்மல கருணாநிதியாகிய கடவுளே! அயன் குமாரனாகிய தட்சப்பிரமன் தேவரீரொருவரை விலக்கி மற்றப்பேர்களுடன் சபைகூடி ஒரு யாகத்தினைச் செய்கின்றான். அந்த யாகத்தில் தேவரீருக்கு மாத்திரம் அவிர்ப்பாகமில்லை. ஓ எப்பொருட்குமிறையாகி எல்லாவற்றிற்குஞ் சோதியாயிருக்கின்ற ஈசுவரனே! தேவரீருடைய கருணையெப்படியோ? எங்களுக்கொன்றுத் தெரியவில்லை' என்றிறைஞ்சித் தோத்திரம் புரிந்தார்கள். அவ்வுரை கேட்ட ஆதிபகவன் புன்னகையோடு பொருந்தியிருந்தனர். அவ்வேளையில் தேவியார்க்குக்கோபம்பிறந்து ஹா ஹாசம்போவென்று வணங்கி, இவ்வுலகத்தில் மற்றையர் செய்கின்ற யாகம்போற் செய்யாமல் அகங்காரத்தினாலும் அறிவீனத்தினாலும் பண்ணப்பட்ட தக்கனுடைய யக்ஞமழியத்தக்கதாக தேவரீர் சிந்திக்கவேண்டுமென்று மொழிந்தனர். கணக்கிறந்த திருவிளையாடல்களையுடைய கண்ணுதலானவர் சங்கரி வார்த்தையைக் கேட்டமாதிரத்திற் சகல பிரமதகணங்களும் புடைசூழ ரிஷபவாகன ரூடராய் பார்வதிதேவியுடன் பதிதன்செய்கிற யாகசாலைக்கு வந்து அந்தரவாசியாயிருந்தனர். அப்போது அவரைத் தக்கன் கண்டு நிலைதளராமல் மனங்கலங்காமல் தானெடுத்த காரியமுடிவுபெறும்படி ஓமம் பண்ணிக்கொண்டு தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

அதுகண்ட தானல்லாத பொருளில்லாத பசுபதியானவர் ஞானாதிபர்களாகிய ஜீவன் முத்தர்களினது மனமகிழ்த்தக்கதா கத்தம்முடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து வீரபத்திரக்கடவுளைப் பிறப் பித்தார். அந்த வீரபத்திரர் பலவித ஆயுதங்களுடனே கோபாக் கிரந்தராய் நெருப்புப்பொரியுங் கண்ணுஞ் சிரிப்பொரியுங் கோர தந்தமுமாகி, பரமேஸ்வரனைப் பணிந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு யாகத்திற்புகுந்து, அநேகம் வீரகண்டப்படைகளை யேற்படுத்தி ஓமஞ்செய்கின்ற வேள்விச்சாலையைச் சுற்றிலுங் காவலாக்கினர். அப்போது அப்பூதகணப் படைகளெல்லாஞ் சற்றேனுந் தாஷ்ணியம் பாராமற் பலமுகத்திலும்பரவி, உதார்த காலத்திற் சமுத்திரம் பொங்கி உலகத்தை வளைத்துக்கொள்ளும் உபத்திரவமெப்படியோ அத்தன்மையாகச் சாலையை வளைத்துக்கொண்டன. அவைகளுக்கு ளகப்பட்டுக்கொண்ட அயனரி முதலிய தேவர்களெல்லாங் கை நெரித்து மெய்பதைத்து இனி யென்செய்யப்போகிறோமென்று ஏங்கித்தளர்ந்தார்கள். அந்தவேளையில் வேள்விச்சாலைக்குட் புகுந்த வீரபத்திரர் வீராவேசங்கொண்டு அந்தயாகத்திற் குடன்பட்டிருந்த சகல தேவர்களையுங் கண்டமட்டுஞ் சேதித்து, மூலைக்கு மூலை சோதித்துப் பஞ்சப்பொதியிற்பற்றிய நெருப்பைப்போல் அதமாக்கி யெரித்து விஷம்போன்ற தக்கனையு மெச்சனையும்பிடித்துத் தலையை வெட்டிப்போட்டார். அதுகாலையிற் பிரமதேவன் நானாபக்கத்திலும் ஓடிவாடி, அகிலலோக நாதனாகிய ஆதிபரமேஸ்வரருடைய அடிமல ரிணையில் அலறி விழுந்து “ஆண்டவனே ! தக்கனுக்குக் கர்வபங்க மாயிற்று. இனிமேல் தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவன் பிழைக்கும்படி கருணைசுரக்கவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொள்ள அதனாலவர் மனதிரங்கிப் பிரமாவி னுடைய பரிதாபம் பார்க்கமாட்டாமல் வெய்யிலில் வைத்த மெழு கைப்போலுருகி வீரபத்திரரால் வெட்டுப்பட்டு விழுந்தபேரெல்லாம் பிழைக்கும்படி தயைபுரிந்தருளினார்.

உடனே சகலமான பேருஞ் சஞ்சலப்படாமல் முன்போலவே முனைவீசிய வாறுபோற் பிழைத் தெழுந்தார்கள். இவ்வாறெழுந்த தக்கன் முதலாகிய தேவர்களும் அவ்வவர்க ளொக்கல்முதலான பேர்களியாவரும் வீரபத்திரசுவாமி கையால்பட்டு வீழ்ந்து மேலாகிய பரமசிவத்தினருளாற் பிழைத்தோமென்றறிந்து, இருவரையும் பணிந்து, யாகம் அழிந்துபோய்க் கிடக்கிற அலங்கோலத்தைக் கண்டு

கிடுகிடு என்று நடுங்கிப் பயபக்தியுடன் தோத்திரஞ்சொல்லி, 'சுவாமி, நாங்கள்செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று பொருமலும் விக்கலுங்கொண்டு புலம்பித்தவித்து, 'ஓ தயாபரா! ஓ பராபரா! என்று வேண்டிக்கொண்டு, மறுபடியும் வேள்வியைத் தொடங்கிச்செய்து, வேதவிதியின்படி முதலில் மகாதேவனுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து, மற்றவர்களைப் பூசித்தார்கள். பரமன் தக்கனை மாத்திரம் தலைமறலுடன் வைத்திருந்தார். இதைப்போல் நற்காரியமாயிருந்தாலும் செய்காரியம் தவிற்காரிய மிரண்டுமறிந்து ஈசுவரபக்தி மிகுந்து நடத்துவாராகில், அக்காரியம்விக்கினியில்லாமல் நிறைவேறும். இல்லாவிட்டாற் கெட்டுப்போம்" என்று புகன்ற பாட்டனைப் பேரனாகிய தருமந்தனர் பணிந்தெழுந்து "ஓ என் குலதெய்வமே! பார்க்கவரென்னும் பெரியவரைச் சுக்கிரரென்று உலகத்தார் சொல்லுகின்றார்களே! அவருக்கு இந்தப் பெயர்வந்த வரலாறென்ன?" என்று கேட்க, மேலோராகிய பிஷ்மர் பட்சத் துடன் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பார்க்கவருக்குச் சுக்கிரப்பேர்வந்தவித முரைத்தல்

ஓ சட்சமயங்களுக்குஞ் சமாதானமான தருமந்தனா! முன் னொருநாள் பார்க்கவரானவர் அளகைக் கத்பதியாகிய குபேரனிடத் திற்குப்போய் அவனைப் பயங்கரப்படுத்தினார். அதனால் துயர மடைந்த இருநிதிக் கிழவன் தனது தோழமைபூண்ட பரமசிவ னிடத்திற் சென்று பரதவித்தான். அச்சங்கதியைக்கேட்ட பார்வதி சமேதராகிய சிவபெருமான் குபேரன்பேரிற் பரிந்து பார்க்கவர் பேரிற் குரோதங்கொண்டெரிந்து, அந்நிமிடத்திலவரைப்பிடித்து விழுங்கிப்போட்டார். அப்பால் தேவர்கள் ரிஷிகள் முனிவர்கள் யாவரும் அழுது, ஆதிசிவனைத்தொழுது, பார்க்கவரைத் தர வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதன்பேரிற் பால நேத்திரனுக்கு அருளுண்டாயிற்று. அப்பால் அவர் ஈசனுடைய சுக்கிலமாப் அதோ முகத்தில் வந்தபடியால், அன்றுமுதல் அவர் சுக்கிலரென்று சொல்லப்பட்டார். அச்சுக்கிலரென்னும்பேர் இவ் வுலகத்திற் சுக்கிரரென்று மருவியது" என்று சாற்றவுந் தருமராஜன் சந்தோஷப்பட்டு நமஸ்கரித்து, "ஓ நாதனே நானிலங் கொண்டாட நின்ற வேதவியாசருடைய பிள்ளை சுகயோகியின் விருத்தார்த மெல்லாங் கேட்க விருப்பமுற்றிருக்கிறேன். என் னபேட்சையடங்க

அருள்செய்ய வேண்டும்” என்ன, அவர் கருத்தின்படி சுத்தபவித் திரராகிய பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஞானசாதனத்தைப் பற்றிக்கூறிய சுகயோகியின் கதை

ஓ என் கண்மணிபோன்ற கல்யாணகுணனே ! மகா விஷ்ணுவி னம்சமாகிய வியாசமுனிவரானவர் கோடி கோடி கோடா கோடியாகிய வேதங்களையெல்லாஞ் சிக்கறுத்து, இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்று நான்காகப் பிரித்து, பல சடைகளோடுஞ் சாகைகளோடும் உலகத்திற்கெல்லாம் ஆதாரமாகும்படி செய்தருளிச் சகல தபசுகளிலுந் திரிகாலக்கியானியாகி, சாபாதுக் கிரக சாமர்த்திய முடையவராய் அதிக தூய்மையோடிருந்த காலத் தில் வெகுநாளாய்ப் பிள்ளையில்லாமற் பின்பு புத்திரன் வேண்டுமென் கிற அபேட்சையினாலே சூரியனைத் தினமும் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொண்டு வராரின்ற வெள்ளியங்கிரிச் சாரலில் அருந்தவ மிருந்து, பர்வதராஜ புத்திரியையும் பரமசிவனையுங் கருத்திலிருத்திக் கடுத்தவம்பண்ணினார். அக்காலத்திலே வேதவியாசர் சிவார்ப்பண மாகச் சிலயாகங்களைச் செய்து, மந்திரமூலமாய் அவிர்ப்பாகமளித்து, மணிகண்டனாகிய அம்மகாதேவனைத் தியானித்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டழுது, சரீரம் பொடித்துப் பூரித்து, நாததமும் பேறத்துதித்து, நெஞ்சம் பஞ்சுபோலாகி, வெண்ணெய்போலுருகி, உடல்குழைந்து, சிவானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கித் தம்மை மறந்தனர். அப்போது ஏழைபங்காளனுக்குக் கிருபைவந்து, யக்ஷ கின்னர கருடகாந்தர்வ சித்த வித்தியாதரருடன் அனேகங்கோடி ரிஷீச்வரர் தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு மொய்த்து வரும்படி யாகச் சகல ஜீவாத்மகோடிகளையும் ரட்சிக்கும் அச்சம்புவாகிய நாதன் பார்வதியம்மனுடன் இடபவாகனமூர்ந்து, மான்மமுசதுர்புஜ காளகண்ட திரிரேத்திர சடாபாரதாரியாகக் காட்சி கொடுத்தனர். அதைப்பார்த்த வேதவியாசர் சூரியனைக்கண்ட செந்தாமரைக் கமலம்போல் அகமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து ஆனந்தமாய்க் கூத்தாடி, பஞ்சாங்க நமஸ்காரம்பண்ணி, சாம்பசிவமூர்த்தியின் திருக்கோலத் தைப் பார்த்து, தம்மிலுமடங்காத மகிழ்ச்சிபூத்து, ஆனந்த வேர்வை வேர்த்து, அனந்தவிதமாகத் தோத்திரித்து, ஓமகாவிலாச உலாச கயிலாச வாசியாகிய சுவாமியே !” என்று உள்ளமுருகி, என்புகுழைந்து, அன்புதழைய நின்றார். அப்போது வேத வியாசரை விடையோனோக்கி, ‘நீரிழைத்த தவத்திற்கு நாமெத்த

மெச்சினோம். உமது கோரிக்கையைக் கூறினாற் கொடுப்போம்” என்று மொழிந்தார்; அதுகேட்ட வேதவியாசர் பணிந்து, ‘ஓ நின்மல நிற்குண நிராகார நிச்சயமே! ஆதம்க்பானமும், அறிவும், பத்தியும், பஞ்சபூத சேஷ்டைகளி லகப்படாப்பான்மையும், மாயை யொழித்த மாண்புமுள்ள மைந்தனொருவனை அடியேற்குத் தந்தருள வேண்டும்’ என்று வருந்திக் கேட்க, அப்படியே கொடுத்தோமென்று அந்திவண்ணன் திருவாக்கருளி வெள்ளியங்கிரிக் கெழுந்தருளினார்.

இப்பால் வேதவியாசர் தவநிலை நீங்கிக் கயிலையங்கிரிச் சாரல் விட்டு, இமோத்தகரிக்குப் போய் பர்ணசாலை யேற்படுத்திக்கொண்டு வைதிகமடங்கட்டி வாசம்பண்ணி, வருநாளில், ஒருநாள் தீக் கடையுங்கோலைச் செங்கையாற்பிடித்து அக்கினிபிறக்கும்படி கடைகிறார். அப்போது மைதீட்டிய செவ்வரி பறந்த கண்களையுடைய அரம்பைபானவள் அவ்விடம்வரக் கண்டார். அப்போதவளுடைய மதிமுகமும், மதர்த்தவிழியும், சுவர்னகுடம்போற் கதித்துப் பெருத்த கனதனமும், ஆல்போன்ற வயிறும், மால்போன்ற ரோமவரையுங்கண்ட வேதவியாசர் மிகுமோகங்கொண்டு, விலக்கக் கூடாத மன்மதபாணத்திற்கு இலக்காகி, ஓமத்தீயில் உய்வது விடுத்துக் காமத்தீயிற் கருகிமெலிந்து, கண் பஞ்சடைந்து கலங்கி வருந்தினார்! அப்படிவருத்துவதை முல்லைக்கொப்பாகிய பல்லை யுடைய வல்லியறிந்துதானு மன்மதன் கணையால் வாடி, வேதவியாசரை நாடி, மையல்தீர்க்கலவிசூடி மருவவேண்டுமென் றோடிவருபவள்போல் நடைகாட்டிக் கெஞ்சிக் கெஞ்சிப் பஞ்சவர்ண அஞ்சுகமாகி அஞ்சியஞ்சித் தஞ்ச நீரேயென்று களிகொண்டு ஒருமரத்தின்கிளையி லிருந்து மறைந்தாள். அப்பால் வியாசர் வேளின்கணையால் மெலிந்துவேசாறி, விரகம் பொறுக்க மாட்டாமல் மையல்மீறி, நேரிற்கண்ட நேரிழையழகும் அவள் நெரிப்பும் அவள்காட்டிய காமப் பார்வையின் குறிப்பும் இவருக்குட்புக அவளை நினைத்து நினைத்து உருகினார். அக்காலவருக்கு கீரியம்பெருக அதுகண்ட கண்ணியர் இவ்வீரியம் பூமியில் விழப்படாதென்னும் புண்ணியத்தை யெண்ணித் தனது கையினாற்றாங்க, அக்காலவ்வீரியமானது கையுநிறைந்து வழிந்து முன்னர் நெருப்புக்கடைந்த குழியில்வீழ்ந்து நிரம்பியது. அது இவருக்குத் தெரியாமல் தன்னைத்தான் மறந்தவராய் அரணிக் கோலால் ஓயாமற்கடைய, அப்போது அந்தச்சூடு மிந்தச்சூடுங்கலந்து அக்கினி ஜொலித் தெழுந்ததுபோல் மகத்தாகிய திவ்வியசுகமகா

ரிஷி பிறந்து சிறந்தார். உதயகிரியிலிருக்குஞ் சூரியனு நாணும்படி சுயம்பிரகாச காந்தியுடன் தோன்றிய சுகனென்னுஞ்சுதனை அங்குள்ள வேதாசனசாஸ்திர புராண முதலாகிய கலைகளுக்குரிய புருஷரும், பெரியோரும் அரியதவத்திற் சூரியோருங் கண்டு மெய்யன் பிறந்தான், எங்கனையன் பிறந்தான்! என்று துதித்துக் கொண்டாடினார்கள். தருமதேவதை, நீதிதேவதை, வனதேவதை, பூமிதேவதை, இவர் முதலியபேர்களு மகிழ்ந்தார்கள். தேவர்கள் தேவதுத்தமி முழங்கிப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். சகலாத்ம கோடிகளுக்குத் தற்செயலாய்ச் சம்பிரமமுஞ் சந்தோஷமும் பிறந்தன. எங்கு நித்தியோற்சவங் கொண்டாடினார்கள்.

இப்பாற் பாரிலுள்ள பாவங்கள் பறந்தோடவும், தருமங் குழுமித் தலையெடுத்தாடவும் பெறும்பேறு கலந்தவைபவத்துடன் ஜனித்த பிள்ளையை வேதவியாசர் பார்த்து, தீராதவறுமையி லகப் பட்டுத் தேம்பிய ஒருவனுக்கு மாறாத திரவிய வாழ்வுவந்தால் அவனடையுமகிழ்வெப்படியோ அப்படிபோலவும், பிறந்திறந்துழன்ற பிராணனானது நாள்தோறுங்கொஞ்சங் கொஞ்சமாக நல்வினேதேடி அதனாற் புண்ணியங்கூடி விவேகம் விளைந்தவனுடைய உள்ளக் கிளர்ச்சி பெய்விதமே அவ்விதம் போலவும், அவிவேகிக்கு விரக்தி ஞானமுண்டாகி அதிதீவாதரபக்குவ நேர்ந்து, இருவினையொப்பு மல பரிமாக முற்று ஜனனமுளை தீய்த்து இருவினைப் பயனுங் காய்த்து, உற்பவவிடாய் மாய்த்து சுவர்க்க லோகத்தையடைந்து ஆனந்தத்தை யடைவது போலவும் பிரம்மாநந்தத்தில் மூழ்க் யெழுந்தார். அந்தக் காலத்தில் விண்ணும், பிரமனும், தேவேந்திரனும், மற்றத் தேவர் களும், ரிஷிச்வரர்களும், முனிச்வரர்களும், சாஸ்வதியும், இலட்சுமி யும் ஆகாய கங்கையும் பூமிதேவியும் சித்தசாத்தியரும் வந்து, ஞான மே சொருபமாகப் பிறந்த மைந்தனை உவந்து ஏந்தி, உச்சி முகர்ந்து சீராட்டி ஆசீர்வதித்து சட்கர்மங்களையுங் காலக்கிரமமாக நடப்பித் திருந்தனர். அக்காலத்திற் சாமதேவகானத்தை வீணையில் மீட்டித் தேவரம்பைகள் பாடிக்கொண்டுவரப் பார்வதி சமேதராகிய பரம சிவன் ரிஷிபவாகனரூடராயெழுந்தருளி, நாரதர் முதலான ஞானக் கடலாகிய மோன முனிவர்கள் முன்னும் பின்னு மொய்த்து வரும் படி வந்து, வேதவியாசருடைய சேயைப் பார்த்து, தமது கிருபா சமுத்திரத்துடன் திருவருட்சடாட்சஞ்செய்து, மதிவளரக் கலை வளருமாறுயேர்ல். இப்பிள்ளைக்கு, மதிவளரக் கலைவளர்கவென்று

வாழ்த்தி, மகாதேவியுடன் வெள்ளிவரைக் கெழுந்தருளினார். பிரம்மா முதலான தேவர்களும் போனார்கள். இப்பாற் சுகப்பிரம்மா வானவர் தந்தையைப் பணிந்து, திரிகரணசத்தியாய்ப் பத்தி செலுத்தி, தீடனுவென்கின்ற பிராமணனிடத்திற் போய் வேதாகம சாஸ்திரங்களை யெல்லாங் கற்று, புராணசாரம், பூதாசாரம், சிவாசாரம், விவகாரம், அதிகாரம், தருமாதருமம், கருமாகருமம், இவை யாவுர் தெரிந்து, ரிஷிகளுக்கெல்லா முதன்மையாயிருந்து, மீட்டுந் தமது தந்தையிருக்கின்ற ஆசிரமத்திற்கு வந்து முறைமைப்பிரகார மிருந்து, ரிஷிகளுடன் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு தமது விரிந்த திறமைக்குரிய பெரிய விரதங்களை யனுஷ்டித்து, இப்பிரபஞ்ச மயக்கத்தைப் பார்த்தும் பாராமலிருக்கும் நின்மலசித்தத்தை வகித்து, ஒருவர் கண்ணிலுந் கருத்திலுந் தோன்றாமலகன்று கிற்குங்காரணப் பொருள்போற் கதித்திருந்தனர்.

இப்படி சிலநாட்சென்றபின்பு தந்தையான வேதவியாசர் மைந்தனுன சுகரை மருங்கிலிருத்தி, 'ஓ குற்றமற்ற குணவானே! உலகமென்பதும் இவ்வுலகத்திலுள்ள சுகல பேதங்களுந் தாறு மாறாகிய மாயை யல்லது வேறில்லை. அவற்றைப்பற்றிக் கூறுவதி லோர் பேறில்லை. பரபிரம்மம் ஒன்றுதான் நிச்சய பதார்த்தம். இது எதார்த்தம். அகிலபுவன சராசரங்களில் உள்ளும் புறம்புமா யுறைந்து விளையாடுகின்றவர் அப்பரப்பிரமாமாகிய பரமசிவனே. அவரைசந்தாலல்லது அணுவு மசையாது. அவரே சுதந்தரர். மற்றவர் யாரும் பரதந்தரர். மனுக்களுக் குரைத்திருக்கின்ற வரு ணாச்சிரம தருமசாஸ்திரங்களின் மூலமாயவரை யறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று இந்தப்படிக்கு எந்தெந்தத்தருணத்தி லெப்படி சொல்ல வேண்டியதோ அந்தத்தத் தருணத்தில் ஆரணுகமாதி களின் சித்தப்படிக்குப்பல அநுபவங்கள் காட்டிக்கொண்டு வந்தனர். அவையனைத்தையு மெய்ஞ்ஞானச் செல்வராகிய சுகரானவர் (தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை) என்னும் விதிப்பிரகாரம் வித்தி யாசமில்லாம லறிந்துகொண்டு, மறையாச்சிரமத்திற் பிரமசரியம், கிரகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், என்று விளம்பியிருக்கின்ற வகை யொரு மூன்றையுமறிந்து, பின்பு தந்தையைப் பார்த்து, 'ஐயா! இவைகளைப் பார்ப்பதினாலுங் கேட்பதினாலும் சொல்வதினாலும் பிரபஞ்ச ஆசாபாசம் பிடித்துக்கொண்டு அலையவேண்டுவதேயன்றி ஒரு சுகமுமில்லை. அது சிலருக்குக் கொண்டாட்டம். இப்படிப்பட்ட

திண்டாட்டங்களை மாற்றுகின்ற ஞானநூலொன்றினையே கவினு' மென்று கேட்டார். மைந்தன் வசனத்தைக்கேட்ட வாதராயணர் நகைத்து, 'ஓ சகலகலைக்கியானமும் உருவாய்ச் சமைத்த பிள்ளாய்! வருணநான்கினுஞ் சிறந்தது ஆச்சிரமம். ஆச்சிரமம் நான்கினுஞ் சிறந்தது அமலஞானத்தை வழிபடும் ஸங்கியாசம். ஸங்கியாசத்திற்கு மேற்சொல்லிய மூன்றாச்சிரமங்களிலும் பற்று வைக்காமல், உனது புத்தியினால் மற்றதை விளக்கி விடலாமென்று பார்க்கின்றாய். ஆபினுமவற்றை விட்டுவிடப்போமா? மேலேறு கிறவன் முதற்படியிலிருந் தேறுவதா அல்லது முன்படியைத் தாண்டி நான்காவதுபடியிற் காலூன்றியேறுவதா? இதை நீயே சொல்லுக. தராசின் முட்போன்ற மனதை யுடையவர்களாய்ப் பாபத்திற்குப் பயமும், தயாரசமும், தண்ணளியும், தவநிலையும், தன்னுயிர்போற் சராசரவுயிர்களைச் சமமென்றுன்னி யிருக்குஞ் ஜீவகாருண்ணியமு முடைய பேருக்கும் இந்த ஆச்சிரம மூன்றைத்தள்ளி வேறில்லை. இம்மூன்றிலேயே பழகிவரும்போது சகலமுநாசமாகிய ஸன்னியாசமிருக்கிறது" என்றியம்பிய பிதா வுக்குப் பிள்ளை சொல்லுகிறார் --

ஐயா! இந்தப் பிரபஞ்சவாழ்க்கைப் போகங்களை விரும்பிய யாக்கையோர்க்கு நீர் போதிக்கவேண்டியது இதுதான். என்னையுங் கூடச் சேர்த்துக்கொண்டு சொல்லவேண்டாம். நானிந்தப் பூவாசை, பொன்னாசை பெண்ணாசை என்னுமூன்றையும் விரும்பினவ னல்லன். நீரிதை மறந்துபோம். இந்தப் பிரபஞ்சமானது நல்வினை தீவினைகளின் போகமாய் மருவியிருப்பது. இவற்றுள் நல்வினையாவது, தானம், தருமம், பரோபகாரம், இன்னும் பற்பல நற்காரியங்க ளுண்டாயிருப்பது. தீவினையாவது, பொய், கொலை, நளவு, கள் காமம், இவைகள் மயமாயிருப்பது. இவைதானிருவினை. இவை களில் நல்வினையைச் செய்தவன் இங்குமங்கும் ஈடு, வாசல், மண், மனை, பெண்பிள்ளை, பண்டு பதார்த்தம், பாக்கியம், யோக்கியம்; சத்தியம், சிலாக்கியம், விமானம் தேவசமானம், வெகுமானம், சுருமானம், விதானம் இவை முதலிய நிதானத்துடனுல காதிபனாகிக் கமலையோடிருப்பான். இந்த வாழ்வினாற் பெறப் போகிற நயமென்ன? தீவினையைச் செய்தவனோ, தரித்திரராய் நோய்ப்பிடித்து, உண்ணல், உடுத்தல், படுத்தல், கொடுத்தல், இவை கள்ற்று, விடுவாசலில்லாமல் கைகால் குறைந்து கவலை மேலிடுவான்,

இந்தத் தாழ்வினாற் பெறப்போகிற நஷ்டமென்ன? இந்த யே நஷ்டங்களாரையுடையவை? செல்வத்தினால் எதுமகிழ்த்தது? இல்லாமையால் எது துக்கப்பட்டது? எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில் இதுவும் பாவமே. அதுவும் பாவமே; ஒரு மரத்தில் ஒரு பாளை நுங்கைத்தரும். ஒன்று கள்ளைத்தரும். அறிவாளிகளுக்கு சம்பந்தவிசேடத்தால் இரண்டு மொன்றே. அறிவில்லாதபேர் களுக்கது வேறு இதுவேறு. சுசுத்தினால் நன்மையும், அசுசுத்தினால் தீமையுமில்லை. இவனுடைய பேதைமனமானது பிரமாதத்திற் கொண்டு போய்விடுகிறது. இந்த நினைப்பினால் நெடுந்தூரம்போன இவன் திரும்பிவந்து எப்படி தேறுவானோ வென்றால் சாஸ்திரக் கியானத்தைச்சார்ந்து, சாதுசங்கப் பழக்கத்தினாலோர்ந்து, சங்கதி யின்னதெனத் தேர்ந்து, அநுபவத்தாலறிந்து தேறுவான். அறி வாளிகளுக்குச் சுசுதுக்கமான வினையிரண்டும் விலங்கு. இவ்வினை யிரண்டும் பிறவிக்கிடம்! ஐயோ! ஆத்மா கடைத்தேறப்போகிறவழி யீதல்லவே! பல்லக்கு, குதிரை யானை, விமானம், தேர், இவைகளிற் பவனிறந்தாலென்ன? கால் நடையாற் பாரெல்லாந்திரிந்து நடந்து வந்தாலென்ன? இருவருக்கும் துன்பமின்பமொன்றே.

மேலும், ஒருபிள்ளை துன்பப்படுகிறான். ஒரு பிள்ளை இன்பப் படுகிறான். இவ்விரண்டு பிள்ளைகளையுந் தாய்தந்தையர் பார்த்துப் பாதுகாக்கின்றார்களா இல்லையா? சர்வாத்மகனாகிய ஈசுவரன் எல்லாரிடத்தினுமிருந்து பார்ப்பது நிஜமா அபத்தமா? நிஜமான லவருக்குப் பிள்ளைகளிற் பேதம் வராதல்லவா? பெற்றவர்களுக்குப் பிள்ளைகளொன்றே. அதுபோல் கடவுளுக்குச் சகலாத்மகோடிகளுக்குப் பொதுவாயிருந்து, அவ்விருவினைப் பகுதியின்படி புசிப்பு யேற் படுத்தி யிருக்கின்றார். அந்தப் புசிப்பு எப்படியும் அவ்வவருக்குக் கிடைக்கக் காத்திருக்கின்றது. பிறத்தல், இறத்தல், அநுபவித்தல், ஆநந்தப் படுதல் இவையெல்லாம் இருவினையாளராகிய இருவருக் குஞ் சரியே. இப்படிக்கிருக்க ஈசுவரத்தியானம் பண்ணி விதியை யனுசரித்து நடவாமல் வெகுபேர் கெட்டுப்போகிறார்கள். மகோ ிச்சயமில்லாமல் உழன்று வாடுகிறார்கள். விறுதாவாய் வாழ்வென் றுத் தாழ்வென்றும் பிரார்த்தி யுட்கொண்டு மயங்கி வீழ்கின்றார்கள். இப்பிரார்த்தி மயக்கத் தீர்த்தாற் சகல வினையோடு நினைவுமாறிப் போடல்லவா? ஒரு நிதானமுமுண்டாகு மல்லவோ? நாம் இன்னான் மக்கு வீடு இன்னவிடத்தில், நாம் இன்னதினால் முழுகிப்போயிருந்

தோம்; நம்மையின்னான் கைகொடுத்து அழைத்துவந்து நல்லஇனஞ் சேர்த்தான். இனிமேல் வீட்டுக்குப் போகலாம். போகச் சமயம் வாய்க்கவில்லை யென்றாலோ அது வாய்க்குமளவும் ஒரு பக்கத்தில் வேறொன்று நினையாமற் கிடக்கலாம் என்னும் திடம் வந்தால் சில நேரத்திற் சகல மயக்கமுந் தெளிந்துபோம். இதுபோலவே மோன மாய் ஒரு மூலையில் விழுந்துகிடந்தாலும் கொண்டபிராந்தி விண்டு போய்விடும். அல்லது அகன்றுபோய்விடும். கடைசியா யோசிக்கு மிடத்திற் பசிக்குக் காணப்போகிறது உணவு. மற்றதென்ன விருந்தா லும் பயனில்லை பென்று இவையனைத்தையும் ஞானசூக்குமத்தா லறிந்து, ஈஸ்வரபக்திபண்ணி எந்தவேளையிலுஞ் சிந்தைதெளிந்து களிம்புமாற்றிக் கண்டுணராடல் ஐயோ! ஏன் வினைகளின் சம்பந்தத் தால் விலங்கா விலங்கான பிறப்பு மாறாமல் வந்துகொண்டிருக்கும். இந்த இருவினைகளில் நல்வினை நல்லதென்றுந் தீவினை தீயதென்று மகிழ்வார்கள். இவ்விரண்டு வினைக்கும் வித்தியாசமென்ன? இரண்டும் விலங்குதான். ஆனால் நல்வினை செம்பொன் விலங்கு. தீவினை கரும் பொன் விலங்கு. இவ்வளவு தாரதம்மியமுடையது இருவகையாய வினையென்பது. இதனுடைய தன்மையறியாமல் உயிர்வார்க்கங்கள் நல்வினை வேண்டுமென்று மயங்கி முயங்கித் தாங்கள் தரும்பண் ணிற் சுகம் பெறலாமென்று சஞ்சலப்பட்டு அலைகின்றார்கள். ஆனால் கீர்த்தியுண்டு. பெருமை பெறலாகும். அப்பவும் பூஷணையுந் தூஷணையும் உடலுக் கல்லது உயிருக்கொன்றுமில்லை. இப்படிப் பட்ட பெருமையும் புண்ணியமும், வாழ்வும், மேம்பாடும் எனக்கு வேண்டாம். சிக்கனத்திலே ஜனனமரணவேதை யொழித்து மோட்ச மடையவேண்டும். இதற்கு வேண்டிய முத்திசொருப லட்சண மெல்லாமொழிந்து, எனக்கு மோகூங்கிடைக்கும் ஆக்கத்தைத் தேடுமையா' என்று சுகப்பிரமம் சொல்ல, அதற்கு வேதவியாசர் சொல்லுகிறார்—

ஓ மெய்யனே ! விதேகதேசத்திற் கலந்த மிதுலாபுரியில் ஜனக மகாராஜன் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு, பத்தினி புத்திர மித்திர பந்தம் பற்றியவனைப் போலிருந்து பிள்ளைப் பூச்சிபோலும், புளியம்பழத் தோல்போலும் பொருந்தி, மாயையாகிய மரததை வேர்களைந்து வெட்டி அது மறுபடியுந் கிளைத்து எட்டிப்பாராமலழி யும்படியாய் விரதாக்கினி கொளுத்திக்கொண்டிருக்கிறான்; அவனே ஜீவன்முத்தன். அவனே பிரமசொருபன். உலகத்தோடொத்து

வாழ்பவர்களிலொருவன். அவனொருவனே கலைமுற்றுங்கற்று, கற்றாரோடிணங்கி, கல்லாருடன் கலந்து நாலுபேர் நடக்கிறமார்க்கத் தின்படி நடந்து லோகமாயைக் குட்படாமல் நீறுமூடிய நெருப்பைப் போலிருப்பவன். அவனுக்கொப்பானவர்களில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட பக் குவனாகி யடங்கியிருப்பவனிடத்திற்கு நீ போவாயாகில், உன் மனதி லிருக்கிற சந்தேகங்களை யெல்லா மாற்றிவைப்பான். நீ யவனை நாடிப்போகிறபோது பிரபஞ்சத்திற்கு வேறுபாடாய்ப் போகாமல் ஞானத்தை யொளித்து லோகத்தை யறுசரித்து உலகிலுள்ள சாதாரணமான ஒருவனைப்போல் போய்ப்பார்” என்று வியாசருரைத் தார். உடனே விஞ்ஞானவீறுபெற்ற சுகயோகியானவர் தம் பிதா வைப் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்று, தேவர்களாற் கொண்டாடப்பட்ட பரதகண்டத்திற் புழுந்து, பலமலைகளும், காடு களும், நதிகளுங் கடந்து, தாமரை மலர்களானது ஸ்திரீகளுடைய முகங்களுக் கீடுபடாமல் வெட்கித் தண்ணீரில் ஒற்றைக்காலில் நின்று தவமிழைக்கின்ற கோலமும், தேன்பெருகி அருகிலிருக்கும் ஆறுகளிலோடி மருதநிலத்தை வளர்க்கும்படியாகிய வளமும், மண் ணரம்பைகள் விண்ணரம்பையரிடத்தில் மருவியாடும் வண்மையும், மந்திகள் வேர்ப்பலாப்பழத்தை மகிழ்த்துண்ணும் தன்மையுமுடைய விதேகநாட்டின் எல்லையளவைக் கண்டு மகிழ்த்து சென்று மிதுலா புரியைச் சார்ந்தார்.

அங்கே பரதநாட்டியங்களும், சுரக்கியானங்களும் தாளங்களுக் கிணங்கிய மேளங்களும், வீணை, வேணு, தம்பூர் முதலாகிய கருவி களைக்கொண்டு சங்கீதம் பாடுகின்ற சரசமாதர்களும், சகோராயாழ், மகதியாழ், பேரியாழ், செங்கோட்டியாழ் வாசிக்கின்ற புருஷருடன் சரசசல்லாப உல்லாசங்களை அநுபவிக்கின்ற ஸ்திரீகளும், நாயக னுடன் கலந்து பாடுகின்றவர்களும், ஊடுகிறவர்களும், ஊடல் தவிர்ந்து கூடுகிறவர்களும் கொஞ்சுகிறவர்களும், ஆகிய இத்தன்மை யான வளங்கள் பலவாயிருக்கின்ற சின்னங்களைக் கண்டார். இவை யனைத்தையுஞ் சுகயோகியானவர் கண்டுங் காணாதவர்போல் தலை குனிந்து நடந்து, அங்குள்ள மாடமாளிகை கூடகோபுர மருவிய தெருக்களைக் கடந்து, மிதுலைக்குட் பிரவேசித்து, அங்கே வாழை, கமுகு, கரும்பு, இளநீர், பலா, மா, தாழை, மகரதோரணம், கொடி, மேல்விதானம் இவைகளெல்லா மலங்கரித்திருக்கின்ற பலவீதிகளின் வினோதங்களும், பொற்குடங்களாற் பூரணகும்பம் அமைத்திருக்

கின்ற மேடை வேதிகளின் சம்பிரமங்களும், யானை, குதிரை, தேர் பதாதி இவை முதலியவைக ணெருங்கிய பெருக்கங்களும் நவரத் தினங்களாற் செய்த குன்றுகளும், சிங்கார மண்டபங்களும், வசந்த மண்டபங்களும், ஆயிரக்கால் மண்டபங்களும், காடை, கோழி, கவு தாரிகள், கடா இவை முதலியவைகள் சண்டைபோட விட்டிருக்கிற சந்தடியும், அன்னம், மயில்கள், கிள்ளை, குயில், தாரா, மான், மாடப்புறா இவை முதலியவை மேயவிட்டிருக்கிற வினோதமும் இராஜஸ்திரீகள் முதலாகிய மற்றப் பெயர்களும் விளையாடுகின்ற அம்மானை, கழங்கு, பந்து, இவை முதலியவற்றின் ஆரவாரமும், இன்னுமுள்ள சம்பிரமங்க ளெல்லாவற்றையுங் கண்டுங் காணாதவ ராய் மெல்லநடந்து, சித்திர விசித்திரமுள்ள இராஜ சிங்காசனக் கொலுக்கூட்டத்தின் முகப்பில் வந்தார்.

இப்படி வந்தவரை அவ்விடத்திற் காவலாயிருந்த துவாரபால கர் கண்டு, யாரையா போகிறது நில்லுமென்றதட்டினார்கள். சுகரானவர் சந்தோஷத்தினால் வாழ்த்தினாலுந் தீவினைவசத்தாலே திட்டினாலுஞ் சமமாக அதுபவிக்கப்பட்ட சாதுவாகையால், அவ் விடத்திலேயே அசையாமல் நின்றவிட்டார். உடனே துவாரபாலர் அரசனிடத்திற் போய், “ஐயா! யாரோ ஒருவர் வந்திருக்கின்றார்” என்று தெரிவித்தார்கள். ஜனகராஜன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மகானுபாவராகிய சுகப்பிரமமே வந்தாரென் றறிந்து கொண்டு, இன்று நமக்கு நல்லகால மென்று கண்ணீ ருருத்துக் களித்து, பக்கத்தி லிருந்த மந்திரிகள் சாஸ்திரிகளுடனே எழுந்து எதிர்சென்று கண்டு, பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்பண்ணி, மிகுந்த தேவதா வுபசாரத்துடன் அழைத்துவந்து ஆசனத்தி லிருக்கச் செய்து, அர்க்கியபாத்திய ஆசமன்னியங் கொடுத்து, பாதோதகங்கண்டு, வஸ்திராலங்கிர்தம், புட்பம், அட்சதை, தூபம், தீபம், வைவேத்தி யம் இவை முதலிய சோடசபூசைகளு நடத்தி, ‘சுவாமி! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளிய காரணமியாதோ? அதனைத் தெரிவிக்க விருப்பு கிறேன்’ என்று தெண்டனிட்டான். அதற்குச் சுகர் ‘ஓ வேந்தர் வேந்தே! என்றந்தையாகிய வேதவியாசர் உம்மிடத்திற்குப் போகச் சொன்னார். எதற்காகவென்றால், இறப்பும் பிறப்பில்லாத பேரா னந்த ஞானம் உம்மா லறிந்து கொள்வதற்காக” என்று தெரிவித் தார். அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஜனகன் பயந்து, ‘ஓ சுகமுனியே! உமது தாதையும் எனது ஆசாரியருமாகிய வியாசபகவான் மகாரிஷி

களுக்கெல்லாம் மாயையின் லட்சணத்தை வகுத்துச்சொல்லி, அம் மாயைகடர் தப்பாற் கரையேறு மார்க்கமுங் காட்டிநின்ற மகாதுபாவர்; தூய்மைக்குத் தூய்மையானவர்; வேதவித்தாக விளங்குகிறவர். அவரறியாததும் ஒன்றிருக்கிறதோ? என்னிடத்திற் கிருபைவைத்து மாயையின் புணர்ப்பையும், மறைப்பையும், ஜனன மரணமற்ற தீரஞானத்தையும் போதித்து, ஆத்மதரிசன மாகும் படி செய்தருளித் தன்னிபனுக்கி வைத்த சர்வலோக நாயகன், தம்மிடமாக யான் தெரிந்து கொண்டதை மறந்துவிடப் போகிறே னென்று பழம் பாடம் பார்க்கின்றார் போற்றாண்டினாரோ? ஐயா! இது பொய்யாகிய உலகமென்று மெய்யாகிய ரகசியம் உமது தந்தையினிடத்துப் படித்துக்கொண்டு கிருதார்த்தனுனேன். அவ ரெனக்கு உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறபடி தலையான ஞானமார்க் கத்தை உமக்குச் சாற்றுகிறேன். அதனுடைய கிரமங்களுெல்லாங் கேட்டருளும். ஒ எனது கர்த்தனுடைய காதலனே! பிராமணர் ஆச்சிரமநான்கையும் அனுசரிக்கவேண்டும். அவற்றுள் முதலாவதாச் சிரமம் பிரமசரியம். அதாவது, வேதாத்தியாயனம் பண்ணப்பட்ட உபாத்தியாயரை வணங்கிப் பணிவிடை புரிந்து வழிபட்டு, சாங்கோபாங்கமாய் வேதம் படித்துக் கொள்ளவேண்டும். பிராமணர் வீடுகளிற் பிட்சை வாங்கிச் சாப்பிடவேண்டும். எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு முழுகப்படாது. தரையிலே படுக்கவேண்டும். சந்தனத்திவாசனைத் திரவியமுந் தாம்பூலமுமாகா. கோவணவுடை கூடாது. ஈஸ்வரத்தியானம் என்னோமுமிருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாச்சிரமங் கிரகஸ்தம். அதாவது, நற்குண நற்செய்கையுடைய பொற்குடிப் பிறப்பாகிய பெண்ணை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு அவளுடன் மருவிச் சகலதருமங்களையுந் தாழ்ச்சி யில்லாமற்செய்து, பெரியவர்களுக்குத் தொண்டுபுரிந்து, புத்திரப் பேறுற்று வந்த விருந்தினரைப் பரிந்து உபசரித்து, வராதவிருந் தினருக் கெதிர்பார்த்து, தான்வகித்த விரதபின்னம் வராமல் அன்ன மருந்தி, சத்தியதருமம் நித்திய மென்றிருக்கத்தக்கது, மூன்றாவது ஆச்சிரமம் வானப்பிரஸ்தம். அதாவது, சந்ததியை இவ்வுற வாழ்க்கையிலிருத்தித் தான் பந்தபாசங்களைச் சிந்தி, நாட்டை யொருவிக் காட்டில் மருவி பிரமநாட்டம் பிரியாமலிருந்து, தபசு புரிந்து தியானஞ் செலுத்துதலாகும். இவ்வானப்பிரஸ்தத்தில் மருவியிருந்து இதனுடைய மார்க்கமறிந்து மனந்துறந்து, நான் காவது ஆச்சிரமமாகிய படிமேலேறி மோட்சமுடி யேறுவார்கள்.

இப்படி வரன் முறை தப்பாமலனுசரித்து, ஒவ்வொன்றின் பலனையு முணர்ந்து ஞானம் பிறக்கவேண்டும். இஞ்ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை அடுக்கடுக்கா யறுத்துப் படியேறினவர்கள் பாக்கிய வான்கள்' என்றான். அதைக்கேட்ட தீக்கடைக்கோலாகிய தேகத் தில் தேகியாயிருந்த தீப்போன்ற சுகயோகி இராஜனைப் பார்த்து, ஓ ஜனகராஜனே! 'வேதவிதிப்பிரகாரம் ஒவ்வொரு ஆச்சிரமத் துறையையும் அனுசரித்து, அந்தந்த வித்தியாசங்களைக் கண்டு வெறுப்படைந்து பின்பு அதியாச்சிரமஞ் சேர்ந்து, அதனற்றான் ஞானம் வரவேண்டுமோ? ஒரு வேளை நல்ல புண்ணியவசமிருந்து முதலாச்சிரமத்திலேயே ஞானம் வந்துவிட்டால், அது பிரயோ சனப்படாதோ? வாராதென்கிற வழக்குண்டோ? நல்லது, நல் வினைப் பயனாற் கிடைத்ததானால் மற்ற மூன்றாச்சிரமத்தையும் அது சரிக்கவேண்டிய முறையிலேயே? இதனுடைய திறத்தைச் செப் பும்" என்று சுகரீகைட்க ஜனகவரோதயன் அவரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்—

‘சுவாமி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தபடியே ஆச்சிரம தருமங் களை அனுசரித்துத் தேராமற் பிறவி ஞானம் பெற்றிருக்கப்பட்ட பெரியோர்களுமுண்டு. அவ்வாறு நேரிட்டிருந்த போதிலும் அவர் கள் வேதத்தில் விதித்தவண்ணம் ஆச்சிரமம் நான்கையுங் கைவிடாம லனுசரிப்பார்கள். ஞானம் வந்தவர்கள் நான்காச்சிரமத்தையுந் தழுவவேண்டிய தென்னவெனில் தாங்கள் படியேறிவிட்டோ மென்றும் பற்றில்லாத ஞானவான்களென்றும் அவ்வாச்சிரம தருமங்களை அலட்சியமாய் விட்டுவிட்டால், அகப்பற்றுப் புறப் பற்றையுடைய அக்ஞானிகள், தவத்தை விரதத்தை அனுஷ்டிக்க மாட்டாத சோம்பேறிகள், ஆகிய இவர்கள் யாரும் “பெரியோர்களே இந்த ஆச்சிரமங்களிலொன்றும் பிரயோசனமில்லையென்று விட்டு விட்டார்களே; பலனிருந்தால் விடுவார்களோ இல்லை இல்லை! நாமேன் அந்த நான்காச்சிரமத்தையுங் கட்டிக்கொண்டழவேண்டும்” என்று விட்டுவிட்டுச் சீக்கிரங் கெட்டுப்போவார்கள். சர்வேஸ்வரன் சகல ஆத்மகோடிகளுங் கடைத்தேற வேண்டுமென்று மோட்ச வீட்டுக்கு ஏறிப்போகின்ற படிபோல் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னுமிவைக்கு முறையே பிரமசாரி, கிரகஸ்தன், வானப் பிரஸ்தன், ஸன்னியாசி, என்று சோபானக்கிரமமாய் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கின்றார். ஆகையால் பிறவிஞானம் பெற்றவர்களும்

அனுசரித்துத் தீரவேண்டும். அப்படிக்கனுசரியாமல் வீடும் பெரியோரால் உலகங்கெடும். அதனால் பாவம்படும். ஆசைவிட்ட பெரியோரைபுத் தொட்டுக் கொண்டாடும் ஈஸ்வரனுக்கும் அபராதியாவர். ஞான முதல்வர்களாகிய தங்களுக்கு அக்கரையில்லாமற் போனாலும், உலகத்தாருக்காகத் தாமடைந்து காட்டி, சிஷ்டாசாரத் தன்மையாய்ச் செய்விக்கவேண்டும். அதைக்கண்ட பூலோகத்தார் பயந்து, பெரியோர்களெல்லாம் அனுஷ்டிக்கின்றார்களே யென்று பேய்போல் விழுந்து, பிடிவாதத்தினாலே தேறுவார்கள். ஓ சகலமும் தெரிந்த தானுவே! உமக்கு நான் சொல்லவேண்டியதென்ன? வேதத்திற்குரிய தேவரீர் வேதவிதியை இகழாமல், மூன்றாச்சிரமத் தையும் அனுசரித்து அம்மூன்றையும் படிப்படியாயேறி நான்காவதாச்சிரமத்தின் ஓரியிலிருப்பதே உத்தமம்.' என்று ஜனகராஜனவில, அதற்குச் சுகயோகி சொல்லுகின்றார்—

‘ஓ ஞானவேந்தே! தலைமை ஞானம்பெற்ற தபோதனர்கள் இவ்வுலகத்தி லிருக்குங் காலத்தில் தங்களுடலே யெப்படி வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? அந்த முறைமையை எனக்கறைய வேண்டுமென்ன, அறுபகைகளையுங் களைந்த இறையாகிய ஜனகன், ‘ஐயா சுகமுனியே! உண்மைஞான முணர்ந்த உத்தமர்கள் எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் ஒருயிரைக் கொல்லார்கள்; இடையூறு செய்யார்கள். குற்றங்களைத் தேடார்கள்; குறை யெவர்க்கும் புரியார்கள். கர்மிகளைப்போற் பந்தங்களிற்பட் டேழலார்கள்; பற்று வைக்கார்கள்; மனமும் வாக்கும் வேறுபடார்கள்; உள்ளும்புறம்பும் ஒத்திருப்பார்கள்; எல்லா உயிரிடத்திலும் பிரியங்கொண்டு ஒருமைப் பட்டிருப்பார்கள்; ஒரு பதார்த்தத்தின்பேரில் வெறுப்பும் வைக்க மாட்டார்கள். உபகாரம் பண்ணினவர்களென்று பட்சமும் அபசாரஞ் செய்தவர்களென்கிற அபட்சமும் கிணையார்கள். ஒருவர் மேற் கோபமும், இன்னொருவர்மேற் சந்தோஷமும் காட்டார்கள். ஒருவேளை கினைப்பும் பின்னொருவேளை மறப்புமாயிரார்கள்; என்றைக்கும் ஒரே கினைப்பும் ஒரே சீருமாயுறுவார்கள். இறப்பு, பிறப்பு என்கிற அறியாமையை யகற்றி மெய்க்ஞானவழியில் நிற்பார்கள்; இரும்புவேறு, பொன் வேறென்றெண்ணார்கள்; கரும்பும், வேம்பும் சமமாய்க்கொள்ளுவார்கள்; மகமேருவையும், சிறிய துரும்பையும் சரியென்று மதிப்பார்கள். அதிதீவர பக்குவமாகவும் நிர்மலசுத்தப் பரிபாகமாய் மிருந்துகொண்டு அரும்பாய், மொக்காய்,

அலராய், மலராயிருக்கப்பட்ட மோகூஷீட்டைக்கண்டு, அதனது முடிவைத் தெளிவார்கள். ஒருவர் திட்டினாலும் தோத்திரம் பண்ணினாலும் புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும் அடித்தாலும் இடித்தாலும் சீறினாலும் தூறினாலும் உடலுக்கேயல்லது உயிருக்கொன்று மில்லையென்று கோபங்கொள்ளா திருப்பார்கள்; இவ்வுலகத்திலுமுண்டு மயங்கார்கள்; தவப்பிரமானந்தத்திற் றங்கி யிருப்பார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல ஆத்மாக்கள் முன்சொல்லிய நான்காச் சிரமத்தை நண்ணியிருந்தாலும் நாடாதிருந்தாலும் அதனால் அவர்களுக்கு யாதொரு குற்றமுமில்லை. அவர்க ளிச்சாசுதந்தார்கள். ஓ சுகப்பிரமமே! இதுதான் ஞானவரம்பு. இதற்காதாரம் மோனவரம்பு. இது ஞானவான்கள் தேகத்தை யெப்படி வைத்திருப்பார்களென்று நீர் கேட்டபடியால் இப்போதுரைத்த இயற்கையின் படியே தேகாபிமானஞ் சிதைத்து, உடற் சார்பில்லாமல் தேகம் பிராரத்துவ கன்மபோகத்தைப் புசிப்பதற் கெடுத்ததென்று பூர்த்தியாய்த் தெரிந்துகொண்டு உடலுக்கு வளப்பம், இளப்பம், என்னவந்தாலுந் தன்னபிமானமென்பதில்லாமல், புளியும் ஓடும்போல் ஓட்டாமலின்று, எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் உணவென்று காட்டி, உண்மை ஞானத்தால் நீ யாரோ, நானோ என்று விட்டுப் பிரிந்திருப்பார்கள். இனிமேல் உமது தந்தையாகிய வியாசரிடத்திற்குச் சென்று, தன்னைத்தானையுந் தன்மையை விசாரித்து யாதினுஞ் சட்பந்தமில்லாமல் தனியே யிருப்பது தகுதி' என்று ஜனகமகாராஜன் சொல்லிச் சரணம் புகுந்தபோது பிரம்மகுல தீபமாகிய சுகயோகியானவர் கிருபாரோக்கமாக ஆசீர்வதித்து, ஆசாரிய பத்திசெலுத்திச் செலவு வாங்கிக்கொண்டு, வேதவியாசரிடத்திற்குவந்து பணிந்து, ஜனகனிடத்திலே போய்க் கண்டது முதல் இப்போதிவ்விடத்தில் நின்றதுவரைக்கும் நடந்த விர்த்தாந்தங்களைப் புகன்று, தாம் கேள்விப்பட்டு வந்த ஞானசாஸ்திரத்தின் நலத்தை யெல்லாஞ் சொல்லினர். அவரை வியாசர் குளிர்ந்தமுகமாய்க் காருண்யப் பார்வையுடன் சடாட்சித்து, 'அப்பா? ஞானசாஸ்திரங்களெல்லா நன்றாயறிந்து கொண்டாயல்லவா? இனி நீ இங்கேதானேயிரு' என்று சொல்லவும் அவ்வாறே தகப்பனுடைய சீஷர்களாகிய சுமந்தர், பபிலவர், வைசம்பாயனர், இம்மூவருடன் கலந்து, செயல் வேறு சிந்தனைவேறில்லாமல் வேதமோதிக்கொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்கிற நாட்களில் அருமையான வேதசாஸ்திர

புராணங்களை யெல்லாம் ஐயமறப் படித்திருக்கின்ற சீடர் மூன்று பேரும் ஆசாரியரைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி மெஸ்கரித்து, சிரத்திற் கரத்தைக் குவித்து, 'சுவாமி! தேவரீரிடத்திற் கற்றுக்கொண்ட வேத முதலியவற்றைத் தங்களுடைய போதனா சக்திப்பிரகாரம் பூலோகத்தி லிருக்கின்ற பேர்களுக் கெல்லாஞ் சொல்லி வைத்தால் உலோகோப காரமாயிருக்கும்; தங்களுக்கும் பிரதிஷ்டையுண்டாம். ஆதலால் அடியேங்க ளவ்வாறு சொல்லும்படி அதுக்கிரகம்பண்ண வேண்டும்' என்று வணங்கிக் கூறவும், மலரகிதரான வேதவியாசர் கைகத்துச் சொல்லுகிறார்—

ஓ மாணவர்களை! உலகத்திலுள்ள யாவருங் கடைத்தேறும் படியாக மெத்தவு ளல்ல வார்த்தையைச் சொன்னீர்கள். இது முக்கியஞ் செய்யவேண்டிய காரியந்தான். மேலும், ளல்ல நூல்களைக் கற்ற வன் தன்னைப்போற் பல்லோரும் ளல்லவராகப் போதித்து வைக்க வேண்டும். அப்படிக்குச் சொல்லிவைக்காத பேர் படியாத மூட ரிடத்திற் பயன்பட்டு, அவர்கள்செய்த தவங்கெட்டு, காளுக்கு நாள் குறுகிக் குன்றுவார்க ளென்றிருப்பது நீங்களேரதி யுணர்ந்தது தானே! அதற்கொரு திருஷ்டாந்தம் பாருங்கள். பஞ்சப்பிரணவ மந்திரமாகிய மௌனத்தி லிருக்கின்ற ரிஷிகள் மோட்சமடையும் போது தம்மைச் சூழ்ந்த சகலருங் கதிபெறவேண்டு மென்று உப தேசித்துப் போகின்றார்கள். அவர்கள் மறுவற்றனான இருதயர்களா கையால், தம்மைப்போல் மற்றையரையும் பார்க்கின்றார்கள். நீங்களு மப்படியே போதித்து உபசரிக்கவேண்டியது முறைமையே' என்று புகன்ற வேதவியாசரை அம்முனிவர் மூவரும் பார்த்து, 'அப்படிக்குத் தரும மிருந்தாலுந் தங்களுடைய பேரருளைப் பெருந்துணையா கக்கொண்டு போனால் எங்களுக்குப் பெருமையுண்டு. ஆதலாற் செலவுகொடுத்த தருள்வீ' ரென்று கேட்டார்கள். அச்சொல்லின் பொருளை யறிந்த வியாசர் மனமகிழ்ந்து 'ஓ அன்பர்களே! நீங்கள் எல்லா நூல்களையுஞ் சாம்பிரதாயமாய்க் கற்று என்னிலுஞ் சிறந்த கீர்த்திபெற்றிருந்தும், நாமேபோய் உலகத்திற் சொல்லிவைப்போ மென்று வித்தியாகர்வம் படையாமல் ஆசாரியருடைய அருளைப் பெற்று அப்பாற் போதிக்க வேண்டுமென்கிற அன்புடனே யிருந்தீர்களாகையால், நீங்கள் தான் எனக்குவந்த பிள்ளைகள்! இப்போதுதான் சந்தோஷப்பட்டேன். என்னிடத்திற் கற்றநூலுங் கேட்ட கேள்வியுஞ் சிறக்கக்கடவன' என்று புகன்று மூன்று பிள்ளைகளையும்.

எடுத்து மார்பிலணைத்து, முத்தமிட்டுச் சுகனைப்பார்க்கிலும் அதிகம் மென்று சொந்தப் பந்ததொந்தங்காட்டி, பூலோகத்தில் வேதங்களை விரிக்கும்படிக்கு அனுப்பிவிட்டு, தம் குமாரனுடனே பர்ணசாலையி லிருந்தார். அப்போது சரிசுமபதரி யென்னும் இசையை யாழி லேற்றி வாசிக்கப்பட்ட நாரதர் வந்தார். அவரைக் கண்டமாத் திரத் திற் பெரியாருக்குச் செய்யவேண்டுவன வெல்லாம் பிசகாமற்செய்து பூசித்த வியாசரை நாரதர்நோக்கி, 'சுவாமி! வேதவியாசமூர்த்தியே! நானிந்தத் தபோவனத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் சப்தமேக முழக் கம்போலும், சமுத்திர இரைச்சல்போலும், சற்றேனு மோயாமல் முழங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற வேதகோஷ்டம், இப்போது சற்றுமில் லாம விருப்பதற்குக் காரணமென்ன? விருக்க மிருக்குமிடத்தில் வேரிருக்கவேண்டும், வேதவிருக்கமாகிய தேவரீரிருக்கும்போது சுற்றிலும் பரவிப் பற்றியிருக்கும் வேராகிய சீடரைக் காணோமே! இஃதென்ன காரணம்?' என்று வினவ வியாசர் சொல்லுகின்றார்—

‘ஐயா மகதியாழ் முனியே! இந்தக் கர்மபூமியிலுள்ள பிராமண ருக்கு வேதமோதி வைக்கும்படிக்கு என்னிடத்தில் வாசித்த சீஷர் களை அனுப்பிவைத்தேன். இவ்விடத்திற் படிப்பவரொரு மில்லாமை யால், வேதமோதுகிற சந்தடி அற்றிருக்கின்றது. மேலும் உம் முடைய கடாட்ச வீட்சண்ணியத்தினால் என் பிள்ளையாகிய சுக னும் நானும் பூமியெல்லாந் திரிந்து, வண்டுபோற் சுழன்று, வேதந் துக் கொள்ளாவிட்டால் வேதம் பரவுகிறதா யிருக்கவில்லை’ யென்று சொன்னார். அந்தப் பேச்சைக்கேட்ட நாரதர் ஆனந்தித்து, ‘ஐயா வியாசமுனியே! இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிப் போதித்துத் திரியவேண்டியது முறைமைதா’ நென்று சொல்லிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார். இப்பால் வியாசர் சுகயோகியுடன் கடல்குழந்த காசினியை வலமாகத் திரிந்து, தமது பிள்ளைக்கும் பூமியிலுள்ள பிள்ளைகட்கும் வேதாத்தியயனம் பண்ணிவைத்து, சாங்கமாய் நான்கு வேதமும் வரும்படியாகப் பண்ணி, வேதாந்த ரகசியமும் விளம்பி யருளினார். பிற்பாடு ஆகாயகங்கையில் ஸ்நான மாட வேண்டுமென்று பிள்ளையை ஒருபக்கத்தில் நிற்கவைத்து ஸ்நானஞ் செய்யப்போனார். இப்பாற் சுகப்பிரமம் ஒரு சுசியாகிய பூமியிலிருந்து வேதபாராயணம் பண்ணும்போது, சிவந்த ஜடாமுடி தூரியாகிய நாரதர்வந்து சுகரைப் பார்த்து, ‘அப்பா! நீ பூரணசப்த

மாய், தொனியாய், நாதமயமாய், கீதலலிதமாய் வேதமோதுவதைக் கேட்டு உன்னைப் பார்க்கவந்தேன். மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்தேன்; ஆனந்தமாச்சது! உனக்குவேண்டிய காரியத்தை விரும்பிக் கேட்டால் நான் கொடுக்கிறே' னென்றார். அதற்கவர், 'சுவாமி எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம். என்னை யின்னானென்றறிந்து அப்பால் என்னை யென்பதும், அறிந்தவ னென்பதும், அறியத்தக்க தென்பது மற்றுச் சுகமுற்றிருக்கும்படிக்கு வரங்கொடுக்க வேண்டுமென்று வழுத்தினார். அதைக்கேட்ட நாரதர் மகாசந்தோஷ மடைந்து, இவனுக்குப் பிரமஞானம் போதிக்க வேண்டுமென்று தன் மனதில் நினைத்து, நாமிவ் வுலகில் விதைக்கப் பருவகாலம் பார்த், திருந்த பொருளைக் குறித்துக் கேட்டபடியால், இப்பொருளுக் குரிய வன் இவனே யென்று வேதமுடிவின் சாரத்தை விளம்பத் தொடங்கினார்.

'ஓ வேதாந்தசாரம் அறிவதற்கு மிகுமோகியாகிய சுக யோகியே! வருணம் நான்கு, ஆச்சிரமம் நான்கு, இவற்றன் பிரம, ஸூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரமென்பன வருணம். இவ் வருண நான்கும் அஞ்ஞானப் போர்வை யல்லது வேறில்லை. உயர்ந்தஜாதி யிதுவென்றும், இதுவே தாழ்மை யென்றுமில்லை. அஞ்ஞானமகன்ற விஞ்ஞானம் எந்த இடத்தில் விளங்குகிறதோ அதுவே பிரதானம். கருமத்தினாலே ஜாதியல்லது, ஜன்மத்தினாலே ஜாதியில்லை. ஜாதமென்பது பிறப்பு. ஜாதியென்பது அப்பிறப்பில் ஆண் பெண் அலியென்னும் பிரிவு. இவ்வாண் பெண் அலியென்னும் பிரிவில் உயர்வு தாழ்வு பேசுவதெல்லாம் அஞ்ஞானம். பிரமசரிய கிரகஸ்த வானப்பிரஸ்த ஸன்னியாசத்துவ மென்பன ஆச்சிரமம். இவ்வாச்சிரம நான்கும் பிரபஞ்சமயக்கமே யன்றி வேறில்லை. பிரம சாரியென்பவன் விரதியாய்ப் பிச்சையேற் றுண்பவன். கிரகஸ்த னென்பவன் நாட்டிலிருந்து இல்லறஞ் சேர்ந்து கடிப்பவன். வானப் பிரஸ்த னென்பவன் காட்டிலிருந்து துறவறங்காட்டி நொடிப்பவன். இம்முன்றிலும் பயனில்லை. அப்பால் யதியாச்சிரம மொன்று. இதைத்தான் பெரியோர்கள் பெருமையுள தென்று ஒப்புக்கொள்ளுவது. ஆயினும் இதற்குத் தயாரசமுஞ் சத்தியமும் இருக்கவேண்டியது. இவ்விரண்டிற் கடுகத்தனை தப்பிப்போனால் மலையத்தனை நரகம் வந்து முன்னிற்கும். தெரியாமற் றவறினே னென்றாலும், உயர்ந்த படி யுற்றோனாதலால் தண்டனையதிகம். மற்றவைகளில் வண்டியுருளை

போற் கீழ்து மேலதாய்ச் சுழன்று கொண்டிருக்கப்பட்ட ஜனன் மரணமானவை தீரா. இவை யென்றைக்குத் தீருமென்றால், நாமென்பது நசிந்து, நமதென்பது தவிர்ந்து, ஆணவமல மகன்றதா னாற்றீரும். அப்போது சராசரகோடியாயுள்ள சகலாத்மாவர் தானே யல்லது, வேறில்லை. சமஸ்த தேகாதிகளெல்லாஞ் சம்பந்த மாயை. ஆத்மாபரிசுத்தம்! அது மாயாமயக்கத்தி லகப்பட்டு மருண்டுகிடக் கிறது. களங்கசுகிதமாகிய உடலுக்குங் களங்கரகிதமான உயிருக்குங் சம்பந்தமில்லை. இதை என்றைக்கு யதார்த்தமாகக்காண்பானோ அந்த யிடமே மோட்சம். அப்போது, நிராமயமும், நிட்களமும், நிர்விகற்ப மும், நிற்குணமும், தானே யாவான். இப்படிக்கு இருளுமொளியு மில்லாத இடத்திலிருந்து பார்க்கிற சகலமும் எளிதில் வெளிச்ச மாய்த் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட ஞானசொரூபியாய்த்தானிருக்க, அதை விட்டுவிட்டு மாயாமயக்கமாகிய உலகத்தைத் தானென் றெடுத்து மேற்போட்டுக்கொண்டு தனக்குரிய ஞானசொரூபத்தை மறந்து எத்தனைநாள் திரிகின்றானோ அத்தனைநாளுந் தன்னைத் தானறிகிற தெளிவு வரமாட்டாது' என்று சொல்லி நாரதர் போயினர்.

இப்பாற்பிரபஞ்சவாஞ்சை மயக்கத்திற் படியாமல் தற்சுபாவ தற்சொரூபமான சுகயோகியானவர் தமக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணிவைத்து அநுபோகமுங் காட்டிய ஆசிரியர்போன திக்கை நோக்கி அன்பாப்த் தீர்க்க தெண்டஞ்செய்து, ஜோதிவிளக்கமான சுத்தஞான சமுத்திரத்தில் மூழ்கி, ஜனனக் கடலைத்தாண்டி, எங்குந் தானாகிய பிரம்மஞானம் விளங்கி, நற்றவமுடைய உத்தரதிசைக்குப் போகவேண்டுமென்று வியாசர்பாற்சென்று பணிந்து செலவு கேட்டார். அதற்கவர் “அடாசுதனே, என்னைப்பிரிய உனதுமன மெப்படிக்கிசைந்ததோ அப்பா என் பிரியமானவனே” யென்று இரங்கினார். அக்காலையிற் சுகயோகி நாரதருணர்த்திய ஞான நிச்சயத்தை யெடுத்துக்காட்ட, அதைக்கேட்ட, வியாசர் பிரமித்துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, சுகுணமானபிள்ளை தம்மைவிட் டகன்று போகின்றானே யென்னுங் கிலேசத்தால் ஒன்றுந் தோன்றாதவரா யிருந்தனர். இப்படி பெருந்துயரப்படுகிற பிதாவைப் பிள்ளை தேற்றி, பொருமலை மாற்றி அதிதீவிரமாகிய யோகப்பரியேறிப் பூலோகத்தைப் பிரிந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் போகின்றார். அப்படி யவர் போகும்போது மேலோக வாசிகளாகிய தேவர்கள் கண்டு அநேகங்கோடி சூரியப் பிரகாசம்போற் சுகப்பிரம்ம் இதோ

போகின்றாரென்று பூரித்து ஆ ஆ இவர்களுஞ்செய்த நலம் யாதோ? வேதவியாசரிழைத்த தவ மெத்தன்மைத்தோ? இந்தப்பிள்ளை பிற விக்கியானோதய மூர்த்தியாய் ஜனித்ததே.” என்று யாவருங் கரத்தைச் சிரத்திலேற்றிச் சிவசிவவென்று தியானித்துத் தரிசனங் கண்டு தெளிவுகொண்டிருந்தார்கள். இப்பாற் சராசரங்களியாவும் தாமா யிருக்கப்பட்ட சுகயோகியானவர் பிரசண்ட மாருதவேகம் பின்னிட்டுப் போகும்படியாய்த் தாம் முன்னிட்டு வடவாமுகத்தை நாடிவருகிற வேளையிற் சகலசராசரங்களையும் பார்த்து, “உங்களிலே ஒருவன் தான் எவனோவென்றும் இன்னொன்றென்றும் யானென் றுமுரைத்து, லோகோபகாரத் தந்தையாகிய வேதவியாசர் இந்த வழியேவந்து மைந்தாவென்று என்பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவா ராகில், நீங்களியாவரும் ஏன் ஏன்—என்று சொல்லுங்கள்” என் றியம்பி அவ்வாகாயமார்க்கத்திற் சோதிமயமாய்ச் செல்லுகின்றார். அப்போ தவ்வாகாயமளாவிய சுகரங்களையுடைய மலைச்சுனைகளில் தீர்த்தமாடவருகின்ற தேவஸ்திரீகள் வஸ்திரங்களைக் களைந்து வைத்து நிர்வாணமாய் நீராட, அக்காலையில் அந்த வழியாய்ப் போகிற இந்தச் சுகயோகியை யவர்கள் பார்த்து, நாணமடமச்ச முதலியவைகளில்லாமல், தங்களிச்சையின்படிக்கு ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக்கண்ட சுகப்பிரமம் விகற்ப மில்லாமல், பிரமஞ்ஞானத்துடன் செல்லுகின்ற தமது விசையினுற் பர்வதங்கள் மலைகள் விருட்சங்கள் ஆகிய இவைகளெல்லா மசைந் தும், முறிந்தும், ஆறுந்தும், ஒடிந்தும், படிந்தும் பொடிப்பொடி யாய்ப் போகத்தக்கதாக மகாமேருவுக்கு வடபாரிசத்திற் புகுந்து போய்விட்டார்.

இப்பால் இரணிய கருப்பனுக்குச் சமானமான வேதவியாசர் அரணிய லுற்பவித்துப் பிரிந்துபோன ஒப்பில்லாத புத்திர சோகத்தினால் அவர் போனவழியைத் தொடர்ந்துபோகின்றார். அப்போது இமையாநாட்டத்தவர்க ளெல்லோரும் பார்த்து “ஐயா! உம்முடைய குமாரன் இளஞ்சூரிய பிம்பம்போல் ஆகாயமார்க்க மாய்ப்போனார். அவர்போன வேகத்திற் பர்வதங்களுங் குலுங்கிப் பட்சிமிருகங்களுங் கலங்கி, விருட்சங்களும் விலங்கிப் போய்விட்டன. இன்னேர மவர் நெடுந்தூரம் போயிருப்பார். நீர் நடக்கிற நடைக்கும் அவர் சென்ற வேகத்திற்குஞ் சரிப்படாது. நீர் அவரை எந்த நாளிலே காணப்போகின்றீர்? ஏதேது, கண்டுபிடிக்கமாட்டீர்! வீணே

விண்ணிலையாதீர். இந்தமட்டில் மனந்தேறிச் சுகமாய்ப் பூமியி
 விழிந்துபோமென் றுரைத்தனர். இப்படி சொல்லியும் அச்
 சொல்லைத்தட்டி, பிள்ளையைப்பற்றிப் பெருங்காட்டைச்சுற்றி, பெரு
 மூச்சுவிட்டு ஒருபர்வதத்திற்போயிறங்கினார். அவ்விடத்திலுள்ள
 சுணை நீரில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த தேவஸ்திரீகளியாவரும்
 வியாசரைக்கண்டுங் காணாததற்கு முன்னே வெட்கப்பட்டு,
 வஸ்திரங்களினால் மானத்தை மறைத்துக் கொண்டார்கள். அதை
 வியாசர்கண்டு சற்று நின்று, இதற்குமுன் இத்தவழியிற்போன
 ரிஷியைப் பார்த்தீர்களாவென்று அவர்களைக் கேட்டார். அதற்
 கவர்கள் ஆமென்றார்கள். ஆனால் அப்போது இப்போதுடுத்த ஆடை
 யைத் தரித்தீர்களா இல்லையாவென்றார். இல்லையென்றார்கள். ஓ
 தேவஸ்திரீகளே! முன்சென்றவன் என்மகன். நானவனைத் தேடி
 வந்தேன்; என்பெயர் வியாசன். அவனும் புருஷன். நானும் புருஷன்.
 அப்படிக்கிருக்க அவன் போனபோது அச்சமில்லாம லாடிக்கொண்
 டிருந்த நீங்கள் என்னைக்கண்டு லச்சைப்பட்டு வஸ்திர முடுத்துக்
 கொள்ளவேண்டிய பரிசென்ன? இந்தப் பேதத்தைப் ப்கருங்க
 ளென்று கேட்டனர். அதற்குத்த உசிதகசித உத்தமஸ்திரீகள் “ஐயா
 வியாசரே முன்னேபோன முனிவரானவர் மோகமாயை யற்றவர்;
 சொருபக்கியானமுற்றவர். அதனாலெங்கு மவராயிருப்பாரென்
 றுணர்ந்து நிர்வாணதசையினின்று ஸ்ரானம் பண்ணினோம். அவர்
 மாயாப் பிரபஞ்ச மயக்கறுத்த ஞானவானாதலால், எங்களுக்கு
 அவரைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய சம்பந்தமில்லை. எங்களுக்கு அவர்
 வரம்பு. அவருக்கு நாங்கள் வரம்பு. நீர்வ்வாறல்ல. இப்பிரபஞ்ச
 மாயையின் மூழ்கிய பெரிய ஞானி. உம்மைப்பார்த்தவுடனே
 உடலங் கம்பித்து வெட்க மேலிட்டுப் புடவையை உடுத்துக்
 கொண்டோம்” என்றார்கள்.

இம்மொழியைக்கேட்ட வேதவியாசருக்குத் தெளிவுபிறந்து
 நிரம்பிய விசனமாய் நெடுமூச்செறிந்து பிள்ளையை நினைந்து
 நினைந்து, பிரிவாற்றாமையாற் பெருங்குரலிட்டு, “அப்பாமகனே!
 நினைந்து” என்று கூவத்தலைப்பட்டார். அப்போ தங்ஙனம்
 ஐயாசுதனே” என்று கூவத்தலைப்பட்டார். அப்போ தங்ஙனம்
 நிலைத்த மலைகள், மரங்கள், செடிகள், செட்டுகள், முதலியனவும்
 ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவீராய்க்கூடிய ஆத்மகோடிகளியாவும், அண்ட
 ரண்டங்களும் ஏன் ஏன் ஏன் என்றெதிர்பொழி ஈந்தன. அது
 சிகட்ட வியாசர் வெருண்டு, “நமது புத்திரனைக்கூவினால் இந்தப்

பூமிமுதல் மகாபூதங்களெல்லாம் ஏனென்று கேட்கின்றன. இதை யோசிக்குமிடத்தி லிப்பூமியாயும், இப்பூமியிலுள்ள பொருள்களாயும் பஞ்சபூதங்களாயும், இப்பஞ்சபூத பேதங்களாயும், சகலாத்ம கோடிகளாயும், பரவிய பாப்பிரம்மம் ஒன்று. அதை நீ தெரிந்து கொள்ளாமல் தகப்பனென்கிற பெருமையும் தனயனென்கிற அருமையும் பாராட்டுகறாய். பிள்ளையார் தந்தையார் யாருக்கார் பிள்ளை, யாருக்கார்தகப்பன், நீவேறு நான்வேறென்பதென்னே? எல்லாமொன்றேயன்றி வேறென்பதொன்றுமில்லை—என்றின்றுமுத லென்றுங் கண்டுகொள்” என்று அறிவுறுத்துகிற மொழியாக்கும் பிறந்ததென்று தெளிந்து வேறொன்றுந்தெளியா மனதினையுடைய வராகி, ‘ஓ என்செல்வனே ஓ என்சிறுவனே! ஓ என்சேயனே!’ என்று மகாதிகிலுந்துயருமாயிருந்தார். இப்படிக்கு பிரபஞ்ச ஆசாபாச மென்னும் ஆபாசமகற்றிய வேதவியாசரும் புத்திரப்பாசப் பற்று விடாமல் தெய்வமே தெய்வமேயென்று தியங்கியங்கினார். அந் நாளில் பிர்மா, விஷ்ணு, தேவேந்திரன், முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள் யக்ஷகின்னர கருடகார் திருவர், சனகாதிமுனிவர் சிவகண பூதகண இராக்ஷசகணங்கள், ஆகிய இவர்களுடன் பச்சைக்கொடியாகிய பார்வதி கலந்தபாகராய் பவளம்போன்ற பரமசிவன் இடபவாகனரூடாகி, மான்மமூசுதூர்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரத்திரிசூல டமரக கபாலமுடைய கோலத் தோடு ஆலகாலவிடத்தைப் பட்சித்து அரியயனாதிகளாகிய தேவர் களை ஆதரித்த கருணாரசத்தைவகித்து எல்லாவற்றிற்கு மூலகாரண முதல்வனாயிருந்து அருளமுதூட்டி யாதரிக்குந் தமது கிருபா நோக்கத்தைப் பரப்பி வேதவியாசரிடத்திற்குவந்து பெருங்காட்சி யாய் நின்றனர். அப்போது வேதவியாசர் எழுந்து, அநேகவிதமாக விழுந்து, சாமவேதகானஞ்சாற்றிப் பரவசமடைந்து, பாயுங்கண்ணீ ருடன் எண்புகளுருகப் பட்சமாகக் கூத்தாடித் தம்பிள்ளையைப் பிரிந்தவருத்தமும் பாசபந்தப் பொருத்தமும் பறந்தோடிப் போகும் படியாய்ச் சிறந்த தேவாதிதேவனைப் பணிந்து, மீட்டுமெழுந்திருந்து கைகட்டி வாய்பொத்திப் பத்தியுடன் புத்தியாய்ப்பாடினார்.

அதற்கெம்பெருமானாகிய சாம்பவமூர்த்தி வியந்து புகழ்ந்து சிரக்கம்பஞ்செய்து, “ஓ பேரறிவுடைய பெரியோனே! நீ பூர்வ காலத்திற் பூரணஞானத்துடனின்றி நம்மைக்குறித்துத் தபசுபண் ணியபோது உனக்குவேண்டிய தென்னவென்று நாம்வந்துகேட்க

பஞ்சபூதத்தையும் ஜயிக்கத்தக்க பாலகன் வேண்டி மென்றாய். நாமல் வாறே பட்சமாய் அதுக்கிரகம் பண்ணினோம். அவ்வாறே பிறந்த புத்திரன் பரமானந்த ஞானத்தைப் பெற்று, ஒருவரும் பெறுதற்கரிய புகழைக் கைக்கொண்டு பெரியவனானான். நீர் பிரபஞ்ச மாயையி லழுந்தி, அறிவீனரைப்போல அன்பப்பட வேண்டிய காரணமென்ன? நீ வேதஞ்சுரக்கிற வாக்கினால் மெய்ஞ்ஞான சொரூபமெல்லாம் விளம்பிவிட்டு இப்போது காண்முனையைக் குறித்துக் கவலைப் படுவது நியாயமோ? இப்பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதமாகிய ஞானத்தி லிருக்கிற பேர்கள் சமூகவிசாரத்திலுந் தழுவி, தாங்கொண்ட கருத் திற்குத் தவறுதல் வாராமற் பிள்ளைப்பூச்சிபோற் பூரணகளையுடன் பொருந்திவாழ்வார்கள். அப்படி யல்லாமற் பரிபூரணஞானம் பெற்ற பாக்கியனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்கிற மனவலிமை யுடன் அவனைத் தேடிப் புறப்பட்டது உனக்கு முறைமையோ? அப் படிக்கு நீ போனாலும் அவனுனக்கு அகப்படமாட்டான். ஒருவேளை யகப்பட்டாலும் உன்னுடனே கலந்திருக்க வரமாட்டான். பூமி, கடல், மலை, மேகம், சந்திரசூரியர் முதலாகிய பிர்மாண்டமுள்ள வரையி லும், உனது பெயரு முனது பிள்ளைபெயரு நிலைநிற்கும்படி கீர்த்தி தேடிக்கொண்ட மைத்தனைக் குறித்துச் சிந்தனைப் படுவதை மறந்து விடு. ஆனால் காணவேண்டுமென்று எப்போது நீ அபேக்ஷிக்கின் றாயோ அப்போது உனது பிள்ளையின் சாயை உனக்குத் தோன்றும் படியாய் வரங்கொடுத்தேன். நீ பூலோகத்திற்குப்போ” என்று செலவுகொடுத்துத் தருமசமுத்திரத் தாணுவானவர் மறைந்துவிட் டார்.

இப்பால் வியாசர் பரமேஸ்வரருடைய அதுக்கிரகத்தைப் பெற் றுத் தம்முடைய பர்ணசாலைக்கு வந்து மனோநிச்சயம் வைத்து மைந்தன் பிரிவை மறந்து, உலகத்தாருக்கு உண்மை ஞானத்தை அவர் தெரிவிக்காமல் ஒரு பரியாயமாய்ச் சொல்லி, வேதநான்கை யும் விரிந்த புராணங்களையுந் தழுவி நடக்கும்படி போதித்து வருகின் றார். இவ்வாறு போதித்து நடத்திக்கொண்டு வரும்போது உண்மை ஞானம் விறுதாவாய்ப் போய்விடுகிறதே யென்று விசனப்பட்டு, ஆயி னும் இதை யொருவருக்கும் விளம்பலாகாது; ஏனெனில், நாரதர் நம் முடைய பிள்ளைக்குப் பூட்டைத் திறந்து காட்டிவிட்டுப் போயினார்; நாட்டைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த நமது மகனாகிய நல்லறிவாண்மை படைத்த சுகன் பக்குவப் பட்டிருந்தமையால், காட்டிய கற்பூரதீபச்

சோதிபோற் கலந்து பரிபூரண பாக்கியவானானான். ஆதலால், இனி நாம் செய்யவேண்டுவதிதுவே” யென்று இகத்தைத் தழுவி அதற்கு வேண்டிய சாத்திரங்களை யெல்லாம் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்— என்று சகலகலைஞான சம்பன்னராகிய பிஷ்மர் விளம்ப, இதைச் சகலமான பேருங்கேட்டு அறுவகைப் பகைகளையு மறுத்து, அப் போதே ஞானம்பெற்ற அன்பர்களைப்போல் மகிழ்ந்து புராண வைராக்கியப் புனிதரானார்கள். இந்தச் சுகப்பிரம்மத்தின் சரித்திரத் தைப் படித்தபேருங் கேட்டபேரும் லோகவாழ்க்கையில் மூழ்கி யிருந்தபோதிலும், நொடிக்கு நொடி மனத்தெளிவும், அப்போது நேரிட்டிருக்கிற வியாதியும், மனோவியாதியு நீங்கித், தூய்மையும், இரக்கமும் உடையவராவார்கள். மேலும், ஒருக்கால் நாரதர் பதரி காச்சிரமத்திற்குப் போய்ப் பேசுகிற சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்டிருக்கெவென்று காங்கேயர் பகரத்தொடங்கினார்—

பிரமதரிசனத்தைப்பற்றிக் கூறிய நாரதமுனிவர் கதை

ஓ தபாளுவாகிய ஜனார்த்தனனுக்கு மைத்துனனான சதுர்னே! மூலக்கமலத்தில் முளைத்த முதல்வனான பிரமாவின் புதல்வராகிய நாரதர் பூமண்டலமெல்லாம் திரிந்து, மகதியாழ்பாடி வரும்போது பதரிகாச்சிரமத்தின் வழியாய் வந்து, அங்கிருந்த மகாநுபாவராகிய நாராயணமூர்த்தியைக் கண்டு, அவரிடத்தில் மிகமதுரவாசகமாய் இதனைப் பேசினார்.—“ஓ ஐயரே! ஆன்மாவானது சொல்பமான துருத்திபோன்ற பருத்தவுடம் பெடுத்ததற்குப் பயனென்ன என்று விசாரிக்கு மளவில், பரப்பிரம்மத்தை உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்க ஏகசோதிமயமாய்க் காண்பதே உறுதி யென்பதாய்ப் பெரியோர்க ளெல்லோரு மிசைத்திருக்கின்றார்கள். ஓ நடலைக் குற்றங்களைக் களைந்த நாராயணரே! அந்தச் சூட்சுமத்தை அடியேனுக்குத் தேவரீர் அருள்செய்யக் கோருகிறேன்” என்று வினவு, நாராயணர் “ஓ நாரதரே! இப்போது ரீரிசைத்த சோதியை உள்ளும் புறம் பும் பார்ப்பதே உண்மை ஞானம். உள்ளே யெந்த ஆனந்தத்திற் கண்டானோ அந்த ஆனந்தமாகப் புறம்பிலுங் காணவேண்டும். இவையல்லாமல் மகாமேருவுக்கு வடபுறத்திற் போகிற பேர்களுக்கு கெல்லாஞ் சுத்தமுத்தி யென்று சுருதியும் ஆகமங்களுக்குச் சொல்லு கின்றன. சுத்தாதத்துமாக்களெல்லாம் அங்குள்ள சுவேதவனத்தி லிருக்கின்றார்கள். அங்கிருக்கின்ற ரிஷிகளியாவரும் வெண்பா யிருப்பார்கள். அங்கே மெய்யல்லது பொய்யென்பதில்லை. இவ்வித

வியல்போடுங்கூடி யெண்ணற்றவரா யிருக்கின்ற அவர்கள் எல்லாஞ் சக்கிராங்கதனாகிய விஷ்ணுவைச் சதாகாலமு நினைத்து, சந்தி ஜப மந்திர முதலிய யாவும் அச்சோதிக்கே வகுத்துச் சலனமில்லா திருப்பவர்கள். அப்போர்ப்பட்டவர்கள்தான் அந்த அருட்சோதியைத் தரிசிப்பார்கள். ஒ வேதமுனியே! நீரும்போனாற் காணலாம்” என்று சொல்ல, நாரதர் மனமகிழ்ந்து மேருவுக்கு உத்தரபாகத்திற் சென்று, நாராயணர் நவின்ற காட்சியெல்லாங் கண்டு, மீட்டும் பூலோகத்திற்கு வந்து சகலருக்கும் விளம்பினார். வசுவென்னும் ராஜன் அந்தப்பிரகாரம் வெளிச்சத்தைக்கண்டு மோட்ச மடைந் தான். ஜீவசிருஷ்டி செய்கின்ற பிரமகுமாரனாகிய அத்திரி மகாரிஷி யும் அந்த ஒளியைப் பார்த்து உள்ளந்திருந்தினார். பிரமாவினாலுங் காணப்படாத விஷ்ணுவினுடைய திருமேனிப் பொலிவை யாவரார் காணக்கூடும்? கண்டாற் பதவி கைகூடும்” என்று சொல்லிய பிஷ்மரை இராஜவரோதயனாகிய தருமராஜன் பணிந்து, “ஐயா! கிருதார்த்தனானேன். சகல ஜனசமூகங்களுக்கும் பொருந்தும்படி யூரய்ச் சமமான தருமமொன்று சொல்லவேண்டும். அந்தத் தருமத் திற்கு ஒன்று நிகரில்லாதிருக்க வேண்டும். என்றென்றைக்கும் நிலை யானகாரியங் கொடுப்பதா யிருக்கவேண்டும். பிராணிகள் அதை யனுஷ்டிப்பதற்குச் சுளுவாயுமிருக்க வேண்டும்” என்று கேட்ட விரதசீல பிஷ்மர் வியந்து புகழ்ந்து மகிழ்ந்து சொல்லத் தொடங்கி னார்.

பரமதருமத்தைப்பற்றிக் கூறிய பிருகுவேதியன் கதை

ஒ பல்லுயிரையுந் தன்னுயிர்போற் பாதுகாக்கும் பரதகுல சிகாமணியே! முன்னொரு காலத்தில் நாரதர் தேவேந்திரனிடத்திற் குப்போனார். அவனிவரைக்கண்டு எதிர்கொண்டு பிரதக்ஷண நமஸ் காரஞ்செய்து, ஓராசனத்தி லிருத்திச் சோடசோபசார பூஜைகள் புரிந்து, “சுவாமி இங்கு தேவரீர் எழுந்தருளுவதற்கு அடியேன் என்னதவமிழைத்தேன்” என்று தோத்திரம்பண்ணி ஆசீர்வசனம் பெற்றுக்கொண்டு நின்றான். அவனை நாரதமுனிவர் சிங்காசனத்தி லுட்காரச்சொல்லி, ஒருவர்க்கொருவர் கேஷமவிசாரணை செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது இந்திரன் “ஐயா நாரதரே! பூமியில் அற்புதங்களேதாகிலு முண்டோ? அப்படிக்குண்டானாற் சொல் லும்” என்று தூண்டினான். நாரதர் அந்த இந்திரனைப் பார்த்து “ஓ வஜ்ஜராயுதனே உலகத்தாரைக் கடைத்தேற்றி வைப்பதற்

காகவந்த கங்கைக்கரையிற் பத்மநகர மென்றொரு பட்டணமுண்டு. அதிற் பிருகுவென்னும் பிராமணனொருவன் சகலகோடி பிராணிகளையுந் தன்னுயிரேபோற் பார்க்கப்பட்ட தயாரசகுணமுடையவனாயிருந்தான். அவன் நித்திய சத்தியவிரதன்; யாவரும் நல்லவனென்று கொண்டாடப்பட்ட பேர் பெற்றவன்; கோபத்தைக் கோபித்தவன்; உத்தமஸ்திரீயை வேட்டவன்; பெருமையான பிள்ளைகளைப் பெற்றவன். வந்த விருந்துக்குபசரித்து இனிமேற் வரப்போகிற விருந்துக்கு எதிர்பார்த்திருப்பவன்; பாக்கியத்திலும், யோக்கியத்திலும், சிலாக்கியமானவன்; நோயற்ற வாழ்வுடையவன். இப்படிக்கொன்றிலொன்று குறைவில்லாமல் நிறைவாக வாழ்ந்து வருகிறநாளில், தருமசாஸ்திரங்களையும் நீதி சாஸ்திரங்களையும் படித்து, அவ்வவற்றினுட்பாதுட்பங்களை வடித்து, சகல ரகசியங்களையும் தேர்ந்து தெளிந்து, அநேக தருமங்களிற் பரமதருமமெதுவென் றறிய வேண்டுமென்று மேலுமேலுஞ் சாஸ்திர விசாரணைசெய்து, மேலோராகிய மெய்யறிவோர்களையுங் கேட்டு, ஒருவரும் தெரியச் சொல்லாமையாற் கிரகஸ்தாச்சிர மத்திலேயே வாழ்ந்துவந்தான். இப்படி நெடுநாள் கடந்த பிற்பாடு ஒருநாளவனிடத்திற் சவுனகரிஷீஸ்வரர் வந்தார்.

அவரை அவ்வந்தணன்கண்டு வணங்கிப் புட்பார்ச்சணைபுரிந்து, அன்னவாகனக் கடவுளுக்கொப்பானவரே வாருமென்று உபசரித்து, போஜனமுண்பித்து, அவரால் மங்களாசனம்பெற்று, “சுவாமி! தருமங்களில் மேலான தருமமென்ன? அதை யெனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுந் தேவனே” என்று சிந்தித்தான். அதற்கு முனிவர், “அப்பா! நீ கேட்ட தருமத்தைப்பற்றிப் பல நூல்களும் பலவாறாகப் பேசியிருக்கின்றன. உலகத்திற் சிலபேர் சத்தியமென்றும் சிலர் தயாரசமென்றும், சிலர் கொல்லாமையென்றும், சிலர் விருந்தினரை உபசரித்த லென்றும், சிலர் வேதவிதியாகிய ஆச்சிரமங்களென்றும், சிலர் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கின்ற உண்மைப்பொருளுதுவோ அதுவென்றும் பேசுவார்கள். அப்படிச் சிறுப்பதால், தருமங்களில் இன்னது மேலாகிய தருமமென்று விளம்புவதற்கு நான் பாத்திரனல்லன். ஆனாலுங் குற்றமில்லாத நற்றவங்களைச் செய்கின்ற ஷமிசாரணியத்திற்குப் பக்கத்திற் கோமதியென்னுந் தீர்த்தக்கரைக்கடுத்த பத்மதடாகமென்னு நகரமுளது. அதிற் பத்மனென்னும் பேர்பூண்ட மகத்வமுள்ள சர்ப்பராஜன் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க

கின்றார். அவர் (இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல) என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தைப்பிடித்து, அதற்குவேண்டிய கருவி நூல்களெல்லாம் படித்து, கிரகஸ்தாச்சிரமத்தைக் கிரமமாய் நடத்திவருகின்றார். அவர் மகத்தாகிய தருமசொருபி. நித்தியப்பிரமாணத்திலேயிருக்கப் பட்டவர். ஆகந்த சமுத்திரத்தைக் கண்டிருக்கப்பட்ட போர்களுக் கெல்லாம் புண்ணிய தருமங்களைவிர்த் துரைக்கப்பட்டவர்; நல்ல மகாத்மாக்கள் மகா தபோநிதிகள் பிதிர்க்கள் இவர் முதலிய பேர் களுக்குப் பூஜை பண்ணப்பட்டவர். அவருடைய பெருமையை ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லப்படாது. அருடைய ரூபஞ் சர்ப்பமென்று கிணையாமல், நீ யவரிடத்திற்குப்போய் கேட்க வேண்டிய சந்தேகங்களைக் கேட்டு உண்மை யறிந்துகொண்டு வரலாம் ” என்று புகன்று தமதாச்சிரமத்திற்குப் போயினார்.

அவர் போனவுடனே பிருகுவென்னும் பிராமணன் ஆசையும் அன்புமேலிட்டு, பத்மனென்னும் பாக்கியவாளைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் பக்திமேலாகி, தன்னுடைய பெண்சாதி பிள்ளை பந்து மித்திரர் யாவரையுங்கூட்டி நல்லவார்த்தை சொல்லி, இந்த வர்த்தமானங்கடையுந் தெரிவித்து, அவர்களிடத்திற் சந்தோஷமாக உத்தரம் பெற்றுக்கொண்டு, மகாரிஷி கூறிய அடையாளப்படி தேடிச்சென்றான். இவன் அவன் வீட்டுக்குப் போனபோது அந்தப் புண்ணியனாகிய பதுமன் வீட்டிலில்லாமற் அப்பாற் போயிருந்தபடி யால், அந்த நாகராஜனுடைய பெண்சாதியாகிய தருமசீலியென் பவள் இந்தப் பிராமணனுக் கெதிரில்வந்து பாதபூஜைபண்ணி, அர்க்கியபாத்திய ஆசமன்யமுங்கொடுத்து, வீட்டுக்கு ளைழத்துச் சென்று, “ஓ ஆண்டவனே! தேவரீர் வந்தகாரியம் யாதோ? அதனை யடியாளுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று நமஸ்காரஞ் செய்தாள். அந்தப் புண்ணிய குணவதிசெய்த உபசாரத்தினால் அவள் புருஷன் இன்னிலை யுடையவனென்றும் அவர்களின் இல்லற தருமமு நல்லறமாமென்றும் நிதானித்து வேதங்களை யாராய்ந்த வேதியன் மிகப்பயந்து, வெகுவாய் நயந்து, “அம்மணி! சில சந்தேகங்களை உமது நாயகனால் அறிந்துகொள்ளவேண்டி வந்தேன் ” என்றான். அதுகேட்ட மாதா “ஐயரே! என்கணவர் வாரிசு நண்பனாகிய சூரியபகவானிடத்திற்குப் போயிருக்கின்றார், அவர் வருவதற்கு எட்டுநாள் செல்லும்” என்று அதிகபக்தியும் அன்பும் பாராட்டிச் கொன்னாள். அந்தப்பிராமணனைக்கேட்டு “அவரப்

படியே வரட்டும். நானவர் வரும்வழியிற் காத்திருந்து அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்; அல்லது அவர் வந்தபிற்பாடு வருகிறேன்” என்று மகாபதிவிரதையாகிய மடமாதாக்குச் சொல்லிப்போட்டு, அவர்கள் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு அவசரமாக நடந்து, அவர் வருகிற வழியிலிருந்து, அந்த மகானுபாவர் வந்து தரிசனங்கொடுக்கிறவரைக்கும் உபவாசவிரத மிழைப்போமென்று ஆறுநாளிருந்தார்.

அதையந்த உத்தமியறிந்து இந்தப் பிராமணனிடத்தில்வந்து, “ஓ கர்த்தனே! ஓ நான்குவேதமுங் கரைசண்டிருக்கிற நாயகத் தூய்மைவாய்ந்த நாதனே! அடியாளுக்கு அன்பராகிய நாயகன் ஆக்ஞையிட்டிருப்பது என்னவெனில், நமது ஆச்சிரமத்திற்கு யாவரேனும் பெரியவர்கள் வந்தால் அவர்களுக்குச் சோடசோப சாரம் பண்ணி அவர்களிடத்திலிருந்து அன்னங்கொடுக்கச் சொல்லிப்போயிருக்கின்றார். அப்படிக்கிருக்க தேவரீர் இவ்விடத்திற்கு கெழுந்தருளியும் அமுதுகொள்ளாமல் உபவாசமாயிருந்தால் அது முறைமையாகாது, மேலும் நாயகனால் எனக்குக் குற்றம்வந்து சம்பவிக்கும். இதல்லாமலும், எங்களுடைய இல்லறதரும நேமமுங் கெட்டுப்போம். ஆதலால் அடியாள் அன்னம் எடுப்பித்துக்கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வருகிறேன். தேவரீருக்கு இஷ்டமானமட்டும் பிட்சை யேற்றுக்கொண்டு ரட்சித்து, எங்களைக் கடைத்தேற்ற வேண்டும். ஓ கண்ணருள் நிறைந்த கற்பகமே” என்று பலவாறு கூறி அவனுடைய தருமபத்தினிக்கும் பத்தத்தனையாய் வேண்டிப் பணிந்து உபசரித்தாள். அதற்கந்தப் பிராமணன் “ஓ அருந்ததி யிலுந் திருந்திப் பொருந்திப் பெருந்திருவனைய சீரும்பெற்ற பெண்ணாகமே உமது புருஷன் எங்கேயென்று கேட்டபோது சூரிய னிடத்திற்குப் போயிருக்கின்ற ரென்றும் வருவதற்கு ஒருவாரம் பிடிக்குமென்றும் வசனித்தீர். அப்போதே அவரைக் காணுகிற பரியந்தம் புசிப்பதில்லையென்று சங்கல்பம் பண்ணிக்கொண்டு உபவாசமிருக்கிறேன். அந்த விரதங்கெட உமது வார்த்தைக்கு உடன்படேன். அன்னமும் அருந்தேன். உம்முடைய காதலன் எட்டாநாள் வராவிட்டால், ஒன்பதாநா ளுதயமுதற்கொண்டு உண்கிறேன். இதனால் உங்கள் விரதத்திற்கொரு பங்கமில்லை. உங்களுடைய நியமம் இயமயோகத்தின் பலனைப்பெறும். உங்களுக்கு கொரு தீமையுஞ் சேராது. உங்கள் வாய்மையுஞ் சேராது. வல்வினையும் வாராது. தாயே மனோன்மணி! என்பேரில் மனஸ்தாப

மில்லாமற் சுகமாய் நீர் போம்” என்று சாற்றினார். அவரது மொழியைக்கேட்ட நாகராஜாவின் நாயகியாகிய நாககன்னி தன்வளவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

இப்பா லொருவாரங் கடந்த பிற்பாடு சூரியபகவானிடத்திற் சென்றிருந்த சுகுணவானுன நாகராஜன் வந்தான்., ஆச்சிரமத்திலிருந்த பதிவிரதை அவருக் கெதிரோடிச்சென்று பாதபூசை முதலிய உபசாரங்கள் பண்ணி, சிங்காசனத்தில் இருக்கச்செய்து, சேடர் சேடியர்களைக் கொண்டு ஆலவட்டம்-சாமரம்-விசிறி-சாத்தாற்றி-இவை முதலியவற்றால் இளைப்பகற்றி, அவருக்கு முன்னின்று, “சுவாமி! அடியாள் விண்ணப்பமொன்றுளது. தேவரீர் சூரியமண்டலம் போயிருந்தபோது இவ்விடத்திற்கு பிருகு வென்னும் பெரியவர் வந்தார். உபசரித்தேன். தங்களை விசாரித்தார். செங்கதிரோனிடத்திற்குச் சென்றிருக்கிற ரென்றேன். எப்போது இங்கனம் வருவாரென்றார். ஒருவாரத்தில் வருவார் என்றேன். அப்படியானால் அவர் வருகிறவரைக்கும் நான் உபவாசவிரதம் பூண்பேனென்று தேவரீர் வரும் வழியிற் தவமுற்றிருந்தனர். இச்செய்தி அறிந்த அடியாள் சென்று அவர் திருவடியிற் பணிந்து அனேகவிதத்திற் றெரிவித்துத் தேற்றியபோது தமது தீரம் விடாமல் இருந்தனர்” என்று செப்பினாள். அவர் அம்மொழியைக்கேட்ட அப்பொழுதே கொழுந்துவிட்டெரியுங் கொப்பரையில் விழுந்த புழுவைப்போற் பெரிந்து தான் கொண்டு இருக்கும் இளப்பைப் பாராட்டாமல் எழுந்து அந்தப் பிருகுவென்பவ ரிடத்திற்குச் சென்று “ஐயா! தேடக்கிடையாப் பெருமானே நாயே யனைய பேயனை நாடிவந்த காரணம் யாதோ? என் குடிசையில் அடி பெயர்த்தருளப்பெற்ற தவமென்னவோ? தேவரீர் சீரடி வருத்தப் பெற்ற செயலெதுவோ?” என்று முகமன்கூறி, “சுவாமி தேவரீர்வந்தது இன்ன காரியமென்று வழங்கினால் அந்தக் காரியத்தைக் கண்ணேரத்தில் ஜாக்கிரதை பண்ணமாட்டுவேன்” என்று சாற்றினான். அதைக்கேட்ட பிறப்பிறப்பற்ற தவபலத்தையுடைய அந்தணன் அவனைப்பார்த்து “ஓ நாகராஜனே நான் வந்த காரியத்தைக்குறித்துப் பிற்பாடு பேசுகிறேன். நீர் சூரியமண்டலத்துக்குப் போய்வந்ததுரிதமென்ன? அம்மண்டலச் சிறப்பும் விசாலப் பரப்பும் நேர்மையுஞ் சீர்மையும் அதிசயமும் சூரியனிருக்கிற ஆசாரமும் சம்பிரமமும் நீர் வார்த்தையாடிய வகையும் அங்குள்ள வினோத அதிசயங்

களும் இன்னும் உண்டான சகல விர்தைகளையும் நீர் கண்டபடியே உரைக்கவேண்டும்” என்று கேட்க அவனுடைய செவியில் தேவா மிர்தம் சொரிவதுபோல் நாகராஜன் செப்பலுற்றனன்—

ஓ பிர்மவித்தாகிய தேவனே, கேளும், சூரியமண்டலத்தில் முரசு கரடிப்பறை குடமுழவு மல்லரி துத்தாரி பூரி டமாரம் எக் காளம் தாரை வீரசின்னம் தப்பட்டை தவுண்டை மேளம் இவை முதலிய சகல வாத்தியங்களுஞ் சப்தமேகம்போல் முழங்கும் ஒலி யொருபக்கம், தேவஸ்திரீகள் கந்தருவப் பெண்கள் யக்ஷகன்னியர் இவர் யாவருஞ் சதி சுதி தாள மேளங்களுடன் பரதமாடுகின்ற பரி சொருபக்கம், பேரறிவிலுயர்ந்த பெரியோர்களும் மனவுறுதியுடைய மாதவரும், கரையிறந்த வேதாகமங்களைக் கழறுகிற சப்தமொரு பக்கம், ஸ்மிருதி, இதிஹாசம், பஞ்சலக்ஷணபாவம், தருக்கம், மீமாம்சம், அறுபத்து நான்கு கலைஞானம், என்னுமிவைகளை அப்பி யாசம் பண்ணுகிற ஆரவாரம் ஒருபக்கம், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணூற்றாம் ரிஷிகளும், சகல ஜாதியரும், சற்குலவேதியருந் தோத்திரஞ் செய்கின்ற துழனியொருபக்கம் தவசிகளும், முனிவர்களும் வேதமந்திரம் ஒதுகின்ற கீதநாத மொரு பக்கம், தரிசிக்குன்றவர்களாலுந் துதிக்கின்றவர்களாலு முண்டாகுஞ் சந்தடி யொருபக்கம் ஆலவட்டங்கள், சாமரங்கள், க்ஷத்ரங்கள், மயிற்பீலிகள், குஞ்சங்கள், பிஞ்சங்கள், சுருட்டிகள், முத்துக்குடை கள், இவைகளா லுபசரிக்கின்ற ஒலி யொருபக்கம் அவ்வவர்கள் பணியுந்தோறு மளித்தருள்கின்ற ஆசீர்வசன ஆர்ப்பொருபக்கம் அஷ்டமங்கலம், லாவி, சுபமங்கலம், இவை முதலிய ஆரவாரம் ஒரு பக்கம், பராக்கு, கட்டியம், எச்சரிக்கை, இவை முதலான உபசார அவசரங்க ளொருபக்கம், இன்னும் இவை முதலிய அநேக வைபவங் களுடன் உஷாதேவி, பிரத்துஷாதேவி, சாயாதேவி, சமேதனாய் ஆபிரங்கிரணத்துட னிருக்கப்பட்ட திவ்வியமான தேவநிர்மாண ஜோதிமணியை மார்பிலேற்றுக்கொண்டு நவரத்தகசித சிங்காதனத் தின் பேரிலிருக்கப்பட்ட சூரியபகவான் தனது பிரபையுடன் கொலு வீற்றிருக்கின்றார். அவர் சப்தமாவென்னும் பரிகள் பூட்டிய ஒற்றை யாழித்தேரில் அருணன் சாரத்தியஞ்செய்ய வெழுந்தருளி, மனவேக வாயுவேகமாய் மகமேருவைப் பிரதட்சணஞ் செய்து, வையகத்தார் வாணனையளந்துகட்டு மகாமூர்த்தியா யிருக்கின்றவர். அவருடைய கிருபையினால் மழைபெய்கிறதும், தானியாதிகள் மலிகிறதும் வரு

ஷம், மாசம், வாரம், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், கரணம், உத்தமம், மத்திமம், அதமம், ஆகிய இவைகள் நடப்பதும், சாசரங்க ளுண் டாய்த் தழைவதும், சாத்விகம், இராசதம், தாமதம், என்னுமுகு ணம் விளைவதும், சிருஷ்டி, ஸ்திதி. ஸம்மாரம், என்னுமுத்தொழி லுண்டாவதும் இத்தொழில்களுக்குரிய பிரமா, விஷ்ணு, உருத் திரன், ஆகிய மூவரும் அந்தச் சூரியபகவானுடைய ஒளிக்குள்ளொளி யாய் உட்கலந்திருப்பதும் என் லோலிகளாற் சொல்லி முடிவனவோ? மும்மூர்த்திகளும் அவருடைய பிரகாசமென்றால், சகலாத்மகோடி களுக்குஞ் சூரியனைவிட வேறுசுடருங் தெய்வமு முண்டோ.

இப்பேர்ப்பட்ட சூரியபகவான் முக்கோடி தேவர்கள் அர்க்கியங் கொடுத்துச் சுவர்னபுஷ்பம் பொழிய கருடனுடைய தமையனான அருணன் மெத்தவிசையுடன் விமானத்தைச் செலுத்த, வேகசாக சத்துடன் சப்தமானடிக்க அலைகடல் வளைந்த உலகத்திற் கெல்லாங் கண்கண்ட தெய்வமாய்க் கொலுவில் வீற்றிருக்கின்றபோது மிகுந்த ஜோதியுடன் ஒரு மகாபுருஷன் வந்தான். அவனுடைய பிரதாப மென்னவெனில், தேவர்களைப்போல் திவ்விய தேகம்பெற்றவன்; ஆரகேயூர மணிகுண்டல கிரீட பூஷ்ணலங்கிர்தன். திடகாத்திர வஜ்ரதேக உச்சித பலவான். அருணனுடைய காந்தியிலும் அதிக மானவன். அப்பேர்ப்பட்டவன் சூரியபகவானுடைய கொலுமுகத் தில் வந்து நின்று சிலாக்கிய சாரமான தோத்திர வாக்கியங்களைச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட சூரியன் ஆந்த முற்றிருக்க மறுபடியும் அந்தத் திவ்வியபுருஷன் சகலகோடி ரிஷீஸ்வரர் முதலாகிய பிரமத கணங்களெல்லாம்பணிந்து வணங்கித் தோத்திரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற பருவத்தில், அந்தச் சூரிய சோதியிற் புகுந்து உள்ளே கலந்து ஒன்றுபட்டுப் போனான். அதை அண்டதேவர்களும் அஷ்டதிக்குப் பாலகரு முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்தார்கள். இந்த விந்தையை நானுங்கண்டு அற்புதமடைந்து, ஆபிரங்கிரணனை யடுத்து “ஐயா உம்மிடத்தில் ஒளியாய் வந்து உம்முட் புகுந்து ஒன் றிப்போன உத்தமராரோ அவருடைய உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டேன். சூரியதேவன் என்பால் வைத்த அன்பினால் வண்டுமொய்க்குந் தேனிறைந்த தாமரைமலர் மாலை குலுங்க நகைத்து என்பேரிற் கிருபைவகித்து, மகத்துவமு மர்மமுமான ஒரு வசனத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ நாகராஜனே! இப்போதென்னிற் கலந்தவர் தேவர்களினுஞ் சிறந்தவர்; மெத்த நல்லவர்; பூலோகத்தில் வேதமோதுகின்ற

பிராமணரில் இவரும் ஒரு குட்டிப்பார்ப்பார்; சகலகோடி தருமங்களையும் ஒன்றைக் குறித்துச் செய்யாமல் நிராசையாய்ச் செய்பவர்; குற்றமற்ற நிர்மல உதகம்போற் பற்றற்றிருப்பவர்; தேகாபிமானமற்றவர். இவருக்கு ஸ்தூலபூததேகம்போய்விட்டது. இவர் உடனே சூக்குமதேகத்திற் பிரவேசித்து என்னுடன் கலந்து பிரிவறப்பாவினர். இதுதான், இடரில்லாத முத்தி. இஃதன்றி வேறோரதிசயமில்லை. யாவனொருவன் ஆசாபாசத்தி லகப்பட்டுக் கெட்டலையாமல் நிராசையுற்றிருக்கின்றானோ அவனே பிறவிவேதை கடந்தவன். அவனே முக்தாத்மா. ஆசையுடனும் பற்றுடனுஞ் செய்கிற தருமமெல்லாம் பிறவிக் கேதுவாகும் அவாவிருக்கிற வரைக்கும் ஜனனமரண நீங்கா. ஆகையால் எல்லாத் தருமங்களிலுமுதன்மையான நிராசையோடிருந்து ஒருவழிப்பட்ட உண்மையோராதலால், சீக்கிரம் இவருடைய ஜனனமொழிந்தது. ஜனனமொழிந்த தல்லாமலும் என்னுடலிற்கலந்து ஜோதியோடு ஜோதியாய்ப் பரவிவிட்டார், என்று சூரியன்கூற, யான் மகிழ்ந்து சந்தோஷமடைந்தேன். இது நேற்றையதினஞ் சூரியன்ிடத்தில் நடந்த சமாச்சாரம்” என, பிருகு வென்னும் பிராமணன் கேட்டு ஆனந்தத்திற் சிறந்து, “நாம் நினைத்து வந்த கருத்தின் சங்கையறத் தற்செயலாய் உண்மை வெளியாயது, நமது விரதமும் பவித்தது, தருமசூட்சமமுந் தெரிந்தது” என்று நினைத்து அந்த நாகராஜனை உபசாரத்துடன் ஆசீர்வதித்து இதனைப் பேசுகின்றான்—

“ஓ மகாநுபாவரே! நான் வெகுநாளாய் முடிவான தருமம் அறியவேண்டு மென்று அநேகம் பெரியோர்களை உசாவினேன். ஒரு வருஞ் சொல்லமாட்டாமற் சந்தேகத்தில் விட்டார்கள். ஒரு முனி புங்கவரால் உம்முடைய மகிமையைக் கேட்டு, இந்த ரகசியத்தை உம்மால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று வந்தவிடத்தில் நீரில்லாமற் போனபடியால் உம்மைக் காண்கிற பரியந்தம் உபவாச விரதமிருந்து கண்டு, சூரியலோகத்தில் நடந்த ஆச்சரிய சமாச்சாரங்களை யுங் கேள்விப்பட்டு, நான் கொண்டிருந்த சங்கைதீர்த்து கிருதார்த்தனுனேன்” என்று அந்தணன் பேச, அந்தச் சொல்லைக்கேட்ட நாகராஜன் அவனை வணங்கி வழிபட்டு உபசாரங்கள் செய்து, “சுவாமி தேவரீர் நிரம்பிய பசியும் இளைப்புமா யிருக்கின்றீர். அடியேனை நாடிவந்து ஆறுநாள் பசித்திருந்து போவது அழகல்ல; அறமல்ல. அடியேனுக்குப் புகழ்ல்ல; எழுந்திருந்து வாரும்” என்று இதமாகப்பேசி

மனைக்குள் ளழைத்துச் சென்று நெய்யளாவிய அன்னமும், அறுசுவை பதார்த்தமும், பாயசம் வடை பணியாரங்களுடன் படைத்து, ஆசையும்பும் பொருந்தத் தானுந்தன் பெண்சாதியுமாக உண்பித்துத் தானுமுடனே யுண்டான். அப்பால் இருவருங் கரம்வாய்பூசி, ஆசமன்னிய மருந்திக் களைதீர்த்து ஓரிடத்தில் உட்கார்த்து, ஒருவருக் கொருவர் பேசுவேண்டிய தருமரகசியங்களைப் பேசிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அப்போது பிருகு வென்னும் அந்தணன் தானனுஷ்டித்து வருகின்ற இயல்பெல்லாம் பேசி, பரமதருமம் அறியவேண்டிய பான்மையால் வந்தேனென்று பகர்த்தான். அவனுடைய விருத்தார்த்தங்களைக் கேட்ட நாகராஜன் தன்னுடைய சரித்திரங்களைச் சாற்றி, தருமபத்தினி கிடைத்திருக்கின்ற தவத்தினால் சிவத்தைமறவாச் செல்வம் பெற்றிருக்கின்றே னென்று செப்பிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்—

“ஐயா வேதவித்தகனே ! ஆத்மவிழுத்தி அடைகிறவர்களுக்கு அதிதீவர பக்குவமும், அநாயாசமாகிய பேரறிவும், தனக்குத் தானே வந்து கைகூடும்படி நல்வினை நடத்திவைக்கும்; எல்லாவற்றிற்கு மேலான தருமமானது எந்தப் பதார்த்தத்தின் பேரிலும் இச்சை வையாத்து. அதுதான் பரமசிவம். அதுவே பரமதருமம். இச்சைப்படுவது அபரதருமம். அந்த இச்சையைவிட்டே னென்பது வாசகப்பாடன்றி வாச்சியப்பாடன்று. அகமும், மனமும், ஒத்து ஒருமையாய் நிராசைப் படுவானாகில், அவனெவனுனபோதிலும் உடனே முத்திபெறுவான். அவனுக்கு எல்லாக் காரியங்களும் பொருந்திக் கைவல்யமாம். நினைத்தது சித்தியாம். அவனெத்தனை கால மிருந்தாலும் மாயாதேக வருத்தமின்றிச் சாயாதேகச் சம்பிரமத்துட னிருப்பான். அவன்தான் அகங்கையில் மோட்சத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பவன்; சுகதுக்க மற்றவன்; தூக்கமேக்கம் விட்டவன், சோதிருபமாகிய சூரியனிற்கலந்து சுடராயிருப்பவன்” என்று சொல்லக்கேட்ட பிருகு அதிகலாபம் பெற்றவர்போல் மகிழ்ந்து பரவசமாகி, “ஐயா ! நெடுநாளிருந்த சந்தேகங்களை ஒரு நிமிடத்திலே தெளியப் படுத்தினீர். இன்றுமுதல் உம்மை என் பங்குத் தெய்வமென்றேற்றிப் போற்றி வருவேன்,” என்று சொல்லி அவனுடைய பெண்சாதியாகிய தருமசீலியினிடத்தும் வார்த்தை யாடி, “தாயே, இவ்வுலகமாதாவாய் அறம் வளர்த்த அம்மணிக்குச் சமாணமாக உம்மை எந்நேரமும் நான் சிந்திக்கவேண்டியது. நீரிக்

கற்புடன் கணவரோடுங்கூடி வாழ்கக்கடவீர்!” என்றின்சொல்லு ரைத்து, இருவருடத்திலும் விடைகொண்டு, சநகாதி நால்வரும் கொண்டாட அப்பிருகு தம்மிருப்பிடத்திற்குச் செல்லப் பிரயாண மாயினர். அப்படி பிரயாணங்கொண்டு வரும்போது வழியிற் சவனக மகாரிஷியின் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று, “ஐயா! தேவரீர்போதித்த அடையாளப்படி போய் இல்லறவாழ்விலுயர்ந்த அத்தப்பதுமராஜனைக் கண்டு பரம தருமார்த்தம் பக்குவமா யுணர்ந்துகொண்டேன். இந்த ரகசியத்தைத் தெரியப்படுத்தியது தேவரீருடைய புண்ணியமே!” என்றுரைத்துத் தன்னுடைய யதாஸ்தானம்போய்ச்சேர்ந்தான்.

ஓ தேவேந்திரனே! அன்று முதலாக அப்பிருகுவென்னு மந்தணன் ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவனுய்ச் சிலநாளிருந்து, பூப் பிரதட்சணம் புரிந்துவருகின்ற புண்ணியனிடத்திற் பொருந்திப் பாலு நீரும்போலக் கலந்துபோயினான். இதுதான் ஆத்ம முத்தி என்பது. இந்த அற்புதங்களை மகா சந்தோஷத்துடன் பார்த்து வந்தேன்—என்று நாரதபகவான் சொல்லவு மேகநாதனுக்கு மேலான மெய்யறிவுவந்து, தானும் பரமதருமம் இதுவென் றுணர்ந்து, “ஓ மண்டலமெல்லா ஞாபியிற் போய் வருகின்ற புனிதனே! உம்மாலே இந்தத் தருமம் தெரிந்தது” என்று தோத் திரம்பண்ணி வணங்கினான். அவரவனை ஆசீர்வதித்துச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தம்யதாஸ்தானத்திற்குப் போயினார்” என்று பிரிய மகலாத பிஷ்மர் சொல்ல, உரிமையுள்ள தருமராஜன் கேட்டுச் சரீரம் பூரித்து, தம்மைமறந்து, “ஓ இவ்வுலகத்தார் கடைத்தேறுவதற்காகச் சுளுவில் ஒரு தருமத்தை உரைத்தருளிய உத்தமனே! ஓ சித்தஜனை ஜயித்த சிதேந்திரியனே! சரணம் சரணம்” என்று தலைமேற் கரங் கூப்பித் தொழுது “சுவாமி! சூரியனும் அஸ்தமான மாகின்றான். தேவரீர் உதயமுதல் எங்கட்குரைத்த தருமங்களினால் நாங்கள் திருப்தியடைந்தோம். தேவரீர் வசனிக்கும் வசனத்தால் வருத்த மடைந்தீர்கள். நாவுலர்துபோம். ஆதலால், நாங்களுதயத்தில் வரும்படி கட்டளை யிட்டருளும்” என்று செலவு பெற்றுக்கொண்டு, தம்பியரோடு அஸ்திநுபுரம் போனார். மகாரிஷிகள், கிருபாச்சாரி யார், விதுரமகாராஜன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதலான பேர்களும், ஞானஜோதிப் பிரகாசம்போல் முகமலர்ந்து தேஜசுடையவர்களாகி, நம்முடைய பாக்கியமே சிலாக்கியமென்று பிஷ்மரைப்புகழ்ந்து தங்களுக்குள் தாங்களே மகிழ்ந்துகொண்டாடிச் சென்று தரும ராஜன் முதலாயினாரோடும் உண்டு ககித்து ஒப்பற்ற பேராருந்த முற்றிருந்தார்கள்.

தருமவியலுரைத்த சருக்கத்தோடு

சாந்திபர்வம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

13-அநுஸாஸன பர்வம்.

கண்ணன் துதி

கருவிடை யெய்தார் கரகிடைப் புருதார் காலனைக் கனவிலுங் கருதார்
வெருவிரு விழிவேன் மடந்தையர் காம வேட்கையாம் வேலையி லமுந்தார்
பொருமொரு திகிரி வலக்கரத் தணிந்த புண்ணியன் விண்ணவர் பெருமான்
திருமரு மார்பன் நீருவடிக் கடிமை செய்யுமடி யவர்க்கடி யவரே.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே ! இவ்வாறு சாந்தித்திரையத்தின்
இரண்டாம் பாகமாகிய சாந்தி பர்வத்தைக்கூறிய வைசம்பாயன
முனிவரை ஜனமேஜயமகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, “ சுவாமி
பாண்டவர்கள் அடைந்து போயினார்க்கெல்லாம் அருங்கடனாற்றிய
பின் வியாசராதி முனிவர்களும், பீமனாதிய தம்பியரும் கிருஷ்ண
மூர்த்தியும், திரௌபதையும், மற்றுமுண்டான உரியவரும்,
ஜேஷ்டப்பிராதாவாகிய கர்ணமகாராஜனாதியர் இறந்ததைக்குறித்து
வருந்திச் சிந்தாகுலமுற்றிருந்த தருமராஜனுக்குப் பல இதிகாசங்கள்
கூறித் தேற்றித் திருமுடி தரித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டி, அதற்
கவர் சம்மதியாது அடவிசென்று அருந்தவஞ் செய்வேனென்று
தாண்டி, பின்பு யாவருமவரை பீஷ்மர்பால் அழைத்துச்சென்று
அவரார் சொல்வித்துச் சம்மதப்படுத்த, அப்பால் யாவரோடும்
அஸ்தினாபுராஞ்சேர்த்து, சுயோதனனைத் தேடிவந்த அசுரனைப்
பலிதந்து பட்டாபிஷேகமாடித் திருமுடி புனைந்துகொண்டு செங்
கோல் தாங்கி அரசியற்றியதும், பின்பு கண்ணனுடனே வண்ணத்
தம்பியராதியரும் புடைசூழ்ந்துவர நிதரிதம் பீஷ்மரிடஞ் சென்று
அரசுரிமைக்குரிய சில தரும சந்தேகங்களைக் கேட்க, அவரவ்வர்
சுரிமையி னுற்பவமும், வருணச்சிரம முறைகளும், இராஜாங்க
இயல்புகளும், தருமவாய்மைகளும், இன்னின்னபடிக்கென்று அவ்வ
வற்றையுந் தக்க திருஷ்டாந்தக் கதைகளோடுஞ் சாற்றித் திருப்தி
செய்வித்ததும், ஆகிய இச்சரித்திரங்களை யெல்லாஞ் சாங்கோ
பாங்கமாகக் கேட்டுச் சற்சீல சம்பன்னனாயினேன். இப்பால்
மூன்றும்பாகமாகிய அநுஸாஸன பர்வத்தையும் யான்கேட்டுக்
கிர்தாத்தனாகும் வண்ணந் திருவாய்மலந்தருள வேண்டும்,” என்று
கேட்க, வைசம்பாயன முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வேதாகமப்பிரமாணமுரைத்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி

மன்னக மலமற மலர்மிசை யெழுதரும்,
மன்னுணர் வளவிலன் பொறியுணர் வவையிலன்
இன்னுணர் முழுநல மெதிர் நிகழ் கழிவினும்
இன்னிவ நென்னுயிர் மிருகரை யிலனே.

நிஜாபதி குலத்திற் பிறந்த சுதாதிகவைபவத்திற் சிறந்த, தசாவித அங்கத்தில் நிறைந்த ஜனமேஜயமகாராஜனே! பாண்ட வர்கள் மறுநாட்காலமே யெழுந்து காலக்கடனை முடித்துச் சூரிய நமஸ்காரம்பண்ணி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி, கிருபர், விதூர், சஞ் சயன் இவர் முதலான பேர்களுடனே புறப்பட்டுப் பீஷ்மரிடத்தில் நெருங்கிக் கைதட்டி யோகரித்திரை யெழுப்பி, தீர்க்கதண்டனிட்டு, அவருடைய ஆசீர்வசனத்தைக் கிருபையுடனடைந்தார்கள். உடனே இவர்களைப் பீஷ்மர் மற்ற ரிஷீஸ்வரர்களுடன் இருக்கச் சொல்லி உத்தரவுபண்ணி, பிற்பாடு யுதிஷ்டிரரைக் குளிர்த்த பார்வையாகப் பார்த்து, “ஓ தருமநந்தனா! இன்னும் நீ யறிந்து கொள்ள வேண்டுவதெவைகளோ அவைகளை பெல்லாங் கேட்டுக் கொள்ளுக. இங்குள்ளோர் யாவருக்கும் பிரயோசனமாகவும், சந்தோஷமாகவும், எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லுகிறேன்” என்று விளம்பினர். பின்பு அஞ்சலியஸ்தராய்த் தருமபூபதி கேட்கத் தொடங்கினார்—“ஐயா பிதாமகரே! பாம்பைப்போற் பல்லில் விஷத்தை வைத்துக்கொண்டு பகை பாராட்டிப் பயப்படாமல் தான் பிடித்த பிடியைச் சாதித்த சர்ப்பக்கொடியோனாகிய துரியோ தனன், பங்காலுள்ள பிரகாரம் பூமியை யெங்களுக்குக்கொடுக் காமல் வஞ்சித்தான். அதுகண்ட நாங்களேனு மனம்பொறுத்து, பூமியாசையைப் பொருட்செய்யாமல், ஒழித்து, காட்டுக்குப்போய்த் தவமிழைத்துக் காட்சிபெறாமல், தாழ்ச்சியாகிய சண்டைமூட்டி, தனயர் முதலிய பெரியோரையும் உரியோரையு மிழந்து, தேவரீருடைய திருவாக்கின்படிக்கு அரசுக்குரிய பட்டங் கட்டிக் கொண்டோம். நாங்கள் நடத்திய பதினெட்டுநாளைய யுத்தத்திற் பதினெட் டக்குரோணி சேனைகளையும் வென்று கொன்றபாவந் தீரும்படிக்கும், யாங்களினி நடந்துகொள்ள வேண்டியதற்கும், வேதாகமங்களிற் சொல்லியிருக்கின்ற பிரமாணங்களை அநுபவத்

தோடுத் திருவாய்மலர்த்தருளல் வேண்டும்” என்று தருமராஜன் கேட்க பிஷ்மர் நகைத்து, “அப்பா பொன்மேகவண்ணப் புண்ணியனே! ஓ மேலான விவகாரஞ் செலுத்தும் வேந்தனே! உங்கட்கொரு பாவமுமில்லை. உனக்கொரு பழியுமில்லை. நானெத்தனை சொல்லியும் அத்தனையு நம்பாமல் இன்னமும் ஐயப்படுகின்ற யல்லவா? சந்தேகம் விட்டுவிடு. சந்தேக மிருக்கிறவரைக்கும் பாவம் போகாது. சோதியாகிய மின்னல்போலாயுதங்களைக் கொண்டுவந்து போர்புரித்த பேர்களுல்லாம் ஆயுள் முடிந்திற் தார்களே யல்லது, ஆயுள்முடியாமல் ஒரு அணுவும் அசைந்த தில்லை. அவர்கள் உங்களா லடிபட்டிற்றந்தார்களென்று நீங்களேன் நினைக்கின்றீர்கள்? இது வினையின் செயலென் றுணராமல், விருதா விலேன் வேஷ்டை. யேற்றுக் கொள்ளுகின்றீர்கள்? எந்த வேளையி லெப்படி நடக்கவேண்டுமோ அந்தவேளையில அப்படியே நடந்து தீரும். அதுபற்றி ஒருவருக்கென்ன சம்பந்தம்? உங்களாலாவ தென்ன? ஒன்றுமில்லை. நீங்களென்னு நிமித்தமாத் திரமே யல்லது, இன்னும் யாராலேயும் ஒரு பிரயோசனமும் இராது. எல்லாம் ஈச்வரன்செயலென் றெண்ணி இகத்தில் நின்மலமா யிருப்பவர்க ளெவர்களோ அவர்களே பரிசுத்தாத்மாக்கள். இதற்குச் சாட்சி யாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்—

கிராதபுயங்க சம்வாதம்

இந்தக் கருமபூமியில் அருமையாய்க் களங்க ரகிதனான பிராமண னொருவ னிருந்தான். அவனுடைய மனைவி நல்ல புண்ணியவதி. அவர்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. அந்தப் பிள்ளையைப் பாம்பு கடித்தது. ஐளஷத் முதலிய சிகிச்சைகளும் பண்ணினார்கள். அதனால் உப யோகப்படாமல் அந்தப்பிள்ளை இறந்துபோயது. அப்போது பெற்ற வன் திரிபுவனத்தாருந் தியங்கி மயங்கி இரங்கத் தக்கதாக இறந்து கிடக்கிற புத்திரனைப் பார்த்து, மனம் பொறாமல், வயிறு தாளாமல், முறையோ முறையோ வென்று கதறிப் பதறினான். அக்காற் பேரறிவாளனாகிய பொருச்சுனனென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு வேடன் கண்டு, ஓட்டமாயோடிவந்து, அந்தப் பிள்ளையைக் கடித்த பாம்பைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, இறந்துபோன பிள்ளையின் தாயாருந் கெதிரில் விடுத்துக் காட்டி, “இதோ உன் பிள்ளையைக் கொன்ற பாம்பைக் கொல்லுகிறேன் பார்” என்றான். அந்தப் பிராமண ஸ்திரீ, அவனைப் பார்த்து, “அப்பா வேடனே! என் குழந்தை

யிற்த்தது என்முன் வினைப்போகத்தால் வினைந்த கொடுமையே யல்
 லாமல், கொன்றவர்களுடைய சூற்றமல்ல. நீ வீணில் இரத்தம்
 பாம்பை யென் கொல்லுகறாய்? இது தன்னுடைய பிள்ளைகுட்டி
 பெண்சாதியுடனே சுகமாக வாழட்டும், இதைக் கொல்லவேண்டாம்.
 விட்டுவிடு” என்றாள். இப்படி பவளம்போன்ற வாய்திறந்து பகர்த்த
 பிராமணப் பெண்ணின் பேச்சைக்கேட்ட வேடன் ஆச்சரியப்பட்டு,
 “ஓ பசும்பொற் கங்கணந்தரித்த பைங்கொடியே! மானிடப் பிறவியிற்
 சந்ததி முக்கியமானது. அப்பேர்ப்பட்ட சந்ததியைக் கடித்த
 பாம்பை அடித்துவிடுவதே தருமம். இதைக் கொல்லுவதில் ஒரு
 துன்பமுமில்லை. இதற்கு எவரும் பச்சாதாபப் படார்கள். உனக்கு
 ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. யாவனொருவன் தான் ஜெயம்பெற
 வேண்டுமென்று நினைக்கிறானே அவன் தன் சத்தருவைக் கொல்
 வது தருமமாம். தேவேந்திரன் தான் ஜெயமடைவதற்கு விருத்திரா
 சுரனை வெகு பாடுபட்டு முடித்தான். மகேஸ்வரர் தன்னைப்
 பகைத்து யாகம் விளைத்த தக்கனைக் கொன்றார். பகைவரை உட
 னுக்குடனே கொல்லுவது உறுதி. அதனளவில் விசாரப்படலாகாது.
 தயை தாட்சண்னியம் எண்ணிப் பார்க்கப் போகாது. துஷ்டரிக்
 கிரகம் பண்ணாவிட்டாலோ அக்கிரம மேலிட்டு போம்” என்று கிரா
 தன் சொல்ல, அதற்கும் அந்தப் பிராமணப் பெண் மனங்கொள்ளா
 மல், பச்சையான பால்மரத்தை வெட்டுவதுபோல் நச்சையுடைய
 நாகத்தைப் பதைப்பதைக்கக் கொல்லுவாயாகில் இதனு விற்றந்த
 பிள்ளை யெழுத்து வருவானா! ஒருபோதும்மில்லை. அப்படிக்கிருக்க
 வீணே கொல்லுவதில் இலாபமென்ன? இது வேலைபில்லா வேலை.
 அதைக் கொல்லும்போது தலையும், வாலும், உடலும், உயிருந் துடிப்
 பதைப் பார்த்தால், நமது மனத் துடித்துப்போம். இதுதான் கண்
 டது. வேறொன்றுமில்லை. நீயதைக் கொலைசெய்யத் துணிவாயாகில்,
 நானதைப் பார்க்கப் பயப்படுவேன். கொல்லாவிதமே விரதம். புலையுங்
 கொலையுங் களவுந் தவிர்வதே புண்ணியம். ஓ கண்ணியனே? இர்தப்
 பாம்பை விட்டுவிடு, விட்டு விடு” என்று உள்ளமூர் தேகமு
 நடுங்கவுரைத்தாள்.

இப்படியாக வாதாடிக் கொண்டிருக்கிற பிராமண ஸ்திரீயின்
 பேச்சையும், வேடனுடைய பெருமூச்சையும், அவ்வேடன் கையிற்
 சிக்குண்டிருக்கிற சர்ப்பங்கேட்டு, கோபா வேசங்கொண்டு ஆர்ப்
 பரிக்கின்ற வேடனை நோக்கி, “ஓ மெத்தவுந் தெரிந்த வில்வேடனே!

என்னைக் கொல்லுகிறே னென்று நீ யெந்த முறைமையினுற் சொல்லுகிறாய்! என்னைக்கொல்ல உனக்கென்ன தருமமிருக்கிறது? உன்னைநான் எப்போதாகிலுங் கடித்தேனா? எத்தனையோ காலமாய் இந்தக் காட்டில் நீயுநானும் புரண்டுகொண்டிருக்கின்றோம். இது வரையிலும் எத்தனையோதரம் என்னை நீ மிதித்திருப்பாய். உன்னை நான் ஒருதரமேனும் வருத்தி யிருப்பேனா? மிர்த்தியுதேவதை விதித்தபடிக்கு இந்தப் பிள்ளையை நான்வந்து கடித்தேன். அப்படிக்கில்லாமல் என் சுயபுத்தியாலுந் துஷ்டத்தனத்தாலுந் தீண்டியிருப்பேனாகில், நீ சொல்ல வேண்டியதுங் கொல்லவேண்டியதும் நீதியே. (எய்தவனிருக்க அம்பைபோவது) என்பதுபோற் செய்தவ நெருவனாயிருக்க, பிராணன் போனதும் அவ்வழியா யிருக்க, வீணை பழியும் வழியும் நான் சுமக்கலானேன். (பண்டமொருபக்கம் பாவ மொருபக்கம்) என்பதுபோல், என்னை வருத்த நினைப்பது தருமத்திற்குப் பொருத்தமல்ல. இந்நியாயஞ் சரிதானா நீயே சொல்லு” என்று கேட்க, அந்தப் பாம்புக்கு வேடன் “இப்போது நீ சொல்லிய மிர்த்தியு தேவதையை யாரறிவார்கள்? பிரபஞ்ச மெல்லாம் பாம்பு கடித் திறத்தானென்று பழியுன்பேரிற் சுமத்திருக்க, நீ யேதோ ஒரு வழி காட்டுகின்றாய். பொல்லாத கொடுமை புரிந்தவன் நீயோ அல்லவோ? அடா படுபாவி! சற்றேனு மனமிரக்கமில்லையா? தாய் தந்தையர், பந்துக்கள், வந்தவர், போனவர், நின்றவர், பார்த்தவர், கேட்டவர், இவர்கள் யாவரும் பதறுகிறார்களே! ஆதலாற் பழிக்குப் பழி உன்னைக் கொல்லுவதே வழி” என்று பகர்ந்தான். இப்படிக்கு வேடனும் பாம்பும் வெகுநேரம் வாதாடிக் கொண்டிருக்கிற வேளையில் மிர்த்தியு தேவதை பிரசன்னமாகி, “மூவுலகத்திலுனுந் தன்னதி காரத்தை நடத்திக் கொண்டிரா நின்றவன் காலன். அவன் எங்களை அம்புபோல் எய்துவிடுவான். அவனெங்கே குறிவைத்தானோ அங்கே நாங்கள்போய், அவன் வைத்தகுறி தப்பாமற் கொல்வோம். நாங்கள் ஒருவர்கையி லடங்கிய வேலைக்காரர்கள். நீங்கள் எங்களைக் கோரிப்பதும் நிந்திப்பதும் உங்களுக்குப் பாபம். ஓ வேடனே! ‘எய்தவனிருக்க அம்பைபோவது தருமமோ?’ என்று இந்தப் பாம்பு சொல்லியபடி, இப்போதிதனைக் கொல்லுவதினால் ஒருபலனுமில்லை. உலகத்திற் கர்மிகளாய் இருக்கிற பேதைகளும், சாஸ்திரத்தின் முடிவறியாத மூடர்களும் பேசுகின்ற பேச்சைப்போல், நீயும் பேசுகிறாய். பெரியோர்கள் வாசம்பண்ணுகிற காட்டுக்குரியவனாய் இருக்கிற நீ விவகாரத்தப்பி யொருவேலை செய்யப்போமா?” என்று

விளம்பியது. அதன் சொல்லைக் கேட்ட கானகவேடன் களைத்து, “ஓ மிர்த்தியுதேவே! எய்தவனிருக்க அம்பை நோவ தெப்படி யென்பதாய் நீங்களிருவருங் கூறியமொழி சரியே. குற்ற மில்லை. இவ்வுலகத்தில் ஒருவன்மீது வெகுகொடிய பாணங்களை எய்யும்படியானவன் எதிரிலே நிற்கிறபோது, அவன்விட்ட பாணங் களை முன்னதாக அறுத்துப்போட்டு அப்பால் எய்தவன்பேரில் தாக்குகிறார்கள். அதை நிகாணிக்குமிடத்தில் அம்பைப்போன்ற உங்களைக் கொன்றுவிட்டு தேகவருத்தந் தீர்த்தபிற்பாடு, உங்களை யேவிய காலனென்னும் எய்தவன் பேரில் எய்வது தகுதி. ஆதலாற் பிரத்தியட்சத்தில் இப்பாம்பு கடித்தபடியாற் புத்திரன் இறந்தான். இப்போததை யெடுத்துப் பேசவேண்டுமே யொழிய, மற்றதைக் குறித்துப் பேசுவதற்கு விவகாரமென்ன?” என்று சொல்லினன்.

இப்படி யிவர்கள் நீரானென்று பேசிக்கொண்டிருக்கிற சமயத் தில் யாவராலுங் கொண்டாடப்பட்ட காலன்வந்து வேடனுக்கு முன்னின்று, “என் பிள்ளாய் இந்தப் பாம்பைப் பிடித்துக் கொல் லுவே னென்கிறாய்? ஒருவரை யொருவர் கொல்லக் கூடுமோ? எப்போதும் ஊழ்வினையின்படிக்கு நடக்கும்ல்லாமல் வேறுண்டோ? வேத முதலிய சாஸ்திர புராணங்களிலே தேறித் தெளிந்த பெரி யோர்கள் தாம்தாமுன் செய்த வினையென்று சாற்றுகிறார்களல்லது அன்னியர்பேரிற் பின்னஞ் சொல்லுவதில்லை. எல்லாம் நல்வினை தீவினையின் சுபாவமென்று எதுவந்தாலுஞ் சந்தோஷப் படுகிறதே யல்லாமல், வேறொன்று நினைப்பதில்லை. நன்மை வருங்காலத்தில் எல்லாம் நன்மையாகவே வரும். தீமை வருங்காலத்தில் எல்லாம் தீமையாகவே வரும். நல்வினை தீவினைகளின்படி நடத்திவைக்கிறது எங்கள் சுபாவம்; ஓ வன்சா! அரியாயமாய் இந்தப் பாம்பைக் கொல்லுகிறே னென்பது அவசிய மன்று” என்று கூறினன். இப்படி வேடனோடு காலன் விளம்பிக் கொண்டிருக்கையில், பிராமண ஸ்திரீ “வீணாய்ச் சம்வாதம் பண்ணுவதினால் என்ன பிரயோசனம்? மேல் வினையைத் தள்ளிக்கொண்டவர்கள் யாராகிலு மிருக்கின்றார்களா? நீங்கள் வாதுபுரிவதனால் பொழுதுபோகிறது. இறந்துபோன என் குமாரனுக்கு வயிறுப்பிப்போகிறது. சுகோட்டிற் கொண்டுபோய் முடிக்கத்தக்க கடனை முடிப்பதற் கில்லாமற் போகிறது. மடிந்த பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு வயிறெரிவதைப் பார்க்கிலும், எரி

மூட்டிவைத்துத் தலைமுழுகிப் போட்டால் என் துயர நீங்கிப்போம். ஐயா வேடனே உமக்குக் கோடிசரணம். பாம்பை விட்டுவிடும்” என்று வேண்டினான். அந்த உத்தமியின் பேச்சைக்கேட்ட வேடன் “ஐயோ! உன்பாவ மிப்படியா?” என்று மனதிரங்கிப் பாம்பை விட்டு விட்டான். அந்தப் பாம்பு வேடன் கரத்தி லகப்பட்ட மெலிவுதீர்ந்து சரசரவென்று போய்விட்டவுடனே அக்கிராரத்தி லுள்ளவர்களெல் லாருஞ் சேர்ந்து, பிராமணப் பிள்ளைக்கு நீர்க்கடனு நெருப்புக்கடனு நடத்தி ஸ்நானம்பண்ணித் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். இங்ஙனம் வந்திருந்த வேடன், மிர்த்தியுதேவதை, காலன், இம் மூன்றுபேரும் அவரவரிடம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். இது முற்காலத் தில் நடந்த கதையானபடியால் ஒருவர் ஒருவரைக் கொல்ல இயலாது, ஒருவராலொருவர் இறந்தார்க ளென்று சொல்லப்படாது. எல்லாம் வினையின் செயலென்று அறிந்துகொள். இன்னும் நீங்கள் கொன்றதாகவும் உங்களாலவர்கள் மடிந்ததாகவும் பிரமை முதலிய சந்தேகமுண்டோ? (மரணகாலமின்றி மசகமும் இறந்திடாதே) என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தைப்பேண்? இடத்தைப் பற்றியும் முன்னின்றவர்களை நற்றியுஞ் சொல்லுவது காரியம். மேல்வினை மூண்டுமுடிப்பது காரணம். இதனால் உனக்கொரு கொடுமையு மில்லை” என்று கடுமையகன்ற மனத்தினராகிய பிஷ்மர்கரைக்க, தருமராஜன் சங்கட நீங்கி இன்னுமொன்று கேட்கின்றார். “ஓ வல்ல வனே! இவ்வுலகத்தில் இல்லறதருமத்துட னிருக்கின்ற பேர்கள் மிர்த்தியு முதலியவைகளை வென்று மாறாதவின்பத்தை அதுபவிப் பார்களென்று பெரியோர்கள் பேசுகின்றார்களே, அப்படியே யனு பவித்தவருண்டா? அதனை யருள்செய்பவேண்டு மையனே” யென்று வேண்ட, பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்--

சுதரிசனமுனிவர், போகவதி இவர்கள் கதை

ஓ என்னன்புக்குரிய அறத்தின் மைந்தனே! மதுகுலத்திற் பிறந்து கறைதோய்த வேலைக் கையிலேந்திய சுயோதனராஜ னென்பவ னொருவனிருந்தான். அவனை இப்பூமியிற் பிரசித்தமா யிருக்கப்பட்ட நருமதை நதியே ஸ்திரீயாகவந்து தனக்குப் பதி யாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனள். உலகத்திலுள்ள பெண் களுடைய அழகெல்லாந் திரண்டு அவர்களுடைய புகழாகிய பதிவிரதா தன்மமெல்லாம் பொருந்தி ஒரு பெண்ணாய்ப் பிறந்ததோ என்னும்படியாய், அந்த ராஜனுடைய பெண்சாதி வயிற்றில் ஒரு

பெண்ணுயகம் பிறந்தாள். தாயுந் தந்தையும் அற்புதமடைந்து, பெண்பிறந்த சந்தோஷத்தால் உற்சவாதிகள் நடத்திச் சுதர்சனை யென்று பெயரிட்டு இராஜமுறையாக வளர்த்துவந்தார்கள். அப் பெண், பேதைபெதும்பைப் பருவங்கள் கடந்து பதினான்கு வயதிற்கு மேல் மங்கைப்பருவமடைந்தது. மாதாபிதாக்கள் மகிழ்ந்து உதா சனனென்னும் அக்கினிபகவானைப் பூசிக்கும்படியாய் அவனைவரும் படி உன்னினார்கள். அவ்வாறே யவன்வந்து, அவர்கள்செய்த பூசை முகத்தி லிருந்தான். அவனுக்கவர்கள் செய்யத்தக்க பூசையாவு முடித்துப் போயினர். இப்படியவர் போனபின் அந்தப்பெண்ணுன் வள் தன் காலிலணிந்த தண்டை சதங்கை, சிலம்பு, இவைகள் கொஞ்சத்தக்கதாகவும், சகலாபரணங்களுங் கலகலவென்று ஒலிக் கத்தக்கதாகவும், கரத்திற்றரித்திருக்கப்பட்ட வளையல்கள் கலகல வென்று கோஷிக்கவும் மேகலாபரணம் பதினாறு கோவையுடன் மன்னிப்பின்னு முன்னும் பாரிக்கும்படியாகவும், செவ்வரி கருவரி படாந்த செங்கண்ணானது செவ்வரையினும் பாய்ந்துலாவவும், பவளம்போன்ற வாயிற்பற்களாகிய ஆணிமுத்துக்கள் பிரகாசிக்கவும், இன்னும் விசித்திரமான சித்திரரூபப் பொற்பதுமைபோல் வந்தாள். அப்படி அவள் வந்தபோது புருவமாகிய வில்லைவளைத்துச் சொருவ மாகிய கண்ணம்புதொடுத்து முகவுல்லாச நயனையும் பொடித்து மிகுசல்லாப சுரபதமும்படித்து, அக்கினி தேவனிருக்கு மிடமாய் ஒதுங்கினாள். இவ்விர்தை மிகுந்த சுதர்சனையின் செளந்தரியத்தைப் பார்த்த அக்கினிதேவன் அவளை நோக்கி, “ஓ சுகமுகமதியே! ஓ சுகுணவதியே! ஓ சுகிர்தவமணியே! ஓ சுதர்சனைமணியே! நீ யெனக் குப் பெண்சாதியாயிரு” என்று வருந்தினான். இந்தச் சொற்கேட்ட அந்தப்பெண் மிகுந்த நாணத்துடன் தலையிறங்கி நின்று, தோகை மயில்போற் சாய்ந்து, குயில்போற் கூவி, கிளிபோல் வசனிக்கிறாள்- “ஐயாபகவானே, என் தாய்தந்தையர் என்னைப்பெற்று வளர்த்த சந்தோஷத் தீரச் சம்பிரமமாய் ஒருவருக்குப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக் கொடுப்பதற்குமுன்னே, என்னிச்சையாய் ஒருவர்பேரி லாசைப்பட்ட டிணங்குவது அழகோ? எல்லாந் தெரிந்த உமக்குநான் சொல்லவேண்டிய தென்ன? உமதிஷ்டப் படிக்கு நடத்திக்கொள்ள வேண்டு மென்றால் உள்ளத்தில் விளைந்த ஆசையை விருதாவாய்ப் போக்காமல், எந்தாய் தகப்பனிடத்திற் சென்று அவர்கள் சம்மதம் பெற்றுத் தமதிஷ்டப்படிக்கு முடித்துக்கொள்ளும்” என்று சாந்தித் தனது தாய்தந்தை யிருக்குமிடத்திற்குப் போயினாள்.

இப்பால் அக்கினிபகவான் வெட்கப்பட்டு, வேதக்குன்று வளர்ந்ததுபோல் வேதியன் வடிவங்கொண்டு சுயோதன ராஜனிடத்திற்குப் போனான். அந்தராஜன் இந்தப் பிராமணனைக் கண்டு வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்று, தேவரீர் யாண்டிருந்து வருகின்றீரென்று கேட்டனன். அதற்கு அக்கினிதேவன், “ஓ வெற்றிமலை தரித்த வேந்தனே! உருவத்தில் மிகுந்த அழகுபடைத்த உம்முடைய குமாரத்தி சுதர்சனையை எனக்குக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடும். நான் அதற்காக வந்தேன்” என்றான். இராஜன் அதற்கு ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான். அந்தவேளையிற் பர்வதம்போன்ற தோளையுடைய அக்கினிதேவன் நாணி, அப்பாற்போய்த் தன்னுடைய சுடர்களைச் சுருட்டிக்கொண்டு மறைந்து போய்விட்டான். பின்பு மூன்றுலோகத்திலும் அக்கினியைக் காணாமல், தேவர் முனிவர் பிராமணர் முதலியபேரும் அலைந்து திரிந்து வருந்தி, தீக்கடைகோலைத் திரித்தார்கள். அதனிடத்திலும் அக்கினி பிறக்காமற் போனபடியால், நித்தியாக்கினி ஓமம், யாகம், சமயல், பாகம், தீபம், ஒன்றுமில்லாமல் உலகம் இருண்டுபோயது. இப்பேர்ப்பட்ட வேலைகளை யெல்லாங் குறைவற நடத்துகின்ற செங்கோலை யுடைய ராஜனு மனம் வேறுபட்டு, சந்தோஷ மில்லாமற் சலித்துக்கொண்டு, “நான்செய்த பாவமோ? என்னைச் சேர்ந்தவர்களால் எய்திய குற்றமோ? தருமத்தப்பியதோ? ஈதென்ன காரணம் தெரியவில்லையே!” என்னும் பெருங்கலக்க முடையவனாய், அக்கினிபகவான் ஓமத்தினிடத்திலிருந்து எப்போதும்போற் அவிதேயத்துக் கொள்ளாமற் போனதென்ன அதிசயம்? என்று வெகு விசாரமாய் நடுங்கிப் பெருமூச்செறிந்து யோசனைசெய்து கொண்டிருந்தான். அக்காலத்திற் பிராமணரியாவருந் தவித்து, ஸ்ரானம் ஆசமனீய முதலிய சற்கருமங்களில்லாமல் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அக்கினிபகவான் அவ்வேதியருக்கு வெளிப்பட்டு, “ஐயமாக்களே! சுதர்சனையினிடத்தில் எனக்கு மோகமுண்டா யிருக்கிறது. அந்த ஆசையை நீக்கினால் நான் பழையபடி திரிவேன். இல்லாவிட்டா லென்கடுகையைப் பார்க்கிலுங் காமாக்கினி எண்மடங்கதிகமாயென்னைக் கொளுத்தி விடுகின்றது. அதைச் சகிக்கமாட்டாமல் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்” என்றான். அதைக்கேட்ட பிராமணர் இராஜனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் அப்படியாவென்று மகிழ்ந்து, தன் குமாரத்தியைக் கன்னிகாதானமாக அக்கினி தேவனுக்குத் தாராதத்தம் பண்ணினான். அக்கினியும் மன்மத

சொரூபங்கொண்டு பெண்கையைப்பிடித்து, அரசு, ஆல், முருக்கு, இவைகளினூற் கூட்டி நாட்டிய அரசாணிக்காலேப் பிரதக்ஷணம் வந்து, பெரியவர்களுக்கு மஸ்காரம்பண்ணி, தலைமையான பெண்ணையகத்தை யடைந்து மகிழ்ந்து எப்போதும்போல் அக்கினியை உதவினான்.

அந்த நாளிற் சுதர்சனையின் கர்ப்பத்திற் புண்ணிய உருவம் போல் ஒருபிள்ளை பிறந்தான். அப்பிள்ளைக்கு அக்கினிதேவன் தவத்திலுயர்ந்த தவசிகளுந் திரியாக்கினிக் கதிகாரிகளாகிய வேதியர்களுமங்களாசனஞ் சொல்லி வாழ்த்தும்படியாய், தேவர்கள் புஷ்பமாரி தூற்றும்படியாய் புத்திரோற்சவ முதலிய தருமங்களைத் தாழ்ச்சியில்லாமற் செய்து, ஞானசுதரிசனனென்கிற நாமங்கொடுத்து, குழவிப்பிறை வளருந்தன்மைபோல் வளர்த்துவருகிற குமாரனுக்குப் பூணூற்கலியாணமும் பொருத்தி வேதாகம சாஸ்த்திர புராணங்களும் ஐயந்திரிபில்லாம லறிவித்துவந்தான். பின்புதன் மகன் உலகத்திற் முதிர்சியடைந்த பிற்பாடு, அன்னபட்சிராணிய நடையும், சொர்ணஸ்தம்பந் தோற்குந்தொடையும், மின்னற்கொடிவெட்கிய யிடையும், பொன்னைப்போற் பிரகாசிக்கும் உடையும், கற்கண்டுபோகினு முயர்ந்த மொழியும், விற்கொண்ட வண்டினுஞ் சிறந்த விழியும், அற்கண்ட கொண்டலைப் போன்ற கொண்டையும், கற்கொண்டுருண்டு முழங்கிய தண்டையும், களங்கமற்றிலங்கிய முகமும், இளங்கனர்க்கிசைந்த தனமும், இங்கிதமனமும், எழிலார்கனமும், அருந்ததிக்கொப்பாகிய கற்பும், ஆசாரபூசை ஆகமத்திற்கொப்பும், போகவதியென்னப் பெயர் செப்பும், ஒரு மகாரிஷியின் மகளாகிய பெண்ணரசியைப்பேசி, நல்ல முகூர்த்தத்தில் அவனுக்கு விவாகம் நடத்தினான். அப்பாற் பெண்ணும் பிள்ளையும் இல்லற வாழ்க்கையிலிருந்து தருமங்களெல்லாவற்றையும் புரிந்து, கிரகஸ்தாச்சிரமத்திற்குச் சொல்லியிருக்கிற விதிமுறை தப்பாமல் நடந்து விரதமிருந்து தருமத்தாழ்ச்சியுங் கருமத்தாழ்ச்சியுமில்லாமல் தவமேலிட வாழுகாளில், இவர்களிருவருஞ் சண்டனைவென்றிட வேண்டுமென்று உட்கொண்டு அங்ஙன மிருக்கும் பெரியோருடன் தங்களப்பிராயத்தை யுரைத்துக் குருநக்ஷத்திரத்திற்குச் சென்று விசாலமான பர்ணசாலையொன்று ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவ்விடத்திலே தவமாய் நின்று, அங்கே வருகின்ற மாதவர்கள், மஹாரிஷிகள் இவர்கள் முதலாகிய பேர்களுக்குப் பாதபூஜை அர்க்கியபாத்திய உபசாரங்கள் பண்ணி,

திவ்விய கந்தமூல கனிவர்க்கங்கள் கொடுத்து வந்தனைவழிபாடிழைத்து வந்தார்கள். இந்த ஸத்திய நித்திய பத்திய முதலிய சார்த வேதாந்தவிரத தபோநிதியாகிய சுதரிசன மகரிஷியின்மனமும், பொற்புடைமை திணிந்த கற்புடைமையணிந்த காதலியாகிய போகவதியென்னு மனைவியினுடைய மனமும் ஒன்றுபட்டிருந்தமையால், இவர்களுக்கு நானுக்குநான் தவமுயர்ந்து, நான்கு திக்கும் அடர்ந்துவரும் விருந்தினராகிய அதிதிகளுக்குப் பரிந்து உபசரித்து வந்தார்கள். இதுகண்ட தேவர்களெல்லோரும் பதியுஞ் சதியும் வதியும்விதி யிதுவேயென்று கொண்டாடிப் புகழ்ந்து எல்லாத் தருமங்களிலும் இல்லறதருமஞ் சொல்லத் தரமல்ல வென்று துதித்தார்கள். இப்படியிருக்கிற காலத்தில் சுதரிசன ரிஷியானவர் தம் மனதிற்குடிக்கொண்டிருந்த விரதமுடிவெல்லாத் தமது தரும பத்தினிக்குத் தெரியப்படுத்துகிறார்—

“ஓ என் கண்ணுக் கினிய பெண்ணே! யாராவதொருவர் இந்த ஆச்சிரமத்தின்வழி வந்தால், யாவரோ எவரோவென் றெண்ணாமல் அன்புபாராட்டி முன்புறவைத்து, அருக்கியாதி பூசைபுரிந்து, அட்சதை தாம்பூல சந்தனமமைத்து, தூபதீபங்கொடுத்து, சுயம்பிரகாசச் சோத்யாகவும், ஆதிமூல விஷ்ணுவாகவும், ஆத்மாக் களைப் படைக்கும் பீர்மாவாகவும் வந்தனைவழிபாடு செய்வாயல்லது வேறுபாடாய் மாறுபாடு நினையாதே. அவர்களைச் சிவசொரூபம், விஷ்ணுமயம், பீர்மதேஜசு என்றுமதித்து எதிர்பணிந்து துதித்து, அவர்களுடைய உடல்வருத்தந் தீர்த்து, உணவருந்தப் பொருத்தி, ஆலவட்டம்போட்டு அடிமலரை வருடிப் பிடித்து, அறுசுவையன்னம் வருந்தி யுண்பித்து அவர்கள் திருப்தியடைந்து இளைப்பாறி அவர்களாய்ப் போனால் ஆசீர்வசனம் பெற்று அவர்களடிமலரை நமது முடியுறவணங்கிக் கொள்ளவேண்டியது. இதைவிட வேறு தருமமும், புண்ணியமும் எங்கணுமில்லை. ஒ திங்கள்வதனா? அதிதிபூசையே பூசை! மற்றப் பூசையெல்லாம் வயிற்றுப்பூசை. இல்லறந் தேடிவந்த அதிதிகள் எப்பொருளையும் விரும்பார்கள். ஒருவேளை விருப்புற்றுக்கேட்டாலுஞ் சந்தோஷத்துடன் கொடுக்க வேண்டியதே. இதுவே முக்கியதருமம். கேட்டோருக்கிட்டோர் பெரியோர். இடாதோரிழந்த வாழ்வினை யுடையோர். அவர்கள் ஒருவேளை ஆணந்தமாய் உன்னை விரும்பினாலும் முகஞ்சுளியாமல், மேனிகொளியாமல் வீட்டிலொளியாமல் மேவிவிடுவதே மேலாகிய

தருமத்திற்கு வேராகும். இதன்றி, நானில்லாதபோது துறந்தோர் முதலியபேர்கள் வந்தால், இப்போது நான் உனக்குத் தெரிவித்திருப்பதைப் பிரணவப் பொருளாகக்கொண்டு பூசித்தனுப்புவதே உனக்குக் கடமை. என்னுடைய வார்த்தை உனக்குக் கடைப்பிடியுடைமை, இதுவே தருமம்”—என்றின்னுஞ் சொல்லவேண்டிய இயற்கைகள் எல்லாஞ் சொல்லி, இவ்வில்லற தருமத்தைக் கிரமமாக நடத்தினபேர்கள் பெற்றபேறும், பிரபலப் பேரும் எடுத்துக் காட்டினார். பின்பு இருவரும் மனங்கலந்து வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

அப்படி வாழ்ந்து வருகிறநாளில் ஒருநாள் சுதரிசன மகரிஷி யானவர் தம் பெண்சாதியைப் பர்ணசாலையில்வைத்து, யாகாதி கட்டு வேண்டிய தருப்பை, சமித்து, மாவிலை, முருக்கிலை, புரசிலை இவை முதலிய கொண்டுவரும்படியாகக் காட்டுக்குப் போயினார். இந்தப் பதிவிரதா கிரோமணியானவ ளிருந்த இடத்திற்கு எமதரும னானவன் ஒரு பிராமண வடிவங்கொண்டு சரோலென்று வந்தான். வேதாகமபுராண முதலிய சகலமுங் கற்றவனாயுந் திடமனம் பெற்றவனாயும்வந்த அவனைப் பார்த்தவுடனே போகவதியானவன் தனது தேய்ந்த இடையுடனே மனமுஞ் சோரும்படிக்குப் பயந்து திடுக்கிட்டு, திடீரென்று எழுந்து எதிர்சென்று நின்று உபசாரம் பேசி, வேதியரிருக்கப் புகிக்கப் படுக்க விதித்திருக்கின்ற பர்ணசாலைப் பாங்கி லழைத்துக்கொண்டுபோய் தர்ப்பாசனத்தி லுட்காரவைத்து, பாதார்க்சணைமுதலிய தூபதீப பரிசுங் கொடுத்து, அவருடைய அடிகளில் தன் முடியைப் பதித்துத் தெண்டனிட்டு, “சுவாமி ! நாரேன் கடைத்தேறுவதற்காக எழுந்தருளிய ஞானக்களியே ! அடியாள் செய்யவேண்டிய பணிவிடை இன்னதென்று கட்டளை யிடவேண்டும்” என்று தொழுதனள். அவள்செய்த உபசாரத்திற்கு உவந்த பிராமணன் “பைந்தொடியே ! என் சிந்தை மைய லைத் தீர்த்தருள்” என்று வேண்டினான். அவன் சொல்லைக் கேட்ட உத்தமி சற்றுங்கலங்காமல் அந்த இடத்தைவிட்டு விலகாமல், பத்திரமாய்ப்பணிந்து “ஐயனே ! இது முற்று முணர்ந்த முனிவர்கள் சொல்லு முறையோ ? தாங்கள் விரும்பிக்கேட்ட தானத்தை கிதானித்தால் வானத்தில் மேலாகிய பதவி தருமோ ? இல்லை. இது உயிருக்கேனு முதலியாய்வருமோ ? ஐயோ ! அற்ப காமத்தினால் உமது விற்பனமெல்லாம் வீணாகிப்போய், சொற்பனங் கண்டவர்போற் சோம்பிக் கற்பனையாகிய நாகத்தில் வீழக் காரிய

மேன்? உம்மைத்தொட்டு என்னையுமிழுக்குமே. தீமைக் கேது வாகிய காரியங்களிற் பெரியோர்கள் பிரவேசிக்கமாட்டார்களே. அறித்திய தேகத்திற்கு அறித்தியத்தேவது அறித்தியமே. ஆதலால் இந்த இல்லறத்தி லிருக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களில் எதைக் கேட்கினும், இந்தப் பெண்ணின்பம் ஒன்று தவிர, மற்றெல்லாத் தருகிறேன். உமக்கு வேண்டியவை கேளுமையா” என்று அந்தப் புனிதவதி புகன்றாள். இவ்வளவையுங் கேட்டிருந்த எம்பிரா மணன் நகைத்து, “இந்தவேளையி லெனக்கு வேண்டியது இன்பம். நீ வீண்டம்பம் பேசுகிறாய். நீ யென்னதந்தாலும் அதை என் மனத் தினாலுங் கரத்தினாலுந் தீண்டேன். ஒரு பொருளை ஒருவரிடத்தி லும் வாங்குவதில்லை யென்னும் விரத முடையேன். இப்போது நான் மோகவிகாரங் கொண்டிருக்கின்றேன். நீ தடைசொல்லாமல் என்னை ஆதரி. விரைவில் என்னருகில்வா” என்று செப்பினான்.

அந்த ஆரணனுரைத்த காரணத்தைக்கேட்ட பூரண சந்திரோ தயம்போன்ற முகமுடைய புண்ணியக்கன்னி அநேகவிதமா யெண்ணி, தீர்க்காலோசனை பண்ணி, கிலேசமுள்ளவளாய் நண்ணி, “இனியென்ன செய்வேன் ஆதெய்வமே? இவருரைத்த வார்த்தையோ தடுக்கக்கூடாமையா யிருக்கிறது. அதிதியானவர் என்ன கேட்டாலுந் தடையறக்கொடுப்பதே தருமமென்று நமது நாதன் கூறியுள்ளார்; இல்லையென்றால் எதுவுங் கொடுக்கிறே னென்பதாய் விரதங் கொண்டிருக்கின்றார். அவருடைய விரதமும் பங்கமாகப் படாது. நமது பதியினுத்தரவின்படி நடப்பதே நமக்குப் பழுதில்லாத் தருமம். அதிதிகளின் மனதைத் திருப்தியாக்குகிறது இல்லற வாழ்க்கையினியல்பு. இவைகளைப் பாராட்டாமல் செய்யாமல் விலக்கி விட்டால், இதுவரையிலுந் தேடிய மனைவாழ்க்கைப் பெருந்தவம் அடியோடழிந்துபோம். ஒருவர் நாடியதைக் கொடுக்கிற நல்லறமே இல்லறம். நாமிவருக் குடன்பட்டுவிட்டால், நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, என்னு நால்வித மகடுக் குணமுங் கற்புடைமையுங் கெட்டுப்போம். இதற்கு யாதுசெய்யத் தக்கது!” என்று கிலேசங் கொண்டு, “முடிவில் ஸ்திரீகளுக்குப் புருடன் தெய்வம். அவருடைய ஆக்கை திருமந்திரம். ஆதலால், நம்முடைய கணவன் நவின்னிருக் கின்றபடிக்கு மனச்சுருக்கில்லாமல் உடன்படுவதே மகாபதிவிரதா தருமம்” என்று மனவுறுதிகொண்டு, தன் புருஷனைத் தெய்வ மாய்ச் கிந்தையிலிருத்தி, “சுவாமி? என் கர்த்தாவாகிய பர்த்தா

வின் சொற்கடவாமல் நடப்பேனாகில் லோகாபவாதத் தடையாகிய இடையூறு என்னை யென்னசெய்யக் கூடும்? மற்றொன்றுக்கும் யான் பயப்பட வேண்டியதில்லை” என்று குலமடந்தையானவள் அந்தப் பிராமண அதிதியைநோக்கி “ஐயா, தேவரீரிச்சை தீரும் படி சித்தமாயினேன்” என்று சொல்லி அவளை யணுகி முத்தாடி அதரபான மூட்டினாள். இவளருந்தக் கொடுத்த இன்பாச சரசசல் லாபங்களினால் அந்த எம்பார்ப்பான் உல்லாசமாயிருந்து போகவதியுடன் ஒரு அறைக்குள் துழைந்தான்.

அந்தவேளையிற் காட்டுக்குப் போயிருந்த கணவன்வந்து, தான் கொண்டுவந்த தருப்பை முதலிய வஸ்துக்களை ஓமவேதிகையருகில் வைத்துப்போட்டு, தன் பத்தினியாகிய உத்தமியைக் காணாமல் படபடப்புடனே அவள் பேரைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டார். அந்த ஓசையைப் போகவதிகேட்டு நடுநடுங்கி, வைதிகப் பிராமணன் முகத்தைப் பார்த்தான். அந்த விடாகண்டனாகிய அதிதியானவன் கட்டகடவென்று பற்கடித்து, “நீ கடைத்தேறுவாய். நீ கடைத்தேறுவாய். பேசாதே. பேசாதே, மிஞ்சிப்பேசுவாயாகில் உன்னைச் சபிப்பேன்” என்றான். அதைக் குறித்துப் போகவதியோசித்து, நாயிப் போது இவருக்கு உடன்பட்டோம். இந்த அதிதியின் வாதை தீர்த்து இவரானந்தப் படுவதற்கு முன்னே நாமுறித்துக்கொண்டு போவது முறைமையன்று. நல்லது, நாயகனுக்கு நாயிங்கிருக்கிறோமென்று தெரியச் செய்யலாமென்றால், இந்தப் பிராமணர் சபிப்பார். ஆகையால் நம்முடைய வினைப்பிரகார முடியட்டும்” என்று பேசாமலிருந்துவிட்டாள். இப்பால் அவள் புருஷனானவன் அநேகந்தரங் கூப்பிட்டு மனந்திடுக்கிட்டு, வீட்டுக்குள் துழைந்து பார்த்தான். அவ் வீட்டிலிருந்த அதிதிப்பிராமணன் சுதரிசன முனிவரைப்பார்த்து “பிராமணனே, மதிமருளாதே! கவலைப்படாதே! கண் கலங்காதே! மயக்கமுறாதே! உன் மனைவி அதிதிபூசை பண்ணுகிறாள்” என்றான். அக்கோதைக் கிசைந்த மணவாளன் சொற்குறிப் பறிந்த குணவாளனும், மேலானகதி சம்பாதிக்க விரும்பினவனும், புண்ணிய மெல்லா வற்றையும் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்னுங் கருத்தை யுடையவனு மாதையால், அதிதியின் பேச்சைக்கேட்டு ஆனந்த மாய்ச் சரீரம்புளகித்து, மனங் குளிர்த்து, மேன்மேலான பாக்கியங் கண்டவன்போற் பூரித்து, ஆடினான், பாடினான், வேதபாடங்களைச் சொல்லிக்கொண்டோடினான். ஜன்ம சாபல்யமானேன். என் தந்தை தாய் தேடிய தவந்தான்! தவம்! மற்றதெல்லாம் அவம்! கர்த்தாலி

னுடைய கிருபைபை நானென்ன வென்று சொல்லுவேன். அதிதியாய் எழுந்தருளியவருமவரே! யாவற்றிற்கு மேலான அறிவுமவரே! திரிமூர்த்தி சொரூபமுமவரே! எனக்கு முக்கியமான முதல்வருமவரே! விரதமுமவரே! விவேகமுமவரே! வெற்றியுமவரே! யுத்தியுமவரே! சத்தியுமவரே! சித்தியுமவரே! இவையாவும் அவரே! இதுவே சத்தியம்! இதுவே நிச்சயம்! இதற்குப் பஞ்சபூதமும், சூரியசந்திரமும், என்மனமுஞ் சாட்சி உண்மை யென்பதற்குத் திருஷ்டார்த்தக் காட்சி. இதுவே தருமக்காணியாட்சி” என்றுரைத்து, “ஐயா! மகானுபாவா, முன்னமென் பெண்சாதிக்கு அதிதிகள் ஆசைப்பட்டு விரும்பினபடிக்கு வழிபடச்சொல்லி உத்தரவு செய்திருந்தேன். நானுரைத்த வண்ணம் என் பெண்சாதி அதிதியை பண்ணுகிறான். மெத்தவுஞ் சந்தோஷம். ‘மகாசந்தோஷம்’ என்று துதித்தான்.

அப்போது அசரீரி “அதிதியே? இந்த மஹானுபாவன் சொன்ன வார்த்தைகளி யாவுஞ் சத்தியமே, உண்மை. அகம்புற மிரண்டும் ஒத்தவன்; யாதொரு குற்றமு மற்றவன்” என்று சொல்லி யடங்கியது. அந்தவேளையில் அந்தப் பதிவிரதையைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள்ளிருந்த வேதியன் தானேற்படுத்திக்கொண்டு வந்த வேடத்தை யொழித்து தனதுயதாரூப மெடுத்து, காலபாச தண்டசூல கோலத்தைத் தாங்கி எருமைக்கடா வாகனத்துடன் தேவதைகள் நிஷிகள் திக்குப்பாலகர் சூழப் பிரத்தியட்சமானான். உடனே அப்புனிதவதியும் அவள் புருடனான புண்ணியவானும் பிரதட்சண நமஸ்காரம் புரிந்து அநேக விதமாகத் தோத்திரஞ்சொல்லிப் போற்றிவாழ்த்தினார்கள். நான்கு திக்கிலுந் தேவர்கள் புஷ்பமாரி வாரித்தூற்றினார்கள். உலகமெல்லாம் வழுத்தக் குறைதவிர்தார்கள். தருமவேந்தனும் உடல் குளிர்த்து இல்லறஊடத்திய சதி புருஷரிருவரையும் பார்த்து, “ஓ உத்தம குணத்தரே? உலகத்தில் உங்களைப்போல் ஒருவரையுங் கண்டிலேன். ஓ சுத்தபவித்திரனே உனக்கு வேண்டிய வரங்கென் தருகிறேன்” என்றான். அதற்கவர் “சுவாமி அடியேனுக்கு எமதண்டனையு மெமவாதனையு மில்லாம லிருக்கும்படிக்கு வரங்கொடுக்க வேண்டும்” என்றனர். அப்படியே எத்தனை காலம் இவ்வுலகி லிருக்க இச்சையோ அத்தனைகாலமு மன்போடிருந்து அதிதியை புரிந்து பிரபஞ்சத்தாசை பின்னிட்டுப் போது தேவலோகத்திற் போயிருந்து போகபாக்கியங்களை யறுபவிக் கும்படி வரங்கொடுத்தேன். இன்றுமுத லென்றென்றைக்கும்

உனக்கு எமனுடைய உபத்திரவமில்லை” என்றியம்பிப் பதிவிரதா சிரோமணியாகிய போகவதியம்மனைப் பார்த்து “அம்மா? உன்னுடைய மேலான நிதானத்திற்கு மெச்சினேன். சந்தோஷமானேன். நீ இன்றுமுதல் போகவதி யென்னும் பெருமையுடன் வேகவதி என்கிற நதியாய், புனிதமாய், மகத்துவமாய் என்னொளும் வற்றாமல் இருப்பதோடு உன் புருஷனுக்கு மாதிரம் ஸ்திரீயாய் மற்றவர்களுக்குச் சகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கிற புண்ணியநதியாய் வாழ்க” என்று வரங்கொடுத்து அங்குள்ள மற்றப் பெரியோர் முதலிய பேர்களும் புகழ்ந்து ஆசீர்வதிக்கும்படிக்கு அவர்களுடைய நன்னிலையை வெளிப்படுத்தித் தனது யதாஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இப்பாலவ் விருவரும் அந்தத் தருமதேவன் கொடுத்த வரத்தின்படி எமதண்டனையை ஜயித்து இன்பமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஆதலால், இல்லறத்திற்கு எடுத்துரைத்திருக்கின்ற நெறிமுறைநீதி முறையின்படி நடந்தாற் காலனை வெல்லலாம். கதியையும் பெறலாம். என்று பிஷ்மர் பன்னியபோது, சமஸ்தமானபேருங் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டார்கள். அப்போது தருமநந்தனர் தமது மூதாதையாகிய காங்கேய முனிவரைத் தீர்க்கதெண்டஞ் செய்து, “ஐயனே இல்லற தருமத்தைக் குறித்து எனக்கு வேண்டியவரையிற் நெளிவுண்டாயது. எங்கள் துயர நீங்கத்தக்கதாய்ச் சொரூப நிச்சயஞ் சொல்லத் தக்கவரே! என்போன்றவனை இரட்சிக்கப்பட்டவரே! சுவாமி! சூத்திரர், வைசியர், க்ஷத்திரியர், இம்முன்று வருணத்தாருந் தங்கள் குலத்திற்குயர்ந்த பிராமணனாக வேண்டுமென்றால் ஆகலாமா, கூடாதா! இந்த ஐயம் என் மனதிலிருக்கிறது. அது இன்றைக்குத் தீர்ந்து நான் கடைத்தேறும்படிக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும்” என்று சிந்தித்து வந்தித்தார். அதற்குப் பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

இந்திரமாதங்க சம்வாதம்

அப்பா தருமஸ்வரூபியே! தவசிரோஷ்டனாகிய பிராமணனொருவனிருந்தான். அவனுக்கொரு பிள்ளை. அந்தப் பிள்ளையைத் தகப்பன் காட்டுக்கனுப்பி, தருப்பை சமித்து கொண்டு வரும்படி உத்தரவு பண்ணினான். அப்படியே அந்தப் பிள்ளை போகிறபோது வழியிலே கோவேறு கழுதையின் குட்டி மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் குட்டியைக்கண்டு அதட்டி அதட்டித் துரத்தினான். அந்தக் கழுதைக் குட்டி தன் தாயிடத்திலோடி “அம்மா, நான் சுமமா மேய்ந்து

கொண்டிருக்கும்போது அவனென்னை அடித்துத் தூத்தினான் என்று கோபத்துடன் கூறியது. அதைக்கேட்ட கோவேறுகழுதை குட்டியை முத்தமிட்டு, “அப்பா அவன் கெட்டான். பிராமணனானால் தெரியும். கீழ்ப்பட்ட புலையன். இந்தக் காட்டில் நமக்கும் அவனுக்குச் சம்பந்தமென்ன விருக்கிறது? சும்மாவிரா” என்று சொல்லியது. அதுகேட்ட குட்டி மீண்டுந் தாயைநோக்கி, “அம்மா அவன் சோவிக்குப் போனானா, அவனைத் தொந்திரவு செய்தேனா, என்னை யேனடித்தான்? அவனைச் சும்மா விடப்படாது, சண்டைபேர்ட் வேண்டும்” என்று கடுங்கோபமாய்ச் சொல்லிற்று. அந்தக் குட்டியின் பேச்சை இப்பிராமணக்குட்டி கேட்டு மெத்த விசாரமாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டு, தேகமுழுதும் வியர்த்து, தேம்பி வெம்பி உயிர்த்து, திரும்பித் தியங்கித் திகைத்து அதன் தாயாகிய பெண்கழுதையி னிடத்திற்குப்போய்க் கண்ணில கண்ணீர் விட்டழுது விசனப்பட்டான். அவனைத் தாய்க்கழுதை கண்டு ஏனழுகிறு யென்று கேட்டது. அதற்கவன் புலையனென்றுரைத்த தன்மையை நானறியத்தக்கதாகச் சொல்லவேண்டும்” என்றான். அப்போது பெண்கழுதை அவன் முகத்தைப் பார்த்து, “இவனுக்குப் பூர்வ புண்ணியத்தினால் மிருகபாஷை தெரியும்போலிருக்கிறது. அதனால்லவா நாம் சொன்னதைத் தெரிந்துகொண்டு பூர்வோத்திரங்கேட்கிறான். நல்லது, ஓ பிராமணப் பிள்ளாய் உன் தாயானவள் காமவிகாரங்கொண்டு நாலாம் வருணமாகிய சூத்திரனைப் புணர்ந்தாள். அந்தச் சூத்திரனுக்கு நீ பிறந்தாய். ஆகையால் ஆயர்குலத் தாய்க்கும் இழிகுலத் தந்தைக்கும் பிறந்ததோஷத்தால் உனக்குப் புலையத்துவம் வந்தது. அதைத் தான் சொன்னேன்” என்றது.

அச்சொல்லைக் கேட்ட வேதப்பிள்ளை சரீரநடுங்கி, தன் தந்தையண்டை வந்து, நடந்த விர்த்தாந்தத்தையுந் தனது பூர்வோத்திரத்தையும் புகன்றான். அதைக்கேட்ட தந்தை “இதென்ன விந்தை? ஐயோ! அப்பா! உன் சிந்தை கலங்காதே” என்று தேற்றினான். அந்த மொழி தனக்குத் திருப்தி யில்லாததினால் நான் தபசுசெய்து சுயப் பிராமணனாகிறேன்” என்று தந்தையை விட்டகன்று ஒரு பெரிய ஆரணியத்திற்குப்போய் ஒற்றைக்காலூன்றி, மற்றைக்கால் மடக்கி, ஆகாயத்தை நோக்கித் தேவேந்திரனைக் குறித்து நூறுவருஷத் தவஞ்செய்து வருந்தினான். அந்நாளி லொருநாள் வச்சிரபாணியா கிய தேவேந்திரன் காட்சியாகத் தோன்றினான். அப்போது அந்தப்

பிராமணப்பிள்ளை இந்திரனைப் பிரதக்ஷண நமஸ்கராங்கள் செய்து தொழுதான். அவனைத் தேவேந்திரனோக்கி, “நீ என்னைக் குறித்துத் தவஞ்செய்த காரணமென்ன?” என்று கேட்டான். “ஐயா! எனது ஜன்ம இழிவொழிந்து உயர்ந்த பிராமணனாகும்படி வரந்தாரும்” என்றான். அதற்குத் தேவேந்திரன் நகைத்தது, “இவ்வுலகத்தில் யாருங்கோராத வரத்தைக் கேட்டனை. இது நான் கொடுக்கிற வரமன்று. அது தவிர வேறே வரங்கேள் தருகிறேன்” என்றான். தவஞ்செய்த பிராமணன் “பின்னொரு வரமும் வேண்டியதில்லை. நான் மற்ருன்றையுங் குறித்துத் தவம்பண்ணவில்லை. நான் நல்ல குடியிற்பிறந்த வேதியனாக வேண்டும்” என்றான். அதற்கோ ருத்திரமுஞ் சொல்லாமல் தேவேந்திரன் மறைந்து போய்விட்டான். பின்னையும் அந்தப் பிள்ளை முன்னையிலும் பதின் மடங்கடிகமாகத் தவமிழைத்தான். அது எப்படியெனில், ஒருகால் பெருவிரலை நில்லத்தலுன்றி, தபசுசெய்கின்ற தபசிகளுங்கண்டு தலை நடுங்கும்படியாய் மாம்சம், தோல், நரம்பு, இவை முதலியவைகள் சரிந்துதிரைந்து போகும்படிக்கு வாடி, மனச்சலிப்பில்லாமல் தயிரியம் விடாமல், மறுபடியும் நூறுவருஷம் அருமையான தவம் புண்ணினான்; அப்பால் தேகசக்தியற்றுப் பூமியின்பேரிற் சாய்ந்து விட்டான். அதனைத் தேவேந்திரனுணர்ந்து, “ஓ! ஓ! இது பழிக்குவழியாய் வந்ததே” என்று வெகுசீக்கிரத்திற் பிரசன்னமாகி, தன்னிரண்டு கரத்தாலும் அவனை வாரியெடுத்து, அவனுடைய வருத்தத்தைத் தீர்த்துக் களையாற்றி, “அப்பா குமாரனே! நீ உயர்ந்த பிராமணனாகவேண்டுமென்று வருந்தித் தவமிருந்தாய். காய்ச்சிய இரும்புக்குடித்த நீரானது கழலமாட்டாது. அதுபோல் எவனெவன் எந்தெந்த வினைப்போகத்தால் எந்தெந்த ஜன்ம மெடுக்கின்றானோ அந்த ஜனனத்தில் அவனெத்தனைத் தபசுபண்ணினாலும் அந்தத் தபசெல்லாம் ஆத்மாவுக்குள்ளே மறைந்துகொண்டிருந்து அந்தத் தேகம்போய் மறுபிறப்பு வந்தபோது முன்னிழைத்த தபசின் பலனை யடையச் செய்யும். இந்தப் பிறப்பில்தானே பலன் கொடுக்க மாட்டாது. இராஜன் முதலான மூன்று ஜாதியரும் பிராமணனாகப் போகிறதில்லை. விறுதாவில் ஏன் பிரயாசப்படுகிறாய்? என்னாலாகாது. சொன்னாலுங்கேளாய் (கிட்டாதாயின் வெட்டெனமற) ஏன் நீதிக்குமாராய் எட்டாப்பழத்திற்குத் தொடு கட்டுகிறாய். மாமிச தேகத்தைப் புண்ணாக்கி மண்ணாக்கி மாயச்செய்கிறாய். இனியா கிலுந் தவத்தை விட்டுவிடு, ஓ. விவேகமற்றவனே! பிராமணப்

பிறவி லேசானதல்ல. அதைக்குறித்து வரன்முறை சொல்லு கிறேன் நீ விவரமாய்க் கேட்டறிந்துகொள். பரமசண்டாளன் நூறு ஜனனமெடுத்து ஜனனந்தோறும் அந்தக் குலத்தொழிலிற் பிறவே சிக்காமற் சத்திய நெறியாகிய நித்தியவிரதத்திற் ஜாக்கிரதை யுடன் உத்தமமுடையவனாயிருந்தால், நான்காவது சூத்திரயோனி யிற் பிறப்பான். அச்சூத்திரன் கர்மத்தப்பாமல் தர்மத்தவறாமற் கிரமமாக நூறு ஜன்மம் விரதநோன்பிழைத்தால், மூன்றாம் ஜாதி யாகிய வைசியனாவான். அந்த வைசியன் கர்மதர்மத் தவறாமல், பொய்யுரை பேசாமல், ஜீவகாருண்யனாய் தேவதாபூஜை திருப்பணி யலங்காரஞ் செய்து ஆபிரஞ் ஜனனம் அருந்தவ மிருப்பானாகில், கூத்திரியனாவான். அந்த கூத்திரியன் நெறிபிறழாமல், முறை குறையாமல், நீதிவழுவாமல், நிலைதவறாமல் மன்னுபிரைத் தன் னுயிராய் மதித்து ஆயிரம்பிறப்பும் பிறந்து, பிறவிதோறும் அகந்தையடக்கி கருமங்கருகி, எக்ஞ ஓமங்களியற்றித் தீவினையப் படாமல் நல்வினையைச் சேர்ப்பானாகில், பிராமண ஜனனங் கிடைக் கும், அந்தப் பிராமணன் பஞ்சேந்திரியங்களையு மடக்கி, ஏகமனதாய் அவா நீக்கி யாகாதிகளுண்டாக்கி, வேதப்பொருளறிந்து, அப் பொருளை விளக்கி, அவ்வழிநடந்து, நின்மலசித்தனாய்ப் பதினாயிரஞ் ஜனனமெடுத்தானாகில், மகாரிஷியாவான். ஆனபடியால், இந்த வரிசைக் கிரமப்படி யேறவேண்டும், இப்படியின்றி, பிரம சிருஷ்டி யிலே வரப்பட்ட பெரிய ஜனனத்தை இந்தப் பிறப்பிலேயேகிடைக்க வேண்டுமென்று எண்ணிறந்தகாலந் தவஞ்செய்தாலும் எய்துமோ? இப்போது நான் சொன்ன வரிசைப்படிக்குத் தவறுதலில்லாமல் நடந்த ராஜனனால், பிராமண ஜன்மமுண்டாம். அந்தப் பிராமணன் தனக்கு விதித்திருக்கின்ற விதிப்பிரகாரம் நடப்பானாகில், நன்மை யுண்டாம். விதிப்பினால் பழயகதியிற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். இது அசாத்தியம். நீதிமானாகிய பூபதிகளாலும் பிடிக்கப்படாத சார்த்துளம் உனக்குக் கிடைக்குமோ? அந்த ஆசையை மற. இனி வேண்டிய பெண்கள் உன்மேல் இச்சைக் கொண்டு, உன்னைப் புருஷனாக வகித்துப் பூசிக்கத் தக்கதாகச் சுகமாயிரு” என்று அதற் குத்தகுந்த தேஜசும் ஆயுசுங்கொடுத்து, அவனை ஒரு தேவனுக்கி வைத்தான். அந்தப்படியே அவன் அநேகம் பெண்கள் பூசிக்கச் சுவந்தமேனிகொண்டு பூமியில் வசித்தான். தேவேந்திரன் தெய்வ லோகம் போனான். ஆதலால் இந்த மூன்று குலத்தாரும் என்னபாடு பட்டாலும் பிராமணனாக மாட்டார்கள்” என்று கங்காபுத்திரன்

கரைத்ததைக்கேட்ட தருமபுத்திரன் இருகாங் குவித்திறைஞ்சி, “எந்தையே! கூத்திரியர் தவஞ்செய்து மகாரிஷியாக மாட்டார் களோ? விசுவாமித்திர மகாரிஷி எப்படியானார்?” என்று வினவா பீஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

வீதவவ்வியராஜன் கதை

அப்பா பேரனே! சூரியகுலத்தி லவதரித்த காதிராஜனுடைய காதலன் கவுசிகன் வெகுநாள் ராஜ்யபாரம் பண்ணிக் கடைசியிற் பிரமரிஷியானான். அவனது வரலாறு கேள். தமக்கையுந் தங்கையுந் இருவர். ஒருத்தி ரிஷிக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள், மற்றொருத்தி ராஜனேமணந்தாள். இவ்விருவருக்கும் பிள்ளையிலலை. இவர்கள் தங்கள் குறையை ஒரு ரிஷியுடன் சொல்லி அங்கலாய்த்தார்கள். அந்த ரிஷி அவர்களுக்கிரங்கி நீங்களிரண்டுபேரும் மாதவிடாய் வந்த நாலாநாள் கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணி, அக்கரையோரத் தில் வெவ்வேறாக இருக்கின்ற இரண்டு மரத்தில் இன்னின்ன மரத்தைத் தழுவிக்கொள்வீராகில் உங்களுக்குக் கர்ப்பமுண்டாம்” என்று அம்மரங்களின் பெயர்களை அவர்களுக்கு உபதேசம்போற் கூறினார். அவர்களவ்வாறு செய்பாமல் மற்திபினால் தங்கைக்குக் குறித்த மரத்தை அக்காளும் அக்காளுக்குச்சொன்ன மரத்தைத் தங்கையுமாகத் தழுவி வந்தார்கள். அவர்களை ரிஷிபார்த்து, நீங்கள் நான் சொன்னபடிக்கு நடவாமல் மாறிப்போனபடியால் ரிஷி பத்தினி யாகிய உன்வயிற்றிற் பிள்ளை பிறந்து பிராமணகுலமென்கிற பேர் மாத்திர மிருக்க கூத்திரிய கிர்த்திபமாய் நடப்பான். ராஜபத்தினி யான உன் கர்ப்பத்தில் கூத்திரியனாகப் பிள்ளை பிறந்து, பிராமண நெறிமுறை பிசுகாதவனாவான். இது வினைவசத்தால் நீங்கள் தேடிக்கொண்டது” என்றியம்ப அவர்களகன்று அப்படியே கருப்ப் முற்றுப் பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். இவ்விதத்தாற் பிறந்த கவுசிக ராஜன் வெகுகோடி காலந் தவசுபண்ணி, பிராமணனாகிறதற்கு மெத்தவும் பிரயாசப்பட்டு, பிரமரிஷிக் கொப்பாய் விசுவாமித்திர ரென்று பெயர் வகித்தார். அவர் பட்டபாடெல்லாம் நீ கேட்டிருந் பாய். அதைக்குறித்து நான் பேசவேண்டியதில்லை. எந்த விதத்தி லும் பிராமண மகத்துவம் பெரிது” என்று சொல்லியதைக்கேட்ட தருமராஜன் அடிபணிந்து, “ஆண்டவனே! வீதவவ்விய நென்கிற வேந்தன் நெடுநாள் துரைத்தனம் புரிந்து, தாமரைமாலை தரிக்கப் பட்ட பிரமகுலத்திற் சேர்ந்தானென்று சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்

கின்றேன். ஆதலால், அஃதெப்படி சேர்க்கப்பட்டான்” என்று வினவ, பிஷ்மர் விளம்புகிறார்.

அப்பா அன்புக்கொருவனே! முற்காலத்தில் வீதவவ்வியன் யாவருங் கொண்டாடத் தக்கதாய் ராஜ்யபாரம் பண்ணினான். அவனுக்குத் தனக்குச் சமானமான பிள்ளைகள் நூறு பெயர் பிறந்தார்கள். அவர்கள் நூறுபேரும் பிரபலமாய் காசிதேசத்தை யாளப்பட்ட ராஜனுடைய குமாரருடன் கனத்த சண்டை விளைத்து அவர்களைக் கொன்றார்கள். இறந்த பிள்ளைகளின் தந்தையாகிய காசிராஜன் பாரத்துவாஜ மகாரிஷினுடைய ஆசீர்மத்திற்குப்போய், அவரைக் கண்டு கும்பிட்டு நின்று தோத்திரித்து, தீர்க்கதண்டஞ் சமர்ப்பித்து தன் குமாரர்களுக்கும் வீதவவ்வியன் புத்திரருக்கும் யுத்தம்கேரிட்டுத் தன் பிள்ளைகளிற்துபோன விர்த்தார்த மெல்லாஞ் சொல்லி, மிகுந்த குறையுடன் விசனப்பட்டான். அதனாற்பாரத்துவாஜருக்குக் கிருபை வந்து, காசிராஜனுக்கு எல்லரச் சோபமுந் தீர்த்து, பழமையைப் பார்க்கிலும் புதுமையாய்ப் பிரபலமுற்ற சுகம் பெறும்படியாக ஒரு யாகஞ்செய்வித்து, அந்த எக்குத்தி னிடத்திலிருந்து ஒரு வீரனை உண்டாக்கினார். அந்த வீரன் திரிலோகத்தையுஞ் ஜெயிக்கும் புழியாகிய தீரன். அவனைக்கண்டு சகல பெரியோர்களும் வாழ்த்தி னார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையானவன் வீதவவ்வியன் பிள்ளைகள் பேரிற் பகைத்து எதிர்த்துச் சண்டைவிளைத்து நூறுபிள்ளைகளையும் கொறுக்கி, அப்பால் இப்பேர்ப்பட்ட துட்டரைப் பெற்றவனெங்கே யென்று சதுரங்கப் படைகூடிய வீதவவ்வியனைத் தேடிப் போனான். அப்போது இந்தச் சேதியைக்கேட்ட ராஜன் ஓட்டமாயோடி, பிருகுமகாரிஷியி னாசீர்மத்திற் புகுந்து “சுவாமி! உமது திருவடிக்கடைக்கலம்! பிராணனுக் கபயஸ்தங் கொடும்!” என்று சரண் புகுந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து எதிர்க்கச் சென்ற காசிராஜனுடைய எக்குகுமாரன் பிருகுமகாரிஷியின் பர்ணசாலைக்குட் புகுந்து, அவருக்குத் தகுந்த தோத்திரம் பகர்ந்து, “ஐயனே! எங்கள் குலத்தைக்கருவறுத்த பலத்த திருடரைப் பெற்றவன் தங்க ளிடத்தினுழைந்து மறைந்திருக்கின்றான். அவனைக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுபோக வேண்டும். அதற்குத் தடைசொல்லாமற் செலவு கொடும்” என்று பாதத்தில் வீழ்ந்து கரங்குவித் திறைஞ்சினான்.

அதற்குப் பிருகுமகாரிஷி இரங்கி, “ஓ சகலகலையுங்கற்ற ராஜ புத்திரா! உனக்குரிய சத்துரு இவ்விடத்திற்கு வரக்காணும்.

இந்த ஆசீர்மத்திலுமில்லை. இருந்தானாகிற் கண்டுபிடித்துக் கொண்டுபோ” என்று சொன்னார். அதை மின்னார்மேனி வீரன் கேட்டு வெகுளிகொண்டு தன் பகைவனை யங்குள்ள பல விடங்களிலுந் தேடிப்பார்த்தான். அப்போதத்தப் பிருகுவானவர் மனம் வருந்தி, “நம்மிடத்திலடைக்கலமென்றடைந்தவனை எப்படி காட்டிக் கொடுப்பது? ஐயோ! அதிகபாவம் ஆயிற்றே” என்றருள் சுரந்து, தமது தவமகிமையால் வீதவவ்வியனங்குள்ள அநேகம் பிராமணர்களுள் ஒருவனாய் அக்காசிராஜ புத்திரனாக வந்து புகுந்த வீரன் கண்ணுக்குத் தோன்றும்படியாக நினைத்தார். அவரெண்ணிய வண்ணம் வேதபாராயணப் புண்ணியனாகப் பொருந்தி யிருந்தான். வந்த ராஜகுமாரன் அந்த ஆசீர்மமெல்லாந்தேடி பகைவனைக் காணாதபடியால் மறுபடியும் பிருகுகா நிஷியினிடத்தில் வந்து, “சுவாமி! தேவரீராச்சரமத்தில் அக்கிரமமாய்ப் புகுந்தேன். அபசாரம், அபசாரம்! என்னைத் தேவரீர் மன்னிக்கவேண்டியது” என்று வெகுவித உபசாரமாய் வேண்டிக்கொண்டு வணங்கினான். அவருஞ் சந்தோஷமாய் ஆசீர்வதித்தருளினார். அவரிடத்திலவன் செலவு பெற்றுக்கொண்டு காசிப்பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தான். அன்றுமுதலாகப் பிருகுமுனிவர் தம்முடைய சொற் பழுதுறுதபடி வீதவவ்வியனைப் பார்த்து, “நீ இன்றுமுதலென்றென்றைக்கும் பிராமணனாகவே இருந்துவிடு” என்று கட்டளையிட்டருளினார். இப்படியவர் பிராமணத் தப்பாமற்செய்த பேரருளினால் அவ்வீதவவ்வியன் பெறுதற்கரிய பிராமண ஜனனப் பேறுபெற்று மகிழ்ச்சியுடன் தவப்பண்ணிக்கொண்டிருந்து, திரியாக்கினி யிடத்தில் அநேகம் பிள்ளைகளை யுண்டாக்கிக்கொண்டான். அந்த ஓமாக்கினியி லுதித்த பிள்ளைகளுமவன்போற் பிர்மகுலமே யானார்கள். இதைக்குறித்துப் பார்க்கும் காலத்தில் அப்பிள்ளைகள் அக்கினியிற் பிறந்தபடியினாலேயும், அவர்களின் தந்தை பிருகுரிஷியினனுக் கிரகத்தினற் பிராமணனுபடியினாலேயும், அவனுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளும் பிராமணராகக்கூடுமென்பது தகுதியான விதிமுறைமைதான். சந்தேகமில்லை” என்று சொல்ல, அதைத் தருமராஜன் கேட்டு சந்தேகத் தீர்ந்து, “ஐயோ! இந்த லோகத்திற் சிற்சிலபேர் ஒவ்வொரு பிரதிக்கொபண்ணி அந்தப் பிரதிக்கொப பிரகாரமுடித்துக் கொள்ளுகிறார்களே! அதென்ன? அவர்களுடைய வல்லமையா? அல்லது வினையினுடைய விளைவா? இதனை யெனக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

முயற்சியின் திறங் கூறுதல்

“அப்பா தருமபூபதி, இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் ஒரு பிரதிக்கை பண்ணினால் அது முடிவுபெறுவதற்கு அதற்குண்டான முயற்சிகள் எத்தனை இயற்றவேண்டுமோ அத்தனையுஞ் சோம்பலில்லாமற் பண்ணினாலும், அது முடிவதற்கு மேல்வினையின் விளைவிருந்ததே யாகில், அந்த வினையே எல்லாவற்றையு முடிப்பதற்கு அனுகூலமா யிருக்கும். தீவினையிருக்குமாயின் தேடிச்செய்யு முயற்சி யெல்லாந் தீதாய்ப்போய்விடும். ஆனால், நல்வினை தீவினையென்று நாடிச்சோம்ப லாய் முயற்சிசெய்யாம லிருக்கப்படாது. முயற்சி பாராட்டாமற் போனால் மேல்வினைக்கு ஆதரவில்லை. அதுவும் கைகூடாது. அப்படி யானால் மேல்வினை என்னமாய்ப் போமென்று கேட்பாயாகில், மேகத் திற் பளிச்சென்று வெளிச்சங்காட்டி மறைத்து போகின்ற மின்னல் போல், அவனுக்குச் சற்றேறேறேதுக்கிரம மிருக்கக்காட்டி மறைத்து போம். இதுதான் மேல்வினையின் விளைவு. ஆகையால், எந்நேரமும் முயற்சியிலேயே யிருக்கவேண்டும். அவரவர் முயற்சிக்குத் தக்கது போல் இருவினை வினையுமென்றறிக. முனைந்து பிரகாசிக்கச் செய்யு முயற்சியாவது காரியம். வினையானது காரணம். காரியமின்றிக் காரணங்கை கூடாது, அதெப்படி யென்றால், நன்றாய் முற்றிக் காய்ந்து தேறிய வித்தானாலும், நல்ல நிலத்திற்போட்டு எருமுத வியனவுங் கொடுத்துத் தண்ணீர் பாய்ச்சினால், அந்த விதை முளைத்து கொழுமையுடன் வளர்ந்து குணமுள்ள பலனைக் கொடுக் கும். அந்த நல்ல விதையைத்தானே உவர் நிலத்தில் விதைத்தால் முளையாது. தப்பி முளைத்தாலும் பலனைத்தராது. அத்தன்மை போல் முயற்சி பண்ணாமற்போனால் நல்வினையாகிலுங் கெட்டுப் போம். எவ்வளவு முயற்சி செய்கின்றார்களோ, அவ்வளவும் நல்வினை யானது பிரகாசிக்கும். நெய்யிருக்கிறவரைக்கும் வத்தியிற்பற்றிய விளக்கிருக்கும். நெய்யற்றால் திரியெரிந்து நெருப்புங்கூட அவியும். அப்பாற் புகையும்; மேலுமேலு முயற்சியிருந்து ஒருவேளை வினை யில்லாமற் போனால், அதிகபலன் கைகூடமாட்டாது. முயற்சியும் வினையுஞ் சமத்துவமானால், மெத்தவும் பிரபலிக்கச் செய்யும். இத னாற் காரியமில்லாமற் காரணம் பண்பு பெறுது. காரணமின்றிக் காரியமுமாகாது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தங் காற்றில்லாமல் அக்கினி ஜொலிக்காது அக்கினி யில்லாமற் காற்றினாலே யாகநடக்காது. இதை

உன்னறிவினாலே தெரிந்துகொள்” என்றார். தருமராஜன் நின்மல மனத்துடன் சம்மதமாய் மஸ்கரித்து, “ஐயா! ஒருவருக்குச் சுக மிருக்குங் காலத்தில் அவருடனிருந்து விருந்து முதலியன அதுப வித்து, அவர்கட்குத் துன்பமுந் துக்கமும் ஒக்கவருங் காலத்தில் மிக்கனவாய்க் கூடிய விசிதத்தை நாடாமல் விட்டுவிடுகிறதா? அல் லது கூடவிருந்து அவர்களுடைய கல்வினை தீவினைகளையுந் தம் முடையவை யென்று அனுபவிக்கிறதா? இதற்கு விதிவழி சொல்ல வேண்டும்” என, பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

கிளிப்பிள்ளையின் கதை

அப்பா அறன்குமாரனே! காசி தேசத்திற் கையில் வில்லுங் கணையுங்கொண்டு திரிகின்ற கானவனொருவன், மிருகங்களையும் பக்ஷி களையுங் கொல்லுந்தொழிலிற் சற்றேனுங் கூசாதவனுயிருந்தான். அவன் மேலும் பட்சிகளின்பேரிற் பாணங்கள் தொடுக்கும்போதெல் லாம் அந்தப் பாணங்கள் அப்பக்ஷிகளிருக்கு மரத்தின்மேற் போய்ப் பட, அந்தப் பாணங்களில் விஷந்தோய்ந்திருந்ததனாலே அப்பாணம் பட்டு அம்மரத்தின் இலை பூ பிஞ்சு காய் கனி முதலியவெல்லாம் உதிர்ந்துபோய் அம் மரமும் மொட்டைமரமாய் வெட்டவெளி யாகும். இப்படி ஒருநாள் ஒரு மரத்தின்மீது பாணங்களை வீசி வெட்ட வெளியாக்க, அதில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டு நெடுநாளா யிருந்த ஒரு கிளியானது தழைந்தமரம் உலர்ந்துபோனதைக் கண்டு சஞ்சலங்கொண்டு, “இம்மரத்தின் பழத்தைத் தின்று காலங் கருப்புதெரியாமற் பிழைத்திருந்தோமே, இப்போதிந்தமரம் பட்டுப் போனதுபோலாயதே, இது தழைத்திருக்கும்போது நாம் செழித் திருந்தோமே, இப்போதினைத்த காலத்தில் இதை விட்டுப்போய் விடுகிறது தருமமல்லவே” என்று ‘அம்மரத்திலேயே யிருந்து, மழைக்கு நனைந்து, வெய்யிலுக்குக் காய்ந்து, மேனிமெலிந்து குளிரெடுத்து, காற்று இடி மின்னல் இவைகளாற் பாடுபட்டு, கருத் தழியாமல், தைரியம் விடாமல், கவலைப்படாமல், சலனமுறாமல், நன்றிகுன்றாமல் பழமைபாராட்டி, அறிவையும், பலத்தையும், அதுகூலமாக்கி, அவ்விருட்சத்தைவிட்டுப் போகாமலிருந்தது. இப் படி யிருக்கிற காலத்தில் மேக வாகனனாகிய தேவேந்திரன் இந்த விற்தையை யறிந்து, ஒரு கிழப்பிராமணனைப்போ லுருவெடுத்து அந்த விருட்சத்தினிடத்திற்கு வந்து, விஷக்கணைகள் பட்டு வெந்து போயிருந்த மரக்கிளையிலிருக்கும் ஸ்திரக்கிளியைக் கண்டு “ஓ

அஞ்சுகமே! உன்னுடல் இத்தனை வருத்தமுறத் தக்கதாக இவ்விடத்திற் காய்ந்து தீய்ந்து மாய்ந்துபோன மரத்திலிருப்பானேன்? வேறே தழைத்துப் பழுத்திருக்கிற மரங்களைச் சார்ந்து சவுக்கியம் பெறக்கூடாதா? ஏனிப்படி வருத்தப்படவேண்டும்? (ஒருவீழல் வார்க்கு உலகமெல்லாம் வீடு) என்பதுபோல் ஈச்வரனான லேற்படுத்திய காடு அநேகமுண்டு. அவைகளில் வாசம்பண்ணிக் காலம் போக்கலாமே. ஐயோ, வீண்காலம் போக்குகின்றனையே!” என்று வேதியன் கேட்க, கிளி “ஓ பிராமணரே! நமஸ்காரம், நானிந்த மரத்தின்பேரிலே நெடுநாள் என் சொந்தம்போலிருந்து பிராதக்காலம், மத்தியானம், சாயங்காலம் இம்முன்று காலங்களிலேயும் பசினோயுந்தாகமுந் தோன்றும் பழங்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு, பக்குவமாய் வாழ்வுபூண்டேன். இப்போது இந்த மரத்திற்கு இடையூறு வந்து விட்டதென்று, மதிகெட்ட மார்தரைப்போற் செய்ந்நன்றிகுன்றி சிந்தைமறந்து அயல்விருட்சத்தி லணுகமாட்டேன். இதுவே பேரறிவாளருடைய தன்மை. உலகத்தில் ஒருவன் சுகமுஞ் செல்வமும் பெற்றிருக்கும்போது அவனுடன்கூடி சுகத்தையனுபவித்து, அவனுக்குக் கெடுதியும் வறுமையுங் கிட்டிய நாளிற் கடன்காரர் முதலிய பேர்களிடத்தில் அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டு அப்பாற் போகின்ற கயவர்களைப்போல் நானு நீங்கிப்போவது நியாயமோ? தருமமோ? ஓநாதனே! சுகத்துக்கெப்படி பகுத்துச் சுகித்தோமோ அப்படியே தீமைக்கும் உடன் பட்டிருக்கவேண்டும். இராமற்போவாராகில், அவருக்குப் பழியும், பாவமும், பங்கமும்வரும். அதுவுமல்லாமல் கொடிய நரகமே குளிக்கவேண்டியதாகும். ஆதலால் இந்தத் தருமகுட்சுமந் தெரிந்த நான் வேறொரு விருட்சத்திற்குப் போகலாமா?” என்று பேசியபோது பிராமணன் ஆச்சரியப்பட்டு, “அந்தோ! ஓ தத்தையே! சுகத்தை விரும்பும்படியாகிய இந்தச் செகத்தில் தேகவருத்தம் பாராமலும், பசியைப் பாராட்டாமலும், நித்திரை யில்லாமலும், பழிச்சொல்லுக்குப் பயப்படாமலும் அருமையோராமலும், இனத்தார்கள் கூறுகின்ற அவமதிப்புணராமலும், நிலை தப்பாமலும் இருப்பதனாற் பயனென்ன? என்றைக்கிருந்தாலும் இறந்துபோகிற தேகம் இருக்கிறவரைக்கும் உண்ணுறங்க லென்பதை யோர்ந்து அநுபவியாமல் வருந்துவதில் என்ன பிரயோசனம்?” என்று கேட்கவும், கிளி “ஓ ஐயரே! நீர் வேதவேதியர். சகல விதிமுறையுந்தெரிந்தவர்! தருமச் சரூபி. உம்மைவிட சத்தியதருமம் வேறில்லை. நீரே யிப்படி

சொல்லுவீராகில், நீசத் துரோகிகளாகிய நன்றி மறந்தவருக்குக் கொழுகொம்பு வேறேவேண்டுமோ! என்னளவில் இப்பேர்ப்பட்ட மொழியைச் சொல்லாதிருக்கும்படிக்கு வேண்டிக்கொள்கிறேன்” என்றது. அம்மொழியைக்கேட்ட தேவேந்திரன் ஆகந்தமடைந்து, “ஐயோ! அற்பமாகிய பட்சிக்கு இவ்வளவு பேரறிவு பிறந்தது அருமையென்று அகமகிழ்ந்து தன்னுடைய ரூபத்துடன் பிரசன்னமாகி, “ஓ சுகமே, நீ சுகமேயிரு. நான் தேவராஜன். உன்னுடைய நிலையுணர்வதற்காக வந்தேன். நீ மெத்தவும் நன்னெறிபற்றி யிருக்கின்றாய்; அதனால் நான் கிருபை கூர்ந்தேன். உனக்கு வேண்டிய யதைக் கேட்பாயாகில் தட்டாமற் றருகிறேன்” என்றான். அதைக் கிள்கேட்டு, “எனக்கு வரங்கொடுக்க உமக் கிஷ்டமிருக்குமாகில், இப்போது நானிருக்கிற மரம் எப்போதும்போலே இடையூறில்லாம லிருக்கும்படியாக அதுக்கிரகம் பண்ணும்” என்று கேட்டது. இந் திரன் அப்படியே ஆகுவென்றுசொல்லி, அடிக்கிற காற்றுக்கும் பெய்கிற மழைக்குங்கூட பயமற்றிருக்கும்படியாய்க் கிருபைபுரிந் தருளினான். உடனே அந்த விருகூம் முன்போற்றழைத்து, கொழுந் தோடிப் படர்ந்து, நெருக்கமாயடர்ந்து, வானம்வரையிற் றொடர்ந்து பூரித்து, காய்த்து, பழுத்து, சிரக்கம்பஞ் செய்திருந்தது. அமுத கூபனாகிய ஆகண்டலன் இந்தக் கிளியினிடத்திலிருந்த நன்றி குறையாத் தருமத்திற்காக முன்னின்று அதனது மனதைச் சோதித்து, திறமகலாத திடத்தைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, அந்தக் கிளி கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்துப் போயினான். ஆகையால், நல்லவர் களாகிய உத்தமர்கள் சுகதுக்கத்துக்கு உடன்பட்டு நேசமாயிருப் பார்கள். மத்திமர்கள் நீர் நிறைந்த குளத்திற் பறவைகள் செறிந்து நீர்வற்றினாற் பறந்துபோம் பான்மைபோல் நீர்கிப்போவார்கள்.” என்று நன்றியறிந்த பிஷ்மர் நவில, பண்டிதனாகிய பாண்டிபுத்திரன் கேட்டுப் பாட்டனைப் பணிந்து “ஐயா! உலகிலுள்ள பொருள்களி லெல்லாம் அறிவே பொருளென்று பேசுகிறார்களே. அந்த அறி வினால் அறியவேண்டிய அரும்பொருள் யாது? அதனைத் திரிகால முந் தெரிந்த திவ்வியஞானியாகிய தேவரீர் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று சிரந்தாழ்த்தி யிருந்தார். அதற்குப் பிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

அறிவாலறியும் பொருள் இன்னதெனக் கூறுதல்

ஓ, முரசுகேதனா! நீலமேகச் சாமளவர்ணனாகிய நெடியோன், ஸ்ரீமத் நாராயணன் ஆகிய இந்தக் கோவிந்தகோபால கேசவ வாசு தேவ கோவர்த்தனதாரியா யெழுந்தருளிய திருஷ்ணமூர்த்தியின் பாதபத்மங்களைப் பற்றிப் பத்தியாய்க் காண்பதே பேரறிவாகும். இக்கட்டகற்றித் திக்கெட்டும் புரந்த கீர்த்தியுடையவனே! இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். இந்தப் பரவாசுதேவனது திருவடிகள் பஞ்சபூதமாகியும், தருமத்தினுட் பொருளாகியும், ஓமாதியாகத்திற் குரிமையாகவும், சத்தியமும், நித்தியமும், தருமமுமாகியும், ஞான ஞான விஞ்ஞான பதமாகியும், எல்லாவற்றிற்கு மேலான மோட்ச மாகியும், விளங்குவதனால், இனி வேறுபொருளுண்டென்று விளம்ப லாமோ? ஓ பசும்பொன்னாரம்பூண்ட பாக்கியனே! கயிலையாளியும், சத்தியலோக வாசியும், வைகுந்தநாதனும் இன்னும் வேதங்களில் விளம்பிய பலபேத தேவர்களும், சுருதிச் சொரூபமும், தோற்ற மாற்றமும், இந்தத் துவாரகாபுரி வாசனென்று உணர்த்தக்கதே அறிவு" என்று பிஷ்மர் சொல்ல, அதை ரிஷீஸ்வர்களு முனீஸ் வர்களுங் கேட்டுப் புன்சிரிப்புகொண்டு, எதிரிலிருந்த முகில்மேனி யனைப் பார்த்து, இவர் சிலநாளேக்கு முன்னே தேவகிதேவியார் வயிற்றிற் பிறந்தவர். யதுகுலராஜ திலகனானவர். நம்மிலொருவராய் நலம்பொலத்திற்குடன்பட்டிருப்பவரை நான்குவேத முதல்வரென் றும், திருநாரணனென்றுங் கொண்டாடுவ தென்ன? அதனை யெங் கட்குச் சொல்லும்" என்று வினவ, பிஷ்மர் விளம்புகின்றார்.

ஓ மகான்களே! தீக்கடைக் கோவிலிருந்து பிறந்த நெருப் பானது கொஞ்சமேனுங் குறையாமல் தன்னுடைய பலத்தையுங் குணத்தையும் பாரினில் விரித்துத் தகிக்கும் பான்மைபோல், சந்திர குலத் தோன்றலாகிய இத்தருமராஜனது தபோபலத்தினுற் காருண் யத்திற்கு முதன்மையாகிய அக்கடவுள் திருவவதாரம் பண்ணி, பாண்டவர் சகாயனென்றும் பார்த்தசாரதி யென்றும் பேர் தாங்கி, அந்த ராஜகுலத்தி லொருவராய் வாசம்பண்ணி, சுபாசுபங் களுக்கு முடன்பட்டு, பத்தபராதினா யிருக்கின்றார். இவருடைய அனந்த கலியாணகுண லீலாவிநோதங்கள் அதிசயங்கள், திருக் கூத்துகள், ஆனந்த நடனங்கள் யாருக்காகிலுந் தெரியுமோ?

வேதாகமங்களினாலும் அறியத்தக்கனவோ? என்று அவரது அப்புத விலாச லீலாவிபூதியைத் தோத்திரம் பண்ணினார். அந்த பீஷ்ம ருடைய பத்திரசத்தைப் பக்கத்திலிருந்து கேட்ட லோகவிராட் டாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுவர் புன்சிரிப்புட னிருக்கவும், வேத வேதியர், பாண்டவர்கள், ரிஷிகள், முனிவர்கள், இவர்களியாவரும் பேரானத்தத்திற் புரண்டு, புளகாங்கிதம் போர்த்து, மெய்மறந்து “ஓ கேசவ நாராயண வாசுதேவ! ஓ அப்பிரமேயா! ஓ அரிமுகுந்தா! ஓ மாதவா! ஓ மதுசூதன! ஹரிஹரி!” என்று வாழ்த்திப் போற்றினார் கள். அப்பால் தருமராஜன் பாட்டனைப் பணிந்து, பதுமமுகத்தைப் பார்த்து, பற்பல ரகசியங்களும் விற்பன விவேகங்களுந் தேவரீர லறிந்து கிருதார்த்தனாயினேன். இப்பவும், சற்பாத்திரமான பேருக் கும், சகலவேத சம்பன்னராகிய பிரமக்ஞான பிராமணருக்கும், யாதேனுமொரு வஸ்து தருகிறே னென்று சந்தோஷ முண்டாகச் சொல்லி, இன்றைக்கு நாளைக்கென்று இதம்படக்கூறி, அப்பாலில்லை யென்றவன், ஒன்றுங்கொடாமற் போனவன், இவர்களென்ன பேறடைவார்கள்? இதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று வேண்ட, பீஷ்மர் திருவாய் மலர்த்தருளுகின்றார்.

நரியின் கதை

முற்காலத்தில் ஒரு குள்ளநரியுடன் வெள்ளைக் குரங்கானது கூடிச் சிநேகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் நரியானது மனிதர் மாமிசம், தோல், நரம்பு, எலும்பு இவைகளைக் கடித்துத் தின்னும்போது குரங்கு பார்த்து “ஓ நரியே! நீ பூர்வஜன்மத்தில் என்னபாவம் பண்ணினாய்? நாயுந் தீண்டாத நரருடலைப் பிடுங்கித் தின்கிறாயே” என்றது. அதற்கு நரியானது, “ஐயா குரங்கே! நான் முன்பிறப்பில் ஒரு பிராமணனுக்குச் சிறிது திரவியங்கொடுக்கிறே னென்று ஆசைவார்த்தை சொல்லி, நாளை யென்னுநாள் நம னுடைய நாளாகையால் மோசம் போனேன். அந்தப் பாவத்தினால் இந்நரிஜனன மெடுத்தும் பூர்வக்கியானத்துடன் சொல்லுகிறேன்” என்றது. அதைக் குரங்குக்கேட்டு, “இப்படியா உன் பூர்வோத்திரம்” என்று போய்விட்டது. ஓ தருமராஜனே! பூமியிலே யாவனொரு வன் பூர்வபுண்ணிய வசத்தாற் பொருளுடைத்தா யிருப்பானாகில், பிராமணர், அதிதிகள், ஏழைகள், இவர் முதலாயினோர்க்குக் கேட்ட அப்போதே கொடுத்துவிட வேண்டும். அப்படிச் கில்லாமற் கொடுக் கிறே னென்று பேராசைக் காட்டி, பிற்பாடு கொடுக்காமல், இன்

றைக்கு நாளைக்கென்று இழுத்து அலக்கழிப்பானாகில், அவனுக்கே பிணர்தின்கின்ற நரியாகிய பிறப்புகிடைக்கு மென்று நவின்னூர் பிஷ்மாச்சாரியர். அதைத் தருமராஜன் புத்திபிறற்றெளிந்து, பத்தியாய்ப் பணிந்து, “சுவாமி! நான்குவித வருணங்களினும் ஒவ்வொரு வருணத்திற்குத் தாழ்த்த குலத்தன் வேதமந்திரங்களைப் பிரணவ சகிதமாய் ஜபித்தால் அவன் நற்கதி பெறுவானா? அல்லது தூர்க்கதி புகுவானா? இந்த மருமத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார். அதற்குப் பிஷ்மர் ஒரு கதை யெடுத்தியம்புகின்றார்.

சூத்திரன் கதை

கேளாய் தருமபாலனே! இமோத்கிரிச் சாரலில் எண்ணிறந்த பிராமணர் மெத்தப் பொறுமையுடனே தவம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களை நாலாம் வருணத்தினான ஒரு சூத்திரன் பார்த்து, அந்தப் பிராமணரிடத்திற்குப் போய்ப் பணிந்து, அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசாரியராய் யிருந்த ஓர் பெரியவரைக்கண்டு, செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற அவர் திருவடியில் வீழ்த்தெழுந்து, வாய்புதைத்து, கைகட்டி, மெய்யொடுக்கி, “ஐயா அடியேனுடைய பிறவி வேரறும் படியாய் அதுக்கிரகித்துக் கடைத்தேறும் வழிபைக்காட்டும். தவம் புரியுமார்க்கத்தைக்கூட்டும். தங்களைப் போலாவதற்கு வேத சாரத்தை யூட்டும். ஸ்வாமீ சரணம், சதுரா சரணம், தவமே சரணம்” என்று போற்றித் தாழ்த்தான். அந்தப் பெரியவர் அவனை ஆசீர்வதித்து, “அப்பா உனக்குத் தவம் எளிதில் வராது. இங்ஙனத் தவம்புரிவோர்க்குத் தொண்டுபட்டுக்கொண்டு மனத்தூய்மையா யிருப்பாயாகி லப்பாற் பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்றருள் புரிந்தார். அன்று முதலவன் பொறிபுலன்வென்ற அப்பெரியோனுடைய உத் தரவின்படிக்குப் பழுதற்ற தவஞ்செய்யும் பண்ணவர்கட்கு வழுவற்ற பணிவிடை பண்ணிக்கொண்டு, தீர்த்தவேளையில்த் இடத்தை விட்டு மற்றோரிடத்தி லிருந்து, மகாபத்தியுடையவனாய், தேவர்கள் திருப்தியடையும்படியாய் விரதங்கள், ஜபங்கள், நன்னெறிகள், இவைகளிலே தவறாமல், தன் ஜாதிமுறைக்கான காரியங்களைத் தள்ளி, மேலாகிய விரதசீலனாகி, தன் குருசுவாமியை மறவாமல் பிதிர்த் தேவதைகள் ஆசைப்படும்படியாகப் பூசைவைத்துக் கடன்முறை கழித்து, ஆசையை வெறுத்து, கோபத்தைப் பொறுத்து, காருண்ய முள்ளவனாகி, திரிலோகமுங் கொண்டாடும்படிக்குச் சுத்த சீல சாந்த உத்தமகுணனாயிருக்கிற காலையில் இவனைப் பெரியோர்களுக்கு ஊழி

யம் பண்ணிக்கொண்டிரு வென்று போதித்த பெரியாசிரியர் இவனது நன்னடக்கைகளால் நயந்து, மிகவும் வியந்து, அகமுங் குளிர்த்து, முகமுமலர்ந்து, இவனிடத்திற்குவந்து அழைத்தார். அவரை இச் சூத்திரன் கண்டமாத் திரத்தில் வணங்கி, திருவடிகளை வாழ்த்தி, “ஆண்டவனே! அருந்தவம் பூண்டவனே! தேவரீர் திருவருட்டுணையால் நான் கடைத்தேறினேன்” என்று ஆசையுடன் சொல்லி, ஆசானைப் பூசைப்பண்ணி, ஒரு பெரிய ஆசனத்தி லெழுந்தருள்ச் செய்து, அண்டையிற் கைகட்டிக்கொண்டு நின்றான். அப்பெரியோ ரிவனுடைய நிலையெல்லாம் நன்றாய்ப் பரிசோதித்து, இவன் வகித்த ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்குச் சந்தோஷித்து, மகாமந்திர மர்மங்க ளெல்லாம் வழங்கி, தாழ்வான மார்க்கங்களைத் தள்ளி, வாழ்வான மார்க்கங்களெல்லாஞ் சொல்லி, பூரணபட்சம்வைத்து, இந்த முறை மைப்படிக்கு முயற்சியோடிருந்து தவமுற்றினால் நீ நற்கதி புகுவா யென்று அநுக்கிரகம் பண்ணிவிட்டு அகன்றார்.

இவ்வாறுரைத்த ஆசான் வாக்கியப்பிரகாரஞ் சூத்திரன் சற் பாத் திரனாய் ஜபதபங்கள் செய்து வெகுகால மிருந்து, நிரியாண் பருவ பக்குவஞ்சார்ந்து, மறுபிறப்பில் ஒரு மகாராஜ புத்திரனாய்ப் பிறந்து, மிகுந்த கல்வி முதலிய திறத்திலும், கருத்திலும், பிரபலமா யிருந்தான். அதை அப்பிறவிக்குரிய தந்தையறிந்து சந்தோஷ மடைந்து, நல்ல முகூர்த்தத்திற் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து விட்டுத் தான் வானப் பிரஸ்தாச்சிரமத்திற்குப் போனான். தந்தை நீங்கியவுடன் அப்பிள்ளை நீதியாய் உலகாண்டு வந்தான். அக்காலையிற் பூர்வ ஜன்மத்தில் தனக்குத் தரும நெறியுந் தவநிலையுஞ் சொல்லி வைத்த சகலகலை வல்லவராகிய ஆசாரியர் அந்த ராஜனுடைய பட்டணத்தில் அரமனைப் புரோகிதனுடைய பிள்ளையாய்ப் பிறந்து சிறந்து வளர்ந்து வந்தார். இப்படிக்கிருக்க ஒருநாள் நால்வகை வேதத்தினையுடைய அந்தப் புரோகிதப்பிள்ளை நால்வகைச் சேனை களையுடைய ராஜனரண்மனைக்குவர, அவரைக் காணவே அந்த ராஜ னுக்குப் பூர்வக்ஞானம் வந்து அவன் உடனே சிங்காசனம் விட்டுத் தீரென்றிழிந்து, கலகலவென்று நகைத்தான். புரோகிதப்பிள்ளை இராஜனை யடுத்துக் கிட்டிவந்து, “ஐயா இராஜ பூஜ்யனே! என் னைக் கண்டவுடனே நகைத்த காரணமென்ன? அதை யெனக்கு விவரமாய்ச் சொல்லும்” என்று பயந்து கேட்டார். இராஜன் புரோ கிதரைப் பார்த்து, “ஐயா! நீங்கள் பூர்வம் இமோத்கிரிச் சார அனு—35

வில் பிராமணருக்கெல்லாம் ஆசாரியரா யிருந்தவர். அக்கால் நானொரு சூத்திரன்; நான் உம்மைச் சரணென்றடைந்தேன். உமக்கு என்பேரிற் கிருபைவந்து மந்திரோபதேசம் பண்ணி என்னைத் தன்னியனாக்கினீர். தேவரீரருளினால் நான் செவ்வைப்பட்டேன்” என்று நடந்த விர்த்தாந்தங்களைச் சொன்னான். இந்த வர்த்தமானத் தெரிந்துகொண்ட பௌரோகிதச் சிறுவர் விசனமுற்று, “நாமியனுக்கு மந்திரோபதேசம் பண்ணிய பாவத்தினாலே நம்முடைய தவ மெல்லாமடிந்தது. நாமும் இந்தப் பிறப்பை யடைந்தோம். நாமுபதேசித்த மந்திரத்தை இவனனுஷ்டித்தபடியினாலே, பூர்வஞான புண்ணியகனமும், சார்வபூம சம்பிரமத்தனமும் பெற்றான். நம்முடைய பாவமிப்படிக்காய தென்றெண்ணி நலிந்து மெலிந்து பெருமூச்சுவிட்டார். அந்தப் புரோகிதரை இராஜன் வணங்கி, மிகுந்த பாற்பசுக்களுந் தகுந்த திரவியங்களும் மலைபோன் மலைக்கக் குவித்து, அவர் கருத்தில் விளைந்த கலக்கத்தைக் கண்டுகொண்டு, ‘சுவாமி! தாழ்த்த குலத்தானுக் குபதேசித்த தன்மையால் தமக்கு நேரிட்ட பாபங்களையெல்லாம் இப்போதே போக்கடித்துக் கொள்ளும்” என்று சொல்லி அந்தப் பாற்பசுக்களையுந் திரவியங்களையுந் தானம்பண்ணி, பின்னும் எத்தனையோகோடி முத்தும் பவளமுந் துஸ்தரவஸ்திரங்களும் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான்.

அப்பால் அந்தப் புரோகிதர் ஓரிடத்திற் போயிருந்து, தருமங்க ளெல்லாம் புரிந்து, வேதவிதியின் பிரகாரங் கருமங்களும் புரிந்து யாகாதி கிருதுக்களுநடத்தி, தேவதார்ச்சனை பிதிர்க்கருமம், அதிதி பூஜை இவை முதலியனவும் அனுஷ்டித்து, பூமிப் பிரதக்ஷணம் பண்ணி, அநேக புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கி, ஐம்புலன்களும் புறம் போகாதடக்கி, ஆறுபகையுமறுத்து. பூர்வஜென்ம பாவங்களைப் போக்கடித்துக்கொண்டு, எப்போதும் போலவே ரிஷிகுலத்தி லவ தரித்து முக்குறும்புங்கடிந்த முதல்வரானார். இராஜனும் நான்முறை செங்கோல் நிறை தவருமலும், மனுவிக்கியான மறவாமலும் அரசு புரிந்து, கீர்த்தியடைந்து, மேலான மதியை விரும்பிப் புகுந்தான். ஓ சூற்றமற்ற வெற்றியைப் பெற்றவனே! ஓ குறைவற்ற கல்வியைக் கற்றவனே! அப்பா தருமநந்தனா, இவ்விருவருக்கு நேர்த்த சம் பவச் சூழ்ச்சியை உன் விவேகத்தாலாய்ந்து அறிந்துகொள். அன்றியும், ஒருவன் இழிந்த குலமானாலும் நற்குண நற்செய்கை யுடனே யிருந்து வழிபட்டால் அவனுக்குத் தக்கமந்திரம் உப

தேசம் பண்ணவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் அது, செய்தவனையும் உபதேசம் பெற்றவனையும் நற்கதியிலே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். தப்பினால் உபதேசித்தவனை இடர்ப்படுத்தித் தாழ்த்துகதியிற்றள்ளிவிடும். ஆனதால் ஒருவருக் குபதேசம் பண்ணுவதற்கு முன்னமே அவனுடைய பருவத்தை யறிந்து அதிதிவர முணர்ந்து, உபதேசிக்க வேண்டுமெனவற்றை உபதேசிக்கவேண்டும். மற்றப்படிக்குப் பொன்னுசையாலும், தாட்சண்யத்தாலும் விசேஷித் துபதேசிக்கக்கூடாது. தான் பெற்ற மந்திரத்தை ஒருவருக்கு முணர்த்தாம லிருக்கவேண்டும். மந்திரமென்பது எளிதல்ல. மந்திரமென்பது பிர்மசொரூபம். மந்திரமே மாதவம். மந்திரமே யாகம். மந்திரமே யோகம். மந்திரமே தர்மார்த்தகாமமோட்சம். மந்திரமே தெய்வம். மந்திரமென்பது ரகசியம்- மந்திரத்தினாலாவது மற்றொன்றினாலு மாகாது. இம்மந்திரத்தை மனத்தூய்மையுடைய பெரியோர்கள் சிஷ்ய பரிபக்குவமறிந்து செப்புவார்கள்” என்று பிஷ்மர்சொல்ல, தருமராஜன்கேட்டு ஆனந்தமடைந்து “ஓ கருணாநிதியே! தேவர்களுக்கிராஜனான தேவேந்திரனுடன் சிநேகமானு லென்ன! சிநேகமில்லாமற் போனாலென்ன! அதனால் வருங் கெடுதியைச் சொல்லும்” என்று கேட்க பிஷ்மர் பேசலுற்றார்.

பங்கரசிவராஜன் கதை

அப்பா திங்கள்குலச்சேயே! பங்கரசிவனென்கிற ராஜன் ஒரு குடை நிழலில் உலகமெல்லாம் ஆளுகைசெய்து வருகையில், எல்லாப் பாக்கியமுங் கிடைத்திருந்தும் புத்திர பாக்கியங்கிட்டாமை யால் மனம்வருந்தி, பிராமணர்களைக்கூட்டி, எனக்குப் புத்திரச் செல்வ முண்டாவதற்கு ஒரு யாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று தொடங்கி இந்திரனுக்கு விரோதமாகிய மந்திரங்களால் யாகம் நிறைவேற்றி, அவிர்ப்பாகமளித்து, நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்று உற்சாகத் துடன் உலகத்தையுங் காத்துவந்தான்; பெருக்கமான பிள்ளைகளின் சம்பிரமத்தையும்பார்த்து, அவர்கட்கு வேண்டிய வித்தியாப்பியாச முதலியனவும் செய்துவைத்தான்; மிகுந்த பராக்கிரமத்துடன் முயற்சி யடைந்துவந்த அக்கான் முளைகளைக் கண்டு களைகள் தீர்ந்து, காதலியுடன் தீதகல வாழ்ந்து வந்தான். அக்காலவன் ஒருநாள் வேட்டையாடப் போகவேண்டுமென்று குமாரவர்க்கங் களும், ராஜஸ்திரீகளும், ரதகஜதுரக பதாதிகளும், மந்திரி, தந்திரி, பிரதானி, வேட்டைக்காரர், வலைஞர், நாய்கள், டேகை, ராஜாளி,

இவை முதலியவைகளும் பொருந்தி வரும்படியாய்ப் புறப்பட்டு வெகு ஆடம்பரத்துடன் காட்டுக்குப்போய் வேட்டையாடுவதானான். அவனோடு வந்தவர்கள் நானாபக்கங்களிலும் பிரிந்து கண்டபேரண்டம், சரபசார்த்தூலம், இன்னுமுள்ள துஷ்டமிருக்கக் களை வெட்டிக் குத்திச் சுட்டு, இன்னும் பலவற்றை வலையில் மாட்டிப் படுகுழியில் வீட்டிவருகின்ற சந்தோஷ வெற்றியாற் பல திசைகளிற் சிதறிப் போனார்கள். இராஜன் ஒரு மாணைநாடி, குதிரைமேற் கொண்டோடி, கணைகளை யுத்திச் சிந்தி, இமைகொட்டாமலதனைத்தொடர்ந்து சென்றான். அக்காலையிற் காலங் கருதிக் கொண்டிருந்த காண்டாவனன் இதுதான் சமயமென்றுன்னி, உகாந்த காலத்தி லெழுகின்ற சப்த மேகத்தின் மின்னலிடி முழங்க விபரீதம் போல் ஒரு பயங்கரத்தை யுண்டாக்கினான். அந்த ஓசையானது பிரளயகால முழக்கமாக வதிர்த்தது. அப்போது அண்டகடாகங் கலங்கிப் பூமியுங் குலுங்கியது. இராஜனைச் சுமந்த குதிரைமிரண்டு, கடிவாளம் பிடுங்குண்டு, இராஜனைத் தூக்கிக்கொண்டு வாயுவேக மனோவேகமாகப் பறந்தது. அப்போது அரசன் மெய்மறந்து பூலோக வாசையைத் துறந்திருந்தான்.

இவ்வாறோட்டமெடுத்த குதிரை வெகுதூரஞ் சென்று மேகங்கள் தவழு முடியினையுடைய மலையோரத்திற் பெருக்கெடுத்து வேகமாய் வருகிற ஓர் காட்டாற்றி லிறங்கியது. அந்தக் குதிரையும் அதன்மேலிருந்த அரசனும் அவ்வாற்றில் முழுகிமுழுகி எழுந்த போது அந்தியின் பிரபாவத்தினாலே ராஜன் பெண்ணுருவானான். மகாராஜனானவன் பேதைமை ஸ்திரீயாகிய பேதத்தினால் மேல் வினையை நினைத்து வெட்கப்பட்டு, விசனமுற்று, முன்னே வேட்டையாடவந்த காட்டை நாடிவந்து, சந்தேகப்படானின்ற தன் மனை மக்களாதியரையும் அமைச்சர் முதலானவர்களையும் நோக்கி, கடந்த விர்த்தார்தங்களை நவின்று, பிள்ளைகளிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்பித்து, அவர்களை நாட்டுக்கனுப்பிவிட்டு, ஸ்தம்பாகிர்தியாய் அசைவற்றுத் தவம்பண்ணும் ரிஷிகளிருக்கின்ற ஆசீர்மங்களுக் குப்போய் அவர்களுடன் கலந்து, உபதேச முதலியனவும் பெற்றுக் கொண்டு தபசுபுரிந்து காடேகதியா யிருந்தான். அப்படி யிருக்கும்போது காமத்தினாலே ஒரு முனிவரின் கையிற்சிக்கி, அவருடன் கலந்து வாழ்ந்து சிலநாளில் நூறு பிள்ளைகளைப்பெற அந்தப் பிள்ளைகளெல்லோரும் பெரியவர்களான பிற்பாடு அவர்களை யழைத்

துக்கொண்டு, தன்னுடைய பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து அரண்மனைக்குட் புகுந்தான். அப்போது இவன் முன்னே ராஜனயிருந்த நாளிற் பிறந்த பிள்ளைகள் நூறுபேரும்வந்து பார்த்து, தகப்பனென்றறிந்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்பண்ணி, இன்னும் பெண்ணுருநீங்காமையைக் குறித்துச் சஞ்சலப்பட்டார்கள். அந்த நூறு பிள்ளைகளையும் அரசன் அரவணைத்து, ஆசீர்வதித்து வாழ்த்தி, “அப்பா குமாரர்களே, நான் இந்தப் பெண்ணுருவான பின்பு பெற்றபிள்ளைகள் இந்நூறுபேரும். ஆதலால் இவர்களும் நீங்களும் ஏகோபித்துக் கூடி வாழுங்கள்” என்றிசைத்துப் பழையபடி வனத்திற்குப் போய் விட்டான். அப்பால் இந்த இருநூறு பிள்ளைகளும் பொருந்தி ஒரு வருக் கொருவர் உற்ற துணையாய், ஒருமையாய், வேற்றுமையின்றி மேதினி புரந்தார்கள்.

அந்த நாளில் தேவேந்திரன் மனம் பொறாமல் ஒரு பிராமண ரூபமாய் வந்து, இந்தப் பிள்ளைகளிற் சிலருக்கு ஒருவரோ டொருவர் பகைக்கும்படியான காரியங்களைப் போதித்து, அவர்கள் மனதைப் பேதித்து, பகைவினைத்து வைத்தான். இவ்விருதிறப் பிள்ளைகளும் பொறாமைக் காய்ச்சலுடன் சண்டைபோட்டு, செத்தார்கள். இதனாற் கருகிறம்போன்ற கண்களையுடைய ராஜன் தேவியானவள் கண்ணீர்விட்டு, பெருமூச்சுடன் தேம்பி வெம்பித் திணறி அழுதாள். அப்போது ஒருவன் தற்செயலாய் அவளெதிரில்வந்து நின்றான். அவனை இராஜஸ்திரீ கண்டு தன் குறையெல்லாஞ் சாற்றினான். அதைக்கேட்ட அம்மனிதன் இராஜபத்தினியைப் பார்த்து, “அம்மா குணவதி, உன் பிள்ளைகள் மனம்பேதித்ததும், சண்டை போட்டதும், இறந்ததும், தேவேந்திரனுடைய பகையினால் விளைந்தன. உன் கணவன் இந்திரனுக்கு இதமில்லாத எக்குத்தைப்பண்ணி நூறுபிள்ளைகளைப் பெற்றுப் பிரபலிக்கச் செய்தபடியால் தேவேந்திரனுக்குக் கோபம் பிறந்தது. அதனால் அவன் உன் கணவன் காட்டில் வேட்டையாடப் போனபோது உகாந்தகாலச் சப்தமெழுப்பி, குதிரை மிரண்டோடப் படுத்தி மலையாற்றி லழுத்திப் பெண்ணுக்கி அந்தப் பெண்ணுருவி னிடத்திலிருந்து நூறுபிள்ளைகள் பிறக்கச் செய்து இடர்வினைத்தான். அந்தத் தேவேந்திரனும் நான்தான்” என்று கூறிக் கலீரெனச் சிரித்துத் தன்னுருவங் காட்டினான். அதுகேட்ட ராஜபத்தினி அவனைப் பணிந்தெழுந்து “ஐயனே! நான் கள் தெரியாமற் செய்துவிட்டோம். செல்வமுங் கேட்டோம்,

சிறுவர்களை யு மிழந்துவிட்டோம். உமது திருவடிக் கடைக்கலம் புகுந்தோம்” என்று தோத்திரம்பண்ணி இத்திரனுடைய உத்தாவி னை காட்டிப் பெண்ணுருவாயிருக்கின்ற ராஜாவை யழைப்பித்து, அவ்வித்திரனுக்கு நேரில் அவன் கூறிய சங்கதிகளை யெல்லாம் புகட்டினான். அதுகேட்ட அரசன் தேவேந்திரனைப் பணிந்து, “ஓ ஆனந்த கலியாண குணனே! ஓ ஆனந்த டோக துரந்தரா! ஓ ஆனந்த வைபோக புரந்தா! நான் புத்திகெட்டேன். என்னை இனிச் சுகப்படுத்திக் காப்பாற்றும்” என்று பணிந்து வேண்டிக் கொண்டு, “ஐயா தேவர் பெருமானே! என்னுடைய புத்தி யீனத்தாலே உம்மைவிடுத்து யாகஞ்செய்யப் புகுந்ததும் அதனால் உமக்கு என்பேரில் ஆயாசம் விளைந்ததும், நான் டெண் ணாய்ப் பிறந்ததும், பிள்ளைகளிறந்ததும் செல்வ முதலிய ராஜாங்கத் தைத் துறந்ததும், என் தீவினைப் பயனே யன்றி வேறல்ல” என்று உபசாரஞ் சொல்லி, “ஓ மகபதி! மனம் பொறுத்துக் கொள்ளும்” என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அதனால் திரிலோகபூசுதனாகிய தேவேந்திரன் மனதிரங்கிச் கோபமாறி “ஓ வேந்தனே, இறந்துபோன இருநூறு பிள்ளைகளிற் சிலரைப் பிழைப்பிக்கின்றேன். உனக்கிஷ்டமான பிள்ளைகளைக் காட்டு” என்று கேட்டான். அதற்கவன், “ஐயா! நான் பெண்ணை பின்பு பெற்ற பிள்ளைகளைப் பிழைப்பூட்டும்” என்றான். வச்சிராயுத னவனைநோக்கி, “நீ ராஜாவாயிருக்கும்போது பத்தினியினிடத்திற் பெற்ற பிள்ளைகளை நாடாமல் புருஷப் பெண்ணிடமாய்ப் பிறந்த பிள்ளைகளை நினைத்தது என்ன காரணம்?” என்று கேட்டான். அதற்கு ராஜன் “ஓ பெருமானே! நான் புருஷனா யிருந்தபோது என்னையுமில்லாமல் நானுங் கலந்து காமமதத்தினால் பெற்ற பிள்ளைகள் அவர்கள். இவர்கள் நூறுபேரும் என் வயிறுநோகச் சுமந்து வருந்திப் பெறப்பட்டவர்களாதலால் சொந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்க்கி லும் இடையில் வந்த இந்தப் பிள்ளைகளின் பேரில் எனக்கு ஏராள மாக ஆசையுண்டாக்கி யிருக்கின்றான் ஈசுவரன். ஆனபடியால், அந்தப் பிள்ளைகளை யெழுப்பித் தாரும்” என்று கேட்டான்; “ஓ ஆண்டவனே! உயிருதவி செய்யும், கருணைக்கண் பாரும், என் காத லரைத் தாரும்” என்று கைதொழுதான். சதமகன் மனமகிழ்ந்து, அந்தப் பிள்ளைகள் நூறுபேரும் பிழைக்கும்படிக்கு அதுக்கிரகம் பண்ணி, “ஓ ராஜனே! நீ பெண்ணு யிருக்கவேண்டியதில்லை.

உன்னை முன்போலவே வேந்தனுக்கி வைக்கிறேன் ” என்றான். அதைக்கேட்ட அரசன் இந்திரனுக்கு வந்தனை தந்து, “ஐயா! புருஷரைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு போகசுக மதிகமானதால், எனக்குப் புருஷவடிவம் வேண்டாம். பெண்வடிவமே சம்மதம். இதனாலெனக்கு வேண்டியவின்பம் ஜனிக்கின்றது. ஆதலால் இதுவே போதுமானது ” என்றான். அதைக்கேட்ட இந்திரன் அந் புதமடைந்து, புருடனாயிருந்தவன் பெண்ணுபத்தைப்பெற்று அதின் பிரதாபப் பிரயோசனத்தை யனுபவித்துப் பேசுகிறான். புருஷ ஜன்மங் கெட்டதென்று ஏசுகிறான். ஆதலால், இவனென்றைக்கும் பெண் வடிவத்தோடிருக்கத் தக்கதென்று பெரும்வாங் கொடுத்து ஸ்திரப்படுத்திவிட்டுப் போனான். பின்பவன் நூறு பிள்ளைகளுடன் பெண்ணுருவமாய் வீட்டிலிருந்தான். கேட்டாயா தருமந்தனு! நீ வினாவிய சந்தேகத்திற்கு உத்தரம் ” என்றுரைத்த சந்தனு புத்திரரை யுதிஷ்டிரர் வந்தனைவழிபாடாற்றி, “ஐயா! இந்தச் சக்ர தானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனது வல்லமையைக் கேட்க மனமுவந்தேன். அதனைத் தமது திருவாக்கா லுரைத்தருள வேண்டும் ” என்று வணங்கினார். உடனே அவருக்காசீர்வதித்து, மூலப்பிரகீர்த்தியின் முத லறித்த பீஷ்மர் திரிகரணசுத்தியாய்ச் செப்பத் தொடங்கினார்.

கருடன் கதை

ஓ அச்சதனுக்கு மைத்துனனாகிய அறன்காதலனே! ஒருவராலும் பெருமையுரைத்தற் கருமையாகிய கெருடன் பூமியிற் பிறந்து, தாயாருடைய சாபந்தீர்க்கவேண்டி, சத்துருவின் பிள்ளைகளாகிய சர்ப்பங்களுக்குத் தேவாமிர்தங்கொண்டு வரும்படியாய்த் தேவலோகத்தைக் குறித்துப் போகிறபோது, எதிர்த்துப் பகைத்த தேவர்களை யெல்லாம் ஜெயித்து, தேவாமிர்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வருகிறான். அக்காலையில் ஞானோதய மூர்த்தியான மகாவிஷ்ணுவானவர் அக்கருடனுக் கெதிரிலே யானையின்பேரி லாரோகணித்து, யாரோ ஒருவர்போல் வந்து வழிமறித்து நின்று, நல்ல வார்த்தை நவின்று, நானாவித வரங்களளித்துப் போய்விட்டார். அப்பாற் பெற்றவ ளனுபவிக்கிற ஆபத்தைத் தீர்த்தகருடன் தந்தையான காசிப்பிரமாவி னிடத்தில் வந்து, பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து, “ஐயனே! நான் தேவாமிர்தத்திற்குப் போய் வரும்போது மகாவிஷ்ணு குறுக்கேவந்து அநேக வரங்கொடுத்துப் போனார் ” என்று நடந்த சங்கதிகளை ஒளியாமல் நவின்ருன். அப்போது கரு

ணைக்கடலாகிய காசிபர் கருத்துருகிக் கசிந்து, கருடனைப் பார்த்து, “அப்பா! லோகராட்டியன், தாயிலுங் கிருபையுடைய தயாளன், சகலாத்மகோடிகளையும் ரட்சிக்கப்பட்டவன், பக்தபராதினன், ஆதிமூலப்பொருளாகிய அவரே யுனக்குக் காட்சிகொடுத்தார்; அநேக கோடிநாள் தவம்புரிந்தாலுங் கிடைத்தற் கருமையாகியதும், வேதங்களினாலு மநியக் கூடாததுமாகிய அவர் திருவடி உனக்குக் கிடைத்தது. இது உன்னுடைய தவம். எத்தனையோ காலமெல்லாம் வருந்தித் தவமிருந்த ஜீவன்முத்தரும் அருந்தவர்களும் பெறக் கூடாத பெரிய பதத்தை நீ யெளிதிற் பெற்றாய். அப்பா மைத்தனை! இவ்வுலகமெல்லாம் அவருடைய ஆதினம். பாலாழியிற்றுயிலும் பர்தாமனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியை, கிருபைக்கடலை, அருள்மாரி பொழிபு மேகத்தை, ஆபத்பந்துவை, பிரமனைத் தந்த திருநாபிக் கமலனை, சோதியாய்த் துலங்குந் துளவணி மார்பனை, நீண்டமேனி நெடுமாலை, ஸ்ரீவாகுதேவனை, கோவிந்தனை, அச்சுதனை, கேசவனை, வாசவனை, முரஹரியை, முகுந்தனை, மூலப்பொருளாகிய முதல்வனை நீ தரிசித்ததே பாக்கியம். இப்பவும் அந்த மகானுபாவர் பதரிகாச்சிர மத்தி விருப்பார். அவரைக்கண்டு பணிவிடைத்தொண்டு பண்ணிக் கொண்டு பாபரகிதனாயிரு” என்று புத்திரனுக்கு வேண்டிய புத்தி மதிகளைப் போதித்து, சுவாமியின் பிரதாபங்களெல்லாஞ் சொல்லியனுப்பினார். இப்படித் தந்தை யுரைத்த மந்திரமொழிப்படி சர்வக்ஞ னாய் பதரிகாச்சிரமத்திற்குச் சென்று, ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைக் கண்டு, ஆனந்தத்துடனே மயிர்க்கூசு செறியவும், அனேகமாய்க் கண்ணீர் பொழியவும், ஆடிப்பாடி, கோடிகோடியாக அடிமேற் பணிந்து, அவர் திருவருளை மனத்திலுணர்ந்து, நாக்குமுறத் துதித்து நிற்கின்றான். அப்போதக் கருடனை வைகுந்தவாசன் பார்த்து, நகைமுகத்துடன் கிருபைகூர்ந்து, “ஓ பட்சி ராஜனே! என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தமையால் என்னிடத்தில் எப்போது மிருக்கக் கடவது” என்று அருள்புரிந்து, பதரிகாச்சிரமம் விட் டெழுந்து கருடனுக்கு முன்னாகத் தாம் நடந்தார். சுவாமி யெழுந் தருளியபோது கருடனுங்கூடக் கடுகியோடினான். ஸ்ரீமந்நாராயணக் கடவுள், கொத்தாகிய கொன்றை மலரை முடித்துச் சத்தாகிய அம்பிகையை வாமபாகத்தி லமைத்துக் கங்கையையுந் திங்களையுந் தரித்துப் புலித்தோலும் பொங்கரவழும் பொருந்திய சங்கரன் யோகத்திலிருக்கின்ற கயிலைமலையையும், சந்தன தமாலமரங்கள் மலிந்த பல நந்தவனத்தையுந் கடந்து உத்தரதிசையை நாடிச்சென்

ரூர் அப்போது அவ்விடத்தில் ஒருவராலு முணரக்கூடாத ஜீமூத மயமான் இருட்டூமி தோன்றியது. தவத்தைப்பெற்ற கருடன், வழி தெரியாமல் மனத்துணிவு நீங்கி, மதிமருண்டு மயங்கினான். அந்தவேளையில் பரவாசு தேவனுடைய பக்தனை கருடனுக்குச் சூரியப்பிரகாசச் சோதிபோல் இருள்கெட ஒளியுண்டாயது. அப்பா தருமந்தனா! அந்த மேலான ஒளியைக் கருடன் கண்டமாத் திரத்தில் அக்ஞானத்தி லழுந்தி யெழுந்து விக்ஞான சோதியில் மெய் மறந்தவர்போல் மகிழ்தார். அச்சர்வலோக நாயகன் அந்த இருள் வனத்திலும், பூமியிலும், ஆகாயத்திலும், உலாவிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். பலபுவனமும், சகல சராசரமும், அண்டரண்ட பிர மாண்டமும், சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களும், முக்குணமும், மும் மூர்த்தியும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நார்பத்தெண்ணு யிரம் ரிஷிகளும், ஏகாதசருத்திராரும், துவாதசாதித்தரும், அஷ்ட வசுக்களும், திக்குப்பாலகளும், பஞ்சபூதமும், சப்தசமுத்திரமும், சப்ததீபமும், அவ்வவற்றின் விருக்ஷங்களும் பெரும்பொறைக் கட லும், சக்கர வாளகிரியும், பாம்பதமும், கைலாயமும், சுத்தியலோக மும் மகமேரு முதலான குலாசலமும், மூன்றுகோடி யறுபதினாயிரம் புண்ணிய தீர்த்தமும், பாரியாத் திர சுவேத முதலான நான்கு வனங் களும், நான்கு மடுக்களும், அநேகங்கோடி பர்வதங்களும், தும்புரு நாரதராதியரும், சப்த ரிஷிகளும், மற்றரிஷிகளும், பிரிதிவீமண்டலத் திலுண்டான அற்புதங்க ளியாவும் இவரல்லாதில்லை யென்று கண்டுகொண்டு அதிசயப்பட்டு, தன்னாற் பார்க்கச் சக்சியமில்லாமற் பிரமித்து, இனி நாம் பார்த்து முடியாதென்று பகவானைச் சிந்தித்து வந்தித்துத் தோத்திரித்து, “சுவாமி தேவரீருடைய பரிபூரண லீலா வினோத விபூதியை நான் கண்டுகளிக்க மாட்டுவேனோ? வேதாகம சாஸ்திரங்களும் உணரமாட்டாவே. நானறியாச் சிறியேன்! பயப்படு வேன்! இந்த மகாவிலாச சொருபத்தை மறைத்தருளும்.” என்று நடு நடுங்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு, க்ஷணநேரம் பொறுத்துக் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தான். அப்போதவர் சாரங்கபாணியாய்த் தணிக் திருப்பதைக் கண்டு, “இதென்ன வந்தை? யாரிடத்திலிந்த அதிசயங் களைப் பார்த்தோம்? இப்போதிவர் ஆலமரத்தைத் தன்னுள்ளடக்கிய வித்துப்போலிருக்கக் கண்டோம். ஆ! ஆ! சர்வஜீவதயாபரனே” என்று வணங்கிப் போற்றிய கருடனை மகாவிஷ்ணு டார்த்து “இதெல் லாம் என்னுடைய மாயாவிலாசம். இதை யறியத்தக்கபே ரொரு வருமில்லை.” என்றாரைத்து அனுக்கிரகஞ் செய்தருளினார். ஆகை

யால், இப்போது நம்மிலொருவரா யிங்ஙன மிருப்பவர் அப்படியே பட்ட ஆண்டவன். எப்பேர்ப்பட்டவர்க்கு மெட்டாதவன். இவருடைய பெருமையை யாவராற் சொல்லக்கூடும்?" என்று முத்தியே முதற்பொருளென்று கற்றுணர்ந்த பிஷ்மர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட தருமராஜன் அஞ்சனமேனியானே நெஞ்சினி னினைத்து சந்தேர்ஷித்து "ஐயா, ஒருவன் தான்பெற்ற பெண்ணை எப்படிப்பட்ட பேருக்குக் கொடுக்கவேண்டும்? அந்த விவரத்தைச் சொல்லும்" என்று கேட்கக் கங்காபுத்திரர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கன்னிகாதானத்திற்குரிய வரனது நிதானமுரைத்தல்

அப்பா தருமந்தனா! ஒருரிலொரு மகாரிஷியின் குமாரனிருந்தான். அவன் விரதசீலன்; பெருமிதப் பிரதாபன்; அஷ்டவக்கிரனென்னும் பெயரினான். மேலும் பிரமசரியத்திலிருந்து, வேதாகமசாஸ்திரமுணர்ந்து, ஸ்மிர்தி இதிறாச புராணங்களெல்லாம் தேர்ந்து, தனக்கெவரு மெதிரில்லாமல் இருந்தான். இவன் இனிமேற் கிரமமாகிய இல்லற தருமத்திலிருக்கும்படியா யிருக்கிறபோது மகாதபோநிதியாகிய வதானிய ரிஷியின் மகளாகிய பாகுபோன்ற மொழியையுடைய சுப்பிரபாவை யென்பவளைக் கண்டு, அவள் தந்தைபாற் சென்று உமது குமாரத்தியை யெனக்குத் தேவர்கள் கொண்டாடும் படியாய்த் தாராதத்தம் பண்ணித் தருவீராவென்று கேட்டான். அந்த வதானிய ரிஷியானவர் சந்தோஷித்து மிகவும் பரிவினையுடையவராய் அவளைப் பார்த்து, "ஓ ஐயனே, நீர் சகலகலை சம்பன்னர். உமக்கு என் பெண்ணைக் கொடுப்பதற்கென்ன தாழ்ச்சி? உம் மிஷ்டப்படியே மேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய என் குமாரத்தியைக் கொடுக்கின்றேன். இதற்குள்ளாக வெப்பங்களைத் தீர்க்கும் பனிவரைச் சராலுக்குப் போய்வாரும்" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட அஷ்டவக்கிரன் "மாமா! நானவிடம்போய்ச் செய்யவேண்டிய கருமமென்ன? அதனைத் தேவரீர் சொல்லியருள வேண்டும்" என்று கேட்டான். அதற்கு வதானியரிஷி "பொற்பிரகாச வடிவமமைந்த பர்வதராஜ புத்திரி பரமேஸ்வரனைக் குறித்துத் தபசுபண்ணுகிறாள். அந்தத் தவச்சாலையையும் தவமிழைக்கிற மாகதவல்லியையும், மகாதேவனையுங் கண்டு வணங்கி, அங்கிருக்கின்ற அதிசய அற்புதங்களையும் பார்த்து, அதற்கு உத்தரபக்கத்திலிருக்கிற அடர்ந்த காட்டிற் புகுந்துபாரும். அவ்விடத்தில் மிகுந்த விந்தையாகக்கட்டிய விடொன் றிருக்கிறது. அதையணுகி உள்ளே நுழைந்து நோக்கி

ஊல், பாக்கியவதியாகிய பெண்ணொருத்தி யிருப்பாள். அவளைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் பேசிவருவீராகில், என் குமார்த்தியைக் கவியாணம் பண்ணிக் கொடுப்பேன்” என்றார்.

இப்பால் அஷ்டவக்கிரன் அதற்கிசைந்து, முப்புரி நூலுடைய மார்பன் எக்களிப்புட னடந்து இமோத்கிரிச் சராலையடைந்து கவலைநீங்கிய பெரியவர்களைப் பணிந்து கைதொழுது, தவச்சாலையிற் சென்று அம்மையிருந்து அப்பனைக் குறித்துத் தவசுபுரியுஞ் சதுரைக்கண்டு எதிர்நோக்கித் தரிசனஞ்செய்து, பக்கத்திற் பிரமாண்டமா யிருந்த காட்டிற் புகுந்து இமயகிரியோரமாய் வருகிறான். அப்போது வடதிசைக் காவலனான குபேரன் எதிரில்வந்து, இவன் பாதத்தில் வாசனையோங்கிய மலர்களினு லர்ச்சித்து உபசரித்து “ஐயா பிரமசாரியே! நீர்வ்விடத்திற் சிலநாளிருந்துபோம்” என்று அவ்விடத்தி லிருத்திக்கொண்டான். இருவரும் அந்தவிடத் திற் சந்தோஷித் திருந்தார்கள். இப்படி சிலநாள் சென்றபிறகு, அக் குபேரன் சில அரம்பாஸ்திரீகளை யனுப்பி, ஆடல் பாடல் யபிநய முதலிய விநோதங்களை நடப்பித்து வேடிக்கை விளைப்பித்தான். இப்படிக்குத் தேவப்பெண்கள் நாதகீத விநோதத்துடன் நடனம் புரிகின்றதைப் பார்த்த அஷ்டவக்கிரன் மதிமருளால், மயங்கிவிழாமல் மனஞ்சலியாமல் மையலுறாமல், தேவர்களுக்கு ஒருநாளாகிய நமக்கொரு வருஷம் வரையிலும் அங்ஙனே யிருந்து, குபேரனிடத் திற் செலவு வாங்கிக்கொண்டு சில தூரம்வந்து, மதுபடியுந் திரும்பிப் போய் மகாதேவி தவஞ்செய்கிற மாதவப்பூமியை, மகத்துவ நிலத்தை, புண்ணியக்ஷேத்திரத்தை, மூன்றுவிசை வலமாகவந்து தெண்டனிட் டெழுந்து, புனிதநதிகளிற் றேய்ந்து, பனிவரைக்கு வடபாலிருக்கின்ற வனத்திற் சென்று, மேகமண்டல மட்டாய்க் கட்டி யிருக்கின்ற வீட்டைக்கண்டு உள்ளே போயினான். அங்கிருந்த தாதி மார்கள் எதிரோடிச் சென்று, மனையகத்துவந்த அஷ்டவக்கிரனைக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் தலைவிக்கு முன்விட்டார்கள். அந்த எஜமானி இவனைக்கண்டு பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்பண்ணி உபசரித்து உள் ளறையிலழைத்து, நவரத்தின கசித வுசிதமாகிய சிம்மாசனத்தி லுட்காரச் செய்து, பாதபூஜைபண்ணி, பச்சரிசிகளால் அர்ச்சனை புரிந்து, நடந்துவந்த வழியினைப்பாற்றி, தனதமளியிற் சற்றுச்சாய விருத்தி, வாசத்தேனாகிய வசனங்களாற் கொஞ்சி, தன்னுடன் பொருந்தி யிருந்த தாசிகளை யெல்லாம் அப்பாற் போகச்சொல்லி,

அவனுடன் தனித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அச்சமயத்தில் தாமரைநாயகனென்னுஞ் சூரியன் மேற்குச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து போனான். உடனே யிருள்வந்து மூடிவிட்டது.

அக்காலத்தில் இந்த அஷ்டவக்கிரானவன் நெறிதவறா நேமத்துடன் சென்று, சந்தியா வந்தனத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்து, மீட்டுமந்தச் சுகவைபாக சவுந்தரியவதியினுடைய அமளியான பஞ்சணையின் பேரிற் படுத்துக்கொண்டான். அப்போதந்தப் பகல்கொடியானவள் பாசபத்தப் பற்றுகளற்றிருக்கின்ற பிரமசாரி விரதத்திற் பயின்ற பாபரகிதனுடனே படுத்துக்கொண்டாள். அப்போது ஆசைப்பற்றற்ற அஷ்டவக்கிரன் அவளைச் சற்றும் விரும்பாமலிருக்க, அதைக்கண்ட அந்தப் பெண்கொடியானவள் “ஐயா! நீர் புருஷ லட்சணத்தை விட்டீரோ? இந்தப் பொற்கட்டிலின்மேல் ஏன்வந்து படுத்தீர்? ஐயோ! என்ன பிரயோசனம்?” என்று வருந்தினாள். அவள் பேச்சை அஷ்டவக்கிரன் கேட்டு, “ஓ அணங்கனாய்! ஓ மகா லட்சுமியைப்போன்ற சவுந்தரிய முடையவளே! நான் பிரமசாரி. விரதத்தைப்பேணியிருப்பவன். என்னிடத்திற் சுகபோக வசத்தஸ்திரீ வந்தாலும், நமக்கு நல்வினைப்பயன் வாய்த்ததென்று மகிழ்ந்து மதிமயங்கி, துஷ்டத்தனமும் நஷ்டத்தனமுமான காமத்தை இஷ்டமென்று நம்பி, இதுகாறங் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த விரதப்பொருளைக் கைவிட்டுவிடுவேனோ? தரித்திரனுக்கும் பிரமசாரிக்குந் தையலாசை வெகுதூரம். மஹாபாரம். நீயேன் யோசிக்கிரய்? எனக் கிஷ்டமில்லை யென்று எண்ணுதே? என்னுடைய பட்டினஞ்சேர்ந்து பிரமசாரி விரதத்தினின்று வேதவிதிப்பிரகாரங் கிரியை நடத்தி, கடன்முறை முடித்து, இனத்தைத் தழுவிக்கலியாணமருவி, இல்லற தருமம் பூண்டு, பதிவிரதா பங்கமற்ற பாவையுடன் இகபோகநாடிப் பரபோகந்தேடும் வாழ்க்கையைப் பெறவேண்வதல்லால், மேலும் உன்னை யின்னாளென் னுணர்ந்திலேன்; உன் பூர்வோத்திர மறிந்திலேன்; மழைக்கா லிருட்டானாலும் மந்தி கொம்புவிட்டுக் கொம்புபாயாது. இதை நீ சிந்தி. உன்னுடைய குலகோத்திர மென்ன? நீ யார்? உன்னாரோது? உன்பேர் யாது? நீ கன்னிகா வாரமோ? பிறருடைய தாரமோ? இத்தியாதி சங்கதிகளி லொன்றுந் தெரியாமல் நானுன்னைத் தொடுவது கெடுதலன்றோ? ஸ்திரீகளுக்குச் சுயாதிகார மில்லை யென்று தருமசாஸ்திரமும் நீதிசாஸ்திரமுஞ் சாற்றுகின்றன. கன்னியர்கட்கு மூன்றுகாவல்; முதற்காவல் தந்தை. அத்தந்தை சம்

மதித்து ஒருவருக்குப் பலபேர் முன்னிலையிற் பாணிக்கிரகணமாய்
நீர் வார்த்துத் தத்தஞ் செய்பவேண்டியது. இப்படிக்கான இயல்பை
நடத்திக்கொண்டு இல்லறவாழ்வி விருக்க நினைக்காமல், ஒ பச்சை
வளைய லணிந்த பாணியே! உன்னிச்சையின்படிக்கு நடக்கவுன்னுவா
யாகில் நானுடன்படலாகுமோ? ஒருக்காலும் விரும்பேன்” என்று
இரவெல்லாம் அவள் பக்கத்திலே விழித்திருந்து, குரியோதயமான
வுடனே எழுந்து பொய்கைக்குப்போய் ஸ்ரானசவுச சந்திசெப
அனுஷ்டான முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு பெரியவர்களுக்
குப் பூசைபண்ணித் தன்னை உபசரித்த பெண்ணிடத்தில் வந்து கான்
போகிறேனென்று செலவு வாங்கிக்கொண்டு இந்தப் பழியை
வெறுத்துவந்த வழியைக் குறித்து வதானிய மகாரிஷியாகிய மாம
னிடத்திற்கு வந்து வணங்கினான். இப்படிவந்து வணங்கிய மருமகனை
அம்முனிவரானவர் அன்போடெடுத்தினைத்து வாழ்த்தி, அங்ஙன
நடந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் தமது ஞானக்கண்ணு லறிந்து மனம்
பூரித்து, அச்சங்கதிகளை யொன்றுங் கேளாமற் சாப்பிட்டுண்டு உப
சரித்து வேதியரைக் கூட்டிப் பத்தற்கால் நாட்டி, அவ்வஷ்டவக்கிர
னுக்குச் சுப்பிரபாவையாகிய தன் குமாரத்தியை விவாகம் பண்ணிக்
கொடுத்தார். அவர்களிருவரும் இல்லறவாழ்க்கையி லின்புற்றிருந்
தார்கள். அப்பா தருமா, இப்பேர்ப்பட்ட பேரறிவாளருக்குப் பெண்
களைத் தானம் பண்ணவேண்டும். இதுதான் கன்னிகாதான தரு
மம்—என்று சாற்றினார்.

வருணசங்கிரம முரைத்தல்

இவையனைத்துங் கேட்ட முரசுகேதனன் தனது குற்றமில்லா
மனத்தி லுட்கொண்டு, “ஓ கருமத் தெரிந்த கோவே! ஓ தருமமிந்த
கேவே. நான்காவது வருணத்திற் பிறந்த சூத்திரஸ்திரீயை
முதற்குலத்தானாகிய பிராமணன் கலந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்
றால், அந்தச் சந்ததிக்கு நல்லகதி கிடைக்குமா? கிடைக்காதா? எந்த
ஞாயத்தாற் கிடைக்காது. இவற்றைப் பூமிதேவியின் புண்ணிய வசத்
தாற் பிறந்த தேவரீர் எனக்குப் புகன்றருள் வேண்டும்” என்று
கேட்க, பிஷ்மர் விளம்புகின்றார்.

ஓ பிரதாபனாகிய தருமராஜனே! ஆதியாகிய வேதியர் நான்கு
குலத்திலும் விவாகம் பண்ணலாம். கூடித்திரியர் பிராமணகுலந்
தவிர மற்றமூன்றிலும் பிரவேசிக்கலாம். வைசியர் உயர்ந்த இரண்டு

குலத்தையும்விட்டுத் தன் குலத்தோடு தாழ்ந்த ஒரு வருணத்தி லுஞ் சம்பந்தப் படலாம்; நான்காவதாகிய சூத்திரன் தன் குலத்தி ல் மாத்திரம் தழுவலாம். தனக்குயர்ந்த மூன்று குலத்திலும் விவாகம் பண்ணிக் கொள்ளக்கூடாது. இந்த நான்கு வருண ஸ்திரீகளையும் முறைப்படி கலந்து பெற்றபிள்ளைகள் வருணசங்கிரமமென்று சொல்லப்படுவார்கள். உயர்குலத் தந்தைக்கும் இழிகுலத் தாய்க் கும் பிறந்தவர்கள், அனுலோமர். இழிகுலத் தந்தைக்கும் உயர்குலத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள், பிரதிலோமர். அனுலோமத் தகப்பனுக்கும் பிரிதிலோமத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள், அந்தராளர். பிரதிலோமப் புருஷனுக்கும் அனுலோமப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள், விராத்தியர். ஜாதிதருமம் விட்டவர்க்கு விராத்தியரென்று பெயர். இவைகளில் வானப்பிரஸ்தாச்சிரம ரிஷிகளுக்கு எந்த ஜாதியிற் பிள்ளை பிறந்தாலும், அந்தப் பிள்ளைகள் யாவரும் ரிஷியேயாவார்கள். ரிஷிகளுக்கு இயற்கையான குலமே அக்கரையில்லை. மனிதர்களுக்கு மதுவிக்கியானப்படிக்கு விதிவிலக்கின் முறைப்பாடெல்லாம்வற்புதுத் திச் சொல்லியிருக்கின்றது. அந்த நூல்வழியால் நீ யறிந்துகொள்ள வேண்டியதைத் தெரிந்து கொள்ளலாகும். மேலும் ரிஷிமூலமும், நதிமூலமும், கேட்கலாகாது. இவ்விதமாக மனுவிக்கியானத்தில் வலு வேற்றியிருக்கின்றது. அவர்கள் பிறந்தவிடம் யோக்கியமல்லாமற் போனாலும், உயர்ந்து போவார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமா யிருப் பவர் அகஸ்தியரும், வசிஷ்டரும், நூலாசிரியராகிய வியாசருமே யாவர். இவர்கள் பிறந்த இடத்தையும், இவர்கள் பெற்றிருக்கின்ற தபோ திடத்தையும், பெருமை தூய்மை முதலிய எல்லாவற்றையும் நீ தெரிந்திருக்கின்றன யல்லவா? ஆதலால் உனக்குச் சொல்ல வேண்டிய தென்ன? ஜன்மக் கடலினின்றுங் கரையேறுவதற்கு ஐம்புலனை ஜயிக்கிற உறுதி யாரிடத்தி லிருக்கின்றதோ அவர்களியா வருங் குலத்தாற் கதிபெறமாட்டார்கள். குணத்தால் நற்கதி பெறு வார்கள். ஆதலால், தலம் பெரிதல்ல. தவமே பெரிது” என்று சொல்லிய பாட்டனைத் தருமராஜன் புகழ்ந்து, “ஐயா! நீண்ட அள கத்தையுடைய மாதர்களியாவரும் பாபருபமென்று பகருகின்றார் கள். என்னிதயத்திலும் அப்படியே யிருக்கின்றது. அதனுடைய விவரத்தை அடியேனுக்கு அதுக்கிரகம் பண்ணும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

நாரதர், பஞ்சசூடை யென்பவளால் மாதரியல்பு

கேட்டறிதல்

அப்பா என் மைத்தன் மைத்தனே! மகதியாழ்வருடிய நாரத முனிவர் பூமிசஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றார். அப்படி வரும்போது அவருக்கெதிரிற் பெருமை பொருந்திய ரூபலட்சண மமைந்த பெண்கள் சிகாமணியாகிய பஞ்சசூடை என்னும் ஓர் அப்ஸரஸ்திரீயானவள் செந்தாமரைமீ திறுமாந்துள சிந்தாமணி போல் வந்தாள். அவளது செளந்தரியமானது இரதியோ, தவ விரதியோ, என்னும்படிக்கிருந்தது. அவளை நாரதர் கண்டு, அதிக அன்புகொண்டு “ஓ மாதுசிரோமணி! ஆபரண வலங்கார சிங்கார பொங்காரமா யிருக்கப்பட்ட பெண்களனைவரும் பாபஜென்மமென்று படித்த பெரியோர்கள் விதித்திருக்கின்றார்கள். அதென்னத்தினாலோ அதனை நீ யெனக்குச் சொல்லு” என்று கேட்டனர். அந்த அப்ஸரஸ்திரீயானவள் அவரைப் பார்த்து, “ஓ பிரமபுத்திரரே! நீர் கேட்ட கேள்விக் கொப்பில்லை. யாதொரு தப்பில்லை. உண்மைதான். உமது தந்தையான பிரமன் சகல பாவங்களையுத் திரட்டிப் பெண்ணுரு வாக்கினார். அந்த மகாபாபிகளுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்கத் தேவரீர் செவிக்கு விருப்பமா யிருக்கின்றதோ? ஆனால் நானறிந்த மட்டுஞ் சொல்லுகிறேன். நீர் கவனமாய்க் கேளும். ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் சொல்லும்போது வேறுசிந்தை கொள்ளாமல் விருப்ப மாகக் கேட்டுத் திரும்பி யுத்தரஞ் சொல்பவன் உத்தமன். மற்றவன் செத்தவன். இதை நீர் அறிந்துகொள்ளும். ஐயா! இவ்வுலகத்தில் உமக்குத் தெரியாமல் ஒளிப்பதில்லை! அக்ஞான கேவல பாபமே ஸ்திரீ கள். அஃதெப்படி யெனில், விக்ஞான மேலோங்கிய எப்படிப்பட்ட புருஷரையும் மாயவலையில் வசப்படுத்திக்கொண்டு தாங்களே அவர் களுக்குப் பிராண சஞ்சீவி யென்றும், தாங்களே அவர்களுக்குச் சகல சுகமுமென்றும், தோன்றச் செய்து, தாங்கள் எண்சாணுடம்பி விருக்கும் புண்காணியை அவர்கள் பார்க்கப்பார்க்க மயங்கிப் பிரமை கொள்ளக்காட்டிக் கரும்பின் ருசியினுங் காமமதிக மென்று அத ரோஷ்ட ரசமருந்தித் தங்கள் காலடியே கதியென்று கிடக்கக் கிடத்தி, செபம், தபம், விரதம், நோன்பு, தெய்வம், பிதிர்க்கருமம் இவை முதலியவை யெல்லா மறக்கப்பண்ணி, பந்து, புத்திரர், மித்தி

ரர், பத்தினி, சுற்றத்தார் இவரையுந் துறக்கச்செய்து, தம்மையே குலதெய்வமென் றணைத்துக் குறைதீரப் பணிந்து தங்களடிமை போல் வீழ்ந்து கிடக்கத்தக்கதாகப் பண்ணிக்கொள்வார்கள்.

ஓ மகாநாபாவரே! சமுத்திரத்தையும், மழைத் துளியையும், வான்மீனையும், கருமணலையுங் கணக்கிட் டளக்கலாம். கண்டள்ளிக் கொள்ளலாம். பெண்களுடைய கருத்தின் வருக்சத்தையும், அவர்கள் கொண்ட காமப் பெருக்கத்தையும், தள்ளிவிடப்படா. மோனமான ஞானியையும் மோசம்போகச் செய்வார்கள். ஞானதீபத்திற்கொரு தத்து. கோப தீபத்துக்கொரு கொத்து; தீயமா பாபத்துக்கொரு வித்து. தீண்டத் தீண்ட மனப்பித்து, கண்புருவ சாபத்தா லொரு சுத்துக் காட்டுவதினால் வரும் விபத்து. ஐயோ!! வெகு பொல்வாத ஆபத்து, ஆ! ஆ! ஆ! என் சொல்வேன் அவர் சித்து. நரகத்திற்கொரு மந்திரமூலம். நகைமுகமோ வெகு மந்திர ஜாலம். நயமொழியோ செவிக் கேறிய ஆலம். நல்விழியோ, உயிர்கீறிய சூலம். நரகக்குழி நெத்துவாரவழியுஞ் சரியென்பதற்குச் சாட்சி. நாமஞ்சீழ் முதலியவை தொக்கிக்கிடப்பதே காட்சி. இதிலழுந்திய பேர்களை நல்வினைப் பயனா லெழுந்தாற்காணலாம். ஐயா நாரதரே! நெருப்பைத் தொட் டாற்சுகும். இத்தனை குரூரகுணமுடைய துரோகிகளை மொருவன் சேர்ந்தால், அந்தப்பாவம் இவனுக்கு ஏழிழை ஜன்மத்திற்கு நீங்காது. சுணங்கன் பசையற்ற என்பைக் கடித்துப்பசியாறியது போலாகும் இதன் சுகம். ஒருவனின் ப மில்லாதவர் போன்ற பெரியோரிடத்தி லடுத்துத் கடுகத்தனை கருணை சம்பாதித்தால், அவனது குலமும், இஷ்டஜன லேமும், தானிருந்த தலமும் ஆகிய விலையனை த்துஞ்சீர் பெறப் பக்குவமான பதவிபெறலாம். இந்த நாரியரிடத்து ஆசாபாச விசுவாசநேசம் வைத்தாலும், முத்துமுத்தாய்ப் பேசிக்கொஞ்சின லும், உனக்கு நான் முறியென்று கெஞ்சினாலும், நெஞ்சிலடக்கிய வஞ் சம் விலக்கார்கள். துரோகம், கவடு, வஞ்சம், மோசம், கரவிடம், பொய், சண்டை, கூச்சல், இவைகளே மெய்யாயிருக்கின்ற பெண் போகத்திற்கு மிஞ்சியபோகம் எந்நாளும்மில்லை யென்று எவனொருவன் எண்ணி யிருக்கின்றானோ அந்தநாள் வரையிலும் அவன் பாவத்திற் குடன்பட்டு, துக்கங்களை யனுபவித்து, சங்கடத்தினால் வருந்தி, நோயினால் நொங்கி, நொறுந்து, நைந்து, புதைந்து, இருமித் தலை நடுங்கிச் சாவான். அப்போது யமபடர் ஸ்தூலதேகத்தை நீக்கிச் சூட்சுமதேக மொன்றுக்கி, அதன் யாதனா சரீரத்தை வருத்தி நர

கத்திற் பொருத்தி எரித்து இம்சைப்படுத்துவார்கள். ஆகையினாலே தான் பெண்களைப் பாபஞாபமென்று பகருவது.

ஓ மகதிமுனியே! எந்நாளும் புருடர்களுக்கு ஸ்திரீகளால் துக்கமேயல்லது, சுகமில்லை. சுகமென்கிற கிஞ்சித்போகம், சஞ்சித பாவம். யாவனொருவனுக்கு அதிக துன்பமடைவதாய தீவினை யுளதோ அவனுக்குத்தான் பெண்ணாசைப் பேய் பிடிப்பது. பித்தேறிய சித்தம் மெத்தத்துடிப்பது. புண்ணியவான்கள் விஞ்ஞானப் பொருளைப்பற்றிப் பேசுவதல்லது, காமத்தைக் குறித்துப் பேசார்கள். கடவுணிலையறியாத கயவர்கள் காரிகையாராசை வாய்ப்பட்டு நோய் பலவடைந்து, பெருமை குறைந்து, பீடை தழைந்து, முடிவாகிற பரியந்தம் முக்கல், கக்கல், விக்கல் முதலியவற்றால் வருந்தி, உயிரென்னும் பயிரையறுக்கிற தெய்வமே! என்னை வதைக்காமற் கொண்டுபோய்விட மாட்டாயா என்று கரைந்து கலங்கிப் காலனுக்கிரையாவார்கள். திரிபுவனந்நளிலுள்ள எவர்களும ஸ்திரீயின் மனதைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். அது வஞ்சனை குழுகொண்ட கப்பல்; மாயை யடைத்துவைத்த கிடங்கு; பேராசைகொண்ட பெட்டி; பேதைமாந்தரைப் புதைக்கு மண்வெட்டி. இவைகளைப் பாரம்பரியமாய்த் தெரிந்திருந்தும் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழுவார்போல் மூடர்கள் நம்பி, அவர்களெப்படி சொன்னாலும் அப்படியே கேட்டு நடந்து, மனோவாக்குக்காய மூன்றும் அவர்களுக்கு வசமாக்கி, படுகுழியிற்பட்ட யானைபோற் சிக்கிக்கொண்டு பரதவிப்பார்கள். அவர்கள்தான் பிறவியென்கிற துக்கசமுத்திரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கப்பட்ட பேர்கள்.

ஐயா நாரதமுனியே! ஸ்திரீகளெல்லாரும் பாவிகள் தானோ வென்றால், ஏகதேசத்திற் கடலிற் கன்மிதந்தாற்போற் பதிவிரதைகளாகி, தங்கள் புருஷனே தெய்வமென்று அம்மணவாளன் சொல்லுக்கு மாறுபேசாத மாதர்கள் சிலருண்டாயிருக்கலாம். அப்படிக்கில்லாவிட்டாற் பெண்களென்கிற வாசனையற்றப்போம். ஒரு தீக்கடைக் கோவினிடத்திலே ஜனித்த தீயானது அதிக ஜுவாலையாய் மிகுந்த கிரணங்களுடன் வெப்பங்கொண்டு, குளிர்ந்து குழைந்து கிடக்கிற சேராகிய ஈரத்தையும் புலரச்செய்து சுத்தப்படுத்துவதெப்படியோ அப்படிப்போல் உத்தம ஸ்திரீகளுடைய தரிசனத்தினுற் சுகல பாவமுந் தோஷமும் பொரிந்து போய்விடும். ஆனதால், அவர்களைக் குறித்து கினைக்க வேண்டுவதில்லை. இது அந்

புதமான காட்சி. அருமையிலும் அருமை. அநேகங்கோடி ஆத்மாக்களின் சுகர், வாமதேவர், என்னப்பட்ட சிலபேர் மாத்திரம் எவ்வாறு ஞானவான்களாயிருந்து அவரைக்கண்டு தரிசித்தபேர்க் கெல்லாம் ஞானோதயமாய் விளங்கிப் பிறவிக்கடலைக் கடத்திவைத்தார்களோ அப்படிப்போல் அநேகங்கோடி பெண்களுக்குள்ளே ஒவ்வொருவர் உத்தமிகளாயிருப்பதுண்டு. அவர்களால் மேலான தீர்த்திகளைப் பெற்றோர்களேன்கர். மற்றமாதர்களியாவரும் பாவிகளே. பெண்களினாலே புருஷர்கள் கெட்டுப்போவார்க ளென்பது பொய்யல்ல. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் பூர்ணசந்திரனுக்கு நிகரான முகத்தினை யுடைய கௌதமர் பெண்சாதியாகிப் பகலிகையாலே தேவேந்திரன் எந்த நாளிலு நீங்காத பழியும்; பாவமும், ஆயிரம் யோனிகளை வாய்ந்த ஆகமும் பெற்றான். உலகிலுள்ள பெண்களினழிகில் எள்ளத்தனை எள்ளத்தனை யெடுத்துப் படைத்த மூன்றாம் பிறைபோன்ற நெற்றியையுடைய திலோத்தமையால் ஒரு முகமாயிருந்த பிரமன் நாலுமுகமாய் நாணமடைந்தான். எந்தக்காலமு முடலுமுயிரும்போர் விருந்த அண்ணன் தம்பிகளாகிய சுந்தோபசுந்தா ளிருவரும் ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாத உரமுடையவர்களாயிருந்தும், மேன்கையாலழிந்தார்கள். சந்திரன் தீராத சாபம் பெற்றுத் தேகங்குறைந்து திரிந்தலைந்து தாரையென்னுங் குருபத்தினியால் தாழ்வினைப் பூண்டான். மூன்றரைக்கோடி வயதுபெற்ற இராவணன் சீதாதேவி பத்தத்தாற் புத்திர மித்திர சோதரருடன் செத்துப்போனான். இன்னும் பூதலத்திலு மீதலத்திலுமுள்ள ரிஷிகள், முனிவர்கள், தபசிகள், அரசர்கள், தேவர்கள், யாவரும், மாதர்களாலே பழியும், இழிவும், பாவமும், ரோகமும், தரித்திரமும், வருத்தமும் அடைந்து, வானு ளொழிந்தார்கள். மோகமல்லவோ இப்பாட்டுக்குங் கேட்டுக்கும் வாட்டமாயிருந்தது? மேலும், பெண்களாயினோர் நல்ல புட்பம், ஆடையாபரணம், இவைகளைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கச் சொல்லிக் கேட்பார்கள். அவர்களிடப்படி கொடாமற்போனாற் கெட்ட மனத்துடன் இகழ்வார்கள். இல்லையென்னுமற் கொடுத்தால் அதைச் சிங்காரித்துக்கொண்டு அடக்கமில்லாமல் வெளிப்பட்டுக் காமக்கிழத்தியாய் விரகமேலிட்டுத் திரிவார்கள். எத்தனை விட நாயகனைமருவினுஞ் சித்தினியாகிய ஸ்திரீகளுக்குச் சற்றேனுங் காமத் தணிவிருக்கமாட்டாது. புருடனுக்குண்டாகிய போகத்தினும் அவளுக்கு ஏழுபங்கதிகமாயிருக்கும். புருடர்மனது அல்பம்; பெண்கள் மனது காயகல்பம். அதனால் ஆடவர்க்குப் போக

முந்தும். ஆயிழையார்க்குப் போகம் பிந்தும். இருவருக்கும் போகம் ஒன்றுபட்டியல்வதில்லை. இப்படி ஒன்றுபட்டுச் சரியாகிச் சமப்பட்டுருப்பது அருமை.

ஐயா முனிவரே! இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீகள் எப்படி அடங்கி யிருக்கின்றார்களென்றால், சாதிக்கட்டுப் பாட்டுக்கும், ராஜதண்டனைக்கும், பழிச்சொல்லுக்கும் பதுங்கி யிருக்கின்றார்கள். சிலர் இத்தியாதி காரியங்களையும் லக்ஷ்யம்செய்யாமல் தங்கட்கிஷ்டமாகிய இன்பத்தேடுவார்கள். பெண்ணென்கிற பெரும் ரூபமே காமமாகும். நாயகன் எத்தனை நயமாகவும் நல்லம்மான் பிள்ளையாக வுங் கிடைத்திருந்தபோதிலும், அயலாரின்பேரிலே அவர்கள் மனஞ் செல்லும். பரபுருஷனைச் சேருவதே பாக்கிய சுகமென்றெண்ணுவார்கள். இவையன்றியும், தந்தையானபோதிலும், கருவிலமைந்த மைந்தனுனபோதிலும் அண்ணன் தம்பியானபோதிலும், அழகுடையராயிருக்கில் அரிவையர்களுக்கு மனம் வேறுபடும். அதனால் எண்ணிய புருஷனை யெப்போது சேருவோமென்று முப்போதுங் கவலைகொள்வார்கள். இப்படிப்பட்ட கெட்ட கிளைப்பையுடைய துட்டப்பெண்கள் கொட்டமான பாபத்தைக் குடிவைத்துக்கொண்டவர்கள். அவர்களுக்குச் சுகதுக்கமிராது. இது புத்திமான்களுக்குத் தோன்றும்; புத்தியினருக்குத் தோன்றாது. இவ்வளவுதானையா பெண்ணுருவின் பிரதாபம். ஆதலால் பெண்ணுருவ மெல்லாம் பெரும்பாவ ரூபமென்று சொன்னேன் ” என்று மகதியாழ் கைக் கொண்ட நாரதருடனவின்று, தேவர்கள் கொண்டாடுஞ் செளந்தரிய வதியாகிய பஞ்சசூடையென்னும் அப்ஸரஸ்திரீ போய்விட்டாள். அப்பா தருமராஜனே! யாவரும் ஸ்திரீகளைப் பாபரூபிகளாய்ச் சொல்லுகிறார்களென்றும், என் மனத்தினு மப்படியே யிருக்கிற தென்றும் நீ சொன்னது சத்தியமே—என்று பகர்ந்த பாட்டனைத் தருமராஜன் பணிந்து, “ஐயா! இத்தியாதி குணங்களையுடைய பெண்களை எப்படி மணம்புரிவது? எவ்வாறு காப்பது?” என்று கேட்க, அதற்கவர் “அப்பா! அவர்களைக்காக்க அரிகரப் பிரமாதிசுளாலு மாகாது. மெத்தப் பிரயாசம். மோகமும் மோசமுந் தேகமாயிருப்பவர்கள். அவர்களுடைய மனதைப் பெரிதுபண்ணி முந்தானைக் காவலாயிருந்து முன்னவளைப் பெருமைப்படுத்தி மனைவாழ்க்கை நடத்திவந்தால் நல்லாதாயிற்று. இல்லாமற்போனால் ஏழமுதிலிட்டிருந்தாலும் எட்டுத்திசைக் காவலானாலும், உருவியகத்தி கைக்

கொண்டு நித்திரையில்லாமற் காத்தாலும், ஒருவரார் கட்டுத் திட்டம் பண்ணமுடியாது. (அறைகாத்தவன் பெண்டிழந்தான்.) என்னும் பழமொழியுண்டு. அப்படிக்குக் கொடோமாகவுங் கட்டுப்பண்ணக் கூடாது. காவலில்லாமலும் விட்டுவிடப் போகாது. ஜாக்கிரதையோ டிருப்பதாகக் காட்டிக்கொண் டிருக்கவேண்டும். அதற்கொரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

பெண்டிர் காவலைப்பற்றிக் கூறிய

தேவசன்ம ரிஷிகதை

ஓ முரசத்துவசனே ! தேவசன்மனென்னும் ஓர் முனிவருளர். அவருடைய பெண் சாதியானவள் உரிசையென்பவள். அவளோ சித்திரக்காரரால் எழுதி முடியாத விசித்திர அழகி. மகாபுத்தியுடன் புருஷனுக் குபசாரம் பண்ணிய புத்திசாலி. இவ்விருவருங்கூடி வனத்தில் வாழ்ந்துவரு நாளில், ஒருநாள் இன்னொரு வனத்திலுள்ள மற்றொருவருக்கு எக்ளும் பண்ணிவைக்கவேண்டிய வேலை இம் முனிவருக்கு வந்தது. அதனை மனதிற்கொண்டு, விபுலனென்னும் ப்ரதமசீடனைப்பார்த்து, “அப்பா எனக்கு மனைவியாகியும் உனக்குத் தாயாகியுமிருக்கிற உரிசையென்னும் ஆசாரிய பத்தினியை விட்டுப்பிரிந்து ஒரு வேள்விசெய்யப் போகவேண்டியதாய் நேரிட்டிருக்கிறது. என்னுடைய ஸ்திரீயைத் தேவேந்திரன் விரும்பி வெகுநாளாய்க் கண்போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான். அதை நானறிந்து, ஸ்திரீகளுக்கெல்லாங் காவல் வேண்டுமென்று கழறிய நீதியின்படிக்குப் பத்திரமாய்ப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் இதுவரையிலும் இந்திரனுக்கு அவனெண்ணம் எட்டாமற் போய்விட்டது. அப்படியிருந்தபோதிலும், அவன் இவள்மேற் கொண்ட ஆசையை வெறுத்துவிட்டவ னல்லன். ஆகையால், நான் அக்கரையாய் யாகம் பண்ணிவைக்கப் போகவேண்டி யிருக்கிறது. நான் போய்வருகிறேன். நீ என்னைப்போல் இரவும்பகலும் ஏமாறாமல், இந்திரன்வந்து துழையாமல், என்மனங் குறையாமல், உன் தவம் பிழையாமற் காத்துக்கொண்டிரு.” என்று கருணையோடுரைத்து, மறுபடியுஞ் சீடனைநோக்கி “அப்பா ! தேவேந்திரன் பலவித ரூபமெடுத்து வருவான். அஃதெல்லாவற்றையும் உமது தவமகிமையா லுணர்ந்து, அதற்குத்தகுந்த அவசரத்துடன் தடுத்துக் காத்து ஆஜரா யிருக்கவேண்டும்.” என்று அநேகமுறை யுரைத்துப் போகத் தொடங்கினார். ஆசாரியன் மொழியைக்கேட்ட

விபுலசீடன் “சுவாமி! தேவரீரொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். மனதிற் சஞ்சலம் வேண்டாம். அந்தவேலை யென்வேலை. நீர் போய்வாரும். தேவரீர் உத்தரவின்படி பத்திரமாய்க் காக்கிறேன் பாரும்” என்று ஆசானைப் பூசித்து அனுப்பிவிட்டுத் தான் ஆசாரியபத்தினியை வித்தியாசமில்லாமற் காத்துக் கொண்டிருப்பவனாகி, தேவேந்திரன் மாறுரூபமாய்வந்து வஞ்சிக்கப் போகிறுனென்றும், நம்மை நம்பிப்போன ஆசாரியருக்கு ஏதாகிலும் குறைவு வருமாகில் நமது சத்தியமூர் தவமு நிறைவுறுவென்றும் நினைத்து ஆசாரியர் பெண்சாதிபுந் தெரிந்துகொள்ளா திருக்கத் தக்கதாய்ப் பரகாயப்பிரவேச பந்தமென்னுஞ் சாகசமந்திரத்தாற் குருபத்தினியின் தேகத்திற் பிரவேசித்து, பிராணனோடு பிராணவாயுவாய்க் கலந்து பிழையற்றிருந்தான்.

இந்தப் புரட்டை இந்திரனறியாமல், இருபத்தினியின் கொண்டைபோல் இருண்டகாலத்திற் செங்காவி வஸ்திரமுடுத்து, சங்கோடுந் தண்டுகமண்டலமுங் கொண்டு, வச்சிராயுதமனைய கண்களையுடைய அம்மாதரசியின் ஆசீர்மத்திற்குள்வந்து, பெண்கள் மோகிக்கும்படியாகிய வடிவமெடுத்து, தகத்தகாய மேனியுடன் மகா உச்சிதரூபமாய் அவளுக்கு நேரில் நின்றான். அவனைக் கண்ட மங்கையானவள் மருண்டாள். அப்போது இந்திரன் “ஓ திங்களவதனா! ஓ பொங்குமெழிலாய்! ஓ மாதரத்தினமே! ஓ மாதரைத்தனமே! உன்பருவமும் உன்சொரூபமும் உன்னுருவமும் வீணாக விறுதாக்காலம் போக்கிவிட்டாய். ஆ! ஆ! என்னை அடைந்தால் எனது மனம் வேரோரிற்பந் தேடுமோ? இந்திரபோகம் உன்சொந்த மல்லவோ? பாக்கியமனைத்து நீ பார்த்துப்பகார்தவர்க் குண்டாம்; இப்படிக்கிருக்க, இந்தப் பேய் முனியைக் பற்றிக்கொண்டிருப்பதிற் பிரயோசனமென்ன? நல்ல சோறுண்டா? நாடத்துணி யுண்டா? பூசச்சாந்துண்டா? பூவாங்கிமுடிக்கப் பொருளுண்டா? சீராய்ச் சிறப்பிக்க ஆபரணங்களுண்டா? தித்திப்பா யுண்பதற்குச் சிறுதுண்டியுண்டா? கட்டின தாலிக்குக் கடைமணியுண்டா? கலவி குலவி புலவி திருத்திக் கூடுதலுண்டா? வெள்ளைப் பல்லுக்கு வெற்றிலையுண்டா? கிள்ளித் தெளிக்கச் சதையுண்டா? ஐயோ! ஏனிப்படி வீணாய் வாணனை மாய்க்கின்றாய்? என்றென்றைக்கும் இந்தப் பருவகால மிருக்குமோ? இனிப்போனால் வருமோ? இனி யேனு மென்னிடத்திலே அன்புவைத்து இன்புறுவை” என்று இதமா

கிய வார்த்தைகளை யெடுத்துப் பேசினான். அப்போது அந்தரிஷி பத்தினியி னுடலுக்குள்ளே பரவி ஐக்கியமாயிருக்கிற சீடன் அவை யனைத்தையுங் கேட்டு, மனது நொந்து வருத்தப்பட்டு, கோபத்தோ டெழுந்து, மறுபடியுமடங்கி, அந்த ஆசாரியபத்தினி பேசுவது போல்; அவள் வாக்கிலிருந்து “அடா துரர்த்துமா! நீயார் இந்திர் னல்லவா? எங்கிருந்து வருகின்றாய்? ஒருவருடைய ஆசீர்மத்திற்கு மற்ருருவார் வரலாகுமா? நீ ராவண ஸன்னியாசிபோல வாசற்காவ லாளியையு மயக்கியல்லவாவந்தாய்? நீயப்படி வருவதற்கு என்ன சொந்தம்? மாயர்ண்டி வேடமேன் கொண்டுவந்தாய்? நீ பெரிய தேவனாயிருந்தும் புத்தி யில்லையா? தேவர்களுக்கெக் கும்பிடுகிறார்களா? சதமகனென்கிற சப்தமுனக்குண்டா? முன்பட்டகுடுமறந்து விட்டாயா! முதற்கொண்ட தாரர்துறந்து கெட்டாயா? உனக்கு விண்முழுதாளியென்னும் பட்டந்தகூது. பிரகஸ்பதிபேசிய நீதி போதாது. போபோ பயித்தியக்காரா!” என்று பேசினான்.

இவை யனைத்தையுங்கேட்ட தேவேந்திரன் திப்பிரமை கொண்டு, பிராணன்போன ப்ரேதம்போல் மூர்ச்சையடைந்து சோர்ந்தான். அந்தச் சமயத்திற் சீடனான விபுலன் அந்த அம்மன் தேகத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு, ஸர்வ ஸம்ஹாரகால உருத்திரன் போற் கொதித்து, சகல பூதமு டுங்கக் குதித்து, “ஆ! தேவேந்திரனே! என்னுசிரியன் இல்லாத வேளையறிந்து என் தாயாரிடத் தில் வந்து வாய்க்குவந்த வம்புமொழிகளை வசனித்தாய்! மடையர் போல புஜலித்தாய். என்னுண்டவன் கண்டால் நீ பூண்டபட்டமும், பூண்களும், பொருளும், பொன்னும், பாழாய்ப் போய்விடும். உன் பிறவியும் இழுக்காய்விடும். நீ கெடுவாய். அடா குடிக்கேடா குருத் துரோகி! என் குருசாமி கண்டால் மீட்டும் யாகநூறுவாய், உன்தேக நீறுவாய், ஓ காமியே! அடா மூதேவியிருக்கும் பூமியே? பாதார மும் பரபொருளும் இச்சிப்பது பான்மையன்றென்று யோசிக்க வில்லையோ? உரிமையான நீதிசாஸ்திரங்களை முறையாய் வாசிக்க வில்லையோ? வாசித்ததை விசுவாசிக்கவில்லையோ? ஆளனில்லாத வேளையிற் பெண்களை அநியாயஞ்செய்ய வந்தாயோ? இதுவே உனக்கு நிரந்தரவேலையோ? நெறிமுறையறியாத பாலையோ? அடே அநியாயக்காரா! நீ பாவிபிலுங் கொடிய பாவி, பெரும்பாவி, இதோ உன்னைக் கொல்லுகிறேன்பார். இனியுனக்குப் போக்கிட மெங்கே? இந்தச் சாக்கடை நீரே! நீ இனி என் கையாற் சாகாமற் பிராணனுடன்

தப்பிப்போவாயோ?" என்று சொல்லி மந்திரவாளை யுருவிக்கொண்டான். அதை இந்திரன் கண்டான். உடனே கிடுகிடுன்று நடுங்கி விடவிடென்று ஒடுங்கி, வெட்கப்பட்டி, துக்கப்பட்டு உடம்போடுயிர் போனவன்போற் பயந்து, மானத்தால் நயந்து, மகாரிஷிக்குச் சீடனான விபுலனுடைய பாதத்தில் வீழ்ந்து பாதவித்தெழுந்து, "ஓ மகாதுபாவா! ஓ மாதவதீபா! ஓ ஞான சொரூபா! ஓ நற்குணரீபா! என்னபராதத்தை யின்றைக்கு மாத்திரம் மன்னித்துவிடும். எளியேன் பொருட்டு இரக்கப்படும். எரியுங் கோபத்தைவிடும். ஏழையென்பேரிற் கிருபை வையும். இளைத்தபேருக் கருள்செய்யும். புத்திகெட்டேன். உமது ஆசாரியர் சொல்லைக் காப்பாற்றியதுபோல் அடியேனையுங் காப்பாற்றி ரட்சியும். இந்தம்மாளுடைய பதிவிரதாதன்மத்தைப் பாதுகாத்ததுபோல் என் டனது க்ஷீணாகாமல் மானங்காத்தருளும். சபிக்கவேண்டாம். க்ஷமிக்கவேண்டும்" என்று அங்கங்குன்றிப் பங்கப்பட்டு, செங்கரங்குவித்து, சங்கரகயம்புவே யென்று சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணிந்து, "இன்று முதலென்றென்றைக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட துட்டவேலைக்கு யான் உட்படப் போவதில்லை. உமக்காட்டப்பட்டேன். ஐயனே! சின்னத்தனத்திற் பிரவேசித்துப் பெரிய தனத்தைப் போக்கடித்துக் கொண்டேன். இனிப் புத்தி வந்தது! புத்திவந்தது!" என்று போற்றிப் புலம்பினான்.

அப்போதவ் விபுலனாகிய முனிமாணுக்கன் மலைபோலெழுந்த கோபத்தை மாற்றி மனமிரங்கிக் கிருபைகூர்ந்து "ஐயோ! ஆகண்டலனே! உனக்கு எல்லாப்போகமுங் கிடைத்திருக்கப் புல்லரைப்போலே திரிவானேன்? இது நல்லதல்லவே! உன்னைக் கொல்லுமெல்லவே! இனிமேலும் இப்பேர்ப்பட்ட பொல்லாங்குக்கு இடங் கொடாதே. புண்ணியவான்கள் புனிதவதிகள் சாபம் பொல்லாது, நீ பிழைத்துப் போய்விடு. உனக்குப் பிராணபிச்சை கொடுத்தேன். பதனம். பதனம்" என்று சொன்னான். அப்படியே மகாபாக்கியம் உமது வாக்கியமென்று அடிக்கடி வந்தித்து அமராவதிக்குப் போயினான். இப்பால் மகாரிஷி பத்தினிக்குப் புருஷ தருமங்களும் பதிவிரதா மகத்துவமும் போதித்து, ஆவலாகிய அத்தாயினிடத்திற் காவலாகி யிருந்தான். இப்படி யிருக்கின்ற வேளையில் எஞ்ஞம்பண்ணப்போன தேவசன்ம ரிஷியானவர் வந்தார். அவரை யவ்விபுலன் கண்டு தெண்டனிட்டு நடந்தவிர்த்தார்த மெல்லாம் சொன்னான். அதைக்கேட்ட மகாரிஷியானவர் மனமகிழ்ந்து சந்தோஷப்பட்டுச்

விபுலனுக்கு மங்களமுண்டாகும்படி ஆசீர்வசனங்களுடன் வேண்டிய வரங்களெல்லாங் கொடுத்து தமது மனையுடன் சுகமாயிருந்தார். பூமிதேவியானவள் மண்வெட்டி முதலிய ஆயுதங்களினால் தன்னை வெட்டுகிறபேர்களைத் தானே சுமந்துகொண்டிருக்கும் பொறுமை போல் தேவேந்திரன் நினைத்திருந்ததை அம்முனிவர் பொறுத்துக் கொண்டனர். அப்பா தருமந்தனா! பெண்கள் பேரி லெவ்வளவு ஆசையிருந்தாலும், அந்தஸ்தீர்களை மேல்விழுந்து மோகப்பட்டாலும், அவர்களை நம்பும்போது மெத்தப் பத்திரமாய்த் தம்முடைய புத்தியை நிறுத்தவேண்டும். பதறலாகாது. நம்பிவிட்டால் மோசமு நாசமுமுண்டு.” என்று சரசயனத்தி விருக்கும் பீஷ்மர் சாற்றவும் அந்த மகாவிரதமூர்த்தியை ஆண்டவனாகிய மாதவனும், பாண்டவர்களும், ரிஷிகளும் போற்றினார்கள். மறுபடியும் பீஷ்மர் முரசு கேதனனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

**நேத்திரம், நினைவு, பரிசம், இம்முன்றுமயன்
மாதரிடத்தாகாதென்பது பற்றிக்கூறிய
விபுலமுனிவர் கதை**

அப்பா பாண்டுகந்தனா! ஒரு அப்ஸாஸ்திரீயானவள் மகா சம்பிரமவிலாச உல்லாசத்துடன் ஆகாயத்திற் போகிறாள். அவள் கையிற் பிடித்திருந்த பொன்னுருவி பூமலை தவறி மேற்சொல்லிய தேவசன்மரிஷியின் ஆசீர்மத்தில் வந்து வீழ்ந்தது. அந்த ரிஷிபத்தினியாகிய உரிசை யென்பவள் சிக்கிரத்திலெடுத்து, தன்னுடைய கூந்தலில் முடித்துக்கொண்டு, கிடைத்தற் கருமையான மலை கிட்டியதென்று சந்தோஷ சம்பிரமங் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள். அப்படிக்கிருக்கும்போது அவளுடைய தங்கை புருஷனாகிய அங்க தேசாதிபன் காட்டில் வேட்டையாடி, இவர்களிருக்கிற ஆசீர்மத்தின் வழியே வந்தான். மைத்துனன் வரவும் மகாரிஷி பத்தினியானவள் அவனைக்கண்டு, “ஐயோ, எத்தனை தூரம் வேட்டைக்குப் போனீர்? இத்தனை நேரமுஞ் சாப்பிட இல்லையோ! இளைப்பா யிருக்கின்றீரே, கொஞ்சங் கந்தமூலங்கள் தின்று தாகத்திற்குப் புசியும்” என்று உபசரித்தாள். அவன் தான்வந்த களையைப் பாராமல் உரிசையின் முகத்தைப்பார்த்து, “நீர் முடித்திருக்கிற புட்பமலை திவ்விய தேவ மணமாயிருக்கிறது; திக்கெட்டும் பரிமளிக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட பூமலை உண்டென்று இதுவரையிலும் நானிந்தப் பூலோகத்திற்

கண்டதில்லை. இந்த மலர்மலை உமக்குக்கிடைத்த வரலாறு எனக் குச் சொல்லவேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதற்கவள் சந்தோஷமடைந்து, தன்புருடனாகிய தேவசன்மருடனே சிரித்து வார்த்தையாடி, “என் தங்கை பருஷனான அங்கதேசாதிபரானவர் நான் முடித்திருந்த பூமாலையைப் பார்த்து, இதனது பரிமளமும், பொன்னிறமும், என் புத்தியை மயக்கிவிட்டனவென்றும், நானெங்குங் கண்டதில்லையென்றும் இச்சையாகப் பேசினார். இப்பேர்ப்பட்ட பொன்னுருமலை என் தங்கை முடிக்கும்படியாகத் தேவரீரனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்” என்று உபசாரஞ் சொல்லினாள். அவளுடைய அமுதம்போன்ற மெல்லிய மொழிக்குத் தேவசன்மர் மயங்கி, மாசற்ற விபுலனென்னுஞ் சீஷனை வரவழைத்து, தேவலோகம்போய் இந்தப் பொன்னுரு மாலையைப்போலவே வேறொன்று சீக்கிரங் கொண்டுவரவேண்டுமென்று அனுப்பினார். உடனே சீஷன் ஆசாரியருக்குப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்பண்ணி ஆசீர்வசனமும் அனுக்கிரகமும்பெற்று, அமரருலகத்திற்சென்று, அழகிய மலர்மலைகொண்டு, ஆசாரியருடைய பர்ணசாலையைநோக்கி வருகின்றான். அவ்வழியில் ஒரு பெண்ணும், ஒரு புருஷனும், ஏதோ ஓராட்டத்தில் தோற்புங் கெலிப்புத் தோன்றாமற் கார்ப்பண்ணிய மேலிட்டு, ஆர்ப்பரித்துச் சண்டை போடுகிறார்கள். அதை இக்த விபுலன் கண்டு, இச்சண்டையில் நமக்கென்ன காரியம்! ஆசாரியர் பணிவிடையே வீரியம் என்று அவசரமாயோடி வருகிறான். அப்போது ஆறுபேர்கூடிய கூட்டம், சூதமாடிய தேட்டம், கேட்ட பந்தயத்தில் நாட்டம், ஆகியவோ ராட்டத்தில் நேரிட்ட வாட்டத்தால் ஒருவர்க்கொருவர் ஏசிக்கொண்ட இழிவையும், பேசிக் கொண்ட சபதத்தையுங் கேட்டு, இது நமக்குப் பொருளல்லவென்று அருள் சிறைந்த ஆசானிடத்தில் வந்து, அடிமலர்மேற் பொன்மலர்வைத்து அஷ்டாங்க நமஞ்காரஞ்செய்து கைகட்டி நின்றான். தேவசன்மர் சிந்தைமகிழ்ந்து, தெய்வலோகத்துத் திவ்விய மாலையைத் தருமபத்தினியி னிடத்திற்கொடுத்து, அங்கதேசாதிபனை அரசனுக்குக் கொடுப்பித்து, அவனை யவன் பட்டணத்துக்குப் போகும்படிக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

இப்பாற் சீடனான விபுலன் குருவின் திருவடியைத் தொழுது, “ஐயனே தெய்வலோகம்போய்ப் பூமலை கொண்டுவந்த வழியில் விந்தையான் அதிசயங்கள் வெகுவாய்க் கண்டேன். அந்த விஷயங்

களில் ஒரு புருடனும் ஸ்திரீயுஞ் சண்டைபோட்டு அந்தரத்திற் சுழன்றார்கள். அதைப் பார்த்துக்கொண்டு இப்பால் வரும்போது, மும்மூன்று பேர்கூடிச் சூதாடுகையில் ஒரு காரியத்தைப்பற்றி ஒரு வருக்கொருவர் சபதம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். அவ்வாறுபேசி லொருவன் வழியே வருகிற என்னைப் பார்த்து, 'இதோ போகின்றானே குருத்துரோகி, இவனடையப் போகிற பாப நரகத்தில் நானும் விழக்கடவேன்' என்றான். அந்தச் சொல்லைக் கேட்டது முதல் இதுவரையிலும் எக்காரியத்திலும் அசைவற்றிற் நிற்கின்ற கருங்கல்லாகிய என் மனது, கரைந்து கலந்து கலங்கிக்கவலைப் படுகின்றது. ஓ ஆண்டவனே! என் மனமறிய ஒரு பாவமும் பண்ணிலேன். அப்படிக்கிருக்க இப்படி குருத்துரோகி என்னும் பெயர்எனக்கு வருவானேன்; சுவாமி! அதை விவரமாய் யெனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டும்" என்று விசனமுற்று விக்கி விம்மி முறைபிட்டமுதான். அதற்கு ஆசாரியார் "அப்பா மகனே! கலக்கமுறாதே. நீவந்த மார்க்கத்தில் அந்தரத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சுழன்று சண்டையிட்டார்க ளென்றனையே; அவர்களிருவரும் பகலு மிரவுமாம். மற்ற இருமூன்று பேரும் ரிதுக்கள். அவரிலொருவனுன்னைக்கண்டு, நீ போகிற கதியிலே போவேனென்று சபதம் பேசியது உன்னிடத்தி லிருக்குங் குற்றத்தைக் கண்டதான். அஃதென்ன வென்றால், தேவேந்திரன் என் பெண்சாதியி னிடத்தில் வராமலிருக்கும்படி உன்னைக் காவலாக்கிப் போனேன். நீ என் பத்தினி புத்திக்குத்தெரியாமல், அவளுக்குள்ளே புகுந்து கலந்து மறைந்திருந்தனை. அது உனக்கு முறைமையல்ல. மேலும், இப்படியாகக் கலந்திருந்து இந்திரனோடு வார்த்தைபேசி வென்றேனென்று என்னிடத்திலுஞ் சொல்லாமற் போனாய், ஸ்திரீயை யறியாமல் அவளுடைய அவயவங்களிற் செறிந்து பொருந்தி மருவியிருந்தனை. அவளெப்படியும் ஸ்திரீஜன்மம். ஸ்திரீகளெல்லாம் பேதைமைக்குணப் பெட்டியானவர்கள்! சரியா யிருப்பார்களென்று சாதிக்கப்படாது. சந்தேகமும் படக்கூடாது. ஆசாரிய பத்தினியாகிய அவளுக்கு நீ புத்திரன். ஆயினும் அவளையறியாம லவளங்கத்தைப் பரிசித்தாய். அவள் சுமந்து பெற்ற தனயன் முன்னும் பின்னும் பரிசிக்கவில்லையோ வெனில், தாயின்கருப்பத்தி லூறிக்கிடந்த தனயன் யோனித்தழும்புபட வந்தமையால், ஒரு வருடம் அவளுட னூடாடிக் கொண்டிருந்திருக்கின்றான். இது சம்பந்த பாவம். நீ அத்தனையனோ டொப்பானவனன்றி, நீ ஊறிக்கொண்டிருந்த கர்ப்பமும், ஊடாடிக்கொண்டிருந்த சம்பந்த

மும் வேறு. நேத்திர பாவம், நினைவின் பாவம், எனமுப்பாவங்களைப் பகுத்தறிவுடையோர் பகர்த்திருக்கின்றார்கள். இம்மூன்று மிப்போதுன்னை யடுத்திருக்கின்றன. ஆகிலும் வன்மை யில்லாமல் உண்மை பேசினால் இந்தத் தோஷமறுமென்று சுருதிப் பிரமாணங்களுண்டு. நான் வந்தபோது என்னுடன் சொல்லி விடுவாயாகில் உடனே போய்விடும். இப்பவும் எனக்கு நீ மெத்தச் சரியான பிரியசீடனே, அப்பாவங்கள் நீ நினையாமல் வந்தன. இப்போதிவைகள் உன்னைவிட்டு நீங்கும்படி செய்தேன். இனி நீ நின்தையில்லாமல் அருந்தவம்புரி” என்று அருள்வழங்கினர். உடனே விபுலனானவன் பேரானந்தமடைந்து, பெருந்தவனாகிய ஆசான் மொழிந்த பேரருள் கொண்டு, தன் குற்றத் தனக்குத்தானே தெரிந்து, தான் செய்தது தப்பென்றோர்ந்து, என்னவேலை செய்தோமென்று இதயங்கவங்கி, வெகுசூலத் தபசுபண்ணினான். அப்பா லாசானுஞ் சீடனுங் குரு பத்தினியு நற்கதிபுகுந்தார்கள். ஆதலால், ஒருவன் தனது கயபத்தினி தவிர இதரமாதர்களைக் கண்ணாற் பார்த்தலும் யாக்கையாற் பரிசித்தலுமாகா. இது முக்கிய தருமம். என்றிப்பூமண்டலத்தை ஒரு வெள்ளைக்குடை நீழலிலடக்கிப் புரந்தருளுந் துரந்தானாகிய தருமராஜனுக்கு நிரந்தரயோக நிஷ்டை சூலையாத பீஷ்மர்சொல்ல, தருமராஜன் முதலிய பேர்களுஞ் சந்தோஷப்பட்டு நமஸ்காரஞ் செய்து, “ஓ சந்தனுவினந்தன! தேவராதியரிற் பெரியோர் இன்ன ரென்றும், கௌசிகராஜனைக் காதிராஜன்பெற்ற வயணமுஞ் சொல்ல வேண்டும்” என்ன, அதற்குப் பீஷ்மருரைக்கலுற்றார்.

தேவராதியரிற் பெரியோரையுங் கௌசிக

ராஜனுற்பத்தியையு முரைத்தல்

ஓ அறன் குமாரனே! பூர்வத்தில் இதோ இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் நாரதரைப் பார்த்து, “நீராரை வணங்குவீர்” என்று கேட்டார். அதற்கு நாரதர் “ஓ சவுரிராஜப் பெருமானே! திரிமூர்த்திகள், விநாயகக்கடவுள், வேலாயுதக்கடவுள், இந்திரன், அக்கினி, வருணன், வாயு, இவர் முதலியோரைப் பணியும் அடியார் களுடையு பாதங்களுக்கு நான் அடிமையாய் வணங்குவேன். பின் னும், கதிக்கு வழிகாட்டப்பட்ட தங்கள் குருஸ்வாமியினுடைய வார்த்தை கடவாதபேர், ஒருவராலும் நீக்கப்படாத மாயையை உண்மைஞான மென்னு நெருப்பிலிட் டெரித்த பெரியோர், மனம் வெறுக்காமல் முகஞ்சுளிக்காமல், வந்தவிருந்தை உபசரித்துண்பிக்

கும் உரியோர், வேதாகமவிதி பிசகாதமெய்யார், தென்புலத்தார் பூஜை முதலியவைகளை ஸ்திரமாய் நடத்தும் விரதர், பிராமண விக வாசமுடைய புண்ணியர், தங்களுடைய நித்தியகர்ம அனுஷ்டானம் விடாத நெறியோர், இவர்களை யெல்லாம் தாழ்ந்து வணங்குவேன்” என்றார். இவ்வார்த்தைகேட்ட கிருஷ்ணமூர்த்தி சந்தோஷமடைந்தார். ஆதலால், இப்போது நான் சொல்லிவந்த இவர்கள்தான் எல்லாருள்ளும் பெரியோர்கள்” என்று பிரபாசன வசுவான பிஷ்மர் பேசவும், தருமர் அன்புடன் கேட்டு, அகமுமுகமு மலர்ந்து, “ஐயா! கவுசிகராஜனைப் பற்றிய கேள்விக்கும் விடைதர வேண்டும்” என்று வினவினார். அதற்கு பிஷ்மர் மகிழ்ந்து, “ஓ அருளாளர்! பிருகுமகாரிஷி பிள்ளை சவனகமகாரிஷி. காதிராஜனுடைய தந்தை கற்பகம்போன்ற கரதலவண்மை யமைந்த குசுமகாராஜன். இவன் அண்டகடாகங்கவிந்த பூமியை ஆண்டுவரும்போது சவனகரிஷி வந்தார். அவருக்கவன் நமஸ்கார முதலிய உபசாரங்கள் புரிந்து “சுவாமிகளே! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளியது யாதுகாரணம்?” என்று கேட்க, சவனகரிஷியானவர் “ஓ அரசனே! நீரும், உமது பெண்சாதியும், உமக்கு நேசமானவர்களும் எனக்குப் பணிவிடை செய்வீர்களா?” என்று கேட்டார். அதற்கிராஜன் இருதயம் பூரித்து, அந்தச் சவனகர் சொற்படிக்கு ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். சவனகர் இவ்வாறு அவ்விடத்திற் சிலநாளிருந்து இன்னோரிடத் திற்குப் போனார். இவர்களும் அவரைவிட்டு நீங்காமல் தேகநிழலைய் போலத் தொடர்ந்து, நாளுக்கு நாள் அதிகவிசுவாசமாய்த் தொண்டு செய்து நின்றார்கள். அங்கு சவனகமகாரிஷி ஒரு நாள் பகற்போசனம் பண்ணி நித்திரைசெய்ய வேண்டுமென்று படுத்துக்கொண்டார். பந்து மித்திரரும், அந்த ராஜனும், அவருடைய மனைவியும் மகாரிஷியினுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்,

அப்போது ரிஷியானவர் அரண்டு புரண்டு எழுந்து அவர்களைப் பார்த்து, “ஓ அரசனே! ஓ அரசியே! நீங்களெனது நித்திரைக்குக் கெடுதல் நேராமற் பாதுகாத்திருங்கள். என்னைவிட்டுப் போகாதீர்கள். கமலம்போன்ற கைகளினாலே என் காலைப்பிடியுங்கள்” என்று பேசிக்கொண்டே நித்திரைபோய் விட்டார். இவர்கள் உண்டி உறக்க மில்லாமல் திருவடிவய வருடிக்கொண்டே யிருந்தார்கள். அவருக்கு நித்திரை யதிகமாகி இருபத்தொருநாள் தூங்கினார். இராஜனும், இராஜ பத்தினியும், ஒருவரோ டொருவர் பேசாமல், ஊமைபோற்

காலேப்பிடித்த வண்ணமே இருபத்தொரு நாளும் விழித்திருந்தார்கள். இருபத்திரண்டாநாள் சவனகரெழுந்து இவர்களுடன் பேசாமற்போய்விட்டார். பின்பிவர்கள் 'சுவாமி எவ்விடம் போனாரோ, மீட்டுமெவ்விடம் வருவாரோ; என்று கவலைபாய்ந்திருக்கும்போது, அவர் யாரோ ஒருவர் விட்டுக்குட் சென்று செவ்வையாகச் சாப்பிட்டு, மறுபடியும் வந்து முன்போலவே படுத்துக் கொண்டார். வெற்றிவேலுடைய வேந்தனும், பத்தினியும் ஆகார நித்திரையற்று, பழையபடி இருபத்தொருநாள் பாதத்தைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பால் ஞான முனிவர்தூக்கந்தெளிந்தெழுந்து இவர்களை நோக்கி, "முன்னேயிருபத்தொருநாள் பின்னே இருபத்தொரு நாள் ஆக நார்பத்திரண்டு நாளும் பசிதாக நித்திரை சற்றேனு மில்லாமல் மறந்து, தேகாபிமானம் துறந்து, ஒரே நிலையிலிருந்து பணிவிடை புரிந்தது அற்புதம். அற்புதம். இவர்களுடைய சாந்த குணத்திற்கு நாம் அபராதியாய்ப் போய்விடுவோம்" என்று பயந்து, மிகவு நயந்து பட்சமாய் அவ்வரசனைப் பார்த்து, "ஓ இட்சுவாகு குலத்திற் பிறந்தவனே! மகாலட்சுமிபோல் இருக்கப்பட்ட ஸ்திரீயும் மகா விஷ்ணுவைப்போன்ற கீயுஞ் போஜன மில்லாம விருந்தீர்கள் போலும்! அப்படியா சந்தோஷம்! உங்களுக்கு நல்ல வரங்கொடுக்கிறேன் வேண்டியதைக் கேளுங்கள்" என அதற்கவர்கள் சவனகரைப் பணிந்தெழுந்து, "சுவாமி! வம்ச விர்த்தியாகும்படி உங்களிலொருவனாகிய சற்புத்திரன் வேண்டும்" என்று போற்றினார்கள். அதன்பேரி லந்த ரிஷியானவர் சிருஷ்டிகர்த்தாவின் சிந்தையைத் தெரிந்துகொண்டு, உங்களிஷ்டப்படிக்கே வரங்கொடுத்தேன். ஆனால் உங்கட்குப் பிறக்கிற பிள்ளை உலகாளுவான். அவனுக்குப் பிறக்கிற பிள்ளையானவன் பிரம்மிஷியாய் எங்களைப்போலிருப்பான். பயப் படர்தீர்கள்" என்று ஆசீர்வதித்துத் தவத்திற்குப் போயினார். அவர் கொடுத்த வரத்தின்படி காதிகமகாராஜன் பிறந்து செங்கோல் செலுத்தினான். அவனுடைய புத்திரன் கவுசிகராசன், இந்த ராஜன் தான் விசுவாமித்திர ரிஷியானவர்—என்று பிஷ்மர் விளம்ப, தரும் ராஜனுக்குச் சரீரம்புளகித்தது. அவர் பாட்டனுக்கு ஊட்ட முதலியன கொடுத்துப் பரிந்துபசரித்து வணங்கி "ஐயா! இன்னுஞ் சவனக முனிவர் சரித்திரங் கேட்க விருப்ப மிருப்பதால், தேவரீர் தயை செய்ய வேண்டும்" என்ன பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

அருந்தவர் பெருமையும் ஆவின் மகத்துவமும் பற்றிக்கூறிய சவனகமுனிவர்கதை

ஒ சத்தியவிரதனே! சவனகரிஷியானவர் பூமிக்கு ஆதரவாகிய பாகீரதியின் முகத்துவாரத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி மூழ்கிப்போய் ஜலத்திற்குள்ளே நல்ல இடத்திலிருந்து, அருமையான தவம்புரிந்து பன்னிரண்டு வருஷம் ஆரியர்களுங் கண்டு களிக்கும்படிக்கு அசைவற்றிருந்து விட்டார். அப்போது வலைஞர் மீன் பிடிக்கவேண்டுமென்று வந்து வலைவீசி, நாலுபக்கமுங் கவித்து, காரிவலித்து இழுத்தனர். அப்போது மாயைவலைக்குத் தப்பியிருந்த மகாமுனியான சவனகர் தோயவலைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டார். அக்ஷால் என்னவோ கனமாயிருக்கிறதென்று வலைஞர் இழுத்துக் கரைமேலேற்றினார்கள். அந்த வலைக்குட்பட்டுவந்த மகாரிஷியை அம்மீன் பிடிப்போர்கண்டு மிகுந்த பயங்கொண்டு, சாஷ்டாங்கமாக, நமஸ்கரித்து, “சுவாமி! நாங்களுங்கள் குலசார தருமப்படிக்கு வலைபோட்டோம்; இந்த முகத்துவாரப் பள்ளத்தில் தேவரீர் மூழ்கி யிருந்தமை யறி யோம். ஆகிலுமெங்கள் பிழையை பொறுக்கவேண்டும்.” என்று மிகவும் வேண்டினார்கள். சவனகரிஷியானவர் ஜாக்கிரத்திலிருந்து, “ஓ வலைஞரே! நீங்களுங்கள் ஜாதியாசாரத்திற்குத் தப்பில்லாமற் செய்தீர்கள். அதனாலுங்களுக்குத் தோஷமில்லை. ஜலசாத்தைப் போலுங்கள்வலையி லகப்பட்ட என்னையும் மீனுடன் சேர்த்து விற்றுப்போடுங்கள். என்னை மீத்து விடாதீர்கள்” என்று சொன்னார். அம்மொழிகேட்ட வலைஞர் தேகந்திடுக்கிட்டு, “ஓ மகானுபாவரே! தேவரீ ரிப்படி சொன்னால் நாங்களுப்படி பிழைப்போம்? எப்படி விற்போம்?” என்று ஒருவர்க்கொருவர் ஆலோசனை செய்து கொண்டு, அக்காலத்தில் உலகாண்டிருந்த சந்திரகுலாதிபனான நமது நகுஷமகாராஜன் காலிற்போய்விழுந்து, நடந்த விர்த்தாந்தங்களைச் சொல்லி, “கடற்கரையாளராகிய எங்களைக் கரையேறச் செய்யுங் காவலனே” என்று கண்ணீர்விட்டழுதார்கள். அப்போது நகுஷராஜன் உடனே புறப்பட்டுச் சவனகரிஷி யினிடத்திற்குவந்து சரணம்புகுத்து, “சுவாமி! சிற்றறிவுள்ள தீனர்கள் செய்யாமற் செய்த குற்றத்தைக் க்ஷமிக்கவேண்டும்” என்று பலமுறை பணிந்தேத்தினான். அதற்குத் சவனகரானவர் “ஓ ராஜனே! இவர்கள்

மீது ஒரு குற்றமு மில்லை. இவர்கள் ஜாதித்தொழிலைத் தாராளமாய் நடத்தப் பெரும்வலைவீசிப் பிரயாசத்துடனிருந்து, காத்திரமான மீன் அகப்பட்டதென்று களித்துப் பேரானந்தங் கொண்டார்கள். ஆதலால், அவ்வானந்தமு மானசயும் வீண்போகாமல், என்னை விற்றுப் பொருள்கொள்ளச் சொன்னேன். இம்மண்ணுலகுக்கு மன்னனான உம்மிடத்திலவந்து முறைபிட்டுக் கொண்டதற்கு, நீர் என்னிடத்தி லடைந்து இதுஞ்சொல்லுகின்றீர். நல்லது, எனக் குண்டானவிலையை இவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தருமந்தப்பாமல் என்னை மீட்டுக்கொள்ளும் ” என்றார்.

அரசனதற்கிசைத்து, “ஓ மீன்வாணிபர்களே! மும்மலமும், முக்குணமும், முப்பிணியுமற்ற முனிவருக்காக ஆயிரம் பொன் கொடுக்கிறேன். இதை வாங்கிக்கொண்டு இவரைக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்று கேட்டான். அந்த ரிஷியானவர் கண்விழித்துப் பார்த்து, “ஓ அரசனே! நீர் முறைமைதப்பிச் சொல்லுகின்றீர். நிறைகுணவான்களாகிய எம்போலியர்க்குத் தகுமான விலை கொடுத்து மீட்காமல் ஆயிரம் பொன்னென்பதாய் ஒரு தொகையைச் சொல்லுகின்றீர். இவ்வளவு விலைதானா நான் பெறத்தக்கது, இம்மட்டா என்னை நீர் மதிப்பிட்டது?” என்னவும், அதை அரசன் கேட்டுப் பயந்து, “ஓ கழிக்கரைக்காவலரே! லட்சம்பொன். த்ருகிறேன் ” என்றான். அதற்கு மகாரிஷி நகைத்து, “ஓ அரசனே எனக்கு விலைவைத்தது இதுவோ? இம்மாத்திரத்திற்குத் தானே நான் உடலெடுத்தது?” என்றார். மறுபடியும் மன்னன் கலங்கி, “கோடிபொன் கொடுக்கிறேன் ” என்றான். அதற்கும் முனிவர் ஐயோவென்றாற்றி, “மையலிலாழாது மாதவமிழைத்தவுடல் இந்த விலையோ பெறுவது?” என்று தம்மை வெறுத்துக்கொண்டு, “ஓ ராஜனே! உமது மந்திரிமார்கள் வேதசம்பன்னர், சாஸ்திரப் பிராமணர், சத்தாகிய பெரியோர்கள், மகத்தாகிய மாதவர்கள் இவர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து, நான் இன்னது பெறுவேனென்பதாய் விலைமதித்து, அப்பாற் சொல்லும்” என்று சொல்லினர். அது கேட்டவேந்தன் திடுக்கிட்டு, இருகரத்தையு நெரித்து, மனக்கவலையோடு நிதானித்துச் சஞ்சலப்பட்டுத் தன்னிடத்தி லன்புவைத்திருக்கின்ற கவிசாத ரென்னும் முனியை நினைத்துக்கைதொழுது, “சுவாமி! நான் தருமசங்கடத்தி லகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கிறேன். இந்த வேலை என்னை இரட்சிக்கவேண்டும்” என்று திக்குநோக்கித்

தெண்டனிட்டுச் சித்தனைச் செய்தான். அவரந்தக்ஷணமே வந்தெதிர் நின்றார். அவரைக்கண்ட இறைவன் முறையோவென்றழுது அவாடியிற்றொழுது, “சுவாமி! தழைந்த குலமான ஆலம் விழுதுக்குத் தானே வந்தது பட்டுப்போதும் பழுது, நானென்ன செய்வேன்?” என்று சகல உபசாரமும் புகன்று, அவ்விடத்தில் நடந்த விர்த்தார்தங்களை யெல்லாம் நவின்ருன்.

இவ்வசனங்களை அவ்வித்தகனாகிய உத்தமமுனி யறிந்து, “ஓ அரசனே! இந்த மகாநுபாவராகிய மகாரிஷிக்குப் பிரிமாவும், இன்னுஞ் சொல்லா நின்ற தேவர்களும் ஈடாகமாட்டார்கள். மேலும் பெரியவர்களுக்குச் சரியாக உலகத்திலுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் கொடுத்தாலும் பொருந்தாது. இவர்களுக்குச் சமமாயிருக்கிற வஸ்து என்னவென்றால், பஞ்சகவ்வியங் கொடுக்கிற தருமதேவதை சொரூபமாகிய பசுக்களும், துர்ச்சோபம், துர்பயங்கரம், துர்மரணம் துர்வியாதி இவைகளை நீக்கிச் சுகந்தருகின்ற பிராணருமாம். அந்தப் பவித்திரப் பொருளாகிற பசுவென்பது பாரிலில்லாவிட்டால், இந்தப் பிராமணர் செய்கின்ற பெருந்தவம், ஓமம், விரதம், ஆசாரம் பூஜாவிதி, இவைமுதலிய முறைகள் பொருந்திடவா. வேதமுதல் வராகிய மும்மூர்த்திகளிலேயுஞ் சிறந்தவர்கள் பேரானந்த முனிவர்கள்; ஜீவன்முத்தர்கள். இவர்களிலும் பெரியவர்களை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்வெதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட ரிஷிகளுக்குப் பசுவல்லாமல் மற்றொன்றும் ஈடுபடாது. பசுவில்லாமற் பதிதபாவனயில்லை. பசுவின் பெருமையைப் பகர்வதற்கு என்னால் முடியாது. வேதங்கள் விளம்புகிற தென்னவென்றால், ஒரு பசுவை உத்தமராகிய ஒரு வருக்கு ஒருவன் தானங்கொடுக்கில், உலகெல்லாம் புகழும்படியாக வாழ்ந்து மேலான பயனைத்தருங் கதியை யடைவான். அந்தப் பசுவின் தேகத்திலிருக்கிற ரோம மொன்றுக்கு ஒருவருஷக் கணக்கின்படிக்கு எத்தனை மயிரிருக்கிறதோ, அத்தனைவருடம் முத்தியிலிருப்பான். இதன்றி எங்கும், ஓமம் (அக்கினி) தேவதைகள் பெரியோர்கள் தென்புலத்தார் இவர் யாவருக்குத் துன்பமகற்றி இன்பத்தைத் தரப்பட்டவர் பிராமணர். ஒருவராலும் ஜபிக்கப்படாத எஃகமுடைய ஏந்தலே! நீ இவைகளின் தாரதம்மிய மறிந்து சுவனகரிஷிக்குப் பதிலாக ஒரு பசு கொடுக்கிறெனென்று பேசினாற் பக்குவமாகும்” என்று கழறினார். அப்போது புவியாளும் நகுஷன் மகிழ்ந்து நாண்மடைந்து, சுவனகரைப் பணிந்து “சுவாமி உமக்

குக்கிரயமாக ஒரு கபிலை கொடுக்கிறேன். அடியேனைக் கவலைப் படுத்தவேண்டாம்” என்று கால்மேல் வீழ்ந்தான்.

அதைக்கேட்ட சவனகர் ஆரந்தப்பட்டு நிரம்பிய சந்தோஷமாகி நிருபனை, வாழ்த்தி, “இதுதான் எனக்குத்தகுந்த விலை”யென்று பூரித்தார். உடனே கருக்கரையாருக்கு ஒரு பசுவைக்கொடுத்து, மஹரிஷியை மஹாராஜன் மீட்டுக்கொண்டான். அந்த வலைஞர்கள் சவனகரிஷியைத் தொழுது, “சுவாமீ எங்கள் குறைதீர்த்து நாங்கள் கரையேறும்படியாக இக்கபிலையை உமக்குத் தானமாகக் கொடுக்கச் சம்மதித்தோம். தேவரீர் தடைப்படுத்தாமற் சம்பிரமமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு, எங்களைக் குலகோத்திர குடும்பத்துடன் ரட்சியும்” என்று கும்பலாகக்கூடிப் பணிந்தார்கள். அதற்கு வம்புசெறிந்த அம்போருகச் சரசரணையுடைய மகாரிஷியானவர் அவர்கள் திரிகரண சுத்தியாய்ச்சொன்ன திறத்தை யறிந்தும் அம் மீன்பிடுப் போரிடத்திற பசுவைத்தானமேற்று “ஓ வலைஞர்களே! நானிது வரையிலும் ஒருவரிடத்தி லொன்றும் பெற்றிலேன். இப்போது உங்கள் வேண்டுகலிலும்தான், உபசாரத்திலும்தான் நீங்கள் நற்கதி யடையவேண்டுமென்கிற ஞாபகத்தினாலுங் கோதானம்பெற்றேன்” என்றுசொல்லி அவர்கட்கு அதுக்கிரகம் பண்ணப்போகிற தருணத்தில், இவருடனேகூட வலையிற் சிக்கிய மச்சமெல்லார் தேவசொரூபம் பெற்றுத் தோத்திரஞ்சாற்றின. அதுகண்டமுனிவர் அன்புடையவராயானந்தங்கொண்டு, நீங்களியாவரு மித்தேகத்துடனே தேவலோகம் போமின்களென்று செலவுகொடுத்து, வலை வேடரை நோக்கி, எனக்கு நீங்கள் சுத்தமனதொத்துச் சுரபிதான மளித்தமையால், குடும்பவர்க்கத்துடன் சொர்க்கம்போய்ச் சேருங்களென எக்யஞ் செய்கிற கரங்களினால் அர்க்கியங் கொடுத்தருளினார். தக்ஷணமே அம்மச்சங்களும் அவர்களுந் திவ்வியதேகிகளாகிய தேவ விமான றுடர்களாய், தேவேந்திர மோகிகளாய்த் திருவின்குக போகிகளாய் தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்களுடன் விண்ணிலெழுந்து, பொன்மாரி பொழிய, அமுதம் பெருகிவழிய, அஞ்ஞான ஜனனமொழிய அப்ஸர்ஸ்திரீகள் நடம்புரிந்து பாடல் மொழிய, ஐந்தரு நீழலி லமர்த்தார்கள்.

பின்பு தருமஸ்வரூபியாகிய அச்சவனகமகாரிஷி நகுஷன்மீது தயைவைத்து, “ஓ திடகாத்திர தேகக்காவலனே! உமக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுந் தருகிறேன்” என்றனர். அதற்கவ நவரைப்

பணிக் தெழுந்து, “சுவாமீ, நான்குவேத சொரூபராகிய தேவரீர் இப்பூமிசெய்த தவத்தினால் இவ்விடத்திற்கு வந்தீர். தேன்மருவிய செந்தாமரைபோன்ற உம்முடைய திருவடிக்குச் சாஸ்திரங்களிற் செப்பியிருக்குந் தன்மைப்பிரகாரம் அன்பசையாமனிருத்தி அர்ச்சனை செய்வதே அடிமைக்குப் போதுமானவரம்” என்று புகன்றான். அச்சொற்கேட்ட அருந்தவர் அவ்வரசனது பத்தி வசனத்திற்கு மெத்த மகிழ்ந்து, “ஐயா மகாராஜனே, நீர் இகத்திலிருந்து சுகத்தை யடைந்து, ஏகாந்தமாகிய தேகாந்தகாலத்தில் தேவர்களியாவரும் எதிர்கொண்டு அஞ்சலிசெய்து வாழ்த்தும்படியாய்ச் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று, நவரத்தின முடிசூடித் தெய்வலோக ஸிம்ஹாசனமேறி தேவர்கட்கெல்லாங் கோவாய்த் தேவேந்திர னாவீர்” என்று ஆசீர்வதித்துப் போயினார். இராஜன் அவாடிவைத்த இடத்தைப் பூசித்து ஆலயங்கட்டி நித்தியோற்சவ முதலாகிய பூஜைகள் நிறைவேற்றினான்” ஓ சத்தியமூர் தருமமூர் திரண்டுருவான தருமனந்தனா, சவனகமுனிவருடைய மகத்துவம் இத்தன்மையுடையது. அவர் ஜலசரங்களாகிய மீன்கள் சஞ்சரிக்கப்பட்ட செம்மையில்லாத இடத்திற் பொருந்திய குற்றத்தினாலே தான் அருமையான நிஷ்டைகூடிய மகாத்துமாவாயிருந்தும் பரதரிழுத்த வலைகாண்ணியின் பந்தத்திலகப்படும்படி யாயினார். இஃதன்றிப் பெரியோருடைய சாவகாசத்தினால் நன்மை கிடைக்குமென்று சொல்வதற்குச் சரியாய், அவ்வலையிலகப்பட்ட மீன்களும் அம்மீன் பிடிப்பவர்களு மடைந்த பேற்றின் பெருமை எவ்வகைத்தானது? பின்னுஞ் சவனகரிஷிக்கு எந்தப்பொருளுஞ் சரிப்படாமற் கபிலை யீடான படியினாலே, அக்கபிலையின் மகத்துவம் எப்பேர்ப்பட்டது?” என்று பகர்ந்த பாட்டனைத் தருமர் வணங்கி யெழுந்து, “ஓ என்ன குலமணியே! இகத்தில் என்னென்ன தானதருமம் பண்ணவேண்டியது? எந்தத் தானத்தால் என்னபலன் கிடைக்கும்? இவைகளை வேதாகமப் பிரமாணப்படி விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டும்” என்று விரும்பிக் கேட்கப் பிஷ்மர் பகர்கின்றார்.

தருமதானபலன் கூறுதல்

அப்பா யுதிஷ்டிரனே மாற்றுயர்ந்த தங்கம், பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரத்தினம், வஸ்திரம், யானை, குதிரை, பல்லக்கு, தேர், இவைகளைத் தானஞ்செய்தால் என்னபலன் கிடைக்குமோ இதற் கெல்லா மேலானபலன் தான்பெற்ற கன்னிகையைப் பெரியோர்

களுக்குத் தானம் பண்ணுவதாலுண்டாம். இதனிலும் பெரிய பலன் கல்லன்பர்கட்கு இன்பமாய் அன்னதானஞ் செய்வதாலாகும். இந்தத் தானத்திலுஞ்சிறந்தது தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து உபசரித்தல். அத்தண்ணீர் வார்ப்பதிலு மேலானது வித்தியாதானம் புரிவது. அதனிலும் பெரியது சற்பாத்திரங்களுக்குத் தடையறக் கொடுப்பது, எல்லாவற்றிற்கு மேலானது பூதானமீவது. பூதானத்திலு முயர்ந்தது கோதானம். இந்தக் கோதானத்தி லந்தப்பசு எப்படியிருக்க வேண்டுமென்றால், குலம், நலம், வர்ணம் இவைகள் மேலானதாய், பாற்பெருக்கம், விர்த்தி, சுபலக்ஷணம், காதுநெரிப்பு, மறுவில்லா நிறம், இவைகளுள்ளதாய், அங்கக்குறை வில்லாததாய், நோயற்ற தாய், கடாரிக்கன்றை ஈன்றதாய், கண்மயிலை பாய்ந்ததாய், வாலுங்காலும் பூமியிலமர்ந்ததாய், தோலிற் சூடுறாததாயிருக்கவேண்டும் ! இதை நாலு வேதமுங்கற்ற பிரமாணமுற்ற பிரமக்கியானிக்குக் கொடுத்தால், முந்திக் கூறிய தானங்களெவற்றினுக்கு மேலாகிச் சிறக்கும்; அப்பலன்களையெல்லாம் அடைவேகொடுக்கும். என்றென்றைக்கும் இருளில்லாத பரலோகஞ் சேர்வார்கள். இந்தப்பசு தானத்திலும் அதித அப்பியாகதிகளைப் பூசைசெய்து, அவர்கள் விரும்பியதைப் பெரும்பயனென்றளிப்பது பெரிது. குறிப்பறிந்தீதல் அதனிலும் பெரிது. கல்விக்கியான முடையாருக்குக் கொடுப்பது அதனிலு நன்று. ஏழைகள் கேட்பதை ஒளியாமலீவது அதிலும்பெரிது. கூலிகுறையாமற் கொடுப்பது அதனிலுமுயர்ந்தது. குடும்பாட்சனை அவற்றிலும்பெரிது. சத்திய தருமம் யாவிலுமுயர்ந்தது. அன்னை தந்தையர் சொல்லை ஆதரித்தொழுகல், இது காறுஞ் சொல்லிய எல்லாத் தானங்களின் பலனைத் தரும்.” என்று பீஷ்மர் புகல, தருமராஜன், “ஐயா அவசியமறியத்தக்க இரகசியங்களை யறியலானேன்; இப்போது தேவரீர் பசுலோகஞ் சேர்வார்களென்று பகர்ந்த வண்ணம், அந்தப் பசுலோகம் எங்கிருக்கின்றது? அதனை நானறிய கவிலவேண்டும்” என்ன, கங்காகுமாரன் சிங்காரமாகச் செப்பத் தொடங்கினார்.

பசுலோகச் சிறப்பும் அப்பசு லக்ஷணமுங் கூறுதல்.

அப்பா என்னருமைப்பேரனே, இந்தப்பூலோக முதற்கொண்டு மேலே சத்திய லோகத்தினுக் கப்பால் அண்டச்சுவரின் கவிப்பு, அவ்வுலகத்தை யாருங் காணமாட்டார்கள். கண்டவர் உட்கொண்டு விண்டிருக்கின்றபடி சொன்னேன். பூர்வத் தேவேந்திரன் பிரிமாவை

வணங்கி, இப்போது நீ யென்னைக் கேட்டபடியே சங்கைசெய்தான். அவனுக்கும் பிரமதேவர் ஓ இந்திராணி கேள்வனே! பசுலோக மெவ்விடத் திருப்பதெனில், அண்டகோளகைக்கு அருகாமையிற் சிவலோகத்திற்கு மேலாய்ச் சேரவிருக்கின்றது. யாவருக்கும் பாச பந்த விளையை யறுத்துப் பதம்பாலித் தருளுகின்றது பசுலோகம். அவ்வுலகத்தில் நானும் என் பிள்ளையாகிய உபப்பிரமாக்களிற் சிலரும், மானிடதேகத்திற் சத்தியந்தப்பாமல் வாழ்ந்த ஞானவித்தகரும் வாசம்பண்ணி, அவ்வுலகின் அதிசயங்களையறிந்து அதுபவிக்கக் கூடுமே யொழிய மற்றொருவராலு முடியாது. பூலோகமெல்லாம் ஒரு குடைநீழலிலடக்கித் தருமநெறி முறைப்படி ஆண்டுவந்த அரசர்களும், தேகம்வருந்த வருந்தித் தவங்கள் புரிந்தபேர்களும், யாகந்தொடர்ந்து தானதருமங்கள் வழங்கினபேர்களும், யாவரிடத் துங் கிருபையுடையவராகிய மூன்றுலோகமுங் கொண்டாடா நின்ற முதியோர்களுஞ் சென்றடைய விருப்பது அப்பசுலோகம். அன்றி யும், இலட்சணமான சுரபியைப் போஷித்து, அதனையந்த அங்கங்க டோறும் பூசித்துப் புஷ்பம், பொன்மணி இவைகளினால் அர்ச்சித்து, பூரணக்கியான பூசுருக்குத் தானமளித்து மனங்குவிர்த்திருந்த பேர்கள், அந்த ஆவுலகத்தை யடைவார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட மேலான பசுலோக கதியானது, கோடிசூரியப் பிரகாசங் குலாவி யிருப்பது. சுத்த வண்மையுடையது, சோதிமயமானது. பொன் மேனியான என்னையும், நீலமணியுடல்பெற்ற மாயனையும், பவளம் போன்ற வடிவப் பரமனையும் வேறுபடுத்திக் கூறாமல், பத்தியுட னினைத்து அன்பினாலே வழிபட்டு ஆராதனை செய்வோர்கள் ஆனுலகங் கெட்டியாய்ச் சேர்வார்கள். இத்தியாதி பெருமை யுடையது பசு.

இந்தப் பசுவைச் சாம்பவமூர்த்தியாகிய பசுபதியானவர் தமது பதாகையிலே நிறுத்தி, அதனையே வாகனமாக்கிக்கொண்டு, அதனது சத்தையே பூதியாகத் தரித்து, சகல பாவதோஷ சுபாசுப சந்தோ ஷங்களுக்கும் பூதப்பிரேத பிசாச டாகினி டோகினி முதலிய பேய் களுக்கும், நீறுபட்டவார்வினை நீறாகும்படிக்குமாகும் ஓர் நேமங்கண் டருளினார். எப்பொருட்கு மிறையாகிய ஈசுவரனே அதனை ஏற்றுக் கொள்வாராகில், இனிநான் பசுவினுடைய பான்மை தூய்மையைப் பகரவல்லவனோ? இவ்வளவுதூரம் அதை எடுத்துப் பேசியது உன் னிஷ்டத்தினாலும் என்னுடைய அவாவினாலு மென்றறிக. மற்றப்

படிக்கு அதனுடைய மகத்துவத்தை அந்தச் சாம்பவமூர்த்தியே அறியத்தக்கவர்,—என்று பிரம்மதேவர் சொல்லக்கேட்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து எழுந்து புகழ்ந்து, தன்னுலகம் போனான். அப்பா தருமா! சகல லோகமும் தானாயிருக்கின்ற சம்புவையே தான் தாங்குவதானால், அதனுடைய மகத்துவம் என்போலிகளாற் சொல்லத் தக்கதோ?" என்று பிஷ்மர் சாற்றக்கேட்ட வாசனையறிந்த சுவனை மாலையைத் தரித்த வாய்மையோன் மனமகிழ்ந்து, "ஓ மாதவனே! மேற்கூறிய பசுவினுடைய அவயவங்களைப் பூசிக்கவேண்டுமென்று சொன்னீர்களே. அந்தந்த அவயவங்களில் எந்தெந்தத் தேவதைகளிருப்பார்கள்? அதனை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்தையே" என்று வினவ, சந்தனுராஜ னருமையாகத் தந்த விந்தை மிகுந்த நந்தனன் வினோதமாகச் சிந்தைகளித்துச் சொல்லுகின்றார்—

அப்பா தருமந்தனா! பசுவினுடைய முகத்திலே தேவேந்திரன்; நாக்கிலே சப்தரிஷிகள்; கொம்பிலே காலன்; மூக்கிலே வாயு; பாதங்களிலே குபேரன்; புட்டத்திலே ஜீவன்முத்தர்கள்; முகவாய்க்கட்டத்திலே தேவர்கள்; பிடரியிலே பிரமா; கண்களிலே சூரியசந்திரர்; கண்டத்திலே பரமேச்வரன்; வரிமடிப்பிலே பார்வதி; வயிற்றிலே அக்கினி; இடையிலே ஸ்ரீமந்நாராயணன்; தவடையிலே வசுக்கன்; முகப்பிலே சாவித்திரி; நெஞ்சிலே பகனென்னுந் தேவன்; வாலிலே தருமதேவதை; மயிரிலே முக்கோடி தேவர்கள்; காதிலே காலப்பிரமாணக்கடவுளர்; நடுநெற்றியிலே சித்தர்கள்; அடிவயிற்றிலே பன்னகாதிபர்; மடியிலே அமுதகூபாளர்; யோனியிலே இந்திராணி; இரத்தத்திலே சந்திரகலை; மாம்சத்திலே சத்தி; முலையிலே சரஸ்வதி; மூத்திரத்திலே கிருத்தி; சாணத்திலே லட்சுமி—இவ்விதமாக இருப்பதானால், அந்தப் பசுவின் பெருமையைப் பகரலார்குமோ! இந்தப்பிரகாரம் அதனவயவங்களிற் சகலதேவதைகளு மிருப்பார்கள், அதன் தூய்மையான புனிதத்தை யாரறியப் போகிறார்கள்? மஹாதெளிவினை யடைந்த விவேகிகள் இதனுடைய பொருளறிந்து பெருமைதெரிந்து, போஷித்துப் பூசிப்பார்கள். பசுவைப் பிரம்பினாலும், கொம்புகளினாலும், கயிற்றினாலும், வாரினாலும், தடியினாலும் மற்றவைகளினாலும் அடிக்கப்போகாது. பயிர்ப்புலத்தில் மேய்ந்த போதிலும் மூன்றுதரங் கையைத்தட்டி உரப்பவேண்டும். அதற்கும் போகாமற்போனால், தருப்பைப் புல்லேனும் வைக்கோலாலேனுந் தட்டி யோட்டவேண்டும். இது தருமம். மேலிட்டுச் செய்வது

அதருமம். இவ்விதமாகக் கொண்டாடி வெகுபேர் கடைத்தேறினார்கள். அதில் உனக்கொரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

பசுவைப் பூசித்துப் பாதுகாத்தலைப் பற்றிக்

கூறிய சுமித்திரரிஷி கதை

அப்பா தருமந்தனா! அந்திதேவ னென்னும் ஓராசனாண்ட பட்டினத்தில் வசித்த மகாரிஷியாகிய சுமித்திர ரென்பவருக்கு ஒரு பசுவிருந்தது. அவரந்தப் பசுவைக் காலையிலுமாலையிலு நன்றாய்த் தேய்த்துமேய்த்துப் போஷித்துப் பூசித்துவருவர். இப்படி யிருக்கிற நாளி லொருநாள் சுமித்திரரிஷி உதயத்தி லெழுந்து, அதனுடம் பெல்லாஞ் சொறிந்து, தடவிக்கொடுத்து குளிப்பாட்டி, புல்லுள்ள புலத்தில் மேய்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு ரிஷபன் சம் பந்தப்பட்டது. அந்தப் பசு அதுவே கர்ப்பமுண்டா யிருந்து கிடாரிக்கன்றை யின்றது. அக்கன்றும் பசுவும் பெரிதாகியபோது தாயொன்றுங் கன்றொன்றுமாகக் கன்றுபோட்டு, இவ்வாறு வருஷந் தோறும் பலுகிவிருத்தியாய்த் தருமந்தழைவதுபோற் பெருகி மந்தைப் பசுவாயின. இந்தச் சுமித்திரர் எல்லாப் பசுக்களையு மேலும்மேலும் ஆசையாய்க் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தார். இவ்வித மாக நாள்தோறும் பழகிய பந்தத்தினால், இவரெவ்விடம் போனாலும் அந்தப் பசுக்கூட்டங்களுங் கூடச்செல்லும். இவரெங்கு நின்றாலும் எந்தவிடத்தி லுட்கார்த்தாலும், எங்கு படுத்துக்கொண்டாலும் அவையுயிவரைப் பிரியாமற்றமூவும். அவரும் அவைகளிடத்திலும் மனவெறுப்பில்லாமல், பசியறிந்து, தாகமறிந்து, தேகஸ்திதியறிந்து, காப்பாற்றி, அவைகளுக்குப் பேரிட்டழைத்து, தானும் அவைகளுட னொருவராய் விளையாடிக்கொண்டு, அப்பசுவின் கன்றுபோல் அத னது முலைகளில் வாய்வைத்துண்டு மாடென்றும் மனிதனென்றும் வேற்றுமை பாராமல் வெறுப்பின்றி விருப்பமாயிருந்தார். இதைக் கண்ட சகல ரிஷிகளையுமரை ஆபீனரிஷி யென்று பெயரிட்டழைத் தார்கள். இப்படி வெகுநாளாகிறபோது பத்துலட்சம் பசுக்கூட்ட மாயின. அப்பசுக்களை யெல்லாம் அம்மடுவினுடைய கரையருகிற் கொண்டுபோய் மேய்க்குங் காலையில் அம்மடுவிற் சப்திக்கப்பட்ட வளையலும் பாதகடக முதலிய சிலம்புகளும், கறுத்த அளகமும், பருத்த ஸ்தனபுளகமும் படைத்த மாதர்கள் கரைபுரளும்படி ஜலத் தைக் கலக்கி, அலையெறியு நீரில் ஆந்தமாய் விளையாடினார்கள்.

அவர்களைப் பசுக்கூட்டங்கள் கண்டு, “இந்த மடுவில்வந்து விளை யாடுகின்ற நீங்கள் யார்? ஏனின்த மடுவில் மூழ்குகிறீர்கள்? நீங்க ளிருப்பதெத்தவூர்?” என்று கேட்க, அதற்கந்த ஸ்திரீகள் அப்பசுக் களைப் பார்த்து, “ஓ சுரபிகளே! பூர்வத்தில் நாங்கள் பசுவாயிருந்த வர்கள். இப்போது புனிதமாதர்களின் பிறப்பாயிருக்கின்றோம். இம் மடுவு மகாமகத்துவமுள்ளதாதலால், இங்ஙன நீராடிப்போகவந்தோம். எங்கள் நாடு பசுலோகம்; ஆனாலகென்றும் அறைவார்கள்.” என்று கூறினர். அந்தஸ்திரீகள் மொழிகேட்ட பசுக்கூட்டமெல்லா மீட்டு மவர்களைப் பார்த்து, “நாங்களும் பசுலோகஞ் சேரும்படிக்கு அநுக் கிரகம் பண்ணமாட்டுவீர்களா?” என்று கேட்டன. அதற்கவர்களிரக் கப்பட்டு, நீங்களியாவரும் இந்த ஊரை ஆளும் அந்தித் தேவ னுடைய எக்ஞப்பசுக்களாய் உயிர்விட்டீர்களானால் சந்தேகமில்லா மல் ஆனாலகமடைவீர்கள்” என்றிவ்வுறுதியாகிய உபாயஞ் சொல் லிப் போனார்கள்.

அதைக்கேட்ட கோவினங்கள் அவ்வந்தித்தேவன் யாகத்திற் பிராணனை விடும்படிக்கு நிச்சயித்து, மறுபடியு நிதானித்து, “இது காறு நாமெல்லாம் இச்சுமித்திர ரிஷியினால் விர்த்திபண்ணப்பட்டும், போஷிக்கப்பட்டும், பிழைத்திருந்தோம். இவரும் நம்முடனொருவ ராய்ப் பழகியிருந்தார். நாம் இவருக்குச் சொந்த உடைமைகள். இவர் நம்மை இதுவரையிலுங் காத்திரட்சித்தார். இவரை விட்டு விட்டு நன்றிமறந்தவர்போல் நாமாத்திரங்கதி யடையலாகாது. அது நன்மையுமல்ல” என்று யோசித்து “நல்லது நாமிவரை யழைத்தால் உயிர்பிரியாமல் உடன் படமாட்டார். இவருக்குப் பிராணன் இந்த யுகத்திற் பிரிகிறதாயில்லை. இவர் நம்முடனே கதிபெற வரப் போகிறதாயில்லை. இவர் வராவிட்டாலும் நாம் பலாத்காரம்பண்ணிப் பிராணனை மாய்த்துப் பசுலோகம் கொண்டுபோவது பாக்கியம், இதனால் நமக்குப் பாபமில்லை. எந்தக்காலத்தில் இவரிந்தப் பதவி பெறப்போகின்றார்? நம்மைக்காத்த பலனுக்கு நாம் இவரைக்காப் பாற்றுவோம்” என்று மனோதிடங்கொண்டு ஆவினங்களெல்லாஞ் சுமித்திரரிடத்திற் சேர்ந்து, அவர் முகத்தை யேறிட்டுப்பார்த்து, “ஐயோ! நமது எண்ணத்தை இவருக்குச் சொல்லுவதெப்படி?” என்று மனங்கூசி வாடிமயங்கி, ஒன்றை யொன்று பார்த்து ஒதுங் கின. அப்போது அந்த ஊரிலுள்ள பசுவினங்களாகிய சிற்சில கடபி லைப்பசுக்கள் மந்தைப் பசுக்களைப் பார்த்து, “ஐயோ! நீங்கள்

கொல்லமாட்டார்கள். உங்களுக்குத் துணிவுபோதாது. நீங்கள் வைதிகரிடத்திற் பழகினவர்கள். உங்களுக்கு ஜீவகாருணியமுண்டு. நீங்கள் காட்டில் வாசம், நாங்கள் காட்டில் வாசம், நாங்கள் நானுவித உபாயம், அபாயம், தருமம், தத்திரம், இவைகள் அறிந்திருப்ப தோடு உலகத்தார் செய்கிற வஞ்சம், மாறுபாடு, மோசம், பொய், பொறாமை, கலகம், ஆசை, அன்பு இவைமுதலானவை களை யறிவோம். எங்களுக் கெல்லாந் தெரியும். வேண்டுமானால் எங்களுக்கு கென்னவுண்டு? (விரதங் கெட்டாலுஞ் சுகந்தக்கவேண் டும்; சுகங்கெட்டாலும் விரதந்தக்க வேண்டும்.) என்னு முதியோர் சொற்படி எங்களுக்கோர் பிரயோசனஞ் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டன. அதற்குக் கபிலைகளை இந்த மங்ஸதப்பசுக்கள் நோக்கி, “எங்களை யாரொருவன் அன்பாகத் தானங்கொடுக்கின்றாலே அந்தக் கோதானபலனுக்கு நூறத்தனை பங்கு உங்களைத் தானம் பண்ணுகிற பேருக்கும் வரத்தக்கதாகவும், உங்களை உலகமெல்லாங் கொண்டாடும்படியாகவும் வரங்கொடுத்தோம்” என்று வாக்குத் தத்தம் பண்ணின.

இவ்வரம் வாங்கிக்கொண்ட கபிலைப் பசுக்கள் ஒருமித்துக் கண் சிவந்திருக்கும்போது, மற்றப் பசுக்கள் ரிஷியண்டை வந்து “சுமித் திரரிஷியே நீரெங்களைக் காத்த கடமைக்காக எவர்களும் பெறுதற் கரிதாகிய பசுபதங் கொடுக்கின்றோம்; வருகிறீரா?” என்றழைத் தன. அவரதற்குச் சம்மதியாமல் முகத்தைச் சுளித்துக் காட்டினார். உடனே பக்கத்தினின்ற கபிலைப்பசுக்கள் பாய்ந்து, அதனாலந்த முனிமாய்ந்து, ஆய்ந்த அறிவுடையாளரும் ஆனாலகத்தாரும் எதிர் கொண்டழைக்கும்படியான பக்குவத்தி லிருந்தனர். அவர் நல்ல காரியத்திற் கிடங்கொடாமல் முகத்திற் கோபங்காட்டிச் சுளித்த படியினால் அதுமுதல் அவரினமாகிய பிராமணர் முகத்தில் அஞ்சி யாகிய மூதேவி வாசமாயினள். அதைப் பிராதக்கால முழுக்கினு லும், பிரம காயத்திரி முதலாகிய அர்க்கிய ஓமங்களினாலும் போக்கி, சூரியதேஜசுகாட்டி சத்தியவிரத உத்தமகாரியங்களினற் பிரமதேஜசுபூணக் காண்பார்கள். அதனாற்றான் அந்தணர் முகத்தில் அஞ்சி யுண்டென்று சொல்வதுண்டு; மற்றொருகா லண்டமுக டிடம் பெறாமற் சந்திரசூரிய கிரகங்களைத்துடைக்க முளைத்து ஒரு மகாரிஷி முதுகில் வளர்ந்த மூங்கிலைச் சில முனிவர்கள் காமதேனு கினால் நீவச்செய்தபோது, சல்லிவேரெல்லா மறுத்து மூலவேர்

நீக்குஞ்சமயத்தில் அந்த மகானுபாவருக்கு வருத்தமாகி நோயால் மெலிந்து சீ! மூதேவியென்று திரும்பிப்பார்த் துரைத்தனர். அதனால் பசுக்கள் முகத்திலும் அப்பான்மை யுண்டென்று வேதா கமங்களில் விதித்திருக்கின்றது. இப்பால் மகாரிஷி வளர்த்த பசுக் களெல்லாங் குற்றமற்ற அந்தித்தேவ மகாராஜனிடத்தின்போய், “ஓ மகானுபாவா! நாங்கள் நற்கதி பெறும்படியாக எங்களைப் பசு வாக்கிக்கொண்டு அக்கரை சேர்த்துவிடும்” என்று சொல்ல அப் பசுக்களின் காயந்தெரியாத பார்த்திபன் திகைத்துத் திப்ரமை கொண்டு “அடடா !! இத்தனையாயிரம் பசுக்களையும் எந்தயாகத்தில் முடிக்கிறது? இதென்ன விபரீதம்! எதுவு மிதமாயிருக்கில் மகத்துவ வழிவரும். அமிதமானால் அகத்தியம் பழிதரும்.” என்று உட் கொண்டவனாய் அப்பசுக்களைப் பார்த்து, “ஓ சுரபிகளே, உங்களை நான் கொல்லமாட்டேன் போங்கள்” என்றான். அந்தப் பசுக்கள், “ஓ ராஜனே! நீர் வேறுயோசனை பண்ணாதீர். நாங்கள் மனப்பூர்வ மாய் நல்லகதி யடைவதற்குக் காலம்கேரிட்டிருக்கிறது. அதனால் உம்மை வேண்டுகின்றோம். இதனால் உமக்குஞ் சற்கதியுண்டாம். இதரயோசனை யெண்ணாமல் யாக நடாத்தும்” என்று சொன்ன சொல்லைக்கேட்ட அந்தித்தேவன் சிந்தனைசெய்து, செந்தழல் வாணரை யழைத்து வந்தனைதந்து, யாகசாலையொன் றேற்படுத்தி ஓராயிரவருஷங் கோமேதம் புரிந்தான்.

அந்த யாகத்தில் நாட்டிய யூபஸ்தம்பத்திற் பசுக்களைத் தருப்பையினற் பந்திக்கிறபோது அந்தித்தேவன் பசுவினங்களை நோக்கி, “ஓ தருமசொரூப சாதுக்களே! உங்கள் பேச்சைநம்பி யாகஞ்செய்கிறேன். மந்திர உச்சாடனம் பண்ணி ஓமம் வளர்க்கும் போது நீங்களியாவரும் மகாதேவனைச் சிந்தையிலிருத்தி வந்தித் துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் அஃறிணையறி வால் துன்பப்பட்டுக் கண்ணினாலே தண்ணீர் பெருக்குவீர்களாகில், தக்ஷணமே யாகத்தை நிறுத்திவிடுவேன்” என்றான். அம்மொழிக்கு ஆவினங்கள் சம்மதித்துக்கொண்டன. அது முதலாய் நிதநிதம் ஓமாக்கினியை வளர்த்திப் பூரணுகுதிகொடுத்து வரும்போது ஒருநாள் வழக்கப்படி அன்றைப்ப பசுவை யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டி வைத்தார்கள். அதனுடைய கன்று தாயைக்கண்டு அதனிடத்தில் வந்து நின்றது. அந்தப் பசுவானது தன் பிள்ளையின் உடம் பெல்லாம் காவினாலே நக்கி, “ஐயோ! மகவே! நீ இன்றுமுதல்

யாரிடத்தில் இருப்பாயோ? யார் ஆதரிப்பார்களோ? யாரை அம்மா வென் றழைப்பையோ? இதோ நான் எஞ்ஞப் பசுவாய்ப்போகின் றேன்; பாசபந்த ஆசைபொல்லாது. என்னசெய்வேன். இனி நீ மற்றொரு மாடுகளையு மனிதர்களுையு முட்டாதபடி சாதுவாயிருந்து வாழ்” என்று சொல்லாதுஞ் சொல்லி கல்லாதாகிய பசு கண்ணீர் விட்டது. அதை வல்லானாகிய மகாராஜன்கண்டு, யான் முந்திச் சொல்லியவண்ணஞ் செய்வேனென்று கைகூப்பி நின்று யாகத்தை நிறுத்திவிட்டான். பின்பவ்வரசன் தன்மனமொத்த பசுக்களைப் பரிந்து, கண்ணீர்சொரிந்த காலியுடனே மற்றமிகுதிப் பசுக்களையும் ஓட்டிவிட்டு, அம்மட்டிற் சாந்திவேள்வியை முடித்து ஸர்வத்திற்கு மேலான சாயுச்சியம்பெற்றான். மனங்கலங்காமல் ஒரே நினைவா யிருந்து எஞ்ஞத்திலிறந்த ஆனினங்களெல்லாம் அப்ஸர ஸ்திரீ களும் பெரியவர்களும் தேவர்களும் தங்களை யெதிர்வந்து, வணங்கி ஆனந்தங்கொள்ளும்படியாய்ப் பரலோகம் போய்ச் சேர்ந்து, அங்கே தாங்கள் மடுத்ததத்திற் கலந்து பேசிய அரிவையரைக் கண்டு உங்களுரையி னுதவியினாலும், உபாயத்தினாலும் அந்திராஜன் யாகப் பசுவாய் ஆனாலகடைந்தனம்” என்று அன்புடன் மருவி யிருந்தன. ஆபீனமகாரிஷியும் வந்துசேர்ந்து அவரைச் சார்ந்த இனத்தாரும், குலத்தாரும், தலத்தாரும், அங்குப் பிரியாவிடையா யிருந்து வணங்கும்படியான வாழ்வு பூண்டு சிறந்தார். “ஓ தருமராஜனே! தேவதைகளைப்பார்க்கிலும் பசுக்களதிகமென்று கருதுக” என்று பிஷ்மாசாரியர் சொல்லியதைக் கேட்ட தருமராஜன் சந்தோஷித்து வணங்கி, “கர்த்தனே நான் கண்ணுங்காதுங் கருத்தும் பெற்றதற்கு உம்மால் உரிய பலனடைந்தேன். இம்மை அம்மை, உம்மைக்கும் உதவி தேடிக்கொண்டேன்” என்று ஓங்காரமிட்டு உற்சாகமுற்று உடம்பு மறந்து, உள்ள மகிழ்ந்து, பூமியில்வீழ்ந்து, புரண்டு பணிந்து, சரீரமாத்தியந்தமும் பூரித்துப் பாரித்துப்போற்றித் தோத்திரம் பண்ணினார். புங்கவர் முதலிய பேர்களும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள். பிறகு நான்கு திசையும் வேருன்றிய கீர்த்தியை யுடைய தருமநந்தனரானவர் மீட்டும் பிஷ்மரை வணங்கி, “எந்தையே! பசுக்களிலே கபிலைப்பசுவென்று வேறேபிரித்துப் பகர்ந்தமை யால், அந்தப்பசுவின் மகத்துவத்தையுந் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

கபிலைப்பசுவின் மகத்துவ முரைத்தல்

ஓ ஒப்பற்றவுணர்விற் சிறந்த யுதிஷ்டிரமகராஜனே! அந்தப் பசுவுக்கு நிறம், குணம், பிறப்பு, சிறப்பு, அவயவலட்சணம், இவையெல்லா மற்ற பசுவைப்போல அமைந்திருந்தாலும், காதும், கண்ணும், மடியும், மூக்கும், வாலும், கருப்பாயிருக்கும். இவைகளில் ஒரு குறிப்பிருந்தாலும், அதுவுங் கபிலையென்று பேசுவார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட கபிலைப் பசுவை யாவரோனும் பூசித்து அர்ச்சனை செய்து தருமதேவதை யெனப் பாவித்துப் போற்றினால் மேன்மையிற் சிறந்த மேலானகதி பெறுவார்கள். மனுவிக்கியானத்துக்கு மாறாய் நடந்தவர்கள், வேதவிதிகளை விலக்கியபேர்கள், தீவினை முதலிய பாவங்களைத் தேடிக்கொண்டவர்கள், பொய் பேசினவர்கள் தெய்வ நிர்தை செய்தவர்கள், ஆகிய இவர்களெல்லாம் ஒரு கபிலைப் பசுவைக் காப்பாற்றி, அதற்கு வாயுறை கொடுத்து வளர்த்து, அதை வழியிற் கண்டாலும் வணங்கித் தொழுது அதனுடைய பாலைத் தேவர்களுக்கு அபிஷேகமாகும்படி அளித்து உபசரித்தால் தீமைகள் தீர்ந்து செம்மையாகிய பலனை யடைந்து சுபஞ்சேர்வார்கள். அந்தக்கபிலையை அடித்து, உதைத்து, வைது இரை போடாமற்கட்டி இம்சைபண்ணினபேர்கள் எமலோகத்தில் வருண பாசப் பிணிப்பினால் வாடி, தீராத நரகத்தில் நேராயழுந்துவார்கள். அந்தப் பசுவின்பால் மனிதர் சாப்பிடப்போகாது. சாப்பிட்டாற் பசுவினுடைய இரத்தத்தை பானம்பண்ணியதுபோலாம். முக்கிய மாய் சிவலிங்க அபிஷேத்திற்கே உரியது. இப்படி சிவனுக் கற்பிதஞ் செய்தவர்களடையத்தக்க பெருமையைத் தூக்கிச்சொல்லுவதற்குப் பிரம்மா முதலாகிய தேவர்களாலும் ஆகாது. அச்சிவனுக் கற்பிதஞ் செய்வித்தவர்களுடைய பெருமையையு மவர்களறிய மாட்டார்கள்—என்றால், நான் சொல்லத்தரமோ? ஓ குணசீலனே! அப்பேர்ப்பட்ட கபிலையைச் சுத்தனாய், தயாரானாய், சத்தியவானாய், நித்தியவிதி தப்பாதவனுமாகிய வேதியனுக்குத் தானங் கொடுத்தால், அத்தான மளித்தவனுக்குக் கிடைக்கிறபேறு சாற்றத்தக்கதோ? இத்தன்மையாகிய பசுவுக்குத் தினமும் புற்கொடுத்து, குங்குமமணிந்து, மஞ்சட்பூசி, தண்ணீர் குடிப்பித்து, தனை நீக்கி வழிபட்டால், உடலெடுத்த நாளமுதல் ஒரு புண்யமுஞ் செய்யாத உலுத்தனானாலும், கல்லாக் கசடானாலும், ஞான மற்றமுடனான

லும், காமியானாலும், பொய்திருட்டுக்குச் சாமியானாலும், பிறர் பொருள் பிறந்தாரங்கவருவதில் ஆசாமியானாலும், வீணசையா லலைபவனானாலும், பெரியோரை இகழ்ந்தவனானாலும், பிழை நீங்கிப் பிழையொதுங்கி பெருங்கதி பெறுவான்.

இவ்வளவு பெருமையும் அருமையும் இந்தக் கபிலைக்கு எப்படி வந்தனவென்றால், முன்காலத்தில் அக்கினிபகவான் தேவர்கள்பேரிற் கோபமாய் கபிலைப்பசுவின் வயிற்றுக்குள்ளே ஒளித்துக்கொண்டான். அந்தவுளவறியாமல் தேவர்கள் உலக மெல்லாந் தேடி, யெங்குங் காணாமலேங்கி மெத்த விசாரமாய்க் கபிலையினிடத்திற்கு வந்து “ஓ புண்ணிய வருவே, ஓ பொய்யாத மெய்யே. அக்கினிதேவ னெங்கேயோ மறைந்துபோனான். அவனில்லாமல் நித்தியபூஜை, நைவேத்தியம், ஓமம், யாகம், இவையாவும் தடையாயின. நாங்களும் பெரியோர்களும் வருந்துகிறோம். வாடுகிறோம். நீர் தருமதேவதை யாகையால், எங்கள் வருத்தம் தீர்த்தக்கதாக இன்ன இடத்தில் இருக்கின்றான் அக்கினி பகவானென்று எதார்த்தஞ் சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அத்தேவர்கள் படுங் துயரத்தைக்கேட்ட கபிலை சிந்தையிரங்கி, அக்கினிதேவன் என்னுட விலே இருக்கின்றானென்றுரைத்தது. அப்போது அக்கினிதேவன் வெளியிற் புறப்பட்டு, தேவர்களை வெறுத்துக் கொண்டான். அவர்கள் அக்கினிக் கடவுளுக்குச் சாந்தஞ்சொல்லி, அவன் கேட்ட வரங்களைக் கொடுத்து, பூலோக முதலிய புண்ணியலோகங்களி லெல்லாம் பூசை நைவேத்தியம் யாவும் பொருட்படும்படிக்குப் பொருத்தினார்கள். அந்த நாளிற் சகல தேவர்களுஞ் சங்கட நீங்கி, கபிலைப்பசுவைக் கொண்டாடிப் புகழ்ந்து உலகிலுள்ள பொருளுக் கெல்லாஞ் சுத்த பவித்திரமான பொருள் கபிலையென்று துதி செய்து, சுசி முதலிய ஆசார புனிதங்கள் உங்களாலே சுத்தமாகத் தருவனவென்றும் உங்களைப்போஷித்த பேர்களுக்குப் பூரண பதவி கிடைக்குமென்றும், பேரானந்த வீட்டுக்கு நீங்களே சோபான மென்றும், மேலானவரங்களை ஸ்திரம்பெறக் கொடுத்தார்கள். அந்த நாள்முதல இந்தக்கபிலைகளுக்குப் பரிசுத்த முண்டாகிச் சகல பதமுங் கிடைத்தன என்று பரமசிவனுடன் வில்யுத்தமும் மல்யுத்த முங் கண்டு அருள்கொண்ட அர்ச்சுனன் தமையனாகிய அன்பனுக்கு பிஷ்மர் சொன்னார். அதனால் தருமராஜன் சந்தோஷப்பட்டு “ஐயா! இறந்துபோன பேர்களுக்கு நல்லகதி வரும்படியாக அவரவர்

கருடைய பிள்ளைகள் செய்யவேண்டிய திதி சிராத்தங்களென்ன? அது செய்கிற கிரமமென்ன? அதனால் வரும் பலனென்ன? இவைகளைச் சொல்லவேண்டும்” என்று தொழுத தருமராஜனுக்குப் பிஷ்மர் விரித்துரைக்கின்றார்.

சிராத்தம் விரதம் இரண்யதானம் இவற்றின் விதியுரைத்தல்

அப்பா! முரசுகேதனா! எக்கும் பண்ணி அவிர்ப்பாகம் வைக்கும்போது தேவர்கள் பிரதான மாவதுபோல, சிராத்த காலத்தில் மாண்டுபோனவர்களுக்காகப் பிதிர்லோகத்தார் முதன்மையா யிருக்கின்றார்கள். இறந்த தாய்தந்தையரைக் குறித்து அன்னம், தர்ப்பணம் பிரதானமாகச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவதுண்டு. அது மூன்று பிரிவா யிருக்கும். அதாவது, பிராமணர்களுக்கு அன்னம் பகிர்தல். எள்ளுடனே தண்ணீர்வார்த்து வீடுதல். பிண்டம்பிண்டமாய்ப் பிடித்துப் பிதிர்ப் பிரீதிபாய்க் கொடுத்தல். இம்மூன்றுக்குமுரிய காரியங்களில் விலக்கியதைவிட்டு, விதித்திருப்பதைச் சேர்த்து, ஆசாரவீன அசத்தியனாகிய பிராமணனைத் தள்ளி, வேதவிதியாய் விஞ்ஞானவந்தனாகிய வேதியனை வைத்துக்கொண்டு ஆதம்சுசிப்பூதனாய் ஸ்நானமுதலிய புறத்தாய்மையோடிருந்து சாஸ்திரவிதிப்பிரகாரத் திதி கொடுத்தல்வேண்டும். இப்படி கொடுப்பாராகில் இவர்களுடைய பிதிர்க்கள் இவர்கள் நினைத்தளித்த கதிபோய்ச் சேருவார்கள். முக்கியமாய் மொழிந்திருக்கின்ற எக்கும் ஐந்தில், பிதிர்க்கருமம் பிரதானமான எக்கும். இந்தப் பிதிர்க் காரியம் பெரியோர்களைக் கண்டபோதுஞ் செய்யவேண்டும். தினமுஞ் செய்யக்கூடும். புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பார்த்தபோதும் பண்ணவேண்டும். அல்லது பிதிர்த்தினம் வருகிறவரையிலுங் காத்திருந்து செய்யவேண்டும். இப்படிக்குஞ் செய்பக்கடாமற்போனால், தன்குற்றத் தீரும்படியாய்த் தந்தைநாயிறந்த திதியை மறவாமல், அத்தினஞ் சுத்திபத்தியா யிருந்து திவசங் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிக்குங் கொடாமற்போனால், அந்த வம்சமுழுவது கசித்து மீளாநரகத்தில் வீழ்வானென்று வேதாகமங்களினு மனுவிக்கியா னத்திலும் பேசியிருக்கின்றது. ஆதலால், விஞ்ஞானேஸ்வர மென்னும் வேதசாகையைப் பார்த்தால் அது இதனது விவரங்களெல்லாம் விள்ளும்” என்றுரைத்த பாட்டனைத் தருமராஜன் பணிந்து, “சுவாமி? விரதமுறைமை பற்பலவிதங்களாய்ப் பேசுகிறார்களே.

அதனுடைய விவரமுஞ் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க கங்கை மைந்தன் கூறுகின்றார்.

ஓ ஏழுகடலும், ஏழுகிரியும், ஏழுபொழிலும் எட்டுத்திக்கும், எட்டுப்பாலகரும், எட்டுவெசுக்களும், ஒன்பதுகிரகங்களும், ஒன்பது நிதியும், ஒன்பது பதியும் ஒருங்கே கொண்டாடா நின்ற யுதிஷ்டிரானே! தபசு செய்கிற ரிஷிகளியாவரும் உபவாச மிருப்பார்கள். இல்லறத்தாருக்கு ஏதாகிலும் காரியத்தாழ்ச்சி வந்தால் அக்காரியங்கைகூடுகிறவரையிலும் இத்தனை நாளைக்கென்று விரதமிருந்து, ஒரு வேளையாயுண்டு காரியசாதனம் பண்ணுவார்கள். இதல்லாமற் பெரிய விரதமொன்றுண்டு. அதாவது, இல்லறதருமத்திற் கெடுத்திருக்கிற விதியின்படிக்குத் தப்பாமல் நடப்பதும், அவரவர் குலாச்சாரதருமத் தப்பாமல் நடப்பதும், மேலாகியவிரதம்” என்று பிஷ்மர் சொல்ல, தருமராஜன் சரணமடைந்து “சுவாமிகளே! உலகத்தில், எந்த சிரத்தம் பண்ணினாலும், எந்தவிரதம் இழைத்தாலும் இரணியதானங் கூடவைக்கும்படி யேற்படுத்தி யிருப்பானேன். தகஷணே திரவியங் கொடுக்காமற் செய்யலாகாதோ” என்று கேட்க, அதற்குப் பிஷ்மர் மகிழ்ந்து, “ஓ உத்தமச்சத்திய வாக்கியனே! முற்காலத்திற் பரமேசுவரன் தம்முடைய வீரியத்தை அக்கினி பகவா னிடத்தில் வைத்தார். அக்கினிதேவன் அதைச் சகிக்க மாட்டாமல் தத்தளிக்கும்போது கொஞ்சம் பூமியிற்சிற்திச் சொர்ணமாயது. அந்தத் தங்கத்தைத் தேவர்கள்கண்டு, எவர்க்கு எந்தத்தானந் தந்தாலும் அந்தச் சொர்ணத்தைக் கூடவைத்துக் கொடுத்தல் முக்கியமென்றும், இல்லாவிட்டாற் பலனில்லையென்றும் விதித்து வைத்தார்கள். ஆனபடியால் சொர்ணம் எல்லாப்பொருளுக்கும் மேலானது. பரிசுத்தமுடையது. பாபவினைபோக்குவது. அயோக்கியரை யோக்கியராக்குவது. பெரும்போகக் கடல்கடக்குங்கப்பலுக்கு நேரானது. சகல தர்மங்களுக்கும் உச்சவாதிகளுக்குத் தலையாயிருப்பது. அதிகாரமுடையது. கீழ்மக்களை மேன்மக்களாக்குவது. குணத்தை வளர்ப்பது. குலத்தை விளைப்பது, இல்லாததை உண்டென்பது, உண்டென்பதை யிலலையென்பது, இன்னுமுள்ள பெருமை சிறுமைமுதலிய எல்லாவற்றிற்கும் பொன்னே காரணம், யுகந்தோறும் இதனுடைய மாற்றென்னுஞ் சொரூபங்குறைந்து போம். இதனது மகத்துவங் குன்றாது. ஆதலால், எந்தக் காரியத்திற்கும் ஈஸ்வர சகிதமாய் இரணியத்தக்கணை ஈயவேண்டும்” என்று

பீஷ்மரியம்பினார். இதனைத் தருமராஜன் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, “சுவாமி! கபிலையின் கோசல கோமயம் அஞ்சம் போக்குகிற தூய்மையென்று முன் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கூறவேண்டும்” என்று வேண்ட அதற்குக் குறைவில்லாத தவம்பெற்ற பீஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

கோசல கோமய மகத்துவம்

அப்பா கீர்த்திப் பிரதாபனே! செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்குந் திருமகளானவள் பூர்வம் பசுவினிடத்திற்குப்போய், “ஓ கபிலைப் பசுக்களே! நானெப்போதுந் தப்பாமல் உங்களிடத்திலிருக்கும்படியாக விருப்பங்கொண்டு வந்தேன். நீங்களொருப்பட்டு, என்னிஷ்டப்படிக்கு வரங்கொடுக்க வேண்டும்” என்றனள். அதற்கப் பசுவினங்கள், “ஓ மகாலட்சுமியே, நீயெங்கு நிலையாய்த் தங்குவதில்லை. சற்று நிலையில்லாதவள். மின்னல் போற்றோன்றி மறைந்து போவாய். நீ போனபிற்பாடு உன்னை நினைத்து நினைத்து கிலேசப் படவேண்டியிருக்கும். நீ யாரை அழுவொட்டாமல் வாழவைத்தாய்? அதுதானில்லை. நீ எங்களிடத்திலிருக்கவேண்டாம்.” என்று வெறுத்தன. அதைக்கேட்ட லட்சுமி “ஓ கோவினமே! நான் உண்மையாக ஒருவனிடத்தில் நிலைத்திருக்கப் போகிறதே நிச்சயம். அவர்களிடத்திற் சில வித்தியாசங் கண்டால் அங்கே தரித்திருப்பதற்குத் தாளாமல் இன்னொருிடத்திற்குப் போய்விடுவேன். மேலும் ஞாயந்தவநி, பொய்மொழி பேசி, புண்ணிய மறந்து, பாபம் விளைத்து, பொறாமை மேலிட்டு, பின்புற பேசிய பேயர்களிடத்திற் பொருந்தேன். நீங்கள் வாழ்க்கையிற் குன்று மானிடரல்லர். அறிவால் என்றும் புனிதர்கள். எக்ஞயோக்கியர், உங்களிலுயர்ந்தவ ரொருவருமில்லை. நீங்கள் சகல தேவதா சொரூபம். தருமபீடம் மாயையின் மர்மமறலற்றவர். இப்பேர்ப்பட்ட உங்களிடத்தில் வாசமாயிருக்கவேண்டுமென்று இச்சையாய் வந்தேன். உங்களாலே என் பெயர் விளங்கவேண்டும். தருமதேவதையாகிய நீங்களே தள்ளி விட்டால் என்னருமை யறிந்து என்னை யார் கொண்டாவோர்கள்? ஓ முக்கியமுள்ளவர்களே என்னைக் கைவிடாதீர்கள்” என்று அப்பசுக்களின் மனது பரிவுறும்படியாகப் பண்ணினள்.

அப்போது ஆவினங்களெல்லாங்கூடி ஆலோசித்து, எல்லது, “ஓ நளினி! எங்களுடைய சாணத்தில் நீ வாசமாய் எக்ஞயாகாதி முதலிய புண்ணிய வாசனத்திற்குப் புனிதமாய், கோசல கோமய

மென்று கொண்டாடும் பெருமையாய், வீடுவாசல் மெழுகிச் சுத்தி செய்கிறதற்குரிமையாய் பாபசண்டாளத்துவ பைசாசகணத் துஷ்டர்களுக்குப் பவித்திரமாயிருந்து அங்கங்கு நீவாசஞ்செய்ய வேண்டும்.” என்று உறுதிமொழிகொண்டு கோமயகோசலத்திற்குலாவ வரங்கொடுத்தன. ஸ்ரீமகாலட்சுமி எனக்குநற்பேறு கிடைத்ததென்று மிகக்கொண்டாடி, முகமலர்ச்சியாய், மனமகிழ்ச்சியாய், எவைகளினும் எச்சானதென்னு முற்சாகமாய், பசுக்களின் கோமயமான சாணத்திற் பதிவுகொண்டிருந்தாள். அவளுக்குத் தங்கையாகிய கீர்த்தி லட்சுமியும் அந்த முறைமைப்படி கோசலத்திற் குடியாயிருந்தாள். ஆனதால், கோசல கோமயங்கள் மகாமேன்மையாய், இவைகள் பட்ட இடமெல்லாம் புனிதமாய், இலட்சுமீகரமாய், அசுசங்களைப் போக்கடித்து ஆசாரமாயிருந்து அலங்காரஞ்செய்து வருவன” என்று பிஷ்மருரைத்ததைச் சந்திராகுலாதிபனுன தருமராஜன் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, “ஐயா தருமவழியிற் சம்பாதிப்பத தீரவியத்தை யாசகமாகப் பெற்றவர்களுக்கு எந்தக் கதிகிடைக்கும்? எந்தப் பலனைப் பெறுவார்கள்?” என்று கேட்க பிஷ்மர் சந்தோஷித்து, “அப்பா நீ கேட்ட கேள்விக்குச் சரியாக ஒரு கதைச் சொல்லுகிறேன். அக்கதையைக் கேட்பாயாக. நான் சொல்லப்போகிற கதையைக் கேட்டால் உன் மனத்திலுற்ற சங்கைகள் தீரும், அச்சங்கைகள் நிவர்த்தியாவதுமன்றி உனக்கு மற்றையர்க்கும் ஜென்ம ஜென்மங்களிலிழைத்த தீவினை முதலிய பாவங்களும் தீராதரோகங்களும் தெளியாத மூடத்தன்மையும், தியங்கப்பண்ணுந் தரித்திரமும் போய், பிறவிப்பெருங் கடலாழாமற் குற்றங்குறை வில்லாச் செல்வத்துடன் புத்திர மித்திர பாக்கியமும் பெற்றுக் கீர்த்தியாய் வாழ்ந்து முடிவிற பரமபதமுங் கிடைக்கும்

தருமா தருமத்தைப் பற்றிக்கூறிய சப்த

ரிஷிகள் முதலாயினோர் கதை

அப்பா தாஷ்டகனுன தருமநந்தனா! அத்திரி, வசிட்டர், ஜமதக் கினி, கவுசிகர், பரத்துவாஜர், கௌதமர், காசிபர், இவர்களேழுபேருந் திரிபுவனங்களுங் கொண்டாடப்பட்ட செல்வர்கள். கவலையற் றிருக்கின்ற அருந்ததியோ, புருடனைவிட்டுக் க்ஷணப்போதும் பிரிந்தறியாதவன். சண்டியென்பவனும் அவளுடைய நாயகன் பசுச்சகரென்கிற ரிஷியும், ஒருவரை யொருவர் பிரியாத உத்தமர்கள். இவர்கள்

புத்துப்பேரும் அதிகமான தபசுபண்ணிப் பூலோகத்திலே சஞ்சரிக்கு நாளில், மழையில்லாமற் சகலாத்மாக்களும் வருத்தமடைந்து துன்பப்பட்டுச் சோர்வடைந்தன. அக்காலத்தில் மகானுபாவர்களாகிய இப்பதினமருங் கந்தமூலபலங்கிட்டாமல் காடுநாட்டெல்லாந் திரிந்து கவலைபூண்டு, அந்தந்த இடங்களிலிருந்த ரிஷிகளும் உற்சாக மில்லாமலுறங்கிப் பசிமிகுந்து பறந்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் அறிவழிந்து சிரமமடைந்து உலகத்தாரைப் பார்க்கிலும் ஒடுங்கி மெலிந்து உயிருசலாடப் பொருத்தி யிருப்பதைப் பார்த்தார்கள். பின்பு இவர்களும் ஓரிடத்தி லுட்கார்ந்து, அச்சாணி போன்ற உடலலசி, பைத்தியம் பற்றினவர்களைப்போற் பாவித்திருந்தனர். அப்போதிவர்கள் செத்துப்போன பிணத்தைச் சிலர் வைத்துப்போன ஒரு பொய்கைக்கரை இடத்தைப் பார்த்து, இந்தப் பிணத்தையாகிலுந் தின்று பசிதீர்த்துக்கொள்ளுவோ மென்று அப் பிணத்தின் சமீபத்திற்போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு மாம்ஸத்தைப் பிடுங்கினார்கள். அந்தவேளையிற் சற்சீலாகிதனாகிய விடாதருவனென்கிற ராஜன் காட்டில் வேட்டையாடி அந்த வழியே வந்தான். இவன் இவர்கள் பிணத்தின்னப் புகுந்ததைக் கண்டு நெருங்கிவந்து, பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து, “ஓ மகாபெருமைபெற்ற பேரானந்த மூர்த்திகளே! உங்களுக்கு நேரிட்ட நெடும்பசி வருத்தத்தினால் இந்தப் பிணத்தைப் புசிக்கப் புகுந்தீர்கள். ஐயோ! இப்படிக்கேன் செய்யவேண்டும்? சொர்ணங்கள், நவரத்தினங்கள், ஆபரணங்கள், வஸ்திரங்கள், நெல் முதலாகிய நவதானியங்கள், பற்பல பண்டங்கள், நல்ல பாலைத்தரும் வெள்ளைப் பசுக்கள், இவைகளெல்லாம் வேண்டியமட்டும் உபசாரத்துடன் தருகிறேன். உங்கள் பசிகேயத் தீர்த்தக்கதாக வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்” என்று பகர்ந்து பணிந்தான்.

அதற்குப் பதினமருந் தலையசைத்து, “இப்போது நேரிட்டிருக்கின்ற பெரும்பசியினால் நாங்கள் உடலொடுங்கி வீழ்ந்தாலும் உயிர் மறந்து சாய்ந்தாலும் நல்லதே! உடலோடிருக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை ஒருக்காலுமில்லை. பிணத்தைத் தின்னுவது பெரும்பசி தணிப்பது பெருமை. இதைவிட்டுக் கைசாய்ந்து, காலோய்ந்து மனமடிந்து, உடலொடுங்கி, தனக்கில்லை யென்று ஒருவரிடத்திற் குறைபுகன்று வாங்குவது கூடாது. கூடாது அல்லவென்று வாங்கினாலும் நல்லவராய்த் தருமத்தின் வழியிற் சம்பாதித்தவராய், பாப சொத்தில்லாதவராய், பாரமார்த்தியராய், குடிப்பிறப்பி லுயர்ந்தவராய்,

கேட்டவர்களுக்கு இல்லையென்னுதவராய், கெடுநினைப்பற்றவராய், ஆசார பூசாவிதியுடையவராய், ஜீவகாருண்யமுள்ளவரா யிருப் பார்களாகில் அவர்களிடத்திற் பெறலாகும். அம்மட்டேயன்றி பெரிய வர்களென்று பேர்பெற்றவர்கள், நாயிலுந்தாழ்வாகிய தாசிகள் வெட் கம்விட்டு மேல்விழுந்துறவாடி வஞ்சனையாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட திரவியத்தைப்போன்ற பாபச் சொத்துக்களை மறந்தும் தீண் டார்கள். அதனினும் கெட்டசொத்து கொடுங்கோல் மன்னர் பொருள். அப்படிப்பட்ட பொருளை நாங்களுன்னிடத்திற் பெற்றுக் கொள்வோமோ? மாட்டோம். நீயேன் வருந்துகிறாய்” என்று அப் பதின்மருஞ் சாற்றி வெறுத்தார்கள். அம்மொழியைக்கேட்ட ராஜன் மிகவு மனநொந்து தன் பட்டணம் புகுந்து, சகல சாஸ்திரங்களுந் தெரிந்த குற்றமற்ற பெரியோர்கள் சொற்ற சொல்லறிந்து, இழிவா கிய முறை புரிந்து தேடுஞ் செல்வமானது கடலலைபோன்றதென் றுணர்ந்து புத்திமான்களாகிய மந்திரிகளுக்கு அப்பதின்மர் சொன்ன தாழ்ச்சியைப் புகன்று, ஆலோசனைசெய்து, இனி யென்னவிதமாய் நடத்தலாமென்று பேசி ஆலோசித்து, காய்கனியாதி பண்டங்களுக் குள்ளேதிரவியத்தை மறைத்துக் கொண்டுபோய் அப்பதின்மருக்குங் கொடுத்து அவர்கட்குக் குற்ற நேரிடும்படிக்குச் செய்யவேண்டு மென்று வீணைவசத்தால் தீர்மானங்கொண்டு அப்படி செய்ய ரிஷிக ளிடம் தன் அமைச்சர்களை அனுப்பினான். அமைச்சர் அப்பதின்ம ரிருக்கும் இடத்தை நாடிப்போய் அக்காய்கனி கிழங்கு முதலியவற் றைக் கொடுத்துக் காலில் விழுந்தார்கள். அவைகளை, யவர்கள் வாங் கிப்பார்த்து, அவற்றுள்ளே சுவர்ணம் நிறைத்திருக்கின்ற குற்றத்தை யோர்ந்து, “இவைகள் எங்கட்குத் தேவையில்லை. உங்கள் ராஜனுக் குப்புத்திபோதியுங்கள். நாங்களொருவரிடத்திலும் வாங்குவதில்லை” என்று மறுத்து மறுபடியுங் கொடுத்து விட்டார்கள். அவைகளை அவ்வமைச்சர்கள் வாங்கிக்கொண்டுபோய் நடந்த விர்த்தார்தங்களை யெல்லாம் அரசனுக்கு இயம்பினார்கள்.

அதனைக்கேட்ட கொடுங்கோல் மன்னனுக்குக் கோபம் பிறந் தது. அப்பெரியோரை மகாரிஷிகளென்று மனங்கொள்ளாமல், அவர் களைக் கொல்லுங் கருத்துடையவனாய்த் துணிந்து, சற்றேனு மிரக்கமில்லாமல் அவர்களைக் குறித்து மாரண ஓமம் பண்ணினான். அந்த ஓமாக்கினியிலிருந்து ஒரு பிரமராக்ஷஸி ஆர்ப்பரித் தெழுந்து, அண்டரண்ட பகிரண்டமும் அதிர வெளிப்பட்டாள். அவளை

மகா புஜபலத்தையுடைய இராஜன் பார்த்து, “இன்ன பொய்கை யிடத்தில் வேதப்பிராமண ரிஷிகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஆசாரவீனர்கள். பிணத்தைப் பிடுங்கித் தின்னப்பட்டவர்கள். நீயவர்களண்டைக்குப்போய் மேனியைப்பிடித்து, கோரத்தத்தாற் கடித்துக் கொன்றுவரக்கடவாய்” என்று மத்திரவலுவேற்றி யனுப்பினான். அந்தப் பிரம்ராட்சசக் கன்னி ரிஷிகளிருந்த விசாலமான பொய்கைக்கரையிற் புகுந்து, வானம்வரையிலு நிமிர்ந்தாள். அக்காற் சத்தியமே நித்திய விரதமாகப்பெற்ற உத்தம ரிஷிகளும் அவர்க்குரிய விசாலக் கண்களையுடைய பத்தினிமாருந் தபசு பண்ணிக் கொண்டிருந்து, பின்பு நிஷ்டைகலைத் தெழுந்திருந்து பசியாற்றிக் கொள்வதற்குப் பட்சணைகள் ஒன்றுங்காணாமற் பொய்கைக்குவந்து, அதிற் றழைந்திருக்கப்பட்ட தாமரையின் தண்டு, கிழங்கு, காய், கொழுந்து, இவைமுதலியவற்றைத் தின்று தண்ணீருண்டு, தங்களை வருத்தும் பசிதாபங்களைத் தணித்துக்கொண்டார். அவ்வேளையிலந்த பிரம்ராக்ஷசியானவள் கோரத்தமும், செம்பட்டை மயிரும், கருத்தவுடலும், காயுங்கண்ணும், பெருத்தவாயும், துடித்தகாக்கும், பருத்த வடிவுங்காட்டி, கொடிய ஆயுதங்களும் பூட்டி, அவர்கட்குத் தோன்றும்படிக்கு எதிரில் எதிரியாயிருந்தாள். அவர்களவளைக் கண்டுங் காணாதவர்போ லிருந்தார்கள். அப்போதவள் கனைத்து “ஓ தழையுண்டலாவுந் தவரிஷிகளே? நீங்களியார்! இந்தத் தடாகத்திற்கு ஏன் வந்தீர்கள்?” என்று மகா உரப்போடுங் கேட்டாள். அதற்கவர்கள் சினந்து, “ஓ அரக்கி! நீயார்? உன் பூர்வோத்திரம் புகல்” என்று கேட்டார்கள். அதற்கந்த ராக்ஷச. ஸ்திரீயானவள், “இந்தத் தடாகத்து நீரை ஒருவருந் தீண்டாமலும், எவருக்கும் உதவியாக வொட்டாமலுங் காவலிருக்கப்பட்டவள் நான்” என்று கழறினாள். அதுகேட்ட முனிவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு, “ஓ பிரம்ராக்ஷசப்பேதாய்! நாங்களிந்தக்குளத்தி லிருக்கின்ற தாமரைக்கிழங்குண்டு தண்டு முதலியவற்றை மென்று, தழைகளைத்தின்று, தரித்திர காலங்கழிக்கவேண்டி வந்தோம்” என்று சொன்னார்கள். அதற்காக்கியானவள் “முன்னதாய் உங்கள் பேரைப் புகன்று அப்பால் நீங்கள் வந்த சங்கதி சொல்லுங்கள்” என்று அதட்டிப்பேசினாள். அவள் வாக்கியத்தினால் மகாரிஷிகள் மருண்டு, இச்சண்டியென்ன புரண்டு பேசுகிறாள்? தர்க்கமிடுகிறாள். சமர்த்தைக் காட்டுகிறாள் என்று ஞானதிருஷ்டியினால் நாடினார்கள். அப்போதிவள் பிறந்த வயணமும், வந்திருக்கிற காரணமும், இவளையனுப்பிவைத்த இராஜன்

முயற்சியும் அறிந்துகொண்டு, இப்படியாக நமது பிராணனைப் பிடிக்கவந்த பேய் இவள் என்று நகைத்து, இவளது வல்லமையை யறிவோமென்று தங்களுக்குரிய பெயரைச் சொல்லாமல் வேறு மாறுபாடான பேரைச் சொன்னார்கள்.

அந்தவேளையில் தேவேந்திரன் சுனகரிஷியென்னும் பெயர் கொண்டு அந்தப் பங்கயத்தடாகத்திற்கு வந்தான். வந்தரிஷி இங்கிருந்த ரிஷிகளைக்கண்டு ஆரந்தங்கொண்டு பேசிவருகிற வேளையில் இராக்கத ஸ்திரீயானவள் படபடவென்று ஓடிவந்து, “ஓ புதிதாய் வந்த ரிஷியே! உம்முடைய பெயரென்ன? சொல்லும்” என்றாள். அந்த மகாரிஷி தன் பெயரைச்சொன்னார். பின்னுங்கேட்டாள். மறுபடியும் சொன்னார். அன்னவளுக்கு அவருடையபெயர் நன்றாய் விளங்காமையால், இரட்டித்து இரட்டித்து, “கெட்டியாய்ச்சொல்லி எனக்குத் தெரியப்படுத்தும்” என்று சீறினாள். அதனாலவருக்குக் கோபம் பிறந்தது. அவர் உடனே “உனக்கித்தனை அகங்காரமா? அல்ப ஸ்திரீயாகிய அரக்கி நீயா யென்னை அலட்சியம்பண்ணி அதட்டிக் கேட்கிறவள்” என்று கையிற் பிடித்திருந்த தண்டைச் சுழற்றியெறிந்தார். அதுபோய் அவருடைய தலைசாய்ந்துவிழச் சாடியது. உடனேயவள் நீலகிரிபோல் நிலத்தில் வீழ்ந்தாள். அப்போதம் மகாரிஷியினுடைய கோபாக்கினி புறப்பட்டு, அவருடலைச் சாம்பராகும்படியா யெரித்துப்போட்டது. அவ்வனத்திலுள்ள மற்றமாதவர்களும், ரிஷிகளெண்மரும், பத்தினிகளிருவருஞ் சந்தோஷப்பட்டு, அந்த ரிஷியைப் புகழ்ந்து கூட அழைத்துக் கொண்டு, மகா யோக்கியமான தடாகத்திற் புகுந்து ஸ்நானம் பண்ணி, காலக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, தாமரைக்கிழங்கு, தண்டு, இலை இவைகளைப்பிடுங்கி, சேறெல்லாமலம்பிச் சுமையாகக் கட்டி ஒரு பக்கத்தில் வைத்து, சிறிதுநேரம் தங்கள் ஜபத்திலிருந்து விழித்துப் பார்த்தார்கள். அப்படி பார்க்கும்போது அந்தச்சுமையிலல்லாம்போயது. அப்போதவர்கள் பசியினால் வருந்திப் பல திக்கிலும் பார்த்து, “இவ்விடத்தில் அயலார்வரவில்லையே நாம் வைத்த சுமையை யாரெடுத்தவர்கள்? எப்படிப்போயிற்று? இங்கிருந்தவர்கள் தானே யெடுத்திருக்கவேண்டும்? யாராவதெடுத்தீர்களா?” என்றொரு வரை யொருவர் வினாவினார்கள். எவருமறியோ மென்றார்கள். ஒருவருமறியோமென்றால் இங்கு நூதனமாய்வந்த இவரொருவர் தவிர மற்ற நாமெல்லாம் தனித்தனிப் பிரமாணஞ் சொல்லித் தேற

வேண்டுமென்று நிச்சயித்து, “ஓ சுனகரிஷியே! நாங்கள் சொல்லுகிற பிரமாணங்களுக்கு நீர் சாட்சியூதமாயிருந்து கேளும்” என்று ஒவ்வொருவரும் சத்தியம்பண்ணத் தொடங்கினார்கள்.

அப்பா தருமராஜனே! முதலாவது அத்திரிரிஷி யெழுந்து “நானந்தச் சுமையை எடுத்திருந்தாலும், எடுத்தபேர்களைப் பார்த்திருந்தாலும், பசுவை உதைத்து அடித்தவர், சூரிய சந்திரருக்கு நேரில் மலமூத்திரம் விட்டவர், வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற தருமர் தப்பி நடந்த வேதியர், வேள்வியாகிய கருமங்களில் மந்திரக்குறைவு சொன்னவர், ஆகிய இவர்கள்போகிற பாவத்தில் நானும் போகக்கடவது” என்றார். இரண்டாவது வசிஷ்டரிஷி யெழுந்து நானந்தச் சுமை காணாமையைப்பற்றி அறிந்திருப்பேனாகில், வேதம்படியாத வேதியன், துறவியாகிப் பெண்போகம் விரும்பினவன், ஆளைக்கண்டு குலைத்துமேல்விழுக்கின்ற நாயைக்கூட இழுத்துக் கொண்டு திரிபவன், அடுத்தாரைக் கெடுப்பவன், ஆசாரநெறி தப்பினவன், அன்னமிடாம லுண்டவன், ஆகிய யிவர்கள் விழுநரகத்தில் நானும் மடியக்கடவேன்” என்றார். மூன்றாவது காசிபரிஷி யெழுந்து, “அம்மூட்டையைத் தொட்டதுமில்லை. ஒருவரெடுக்கப் பார்த்து விட்டதுமில்லை. அப்படியுண்டாகில், பெற்ற பிள்ளையை விற்றுண்டவன், சரணமடைந்தவனைத் தள்ளி யிகழ்த்தவன், திரவிய மிருந்துத் தீனானை ரட்சிக்காதவன். மெய்ஞ்ஞானிகளை வெறுத்து நிர்த்தித்தவன், பொய்ச்சாட்சி புகன்றவன், கர்மமான இரண்டு தானம் ஒருநாளையிலேற்றவன், எடுக்கப்படாத சுமையை எருதின் பேரிலேற்றினவன், எருது முக்கியிழுத்துச் சம்பாதித்ததைக் கொண்டு ஜீவனம் செய்பவன், எருதின் மனநோவ அடித்தவன், பசுவைக் காப்பாற்றாமல் விட்டவன், ஆகிய இவர்கள்போகிற கதியில் நானும் போகக்கடவேன்” என்றார். நான்காவது பரத்துவாஜரிஷி யெழுந்து, “அந்தத் தாமரைச்சுமையை யெடுத்ததுமில்லை. ஒருவரெடுக்கப் பார்த்ததுமில்லை, இவ்விரண்டிலொன் றுண்டானால், தங்களுடைய ஞானிகளை வஞ்சித்தவன், அவர்களுடன் குடும்ப ரக்ஷணை பண்ணாதவன், பசுக்களை விற்ப்புசிப்பவன், பொதுமையற்றவன், ஐயமிட்டுண்ணாதவன், தருமபரிபாலனம் புரியாமற் பெரியோர் வைத்த தருமசத்திரத்தையும், சாவடியையும், ஏரிசூளங்களை யுமிழ்த்துக் கெடுத்தவன், அவைகளை ஒருவருக்கு விலைக்குக் கொடுத்தவன், வழியடைத்தவன், ஆகிய யிவர்கள்போகிற நரகத்தில் நானும் போகக்

கடவேன்” என்றார். ஐந்தாவது ஜமதக்கினிரிஷி யெழுந்து, “இந்தக் கிழங்குச்சுமையைக் கிரகித்தும் ஒருவர் கிரகிக்கப்பார்த்து மிருப்பேனாகில் வீடு தூரமான ஸ்திரீயுடன் மேவினவன், புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மலசலம்விட்டவன், பெண்டுகளுக்குத் தூது முதலிய தூர்கிர்த்தியத்திலே சீவனஞ்செய்பவன், கொண்டவன் மனது குன்றச்செய்தவன், கூத்தி மோகத்தால் தாய்தந்தையைப் பழித்தவன், ஆகியவிவர்கள் போகின்ற நரகம் எனக்கும் உண்டாகும்” என்றார். ஆறாவது கௌதமரிஷி எழுந்து “இப்போது காணாமற்போன சுமையைக்குறித்து நானொன்று மறியேன். அறிவேனாகில் பெரியோர்மனஞ் சலிக்கப்பேசினவன், அகந்தை செய்தவன், தான் செய்த தருமத்தை நடுவில் விட்டவன், அத்தருமத்தை விலைக்கு விற்க உடன்பட்டவன், நித்தியாக்கினி ஹோத்திரத்தை நீக்கினவன், அதனை யவித்தவன், ஆத்மஞானமற்றுத் தன்தாரத்தை யொதுக்கிப் பிறமாதைப்புணருபவன், சோரஸ்திரீகையி லன்னஞ் சாப்பிட்டவன், பெரியோர்களுக்குப் பொருளைக்கொடுத்து அருளைப் பெறாமல் நீதியில் வழக்காடிக்கெட்டவன், நல்லவரை நிந்திப்பவன், முன்னொன்று பின்னொன்று சிந்திப்பவன் ஆகிய இவர்கள் போகிற கதியில் நானும்புகுவேன்” என்றார். ஏழாவது கௌசிக ரிஷியெழுந்து “நானிந்த மூட்டையைத் தொட்டெடுத்திருப்பேனாகில் வினை மூட்டை சுமப்பதுமன்றி, நால்வகைச் சேனையைக் காப்பாற்றாத ராஜர்கள், தனக்குரிய வேலைக்காரரிடத்துக் கடிந்துகடிந்து பேசுகிறவர்கள், குடிகளைவருத்திக் கொடுமை செய்பவர்கள், அநியாயத்தீர்வைக்குத் தண்டமிடுபவர்கள், தீரவிசாரியாதவர்கள், பட்சபாதம் பேசுகிறவர்கள், கண்ணோட்டமற்றவர்கள், 'கற்றவர் நற்றவர் மற்றவர்களையுங் காவாதவர்கள், மனுவிக்கியானந்தப்பி நடப்பவர்கள், மாற்றார் வார்த்தையை நம்பினவரசர்கள், ஆகிய இவர்கள் எந்த நரகத்தி லிறங்குவார்களோ அந்த நரகமே யடியேனுக்கு முண்டாகுக” என்றனர்.

அப்பா தருமந்தனா! எட்டாவது பசுச்சகரிஷி யெழுந்து, “நானுமந்தத் தாமரைக்கிழங்கின் சுமையை எடுத்தறியேன். சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். இச்சொல் பிசுகினால், வேசி வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையாயும், ஒருவருக்கு அடிமைத்தொழில் செய்பவனாயும் போவேன். இவை இந்த ஜன்மத்தில் மாத்திரமல்ல. ஜன்ம ஜன்மந்தோறும் திரிவேன்” என்றனர். இந்தப்பிரகாரம் ரிஷிகளெண்

மருஞ் சொன்னபோது இவைகளைச் சுனகரிஷிகேட்டு, வசிஷ்டர் பத்தினியாகிய அருந்ததியை நோக்கி, “அம்மா! நீரும் பிரமாணம் பண்ணவேண்டும்” என்றனர். அப்படியே மகாபாக்கியமென்று சொல்லி, “ஓ சுவாமி! நானந்தச் சுமையை யெடுத்திலேன். எடுத்தவரையுங் கண்டிலேன். எடுத்தேனுங் கண்டேனு மிருப்பேனாகில், மாமன் மாமிப்பேரில் அன்பில்லாமல் நிர்தை சொல்பவன், சண்டையிட்டுத் திட்டிகிறவன், தன் சாமியாகிய கணவனுடன் தாறு மாறுசெய்பவன், புருடனுடைய குறையைப் பிறரிடத்திற் சொல்லியபேதைகள், போஜனவஸ்துக்களாகிய பொரிக்கறிகள், பால்வடைகள், பாயசங்கள், பண்டம் பலகாரங்கள், பழதினுசுகள், இவைகளை புருஷனுண்பதற்கு முன்னே புசிப்பவன், பிள்ளையை வஞ்சித்தவன், கருவழித்தவன், காலையிலெழாதவன், அறுசுவையுடன் சமையற் செய்த புசிப்பைத் தானுண்டு புருஷனிடத்தில் மனம்பதைக்கப் பேசுகிறவன், ஆகிய இவர்கள் எந்தக்கதி யடைவார்களோ, அந்தக் கதிக்கு அடியாளும் பாத்திரம்” என்றான். அவனுடனிருந்த பகச்சுகர் பத்தினியாகிய சண்டியெழுந்து, “நானந்தக் கிழங்குமூட்டையைத் தொட்டிருப்பேனாகிற் சாதம்பண்ணிக் காலமறிந்து தன் கணவனுக் கிடாதவன், வீட்டுவேலை செய்வதற்கு மனமில்லாமல் முகஞ் சுளித்துக்கொண்டவன், பொய்பேசுகிறவன், விலையாகக்கொண்டு வளர்த்த பெண்பிள்ளையைத் தக்கபேருக்குக் கன்னிகாதானமாய் வழங்காமல், தன் புருஷன் முதலிய பேர்களுக்குக் கூட்டிவைத்துத் தான்கொண்ட கருத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறவன், பிச்சையன்ன மிடாதவன், சுன்னங்கொடாதவன், ஆகிய இவர்களெக்கதி பெறுவார்களோ, அக்கதிபெறுவேன்” என்றான். இப்படி ரிஷிகள் என்மரும் ரிஷிபத்தினிக ளிருவருஞ் சத்தியஞ்சொல்லி யானவுடனே சாக்ஷிபூதமா யிருந்த சுனகரிஷியை அப்பதினமரும் பார்த்து, “சுவாமி! எங்கள் வாக்கில் வந்த வண்ணந் திரிகரணங்களு மொரு மைப்பட்டுச் சத்தியம் பண்ணினோம். நாங்கள் சொல்லிய உண்மைகளியாவும் உம்முடைய ஞாபகத்தி லிருக்கிற தல்லவோ? நீரும் எங்களைப்போற் சங்கையறத் தீர்த்துக்கொடும்” என்று கேட்டார்கள். அந்த ரிஷியானவர் நகைத்து “நல்லது நானந்தக் கிழங்குமூட்டையை எடுத்திருப்பேனாகில் தேவப் பிராமணருக் கானாலும், எக்கும்பண்ணப்பட்ட ரிஷிகளுக்கானாலும், ஒருவன் ஆசையுடன் பெண்ணை ஸர்வாலங்கார கன்னிகா தானமாய்க் கொடுக்கும் புலனெதுவோ அப்பலனை அடைவேன்” என்று

சத்தியம்பண்ணினார். அவ்வாக்கியங்கேட்ட ரிஷீச்வரர் யாவரும் பெருமைபெற்ற மகாரிஷியைப் பார்த்துத் திகைத்து, “ஓ எல்லர்ப் பாபங்களையும் யெளிதில் போக்கும் புண்ணியமூர்த்தியே! நாங்கள் உண்பதற்குக் கொண்டிருந்த வண்டிருந்த தாமரைமலர்த் தண்டை எங்களுக்குக் கொடும்” என்று வேண்டினார்கள். அந்த வேளையிலே சுனகரிஷி ரூபமாயிருந்த தேவேந்திரன் தன்னுடைய சுய ரூபங்கொண்டு ரிஷிகளுக்கு குபசாரங்கூறி, நீங்கள் நான்செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று தோத்திரம் புரித்து, “ஓ ரிஷீச்வரர்களே! முன்னம் விடாதருவ ராஜன் ஏவ, மாயைரூபமாய் வந்த ராக்ஷசஸ்திரீயைக் கொல்லவும், உங்கள் வாக்கினால் தருமசபதங்களைக் கேட்கவும், நானேயந்த தாமரைக் கிழங்குச் சுமையை மாயையால் மறைத்தேன், அது நீங்கள்வைத்த இடத்திலிருக்கின்றது. நீங்கள் பசியாறுங்கள். இனிமழை வருவித்து உலகஞ்செழிக்கும்” என்று சொல்லித் தேவேந்திரன் போய் விட்டான். அப்பால் அவனுத்தரவின்படி மழைபொழிந்து பூமிகளிற் சகலமான பயிருமேறி, சகல சம்பத்துகளும் போதுமான வரையிற் பொருந்தின. மகாரிஷிகள் எண்மரும், ரிஷிபத்தினிகளும், பசிதீர்ந்து, தேசஞ் செழித்துத் தவம்புரிந்தார்கள். அந்த விடாதருவராசன் பாபமான பழியைப் தேடிக்கொண்டேனென்று வந்து இந்தரிஷிகளைப்பணிந்து, ஆசீர்வசனம் பெற்றுப்போனான். அப்பா புண்ணியனே! இப்போது நான் சொல்லியபடி மிகுந்த பாக்கியவந்தன யிருந்து பாபமில்லாப் பொருளை யனுபவித்தால் அவனும் அவனிடத்தில் தானம் வாங்கினவனும், வம்சபரம்பரையாய்ச் செல்வங் குறையாமற் செருக்கியிருப்பார்கள். பரகதியும் பெறுவார்கள்” என்று சந்தனுவின் மைந்தன் சாற்ற, சந்திரகுல சிகாமணியாகிய தருமராஜன் கேட்டு, “சுவாமி! செருப்புங் குடையுந் தகப்பன் பேர் சொல்லித் தானமீந்தால் என்னபலனைப் பெறலாகும்? அதையெனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்ன, பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பாதகாப்பு, கவிகை இவற்றின் தானத்தைப்

பற்றிக்கூறிய ஜமதக்கினி முனிவர்கதை

தருமநந்தனா! முன்காலத்தில் ஜோதியாகிய சூரியனுக்கும் பெருமை பொருந்திய ஜமதக்கினிக்கும் வாதுவந்தது. அதென்ன வென்றால் ஜமதக்கினி சந்தோஷமாய்க் கையில் விற்பிடித்துக்கொண்டு உல்லாசமுற்று வருகையில், மேகத்திற் பிரகாசிக்கு மின்னல்போன்ற அழகையுடைய அவர் பத்தினியாகிய ரேணுகை அம்புரத்தூணி தாங்கிக்கொண்டு பின்னேவர நெடுந்தூராஞ்சென்று, ஓர் வெள்ளிடையிற் போய்கின்ற மனைவிபாவிருந்த அம்புரத்தூணியைவாங்கி, வில்லிலே அம்பைச் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினார். அப்போது மாயாவிநோத மனோவிகாரங்கொள்ளாத மகாரிஷி எய்த பாணத்தை, மேகலாபரணமுஞ் சிலம்புஞ் சப்திக்கும்படியாய் ரேணுகாதேவி ஓட்டமாயோடி எடுத்து வந்து புருஷனிடத்தில் வைத்தாள். இப்படியாக அவர்கள் போடுகிற அத்தனை பாணங்களையும் அப்போதைக் கப்போது யெடுத்தோடிவரும்போது ஒருவிசை ரேணுகை சீக்கிரத்தில் வராமற் சற்றே பொறுத்துவந்தாள். அந்த ஜமதக்கினிபகவா னவளைப் பார்த்து, “ஓ பெண்ணாகமே! என்னருகில்வா, நீ அஸ்திரமெடுத்து ஜல்தியில் வராமல் இத்தனை நாழிகை சென்றதென்ன? அங்கே நடந்ததை உள்ளபடி சொல்” என்று கேட்டார். அதற்கு ரேணுகை இரண்டுகையுங் கூப்பிச் சிரசில் வைத்துக்கொண்டு நெடுங்கி, “சுவாமி! சூரிய வெப்பத்தினால் பிறந்த நிலத்தின் சூடு நெருப்புப்போற் பற்றுவதினால் கால்வைக்க மாட்டாமல், மரத்தினிழல்தோறு நின்று காலாற்றிக் கொண்டு, உலகமெல்லாம் துதிக்காநின்ற தயாராச மூர்த்தியாகிய உம் மண்டைக்கு வந்தேன்” என்றாள். இப்படியாகத் தனது பத்தினி வருந்திச் சொல்லக்கேட்ட ஜமதக்கினி கோபங்கொண்டு, கண்கள் சிவந்து, “ஓ பெண்ணே! உன்னுடம்பெல்லாம் வியர்க்கவுங் கால்கள் கொதிப்பேறவுஞ் செய்த சூரியனை நானென்ன செய்கிறேன் பார்” என்று உதடுதுடிக்கப் பெருமூச்சுவிட்டுப் புருவநெரித்து ஆதித் தனைக்கடிந்து பார்த்தார். அவருடைய கோபத்தைத் தின்பதியறிந்து, பிராமண ரூபமாக மகாரிஷிக்கெதிரில் வந்து, “ஓ பிரமனுக் கொப்பாகிய பிரபல முனியே! ஆயிரஞ்சோதியாகிய சூரியன்பேரில்

அதிகக் கோபங்கொண்டு கண்டிக்கும்படி நினைத்த தன்மையாதோ! பற்பலகோடி ஆத்மாக்களும், பூமண்டலமும், காடும், செடியும், மேடும், மலையும் ஆகிய விவையெல்லாஞ் சூரியோதயாஸ்த மில்லா விட்டாற் சுண்டிப்போமே. நெருப்புக்குச் சோதியேது? நீருக்குக் குணமேது? பயிர்களுக்குயிரேது? இவைகளெல்லா நீர் தீரத் தெரிந்த பாக்கியர், தவசிலாக்கிபர், சாதுவான யோக்கியர். நீரே இப்படி கோபிக்கலாமா? பெண்சாதிதேகம் வருத்தப்பட்டுப் பொரிந்ததென்று பரிந்துவரப்போமா? எரிந்துவிழலாமா? இவ்வித் மாகத் தீயகோபங் கொள்வீராகில் தயாபரதத்துவம் எடுபட்டுப் போமே! ஓ அருளே உருவாயிருக்கும் ஐயனே! கொஞ்ச காரியத்திற்காகச் சூரியன்பேரிற் கோபிப்பது முறைமையாமோ? சூரிய கிரண மில்லாமற்போனால் மழை பெய்கிறதேது! அந்த மழை யில்லாமற்போனால் பூமியின்கண் பயிர் முதலியவற்றின் விளைவேது! விளைவாகிய பல பண்டங்களில்லா விட்டால் ஓமாக்கினியேது! அக்கினி ஹோத்திர மில்லாவிட்டால் அவிர்ப்பாகமேது! அவிர்ப்பாக மில்லாவிட்டால் மூவர் முதலிய தேவர்களேது? ரிஷிகளேது? விதியேது? விலக்கேது? ஆகையால் சகலகோடி உயிர்களுக்குஞ் சூரியனே நிலை. தங்களைப்போன்ற யோகபார்களுக்குச் சூரியனே கலை. அவனாலேயே யெல்லோர்க்கு முதலி. அப்படிப்பட்ட ஆதவன் பேரில் இப்படிப்பட்ட கோபம் எண்ணக்கூடமா? உம் முடைய ஞாய நன்று” என உரைத்துத் தன்னுடைய நிஜரூபத்தைக் காட்டி மகமேருவைப்போல் வளர்ந்து பிரகாசித்தான். அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் ஜமதக்கினி கோபமாகிக் கிருபாசமுத்திர ராகி, சூரியபகவானைத் தழுவிக்கொண்டு ஆசீர்வதித்து வாழ்த்தினார். பின்பு சூரியபகவான் மகானுபாவராகிய ஜமதக்கினியின் வாழ்த்து தலை யேற்று அம்முனிவருக்கு மிகுந்தபக்தியுடன் குடையுஞ் செருப்புந் தானங்கொடுத்து, “என் காய்ச்சலைக்காத்த புத்திமான்களுக்கும் பக்தியாளருக்கும் நித்திய வைபவ நெறியுண்டாகு மென்று வேதன் விதித்திருக்கின்றார். ஆதலால், குடையுஞ் செருப்பு முனிவர் முதலி யோருக்குக் கொடுத்தவர்கள் நற்கதியாகிய நன்மை அடைவார்கள்” என்று வரமீந்து சென்றான். இரேணுசையினோடும் ஜமதக் கினிசென்று தமது ஆச்சிரமத்தி லமர்த்திருந்தார். செருப்புங்குடையுந் தங்களைத்தந்த தாய்தந்தையைநினைத்துப் பெரியவர்களுக்குத் தானங் கொடுப்பவர்க ளடையும் பலனைச் சூரியமண்டலமே யறியு மென்று பிஷ்மர்சொன்னார். அதைக்கேட்ட பொய்யற்ற மெய்யன்

“சுவாமி! சவுசம் பண்ணுகிற விதி சாற்றவேண்டும்” என்று வேண்ட, சூரியனைப்போல் தெளிவினையுடைய பிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சவுசவிதி யுரைத்தல்

ஓ தராதிபனே! முன்குலத்தரான அந்தணர் இரவிற்பகலில் இருமலங் கழிக்கும்போது தெற்கே முகமும் வடக்கே அபிமுகமுமாக உட்காரவேண்டும். அப்போது ஆடையினால் தலையமூடி, பூயியைப்பார்த்து, சூரியனை, சந்திரனை, பசுக்களை, பிராமணர்களைப் பெரியோர்களை நிஷிகளை ஆராதனையாகிற தெய்வங்களைப் பாராமல், ஒருவருடனும் பேசாமல், எவர்கள் கண்ணிலும் படாமல் மூன்றுதரங் கையைத்தட்டி உட்கார்த்து மலங்கழித்து இடக்கரத்தில் மிர்த்திகையும் வலக் கரத்திலே ஜலமுங்கொண்டு குதத்தைச் சுத்திசெய்து இடக்கையை மிர்த்திகையினாலே தேய்த்து அசுத்தத்தைமாற்றி, பின்பு இருகரத்தையுஞ் சேர்த்து இழையத்தேய்த்து இரண்டு முழங்கால்மட்டும் மணலினுக்கழுவி அநேகந்தாம் வாய் கொப்பளித்து ஆசமனங்கொண்டு பின்பு முப்புரிநூல் சவ்வியமாயணிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இவருள் இல்லறம் துறவறமென்னும் இருநெறியுடைய பேருந் தருமசாஸ்திரஞ் சொல்லியபிரகாரத் தூய்மை ஆசாரங்களுணர்ந்து நடப்பது இயற்கையாம். இவருக்குப் பிங்குலமான இருவர் தங்களினத்திற்குத் தக்கபடியிருந்து தமக்கு முன்னான குலத்தார் சொல்லியபடி காரியங்களைச் செய்து எல்லாரிலுமுயர்ந்த இருடிகளை வணங்கி வழிபடுகிறதே மேலானகாரியம். நாலாவதான கடைவருணத்தர், தம்முடைய மனத்தூய்மைக்குரிய ஆசாரத்திலேயிருந்து, உயர்ந்த பிராமணர் முதலிய குலத்திற்கு வணங்கி வழிபட்டு நடந்தார்களேயாகில், யாவற்றிற்கும் முங்கியமான கதி பெறுவாரென் றறிந்து கொள்க” என்று சொல்லவுந் தருமநந்தனர் மகிழ்ந்து “ஐயா! உறங்கிப்போகும் காலத்தை எவ்வாறு னுணர்ந்து கொள்வது?” என்று கேட்க, அதற்குப் பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

சாக்குறியறியுந் தன்மையுரைத்தல்

அப்பா தருமனே! ஒருவருக்கு மாணகாலங் கிட்டிவரும் போது அறிந்துகொள்ளுந் தன்மை யெப்படியென்றால் தெற்கே போகின்ற பேர்களைக் கண்டால் திசைமாறுபாடாய்த்தோற்றுமாகில்,

பார்த்தவர்கள் மூன்றுவருடத்தில் முடிவார்கள். சூரியனை மண்டல மில்லாமலும், கண்ணைமூடிப் பார்க்கிற கதிர்கள் தோன்றாமலும் போனால், இரண்டு வருடத்தி விறப்பார்கள். தம்முடைய உடற்சாயல் தொண்டியாய்க் கண்டாலும் தோன்றாமல் விண்டாலும் ஒருவ ரிடத்தி லொழிவார்கள். மேலும், தேகத்தின் நிழலானது பற்பல தேகமாய்க் காணுமாகில், ஆறுமாதத்தில் அழிவார்கள். தங்கள் கையினால் இரண்டு காதையு மூடிப்பார்க்கு மிடத்தில் ஓசையில்லாம லிருந்தால், ஒரு மாதத்தில் உறங்குவார்கள். வாயிலே ஜலத்தை வார்த்துக்கொண்டு கொப்பளித்து வெயில் நிழலில் உமிழும்போது, அது இந்திர தனுசைப்போல் வீழாமற் போமாகில் ஆறுமாதத்தி லழிவார்கள். அருந்ததி தரிசனமாகாமற்போனால், ஆறுமாதத்தி லொடுங்கிப்போய் விடுவார்கள். நாவிறுனியை நீட்டி மூக்கு நுனி யைப்பார்த்து அப்பியாசம்பண்ணி நோக்கம் வைப்பவர்களுக்கு, ஒரு நாள் நாக்குநுனி மறைந்து மூக்குநுனி வளர்ந்து எடுப்பாயிருந்தால் ஐந்து மாதத்தில் இறப்பார்கள். உதும், நாவும், பல்லும், கறுத்துக் காணில் ஆறுமாதமிருப்பது அருமையாகும். வயிறு இருதயஸ் தானம், கை, கால் இவைகள் ஸ்நானம் பண்ணும்போது நனையாம லிருக்குமாகில், ஆறுமாதஞ்சென்று கொன்றுபோடும். தாங்கள் அடி வைத்த இடத்தில் அடிச்சுவடானது சிதைந்து காணுமாகில், எலும் புடன் குன்றிச் சில நாளில் இறந்துபோவார்கள். கண்ணாடியில் தங்கள் தலைதெரியாமல் உடவினிழல் தோன்றுமாகில், மாதமொன் றில் மரணமடைவார்கள். சூரியனைப் பார்க்குமிடத்தில் இரண்டாய்ப் பிரிந்து தோன்றினால் சிலநாட்கணக்கிற் சிந்திப்போவார்கள். நட்சத் திரம் பகலிலே தெரிந்து இரவிலே தெரியாவிட்டால், கொஞ்ச நாழிகையில் மிஞ்சுவார்கள். பூரணசந்திரன் புகைபோல் மழுங்கிக் காணுமானால், சில நாளிருக்கைதான். காதிலு நாசியிலு நடுக்கங் கொண்டு இரண்டுவிழியுங் கறுத்ததானால், அப்போதே பயணமாவார் கள். தன்னுடையநிழல் தனக்குத் தென்பாரிசத்தில் தோற்றுமாகில், அன்றைக்கே காலன்கடாமணி கலகலவென்னும்.

மேலும், பின்கலையான சந்திரனிலே ஒருபகல் சுவாசமொதுங்கி யோடினால், வருஷமூன்றில் மாய்வார்கள். இரண்டு பகலோடினால், இரண்டு வருஷத்தில் சண்டன் கிட்வான். மூன்று பகலோடினால், ஒரு வருடத்தில் முடிவார்கள். உபயபாரிசத்திலும் ஒரே ரெட் டாய்ப் பத்துநாளோடுமாகில், ஏழுமாதத்தில் எழுந்தருளுவார்கள்.

சுவாசம் மூக்கின்வழியே ஓடாமல் வாய்வழிவந்தால் நாள் மூன்றில்
நிவார்கள். தம்முயரத்திற்குச் சரியாய்த் தம்மைப்போல் மற்றொரு
ருவத் தோன்றினால், மூன்று வருடத்தில் முடிவார்கள். மலம், மூத்
திரம், வீரியம், இம்மூன்றுஞ் சுபாவங்கெட்டு மாறிப்போனாலும்,
குறைந்தாலும், நிலையாய் உயிர் நிற்காது. ஆகாயத்தைப் பார்க்கும்
போது கறுப்பாய் யானையைப்போல் தென்படுமாகில், அப்பிராணன்
அவசரத்திலகலும். தம்முடல் செவ்வையா யிருக்க நிழற்சாயை
அலைந்து காட்டுமானால் சமீபத்திற் சமனோலைகட்டும். ஆறுவகை
ருசிகளும், மெய், வாய், மூக்கு, கண், செவி, இவ்வைந்து முறையே
கெடுமாகில், நான்கு அல்லது ஆறுமாதத்தில் கசித்துப்போவார்கள்.
துருவனிலை தெரியாவிட்டாற் பெரிய காளில்லை. உதடும், காக்கும்,
மேலண்ணமும் பசையற்று வரண்டுபோனால், ஆறு அல்லது மூன்று
மாதத்தில் அந்தகனா ரிடத்திற்கு அடைவே போவார்கள். பின்பக்
கத்திலும், பிடரியிலும், தலைமேலும், பச்சையோணன் விழுந்த
தானால் தட்சணமே பறைமேள முழக்கலாம். நெய், எண்ணெய்,
பால், நீர், இவைகளிற் பார்க்கும்போது தலையுமுகமூற் தெரியாமற்
போனால் பதினைந்து காளிற் பாசகரணப் பார்க்கலாம். அவையிரண்
டாய்ப் பிரிந்து காணுமானால், யமவீரர் விருந்தினராகி வருவார்கள்.
நாலுதிக்கும் இந்திராவில் தோன்றவும், பகலிலும் இரவிலும் பிசா
சுகளாடக் காணவும் பர்வதத்தின்பேரிலும் மரத்தின்மீதிலுங் கந்தர்வ
லோகம் வந்திருக்கவுங் கண்டால், அவனாவியை அந்தகன் குடியா
மல்விடான்.

எப்போதும் பருத்திருக்கிறதேகம் இளைத்து மெலிந்தாலும்,
மெலிந்ததேகம் அதிகம் பருத்தாலும், மாதமொன்றில் வைவச்சுத
மாகர் புகுவார்கள். பேய், பூதம், நரி, நாய், கழுதை, அவுணர்
ராட்சதர், அண்டங்காக்கை, பருந்து, குரங்கு, புலி, செந்நாய், இவை
களைத் தின்பதுபோற் சொப்பனங்கண்டால், அந்த உயிரை ஏழு
நாளில் எமன் தின்னக்காத்திருக்கிறான். சிவப்புச் சந்தனம்,
சிவப்பு வஸ்திரம், சிவப்பு புட்பம், கோழிவஸ்திரம் இவை
களை யுபயோகிக்கவும், எண்ணெயிட்டு முழுகவுஞ் சொப்பனங்
கண்டால், மாதநான்கில் மரணமாய்விடுவார்கள். எண்ணெய்
தேய்த்துக்கொண்டு தலையிரைக் கையாற்பற்றி ஒருவன் பிடித்
திழுக்கிறதுபோலும், தம்பிடரியிற் குத்தினுற்போலும், தம்மேற்
குதித் தேறினுற்போலும், உலர்ந்த புற்குமை சுமப்பதுபோலும்,

தெற்குத்திசைக்குப் பயணம் போவதுபோலும், தங்களுக்கு உரிய வர்கள், தங்கள் வம்சப்பெரியோர்கள், தென்புறத்தினின்று சேதி சொல்லிக் கைகாட்டி அழைப்பதுபோலும் கணக்கண்டால், ஒருபட்சத்தில் அல்லது இருபட்சத்தில் இறந்து போவார்கள். பொல்லாத பெருங்குரலுடைய பெண் பிள்ளையானவள் கட்டிக்கொண்டழி, தம்மேலே விழ, கருத்த உருவத்துடன் தொழி, கட்டைசுட்டது போலான சொருபமுங் கையிற் கதையுங் கருப்புத் துணியும் போர்த்து ஒருவன் ஆர்த்து வர, அவனைப் பார்த்து உடலெல்லாம் வேர்க்கக் கணக்கண்டாராகில், அவர்கள் ஒன்றிரண்டு திங்களி லுலை வார்கள். குரங்கொன்று அடித்துப் பிடித்துக் கிழக்கு முகமாய்க் கொண்டுபோவதுபோற் கணக்கண்டால், பதினைந்து நாளிற் பகடுவ கடைவான். கேட்பவர்கட்கு இல்லை யென்னுமற் கொடுத்து வருகின்றவர்கள் கொடாமல் மறுத்து என்னகொடுத்தும் பிரயோசன மில்லை போவென்று வெறுக்கும் லோபுபுத்தி மேலிடுமாகில், ஒரு வாரத்திற் செலவு பெறுவார்கள். ஒருநாளாங் கொடாத உலுத்தர்கள் கடைசிக் காலத்தில் தான தரும பரவுபகாரம் பண்ணி, எல்லாரும் ஆச்சரியப்படும்படியாய் ஈகையிற் படிவார்களாகில், இரு மூன்று திங்களில் உயிர் மாண்டு போவார்கள். கொஞ்சந்தலை குலுக்கிக் கர்வ மடைந்து மனிதரை மதியாமலிருந்தால் நெய் வறண்ட விளக்கைப் போற் குப்பென்றெரிந்து தொப்பென் றவிந்து போவார்கள். இவ்வாறின் னும் அநேகங்குறிகளுள. இவைகளெல்லாம் எல்லாருக்கும்பொது வென்றெண்ணப்படாது. இக்குறிகளை வாதம், பித்தம், ஐயம் இவை கள்மிகுதியாய்க் கைகூடிய தேகத்திற்கும், உவர்ப்பு நிலம் கசப்பு நிலம் புளிப்புநிலம் கார்ப்புநிலம் தித்திப்புநிலம் துவர்ப்புநிலம் என்னும் பலநில மனிதருக்கும் இப்போது நானுரைத்தவற்றில் தக்கபடி குறி பிடிக்கும். ஆனால் எதுவுந் தப்பாது. சாஸ்திரங்களிற் சொன்னது நமக்குத் தோற்றவில்லையென்று அலட்சியம் பண்ணப்படாது. ஒன்றில்லாவிட்டால் ஒன்று பலிக்கும். இவற்றிலொன்றைக் குறிப் பாகக் கண்டுகொண்டவுடனே பெண்பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங் களைப் பாராட்டாமல் தைரியங்கொண்டு சகலபேருக்குந் தெரிவித்து நானிந்த வேளையில் இந்தக் காலத்திற் போய்வருகிறேனென்று புகன்றால், அது இந்தக் கர்மபூமியோருக்கு மகத்துவமும் காட்சியும் பிரபலமும் பெருமையும், தெய்வ நிர்மாணமும், பெரியோரென்கிற பிரமாணமு முண்டுபண்ணும். தானும் நிஷ்டைகூடியதுபோலிருந்து நிரந்தரப் பொருளாகிய பாத்தினிடத்திற் கருத்தைப் பதித்து,

கர்ப்பூரஜோதி காட்டுங்கள் கட்டியாய் வைத்து மூட்டுங்களென்று மரணத்தின் வேதையகற்றி, மீட்டும் பிறவியின் வாதை பெறலாயினும் மகத்துவமான நற்கதி யடையலாம்—என்று பிஷ்மருரைத் தருளினார்.

மானவரிற்சிறந்தா ரிவரெனல்

இவ்வாறு சொல்லிய பிஷ்மரைத் தருமராஜன் பணிந்தெழுந்து “ஐயா! தேவர்களுந் தொழத்தக்க மனிதர் சிலருண்டென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்பேர்ப்பட்ட மானிடருண்டாகில் அவர்கள் தன்மை அருள்புரியும்” என்றார். இப்படிக்கேட்ட பாண்டு மைந்தனைப் பனைக்கொடி வேந்தன் பார்த்து, “அப்பா தருமபுத்திரா! நீ கேட்ட சங்கை அதிசயமல்ல. உலகத்தில் எல்லோரு மறிவார்கள். நீ யறியேனென்று கேட்டது என்மனத்தை நெகிழ்த்தது. ஆகிலுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். இந்திர சாரதியாகிய மாதவி இந்தச் சங்கையைக் குறித்துத் தேவேந்திரனைக் கேட்டான். அதற்குத் தேவேந்திரன் ‘ஓ மாதவி, தருமார்த்தகாமந்தவறுத் தவில்லாமற் குற்றங் களைந்து நெறிமுறைவழுவாநிலை பெற்றவர்களும், அழகினையுடைய ஸ்திரீகளை ஒருபொருட்டா யெண்ணும விருக்கப்பட்டவர்களும், வித்தையினாலும், சம்பத்தினாலும், அழகினாலும் புகழ் செருக்கடையாம விருப்பவர்களும், ஜிதேந்திரியரா யிருக்கின்ற பேர்களும், பாதார சோதாரா யிருக்கின்ற பேரும், தருமந்தப்பாமல் நடக்கின்றவர்களும், நெருநிலைமையானவர்களும், சத்தியமே பூஷணமா யிருக்கிறபேரும், சவுசவிதி தப்பாதவர்களும், தருமஞ்செய்கிற விஷயத்தில் வலக் கையாற் செய்கிறது இடக்கைக்குத் தெரியாமற் கொடுக்கிறபேரும், மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்கிற நால்வரையும் பாராட்டிக் கிர கஸ்தாச்சிரமத்தைத் காப்பாற்றினோரும், பஞ்சேந்திரியச் சேஷ்டைகள் துறந்து யதியாச்சிரம தருமந் தப்பாமல் அனுஷ்டிக்கிறவர்களும் இவர்களெல்லாம் நான் வணங்கும் பெருமை பெற்றவர்கள்’ என்று வருத்தான். இதை நீ தெரிந்து கொள்ளுக” என்று பிஷ்மர்சொல்ல, யுதிஷ்டிரர் தமது பர்வதம்போன்ற தோள்கள் பூரித்து இருகரங் குவித்துத் துதித்து வணங்கி அவாடிமேற் பணிந்து “சுவாமி! இவ் வுலகத்தில் தடாகமெடுப்பது தருமமென்று பேசுகிறார்கள். அதனால் வரும் பலனைச் சொல்லும்” என்று கேட்கக் கலைமதிக்குவத்தி லுதித்த கங்காபுத்திரர் கழறலுற்றார்.

தடாகப்பிரதிஷ்டையின் பலன் கூறுதல்

“அப்பா தருமந்தன! தருமங்க ளென்பது கோடாகோடியுண்டு. அத்தருமங்களுக்கெல்லாம் மேம்பாடாகிய தருமம் தடாகப் பிரதிஷ்டை. அந்தத் தடாகம் வெட்டிவைத்து, ஏரி குளங்களெடுத்து, சுற்றிலுந் தோப்புகள், பூஞ்சோலைகள், தென்னஞ்சோலைகள் உண்டு பண்ணி, அவற்றிலுள்ள தீர்த்தம் சகலாத்மகோடிகளும் சாப்பிடும் படிக்கு நேரிட்டால், உத்தமமான தருமத்தில் அன்னதான தருமம் பெரியதென்றும், அதிலுந் தண்ணீர் வார்க்கிறது பெரிதென்றும், அதிலும் தடாகம் பெரிதென்றும் மறைகள் முறையிடுகிற படியால் அது சிறந்த தருமமாம். ஆகையால், ஒருவர் ஏற்படுத்திய குளத்திலே கபிலைமுதலாயுள்ள பசுக்கள் வந்து தண்ணீர்குடித்துத் தாகவிடாய்தீர்ந்து வால்வீசி மகிழ்ந்து வருமாகில், அவருடைய மரபெல்லாங் கடைத்தேறும். சாதுர் வருணத்தில் தாழ்ந்த வருணத்தோர் எக்ருங்கள் பண்ணக்கூடா தாகையால், ஒரு தடாகமுண்டாக்கினால் அதனால், எக்ரு யாகங்கள் பண்ணிய பலன்களைப் பார்க்கிலும் ஏண்மடங் கதிகபலனுண்டாகும். அவர்களுடைய மூதாதைகள் நாகத்திலமுந்திக் கிடந்தாலுந் தக்ஷணமே தேவர்கள் கொண்டாடாநின்ற சுவர்க்கபதவி பெறுவார்கள்” என்று மும்மலங்கடந்த நின்மலன் புகல, சொன்மலமற்ற சுந்தரன் கேட்டு, “ஓ பன்மகம்புரிந்த பாக்கியனே! என்மனக் களங்கமெல்லா மொழிந்தன. உலகத்தில் தங்கள் தங்கள் இஷ்டகாமியார்த்தங்கள் உலகத்தில் பவிக்கும்படியாகச் சந்தோஷமாய், ஆனந்தமாய், ஏகமனதாய், உறுதியாய், உண்மையாய், உபாசனா மூர்த்தியைப் பூசைபண்ணுகிற போது அக்கடவுளுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி, சந்தனஞ் சாத்தி, புட்பம் அர்ச்சித்து, நைவேத்தியங்கொடுத்து, தூபதீபமெடுத்து, கவரி, சுருட்டி, குடை, கொடி இவை முதலிய உபசாரங்கள்செய்ய வேண்டிய விதியென்ன? அந்த வரலாறு அடியேனுக்குத் தெரியச் செய்யவேண்டும்” என்று தருமர் கேட்க, அப்படியே நல்லதென்று பிஷ்மர் ஆசையுடன் பேசத் தொடங்கினார்.

பூஜாவிதிமுறை யுரைத்தல்

அப்பா தருமந்தன இப்போது என்னை நீ கேட்டபடியே மாபுவிச் சக்கரவர்த்தி சக்கிராச்சாரியரை வினவ, அவரவருக்குச்

சொன்னார். அதை மகாபலியானவர் மனுவுக்குரைத்தனர். அந்த மனுவென்பவர் சுவர்ண மகரிஷிக்குச் சொற்றனர். அச் சுவர்ணமகரிஷி நாரதருக்கு நவீனரார். அந்த நாரதமகாமுனிவர் எனக்கருளிச் செய்தார். அவரால் நானுணர்ந்தபடிக்கு உனக்குச் சொல்லுகிறேன்கேள். இக்கடல்குழந்த உலகத்துள்ள மன்னுயிர்களுக்கு வகுத்திருக்கின்ற வருணச்சிரமங்கட் குரைத்திருக்கும் பூஜாவிதிகள் பலவாறாயிருக்கினும், அவைகளில் முக்கியமாக உணர்த்தவேண்டுவத்யாதெனில் அருணோதயமாகுமுன் எழுந்திருந்து ஒரு தடாகத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, வெண்ணீரூதி சின்னங்களைத் தரித்து, தங்கடங்கட்குரிய உபாசனாமூர்த்தியை யெழுந்தருளப்பண்ணி, சுத்தோதகம், பஞ்சகௌவியம், பஞ்சாமிர்தம், பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, முப்பழம், இளநீர், சந்தனம், தபனீர் இவைமுதலியவைகளைக் கொண்டு திருமஞ்சனமாட்டல் வேண்டும். அப்பாற் சந்தனஞ்சாற்றுமுறையில், பொதிகைவெற்பின் சந்தனத்தை யறைத்துச் சாற்றினால் தீராத மஹா பாதகங்களெல்லாம் தீரும். அவர்களுடைய தேகம் பரிசுத்தமாய்த் தேஜசுடைத்தாய்ப் பரிமளமாயிருக்கும். சந்தனத் தூபங்களினுற் பிரம்ஹத்தி முதலிய தோஷங்களைவிடும். தருமத்திற்கும் நீதிக்கும் இருப்பிடமாவார்கள். அகிற் சந்தனம், அரிசந்தனம் பூசுவைத்தால், போகசுகமும், வஜ்ரதேகமும், புகழுடம்பும் பெறுவார்கள். சாம்பிராணிப் புகையிட்டாற் கலைகற்றவர்களாற் சொல்லிமுடியாத அதிபதித்துவமும் கதியு மடைவார்கள். குற்றமற்ற ஜீவன்முத்தர்கள் தரிசனமாவார்கள். கற்பூரதீப மேற்றிவைத்தவர்கள் ஜோதிப்பிரகாச சுரருலகடைந்து, கயிலைப்பதியிற் கலந்து வீற்றிருப்பார்கள். அகண்ட சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெறுவார்கள். மேலும் தீபங்களினால் அவர்களைச் சேர்ந்தவம்சத்தார் முதலியபேரும் பொன்பாக்ய பூஷணதிகளுடன் புவியாண்டு, பெரியோர்களுக்கும் அரிதாகிய புண்ணிய பூமிக்கண் அமைவார்கள். தீபங்களில் உத்தமமான் திருவிளக்கு என்னவென்றால், பசுவி நெய்யாலும், பருத்திப் பஞ்சாலும், தாமரை நூலாலும் ஏற்றிவைத்தல். இவற்றால் ஜன்மாந்திரங்களிற் செய்த சகல தீவினைகளுந் தீய்த்து, பின்னமான ஐஸ்வரியமெல்லாம் பெருகி, விசனமுதலியன மாய்ந்து, தரித்திரமும் காதவழிக்கப்பாற் பாய்ந்து தேய்த்து, கனமும் இனமும் தனமும் நல்ல மனமும் பெறுவார்கள். மோக்ஷவீடு முன்னே நிற்கும். இப்படி உடையானுக்குப் புஷ்பார்ச்சனை செய்வது முறைமை. அப்புஷ்ப ஜாதிகளெல்லாம் அலைகளையுடைய பாற்

கடவிலே தெள்ளமுதத்துடன் சேரப்பிறந்தனவாகும். அந்த மகத்துவத்தினும் பவித்திரம் புட்பமென்று தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலாயினோர் ஒப்புக்கொண்டு வந்தார்கள். அறிவுடைய ஆத்மாக்களியாவரும் அருச்சிக்கத் தொடங்கினார்கள். தேனுடன் கமகம என்று வாசனை வீசும்படியான வெள்ளைமலர்களால் வழிபடு கடவுளைப் பூசிப்பாராகில், தைரியமும், வீரவிஜயமும், சம்பத்தும், ஆயுராரோக்கியமுமுடையவர்களாகி, முடிவில் அவர்கள் பெறும்பேறு நம்மாற் சொல்லி முடிவதன்று. அந்தப் புஷ்பங்கள் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நிலப்பூ, நீர்ப்பூ என நான்கு வகைப்படும். இவற்றுள் கோட்டுப்பூ வென்பது மாக்கின்களிற்பூப்பது. கொடிப்பூ வென்பது படருங் கொடிகளில் அலர்வது. நிலப்பூ வென்பது குத்துச்செடிப் புதருகளிலே உண்டாகிறது. நீர்ப்பூவென்பது தடாக முதலியவைகளிற்புட்பிப்பது. இந்நான்கு விதங்களிலும் பலகோடி புட்பங்களுள். இவைகளில் உத்திருஷ்டமான புட்பங்களினாலாவது, பத்திரங்களினாலாவது, பழுவிலைகளினாலாவது பூஜை பண்ணினால், கல்விக்குநானம் சேரும். செல்வப்போகம் அடுக்கும். மோட்சவீடு குறித்துப் போவதற்கு முதற்படியாயிருக்கும். பிறவிக்கடல் கடப்பதற்குத் தோணியாகும். சிவப்புப் பூவினால் அர்ச்சனை புரிந்தால், நினைத்த போகபாக்கிய மெல்லாங் கைகூடும். சத்துரு ஜெயமாகும். நீழி வாழ்வதும் நித்தியபதமும் பெறலாகும். மஞ்சள் புஷ்பத்தினால், அருச்சித்தால் மைந்தர் மனைவாழ்க்கை, மாடு கன்று, நிலம் பலம் குலம் கலம் ஆகிய சகல பெருமையு மெய்தும். தரும கலியாணங்கள் பண்ணித் தன்னியராவார்கள். கறுப்புப் புஷ்பத்தால் பூஜைபுரிந்தாற் பாபரகிதனாய் வியாபார சிந்தனையிலீட்டிய பொருளுடையவனாய், அக்குநானமான ஆசைப்பற் றுடையவனாய்ப் பூமியில் வாழ்ந்து, அப்பால் விக்குநானமேலிட்டு மேன்மைபெற்று மேலுலகடைவான். இன்னுமுள்ள பன்னிறப் பூவினும் பற்பலவிதப் பலன்களுண்டாம். ஆதலாற் புஷ்பங்களின் பூசையாற் பெரும் பலனைப் பேசுவதற்கு என்னுலுமில்லை, மற்றெவராலுமில்லை. இவ்வாறு திருமஞ்சனமாட்டி அலங்கரித்து அருச்சனை செய்தபின்பு வைவேத்திய நலம்புரிதல் வேண்டும். கல்லு, நெல்லு, புல்லு, உமி இவை முதலிய மலினமில்லாத அன்னங்களைப் பதார்த்தத்துடன் வைவேத்தியம் பண்ணினவர்கள் அடையுந் தவத்தைப்போல் வேறே தவமுண்டென்று விளம்பவாகுமோ? முழுட்சுவத்தைத் தருகின்ற பரமமூர்த்தியைப் பூஜிப்பதற்குச் சுமானஞ் சொல்லப்படாது. பூஜா முகத்தில் தேவப்பிரீதி

யில்லாத போஜனம் தேவாயிர்த்தத்துக்குச் சமானமானாலும், அந்த அன்னம் விஷத்திற்குச் சமானம். பிட்சையிட்டுண்ணாத சாத்தம் புழுவுக்குச் சமானம். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய இவ்வாழ்க்கையில் இரக்கவுங் கூடாது. தேவேந்திரன், தேவர்கள், ரிஷிகள், சித்தர், சாத்தேயர், கருடர், கின்னரர், யக்ஷர், காந்தர்வர், வித்தியாதரர், பன்னகர், முனிவர், இரக்கதர், மானிடர் இவர் முதலான ஜீவகோடிகளும், சொர்க்கமத்திய பாதளத்தி லிருக்கின்றபேர்களியாவரும், பூஜைக்கும் நிவேத்திய போஜனத்திற்குஞ் சமானமில்லை. யென்று போற்றி, பாபக்கடலினின்றங் கரையேறும்படிக்குக் கழறி யிருக்கின்றவேதாகம விதியைத்தேடி மேலானார்கள். காமியார்த்தம், ஆன்மார்த்தம், என்னுமிரண்டில் எவரெவர்கள் எதைவேண்டி அபேக்ஷித்து, அலங்கரித்து, அருச்சித்து நிவேதிக்கின்றார்களோ அவரவர்கள் அந்தப்பலனை யடைந்து முடிவில் மேலானபதவி யடைவார்கள்—என்று பிஷ்மர் விளம்பவுந் தருமரானந்த பரவச மாய்ச் சிறிதுநேரங் கடவுளை தியானித்து, மறுபடியு மவரைப் பார்த்து, “ஐயா மூதாதையே! ஜாதியிலுயர்ந்த பிராமணருடைய சொத்துக்களை அபகரித்துக் கொண்டவனுக்கு என்ன கதி கிடைக்கும்? அதனைத் தேவரீர் திருவாய்மலர் தருளவேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சந்தோஷித்துத் தமக்கருகிலுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியும், தேவரிஷிகளும் மற்றத் தபசிகளுங்கேட்கத் தரும ராஜனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

அந்தணர் சொத்தை அபகரிக்கலாகா தென்பதைப்

பற்றிக்கூறிய அரசபந்து மகாராஜன் கதை

அப்பா சமர்த்திற் சிறந்த தருமந்தனா! அரசபந்து வென்னும் பெயரினையுடைய கிரீடாதிபதியான ராஜன் தன்னுடைய பட்டணங் களில் மாறுவேடங்கொண்டு பிரவேசித்து நகரிசோதனை பார்க்கும் போது, ஒரு புலையான நீசன் அக்கிராரத்துத் தெருவில் வந்தான். அந்தவேளையிலே ஒரு சுழற்காற்றடித்துச் செந்துளெழுந்து பறந்தது. அந்தப் பொடியானது தன்மேற்படியாதபடி அப்புலையன் வளைந்து, ஒடுங்கி ஒதுங்கிப்போனான். அதை மாறுவேடங்கொண்டு வருகிற மன்னன்கண்டு, “இதென்ன காரணம்? இந்தத் தெருவிலெழுந்த மண்தூள் மேலே படாமல் நீர் ஒதுங்கிப்போன வயணமென்ன? இதனை எனக்குச் சொல்லும்” என்று வினவினான். அதற்கந்தப் புலை

யன்: “ஐயா! என் தவத்தின் மகத்துவத்தினால் எனக்கு பூர்வக்ஞானம் தெரிகிறது. ஜன்மாந்திரத்தில் நான் பிரமசாரி. பிராமணர் வீடுதோறும் பிசுஷுவாங்கிச் சாப்பிட்டுத் தேசசஞ்சாரியாய்த் திரிந்தேன். ஒரு நாள் பலவீட்டிலும் பிசுஷுயெடுத்து அக்கிராரத்திலோர் திண்ணைக்குவந்தேன். அந்தவேளையில் ஒரு பார்ப்பினி விளக்குமாறு கொண்டு விளக்கினாள். அவள் பெருக்குவதினாற் பறந்த பராக்மானது பிசுஷுச் சோற்றிலே படிந்தது. அந்தப் பொடியை அதினின்றும் போக்கடிக்கக் கூடாமையாலும், என் புத்தியிலும் தோன்றாமையாலும் அப்பிசுஷு யன்னத்தைச் சாப்பிட்டேன். அப்பிராமணர் மனமொப்பித்தந்த அன்னத்தைப் பெற்றேனே யல்லது, பறந்து போகின்ற தூசினையான் ஆச்ரித்தவனல்லன். காற்றினால் தற்செயலாய்ப் பறந்து விழுந்த பொடியுடனே அன்னம் புசித்தேனே அந்தப் பாவத்தினால் இந்த ஜன்மத்தில் நீசனானேன். ஆயினும் முன் ஜன்மத்திற் பிரமசாரியா யிருந்து, ஈசனான குருவுக்குப் பணிவிடை பண்ணி, எந்தக் காரியங்களும் எண்ணி நடந்த புண்ணியவசத்தால் இப்போது அக்கண்ணியப் பிறப்பின் விர்த்தார்தந் தெரிந்தது. இன்னும் என்னகதி கிடைக்குமோ வென்கிற பயத்தினாலே பிராமணரின் வீதித்தூள் மேலே படாம லொதுங்கினேன்.

இதுவுமன்றி, நேற்றுநான் நிரம்பவும் விசாரமாகி, ‘ஐயையோ!! என் மனதறியாமனடந்த கொஞ்சக் காரியத்திற்குக் கொடுத்தண்டனையாய்ச் சண்டாள ஜன்மங்கொடுத்தாயே ஓ தற்பரா! ஓ சதாசிவா, ஓ ஈச்வரா!’ என்று மனநொந்து விசனத்துடன் படுத்து நித்திரை போனேன். அப்போது ஏழையாகிய என் பங்குத் தெய்வமோ இன்னும் யாரோ நானறியேன். ஒரு திவ்விய புருஷரூபத்துடன் என் கனாவில்வந்து, ‘நீயினி கொஞ்சமேனுங் கிலேசப்படாதே. நானையத்தினம் அக்கிராரவீதியில் ஒருராஜன் உன்னைச் சந்திப்பான். உன்னிடத்திலொரு அதிசயத்தைக் கண்டு இதைன்ன காரணமென்று கேட்பான். அப்போது உன் மாரணவிர்த்தார்த்தத்தை வசனித்துப் பூர்வம் ஆரண பிரமசாரி யானென்றறையாய். உடனே இந்தப் பிறவியோடிப்போம். பின்பு நற்கதி யடைவாய்’ என்று சொல்லிப்போனார். விழித்துப்பார்த்து மிகுந்த ஆசை கொண்டு வந்தேன். வந்தபோதே நான்கண்ட சொப்பனம்போல் மகானுபாவராகிய உம்மை நேரிற் கண்டேன். என்னைப்பற்றி நீர் கேட்கவும். என்பாவ விர்த்தார்த்தங்களைப் புகன்றேன். இதோ நான்

போகின்றேன்” என்று அப்பாற்போய்ப் புலையுடைய உடலைப்போக் கிப் பிராமணதேகம் பெற்று, மேலான கதியடைந்தான். இவை களைக்கேட்டுத் திருஷ்டாந்தத்திற் பார்த்த அரசன் மகாபயத்துடன் அன்றுமுதற் பிராமணர் வீதிமண்ணில் அடிவைப்பதற்கு அஞ்சி, தின்னரசு நடக்கு நாடுகளிலுள்ள சகலருக்கும் இந்தச் சங்கதியைத் தெரிவித்து, எல்லோரும் வேதியர் பொருளை விடமெனக் குறிப்பிர்கொண்டு கட்டளையிட்டு, அவர்களுக்கு வேண்டுமென வெல்லாம் விழைவறக்கொடுத்துக் காத்துவந்தனன். அவர்களு மவ்வாறே நடந்துகொண்டு வேந்தனுடன் பொருந்தி வாழ்ந்து, சாய்ந்த காலத்திற் சற்கதியடைந்தார்கள்—என்று தீவினை வென்ற சீமானுரைக்க, அதைக் கோவலன் மைத்துனக் கோமான் கேட்டு, “ஓ குருகுல சிகாமணியே யென்று கோடி தெண்டனிட்டுக் கும் பிட்டு, “சுவாமி என் மனக்குறை யாவும் போயின. குற்றமில்லாத பெரியோர்கள் விண்ணுடென்று பேசுகிறார்களே. அந்த விண்ணுடு ஒன்றோ! அல்லது அனேகமுண்டோ? இதனது விவரத்தை விளம்ப வேண்டுமென்று வேண்டினார். அதற்கு பிஷ்மரவரைப் பார்த்து “ஓ மன்மதனுக்குச் சமானமான அழகையுடையவனே! பூமியிற் செய்கிற நல்வினை தீவினையான தரும் அந்த பேதமானபடியினாலே மோட்சராஜ்யமும் அநேகமுண்டாயிருக்கும். விவகார திசையிற் குற்றங்களுக்குத் தகுந்தபடி தண்டனை யெப்படி விதிப்பதோ அப்படி யென்றறிந்துகொள்ளுக. ஆதலால் அக்கதி தரும் பூமிகளைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

மோக்ஷபூமிகளைப்பற்றிக் கௌதமருக்கும்

இந்திரனுக்கு நடந்த லம்வாதம்

அப்பா அறக்கடவுள் மைந்தனே ! ஒருக்காற் சகல கலைஞான சாஸ்திர சம்பன்னராகிய கௌதமரென்னு மகாரிஷி ஒரு வனத்தி லுலாவி வரும்போது கறுத்தயானை யொன்று குட்டிபோட்டு இறந்து போயது. அந்த யானைக்குட்டி தாயையிழந்து தரையில் விழுந்து முறையிட்டழுதது. அக்காலையிற் கௌதமர் கண்டு வருத்தங் கொண்டு இரக்கப்பட்டு, அந்த யானைக்குட்டியை எடுத்துவந்து பாலூட்டிப் பிள்ளைபோல் வளர்த்துவந்தார். அந்த யானைக்குட்டியு மெத்த செல்வமாய்த் தாயில்லாவிசன் தாங்காமற் சிறிய குன்று போல் வளர்ந்துவந்தது. அதைப்பார்த்து முனிஸ்வரன் மகிழ்ந்து படுக்கை, உணவு, போஜனம், இருக்கை, சேர்க்கை இவையாவுந்

தம்முடன் கலந்திருக்கப்படுத்தி, இரவும் பகலும் பிரியமாய் அதைப் பிரியாமலிருந்தார். அப்போது தேவேந்திரனானவன் பூமண்டல முழுதும் ஏக சக்ராதிபதியாய் ஆளப்பட்ட மகாராஜனைப்போல் வேடங்கொண்டுவந்து, அந்த யானைக் கன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு மகரிஷியை வணங்கி வழிபட்டான். அவருமவனை வாழ்த்தி, “ஓ அரசனே! நீ இவ்வளவுதூரம் வந்ததற்குக் காரணமென்ன?” என்று துண்டினார். “சுவாமி! தேவரீரைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டுமென்று வந்தேன். மேலும் தாங்கள் சர்வ லட்சணங்களு மமைந்த யானைக்குட்டியை வளர்க்கின்றதாய்க் கேள்விப்பட்டபடி கண்டு பிடித்துக் கொண்டேன். இந்த யானைக்குட்டியை எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்” என்று அவன் தொழுது கேட்டான். அதற்கந்த பிரம ரிஷியானவர் நகைத்து, “இந்த யானைக் கன்று தாயைப் பறி கொடுத்துத் தளர்வுற்றலறு நாளில் நானெடுத்துவந்து இதுவரையிலும் என் பெரிய பிள்ளையைப்போல் ஆசையாய் வளர்த்தேன். இப்படி தினமும் மனமகிழ்ந்து கொஞ்சி முத்தாடிப் போஷித்த யானையை நீ கேட்கலாகுமோ? ஒருவருடைய போகப்பிரமையான வஸ்துவை மற்றொருவர் கேட்கலாகாது. மேலும் நீ உலகாளுகிற வேந்தன். இதனை நீ வாகனமாகக் கொண்டேறுவாய்; என் மனந்தாளாது; ஆகிலு மொருவர்க்குக் கொடுக்க எனக்குத்தா னெப்படி மனநுணியும்? இவையன்றியும் இக்கன்று யென்னிடத் திருக்குமாயின் இது என்னுச்சிரமத்திற்கு அழகாயுங் காவலாயு மிருக்கும்; கந்தமூல பலங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும். ஆனபடியினால் இந்த யானையை நீ நினையாதே” என்றார்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ராஜன் நமஸ்கரித்து “ஓ சிற் சொருபானந்தம்பெற்ற ஞானமுனிபே! இந்த அல்பமான யானை யால் உமக்குண்டாகிற உதவியுங் காவலு நினைத்துக்கொண்டால் எனக்கு மெத்தவும் அதிசயமாயிருக்கிறது. எம்போலியரை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவராகிய உமக்கு ஒருவருடைய உதவியுங் காவலும் வேண்டுமோ? உம்மிடத்தில் தேகியென்று இரக்கிறவர்களுக்கு இல்லையென்கிற லோபகுண மிருக்கலாமோ? தேவரீர் தருமா தருமங்களைச் சிருஷ்டிக்கும்போதே யானை குதிரை முதலிய ஆடம்பரங்கள் அரசனுக்குரியவையென்று அமைத்துப்போட்டு, இப்போது முனிவர் விரும்பியதாக மொழிமாறிப் பேசுவது முறைமையோ? ஒருவர் தான் வகுத்த நீதி தப்பி நடப்பது தருமமோ?

முனிவரிடத்திலுள்ள பொருள் அரசருக்கு முக்கியமாய் வேண்டியிருந்தால், இலட்சம் பசுக்களும் ஒரு பசுவுக்கு ஒரு பொன்னுங் கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்றும் அதற்கம் முனிவ ரொவ்வாதுமாட்டே னென்றால், அந்தத் தொகைப்பொன்னை அரசன் அபராதமாகக் கட்டிக்கொண்டு, பசுக்களை அவர்களுக்கெதிரிற் காட்டிலோட்டிவிட்டுப் பொருளைத் துரக்கிரதமாய்க் கிரகித்துக் கொள்ளலாமென்று நீர் வகுத்துளீர். அந்த நீதி சாஸ்திரத்தின்படி இலகூழ் பசுக்களுடனே பொன்னுங் கொடுக்கிறேன். ஒ சாம்பவ மூர்த்தியைப்போன்ற சர்வக்ரு முடையவரே! அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு யானைக்கன்றைத் தாரும். தராவிட்டால் மேற்கூறிய யேற்பாட்டின்படி நடத்திக் கைக்கொண்டு போவேன்” என்றான். அதற்கு ரிஷியானவர் வருந்தி, அச்சொல்லுக்கு முடன்படாமல் “ஓ வேந்தனே! நீ சொற்ற தருமசாஸ்திரத்தின்படி தரித்திரமாய் ஆசையுடையவராரோ அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியது. அவாவற்ற சுபாவத்தையுடைய எம்போலியருக்குக் கொடுத்தென்ன பயன்? ஆனால் அரசன் விரும்பிய சொத்து வைக்கலாதாது. உனக்கிந்த யானை வேண்டுமானால், நல்வினைப்பேற்றினால் நலமடைவதும், தீவினை வசத்தினால் தியங்கியலாவதும், ஆகிய இரண்டுஞ் செவ்வையாகத் தேர்த்த சுத்தக்ஞான முடையவர்கள் வாசம் பண்ணப்பட்ட சபைக்குப்போய் வருவாயாகில், ஓ பொய்யில்லாதவனே! இந்தக் குஞ்சரத்தை உனக்குக் கொடுப்பேன்” என்றார். அதைக்கேட்ட அண்ணல், “ஐயா! நல்வினை தீவினை யிரண்டும் வரிசையாய்ச் செய்கிறபேர்களடைந்த உலகத்திற்கு நான் போகமாட்டேன். அதேனென்றால் கணக்கில்லாத தவத்தைச்செய்த காரியஸ்தன் போகவேண்டுமெயொழிய மற்றபேர்கட்கு அது சொந்தமில்லை” என்று அரசன் சொல்ல; மறுபடியு மதற்கு ரிஷி சொல்லுகின்றார்—

“ஓ மகாராஜனே! இவ்வுலகத்தினரால் தருமராஜனென்று சொல்லப்பட்ட புண்ணியவானுடைய லோகத்திற்கானாலும் போய்வா” என்று புகன்றார். இராஜன் “அகத்தூய்மைபுறத்தூய்மைபடைத்த பெரியோர்களுக்கு அன்பு நிறைந்த அவனிடம் போய்வரத் தகுமே யல்லது சத்துருக்களின் மாபிசரத்த மார்பையும் வேலையுமுடைய பன்னருக்குத் தகாது” என்று சொல்லினான். “ஆனால் வரப்பிரசாதமான மந்தாகினி சிந்தாமணியிலும் ஆகாயகங்கையிலுஞ் சிறந்தது. அதனிடத்திலாகிலும் போய் வருக” என்ன, அதற்கரசன், “ஓ

ரிஷியே! அக்கினி முன்னிலையாய் எக்ஞங்களைப்பண்ணி, உயர்ந்த மகாத்துமாக்களாகிய அதிதிபூஜை புரிந்து அவர்களுடைய சேடும் புகித்த பேர்களைவர்களோ, அவர்கள் தென்புலத்தாராகிய பிதிர்த் தேவதைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய நீர்க்கடளைக்கொடுத்த நெறியு டையோரிருக்கும் அம்மந்தாகினி லோகத்திற்குப் போகவேண்டுமே யொழிய, நான் போய்வர மாட்டேன்” என்றான். அப்பால் ரிஷி யான்வர், “நல்லது இவ்வுலகத்திற்கு அஞ்சுராணியா யிருக்கின்ற மகமேருவுக்காவது போய்வா” என்றார். அதற்கு வேந்தன் “ஐயா! இன்சொல், சத்தியம், விரதம், யாவரிடத்திலும் பரிவு, அன்புடைமை அருளுடைமை, இரக்கம், எல்லா வுபிரையுந் தன்னுபிரிபாற் கருதல் ஆகிய இத்தியாதி குணமுள்ளபேர்கள் பொன் மலைநாடு புகுவார்கள். நான் அவ்விடம்போவேனோ” என்றான். “அப்படிக்கானால் இன்னொன்று செய். நல்ல சங்கீதஞ்சொல்ல வீணாக்குமானம் வல்ல நாரதமுனிவரிடத்திற்காகிலும் போய்வாரும்” என்று ரிஷி சொல்ல, பூபாலன் பூரித்து, “சுவாமி! அநேக யாத்திரை திரிந்து, தீர்த் தங்களில் மூழ்கி தேவதா தரிசனைபுரிந்து, விருந்து பரிந்து, சப்தகூ சுதி சங்கீதம் தெரிந்து, சாமவேதநாதப் பிரம்த்தைச் சதாசிவப் பிரம்த்தின் செவியிலேற்றவல்ல மகதியாழ் வல்லவராகிய நாரதர் வாசம் பண்ணும் இடத்துக்கு நான் போகத் தகுவனோ?” என்றான். பின்னுமகாமுனி அரசனைப்பார்த்து, “நல்லதையா ராஜனே! உன்னிஷ்டப்படிக்கு யானையைக் கொடுக்கிறேன். மகமேருவுக்கு வடக்காயுள்ள மயக்கமற்ற குருபூமிக்குப் போய்வா” என்றார். அதற்கு ராஜன், “ஓ முனிவரே! சொற்பழுதிராத பேர்கள், கொலை புரியாதவர்கள், விலை குறையாதவர்கள், புகழுடைமை பூண்ட பேர்கள் ஆகிய இத்தகையாளர் போகத்தக்க இடத்திற்கு நான் போகமாட்டேன்” என்றான்.

அப்பாற் கௌதமர், “ஓ ராஜனே வசிஷ்டர் முதலிய சப்த ரிஷிகளும் வாசம்பண்ணுகிற லோகத்திற்கேனும் போய்வா” என்றார் அதற்கு ராஜன், “ஓ சுவாமி! அன்னதானம், சொர்னதானம், வித்தியாதானம், வஸ்திரதானம், கோதானம், பூதானம் இவைமுதலிய மாதானங்கொடுத்து நிதானம் கெடாமலிருப்பவர்கள் சேர்ந்திருக்கு முலகத்திற்கு நாளைப்படி போவேன்?” என்றான். “ஆனால் சூரிய லோக மேனும் போவாய்.” என்றார் கௌதமர். அதற்குவேந்தன், “சுவாமிகனே! வேதங்களிற் பபின்று, தவங்களில் முயன்று, தாராதி

புத்திராதி தனாகளைப் பரிகரித்து, சகலமுநசித்த ஸர்யாசி போயிருக்கும் இடத்திற்கோ என்னைப் போகச்சொன்னீர் ரென்றான். அதற்கு ஐம்புலனவித்த அருந்தவர் வருணலோகம் போய்வா வென்றனர். அதற்கரசன், “ஐயோ! பருணிதர்களாகிய பாபாதிதர், ஆசார நிஷ்டை அகலாதிருப்பவர், திரியாக்கினி வளர்ப்பவர்கள், ஜீவ காருண்ணிய முள்ளவர்கள், ஆகியவிவர்கள் சேருகிற இடமோ என்னைச் சென்றுவரச் சொன்னீர்” என்றான். அப்பாற் கௌதமர் “ஓ வேந்தனே! உலகெல்லாங் கொண்டாடா நின்றதும், யாவரும் விரும்பத்தக்கதும், தேவதைகளுக் காதாரமானதும், தேவேந்திரன் கொலுவா யிருக்கிறதும், கற்பகக்காவுடையதும், சங்கநிதி, பதுமநிதி, தமனியநிதி முதலாயுள்ள நவநிதிகளுங் குலவியதும், ஆகிய தேவ லோகத்திற்காகிலும் போய்வந்தால் இந்த யானையைக் கொடுக்கிறேன்” என்றார். அந்த மொழியைக்கேட்ட ராஜவடிவுடையவன், “ஐயா முனிவரே! யுத்தமுனையிற் சத்தருவைச் செற்ற கொற்ற வேல் வெற்றியாற் குற்றமற்றவன், நூறு அஸ்வமேதயாக பலனைப் பெற்றவன், வேதங்கள் கற்றவன், தீர்க்காயுகற்றவன், பழிபாவ நோயற்றவன், கோதான மீந்தவன், தருமங் குறையாமல் வாழ்ந்தவன், குரு முதலிய பெரியோர்களைத் தாழ்த்தவன், கோபமில்லாப் பொறுமையி லாழ்ந்தவன், இப்பேர்ப்பட்ட பேர்கள் சேர்த்திருக்கும், இடத்திற்கோ என்னைச் செல்லச் சொன்னீர்” என்றான். அதற்கு ரிஷியானவர், “நல்லது, அன்பனே! குருவினுடைய லோகம் போய்வா” என்றார். அதற்கரசன், “ஓ தேசிகனே! அக்கினிக் கிட்டோம், பவுண்டரீகம், வாஜபேயம், அஸ்வமேதம். இத்தன்மை யாகிய எக்ஞங்களைச் செய்தபேர்கள் எய்தியிருக்கு மிடத்திற்கு என்னைப் போகச்சொன்னீர்” என்றான். மீளவும் ரிஷியானவர் பசுவேலாகும் போய்வாவென்று பகிர்தார். வேந்தன், “சுவாமிகளே! கபிலை முதலிய பலஜாதிப் பசுக்களை உத்தமருக்குத் தானமாக உதகம்வார்த்த சத்குணசார்தர், பிதிர்வாக்கியப் பிரமாணஞ் சிந்தா மாந்தர், பிழைபுரியா அரசுடை வேந்தர், தபசுபுரிந்து சத்தியநெறி பெற்ற ஜீவன் முத்தர், இவர்கட்குக் காணியாட்சியா யிருக்கிற பூமிக்கு என்னைப் போவென்றுரைப்பதெப்படி” என்று பேசினான்.

அப்படிக்கானால், வெம்மையினாலும் தண்மையினாலும், வெளி நினாலும் குளிரினாலும் வருத்தம் படாதது, பிணிமூப்புத் தொட ராத்து, பழி, பகை, பாவம், அடராதது, அகண்டசெல்வம் இடரு

தது, நற்கதிகளுக்கெல்லாம் பொற்புடையது, நாலாம்பதவிக்கு மேலானது, சத்தியலோகம்; சிருஷ்டிகர்த்தா வசித்திருக்கும் ஸ்தானம் அவ்விடம்போய் வாவென்று கௌதமர் சொன்னார். அதைக்கேட்ட மகாராஜன் “ஓ மகாநுபாவா! உம்பருமதிக்கத்தக்க உத்தமர்கள், எப்பேர்ப்பட்ட தவங்களு மெளிதிற்செய்து அருள் நிறைந்தவர்கள், நல்வழியிற்செய்துச் சேகரித்த புண்ணியப் பொருளைச் சாதுக்களான வைதிகர்களுக்குக் கொடுத்த பேர்கள், நரமேதம், ராஜசூயம், இவைமுதலிய முக்கிய எஞ்ஞாநிகளை நடத்தினவர்கள், பிர்மக்ஞானத்தைப் போதித்து வைத்தவர்கள் ஆகியவிவர்கட்கும் அரிதானது சத்தியலோகம். அதில் அடியேன் போகத்தக்கவனோ?” என்றான். இவைபனைத் தையுந் தவத்திலுயர்ந்த மாதவன் கேட்டுச் சந்தோஷித்து நகைத்து, “ஓ தேவேந்திரனே! நீ மாறூபங் கொண்டு வந்த மாயையைத் தெரிவிக்க மாட்டாயோ? நானுன்னை இன்னானென் றறியேனோ? என் யானையைக் கொடுத்தேன் வாங்கிக் கொள்” என்று வழங்கினார். அந்தக்ஷணமே மகாராஜ ரூபத்தை விட்டுத் தேவேந்திர சொரூபத்தைப் பெற்று, மகாரிஷிக்குப் பிர தக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து, “சுவாமி! இந்த யானை உம்மை வழி பட்டுக்கொண் டிருக்கிற அதிசய ஆச்சரியத்தைக் கண்டுவந்து கைப்பற்றினேன். தேவரீருடைய சிந்தை மகிழும்படியாய் இந்த ரூபங்கொண்டு வந்தேனேயல்லது வேறில்லை. தேவரீர் அடிமைக்கு மங்களாசனம் பண்ணவேண்டும். கோபம் வைக்கவேண்டாம். இப்பவுந் தங்களன்புக் குறித்தாய், அருளுக்குப் பாத்திரமாய், திடகாத்திரமாய், தேவரீருடைய ஆசீர்மத்தைக் காத்துகொண்டிருக்கிற யானையை யான் பயமற்றுப் பிடிப்பேனோ? பாசமார்த்திய மில்லாமற் கேட்பேனோ? எனக் கப்பேர்ப்பட்ட விருப்பமில்லை, என்பேரில் அருவருப்பில்லாமல் க்ஷமித்து இந்த யானையுடன் விளையாடிக்கொண்டு மனோ சுகமடைந்து ஆனந்தத்திலிரும்” என்று தேவேந்திரன் நமஸ்கரித்து உபசரித்தான்.

அவனுடைய வசனத்தைக் கேட்ட கௌதமரிஷி அதற்குச் சந்தோஷித்து, “ஓ போக தேவேந்திரா! இந்தயானை மிகவும் பேரறிவுடையது; பிரதாபம் பெற்றது; மிகுந்த செல்வத்துட னிருப்பது. உன்னிடத்தில் வந்தால் நான் வளர்த்த அருமையின் படிக்கு நீ வைத்திருக்கப்போகிற பெருமையுஞ் சமமாயிருக்கும். எனக்குஞ் சந்தோஷ முண்டாகும். ஓ கற்பகமலை தரித்த பொற்

புடை அற்புத விற்பனனே! இச்சுப்பிர தீபம்போன்ற கற்பகக் களிறைச் சுகமாக அழைத்துப்போ” என்று சொன்னார். அதற்குத் தேவேந்திர னவரைப்பார்த்து, “ஓ சுவாமி தேவரீர் சொல்லுகிற வாக்கியம் எனக்குரிய பாக்கியம். இந்தச் சிலாக்கியமாகிய யானை யுடன்கூட தேவரீருந் தெய்வலோகத்திற்கு வந்தால், அப்போது நானிந்த யானையைப் பெற்றுக் கொள்வேன். இல்லாமற்போனால் எனக்கு வேண்டுவதில்லை” என்று விளம்பினான். அம்மொழியைக் கேட்ட கௌதமரிஷி அப்படியே சம்மதித்துக்கொண்டு, இந்திரானுடன் சிந்தூரத்தின் மேலேறித் தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்து ஆனைவிட்டிழந்தார். உடனே தேவேந்திரன் கௌதமரிஷியை அரண்மனைக் கழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆகாயகங்கையால் அபிஷேகமாட்டி, சோடசோபசாரமும் காட்டி, சப்தரிஷிகளையும் ஆசாரியரையுங்கூட்டி, அமுதுபானக மூட்டி, கற்பகமாலையூட்டி, கதம்ப கஸ்தூரிகூட்டி, அரிசந்தனாதி தீட்டி, ஆனைக்கு ரத்தின பரணங்கள் பூட்டி, ஆடம்பரங்களுடன் காட்டியங்களாட்டி, இரண்டு கரத்தையும் நீட்டி “ஓ என் கண்ணாட்டியாகிய இந்திரானியே! இக்கௌதம மகாரிஷி எனக்கிந்த யானையை வெகுமதி கொடுத்தார்” என்று சுட்டிக்காட்டி, மேட்டிமையாகப்பணிந்து வெகு சம்பிரமமாய் மகாரிஷியினிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு வீரசிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான். கௌதமர் யானையைக் கட்டிக்கொண்டு கொஞ்சக் குலவி முத்தாடி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டவராய், தமது ஆசீர்மத்திற்கு வந்தார்”—என்று பிஷ்மர் சொல்லவுந் தருமந்தனர் பேராருந்தத்துடன் பணிந்து அப்பிதாமகனை நோக்கி, “ஐயா! தபசுபண்ணுவதைப் பார்க்கிலும் நல்லவழியிற் சம்பாதித்த திரவியத்தைச் செலவழித்துச் சாஸ்வதமான தருமப்பண்ணினால், எவற்றினு மேலானதென்று சொல்லுகிறார்களே; அதை அடியேனுக்கு விளம்பவேண்டும்” என்று கேட்க, கங்காதத்யன் கரைக்கத் தொடங்கினார்.

தவத்தினுந் தருமஞ்சிறந்த தென்பதைப்பற்றிக் கூறிய

பகீரதமகாராஜன் கதை

ஓ குமுதநண்பன் குலத்திற்பிறந்த என் பேரானகிய குபோனே! தாமரைக்கு நேசனாகிய சூரிய சந்ததியிற்றேன்றி விரியமாய் விளங்கிய மனுகுலாதிபன் கால்வழியிற் பிறந்த பகீரதமகாராஜன் பூமிபரிபாலனம் புரிந்துவரும்போது, திருமாவின் திருநாடிக்கமலக்

கோவிலிற் பிறந்த திசைமுகன் வாழுஞ் சத்தியலோகத்திற் சென்று
 பிர்மாவுக்குப் பிரதக்ஷணம்பண்ணிச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரமாய்ச்
 சேவித்தெழுந்து, கைகட்டி வாய் பொத்தித் தோத்திரஞ் சொல்லித்
 துதித்தான். அப்போது மண்பொதுத்தந்தை மனமகிழ்ந்து ஆசனங்
 கொடுத்து ஆசீர்வதித்து, “ஓ அனங்கனைப்போன்ற அழகுபடைத்த
 பகீரதனே, நானிருக்கின்ற சத்தியலோகத்தில் இதுகாறும் பூததேகத்
 துடன் புருந்தவரில்லை. நீ இந்தப் பிரகிருதியான தூலசரீரத்துடன்
 எவ்வண்ணம் வந்தாய்” என்று கேட்டனர். அதற்குப் பகீரதன்
 “ஓ பங்கயாசனனே! அடிமைகடைத்தேறத் தக்கதாக வெகுநாள்
 தபசுசெய்தேன். வேதத்திற் சொல்லிய எக்ஞமனைத்தையும் விதி
 குறையாமலும், மந்திரலோபங் கிரியாலோபம் வாராமலும் புரிந்
 தேன். வீரதங்களெல்லாம் அனுஷ்டித்தேன். ஒன்றினாலும் உம்
 முடையலோகம் வருவதற்கு உபாயங்காணேன். எனக்கும் வல்லமை
 யில்லை. பிராமணர் எவ்விடத்தில் தவமிழைக்கின்றார்களோ எவ்
 விடத்தில் எக்ஞமியற்றுகின்றார்களோ அவற்றை விசாரித்துக்
 கொண்டிருந்து, அவ்விடங்களுக்குப் போய் அவர்கள் செய்கின்ற
 தபசுகளுக்கும், எக்ஞங்களுக்கும் யாதொரு இடையூறுகள் நேரிடு
 மானால் அவற்றைக் கெடுத்து, விக்கினம் வரவொட்டாமல் வேள்
 வியை முடிப்பித்து, ஆகுதியளித்துப் பூரணமாகிற வரைக்குங் காவ
 லிருந்து, யாகங்களுக்கு வேண்டிய உபகரணங்களுங் கொடுத்துப்
 பக்திசிரத்தையாய்ப் பாதுகாத் திருப்பேன். அதனால் அந்தப் பெரிய
 வர்க ளியாவருங்கூடி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, “ஓ பகீரதனே! நீ பிர்ம
 லோகம்போய்ப் பார்த்து, அங்கிருக்கின்ற அநாதிக்கடவுளை அன்பி
 னாற் பணிந்து, மேலான முதன்மையைக் கைக்கொண்டு, மறுபடியும்
 வந்துவிடு என்று வரங்கொடுத்தனுப்பினார்கள். அதனாலடியேன்
 வந்தேன்” என்றான். அதுகேட்ட பிர்மதேவர் சந்தோஷப்பட்டு,
 “ஓ பகீரதனே! நீ பெரியவர்களுக்குத் தேவர்களுக்கும் உபயோக
 மாகிய யாகத்திற்கு உபகாரியா யிருந்தபடியால் அவர்கள் மகிழ்ந்து
 என்னுலகத்தைப் பார்க்கும்படியாய்த் தூலதேகத்துடன் அனுப்பி
 வைத்தார்கள். ஆனபடியால், நூறுயாகங்கள் செய்வதைப் பார்க்
 கிலும், அனேகமான தவங்களைப் பண்ணுவதைப் பார்க்கிலும், பாவ
 மில்லாமற் சேகரித்த பொருளை அந்த யாகமுந் தவமுஞ்செய்யும்
 பெரியோர்களுக்கு உபயோகப்படுத்துவது, மேலானதருமம்”
 என்று பிர்மதேவர் சொல்லிப் பகீரதனுக்குப் பலவரங்கள் கொடுத்து
 உபகாரஞ்செய்து அனுப்பினார். அப்பா லவரிடத்தினின்றும் விடை

பெற்றுக்கொண்டு பூமியில்வந்த சூரியகுலோத்துங்கன் உலகத்தை முன்போல் ஒரு குடையிலாண்டு, தருமோத்தமனென்று சகலரும் புகழ்த்தக்கதாக நற்பேர் சம்பாதித்து, சந்ததியோர்களுக்கு நற்கதி தருவித்து, சகல சம்பிரமத்துடன் வாழ்ந்தான்” — என்று கங்கா புத்திரன் சொல்லக்கேட்ட தருமரத்தனன் புகழ்த்து, “ஐயா! இப் பூலோகத்தார் ஆயுசு விருத்தியும் அப்பாயுசுமாகிய இரண்டுத் தங்களாலே தேடிக்கொள்ளுவார்களென்று சாஸ்திரங்களினாலேயுஞ் சான்றோர்களினாலேயுங் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆயுசுக்கு விர்த்தியும் ஜீரணமும் எப்படி யுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்? அதையடியேனுக்குத் தெரியச் செய்யுமையா ஞானானந்த மூர்த்தியே” என்று கேட்ட, பிஷ்மர் சொல்லலுற்றார்.

ஆயுளுக்கு நிறைவுங் குறைவு முண்டாவதற் கேதுகூறல்

ஓ சத்திய சந்தனாகிய தருமரத்தனா! ஆயுசும் புகழும், லக்ஷுமீ கரமும் ஆகிய இவைகளெல்லாஞ் சுத்திபத்தியாகிய ஆசாரங்களினால் கித்தமும்பெருகி, மொத்தமாய் நாளுக்குநாள் வளர்த்து மேன்மேலாகும். ஆசாரமும் ஒழுக்கமும் குன்றினால் ஆயுள் முதலிய யாவும் நாளுக்குநாள் குன்றிப் போகும். நல்வழியாகிய ஆசார முறைமைப்படி நடந்து, அந்தந்த வருணத்திற்குத் தகுந்தவண்ணத் தப்பாமலிருந்தாற் சகல துன்பத்தையும் போக்கும். ஆயுசு விர்த்தியாம். ஆசாரியன் பேச்சைத் தவறினபேர்கள், வேதங்களில் விதித்த விதியை அகற்றி நடந்தபேர்கள், உலகத்திற்குக் குற்றம்வரும்படி நடக்கிறபேர்கள், பேசும்போது துரும்பைக் கையிலே பிடித்துக் கிள்ளியபேர்கள், சூரியனுக்கு முன்னும் பின்னும் முறம் வீசிப் புடைத்தவர்கள், விளக்குமாறினாலே தூற்றினவர்கள், தருமதீபம் அவித்தவர்கள், சாப்பாட்டில் நஞ்சிட்டவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் ஆயுள் குறைந்து அழிவார்கள். ஆயுளை விருத்தியாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமோர் எக்காலத்திலும் பொய் சொல்லாமல், கோபியாமல், பிராணனுக்கு அவதி வருகிறதேயென்று பேதுறாமல், திரிகாலத்திலேயுந் தேவாரச்சனை செய்து, ஓமாக்கினி வளர்த்து, தேவர்களை ஆகுதியினால் திருப்தி பண்ணிவைத்து, அவ்வோமப் புகையால் விருத்தி பண்ணிக்கொள்ளலாகும். ஒருவனுக்கு சூரித் தாகிய குல மனையானைக் கைப்பிடித்துக்கொண்ட பேருக்கு வருந்திமைக ளிவ்வள வென்று வகுப்பதெப்படி! இதைவிடப் பாவமுந்

துரோகமும் வேறில்லை. வாணன் மாய்வதற்குப் பாதாரத்தைத் தழுவுகின்றதே வசனாபி. மேலுந் தனக்கிதமான நேசன், ராஜன், ஆசான், புரோகிதன், வயித்தியன், பந்துக்கள் வேலைக்காரர் இவர்களுடைய பெண்சாதிகளையும் பெண்களையு மாயையால் மனநினைக்கப்படாது. நினைத்தாலோ வருண பாசபந்த நரகத்தில் வீழ்வதற்கு ஆயுள் குறைந்து முன்னாடிப்போவார்கள். கோவிலைச் சேர்ந்த குளம், நிலம், தோப்பு, தூவு, தேவ சொத்துக்கள் தருமார்ச்சிதங்கள், பிராமண ருடைமைகள், அடைக்கலப் பொருள்கள் எளியோர் கீதிகள் இவைகளை அபகரிப்போர்களுக்கும் ஆயுள் குன்றும். அழியாநரகம் என்று மீளவிடாமல் துன்றும். போஜனத்தையும் ஜலத்தையும் நின்றுண்டாலும், மலமூத்திரங்களை நின்று விட்டாலும் நீரில் அம்மணமா யிறங்கிக் குளித்தாலும், கைம் பெண்ணைக் கலந்தாலும், தனக்கு மூத்தவளுடன் சேர்ந்தாலும் வாழ்நாள் பின்வாங்கும்.

அன்றியும், கிழக்கு முகமாய்ச் சாப்டிடவுந் தலைவைத்துப் படுக்கவும் பழக்கம் பண்ணாதவர்கள், பகலிற் சாதத்தோடு பாலுண்டவர்கள், உண்டபின் மூழ்குவோர்கள், செரியாதிருக்குமுன் உண்ட போர்கள் இவர்கள் ஜீவனிழப்பார்கள். ஆகுசமா யிருக்கும்போது அக்கினி, பிராமணர், பசு ஜெபமாலே இவை முதலியவைகளைத் தொட்டபோர்களுக்கு ஆயுளொடுங்கும். வினை வெதுப்பும். கலை வல்லவராகிய பெரியவர்களைக் கண்ட காலையில் தாம்பூலாதிகளணிந்திருந்தால் அவைகளை மாற்றி எழுந்திருந்து வணங்கி எதிர் சென்று பணிந்து, வாய்பொத்திக் கைகட்டி நின்று அவர்கள் உத்தரவு கொடுக்கிறவரையிலுந் காத்திருந்து அவர்களிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போகாமற் போனால், ஐச்வரியமும் ஆயுளுந் கெட்டுப்போம். எனக்கு ஆயுசு இத்தனை வருடமிருக்கிறதென்று இசைக்கின்றவர்களும் ஜனனபத்திரிகையாகிய ஜாதகத்தை அடிக்கடி விசாரிக்கிற பேருக்கும், பலன் மட்டுப்பட்டுப்போய்ப் பஞ்சையாய் உயிர்விட்டுக் கெட்டுப்போவார்கள். உடம்பிறறேய எண்ணெயிட்டுக் கொண்டவர்கள், குருவை நித்தித்துக் கோபமாய்ப் பேசினவர்கள், பெரியோர்கள் சினந்து பேசியபோது அவர்களை யெதிர்த்துக் கொண்டு பேசினபேர்கள், பிரதமை, அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, அமாவாசை, பர்வம் இந்நாட்களில் கூவரம் பண்ணிக்கொண்டவர்கள், அல்லது ஸ்திரீ போகங் கண்டவர்கள், அழகில்லாத அங்கவீனரை

யும், சற்பாத்திர மறியாத கோத்திரரையும், செல்வமற்ற சிறுமியரையும், படியாத பாவிக்களையும், தெளிவில்லாச் சிந்தையரையும், உதயத்திற் பார்த்தவர்கள், இவர்களைக்கண்டு பழித்தவர்கள், ஏழைகளையடித்து எதிர்த்தவர்கள், பேதைகளைப் பதறப் பேசினவர்கள், பல்விளக்கும்போதும், மலசலம் போக்கும்போதும், போஜனம் புசிக்கும் போதும் பேசுகிறவர்கள், சூரியோதயத்திலும் அஸ்தமனத்திலும் தூங்கினபேர்கள் தாய் தந்தை, தமையன், தமக்கை, குரு, தெய்வம் இவர்களைப் பூசித்து வணங்காதபேர்கள், கர்ப்பஸ்திரீயுடன் கலந்தவர்கள், வடக்கிலு மேற்கிலுந் தலைவைத்துப் படுத்தவர்கள், கீர்வாணமாய்ப் புணர்பவர்கள், ஆலமரத்துடனும் அரசமரத்துடனுஞ் சாய்ந்து பழவர்க்கம் சாப்பிட்டவர்கள், மூக்கிலே வேர்த்த வேர்வை நாக்கிலே விழுத்தக்கதாக அன்னம் புசித்தவர்கள், இடக்கையிலுப்புவைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டவர்கள், இடக் கரத்தாலுப்பு முதலியவற்றை வைத்தவர்கள், இரவில் தயிர் பருகினவர்கள், இரவில் கீரை முதலிய இலைக்கறி அருந்தினவர்கள், நல்ல பதார்த்தங்கிடைத்தால் அதை நான்கு பேருடன் பகுத்துண்ணாமல் தாங்கள் மாத்திரம் தின்றவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் பல வியாதியினாலும் விசனத்தினாலும் விரைவில் மாண மடைவார்கள்.

மேலும் ஒருவன் தன் கையிற்றிடைத்த அருமைப் பதார்த்தத்தை யாவரேனுங் கண்டால் அவர்களுக்குங் கொடுத்து சாப்பிடாவிட்டாலும், தன்மட்டி லொருவிதமும், வந்த விருந்தினருக் கொருவிதமுமாய்ச் சாப்பாடுந் தாம்பூலமு மளித்தாலும், நெய், பால், தயிர், பாயசம், வடை, அப்பம், சகியன் இவை முதலிய உருசியான பண்டங்களையும், பதார்த்தங்களையுந் தாய்தந்தை முதலிய பந்துக்களோடும், பாதேசிகளோடுஞ் சாப்பிடாமல் ஒண்டியாய்ச் சாப்பிட்டாலும், நோயும், வறுமையு முண்டாகி ஆயுள் குறையும், பொல்லாத காரியங்களை ஒருவன் செய்தால் அதைப் பார்க்கலாகாது. நம்மால் தடைபடாக் காரியங்களைக் கண்டு ஐயோ பாவமென்று இரக்கப்படலாகாது. நம்மால் நிறுத்தப்படுங் காரியமாயிருந்தால் இரக்க மடைந்து நிறுத்தாம லிருக்கக்கூடாது. பார்க்கின்றவர்கள் தருமவா னென்று மெச்சுகிறதற்காகப் பரிதாபப் படலாகாது. சூரியனுடைய சாரதியை நோக்கலாகாது. அமாவாசை, பர்வம், கிரணகாலம் இப்பேர்ப்பட்ட விசேஷநாளிலன்றி மற்றக்காலத்திற் சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணலாகாது. தென்புலத்தாருக்குத் திதி முதலிய

பூஜை பகலுக்குமேல் ராத்திரிகளிற் செய்யப்படாது. தன்பிள்ளையைத் தம்பியைப்போல் காப்பாற்றவேண்டும். தமையனைத் தந்தையென்றெண்ணிச் சிந்திக்க வேண்டும். இப்படி செய்யாமல் வேறு சிந்தை கொண்டு மாறுபடலாகாது. இவைகளெல்லாம் அசுபமான காரியத்தைவிளைத்து ஆபுளைக்குறைக்கும். அப்பா தருமன்தன இப்போது நான் சொன்னதெல்லாம் விட்டு என்மையாக நடந்தவர்கள் சுகமடைந்து, துன்ப மிடைந்து, ஆயுள் வளர்த்து அஷ்டைஸ் வரியத்தையும் ஆயுராரோக்கியத்தையும் அநுபவித்து, கடைசியில் நற்கதி சேருவார்கள். ஆசார முதலிய நற்கருமங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு உபசரித்து அன்னங் கொடுப்பவர்கள் நல்ல வழி பெறுவார்கள். தானங்களில் அன்னதானம் பெரிது. அதன் பயனையாரெடுத்துச் சொல்லுவார்கள். அந்தத் தருமம் உனக்கே கிடைத்திருக்கின்றது. அதைக்குறித்து நான் பேச வேண்டியதில்லை. இன்னமும் நீ கேட்கவேண்டியதைக் கேள்—என்று பிஷ்மர் சொல்ல, தருமபுத்திரர் சந்தோஷித்து “சுவாமி! விரதங்களை பிராம்மணரும், க்ஷத்திரியரும் அநுசரிக்கவேண்டுமென்று பெரியோர்கள் பேசியிருக்கின்றார்களே, மற்ற இரண்டு வருணத்தாரும் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தென்ன?” என்று வினவினார். பரதகுலம் விரதம் பெறும்படியாக வந்துற்பவித்த பாண்டு புத்திரனுக்கு ஆண்டவனாகிய ஞானவரோதய பிஷ்மர் அருளிச் செய்கின்றார்.

நான்கு வருணத்தினர்க்கும் விரதவிதி கூறுதல்

ஓ தரும வேந்தனே! வேதமோதிய வேதியர் சாந்திராயன முதலிய விரதங்கள் தங்களாசை தீரும்படியாக ஜலபான முதலிய வைகளில்லாமல் மூன்றுவருஷ முறைமையா யிருக்கலாம். அரசர் ஒருபட்சம், ஒருவாரம், இந்தமட்டும் உபவாசமிருந்து போற்றலாம். வைசியருஞ் சூத்திரரும் விரதமிருக்க வேண்டுமென்றால், நான்கு நாள் மூன்றுநாள் உபவாசமிருக்கலாம். அதன்பேரில் அதிகமாய் ஆசைகொண்டிருந்தாற் குற்றமுண்டாம்; விரதபங்கம் வரும். யாவனொருவன் இந்தப்பிரகாரஞ் சரீரத்தை வருத்தி இரத்தஞ் சுண்டத்தக்கதாக உபவாசவிரத மிருக்கின்றானே அவனுக்கு இராக் காலத்தில் மூடிய இருள் சூரியன் சுடரைக்கண்டு மறைந்து போவது போல் அக்ஞான நீங்கி சுக்ஞானந் துலங்கி, பிறவியும் போய்ப் புண்ணியகதி பெறலாகும். ஓ முரசக்கொடியுடைய மூர்த் தண்ணியனே! இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள பேர்கள் கடைத் தேறவ

தற்கு அநேகவிரத முதலிய அனுஷ்டிப்புக்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அநேகம்பேர் அனுஷ்டித்தும் வருகின்றார்கள். இவ்விரதாதிக ள்னைத்தையும் ஸர்வவல்லமையும் பெற்று, கல்விகள்கற்று, மூவாசையற்றிருக்கின்ற மூர்த்திகள் பேசியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பேசியிருக்கின்ற நூல்களில் இப்பேர்ப்பட்ட விரதங்க ளிழைப்பதைப் பார்க்கிலும், ஆன்மாக்களுக்கு வேறொன்று மாதாவில்லை. பென் றுரைத்திருக்கின்றனர்—என்று பிஷ்மருரைத்ததைத் தருமராஜன் கேட்டு, “ஓ ஆகியே! பூமியிலுண்டான மனிதகோடிகள் தீவினைகள் செய்து பாவிகளானால், இந்த மேலான புருடஜனனம் போய் அஃறிணையான மிருகாதி ரூபங்கள் வருமென்று விளம்புகின்றார்கள், அதனது விவரமென்ன” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

உயர்திணைப்பாலார் அஃறிணைப்பாலர்களாதற்

கேது கூறுதல்

அப்பா மெய்விரதனே! தாய், தந்தை, தமையன், குருதெய்வம், இவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்கள் அளவில்லா தனவாம். அப்படிக்குச் செய்யாமல் தீங்கு புரிவதற்குத் திசைமுகனும் பயப்படுவான். மற்ற ஏழை எளியோர்க்கட்கும் பொல்லாங்கு பண்ணலாகாது? ஒருவேளை இவர்கள்பால் தனக்குக் குற்றங் குறைகள் நேரிட்டால், ஆசாரியரிடத்திற் சொல்லிப் பரிசாரம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். மேற்கூறிய தாய்தந்தை முதலியோர்க்குப் பிழை செய்தால், ஈசனாலுந் தீர்க்க இயலாது. அதற்குப் பரிசாரமுமில்லை. அவர்களுடைய திருவடியே அடைக்கலம். மேலும் மடம், சத்திரம், மசானம், கோவில், இவைகளுக் கமைத்திருக்கின்ற பொருள்களைக் கவருவாராகில், பூததேகம் விழுதிற பரியத்தம் பொல்லாத துன்பத் துழன்றும், தேகத்தடித்து வெடித்து ஆன்மாவீண்டு, மறுபிறப்பில் எலியாய், பெருச்சாளியாய், திப்பிவண்டாய், காட்டுப் பன்றியாய்ப் பிறந்து, வெகுநாளிலேந்து கிலேசித்து, அந்த ஜன்மங்கள் போய்ப் பின்னும், நாயாய், நரியாய், பேயாய்ப், புழுவாய் ஒழிவில்லாமற் பிறந்து, ஞானமறந்து, சுகத்துறந்து துக்கஞ் சிறந்து உழலுவார்கள். ஒருவன் பெண்சாதிமேல் மற்றொருவன் ஆசைப்பட்டாலும், அவனை யெடுத்துக்கொண்டாலும், கழுக்கள் முதலிய பட்சிகளாய்க் குறையுடன் பறந்து, இரைகிடையாம லலைந்து வருத்தமடைய வேண்டிவரும். தாம் வழிபடற்குரிய சமயத்தை

விட்டு மற்றொரு சமயத்தை வாஞ்சித்தவரும் தேவதையைப் பூசித்து வைவத்தியம் வைக்காமற் போனபேர்களும், தெய்வங்களைத் தொழுது பிதிர்க்கடன் மறந்தவரும், தாய்தந்தையைப் போற்றாதவரும், அண்டங்காக்கைப் பிறப்பிலமுந்தி ஆவென்றுகதறி, தின்பண்டங்களைத் தின்ன நிலையில்லாமலையே நேரிடும். தனக்கு மூத்தவளை, மனநடுங்கப் பேசி வஞ்சித்தவர்கள் கொக்கு, நாரை இவைமுதலிய பட்சியுந்கொண்டு மகாபாவமடைந்து மயங்குவதாகும். பிராமணனை யடித்தவர்கள், திட்டினவர்கள், கோபமாய்க் கடுமை காட்டிப்பேசிய பேர்கள், இவர்கள் யாவரும் வெளவாலாய்ப் பிறந்து, வாயினுற்றின்று வாயினுற் கக்கி, தலைகீழாய் நின்று தனிநரகஞ்சேர நேரிடும். வழிகளிற்போகிறவர்களை அடித்துப் பிடித்து, ஆயுதங்களாற் குத்தியும் வெட்டியும் அவர்களிடத்தி லுள்ள பொருளைப் பறித்தவர்கள், கோவேறு கழுதை யாகிக் குன்றித்திரிவார்கள். ஸ்திரீஹத்தி, சிசுஹத்தி, பிராமண ஹத்தி, இவை செய்தவர்கள், பறப்பருந்தாய்ப் பிறந்து நரகமெத் தனையோ அத்தனையிலு நாளுமூழ்கிக் கிடப்பார்கள்.

அன்றியும், அன்னம், கறி, காய், பால், தயிர் இவைகளைப் பின்னம் பண்ணினவர்கள், தேவாராதனை செய்வதற்கு முன்னே தின்றபேர்கள், ஆயுதமில்லாத பேரைச் சண்டையிட்டுக் கொன்ற பேர்கள் ஆகிய இவர்கள் ஜலசரமாய்ப் புழுத்துச் சஞ்சலப் படுவார்கள். இரும்பை, பொன்னை, வெள்ளியை, இன்னுமுள்ள லோகங்களை மறைத்தபேர்கள், தூங்கு, கோட்டான், ஆந்தை இவை முதலாகிய குரூரஜன்மங்களெடுத்துக் குறைந்து நிறைந்த நரகத்தில் மிதப்பார்கள். அடைக்கலப்பொருளை அபகரித்தபேர்களும், அண்டின பேரைக் கண்டித்து விண்டவர்களும், சண்டாளராகி நித்திக்கப் பட்டு, வருணபாச பந்திப்பி லகப்படுவார்கள். பரிமள திரவியத்தை அபகரித்தவர்கள் மூஞ்சூறைய்ப் பிறந்து, தூர்க்கந்தமாய் காற்ற் மெடுத்துச் சோம்பித்திரிவார்கள். ஸ்திரீ ஜனங்கள் இப்பேர்ப்பட்ட பாவங்களிழைத்தால், அவர்களும் இப்போதுரைத்த பிறவிகளிற் பிறந்து ஏங்கி மயங்குவார்கள். இத்தருமங்கள் எவர்களுக்கும் பிடிபடாது. நானறிந்தமட்டுஞ் சொன்னேன். இன்னுமனைக முண்டு. அவையனைத்தையுந் தரும சாத்திரங்களினால் ஆத்திரப் படாமற் பார்த்துக்கொள்ளலாம்—என்று பிஷ்மா சொல்லவுந் தருமராஜன் மதி நிறைந்த மகிழ்வடைந்து, பாட்டனுக்கு வாட்டந்

தீர்த்துக் கூட்டமான முனிவருடன் வணங்கி, “ஐயா! அடியேன் மனதிற குறையில்லாமற் கேட்டுக்கொண்டேன். இன்னுமொரு சந்தேக மென்னுளத்திலிருக்கின்றது. அஃதியாதெனில் மாம்ஸம் புசிப்பதும் ஜீவஹிம்சை செய்வதும் மகாபாவமென்று மகத்து களுரைத்திருக்கின்றார்கள். இன்னுஞ் சில நூலோர் புசிக்கலா மென்றும் உரைத்திருக்கின்றார்கள். அதன் உண்மையென்ன? இராஜர்கள் வேட்டைபோய் மிருகங்களைக் கொல்லுகின்றார்கள்; அதைச் சமைத்து மெல்லுகின்றார்கள். வேடர்கள் குலவிருதாய்க் கொல்லுகிறார்கள்; ஜீவனஞ் செய்கிறார்கள். பிரமக்ஞான வேத வக்தாக்கள் பசுக்களை வதைத்து டாகம் பண்ணிப் பரிந்து அருந்தி விருந்திகின்றார்கள்; சாஸ்திரங்களை வகுத்த மகாரிஷிகள் யாவரும் மாமிசத்துடன் அன்னமருந்துகின்றார்கள். சில்லறைத் தெய்வங்களுக்குத் திருப்தி செய்விக்கிறார்கள். பிதிர்பூசை, விரதம், ணோன்பு இவைமுதலியன செய்யும்பட்சத்தில் ஊனுடன் உபசரிக் கும்படியாய்ப் பிரகரண மிருக்கிறதோ? இவைகளுக்கெல்லாம் பாப முண்டோ? இல்லையோ? எனக்கொன்றுக் தோன்றவில்லை. ஆதலா் விவைகளி் லெனக்குத் தோற்றமுண்டாகத் திருவாய்மலர வேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

கொலையும்புலையுந் தவிர்தலைப்பற்றிக் கூறுதல்

அப்பா தருமநந்தனா! உலகத்தில் தருமங்களுக்கு அளவில்லை. எல்லாக் தருமங்களுக்கும் பிரதானமானது விரதம். விரதங்க ளெல்லாவற்றிலு முயர்ந்தது கொல்லாவிரதம். இதுதான் தருமங் களுக்குத் தலையாகும். ஜீவஹிம்சை செய்யில் அது பாபத்திற்கு வேராகும். இப்பால் நான் சொல்லவேண்டியதில்லை. இக்கொலை யாதகம் நான்குவழிகளில் வரும். அதாவது, மனத்தினினைத் தாலும், வாக்காலுரைத்தாலும், புரளல், தேய்த்தல், டேத்தல், தின்னல் என்னுமிவைகளைத் தேகத்தால் டேத்தினாலும் கொலைப் பாவம் வரும். மனோவாக்குக் காயங்களினால் வருகிற பாவபிவைதான். இவைகளில் னன்மை தீமை யறிந்த பேரறிவுடையோர் தங்கள் ராவின் ருசிக்காக இதரவுயிர்களின் மாமிசத்தை நாடிப்பொரித்து அவித்துப் புகைத்துச் சமைத்துப் புசிப்பது பெரும்பாவத்திலும் பாவம். இந்த மாமிசப்புசிப்பால் தங்கள் அற்பவுடல் பருக்கவும் பலக்கவும், பாரிக்கவும், பூரிக்கவும், கொழுக்கவும் தழைக்கவு் றினைத்து மகிழ்வதை நீக்கிவிடுவாராகில், அவர்களிடத்தில் நிலைத்து நெடுநா

ணீங்காப் பாவமும் நீங்கும். ஒருயிரை ஒருவராற் கொல்வித்துத் தின்றாலும், தானே செய்வதனாண்டான கொடும்பாவமேயாம். விலைகொடுத்து வாங்கினால் எப்படி பாவம் வருமென்றாலே யாவருங் கிரயத்திற்கு வாங்காவிட்டால் எவர்களு முயிரை மாய்க்க மாட்டார்கள். அவர்கள் கொலைக்கு மூலம் மாம்சம் சாப்பிடுகிற பேர்களேயாம். ஆதலால், ஊன் புசிப்பதை ஒழிப்பது விரதம். (நோன்பென்பது கொன்றுதின்றாமை.) என்றும் (விலங்கிற்கும் புள்ளிற்குங் காடே புலன்கெட்ட, புல்லறிவாளர் வயிறு.) என்றும் 'கொல்லான் புலால் மறுத்தானைக் கைகூப்பி, எல்லாவுயிருந் தொழும்.)' என்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்ற இப்பேர்ப்பட்ட சாஸ்திரப் பழக்கத்தினாலும், சாதுக்களின் வழக்கத்தினாலும் விவேக சகாயத் தினாலும் வெறுத்து விட்டால், மறுத்தும், வேறொரு தருமம் வகுக்க வேண்டியிராது. நம்மைப்போ லுயிரென்றும், நாதவிந்து சகித மென்றும், பசுபதிகாதன் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருப்ப தென்றும் பட்சம்வைத்து, ஜீவகாருணிய இம்சைவைத்து, கண்டமட்டிற் கண்டருசியென்றும் அப்பாற் றிப்பியென்றும், அறிவாலறிந்து வெறுத்துவிட்டால், புலால் மறுத்தலென்னும் விதியை விதித்த மகாபுருட ராவார்கள். மேலும் ஜனனங்கள் தோறுஞ் சைவம் வருமாகில் நல்வினைப்பயனே, இந்த ஜன்ம முதலேனுநாடி நடத் தினாற் பெரிய பிரயோசனமாகும். புன்மையான புலால் மறுத்த பேர்கள் நால்வகைப் பிறப்பில் எழுவகைத் தோற்றமாகிய எண் பத்து நாலுலட்சம் யோனிபேதங்கள் யாவுங்கடந்து, பிறவிசா கரத்தையும் நீக்கிக் கரையேறி, சத்கிர்த்தியங்களாகிய எக்கியங்க ளெல்லாம் முக்கியமாகப் பண்ணிய பயனைப் பார்க்கிலுங் கண்ணிய மான பயனைப் பெறுவார்கள். கொலை பிறவிக்கு வித்து, ஊன் உயிருக்கு நாகச்சுமை. இவ்வுனுண்ட உடல் முடிவில் நரிக்கும், நாய்க்கும், கழுகுக்கும், காக்கைக்கும் பொதிச்சோறு. இதனை நீ உணர்வாய்—என்று அன்புடன் சொல்லிய பிஷ்மரைத் தரும ராஜன் தொழுது, ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந் தழுது இருகரத்தை யுஞ் கிரத்திலேற்றி, இதுகாறு மிதை யறியாது பழுது நடந்தேனே பாவி யெனென்று பாட்டனைப் பணிந்து, “ஐயா! தென்புலத்தாருக் குத் திருப்தியாகச் செய்யும் மாம்ச பட்சணமார்க்கமென்ன?” என அதற்குச் சந்தனுகுமாரர் சாற்றுகின்றார்.

ஓ சந்திரகுலாதிபனே! யாக எக்ஞ கிருதுக்களுக்கு ஜீவன் களுடைய வபையெடுத்து மந்திரங்களில் ஓபம்புரிந்து தேவதை

களுக்கு அக்கினிமுன்னிலையில் திருப்தி பண்ணிவிட்டுச் சிந்தை களிப்ப தாகையால், அந்தத் தோஷம் அவ்வழியாய் விலகிப்போம். பிதிர்களுக்கும் அவ்வாறே வேதமந்திர விதிப்படிக்கு நிவேதனம் பண்ணலாகும். குடிகளிடம் பயிர்முதலிய உயிர்களுக்குந், தவசிகளுக்கும், இடையூறில்லாமல் வேட்டையாடுவது வேந்தருக்கு முறைமை. ஆதலாலதிற்பழிப்பாவமில்லை. வேடர்கள் குலாசார தருமத்தைக்கொண்டு தரிவதினாற் குற்றமில்லை. சாக்தேயமென்னுஞ் சமயமொன்று அதி லதர்வணவேதப் பகுப்பினால் யாமனை நூலின்படி யந்திரமந்திர சம்பந்தமான தேவதைகளுக்குப் பிரார்த்தனைசெய்து பசியிடுவது. அப்பலி மந்திர தேவதார்ப்பணமாம். அதிலும் வழக்கில்லை; வேதத்தில் விதித்த விதிவழி நடப்பார்க்கு வேதனை இல்லை. அநித்திய தேகத்தைப் போஷிக்கு நிமித்தம் ஓராத்மாவை அநித்தியஞ்செய்தால், அறிவாலறிந்த அக்கிரமமென்று அந்தகன் தண்டிப்பார். (முற்பகை செய்தாற் பிற்பகை விளையும்) என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, எவனெந்தவுயிரை எவ்வாறு கொன்றானோ, அவனை அந்தவுயிர் அவ்வாறு மறுஜனனமெடுத்துவந்து கொல்லும். இது வேதாகமத்தில் உயிர்வதைப் பிரகரணத்திற் சொல்லும். ஆதலால், யாரும் பழிக்குடன்படலாகாது. தெரிந்தவரென்பவர் சகல ஜீவன்களையுந் தன்னைப்போல் நினைந்து பரிந்தவரல்லவோ? நற்கதிவேண்டினபேர் நாற்றமுள்ள ஊனை மறுப்பார்கள். துறக்கி விரும்பினோர் உயிர்வதைத் துண்பார்கள். மேலான தவத்தைச்செய்து வேள்வி முடித்தவர்களாலும், உயிர்வதைச் சம்பந்தம் ஊனருந்தும் விருப்பினாற் கஞ்சித்து வருமாகில், அது துன்பப்படுத்தி நரகத்தூரவிலை தள்ளும். அப்பால் தலையெடுக்க மாட்டார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட பொல்லாங்கான காரியமென்றெண்ணியே எல்லாந் துறந்த பெரியோர் உயிரெல்லாந் தாமென் றிருந்தார்கள்.

இவையன்றியும், பூமியிலே தோன்றிய இலகாய் கறிமுதலிய பதார்த்தங்களும் ஜீவன்கள்தானே என்றால், மச்சமுதலிய மாம்சங்களைப்போற் காய்கறி பதார்த்தங்களைச் சொல்லப்போகா. மாக்கறிகளுக்குச் சீவனுண்டா யிருந்தாலும் அவை ஓரறிவுடையன. மற்றவைகளோவெனில், ஈரறிவு, மூவறிவு, நான்கறிவுடையன. மேலும், இவைகளுக்கு அவயவங்களேற்பட்டிருக்கின்றன. இலை காய்கறிகளுக்கு மூக்கு, நாக்கு, முதலிய அவயவமில்லை. இரத்தமாம்ச

கக்கிலசுரோணிதமில்லை. ஊன்றண்ணீ ரொன்றுமாத் திர முண்டு. அதுவும் வெப்பு நீராம். அவைகளை அறுக்கும்போதும் பிடுங்கும் போதும், பறிக்கும்போதும், முறிக்கும்போதும், தறிக்கும்போதும், பதைபதைப்பு துடிதுடிப்பு முதலிய வருத்தங்களில்லை. சிவப்பு ரத்தம் பரவலுமில்லை. உபத்திரவமும்மில்லை. இவ்விலைகாய்கறி முதலிய வஸ்துக்கள் தேவதா யோக்கியமென்று வேதங்களில் விரும்பியிருப்பது. இந்த வஸ்துக்களெல்லாம் தெய்வப் பிரீதி யென்று தெரிந்தே யிருக்கிறது. எல்லாம் ஈச்வரார்ப்பணமென்று பறித்தாற் பாயுமில்லை. சகல பூதாதிகளிலுஞ் சர்வவஸ்வரர் ஸாந்தித் தியமானதால் நானென்றும் நீயென்றும் அவனென்றும் இவனென்றும் உவனென்றும், பேசுவ தற்றிருக்கின்ற அத்துவிதியாகிச் சகல முகாசமாயிருப்பவர்களுக்கும், காய்கறிகளிலேயுஞ் ஜீவனுண் டென்று சிந்திப்பது தருமம். ஆனால் மற்றையர் சமையற் செய்து கொடுத்தால் ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணிச் சாப்பிடலாம். இவரல்லாத பேர்கள் மாம்ஸத்தை ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணினாலும், வருந்தித் தொழுது அழுதாலும் உயிர்வதைவிடாது. பாபம் நீங்காது. அதே னெனில், உதிரமாம்ஸ சம்பந்த முடையது உடல. எல்லா மிருகங் களும் எல்லாப்பகழிகளும் எல்லாஜல சரங்களும் உதிரம் நிணம் கொழுமை நெய்ப்பசை, இவைமுதலிய உள்ளன. தன் பெரிய தேகத்தில் ஒரு சிறியமுள் தைத்தால் துன்பமும் துயரமும் பிரயாசமும் தெரிகின்றனவல்லவா! அஃதறிந்திருந்துத் தன்னைப் போல் தாதுக்களுடன் சேர்ந்த உயிர்ப்பிராணியைப் புசிக்க அறுக்கத் துணிவது; அநியாயம் ஹரி ஹரி அந்தக் கொடுமையை நானென் னென் நெடுத்துரைப்பேன். தன்தன் பிள்ளைகுட்டிகள் தரையில் வீழ்ந்தால், காயமானால், இரத்தங்கண்டால், வியாதி நேரிட்டால் உடனே தங்களுள்ளமு முடலும் பதைபதைக் கின்றதைப் போற் பாராமல் தாங்கள் வல்லுயிரென்றும் அவைகள் புல்லுயிரென்றும் மனம்பொருந்திக் கொல்வது தருமமா? மகாபாவமென்று பார்த் தும் பாராமற் செய்கின்றவர்களுடைய வம்சம், ஆயுசு, செல்வம் இவையாவும் பாழ்பட்டுப்போம். ஐயோ, இந்தருசியைப் பெரிதா யெண்ணிப் பசியைப் பரிகரிக்கின்றார்களே இதனாற் பாபவசிபெரிதா யிருக்கிறதே. யோக்கியமான உயர்ந்த பிறப்பிற் கல்விஞானமுள்ள மானிட யாக்கையில் வந்தும், சண்டாளத்துவம் பெறுகிறார்களே! பூததையை, பச்சாததாபம், ஈவு, இரக்கம் இவையிலல்லாத பேர்களை மனிதரென்று மதித்த யேருக்கு மாளாத்துன்பமு மீளாநாகமு

முண்டாமன்றோ ? புலால்மறுத்துப் பெரியோராகித் தவம்புரிந்து
மோட்ச மடைந்த சாதுக்களாகிய ஜீவன்முத்தர் அநேகருண்டு. அப்
பேர்ப்பட்ட உத்தமர்களை எல்லா உயிருங் கைகூப்பி வணங்கும்.
ஜீவ இம்சையை விடுத்தோர் சுகப்பிரமம் போலாவார்கள்.

ஓ தருமந்தனா! பூர்வம் இவ்வுலகமெல்லாம் ஒருகுடையி
லாண்ட சுவாயம்பு மது மாற்கண்டேயரை வணங்கி, புலால்
மறுத்தலைக் குறித்துக் கேட்டார். அம்மாற்கண்டேயர் இப்போது
நானுனக்குச் சொல்லிவந்த பிரகாரமே சொன்னார். இன்னு
மனைகம் பெரியோர்களு மிதைப்பற்றி வெகுவாய்ப் பேசி யிருக்கின்
றார்கள். ஆதலாற் புலாலை மறுக்கவேண்டும். அதனால் ஆயுள், செல்
வம், கீர்த்தி, இவை முதலிய வணுகி முடிவில் மோட்சமுமுண்டாம்.
மனிதஜன்மத்திற் பிறந்தும் இரக்கப் படாமல் ஊன்புசிக்க விரும்பிய
பேர்கள், இராக்கூச கிர்த்தியத்தி லிருந்து நாசமுறுவார்கள். பூர்வத்
தேவர்கள் பெரும்பாவமென் றறிந்து, வேதாகமங்களினற் றெறிந்து
புலால் மறுத்தார்கள். அப்பால் இராக்கதரை வென்று ஜயம் பெற்
றார்கள். அந்த மாம்சத்தை நீக்கிய லாபம் உடனே சத்துரு
ஜயத்தை உண்டாகச் செய்தது. அதனால் தேவர்கள் விசாரந்
தீர்ந்து சுகமடைந்தார்கள். ஆகைபால், தானமும், தவமும், தரும
மும், தியானமும், வேள்வியும், ஞானமும், கல்வியும், நற்கருமமு
மாகிய இவைகளை நாளும் விடாதிற்று மவர்க்கு, ஊன் உரிசை
தேடி உயிர்வதைசெய் துண்ணாத்தே அங்கமாகும். அவரங்கத் தங்க
மாகும். மேலும், ஒருவேளை மாம்சத்தினைத் தலனும், நூறுவருடந்
தவம்பண்ணிய பலனுஞ் சரியாகும். இன்னுஞ் சொல்லா நின்ற
யாகாதி கிருதுக்களும், விரதாதி றோன்பாதிகளும் புரிந்து, புண்ணிய
மெல்லாங் கிடைத்து, சத்தியலோகம் புருத்து நித்தியமா யிருப்பார்
கள். சகாச்சக்ரவர்த்தியும், நளச்சக்ரவர்த்தியும், பகோதனும்
மேலான ராஜராஜர்களும் ஊனை வெறுத்து, உண்மையான உலகத்
தைப் பெற்றார்கள். சிலபேர்கள் மாம்ஸத்தைவிட மாட்டாமல், அம்
மகாபாவந் தீரத்தக்கதாய் வருடத்திற் புரட்டாசி, கார்த்திகை, தை,
சித்திரை இந்த நான்கு மாதமும்விட்டு மற்ற மாதங்களில் மாம்ஸம்
அருந்துவார்கள். இவ்வாறு அனுஷ்டித்து வந்தாலு நல்லகதி கிடைக்
கும். இப்பேர்ப்பட்ட பெருமையை யுடையது புலால் மறுத்தலாகிய
விரதம். ஒருநாள் விட்டாலும் அதற்குண்டாகிய பலனை அனுப
விக்கலாம்—என்று ஜிதேந்திரியரும் ஜீவன்முத்தருமாகிய பிஷ்மர்

சொல்ல, அதைத் தருமராஜன் கேட்டு, “சுவாமி? இவ்வுலகத்தில் நல்லமணமுந் திவ்விய குணமுமுள்ள காய் இலை பதார்த்தங்களிருக்க கவிச்சம் நாற்றமுமுள்ள ஊனைப் புசிப்பானேன்! இதனென்ன பயன்?” என்று கேட்கக் கங்காபுத்திரர், சொல்லுகின்றார்.

ஒ கருமக்கடலைக் கடந்த தருமராஜனே, இப்பூமண்டலத்தில் அக்ஞானத்தி லாழ்த்திருக்கின்ற அறிவீனர் உடம்பு கொழுத்துத் தழைத்துப் பருக்கவேண்டு மென்று சதாகாலமும் மாம்ஸத்தைத் தின்று ஸ்திரீவிடயக்குளங்களில் வீழ்த்து மூழ்கி யெழுந்து, மூச்சுத் திணி, பாபம்வருகின்ற பழிப்பை யுணராமற் கெட்டுப்போய் நரகத் தில் விழுவார்கள். எப்படியானாலும் புசிப்பதும் போகிப்பதும் பிர தானமென் றெண்ணுகிற பேர்கள் நரகத்திற்கு நாணமற் கொழுத்த நிணத்தைத் தின்பார்கள். போகத்தையும், புசிப்பையும் பொருளாய் நினையாதவர்கள், ஊனைத்தின்னாமல் உயர்த்தபதம் பெறுவார்கள். புலாலைத் தின்கொண்டிருப்பவன் அதனை மறுக்கவேண்டு மென் றுற் கொஞ்சத்திற் பொருந்தாது. ஒருவராலு முடியாது. முடிந்தா லருமைதான். பிறவிவேறுத்துப் பேராணந்த மடைந்த மோட்சத் திற்குச் சமீபித்தவர்கள், ஊனை வெறுக்க உடன்படுவார்கள். தனக் குத்தானே சம்பவிக்கும். தான் கெட்டுப்போனாலுந் தன்னுடைய குடும்பத்தையுஞ் சந்ததியையுஞ் கொல்லாவிரதத்திற் காத்துக் கொள்வது எல்லாத்தவத்திலு மேலான தவமென்று சகலவேதாகம புராண சாத்திரங்களெல்லா முறைபடுகின்ற தல்லாமல், குற்ற மற்ற பரிசுத்தமாகிய நின்மல மனசையுடைய அகத்தியரு மளவற்ற நூல்களில் முன் விதித்திருக்கின்றார். அஃதென்ன வென்றால், வேலாளிகளாகிய அரசர்கள் வேட்டையாடித் துஷ்டமிருகங்களைக் கொன்று சிவயோகிகளாகிய தபசிகள் ரட்சித்துக் காக்கவேண்டிய கடமையாதலால், அவர்கள் கொல்லலுமாம், அதையவர்கள் புசித் தலுமாம். கொன்றமையால் தின்றமையே யதற்குத் தண்டனை யாகும். இது சுருதிப்பிரமாணம். அசுத்த அயோக்கியரானாலும் இவ்வொன்றை மாத்திரம் புசியாமல் விட்டவர்கள் மாசற்றபெரியோ ராவார்கள்; இடையூறடையார்கள். இவர்களைவிடப் புனிதர் எங்கு மிரார். மோட்சத்திற்கு அருளுடைமையே முதன்மையாகும். இரக்கமில்லாத பேருக்கு எதுவும் பனியாது. புலாலை விட்டுவிட வேண்டுமென்று நினைத்தாலும் போதும். அப்படியே தள்ளி விட்டாலு ளல்லது. அன்றைக்கே தீவினையற்றுப்போம். சாஸ்திரர் தெரிந்துத் தெரியாதவர்போற் தின்பது கொடிய பாவம்.

ஐயோ, தமக்கு நேரிட்ட வினையைப் போக்கிக் கொள்ளவே வகைதெரியாம விருக்க, சும்மாவிருக்கிற ஆட்டை, மாட்டை, கோழியை, குருவியை அடித்துத் தின்பதில் தாமடையப் போகிற மாணம் போய்விடுமா? கொலைசெய்துண்ணுங் கொடியோரைக் கண்டாலும், பேசினாலும், நேசித்தாலும், விசுவாசித்தாலும், அவர்களுடைய நிழல்பட்டாலும் பாவமாம். எல்லா வுபிரமொன்றென்று எவர்கள் நினைப்பவர்களோ, அவர்கள் நித்தியமான சத்திய உலகத்திற் சந்துஷ்டியா யிருப்பார்கள். எல்லா உபிரையுங் காலமறிந்து கொல்லுவதற்கு எமனெருவன் ஏற்பட்டிருக்கின்றான். அவனுக்கு மேல் நிற்பட்சமாய் உயிர்வதை செய்கிற பாவிகளும், தின்கிற லோபிகளும், தங்களைத் தாங்கள் பட்சிக்கிற சண்டாளராய் அநுநாகத்திலழுந்தி, பின்னும்பிறந்து, பெருநாகத்தி லாழ்ந்து, பின்னும் பிறந்து மீட்டு மிறந்து, மறுபடியும் பிறந்து, இதுவே வேலையாய் நின்றலைவார்கள். அவர்கள் செய்த கொலையோ, பழிக்குப் பழிகொடுத்து, வருவழிகெடுத்து அநேக பாடுபடுத்தும். என்றைக்கு உயிர்க்கொலை செய்வதையும் ஊனுண்பதையும் விடுகின்றார்களோ, அன்றைக்கே அருளென்பது தழைக்கும். அன்பென்பது முளைக்கும். ஆத்மபரிபாகமாகத்தக்க வேற்றுருவங்கொண்டு குருவருளுண்டாகி, தேர்ச்சியும், ஆட்சியும், காட்சியும், பெறுவார்கள். உயிர்க்கொலைபினாலுங்கோபம், லோபம், கடுஞ்சொல், பைத்தியம். ரோகம், வயிற்றெரிவு, கண்ணெரிவு, காலெரிவு, கையெரிவு, எரிசுன்மம், பீனிசாதிக்கள், தலைகுற்றல், தேகநெக்கம், தலையாட்டம், கண்ணீரோட்டம், பதைத்துக்கொள்ளாங்கிலி, உதைத்துக்கொள்ளும் வலி, சுவாசகாசம், இவைகள் முதலிய துர்விபாதிகளெல்லாம் ஜன்மங்கள்தோறும் வரும். முன் ஜன்மத்திலும் இந்தஜன்மத்திலுமிது ஊன் தேகமாதலால், ஊனைவிரும்பும். ஞானகுனியத்தினற் சடபதார்த்தமாகிய இலை காய் கறிகளை இச்சிப்பதில்லை. இதைப்படித் தறிவதற்கு விவேகமும், ஆசாரமுறைமையும் ஆசாரியனுதவியும் யோக்கியமான குலமும் ஒழுக்கமுமிருந்து உதவியானால் மகாசுத்தமாகும்” என்று பிஷ்மர் சொல்ல, இவை யனைத்தையுங் கேட்ட தருமராஜன் மனத்திடுக்கிட்டுப் பயமடைந்து, இனி நாயிர்தப் புலாலை விட்டுவிட்டு நற்கதியடைய வேண்டுமென்றுசங்கல்பம் பண்ணிக்கொண்டு, பாட்டனுக்குத் தெண்டனிட்டு “ஓ ஒப்பில்லாத உண்மையுடைய உத்தமனே! சகல வுபிரமும் வதையத் தக்கதாக யுத்த முகத்தில் கொல்லுகிறார்களே அவர்களுக்கு எப்படி கதிவரும்? பாபமில்லாமற் போகுமா?” என்று கேட்கவு மதற்கு முதியகுரவன் மொழிகின்றார்.

சமார்க்களக் கொலையைப்பற்றிக் கூறிய ஓர்

கிருமியின் கதை

அப்பா என்மகன்வழித் தோன்றலே! பிரகாசம் பொருந்திய தேஜஸுடையவரும், வேதங்களைச் சிக்கறுத்து விவரமாய்ப் பிரித்த தவரும், தெய்வத்தன்மை பெற்றவருமாவர் நமது வேதவியாசர். இவர் பூர்வம் ஓர் ஆரணியத்தில் தபசுசெய்துகொண் டிருக்கும் போது, அவ்விடத்தில் கல்லருபமாய் காலும், உடலும், பூமியிற் படத்தக்கதாய், ஒரு புழுவானது மஹாகிலேசத்துடன் ஊர்ந்து வந்தது. வருகிற மார்க்கத்தில் வேதவியாசர் தவ முகூர்த்தமா யிருந்ததைப் பார்த்துப் பயந்து இவர் கம்மைப்பிடித்துக் கொல்லப் போகின்ற ரென்று சீக்கிரத்தில் அந்த வழிமாறிச் சரசரவென்று ஒதுங்கிப்போயது. அதன் பயத்தையும் உயிர்மேல்வைத்த நயத்தையும் பார்த்த வாதராயணர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, நடுங்கியோடுகின்ற புழுவைநோக்கி, “ஓ கிருமியே! இன்பதுன்பத்திற் கேதுவான உடலெடுத்தோ மாதலால், இந்த உடலை யாரேனுங் கொன்று போட்டாற் போகட்டுமென் றெண்ணாமல் நடுங்கியோடுங்கி ஒதுங்கி யோடுகின்றாய். இப்படிக்கோடியும் என்னலாபம் பெறப்போகிறாய்? இப்போது எடுத்திருக்கிற துன்பமானவுடல் போய்விட்டால் இன்னும் வேறே இன்பமான எந்த உடலானாலும் வருமென்றெண்ணாமல் வெகு நாளைக்கு நிலைபெற்றிருக்கும் பொருளைக் காப்பதுபோல் ஜாக்கிரதைப் பட்டனை. இதற்கென்னவசனம் பேசுகின்றாய்? உன்னை நான் கொல்லவில்லை. உபத்திரவப் படுத்தவில்லை. நீ யோடாம னின்று உத்தரஞ் சொல்” என்று கேட்டார். அந்தப்புழு மாதவ யோகிச்வரனை வணங்கி, “ஐயா! அநேகங்கோடி ஆன்மாக்களா யவனி நிறைந் திருப்பதெல்லாம் பெரிதுஞ் சிறிதுமாயிருக்கின்றன. ஆதலாற் பெரியவுடலுக்குமுன் சிறியவுடல் பயப்படவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமற்போனால் உடனே பிராணனுக்கு முடிவுவரும். இந்தப் பயத்தினால் நெங்கி உம்மைக்கண்டொடுங்கி அப்பாற் போனேன். பூத உடலுக்குத் துக்கம் பொறுக்கமுடியாம லிருந்தாலும் இன்னுமிருக்கவேண்டு மென்கிற இயல்பு மெண்ணமும் இயற்கையாயுண்டு. இறக்கும்போதில் அவஸ்தை, ஆறாமை, துன்பம், துயரம், உபாதி இவையெல்லா முண்டாம். இவ்வுடலானது எத்

தனைவித வியாதிபால் மெலிந்து, அவயவங்குறைந்து இது
கெட்டுது போமென்று வெறுத்துவிடத் தக்கதாயிருந்தாலும், இறவா
மலிருப்பது சுகமென்று என் புத்தியிற்றோன்றி இடைத்தூர்த்தேன்”
என்றது. அம்மொழியைக்கேட்ட வியாசர் மகிழ்ந்து கருணைகூர்ந்து
“ஓ கிருமியே! நீ அருமையான வார்த்தை யுரைத்தமையால்,
இனி, எப்பேர்ப்பட்ட பெரிய ஜெந்துக்கள் எதிர்ப்பட்டாலும் அதனா
லுனக்கு இடையூறில்லாம விருக்கத்தக்கதாக வரங்கொடுத்தேன்.
நீ சுகம்பெறுவாய்” என்றார். அந்தப் புழுவானது, “ஓ மஹானு
பாவரே! சிற்றறிவுள்ள யான் தெய்வமுனிவருட னிருப்பது சுக
மென்று சற்றுமுணராமல், தேகத்துடனிருப்பது செல்வமென்
றுரைத்தேன். சுவாமி! உடலுக்குத்தக்கது உயிர். உயிருக்குத்
தக்கது உணர்வு. உணர்வுக்குத் தக்கது குலம். குலத்துக்குத்தக்கது
குணம். இந்த குணங்கொண்டிசைத்த என் மொழியைக்கொண்டு,
பகையற்றுச் சுகம்பெற்றிருக்க வரங்கொடுத்தருளினீர். ஆண்ட
வனே! எலும்பில்லாத யாக்கையெடுத்த என்னுடலுக்கு என்னசுக
மிருக்கிறது? தோன்றியபோதே துன்பமல்லாமல் இன்பமேது?
எவ்வளவுமில்லை. அப்படிச் சிருந்தபோதிலும், தற்காலத் தனு
பவிக்கிற போகத்தை விரும்பி, இதுதா னின்பசுகமென்று எண்ணி
மகிழ்ந்து, அநேக துன்பத்தில் அகப்பட்ட டழிந்தவன் அணுவத்தனை
தேனை நக்கி ஆனந்தமுற்றதுபோல், இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிற்
பேரானந்தப்படுவதே யல்லாமல், உன்னிப்பார்க்கில் ஒன்று மிராது,
ஊனற்றுலர்ந்த என்பைக் கடித்துவக்கு நாயின் சுகமெவ்வளவோ,
அவ்வளவேயிந்த வீணான சுகமென் றெண்ணாமல், இவ்வற்ப
சுகத்தை யொருபொருளா யெண்ணி ஆனந்தப்படுவதில் அன்
புண்டோ” என்று வணக்கத்துடன் உபசரித்துச் சொல்லியது:
இவ்வாறுகூறிய புழுவினிடத்தில் வியாசர் கிருபைவைத்து, “ஓ
கிருமியே! இந்தப் பொல்லாத உடலெடுத்து வருகிறதற்குப் பூர்வ
ஜன்மத்தில் என்னபாவம் பண்ணினை சொல்” என்று கேட்க, அதற்
குப் புழுவானது மகிழ்ந்து, “ஐயா! நான் தவயில்லாத தாழ்ந்த
குலத்திற் பிறந்தவன்; என்பெயர் சூத்திரசாதனி. நான் கொலை, களவு,
கள், காமம், பொய் இவை முதலிய பாதகங்களெல்லாம் குடிவைத்
துக் கொண்டவன்; பெரியவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து அவர்களைக்
கண்டு தரிசித்துக் காட்சிபெறுதவன்; பொல்லாதபேர்களுடன்
பொருந்தித் திரிபவன்; சாத்திரம் படிக்காத சண்டாளருறவைச்
சம்பாதித்துக் கொள்பவன்; தருமத்தைக் கனவிலு நிளையாதவன்;

சாந்தமொழி யற்றவன்; சண்டைமொழி கற்றவன்; மேலான் மூர்த்தியாய்ச் சகலாத்மாக்களையும் ரட்சிக்கும் ஜகதீஸ்வரனைச் சற்றேனு நினைபாத தறிதலையன்; அறிவுடனே நன்னெறி நில்லாத வன்; பழிபாவங்களைச் செய்கின்ற பாவிகள் கூட்டத்திற் பங்குவைத் திருப்பவன்—இப்பேர்ப்பட்ட துட்டனை யெங்கணுங் கேட்டறிய மாட்டார்கள். நான் இப்படி யெல்லாம் திரிந்தபோதிலும், என்னை யின்ற அன்னைக்கு மாத்திர நல்லவனாகி, தோத்திரம்புரிந்து பாத்த பூஜைபண்ணி, கடுமொழி மறந்து கால்மேல் விழுந்து, அவள் ஆசீர் வதிக்கச்சிறந்திருந்தவன்.

“இவ்வாறு சிலநாட் சென்றபின் காட்டுவழியில் ஒரு பேரறிவுடைய பிராமணனைத் தொடர்ந்து, அவருக் குரியவனாகக் கலந்து வழிபாடுபட்டு மார்க்கசகாயனானேன். பின்பு அந்தக் கர்மதேகநீங்கி, யமவாதையிலொடுங்கிச் சிலநாள் நரகத்திற் றாங்கி, இந்தப் புழுத் தேகத் தாங்கினேன். இப்படி வழியேசென்ற ஓரத்திக்கு ஒருநாள் வழிபட்ட [பலனும், தாயைப் பூஜித்துச் சரணமடைந்த பலனும், ஆகிய விவ்விதரண்டு பலனாலும் புழுவாய்ப் பிறந்தும் பூர்வக்கியானந் தெரிந்து புகலும்படியான புத்தியை வகித்தேன். சுவாமி! முன் பண்ணிய பாவங்களை யெல்லாம் நினைத்துப் பதைபதைத்து ‘ஐயோ! என்னபாவம் பண்ணினோம்? என்னேரமும் பயந்து நடுங்கி ஒடுங்கி அடங்கி, புழுவாய் முடங்கிப் புரண்டு உழலுகின்றோமே!’ என்று வருந்துகின்றேன். ஓ புண்ணியாத்மாவே எனது பூர்வஜன்மத்தின் சீர்கள் இவை”—என்று அங்கலாய்த்துச் சொல்லியது. இதைக் கேட்டதும் பிரிமாவுக்குச் சமானமான வியாசருக்குப் பரிதாபம் பிறந்து, “ஓ கீடமே! பயப்படாதே, உன் துயரமெல்லாம் பறந்தோடப் பண்ணுகிறேன்” என்று பட்சம்வைத் துரைத்து, “உனக்கு வேண்டிய வரங்களுந் தருகிறேன் கேள்” என்று விரும்பிப் புகன்றனர். உடனே புழுவானது வேதவியாசருக்குப் பிரதட்சண நமஸ்காரம் பண்ணி, “ஓ புண்ணிய மூர்த்தியே! அடியேன் இந்தத் தேகம்விட்டு யோக்கியமான புனித ஞான தேகமெடுத்து இக் கருமபூமியிற் புண்ணிய தருமங்களைச் செய்து, கண்ணியமான கதி பெறத் தக்கதார்க் அநுக்கிரகம் பண்ணி ஆண்டருளவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டது. அப்போதே வியாசர் சிரக்கம்பஞ்செய்து “ஓ கிருமியே! நீ இப்போதிருக்கின்ற புழுத்தேகத்தை விட்டுப் புனைத்தேக மெடுத்துப் பயிர்ப்புனங்களைத் திருத்திப் பின்பு சூத்திர

னாகப் பிறந்து, சத்திய சவுசத்திற் பயின்று, அப்பால் வைசியரி லுதித்து, வணக்கம் பொறுமை விரதம் நோன்பு இவை முதலியவை களிற் பழகி, அதன்பின் கூடத்திரியப் பிறப்பிலுற்று, யாகாதிகிருதுக் களை வகித்து, இராஜ நீதி முறைகளைச்செலுத்தி புண்ணியப் பொருளே பொருளெனமதித்துச் சோடச மகாதானமு நடத்திச் சற்கதிபுகுவாய். இந்த ஜன்மங்கள்தோறும் உனக்குப் பூர்வக்ஞானத் தோன்றத்தக்கது” என்று அருள்சுரந்தனர்.

இவ்வாறுரைத்த வேத வியாசருடைய திருவடிகளை, அக்கிருமி முடிசூடிப் போற்றி ஏத்தி யிறைஞ்சித் தோத்தரித்து, “சுவாமி! கரைதெரியாத துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிப்போன கடையேனைக்கை கொடுத்துக் கரையேற்றி விட்டீர். நான் கடைத்தேறினேன். இனிக் கதியறியேன்! கவலையறியேன்!” என்று கண்ணீர் சொரிந்து புழுவா கிய புல்லுடலை மாற்றிப் புலைக்குடியிற் பிறந்து பூர்வக்ஞானத்துடன் வளர்ந்து, நன்மைகளை நாடி, உண்மையோடுறவாடி கல்வினையைக் கூடி, நலிந்து கண்மூடி, சற்குத்திரன் விட்டிற் பிறந்து ஜன்மக்ஞானத் துடன் சிறந்து நற்றவம் புரிந்து, நன்னினைப்புடனிறந்து வைசிய குலத்தி லுதித்து, மகாஞானப் பிரக்யாதியாய் வளர்ந்து குலமுறை தெரிந்து வாணிபம் புரிந்து அளவற்ற திரவியம் சேர்த்துத் தரும தானம் புரிந்து கல்விசுற்ற அறிவுள்ள பேருக்குத் தாழ்ச்சியில்லாமற் றூட்டியாய்க் கொடுத்து, இன்னதருமம் பண்ணினான் இன்னதருமம் பண்ணவில்லையென்று எவர்கட்குந் தோன்றாமலியற்றிச் சகலருங் கொண்டாடும்படியாய் அவ்வுடலைமாற்றி அரசனாகப் பிறந்து ராஜ முறைப்படி சதுர்வித உபாயமுந் தெரிந்து, தநர்வேத முதலிய சாஸ்திரங்கள் படித்து தாபதரெல்லாருங் கொண்டாடும்படியாய்த் தவங்களிழைத்து வரங்கள்பெற்று உரங்கூற்றுக் கரங்குவித்துப் பெரியோரைச் சேவித்து அழகிய பூமிதேவியாருக்குப் பழகிய கிரீ டாதிபதியாகிய உலகமெல்லாம் புகழ் உரிய பெரியோர்மகிழ் வேதப் பிராமணரளித்த வேந்தனைப்போற் சார்தகுணமாய் வாழ்த்தவ ரிதுவரையிலுமில்லை யென்று வாழ்த்த இராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணி வருகின்றான். இப்படியிராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து வருகின்ற நாளி லொருநாள் துதிக்கையுடன் மதத்த கதத்த மலைவித்த யானையின்பேரில் வெண்குடை கவிக்க ஆரோகணித்து விருதுடால் பிடிக்க சாமரம்போட சரசிகள்பாட வாகுவலயம் பிரகாசிக்க முத் தாரம் ரத்தினாரம் கொத்தாரம் தொத்தாரம் வித்தாரஞ் சொலிக்க

சூரியபிம்ப மகுட ரத்தினபரணங்கள் துலங்க ஆலவட்டர் தாலவட்டம் மயிற்பீளி மகரதோரணம் விருதுக்கொடி இவை முதலான ராஜ சின்னங்களையுடைய கூட்டத்துடன் நால்வகைச் சேனையு மறு வகைப்படையும் புடைகவிந்துவர, பேரி டாங்கா காகளம் ஜெயமுரசு இவைமுதலிய வாத்தியங்கள் மேக முழக்கம்போல் அதிர, அஷ்டமா நாகங்களும் அஷ்டகுலாசலங்களும் அஷ்டமா யானைகளும் அஷ்ட திக்கு பாலர்களும் பயத்து சிதறப் புகழும் பிரதாபமும் லோகமெல்லாம் பரவி வேளூன்றிப்படர, கட்டியர் பட்டோலை படிக்க காரிகையர் பரதாட்டிய நடிக்க இப்பேர்ப்பட்ட ஒட்டோலக்கத்துடன் பவனி வருகின்றான்.

இப்படி தன்னை வாசனமேலாகிய வேதியர் கூட்டத்துடன் வேதவியாசருடைய ஆசீர்மத்திற்குவந்து பட்டத்து யானைஷ்டிழிந்து மார்பிலுந் தோளிலுந் சிரத்திலுந் கரத்திலு மணிந்த ஆரகேயூர வீரமதாணிப் பதக்கங்கள் அசைந்தாடச் சென்று வேதவியாசரைக்கண்டு பிரதட்சண நமஸ்காரஞ் செய்து பொன்னின் பூவாலும் மணிகளின் மலராலும் அருச்சனை புரிந்து பாத காணிக்கை தட்சணை வைத்து அறுகுஅட்சதை தருப்பை முதலிய புனித வஸ்துக்களினால் சோடசமகா பூசையும் பண்ணி எக்காலுந்தன் இதயம்விட்டகலாத மூர்த்தியை முக்காலுந் தொழுது முறையிட்டழுது தேவரீருடைய அருட்கண்பார்வை இந்த ஸ்திதியில் கொண்டுவந்து விட்டதென்று கூச்சலிட்டுத் துதித்து “ஓ என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட இறைவனே! ஓ என் குருமணியே! ஓ என் கண்ணணியே! ஓ இன்பக்கடலே! ஓ இனியவமுதே! ஓ இதயத்துணர்வே! ஓ என்னிருமைச்சுகமே!” என்று மாறாத அன்பினுடன் சிராய்வணங்கிப் பின்னும் பின்னும் தோத்திரம் பண்ணி “ஓ என்னாண்டவனே! சுவாமிகளுடைய கிருபாகடாக்ஷ விக்ஷண்யத்தினுந் புகழ் ஜன்மம் வாய்த்தது. தேவரீர் என் பங்கில் முழுமைக்கு மிக்ககடாட்சம் வைத்து, இனிமேற் பிறவியெடாம விருப்பதற்கு ஏதுபேசவேண்டு மென்றிரந்து வேண்டி விரும்பினான். வேதவியாசருக்குச் சந்தோஷம் பிறந்தது. உள்ளங்களித்து உடலம்பூரித்து இதயமலர்ந்து ஆசீர்வசனம் புகன்று பர்ணசாலைக்குட்புகுத்து அவ்வாசனேடு ஏகாந்தமாயிருந்து, “ஓ பரிமளபலர்மாலே புனைந்த பார்த்திபனே! இனிமேற் பிறவிவராது. ஒருவேளை வந்தால் இறவாம் விருப்பதற்கு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். வேதராகசி

யம் விளம்புவதியாதெனில் பிராமணர் பொருட்டினாலும் பசுக்கள்
 நிமித்தத்தினாலுஞ் சத்துருவின் யுத்தமுனையினாலும் ஜீவனை
 விட்டானாகில் அதுவே நல்லஜனனமாகும். இவைதான் புருடஜன்மத்
 திற்குப் பிரதானமான நன்மைகள். இவ்வழிகளறிந்து மேற்சொன்ன
 மூன்றுவிதத்திலே யானாலும் உயிருதவிசெய்வானாகில் பிராமண
 குலத்திலே பிறந்து உடனே சாஸ்திரவேத ஸம்பன்னராகிய பீரம்
 ரிஷியாகிய முக்கால முணர்ந்த முதல்வனாய் எக்காலமும் எம்மைப்
 போலிருப்பான். ஆதலால் நீயுயிவற்றிலொன்றை அனுஷ்டித்து
 முடிப்பாயாகில் வேதவேதியர் குலத்தில் பிறந்து மேன்மைபெறு
 வாய்” என்று அவைக்குரிய மார்க்கத்தோடு மந்திராதுக்கிரகமும்
 பண்ணினார். அப்போதவ்வரசன் சகல முனிவர்களும் உயர்ந்த
 தாளாண்மைபெற்ற சகல சாஸ்திரமுங்கற்ற வேதவியாசரின் பாதத்
 தில் வீழ்ந்து பணிந்து, கடைத்தேறினே னென்று மகா மந்தி
 ரோபதேசத்தை உறுதியாய்க்கொண்டு எல்லாத் தேவர்களுக்கும்
 அமுதகிரணக் கலையைக் கொடுத்து ஆதரிக்குஞ் சந்திரனைப்போன்ற
 கிருபைவாய்ந்த வியாசரைவிட்டு நீங்கித் தன் பட்டணத்துக்குப்
 போய் வியாசருரைத்த மூன்றுவிதத்தில் எந்தவிதத்திலாவது
 உயிரை யொழிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றான்.
 அப்போது பிரபல யுத்தம் நேரிட்டது. அந்தப் போர்முகத்தி லவ்
 வரசன்போய் நின்று சவுரிய தயிரிய பராக்கிரமத்துடன் சண்டை
 போட்டு நல்ல சுத்தவீரன் கையாலிறந்து அப்பாற் பிராமண குலத்
 திற் பிறந்து மகாரிஷியாய்ச் சிறந்து அளவிறந்த வேதாகம புராணத்
 தெரிந்து நெடுங்காலத் தவமிருந்து மாயை நீங்கிய தூய்மை
 யாளனாய், தேவேந்திரனுக்குச் சிவீசமாய்த் தேவர்களாலும்
 மற்றும் யாவர்களாலும் கடவுளர் மூவர்களாலும் அவ்விதேய
 மகாரிஷி யென்கிற அரும்பெயர்பெற்று யாகாதிகளெல்லா மியற்றி
 நீலமேனியராகிய நெடுமாலுக்குச் சமானரென விளங்கி வாதராயண
 ரின் மலர்ப்பதம் வணங்கி வானவர் அருச்சுனேபுரியும் வரிசை
 யடைந்து மஹாரிஷிமூர்த்திகளில் ஒருவனாக வாசம் பண்ணிக்
 கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் சத்துருக்கள் பீரிற் சண்டைக்குச்
 சென்று வெற்றிபெற்று வீரங்காட்டிப் புகழ்நாட்டி இறந்ததேர்க
 ளுடையபேரும் சிறப்பும் வீரசுவர்க்கமும் நானின்னும் விளம்ப
 வேண்டுமோ? ஓ அன்னதான முதலிய அறங்களை அன்போடியுயற்றுந்
 தருமநந்தனா! இன்னும் பதினெட்டுநாள் கொடிதாகிய யுத்தம்
 பண்ணி யிறந்த உங்கள் கூட்டத்தைக் குறித்தும் பதினெட்டக்கு

ரோணிப்படைகளை நீனைத்தும் நீ கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்
 விவரமும் புரிந்து நிறவாசெறிபெற்று என்னைக்கு மோனமு
 பவனி வரு

இப்படி தன்னோடு வாகனமேலாகி
 வேதவியாசருடைய வரி

அப்படி சூதுகொண்டவராய் முன்னின்று நின்று அவன்மனம்
 கிய மயித்திரேய மகாமுனியானவர் வேதவியாசரை வேண்டித்
 தொழுது இப்போது நீகேட்ட சங்கையைக் கேட்டார். அவருக்கு
 வேதவியாசர் விளம்பி யிருக்கின்றார். அதேபிரகாரம் நான் சொல்
 கிறேன்கேள். கல்வி கற்பதிலும், தவம் புரிவதிலும், தானங்கொடுப்ப
 திலும் தாரதம்மியமுண்டு. அஃதெவ்வாறெனில் மெத்தப் பிரயா
 சைப்பட்டு வித்தகற்கவேண்டும். தவமும் அருமையாய்ச் செய்ய
 வேண்டும். இவ்விரண்டையும் பாபமில்லாமற் சம்பாதித்த பொருளைத்
 தானங் கொடுக்குங் காரியத்தால் இலேசிற்பெறலாகும். இத்தான
 மொன்றே கல்வியையுங்கற்றுக் கடுந்தவமு மிழைத்து, கடவுளார்
 கிருபைபெற்றுக் கடைத்தேறச் செய்யும். பெரும் பயனையும் பெறலா
 கும். சகல தானங்களிலும் உத்கிருஷ்டமான தானம் அன்னதானம்.
 இந்தத் தானங் கொடுத்தவனும், வாங்கியுண்டவனும் திருப்தியடைய
 வேண்டும். இவ்விவரமெல்லாம் அறிவொருவருக்கு மனத்தாங்க விருக்குமாகில் இட்டும்
 பிரயோஜனம் இல்லை. இந்தத் தானத்தில் ஜீவாட்சணை யிருக்கிறபடி
 யால் இதனை உததமமென்கொள்கிறது. மற்றத்தானங்களும் பெரிதென்
 பதற்குமாறில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றையுங் உலகமெச்சக் கொடுக்கா
 மல் இவ்வன்ன தானத்தைப்போல் உண்மைக்குள்ள ஆன்மாமகிழ
 ஒருமைப்பட்டுக் கொடுத்தால் வாங்கினபேரும் வழங்கினபேரும் பதம்
 பெறுவார்கள். வையகத்தில் ஐபயில்லாத கீர்த்திதழைக்கும்—என்று
 புகல, பிஷ்மரைப் பாண்டுருமாரன் பணிந்து “ஆண்டவனே நான்
 காண்டற்கரிய பெருருளெல்லாம் கரைத்தீர். பெண்டுகள் செய்ய

வேண்டிய கருமங்களென்ன! அவர்களெந்த இடத்திற் கதிபெறுவார்கள். இவற்றைச் சொல்லவேண்டும் இறைவனே” என்றேத்தினார். பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்—

ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய நல்லொழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறுதல்

ஓ வடிசுடர் வேலோங்கிய மகிபனே! தெய்வலோகக் கற்பக விருகூத்தி னீழலில் விநோத வேடிக்கையாகப் பாக்கிய பொக்கிஷ மென்ன வீற்றிருந்த சாந்திலையென்னும் பதிவிரதா ஸ்திரீயானவளைப் பூமியிற் சிறந்த பொன்மலைப் பக்கத்தில் வாசம்பண்ணுங் கைகையென்கிற கற்புடைய ஸ்திரீயானவள் கண்டு அந்தச்சாந்திலையினுடைய நன்னெறியை உட்கொண்டு முன்னாடி வணங்கி “அம்மா! நீ புண்ணியலோகம் பெற்றுக் கண்ணியமா யிருப்பது என்னத்தினாலே? அந்த விவரத்தை யெனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று விளம்பினாள். அதற்குச் சாந்திலை கைகையை நோக்கி எனக்கு இப்பேர்ப்பட்ட கதி எப்படி வந்ததென்றால் பதிவிரதா தர்மத்தினாலேதான். மகத்துவமுள்ள பதிவிரதா தன் மத்தின் வரலாறு கேள்—நான் எனது மாமியாருக்கு மாமனாருக்கு வழிப்பட்டு அன்புபாராட்டி நாளுக்கு நாள் அதிக மரியாதை உபசாரங்களை இயற்றி அவர்கள் ஒருபொருளைக் கேட்கு முன்னமே விரும்பிக்கொடுத்து, அவர்களுடைய பாதங்களை விளக்கி அறுகு அட்சதை புட்பம் இவை முதலியவற்றால் பூஜைசெய்து அர்ச்சித்து, தூபதீபங்காட்டி பிரதட்சண நமஸ்காரம்பண்ணி, ஆசீர்வாதம் பெற்று, பாதங்களிற்கூட்டிய அட்சதை புட்பங்களை அவர்கள் கையால் வாங்கிச் சிரசின் மேலணிந்து, வணக்கமிணக்கமாய்க் குணக்கேடின்றி யிருந்து, மரியாதையுடன் பிணக்கமில்லாமற் சொன்னபடி கேட்டு உண்டி முதலியனவும் வேண்டியமட்டும் பரிசு தளித்து அவர்கள் கால், கை, மேல் இவை முதலிய பக்கங்களில் நேரிட்ட வலியகலப் பிடித்து வஸ்திரங்கள் அழுக்கில்லாமலளித்து, தாம் பூலத்தை நருக்கிக் கொடுத்து, அரித்தலை, எரித்த முதுகு, இவை முதலிய வருத்தங்களைந்து, வயிற்றிற்பிறந்த பெண்போல் வாஞ்சித்து எதிர்த்து உத்தரம்பேசாமல், பொறுத்துப் புகழ்ந்து புரங்கூறுவிரதம் பொருந்தி யிருந்தேன். மேலும், சகல புலன னாத் தாவுக்கும் தென்புலத்தாருக்கும் விருந்துவந்த அதிதிகளுக்கும், சில்லறையாகிய இல்லற தேவதைகளுக்கும், பூஜை, வைபவம் முதலிய

ரோணிப்பட்டைகளை நினைத்தும் நீ கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்களியாவரும் பூமியிற் பிறவாநெறிபெற்று என்றைக்கு மொன்றாகிய சொர்க்கத்திற் சுகமே யிருக்கின்றார்கள். இதற்கு மேலாகியபேறென்னவுண்டு? என்று யுத்தமுகத்தில் வெற்றிபெற்றுயர்ந்த பிஷ்மரியம்பினார். விதரணான தருமராஜன் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து “ஐயா, இப்பூமியிற் கல்விகற்றவன், தவமிருந்தவன், தானங்கொடுத்தவன், இம்மூவரில் யாருயர்ந்தவர்கள்? இம்மூன்று காரியத்திற் சிறந்ததெது? இதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்ட பிஷ்மர் பேசத் தொடங்கினார்.

கல்வி தவம் தானம் இம்மூன்றின் தாரதம்மியம்

கூறுதல்

அப்பா குவளைத்தாரோய்! முற்காலத்தில் அக்கிரகண்ணியனாகிய மயித்திரேய மகாமுனியானவர் வேதவியாசரை வேண்டித் தொழுது இப்போது நீகேட்ட சங்கையைக் கேட்டார். அவருக்கு வேதவியாசர் விளம்பி யிருக்கின்றார். அதேபிரகாரம் நான் சொல்கிறேன்கேள். கல்வி கற்பதிலும், தவம் புரிவதிலும், தானங்கொடுப்பதிலும் தாரதம்மியமுண்டு. அஃதெவ்வாறெனில் மெத்தப் பிரயாசைப்பட்டு வித்தைகற்கவேண்டும். தவமும் அருமையாய்ச் செய்யவேண்டும். இவ்விரண்டையும் பாபமில்லாமற் சம்பாதித்த பொருளைத் தானங் கொடுக்குங் காரியத்தால் இலேசிற் பெறலாகும். இத்தானமொன்றே கல்வியையுங்கற்றுக் கடுத்தவமு மிழைத்து, கடவுளர்கிருபைபெற்றுக் கடைத்தேறச் செய்யும். பெரும் பயனையும் பெறலாகும். சகல தானங்களிலும் உக்கிருஷ்டமான தானம் அன்ன தானம். இந்தத் தானங் கொடுத்தவனும், வாங்கியுண்டவனும் திருப்தியடையவேண்டும். இருவரிலொருவருக்கு மனத்தாங்க விருக்குமாகில் இட்டும் பிரயோசனமிராது. இந்தத் தானத்தில் ஜீவரட்சணை யிருக்கிறபடியால் இதனை உத்தமமென்றுரைப்பது. மற்றத்தானங்களும் பெரிதென்பதற்குமாயில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றையும் உலகமெச்சக் கொடுக்காமல் இவ்வன்ன தானத்தைப்போல் உண்மைக்குான ஆன்மாமகிழ் ஒருமைப்பட்டுக் கொடுத்தால் வாங்கினபேரும் வழங்கினபேரும் பதம்பெறுவார்கள். வையகத்தில் ஐயமில்லாத கீர்த்திதழைக்கும்—என்று புகல, பிஷ்மரைப் பாண்டுகுமாரன் பணிந்து “ஆண்டவனே நான் கரண்டற்கரிய பொருளெல்லாம் கணர்த்திர். பெண்டுகள் செய்ய

வேண்டிய கருமங்களென்ன ! அவர்களெந்த இடத்திற் கதிபெறுவார்கள். இவற்றைச் சொல்லவேண்டும் இறைவனே ” என்றேத்தினார். பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்—

ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய நல்லொழுக்கத்தைப்
பற்றிக் கூறுதல்

ஓ வடிசுடர் வேலோங்கிய மகிபனே ! தெய்வலோக்கம் கற்பக விருஷத்தி னீழலில் வ்நோத வேடிக்கையாகப் பாக்கிய பொக்கிஷ மென்ன வீற்றிருந்த சாந்திலையென்னும்பதிவிரதாஸ்திரீயானவளைப் பூமியிற் சிறந்த பொன்மலைப் பக்கத்தில் வாசம்பண்ணுங் கைகையென்கிற கற்புடைய ஸ்திரீயானவள் கண்டு அந்தச்சாந்திலையி னுடைய நன்னெறியை உட்கொண்டு முன்னாடி வணங்கி “அம்மா ! நீர் புண்ணியலோகம் பெற்றுக் கண்ணியமா யிருப்பது என்னத்திலே ? அந்த விவரத்தை யெனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று விளம்பினாள். அதற்குச் சாந்திலை கைகையை நோக்கி எனக்கு இப்பேர்ப்பட்ட கதி எப்படி வந்ததென்றால் பதிவிரதா தர்மத்தினாலேதான். மகத்துவமுள்ள பதிவிரதா தன் மத்தின் வரலாறு கேள்—நான் எனது மாமியாருக்கு மாமனாருக்கு வழிப்பட்டு அன்புபாராட்டி நாளுக்கு நாள் அதிக மரியாதை உபசாரங்களை இயற்றி அவர்கள் ஒருபொருளைக் கேட்கு முன்னமே விரும்பிக்கொடுத்து, அவர்களுடைய பாதங்களை விளக்கி அறுகு அட்சதை புட்பம் இவை முதலியவற்றால் பூஜைசெய்து அர்ச்சித்து, தூபதீபங்காட்டி பிரதட்சண நமஸ்காரம்பண்ணி, ஆசீர்வாதம் பெற்று, பாதங்களிற்கூட்டிய அட்சதை புட்பங்களை அவர்கள் கையால் வாங்கிச் சிரசின் மேலணிந்து, வணக்கமணக்கமாய்க் குணக்கேடின்றி யிருந்து, மரியாதையுடன் பிணக்கமில்லாமற் சொன்னபடி கேட்டு உண்டி முதலியனவும் வேண்டியமட்டும் பரிந்துளித்து அவர்கள் கால், கை, மேல் இவை முதலிய பக்கங்களில் நேரிட்ட வலியகலப் பிடித்து வஸ்திரங்கள் அழுக்கில்லாமலளித்து, தாம் பூலத்தை நருக்கிக் கொடுத்து, அரித்தலை, எரித்த முதுகு, இவை முதலிய வருத்தங்களைந்து, வயிற்றிற்பிறந்த பெண்போல் வாஞ்சித்து எதிர்த்து உத்தரம்பேசாமல், பொறுத்துப் புகழ்ந்து புரங்கூறுவிரதம் பொருந்தி யிருந்தேன். மேலும், சகல புவன கர்தாவுக்கும் தென்புலத்தாருக்கும் விருந்துவந்த அதிதிகளுக்கும், சில்லறையாகிய இல்லற தேவதைகளுக்கும், பூஜை, வைபவ முதலிய

உபசாரங்கள் பண்ணி, பலபண்ட பதார்த்தங்களும் பட்சண விதங்களும் பழவர்க்கங்களும் அறுசுவையுண்டியுடனளித்து முகமலர்ந்து இனிமை யுரைத்து அகமகிழ்ந்தேன். வீட்டுவேலைக்கு மிஞ்சின வேலை யில்லை யாதலால் இதுவே பிரதான மென்றெண்ணிக் தேக வருத்தம், சோம்பல், தூக்கம், இளைப்பு, ஆயாசம், இன்பம், துன்பம், எதுவும் பாராமல், இரவும் பகலும் ஏமாறாமல், என் வீட்டு வேலையை இன்னொருவர் கையிற் கொடாமல் என்னால் இயன்ற மாத்திரஞ் செய்வேன்.

மேலும் அவ்வீடு, வாசல், திண்ணை, தெருப்புறமுதலிய இடங்களில், எச்சல் துப்பல், ஈளை, தூசு, தும்பு, குப்பை, கூளமிராமல் விளக்கி, பசுவின் சாணத்தாற் சமமாய் மெழுகிக் கோலமிட்டு, வாசற்காலுக்கு விபூதிதொட்டு, குங்குமப் பொட்டிட்டு, பூமாலை கோத்திட்டு, மாவிலை, ஆர்த்திட்டுப் பார்த்த பேரியாவரும் என்ன வட்சுமிகரமாயிருக்கிறதென்று சொல்லும்படிக்குப் பரிசுத்தப் படுத்துவேன். வீண்பேச்சுகளும் பிறரேச்சுகளும் பேசேன். வீண் மனிதருடனும் உறவாடேன். காலை நீட்டிக்கொண்டு கதைகாரணம் பேசி அம்மனை, கழங்கு, பள்ளமாங்குழியாடி, வந்தபேர்களைப் போகிறபேர்களை உட்கார வைத்துக்கொண்டு வீணாகிய டம்பங் காட்டி, புருஷன், மாமனார், மாமியார், பிள்ளைகள் இவர்கள் செத்தால் அழுகிறதற்கான பாட்டை ஆராய்ந்து கற்று, சுபசோபனாதிகளுக்குச் சொல்லும்படியாகிய மங்கள லாஸிகளைக்கூறிச் சிரித்து விளையாடி, கொடியவார்த்தைகளாடி ஒருகுகொண்டை சொருகு கொண்டை போட்டு அதில் மலர்மாலைசூட்டி அந்தக் கொண்டை சரிய தன் னெத்த பெண்டுகள் தோளின்மேலிற் சாய்ந்து உரிய ஆண் மகனில்லாதபோது அலங்கோலமாய் ஆடிப்பாடி புகையிலை பாக்கு வெற்றிலை இவைகளை ஒருவருக் கொருவர் மாற்றிப் பூமேலேற்றி ஏமாற்றி, ஊர்ப்பேச்சு நாட்டுப்பேச்சு ஒருவனை விட்டொருவனைத் தொடரும் ஏச்சு இவைகளைப் பேசிக்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டுத் தூங்கி, வீட்டுவேலையை வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகள் வெள்ளாட்டி கள் வெறுவியர் இவர்களைப் பார்க்கச்சொல்லி ஆக்கச்சொல்லி சுசி முதலியவில்லாமல் இருக்கமாட்டேன். பண்டம் போவது வருவது தெரியாமல் பாழ் பண்ணாமலிருப்பேன். புருடன் முதலியபேர்கள் வந்தால் வேலைக்காரியைக் கூவிச் சோறுபோட்டு வட்டியென்று சொல்லி, அண்டை யயலுக்குப்போகிற பெண்டுகளாகிய வண்டர்

களைப்போல் என்னுயிரொழிந்தாலும் உடலழிந்தாலும் ஒருக்காலும் நடக்கமாட்டேன். ஓ கைகையே! எனக்குத் தெய்வஸ்தலம் தேவாதிகளுலகம் குருவாச்சிரமம் மோட்சவீடு இவையெல்லாம் நானிருக்குங் குடிசைதான். இதைவிட வேறேயிடம் போயறியேன், சர்வேஸ்வரன் நம்மை இல்லறமங்கையாக ஏற்படுத்தி வீடுதேடிவந்த அதிதி, அப்பியகதி, பிதிர்க்கள் இவர்களுக்கு உபசரி யென்றும் பர்த்தாவுக்கு இப்பணிவிடை புரிந்திருக்கென்றும் இவ்வாழ்க் கையி லிருந்தே கடைத்தேறென்றும் விதித்தது, அப்பால் மோன வீட்டை யளிப்பதற்கு அடையாளமாக வல்லவோ? ஆதலால், இந்தக் குடிசைவீட்டைக் கோகனகபுரமா யுன்னி, நமக்குக் கோவில் ஸ்தலம், குளம், தருமம் இவையெல்லாம் வீட்டைச் சுத்திசெய்து ஆசாரமாய் வைத்திருந்தால் அதுவே யவையெல்லாமா யிருக்கு மென்றெண்ணிச் சந்தோஷித்திருப்பேன். நான் கலியாணஞ் செய்து கொண்டு மாமியார் வீட்டுக்கு வந்தபிற்பாடு தெருவாசற்படியிற் போய் நின்றறியேன். என் புருடனும் என் பெரியோர்களுந் தவிர அயற் புருடனுடனும் பூவையருடனும் அண்டிப் பேசியிருக்கமாட் டேன். உதயத்திற்கு முன்னெழுந்து மலஜலாதிகள் கழித்து தந்தசுத்தி செய்து நாக்குவழித்து வாய் கொப்பளித்துத் தெருவாசல் வீடெல் லாந் திருத்திப் பெருக்கி மெழுகி மொக்கிட்டுப் பாத்திரஞ் சுத்தி பண்ணிவைத்து விழுப்பாகிய பாண்டங்களை விலக்கி ஸ்ரீராமாடி நித்தியவிதி நேமங்கூடி சூரிய நமஸ்காரஞ்செய்து ஈஸ்வர பூசை முடித்து இஷ்டதெய்வமாகிய நாயகனது படுக்கைவீட்டினிற் புகுந்து அவரது நித்திரையை நீக்கி அவருக்கு நடத்தவேண்டிய உபசாரங்க ளெல்லாங் குறைவில்லாமல் நிறைவாகச்செய்து அனுஷ்டிப்பான வுடனே பத்திரம், புட்பம், ஜலம் அறுகு, அட்சதை, தூபதீபம், ஹேவேத்தியம் இவைகளை எடுத்துப்போய் மாமி மாமனரை எழுப்பி, அவர்களுக்கு திருமலவுபாதிடத்தி, பல்விளக்க வைத்து, ஆசன மமைத்து, அதன்மேலிருத்தி வைப்பேன். அப்பால் நான் ஜலம்விட வும், என் புருடன் அவர்கள் பாதத்தைத்துலக்கிப் பத்திரப்புட்பஞ் சாற்றவும், நான் தூபதீப மேற்றவும், என் புருஷன் நிவேத்தியம் வைத்து நீர்மாற்றவும், பின் நான்களி நவரும் போற்றவும், அவர்களெங் களை வாழ்த்தவுமான பின்பு, ஈசனாற் கிடைத்திருக்கின்ற வஸ்துவை நான் பக்குவப்படுத்தி, அவர்கள் வாய்க்குச் சுவையாய்க் கொடுத்து விட்டுக் கணவனுக்குப் போசனமிட்டுத் தாம்பூல் தந்து, அவர் வெளியே போகிற வரைக்கும் அவரைவிட்டு நீங்காமல் ஆலவட்ட முதலிய ஆதரணை பண்ணிக்கொண்டிருப்பேன்.

இவ்வித உபசாரங்களெல்லா முடிந்து எனது நாயகன் அலுவல் நோக்கிப் போன அப்போதே, வந்திருக்கின்ற அதிதிகளுக்குப் பூசைபுரிந்து பணிவிடையாற்றி, பால், தயிர், பாயாசம், பொரியல், பற்பல பண்டங்கள் இவைகளை வஞ்சனை நினையாமல் அன்னத்தோடு வைத்து உண்பித்து, பின்பு பசுக்கள் முதலியவற்றிற்குக் குளிப்பாட்டிக் குங்குமமிட்டு, நீருடன் புல்லருத்தி, ஆலயங்களுக்கு அபிஷேகப்பால் வார்த்துவிட்டு, உறவினருக் குபசரித்து, நானும் புசித்து வேலைக்காரரும் என்னைப்போற் சாப்பிடும்படியாகிய விதரணையாய் விசாரித்து, வீட்டுவேலைகளை யெல்லாம் விதானித்து, எந்தெந்தச் சாமான்களில்லையோ அவைகளை ஆண்பிள்ளைக்கு அறிவிக்காமற் சேக்கரித்து, வருவாரும் போவாருங் கேட்டகேள்விக்குத் தகுந்த வார்த்தையுரைத்து வம்புவசனங்களுக் கிடங்கொடுக்காமல் மறுத்து அரைக்கணமேனுஞ் சோம்பலில்லாம லறுத்து, எந்தவிதத்தில் விழுப்புவந்தாலும் உடனே ஆகுசஸ்கானம் பண்ணுவேன். அமுதுக்குவந்த பெரியோர்களைக் கண்டு அகாலமென்று சொல்லாமல் அப்போதே சமயல்செய்து அரைநொடிக்குள் பசியாற்றிப் போற்று வேன். எத்தனைபேர் அமுதுக்கு வந்தாலுஞ் சற்றேனு மனமிளைக்கேன். எனக்கும் என்றுணைவனுக்கும் வேண்டுமென்று ஒருபதார்த்தமாகிலு மறைத்து வைக்காமல் எதார்த்தமாய்ப் படைப்பேன். எப்படிக்குயார்த் அருமைபெற்ற பழமுதலிய வஸ்துக்களானாலும் மைப்படியுங் கண்டத்த ரன்பருக்கு வழங்குவேன். என் கணவனே தெய்வமென்று கனவிலுமறவாமல் வழிபடுவேன். அவருடைய சொல்லுக்கு மல்லுக் கட்டி வார்த்தையாடேன். அவரது தம்பி, தமையன் முதலிய சுற்றத்தாரு மற்ற நத்தத்தாரு நன்மை கொண்டாதத் தக்கதா யிருப்பேன். அவர்களைத் தாழ்ச்சியில்லாமல் விசாரிப்பேன். முன்முறணி பின்பொறணி கூறேன். இவ்விடத்திற் பேச்சு அவிடத்திலும் அவிடத்துப்பேச்சு இவ்விடத்திலுமாகக் கோட்சொல்லிக் கலகம் விளைக்கேன். பெற்றாருக்கும் பிறந்தாருக்குஞ் சண்டையுண்டாக்கேன். பொறுமைப்படேன்; பொய்ப்பேசேன்; வீணாசைகொள்ளேன். வீட்டுடைமையை ஒருவருக்கு வீணிற் கொடுக்கேன். செல்விருந்து வருவிருந்து பார்த்துச் சீவன்முத்தரைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பேன். சொல்லுவார் பேச்சைக்கேட்டு மல்லுக்குப் போகேன். என் சாயிக்கும் மாமிக்கும் மாமனுக்கும் வேண்டிய பதார்த்தங்களை விரும்பித் தேடிக்கொணர்ந்து பாகமாகச் சமைத்துப் பக்குவமாகப் பகுப்பேன். அப்படி பகுக்கும்போது ருசி

யானகறிகாய்களை வாய்மலர்ந்து கேட்குமுன்னமே தாய்பரிந்தாட்டுத் தன்மைபோலளிப்பேன். என்னுயகனுக்கு ஊழியஞ்செய்கிற பணிவிடையாளரைப் பட்சமுள்ள பிள்ளைபோல் ரட்சிப்பேன்.

இவையன்றியும் என்கணவன் வீடுவிட்டு வேலைநிமித்தம் வேறொருருக்குப் போயிருந்தால், அவர் வருகிற பரியந்தஞ் சந்தன புஷ்ப பரிமளாதிகளை விரும்பேன். மஞ்சள் குங்குமம் தாம்பூலாதி களைப் பொருந்தேன். தலைசீவிக் கொண்டையிட்டுக்கொள்ளமாட்டேன். பூஷணாலங்கிர்தம் பொருந்தேன். நல்ல வஸ்திர முடுக்கேன். ஊருக்குப் போனவர் வந்த பிறகு இத்தியாதி அலங்காரத்துடன் எதிரின்று, அவர் கண்டு கண்களிக்கக் கலந்து இன்பம் பெறுவேன். உள்ளூரில் வெளியே போயிருந்து வீட்டுக்கு வருமென் காதலனைக் காணுமளவும் நான் முந்திச் சாப்பிடமாட்டேன். இலையில் அன்னத்தைப் படைத்து விட்டு உப்பில்லை, ஊறுகாயில்லை, மிளகில்லை மிளகாயில்லை புளியில்லை பூண்டில்லை அரிசி கட்டை வறட்டி ஒன்று மில்லையென்று முன்னின்று, மிடற்றைப் பிடிப்பதுபோற் சொல்லமாட்டேன். தாம்பூலத் தரித்துக்கொண்ட சமயம்பார்த்து நான்கு நாளைக்குச் சாமக்கிரியை யிருக்கும்போதே முன்னாடிச் சொல்லி ஜாக்கிரதைப் படுத்திக்கொள்வேன். புருஷனுடைய சம்பாத்தியத்திற்குத் தக்கசெலவு தகுந்தபடி செய்வேன். தாய் வீட்டுப் பட்சம்வைத்துச் சம்பாத்திய முடிப்புக்கட்டி அடிக்கடி தாய் மனைக்கேகேன். (வாழ்மனைப்பண்டந் தாய் மனைக்கேகில் தாய்மனை வாழ்மனையாகும்.) என்ற வாக்கிய மறிவேன். நாயகன்மேல் நாட்டிய கண்ணை மற்றொருவர்மேல் நாட்டேன். பெரியவர்களுக்குப் பேரன் புடன் பூஜைபுரிந்து போஜனமிடுவேன். வீட்டுப்பிரத்தியேகம் வந்தால் ஒருவேளை யன்னம் உண்டு கொண்டிருப்பேன். மூன்றா நாள் ஸ்நானம்பண்ணிப் புறம்பிலிருந்து நான்காநாள் நதியாதியில் ஸ்நானம்பண்ணி ஐந்தாநாள் எண்ணெயிட்டுமூழ்கி வீட்டைக் கோசல கோமயத்தாற் சுத்திபண்ணிப் பஞ்சகவ்வியங் கூட்டியுண்டு அப்பாற் புருடன் முகத்தில் விழிப்பேன். அவருடன் பேசுவேன். மாதருதுவான மூன்றுநாளும் மகிழ்நன் முகத்தில் விழித்தாலும் பேசினாலும் மங்கியியத்திற்குக் குறைவுவரும். வீடு தூரஸ்திரீயின் காற்றும் நிழலும் பேச்சும் நாயகன் முதலிய நல்லோர்கள் பேரிற் படலாகா. பட்டாற் புருடனுக்கு ஆயுள் குன்றிப்போம். நல்லோர்களும் சபிப்பார்கள். கைவிலக்கமான காலத்தில் வாக்கினுற் பேசா

மற் கைச்சாடை காட்டி வேண்டிய காரியம் பெற்றுக்கொள்ளுவேன். ஆறு முதலாகிய குளங்களானால் ஒருவரைத் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லி கரைமேலிருந்து ஸ்நானம்பண்ணி, பிற்பாடு கோசல கோமய சுத்தியால் அவற்றிலிறங்கி, மஹத்துவக் கங்காநதியை நினைத்து மூழ்குவேன். ஒருவர் முகத்திலும் விழியாமல் நாயன் முகத்தில் விழித்தால், ஆயுசு விரத்தியும் ஐஸ்வரியமு முண்டாம். அருமருந்தன்ன பிள்ளைகளையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஒருவேளை புருடன் ஊரிலில்லாவிட்டால், நாயகனுடைய ரூபத்தை மனதினைத்து நாட்டி, சந்திரகலையோட்டி, சூரியனைக் குறித்துத் தரிசிக்கவேண்டும். அப்பாற் பூஜாவிதிகளிலும் புருடன் பணிவிடைகளிலிருந்து போதுபோக்குவேன். வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையாலும் கூடப்பிறந்த சகோதரானாலும், ஏழுவயதிற்கு மேற்பட்டவரை முகாலம்பனம் பண்ணிப் பேசமாட்டேன். முந்தானியை அக்கினிக்கோட்டைக் காவலாய்க்கொண்டு, முழுமதியோடுங் கற்புடைமையாகிய பொக்கிஷத்தைப் காப்பேன். பதிவிரதா பூஷண மிருந்தால் திரிமூர்த்திசளு மதித்துத் துதிப்பார்கள்.

ஓ கைகையே! புருடன் தன்னுடைய சம்பாத்தியத்தைப் பெண்சாதியிடத்திற் கொடுத்து அவருடன் ஒரு மனதாய்ப் பொருந்திக் குடும்பம் நடத்திவரும்போது, அந்த ஸ்திரீயானவள் அந்தக் கணவனைத் தெய்வமென்றெண்ணாமல் வஞ்சிக்கலாகாது. அவனுக்கு மிஞ்சின தெய்வமில்லை, மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்று சொல்லப்பட்ட பிரபஞ்ச வாழ்க்கை யெல்லாம் புருஷனே. ஈஸ்வரன் பேதைமையாகிய பெண்களைச் சிருஷ்டித்தது, கணவனுக்குப் பணிவிடைசெய்யவும், லோகவிருத்திக்குச் சந்ததி உற்பத்தியாக்கவுமேயாம். பின்னும் இல்லற தருமத்திற்கும், தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், அதிதிபூசை, அக்கினி ஹோத்திரம், இவை முதலியன நடத்துவதற்கு முண்டாக்கினார். எந்த வேளையுங்காமக்கலவியும், ஆபரண வஸ்திர அலங்காரங்களும், மேனி மினுக்குதலும் பண்ணிக்கொண்டு, தாம்பூலந்தரித்து விண்ணாணம்பேசி, வேடிக் கையா யிருப்பதற்கு ஏற்படுத்தியதில்லை. உதயத்திலெழுந்து, ஸ்நான முதலிய விதிமுறை புரிந்து, வீட்டுவேலையைப் பார்த்து சீக்கிரஞ் சரசமாயிருந்ததை நினைந்து இறுமாப்படைந்து, மரியாதை தப்பி இன்ப ரசத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளலாகாது. புருஷனுக்குக்

கர்ம இச்சை யில்லாதிருந்தால் ஸ்திரீயானவன் மேல்விழுந்து போராடப்படாது. சொப்பனத்திலுங் காமத்தைக் கருதக்கூடாது. அப்படிக்கில்லாமல், அறத்தின் வழி நில்லாமல், ரீயகளை மதியாமல், கால்வரு கைப்பாரெண்ணைமல், மனதைப் போனவழிவிட்டு, மகிழ்களை வஞ்சித்து மனக்காவல், முன்தாளைக் காவல், வம்சாசாரக்காவல், இவைகளை மறந்து, நல்லவள்போலிருந்து, நடைநொடி பாவனைபுரிந்து ரகசியத்திற் சோரத்துவம் பண்ணுவாளாகில், மகானொடிய பாவியாவாள்; துட்ட நடத்தையுள்ள கெட்டவளாவாள். பகலை இருளென்ற பழிகாரியாவாள். அவளிருக்கும் வீடு யாளியிருக்குங் காடு, இருட்டு நிலம், திருட்டுக்குலம், களர்ப்பூமி, அழற்பாறை, கடுவிடம், கசப்பெட்டி, கல்லாக் கயவர்மனம் ஆகிய இவைகளுக்குச் சமானம்.

இவையல்லாமலும், மும்மூர்த்திகள், நவக்ரகங்கள் வெகுஜனங்கள் புரோகிதர் இவர்கள் முன்னிலையி லக்கினி, கங்கை, நவதானியம், ஆல், அரசு, முருக்கு, திருவிளக்கு, தாம்பூலம், மஞ்சள், அட்சதை இவைகள் முதலியனவுஞ் சாட்சியாய், தாய் தந்தை நீர் வார்த்துக் கொடுக்க அந்தப் பிரமாணமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, அவள் கழுத்தில்தான் நீ யென்னும் பொருளைத் தரும்படியான தாலி யென்னும் பெயருடைய முத்திரையைத் தரித்து, கைகொடுத்தெழுப்பி, அஷ்டமங்கல மெடுப்பித்து அக்கினியை வலம் வந்து பொரிவாரிச் சொரிந்து பூசுரைப்பணிந்து, அம்மி மிதித்து அருந்தி தரிசித்துச் சிறுமனை புகுந்து தேவரைப்பணிந்து மணவனு மனைவியுமாகி மகிழ்ந்து வாழ்ந்து தேகத்திற் பாதியாளென்று இச்சை வைத்த நாயகனுக்குச் சிறிதேனும் பத்தி செலுத்தாமல் இலச்சையுண்டாக்கி, தன்னுடைய விவேகங்கெட்டு விரதமும்விட்டுப் பதிவிரதா மகத்துவத்தைப் பாழாக்கிப்போட்டு காமத்தின் வழியே கருத்தைச் செலுத்தி ஒருவருக்குந் தெரியாதென்றெண்ணி இரவும் பகலும் பரபுருஷபோக சுகத்திற்குளே பத்தியுஞ் சிரத்தையுஞ் செலுத்தி, மேலுக்குப் புருஷன் பாதத்தை மூன்று காலமும் பூஜைப் பண்ணுகின்றவள் போலிருந்து, உலகமெல்லாம் உத்தமி யென்று கொண்டாடும்படியாய் வேஷங்காட்டி, இவ்வறத்திலிருந்து கருமமுதலிய தருமங்களைச் செய்யுங் கணவனுக்கு உடர்தையாகி இருவருங் கடைத்தேறுங்கதிகிற் புகாமல் இவள் கெட்டதுமன்றி இவளுக்குரிய கலியாணப் பிள்ளையையுங் கெடுத்து, சத்தியத் தப்பி மணவாளனை வஞ்சித்துப் பலபேரைப் புணர்ந்து தேடியபாபத்தைத்

தன்மட்டி லனுபவியாமல் இவனை நல்லவளென்று நம்பியிருந்த பாதிக்காரனுக்கும் பங்கிட்டு அவன் தலைமேலு மேற்றி, இரண்டு விதத்திலும் பிரஷ்டத்துவமாக்கிய சண்டாளி, புருஷனுக்கு மாண ஹாஸ்யம் செய்து வஞ்சித்த மாபாவி, தலைவனைத் தலையிறங்க வைத்த சுவம் கொண்டவனுயிருக்கு எமனாகச்சமைந்த கோரம், இவ்விடத் தில் யாவருஞ் சீ! சீ! சீ! என்றேசிக் காறித் துப்பும்படியாய் இழி வடைவாள். அவள் செய்த தீங்களைத்தும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து தன் புறுத்தும். கை கால் குறைத்து, பன்னேய்மிசுந்து, புழுப்புழுத்து, பூமியில்விழச் செய்யும். அப்பால் பூததேகம்போய்ச் சூட்சுமமாகிய யாதனாசரீரம் வரும். அதை எமபடரிழுத்துச்சென்று பாசம் வேல் கதை சுடுசரம் இவை முதலியவற்றால் உபத்திரவம் விளைத்து வைவச்சுத நகரத்திற்குத் தென்மேற்கிலுள்ள வன்னிக்குளத்திற் கொண்டுபோய் மன்னிக்கட்டி யிறுக்கி, வெந்நீர் முதலிய வெப்ப வேதனைகள் விளைப்பார்கள். ஐயோ! அந்த எமபடர் செய்யுந் தண்டனையின் கொடுமையைச் சொல்லவும் நாவெழுமோ? ஆயினுஞ் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேள்—

சோரவஸ்திரீகளுக்கு நடக்கும் எமதண்டனையின் விதம்

ஒ கைகையே! காமம் பெரியதென்றெண்ணி, கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட கணவனை வஞ்சனைபண்ணிக் கந்தகஸ்தூரி கதம்பம் புனைந்து, வந்த நாயகனுடன் கலந்து மருவியவனை எமகிங்கார பிடித்து ஈபக்கொப்பறையிற் றேய்த்து உருகி யுருகி, ஊன்பெருகி, ஒடும்படியாய்ச் சூலத்தைக் கொண்டு குத்துவார்கள். சிவக்கக்காய்த் செப்புப் பொம்மையை ஆடையுடன் தழுவிக்கொள்ளாடி யென்று அடிப்பார்கள். அவ்வேதனையாற் புரண்டு உருண்டு துடிதுடித்துப் பதைக்கும்போது, நெருப்பிற் காய்ச்சிய இருப்புச் சலாகையினாற் சுடு வார்கள். கீழே தள்ளிக் கிள்ளுவார்கள். அட்டைகளை விட்டுக் கடிப் பிப்பார்கள். புழுக்களினால் குடையப் பண்ணுவார்கள். தீப்பிவண்டு களால் துளைப்பிப்பார்கள். கிட்டி கொண்டு பிடிப்பார்கள். குறடுகளி னாற் சதைகளை அள்ளுவார்கள். நாய்களினால் கடிப்பிப்பார்கள். நகத் தில் ஊசி யேற்றுவார்கள். குதத்தினின்றங் கழுவேற்றுவார்கள், இரண்டு தூணுட்டி, அதன்மேற் பானுவட்டம்போட்டு அதனடுவிற் சங்கிலி மாட்டி அச்சங்கிலி நுனியை மூக்கிலும் வாக்கிலுமேற்றிக் கீழே நெருப்பிட்டு, எமபடர் இருபுறத்திலுங் காவலிருப்பார்கள். தலை மேல் நெருப்புபற்றிய இருப்பு முள் வைத்து முடுக்குவார்கள்.

விஷத்தைக்கொண்டுவந்து அழுத்துவார்கள். இரும்பைக் காய்ச்சிக் குதத்தினிடத்தி லேற்றுவார்கள். கொட்டாப்புளிகொண்டு ஆப்பு வைத்திருக்குவார்கள். கத்திக்கித்தனை சதையாகக் கைகாலை வறுக்குவார்கள். கோடரிகொண்டு தறிப்பார்கள். சம்மட்டியடியாற் சதைப்பார்கள். தலைகீழாய்த் தொங்கவிட்டு மூக்கிற் காரக்கடுமைச் சாரேற்றி, கால் விரலிலுங் கைவிரலிலுஞ் சுடரேற்றிக் கற்றைமயி ரைக் கொளுத்தி, ரம்பங்கொண்டறுத்துக் கழுகு, காக்கை, பருந்து, கரி இவைகளை உசுப்பிப் பிடுங்கவிட்டுச் சித்திரவதை செய்வார்கள். இப்படி செய்யும்போது முறையோவென்றழுது கதறிப்பதறி, கைகா லுதறி, வலிப்பெடுத்துக் கூச்சற்போடுவாளேயானால், அக் கால் பேசாதே, பேசாதே, என்று இருப்புச்சோட்டா, முள்தடி, வளை தடி, வச்சிரதண்டம் இவைகளினால் அடிப்பார்கள்; இடிப்பார்கள்; மழுவாயுதத்தால் துண்டிப்பார்கள்; இரும்புமணலை வறுத்துக் கரண்டியில் வாரி அவள் தேகத்தில் ஓயாமற் கொட்டுவார்கள்; இரும்புச்சட்டியி லிருத்தி அடியில் தீ மூட்டுவார்கள்.

இன்னுமந்தக் கற்பு கிலை கெட்டுக் கணவனைவிட்டு வஞ்சனை கண்ட காமக்கிழத்தியை உலைக்களத்தில் வேகக்காட்டி யடித்துத் திரட்டியிருக்கின்ற முரட்டு முள் முனையிலே பொருந்தும்படிக்குப் பேசிய எமனுடைய வார்த்தையின் வண்ணத் தாட்சணியம் பாரா மல் எமதுதர் பிடித்து, எலும்பை யொடித்து, எண்ணியாயிரம் எண்ணுமலாயிரம் அடி அடித்து, நீ புருஷனை இகழ்ந்து, சத்தியம் புரண்டு குலகோத்திரத்தைக் கெடுத்துக் குடி கேடியென்று பேரெடுத்து, அன்னிய புருஷ சுகத்தையடுத்து, அவனிடம்படுத்து, வீட்டுப் பொருளைக்கொடுத்து, விரத முத்ஸிய கோன்பையும் விபித்து, வஞ்ச நஞ்சுடையவளா யிருந்தனையே இதோபார் அந்த இன்பசுகம்! இந்தக் கழுமுனையிலேறி அதை அனுபவி என்று இருத்தி அவளிரண்டு காலையும் பொருத்தி பக்கத்திற் குலம் பாய்ச்சிக் கர்ப்பங்கலங்க ண்ன்றித் தோளையுங் காலையும் பிடித்திழுத் துக் கண்விழி பிதுங்கக் கொத்தும்படிக்கு நாகக்குழிக் காக் கையை யேவுவார்கள். இப்படி வேதனைப் பட்டுக்கொண்டி ருக்கும்போது புருஷனை வஞ்சித்த பூவையிவளென்று எமகிங்கா ரில் ஒருவன் சொல்ல, அந்தப் பலர்கேட்டு, அவள் சதையைத் தங்கள் பல்வினால் மெல்லுவார்கள். இவளெல்லாப் பாவி யரிலும் புருஷனை வஞ்சித்த பெரும்பாவி யென்று சொல்லிக் குறுந்தடியா

வடித்துக் கையுங்காலுங் கட்டி, சரீரம் அசையாமற் பந்தித்துக் கீலுக்குக் கீல் கூராணியடித்து, கிட்டியிட்டுக் கட்டி, செம்மையுருக்கிக் கடிதவத்தின்பேரிற் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ச் சுரகூர்வென்ன வார்ப்பார்கள். அந்தச் செம்புரசம்பட்டுக் குபீரென்றெறிந்து புகைச்சலு மெரிச்சலுமிகுந்து ஐயோவென்று பற்க்கும் போது இரும்புக் குரட்டாவிடித்து, வாய்க்குரட்டைப் பிடித்து வலிப்பார்கள். பேய் நாய்கள், பாய்நாய்கள், செந்நாய்கள், வன்னாய்கள் இவைகள் அவளுடைய சதையைக் கடித்திழுத்துத் தின்னத் தக்கதாய் உசிப்பிவிடுவார்கள். மூக்கு நீளமுடைய ஆந்தை, கோட்டான், கழுகு, பருந்து, காக்கை இவை முதலிய சேர்க்கையினங்கள் சேர்த்து அவளாக்கையைக் கொத்தி யுண்ணும்படி செய்வார்கள். அப்போ தவளுடைய பிராணன் அவஸ்தைப்பட்டுக் கோரமான விகார ரூபத்துடன் கிடப்பன். அப்போதுங் கூர்மையான கொழுக்கொண் டிருவார்கள். இருப்புக்கொப்பறையெண்ணெயி விடுவார்கள். அடுப்பிலேற்றி யெரிப்பார்கள். குண்டுக் கட்டாய்க் கட்டிக் கொள்ளுவார்கள். சரீரங்கள் வெடித்து இரத்தம் வடியவு நிணங்கள்வழியவும் வறுப்பார்கள்; பெரிய ரம்பங்கொண்டறுப்பார்கள்.

அம்மா கைகையே ! சேற்கெண்டைபோன்ற கண்ணால் மருட்டிப் பாபுருடனைச் சேர்த்த பாவையர் அந்த யமபடர்களாற் படும் பாட்டை, ஹா ஹா, நானென்னென்று சொல்லுவேன். இவர்கள் கதி இப்படியாக நாயகனெங்க நடந்தவன், எதிர்த்துப் பேசினவன் சண்டை போடுகிறவன், சத்யமில்லாதவன், சாதங்கறியைத் தன் மட்டிலெடுத்தொளித்துக் கொண்டவன், இன்பகாலத்திற் றடை செய்தவன், புருடனைக் கடன்படச் செய்தவன், கணவன்சொன்ன ரகசியத்தைப் பலபேர் காதிற் போட்டவன், கணவனிடத்தில் மன மில்லாமற் பட்சம் இருப்பதுபோ லபிரயித்தவன் ; வீடேறி வந்த விருந்தைப் பகைத்தவன்; வீட்டிற் பிறந்தாரை வெறுத்துக் கடிந்தவன்; வீட்டுடைமைகளைத் திருடிவிற்பவன், பிட்சை போடாதவன்; தன் தங்கை அக்காள், மச்சினிமார் இவர் முதலியபேர்களைக் கூட்டிக் கொடுத்தவன்; வேசையரைப்போற் காசாசை கொண்டவன், தகாத பெண்களுடன் சவகாசம் பண்ணினவன், மலஜலங் கழிக்கும்போது மணற்கொண்டு சுத்தி செய்பாதவன், முழுகல், குழையல் முதலிய காலேக்கட்டளை முடிக்காமற் சமையல் வீட்டிற் புகுந்து சாப்பாடிட்ட

வள், படுத்தும் இருந்தும் புருடன்கேட்ட கேள்விக்குப் பயமில்லாமல் உத்தரவு கொடுப்பவள், கணவருடன் கலந்தபோதே ஸ்நானம் பண்ணாதவள், கர்வங்கொண்டு புருடனுக்குப் போஜனத்தைக் கெடுத்தவள், கல், ரெல், புல், உமி இவை முதலிய போக்கிச் சண்மக்காதவள், புருடனெளியவெனென்று அவனைப் பொருட்செய்யாமற் போனவள், அவன் கால்கை பிடித்துக் காலமறிந்து நடவாதவள், மாமன், மாமி கோரிய காரியத்தைக் கெடுத்தவள், முன்காரியம் பின்காரியம் அறிந்துமுடிக்காமல் அசடுதேடினவள், அண்டைய்யலுக்குப் போய்ச் சண்டை யிழுத்தவள், கணவன், மைத்துனன், மூத்தாள், இவர்களைப் பகைமூட்டி வைத்தவள், நாயகனுடைய நற்செய்கைகளுக்கு இடங்கொடாதவள்-இப்பேர்ப்பட்ட பெண்களை எமதுதர் கொண்டுபோய் இரும்புத்தூணை நெருப்பிற்காய்ச்சித் தழுவச் சொல்லி யிடிப்பார்கள்; குண்டாந்தடிகொண்டு அடிப்பார்கள்; எலும்பை யொடிப்பார்கள்; இருப்பு முட்களிலே போட்டுருட்டுவார்கள்; கத்தியைப் பாப்பிக் காய்ச்சி மிதிப்பிப்பார்கள். கையிற் கயிற்றைக் கட்டி நரகக்கிணற்றில் துவைத்தெடுப்பார்கள். இறும்புக் கூண்டிற் றூக்கி யேறிட்டு வைப்பார்கள். இரத்தமுஞ் சீழு நிரம்பிய நரகத்திற் சுற்றிலுங் கருங்குளவி மொய்த்துக்கொண்டிரைய அழுத்துவார்கள். தூர்க்கத்த மாம்ச நரகத்தில் துறப்பார்கள். மலஜல நரகத்திற் கவிழ்த்து வாட்டுவார்கள். அக்கினிக்குழியிற் புகுத்துவார்கள். அனற்பொறி நிரையத்தி லிருத்துவார்கள்; பாம்புச்சிணறு, அட்டைக்கிணறு, அரணைக்கிணறு, தேட்கிணறு, விரியன்கிணறு, நண்டுவாய்க் காலிக் கிணறு, பிள்ளைப்பூச்சிக்கிணறு இவைகளிற் போடுவார்கள். பெரும் புலிப்போன், செந்நாய்ப்போன், சிங்கப்போன், சிறாவப் போன் முதலியவைகளிலே விடுப்பார்கள்; கத்தி, வாள், ஈட்டி, முள் முளை இவைகளை மாட்டிப்புடைத்து வருத்தப்படுத்துவார்கள். இந்தப் படிக்கு அநேகவித பேதமான இருபத்தெட்டுகோடி நரகங்களிலேயும் புகுத்திக் கண்டிப்பார்கள்.

“அம்மா புண்ணியவதியாகிய கைகையே ! இப்பேர்ப்பட்ட துன்மார்க்கப் பெண்ணை நான் கண்ணிலும் பாரேன். அவள் பேச்சைக் காதினுங் கேளேன். அவளைக் கலந்தும் விளையாடேன், எனக்குத் தகுந்த இஷ்டமுள்ள பதிவிரதைகளுடன் ஒழுகுவேன், பழமைபாராட்டிப் பழகுவேன், இஷ்டங்கொண்டு பேசுவேன். மற்ற வேளைகளில் வீட்டு வேலைகளும் இல்லறதருமமும், பிராணனாகிய

புருடன் பணிவிடையும் பிரதானமென்று பார்ப்பேன். பறக்கும் பட்சிகளைக் கூண்டில் வைத்து வளர்க்க மாட்டேன். என் மாமன், மாமி, கணவன், இவர்கள் வளர்த்தால் அவைகள் பசித்திருக்கப் பார்த்துண்ணேன். பசு முதலிய மாடு கன்றுகள் பட்டினியிருக்க வொட்டேன். என்னாயகனுக்கு மனங்கோணுதலாக நடந்து எதிர்த்து வாதித்து வார்த்தையாடேன். அவரென்னை யடித்துத் திட்டி யுதைத்த போதிலும் அவருடைய கால், கை, வாய் நோவுமே யென்று உபசரித்து, உடனே அவர் அழைத்தாலும் அழையாமற் போனாலும் ஏனென்றோடி, அவருக்குண்டான பணிவிடைகளைப் பால்மாறிக்கை யில்லாமற் செய்து, என்பேரி லேற்பட்ட கோபத் தீர்ந்து இஷ்டம் வரும்படியாய் நல்லவார்த்தைபேசி, அவர் தயவைத் தேடிக்கொள்வேன். ஏழைகளாய் நொந்துபோன சமுசாரிகளுக்கு என் நண்பருடன் சொல்லி, உபசாரமும் உபகாரமுஞ் செய்வித்து அவர்களுக்கு இன்பமுண்டு பண்ணிவைப்பேன். அன்னம், தாகம், தாம்பூலம், சுண்ணம், மருந்து, ஐயம், காதோலை, தலைக்கெண்ணெய் இவை முதலாகிய தருமசூட்சுமங்களில் என்னு லியன்றவரைக்கும் ஏற்பவர்க்களித்துப் புண்ணியஞ் சம்பாதிப்பேன். என் பிள்ளைகளுக் குக் கல்விவருவிக்கும் விஷயத்தில் மெத்தக் கருத்தாய்ப் பொருத்தி வைப்பேன். இப்பேர்ப்பட்ட சத்கருமங்களெல்லாஞ் சர்வ ஜாக் கிரதையாகப் பண்ணி நாளுக்குநாள் அபிவிர்த்தியாகி இந்தப் பாக் யத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” — என்று சாந்திலை சொல்ல அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட கைகை விவேகமும் ஞான மும் பிறந்து பிரதட்சணம் பண்ணி “அம்மா! நீர் சொன்ன வார்த்தை யனைத்துஞ் சத்தியமே” என்று புகழ்ந்து கொண்டாடி மகாலட்சு மிக்குச் சமதையான கைகை செலவு வாங்கிக்கொண்டு மகமேரு கிரிச்சாரலி லிருக்கின்ற தன் வீட்டுக்குப் போயினாள் — என்று பிரமசாரியாகிய பிஷ்மர் விளம்ப இத்தருமத்தைக் கேட்ட தரும ராஜன் சந்தோஷித்துப் பாட்டனுக்குப் பிரதட்சணம் வந்து நமஸ்காரம் தந்து “ஐயா! உம்மாலே பதிவிரதா ஸ்திரீகளின் பாள்மை யெல்லாங் கேட்டேன். சோரஸ்திரீகள் படும்பாட்டை யெல்லாம் விசிதமாயுணர்ந்தேன். சுவாமி! புருடராகிய நாம் நடக்க வேண்டிய தன்மைகளைப்படி? குற்றந்தீர்ந்து கடைத்தேறுவ தெப்படி? இவற்றை யெனக் கியம்பவேண்டும்” என்று கேட்க குரு முகூர்த்தங் கொண்டருளிய பிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார் —

புருடர் நடக்கவேண்டிய புத்தியாசாரத்தைப்

பற்றிக் கூறுதல்

அப்பா புண்ணிய ஸ்வரூபியாகிய என்னருமைப் பெளத் திரனே! புருடனாயினேன் உதயத்திலெழுந்து உபாதி நீக்கி ஸ்ரான சந்தி அனுஷ்டான ஜபதபகருமமுதலியவை முடித்துக்கொண்டு சூரிய நமஸ்காரஞ் செய்து இத்தப்படிக்கு மற்ற இரண்டுகாலமுஞ் சோம்பலில்லாமல் முடித்து அவ்வக்காலத்தில் சுத்தவஸ்திரங் தரித்து அல்லது ஈரவேஷ்டியுடனிருந்து ஈஸ்வரத்தியான மியற்றி எட்டெழுத்தும் ஆறெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும் ஜபித்து இக போகார்த்த சித்தியை விரும்பி, ஆரணனை ஆதியை அராதியை எங்குந்தானாகிய பரிபூரணனைப் புண்ணியனை உண்மைப்பொருளை சத்திய நித்தியனை மோட்சகாரணனை கஜேந்திரவாதனை ஆதிமத்தி யாந்த ரகிதனை ஆதிமூலப்பொருளை ஸ்ரீ மகாலட்சுமியை மார்பிலே தரித்திருக்குந் திருநாரணனை தன்மனதார வாழ்த்தி வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணிப் பரபோகார்த்த முத்தியை விரும்பி நித்தனை கிராமயனை நின்மலனை நிற்குணனைச்சகுணனை மூவர்முதல்வனை முக் குணனை முக்கண்ணனை வேதவேதாந்த வேதியனைச் சோம சூரியாக் கினிச் சுடர்க்கண்ணனாவனை, அறம் வளர்த்தாலாகிய அம்பிகையை வாமபாகத்தில் வைத்தவனை, களனை, நிட்களனை, சகலனை, முத்தனை, கர்த்தனை, சித்தனை, கிருபைக்கடலை, மும்மூர்த்திசொருபனை, மூத் தொழிற்கும் வித்தானவனை, வினோதனை, லீலாவிபூதனை, விசாக மூர்த்தியைப் பெற்றவனை, நிஜானுபோக முற்றவனை தன்குற்றமற்ற மனத்தாற் குறைகூறித் தொழுதல்வேண்டும். இந்தப் பிரகாரம் மூன்றுகாலமு முற்றுவானாகில் ஈரான்குரளாவன் அறிந்தறியாமற் செய்த குற்றங்களெல்லாம் அனற்பட்ட சருகாகும். விஷ்ணுநாம் மும், சிவநாமமும், ஒருகாற் சொன்னமாதிரத்தில் மகா பாவங்கள் வதங்கிப்போம். புகழும், புண்ணியமும், ஆயுசும் செல்வமு முண்டாம். சகல பாபகூயமு முண்டாய் மோட்சமுங் கிடும்— என்று சொல்லக்கேட்ட தருமராஜன் இரண்டு கரத்தையுங் குவித்து நமஸ்கரித்து பத்மாசனம்பண்ணி, துடைமேற் கரமமைத்து, மனத்தைக்குவித்து, பஞ்சேந்திரியங்களையு மடக்கி வாயுவைக் கும் பித்து, மூக்கு முனையில் முனைக்கண்ணாட்டி சூரியமண்டல மத்தியில்

விளங்கும் பரமேஸ்வர மூர்த்தியைச் சற்றுநேரம் தியானம் பண்ணி, அப்பாற் கண்ணைவிழித்துப் பாட்டனைப்பார்த்து “ஐயா! புருடர்கள் தானங் கொடுக்கிறதென்றும் இன்சொற் பேசுகிறதென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு வகைக்குள் எதிலே அதிகபல னுண்டாகும். இதனைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்க பீஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

இன்சொல் தானத்திலுஞ் சிறந்ததென்பதைப் பற்றிக்கூறிய ஓர் இருடிகதை

அப்பா மெய்விரதனே! தானமென்பது ஒருவருக் கொருவர் தனதாக ஈவது. தனதென்பது மனோபக்தியுடன் அன்பு வைத்தது. கொடுக்கிறவனுக்குக் குல சம்பந்தத்தாற் குணமிருக்கும். குணம் எவ்வளவுடையதோ அவ்வளவுகல்வி. கல்வி யெம்மாத்திரங்கற்றானோ அம்மாத்திரம் பேரறிவு பேரறிவு எம்மட்டோ அம்மட்டு தெளிவு. தெளிவுக்குத் தகுந்தபடி சேர்க்கை. சேர்க்கைக்குத் தகுந்த ஈகை. அவ்வீலையில் எவ்வண்ணம் ஞானம் விளங்குவதோ அவ்வண்ணம் பலனனுபவிப்பான். மேலும் தானங் கொடுப்பதைப் பார்க்கிலும் மேலாகிய தருமமொன்றுண்டு. அதென்னவெனில் வந்தவர்களை யுபசரித்து வணங்கி அன்பு பாராட்டித் தேன் சொரிவதுபோற் பேசுவது. இதுபெரிய தானம். அதாவது, சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்று மூன்று பதார்த்தமுண்டு. சத்தாகிறது சாத்விககுணம். இந்தங் குணஞ் சம்மாபிறக்காது. மனஞ்சேதனப்பட்டு, ஆங்காரமடங்கி, பொருமை யொடுங்கி, அவாவிலங்கி நான் எனது என்கிற மோகாபிமானமற்று, பெண்பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங்களெல்லாம் மித்தை யாகக் கண்டு சர்வபூதாதிக ளிடத்திலேயுந் தயைவைத்துப் பச்சாத் தாப முண்டாக்கி அருளுடனிருப்பது சத்வகுணம். இந்த சத்வ குண முள்ளவர்கள் சித்தாகிய பிரம விலாச வித்தெல்லாந் தெரிந்த வர்கள். பிரமத்தைக் கண்டபோதே ஆனந்தமும் மோனமும், சொந்தமாகும். அவர்கள்தான் நித்தியானந்தர்கள்; பிரபஞ்சவிசார நீத்த நின்மலானந்தர்கள். இந்தச் சச்சிதானந்தத் தன்மை பிரபஞ் சத்தைப் பொய்யெனக் கண்டபேர்களுக்கே வரும். பூதாதிகளை யெல்லாஞ் சமத்துவமாய்ப் பார்ப்பதே சமசித்தம். உரை வேறு செய்கைவேறு யிருப்பவர்கள் இன்சொற் பேசுவார்களா? திரிகர்ண சுத்தி யுடையவர்கள் இனியசொற் கூறுவார்களல்லது மற்றொரு வருக்கும் இன்சொற்பேசுவது எளிதல்ல. அது பெரிய காரியம்; எல்லாருக்குந்தானே வாராது; சுத்த சாத்விகிக்குச் சொந்தம். இதற் கொரு திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்—

அப்பா தருமநத்தனா! சர்வபூதாதிக ளிடத்திலேயுங் கிருபையுள்ள சாத்விக குணத்தையுடைய பிராமணரொருவர் வனத்திலே சஞ்சரிக்கிறபோது தாருணனென்கிற ராட்கூசன் பெரும்பசியுண்டானவனாகி, எங்கு மிரையகப்படாமல் மிகு கோபங்கொண்டு, எதை யெடுத்து விழுங்கலா மென்று ஏக்கம் பிடித்து வருகின்றான். அப்போது மேற்கூறிய பிராமணரைக் கண்டான். காணவே தன் பசியினோயினால் இந்தப் பிராமணரைப்பிடித்து எடுத்து விழுங்கிவிட வேண்டுமென்று நினைத்து, ஓங்கிக்களைத்து, இரண்டு கையையும் விரித்துத் தடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டான். அப்போது சகல வேதாகம புராண சாஸ்திரச் தேர்த்து சங்கையறக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்ற வேதியர் தெளிவுடையவராகிச் சுற்றேனு முகஞ் சுளிக்காமல், சித்தங் கலையாமல் மனம் பதைக்காமல், உடல் துடிக்காமல், உள்ளஞ் சோபிக்காமல், மிகக்கோபிக்காமல், ஆனந்த நடம்புரிக்கின்ற ஆதிமூர்த்திபோற் சோதிகாட்டி நகைத்துத் துயரற்றிருந்தார். அந்தத் தாருணனென்னும் அரக்கன் மனமருண்டு, மதிமயங்கி, மகிழ்ச்சியடங்கி, புத்திகலங்கி, “இவரெப்படிப்பட்ட பெரியவரோ, எத்தன்மையுடையவரோ!” என்று ஐயப்பட்டு, “பிராண பயமில்லாமல் நகைக்கின்றாரே. முகமலர்ச்சி கொண்டாரே! இதென்ன விந்தை” என்று அவரைச் சேர்த்துப்பிடித்த கையை விட்டுவிட்டு, பசினோயோடு மெழுந்த கோபமாரி, “ஐயரே! எனக்குப் பசியும் ஆயாசமும் உளைப்பும் களைப்பும் வெளுப்பும் விதிர்விதிர்ப்பும் வரவேண்டிய காரணமென்ன? நீரிதை நன்றாயோர்த்து சொல்லுவீராகில், உம்மைக்கொல்லாமல் அகல்வேன். இல்லாவிட்டால் என் பசிக் கெப்படியும் உம்மைத்தின்பேன். கொல்லுவதற்கு முன்னாக நான் கேட்ட சங்கைக்கு உத்தரவு சொல்லும்” என்றான். அந்தமொழி கேட்ட பிராமணன் அஞ்சாமல், புன்னகையோடு முகமலர்ந்து, சர்வபூதங்க ளிடத்திலும் ஈச்வரன் ஸாநித்திய மென்பதை நன்றாயறிந்த நாதனாகையால் மிகுந்த இரக்கத்துடன் இன்சொல்லினு லவனுக்கு உத்தரங்கூறுகின்றார்—

“அப்பா குணவானே, தேகங்குளிர்ச்சியாய்ப் புஷ்டியாய்ப் பருக்காமல் உலர்ந்துபோவது காசரோகமென்கிற வியாதியின் குணம். உடல்வெளுத்து மெலிந்து தாட்டுவதெல்லாம் பாண்டு ரோகத்தின் பாண்மை. இந்த ரோகங்கள் வருகிறதற்கு ஏதுவென்ன வென்றால் ஒருவன் தன்னுடைய சுற்றத்தார், பந்துஜனங்கள்,

மித்திரர், தரித்திரர் இவர் முதலிய பேர்களைக்கடிந்து குரூரவார்த்தைகளைக் கொட்டினாலும், அவர்கள் வயிறெறிந்து மனம்புணக்கும் மளமளவென்று கண்ணீர்சொரிந்து அழுதாலும் ஒருவனுண்ணும் பேர்து மிடறைப் பிடித்தாலும் தாய்தந்தையைத் தமையனைப் பழித்துப் பேசினாலும், அவர்களை யேசினாலும் சஞ்சலப்படுத்தினாலும், தான்பெற்ற ஜயத்தைத் தானேபுகழ்ந்து ராஜசமூகத்தினின்று பெருமைகூறினாலும், அடுத்தவனுக்கு ஆபத்தாலத்திலே உதவிசெய்யா திருந்தாலும், உதவி செய்யாமலே விறுதாவில் நான் செய்த உதவியாற் பிழைத்தானென்று வீணே டம்பம் பேசினாலும், செய்தவுதவியைச் செப்பிக்காட்டினாலும், கல்லாத மூடன் கற்ற விசேடனைப்புகழ்ந்து சந்தோஷப்படாம லிகழ்ந்தாலும், தேடிய திரவியத்தைப் பெரியவர்கள் முதலிய நல்வழியிற் செலவழிக் காமல் தீநெறியில் விரையப் படுத்தினாலும், அன்னமுண்டு பின்னம் பண்ணினாலும், வீண்விசாரம் பெற்றாலும், நன்றாயிருப்பவரைப் பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டு நமக்கில்லையென்று மனம் பொருமினாலும், தேவர்கள், நல்லோர், பெரியோர், இவர்களை நிந்தனை பண்ணினாலும், மகாபாவமாகிய பசி, ஆயாசம், இளைப்பு, களைப்பு, வெளுப்பு, விதிர்விதிர்ப்பு இவை முதலிய நோய்களெல்லாம் வரும்” என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட தாருணராக்கதன் வேதியருடைய இன்சொல்லுக்கிரங்கி அவரை உயிர்வதை செய்யாமல் விட்டுவிட்டான். அப்பாற் சீலாசாரத்தையுடைய பிராமணரானவர் தமது எதாஸ்தானம்போய்ச் சேர்த்தார். அப்பா! தருமந்தன அந்தப் பிராமணர் இன்சொல்லை வகித்திருந்ததினாலல்லவா உயிர் பிழைத்தார்? ஆதலால், இதமென்பது எல்லாவற்றினு சிறந்தது” என்று கங்கைமைந்தன் கரைத்தார். அங்கம்பொங்கிய தருமராஜன், “சுவாமி புத்திரர்களிலே அநேகவித புத்திரருண்டென்று பேசுகின்றார்களே; அத்தனை விதங்களையுஞ் சொல்லவேண்டும்” என்ற மெத்தக்கற்ற பிஷ்மர் சொல்லுகின்றார்.

புத்திரபேத விவரங்கூறுதல்

அப்பா குவளைத்தாமனே! முதலாவது, தனக்கு மாங்கிலிய தாரணமுள்ள சொந்த ஸ்திரீக்குப் பிறந்த பிள்ளை; இரண்டாவது தன்னுடைய மகன், அல்லது மகள் இவர்கள்பெற்ற பிள்ளை. மூன்றாவது, தன்னுடைய பெண்சாதி தன்னையறியாமல் மற்றொரு விதத்தினற் பெற்ற பிள்ளை. நான்காவது இன்னொரு தந்தை தாய்கூடி ஈன்ற மைத்தனைத் தத்துபுத்திரனாகக் கொண்ட மஞ்ச

வீர்ப் பிள்ளை. ஐந்தாவது, தாய்தந்தையை நீக்கித் தன்னிச்சையாய்த் திரிந்துவந்து சரணமென் றடைந்தபிள்ளை. ஆறாவது, பெண்சாதி சாரத்துவமாய்ப் பலபேருடன் கூடிப்பெற்று இன்னுன் விந்துக்குப் பந்தமாய் வந்ததென்று தெரியாத பிள்ளை. ஏழாவது அன்னை பிதாவினால் அடித்துத் தூரத்திவிடப்பட்டு ஆதர்வில்லாமல் வந்துசேர்ந்த பிள்ளை. எட்டாவது, கன்னிகையில் ஒருவனைக் கலந்து பெற்று பிற்பாடு அந்தக் கன்னிகையை எவன் கவியாணம் பண்ணிக்கொண்டானோ அவனுக்கான பிள்ளை; ஒன்பதாவது ஸ்திரீ யினுடைய வயிற்றிற் கருப்பங் கொண்டிருப்பது தெரியாமற் கவியாணம் பண்ணிக்கொண்டபின் தாலி கட்டிக் கொண்டவனுக்குச் சொந்தமாகும் பிள்ளை. பத்தாவது, தன்னுடைய மனைவியைத் தானே கோபித்துக்கொண்டு வேண்டாமென்று வெறுத்து ஒட்டி விட்டானானால் அந்தப்பெண் தருமமாகப் பார்த்தும் பர்த்தா. தூரத் தியபடியால் தன்பேரிற் குற்றமில்லாமல் இன்னொருவ னிடத்தி லிருந்து பெற்றபிள்ளை. பதினொன்றாவது, தாயுந்தகப்பனும் விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டபிள்ளை. பன்னிரண்டாவது, அன்னிய ஸ்திரீயி னிடத்தில் ஒருவனுக்கு உதித்து எல்லாருக்கு மின்னானுக் குப் பிறந்ததென்று தெரிந்து அவன் பேர் வழங்கும் அந்தப் பிள்ளை. ஆகிய இப்பிள்ளைகளை யெல்லாம் உத்தமமான முதற்பிள் ளையோ டொப்பக் கருதும்படிக் குரைப்பது மனுநர்லின் பிரமாண் மென்றனர். இதனைக் கேட்ட தருமராஜன் பீஷ்மரை வணங்கி, “ஐயா! கங்காநதியின் பெருமையும் மகிமையையும் அடிமைக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று வணங்கினார். அன்புடனே காங்கேயன் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கங்கையின் பெருமையு மகிமையுங் கூறுதல்

அப்பா பேரனே! சூரியனில்லாத பகலுஞ் சந்திரனில்லாத இரவும் போன்றது கங்காநதியில்லாத காடு. ஆதலால், அக்கங்கை யேனும் அக்கங்கையோ டொத்த ஓர் நதியேனுமில்லாத காடு பாழ். தேவர்களுக்குள் தேவேந்திரனெப்படி உயர்வோ அப்படிக்குப் பூலோகத்தி லிருக்கின்ற அநேகங்கோடி தீர்த்தங்களுக் குள்ளே புனிதமும், புண்யமும், சிரேஷ்டமுமுடையது கங்கை; அன்றியும், மகாபாதக விமோசனமும், சகல் பீடாபரிகாரமும், இகபர சாதனமுந் தரக்கூடியது. போகபாக்கிய மருவிய பொன்னு டும் மோட்சமுந் தரப்பட்ட சகல் புவனகர்த்தாவாகிய சாம்பவ்

மூர்த்தியினுடைய சடாமகுடத்திலே சானித்தியமாய்ப் பதிவிருந்து ததும்பி, நெற்றிக்கண் சுடரை நிமிர்வொட்டாமற் றணிப்பது. இப்பேர்ப்பட்ட மகாகங்கையின் பெருமையை நானென்னென்று சொல்லுவேன்? ஆகிலும் இந்தக் கங்கையில் விதிமுறைப்படிக்கு செய்யும் ஸ்நானம், கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்யென்கிற பஞ்சமாபாதக முதலியவற்றின் வேரைக்களைந்து வெந்நீர் வார்த்து விடும்; மாயாமயக்கங்களையும் மாய்க்கும்; எம்பாசத்தைத் தேய்க்கும். மும்மலத்தையும் நின்மலமாக்கும். முக்குறும்பையு மடிக்கும். இந்திரியங்களை யெற்றும்; பற்றும் வினைகளைப் பாழாக்கும்; ஆகாமிய சஞ்சித காமியத்தை யடக்கும். பிராரத்துவத்தைக் கழித்து உடலு யிருடனொழிக்கும்; மனதைச் செம்மைப் படுத்தும்; உறுதியுண்டாக்கும்; ஜனனந்தோறுந் தேடிக்கொண்ட வஞ்சனை, துரோகம் பாவம், லோபம், மோகம் இவைமுதலிய எல்லாவற்றையுந் தீய்க்கும்; சுவர்க்காதி போகங்களில் என்னொருங் குடியாயிருக்க ஏற்றி வைக்கும்; சஞ்சலமாகிய சமூகவிசாரத்தையுந் தீர்க்கும். பிறவி வேலையைப் போக்கும். இன்னுமனேக நன்மைகளையெல்லார்தரும். இன்னும்தனுடைய பெருமையை என்னற் சொல்ல முடியுமோ? எக்ஞங்கள், தானங்கள், தருமங்கள், விரதங்கள், சீலங்கள் ஆசாரங்கள், ஜபங்கள், இவைகளெல்லாம் இன்னொரு தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து எய்தும் பலன்களுக்கு எட்டுப்பங் கதிகமாகும். இந்தக்கங்கா ஸ்நானஞ் செய்கிற பேர்கள் எப்பேறும் பெறலாகும். இப்பேர்ப்பட்ட பெருமையையுடைய கங்கையை ஜகத்திலுள்ள ஆத்மகோடிகளுக்கு ஆங்காங்கு மாதாரமா யிருக்கப்பட்ட மற்றச் சுத்தஜலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணும்போது நினைத்து இதனினமான மற்ற யமுனை, கோதாவிரி, ஸரஸ்வதி, நருமதை, சிந்து, காவேரி, என்னு மிவ்வாறையுந் தியானித்தாலும், இவற்றின் பெருமையை ஒருவர்க் குரைத்தாலும், இவற்றைக் கருதிப் பூப்பிரதக்ஷணம் பண்ணினாலும், கங்காஸ்நானத்திற்குப் போகிறேனென்று மூன்றடி, ஏழடி, ஒன்பதடி, பெயர்த்துவைத்து நடந்து மீண்டாலும், பாபங்க ளெல்லாம் பறந்தோடிப்போம்.

இப்பேர்ப்பட்ட கங்காநதி தீர்த்திலே வாசம்பண்ணி, அந்நீரில் மூழ்கி அந்தத் தீர்த்தத்தைச் சாப்பிட்டவர்களுக்கு என்னபலனென் றியம்புவேன்? அந்தக் கங்கையைக் காவடியில் வைத்துக்கொண்டு வந்து தோளிலே சுமக்கின்ற பேருக்கும், சுமந்துபோய் இன்னொரு

ஸ்தலத்தில் அபிஷேகம் பண்ணிவைக்கின்ற பேருக்கும், அதைக் கையேந்திப்பானம் பண்ணுகின்ற பேருக்குத் தீராதவல்வினை தீர்த்து, அவர்கள் ஸ்திரம்பெற்றிருப்பார்கள். இந்தக் கங்கா மகத்துவத்தைக் கருதிக்கேளாமல் அலட்சியம் பேசி அறிவழிந்த ஒருவன் மற்றொருக் கால் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி ஏதோவொரு காலாதீதத்தால் அந்தக் கங்கைக் கரையில் வந்து அந்தக் கங்கையின் காற்று அல்லது திவலை அவன் மேற் படுமாகில், முன்னும்பின்னுமுள்ள பாப மூட்டைக ளெல்லாம் எரிந்துபோம். பூமியில் ஒருகோடி புண்ணிய தீர்த்தங்க ளுண்டாயிருந்தாலுங் கங்கைக்குச் சரிசொல்லக் கற்றவர்கள் கருத்தைப் பொருந்தார்கள். அப்பா தருமகந்தை! கோடி நட்சத்திரங்கள் கூடினாலும், ஒரு சந்திரனாகுமா? பத்துக்கோடி மலைகள் சேர்ந்தாலும், ஒரு பொன்மலையாமா? ஆயிரஞ்சத்தியானாலும் ஒரு பராசத்தியாமா? பல்லாயிரத் தேவரானாலும், ஒரு புருஷோத்தம னாவரோ? பண்புள்ள பேர்கள் எண்பதுகோடியானாலு மெனது நண்புள்ள சண்முக னாவரோ? அப்படிபோல் கங்கைக்குச் சமானமில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ண வேண்டுமென்று சொன்னாலு மகாபுண்ணியமும் புனிதமு முண்டாம். கங்கா ஸ்நானத்திற்குப் போகிறே னென்று ஓடி யெடுத்துவைத்து நடந்தாலும் அவர்களுக்கு மேலுலகச் சுதந்தர முண்டாம். இப்படிப்பட்ட புனிதமுடையது பகீரதி” என்று ஒருவராலும் அறியப்படாத மகிமையுடைய பிஷ்மர் விளம்ப, தருமராஜனு மற்ற மாதவர்களுங் கேட்டுப் பிரமானந்தம்பெற்று மெய்வீடுற்றவர்போல் மகிழ்ந்து பிஷ்மரைப்பார்த்து “ஐயா! தேவரீ ரின்று வேதாகமப் பிரமாணங்களை யெல்லாம் வெகுவாய்க் கரைத் தீர். யாங்களனைவருஞ் ஜன்மசாபல்ய ரானோம். தங்களுக்கு இளைப்புங் களைப்பு மெய்துவதா யிருப்பதாலு மெங்கட்கு விடை கொடுத்த தருளும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறே விடைதந்தபின் தருமன் முதலிய சமஸ்தமான பேரும் அஸ்தினு புராஞ் சேர்ந்து, பிஷ்மர் கூறிய ஒவ்வொரு பிரமாணங்கையுஞ் சிந்தித்துப் போற்றி ஆனந்தித்திருந்தார்கள்.

வேதாகமப் பிரமாண முரைத்த சருக்கம் முற்றிற்று.

உமாமகேச ஸம்வாதமுரைத்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி

மணிவயல்கு முயோத்தியினிற் றசரதன் றன் மகவாக மகத்திற் றேன் றி
யணிகெழுஞ்சீ தையைமணந்து கரனாதி நிசாசராக ளறக்க டிந்து
திணிபுயரா வணன்முதலோர் தமைச்செகுத்துத் தேவர்பயந் தீர்த்த ளித்துப்
பணியணைமேற் கண்வனரும் பரந்தாம னடித்துணையென் பற்ற தாமே.

ஓ சந்திரகுலத் திந்திரானுகிய ஜனமேஜய மகாராஜனே!
மறுநாட்காலையில் சூரியோதய மானவுடன் தருமநந்தனர் தமது
தம்பிமார், ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர், வேதவேதியர் முதலான சமஸ்த
மான் பேர்களோடுங் காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டு, அஸ்திநா
புரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுக் குருகேஷத்திரத்திற்கு வந்து
பிஷ்மாச்சாரியர் விமலயோகத்தி விருக்குஞ் சரசயனத்தருகிற்
சென்று, பாட்டனுக்குப் பாதபூஜை முதலிய பணிவிடைகள்
செய்து, பலகாலும் இருகாலிற் பணிந்து “ஐயா! சகலாத்ம கோடி
களுக்கும் அக்ஞான இருளைப்போக்கிச் சுக்ஞானமுண்டாக்கி
ஜனனவேதை யகற்றித் தீவினைமுதலாகிய மகாபாதகங்க ளெல்
லாந் தீர்க்கக்கூடியதாய், மெய், வாய், கண், செவி, மூக்கு இவ்வைந்
திந்திரியமும், சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஆகிய தன்
மாத்திரைகளும், மற்ற விடயங்களும், வெகுலேசில் ஒடுங்கிவிடச்
செய்யத்தக்கதாய், வேதத்தி னொழுக்கம், அதனது விதியை வெளி
யிடுகிற தருமம் நீதியோதுஞ் சாஸ்திரம், இவை முதலியவற்றைப்
பரிஷ்காரமாய்த் தெரிவித்து மேலானகதி புகும்படியான விதத்திற்
காதாரமாயுள்ளதா யிருப்பதெதுவோ அதனை யெனக்கு விவரமாய்த்
தெரிவித்தருள வேண்டும்” என்றுரைத்து வணங்கி நின்ற பேரனை
இணையற்ற பிஷ்மரானவர் இன்முகத்தோடும் பார்த்து, “அப்பா
பாண்டு மைந்தனே! முன்னாளில் துவாரகையில் வீற்றிருந்த நீல
மேகச்சர்மன வண்ணனாகிய இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்குப் பெருமை
பொருந்திய நாரதமகா முனிவர் நீ யிப்போதென்னை வினவிய விஷயங்
கட்குந் தக்கதாய் ஒரு இதிகாசஞ் சொல்லி யிருக்கின்றார். அந்த
நாரதராலே நானும் அறிந்தேன். அது எல்லாவற்றிற்கு மேலான

வேதசாரமாய்ப் போற்றத்தக்கது. அதற்குமிஞ்சிவேறொன்றுமில்லை. மகாராகசியமானது. அப்பேர்ப்பட்ட மகத்துவமுடையதென்னவென்றால் இதோ எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரும் இவர் கீழல் போன்றிருக்கும் ருக்மிணி தேவியாரும் ஒருநாள் மேகங்கள் தவழ்ந்து விளையாடுகின்ற ஒரு பர்வதச் சாரலில் உல்லாசமாய்ச் சென்று, சல்லாபமாய் நின்று, சம்பாஷித்திருந்தார்கள். அப்போது மூல்லைமல ரணிந்த மூர்த்தி தமது பெருமைக்குத் தகுந்தபடியே ஒருபுத்திர னுண்டாகவேண்டு மென்று பன்னிரண்டு வருடம் ஒரே நிலையாய்த் தவம்பண்ணினார். அக்காற் பூலோகத்தி விருந்த ரிஷீஸ்வரர்க ளெல்லாரும் ஒரே கூட்டமாய்க் கூடிவந்து ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு ஆனந்த வமுதமுண்டு புளகாங்கிதங்கொண்டு பரவசமுற்று அவரைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

அப்போது நலம் பெறும்படியாக விரும்பிவந்த மகரிஷிகள் ருக்மிணியுடனிருந்த உலக மளந்தவனைச் சூழ்ந்து சந்தித்து வந்தித்துச் சிந்தித்திருக்கும் வேளையில் இவருடைய வாயிவிருந்து ஒரு அக்கினிச்சோதி பிறந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்குத் தரிசனைக் கிடங் கொடாமல் வடவாழகாக்கினிபோல் விரிந்து, ஆகாயத்தி லெழுந்து, அண்டத்திற் பறந்து, அங்கிருந்து மீண்டு நந்தநந்தன னுடைய செத்துவார்வாயிற் புகுந்தது. அந்த விந்தையைக்கண்ட வந்தமுனிவ ரெல்லோருஞ் சிந்தைமருண்டு, அற்புதமாய்த்திரண்டு வெள்ளம்போற் புரண்டு “ஓ வேணுகோபால சுவாமியே! தேவரீ ருடைய திருவாக்கிலிருந்து ஒரு அக்கினிபிறந்து ஆகாயத்திற் புகுந்து மறுபடியுந் திரும்பிவந்து தேவரீருடைய வாக்கினிற் புகுந்த பாக்கிய மென்னவோ? சுவாமி! அதனது வரலாறு சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு வாசுதேவன் மனமகிழ்ந்து “வாருங்கள் ரிஷிகளே! அவ்வக்கினியினுடைய காரணம் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ! ஆனால் நான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அருவிபெருகி ஓடி வருகிற சிகரமும், விசாலமும், உயரமுமுடைய பெரிய பர்வதச்சார லுக்குச் சமீபத்தில் ஒருராட்சசன் குடித்தனஞ் செய்துகொண்டு அவ்விடத்திலுண்டாகிய உயிர்வகைகளை யெல்லா முழித்து வதைத்துத்தின்று, தேவர்களுக்கு இடையூறு விளைத்துத் துன்பப்படுத்திக்கொண்டு திரிகின்றான். அவனைக்கண்ட உயிர்க ளெல்லாம் எமனைக் கண்டாற்போல் திடுக்கிட்டு நடுங்கித் தெய்வமே

யென்று முறையிட்டுப் பலதிசைகளினும் பாதவித் தலைகின்றன. அப்பேர்ப்பட்டவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று ஒரு தாபாக்கினியை என் வாய்வழியி னின்றும் பிறப்பித்தேன். அந்த நெருப்பானது பேர்ய் அந்த மஹாபாதகனாகிய அரக்கனைப் பொடியாக்கிப் போட்டுப் பிரம்லோகம் போயிற்று. அங்கேயிருந்த பிரமதேவன் கண்டு அவ்வக்கினியினோடு மன்மதனையனுப்பி நீ இந்த நெருப்புடன் கலந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கக்கடவை யென்று அனுப்பினான். அந்த மன்மதனவ்வாறே அக்கினியுடன் சேர்த்து எனக்குளொங்கி யிருக்கும்படியாக எரிந்துகொண்டு நாராயணமூர்த்தி புகன்றனர். இவைபனைத்தையுங் கேட்ட பிரம் ரிஷிகளெல்லாருஞ் சந்தேகத்தீர்த்து சந்தோஷப்பட்டு, அற்புதத் தோடு ஆனந்தபாவசராகி “ஒருவர் மனத்திற்கு மெட்டாத மாதவப்பொருளே! ஓ மகாதுபாவரே! ஓ லோகநாயகா! எப்படிப் பட்டபேர்க ளானாலும் உம்மையெளிதி லறியத்தக்கவரோ, ஓ கர்த்தனே” என்று சகல ஆன்மாக்களுந் தொழுங்கடவுளாகிய அம்முகுந்தனை வணங்கினார்கள்.

இப்படி வணங்கிய அந்த ரிஷீச்வரரின் நெறியை நெடியோனாகிய நாராயணமூர்த்தி கண்டு அந்தரிஷிகளினிடத்திற் பிரியமுள்ள வராய்ப் புன்முறுவல்காட்டி, “ஓ இருடிகளே! நானந்த ஜன்ம மெடுத்துத் துவாரகைக்கு இராஜனாகிப் பலகோடி ராக்ஷச குலங் களைப் பாழாக்கித் தேவர்களுக்குத் திருப்திபண்ணிவைத்தேன். அந்த அரக்கரைக் கொன்றபாவம் என்னைத் தொடராமல் நீங்கிப் போகும்படியாய் நீங்களியாவரும் என்னிடத்திற் கடாட்சித்து, சகலபாபக்ஷயமுஞ் சத்துரு ஜயமுமுண்டாக்கத் தக்கதாகிய புனிதபுண்ணிய இதிறாசங்களை என் காதிற் பொழியவேண்டும்” என்று கர்முகிழ்த்துக் கேட்டருளினார். அம்மொழியைக்கேட்ட முனீச்வரர்கள் தபசாகிய அமுதம்புசித்திருக்கின்ற சந்தோஷத் தினாலுந் தைரியத்தினாலு மிதனைச் சொல்லுற்றார்கள்—ஓ தேவாதி தேவனே, ஓ எம்மாலு மற்றவராலு மறியப்படாத அற்புதஜோதியே! தேவரீருடைய லீலாவிபூதியைக் குறிப்பிக்கின்ற இதிகாசங்களே யெண்ணிறத்தனவாகும். அவைகளையே அறிதற் குத் திடம்போதாதயாங்கள், தேவரீர்க்கென்ன இதிகாசமெடுத்துச் சொல்லப்போகின்றோம்” என்றார்கள். அப்படிக்குரைத்த ரிஷீஸ்வ

ரர்களைக் கிருஷ்ணபகவான் பார்த்துச் சிறுககைவினைத்து “என்னை எத்தனை விதமாகப் போற்றிப் புகழ்ந்தாலும் பூலோகத்தில் ஓர் மனிதவடிவாகிய யாதவகுலத்தி லவதரித்து, மாடுகென்றுகள் மேய்த்து, அழுவாருடனழுது, தொழுவாருடன் றொழுது, சிரிப்பாருடன் சிரித்து, கெலிப்பாருடன் கெலித்து, விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற படியால் என்போன்ற யாவரும் உங்களைத்தொழுது போற்றவும், நீங்கள் எங்களை வாழ்த்தவும் பெருமை பெற்றிருக்கின்றீர்கள். பிர பஞ்ச சம்பந்தம் உங்களுக்கு நிமித்தமில்லை. நீங்கள் பிரமமே பிரதானமாய்க் குறித்துத் தவம்புரிவோர்களாகையால், உங்களைவிட மிஞ்சினபேர்கள் மனிதர்களிலுந் தேவர்களிலுமில்லை. நீங்கள் மிக உத்கிரஷ்டரானபடியினாலே நான் உங்களை வணங்கிப் புனிதாசார இதிகாசங் கேட்டேன். நான் கேட்கத்தகும். நீங்கள் சொல்லத்தகும். ஆதலால், என்னுளை நிறைவேற்றும்படியாய்ப் பரிபூரண கிருபை வைத்துப் பகரவேண்டும்” என்று கேட்டனர். அவர்களவ்வாறே ஆகுகவென்று சொல்லி நாரத மகாமுனியைநோக்கி “எங்களுக்குக் கெல்லாம் நாதனாகிய நீர் இத்தக் கிருஷ்ணபகவான் கேட்டவைகளைச் சொல்லும்” என்று நமஸ்கரித்தார்கள். அப்படியே மகதியாழ் வல்லவராகிய நாரதமஹாமுனிவர் மேலான மகிழ்ச்சியுத்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

கைலாயச் சிறப்பு

ஓ ஸரஸ்வதி நாயகனாகிய சதுர்முகனைத் திருநாபிக் கமலத் திலே தந்தருளிய தயாபர மூர்த்தியே! நான் கங்கை முதலிய அநேகங்கோடி தீர்த்தங்களில் மூழ்கிப் பூப்பிரதக்ஷணம் பண்ணி வந்தேன். அப்போது கைலையங்கிரிச் சாரலையடைந்தேன். அங்கே ஆகாயமளாவிய மரங்கண்ணெருங்கி, கமகமவென்னும் வாசனையு டன் புஷ்பித்துத் தேன்பொருந்தி, கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பரவித் தென்றலினுலகைத்து, பசியநிறத் தளிர்களுடன் றழைத்துவிரிந்த சோலையொன் றிருந்தது. அச்சோலையில் தோகைமயில்கள் தேவ நாட்டியஞ் செய்யவும், கிளிகள் அளிகளுடன் வேதங்களோதவும், சுரசுதி தாளத்துடன் குயில்கள் பாடவும் பலகோடிபக்ஷிகள் உட் களிப்புப்போடவும், தடாகங்களில் வாசன்கொண்டிருக்கும் அன் னங்க ளெழுந்து சாமரமுதலிய ஆலவட்டம் வீசுவதுபோல் அசைத்து, பறந்து, சிறந்து வந்திருக்கவும் தாமரைத்தடாகங்கள் ஆலஞ்சுழறித் திருஷ்டிகழிக்கவும், தாமரைப்புஷ்பங்கள் தையலார்

போல் முகமலர்ந்து பார்க்கவும், மரங்கள் சிரக்கம்பஞ் செய்வதுபோல வசையிலும், தேன்கள் சங்கீதரசம்போ லொழுதிக்காட்டவும் கருவண்டுகள் ஒத்திசைக்கூட்டவும், வெள்ளைமேகங்க ளிறங்கிக் கொள்ளையாய் வஸ்திரவரிசைகள் கொடுப்பது போலப் படுக்கவும், கருமேகம் பொன்மாரிபோற் பொழியவும், மலையருவிகள் மத்தளவோசை போல் முழங்கி வீழவும், தவளைகள் தாளந் தொனிக்கவும் சங்கினங்க ளெங்கு முழங்கவுயிராநின்ற அந்தத் தோப்பின் நடுவில் ஒரு வில்வமரமான்னு கொலுக்கொண்டிருப்பதுபோல் வானமளாவி யுயர்ந்து மலர்ந்து தழைத்து, காய்த்துப்பழுத்து, உலகமளந்த பெருமானோவென்று யாதவர்கள் முதலிய யாவரு நினைக்கும்படியாய்ச் சிறந்தோங்கி யிருந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட கூவிளவிருட்சத்தி னீழலில் ஏற்படுத்தி யிருந்த வெள்ளிவேதிகையின்மீது, கரிய நிறக் கண்டனாகிய பாமேஸ்வரன் பார்வதிதேவியாருடன் எழுந்தருளி யிருந்தார்.

அஃதெவ்வாறெனில், சில தேவகணங்கள் தூய்மையாகிய கங்காதேவிபினது நுரைபோன்ற சாமரங்கள்வீச, வெண்மையாகிய சுவேதச்சந்திர நிழற்ற, அஷ்ட நத்திதேவர் கட்டியம்போடப் பரிசுத்த ஞானவான்கள் பணிவிடைபுரிய, சிவபெருமானுடைய கிருபையை மறவாமற் பெறுபவர்களாகிய மெய்யடியார்கள் திரிகரண திருநெய் மறவாமற் பெறுபவர்களாகிய மெய்யடியார்கள் திரிகரண சுத்தியாய் மூன்றுவித வணக்கமுஞ் செய்து நால்வகைப் புட்பத்தினாலும் அருச்சித்துப் பூமாரிபொழிய. சமுத்திரமானது மகமேரு வமைந்த மாநிலத்தை வளைத் திருப்பதுபோற் சகல கோடி தேவர் களுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு ஓம் ஹரஹர சம்போ! சிவசிவசம்போ! சங்கரசம்போ! சதாசிவசம்போ என்று தோத்திரஞ்சொல்ல இயக்கர், சித்தர், கின்னரர், சாத்தியர், விஞ்சையர் இவர் முதலான பேர்கள் இசையுள்ள சாமகானங்களிலே ஈசனுடைய லீலாவினோ தத்தை வீணையில் மீட்ட, மாயையற்ற சதகோடி ஜீவன்முத்தரும், பிராமணரிஷிகளும் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்பண்ணி மகாதேவ ருடைய மலரடியே அளப்பில்லாத மோட்சவீடென்று பிரமான்ந்தங் கொண்டு பாவசத்தாராய்ப்பணிய, தும்புருநாரதர் தென்பாகிய ஏழிசைபாட இவ்வித வைபவத்தோடு கொன்றையும், தும்பையும், கூவிளமும், கரந்தையும், கங்கையும், திங்களும், முப்புரிநூலும், பொங்கரவமும், பொன்னிறச் சடைமுடியுடன் பொருந்தி மாகதக் கொடியுடந்த பவளம் போன்ற திருநீறு திமிர்த திருவுருவுடைய

சிவபெருமான் நகரீண்ட புலித்தோலாடையுடன் யானைத் தோலும் போர்த்து ஒரு பாதம் முயலகன் முதுகி விருத்தியு மற்றொரு பாதத் துடையில் மடித்தும் வைத்துத் திவ்விய தேசோமயமாகிய ஐந்து திருமுகத்தை அடியார்களுக்குக் காட்டி அவர்களின் விருப்பங் குறையாமல் சுகப்பேறுகொடுத்துக் கருணை கூர்ந்து சோம சூரியாக்கினி யென்கிற மூன்று கண்ணுந் துலங்கவிழித்துக் கட்டித்துக்கொண்டு, சுற்றிலுந் தழைத்த கரங்களெட்டினும் மானும், மழுவும், சூலமும், கபாலமும், தடியும், முடியும், அபய வரதமு மமைத்து, முகத்திற் சிறுகையும் காதில் மகரகுண்டல மும், மார்பில் வாசமலர்மாலையும் புனைந்து, சகலகோடி அண்டங் களையும் பெற்று வளர்த்த நாதவடிவான உண்ணுமுலையுடன் தூண்டா விளக்கின் சுடரொளிபோல் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்.

அக்காலையில் அடியேன் பூர்வபுண்ணிய நலத்தாற் போற்றிப் பணிந்து கிருதார்த்தனாகி, பிரதட்சண நமஸ்காரம்பண்ணி, திரு வோலக்க தரிசனங்கண்டு, பார்க்கப்பார்க்கப் பரவசமாய்க் களித்து, என்பு உருகி, அன்பு பெருகித் தேகஞ்சிவிர்த்து, மயிர்க்குச் செறிந்து நாக் குழறி நடனம் புரிந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, அம்மையப் பாடியை என்முடிமேற்பொருத்தி, கண்களிலொத்தி, கைகட்டி வாய்புதைத்து, வேதோக்தமமாகிய தோத்திரஞ்சொல்லி வீழ்ந் தெழுந்து நின்றேன். அப்போது ஆதிபகவானுக்கு அருள்வாரி சுரந்து அதுக்கிரகம் பண்ணினார்; என்போன்ற கோடிஞான முனிவர்களுக்குங் கட்டித்தருளினார். நான்கு ளெல்லாரும் பேரின்பவாரிதியில் மூழ்கிப்பிழைத்தோம். அந்த வேளையில் உலக மாதாவானவள் ஆகாச சொரூபச் சுடராகிய ஆதி பாண்டாங்களைப் போற்றி, செவ்வாம்பல் மலரிலிருந்து தேன் சொரிவதுபோலச் செப்புகின்றாள்—“ஓ கண்ணுதன்மூர்த்தி, ஓ கைலைக்கோசே பற்பல கோடி அண்டங்களிலேயும் பொருந்திய சகலாத்ம கோடிகளையும் பெற்றவரியாவார்? அவ்வாத்மகோடிகளைக் காப்பவர் யாவர்? அவைகளை மறுபடியும் அழிப்பவரியாவார்? சூரியசத்திராதிகளாய்ச் சொல்லப்படுகின்ற கிரகங்கள் எப்படியுண்டாயின? இவைகளெல் லாம் உலகத்திற்கு உபயோகமென்று மறவாமற் செய்தவர் யார்? இவைகளைக்குறித்து எனக்கு எப்போதுஞ் சந்தேகமில்லாதிருக்க அதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்” என்று கேட்க, சோமசுந்தரர் சொல்லுகின்றார்.

நிட்கள நிலை

ஓ பராபரையே! பிரிதிவியண்டம், அப்புவண்டம், தேயுவண்டம், வாயுவண்டம், ஆகாயவண்டம் இவைமுதலாகிய பலகோடியண்டங்களையு நித்தியமா யுண்டாக்கி அவைகளுக்கொரு கெடுதியுமில்லாமல் நாட்கள், நட்சத்திரங்கள், திதிகள், யோகங்கள் கரணங்கள், கிரகங்கள், ராசிகள், வான்மீன்கள், வேதங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், சாஸ்திரங்கள் ஆகிய இவைகளை யேற்படுத்தி, நால்வகைத் தோற்றம், எழுவகைப் பிறப்பு, எண்பத்துநான்குலட்ச யோனிபேத ஜீவராசிகளாய் விரியப்பண்ணி, அவ்வாத்மாக்கள் தோறு நீங்காமல் யாவற்றிலுங் குடியாயிருந்தும் பிடிபடாம விருப்பவன் யானே. எங்குந்தானாய், நிரமயமாய், நிட்களமாய், ஏகமாய், பரம்பொருளாய் இருப்பவனும் யானே. என்னுடைய அங்கமானது பிரமாண்டத் தெல்லைக் கடங்காததாய், இவ்வளவென்று முடிவுபெறாததாய், சங்கல்பங்களொன்று மில்லாததாய், விகற்பமற்றதாய், சோதிமயமாய், பஞ்சபூத சகிததத்துவமாய், தனிமுதலாய், யாகஞான சொரூபமாய், பிரமானந்தப்பெருக்காய், பேரானந்தவெள்ளமா யிருக்க வகித்திருப்பவனும் யானே. ஒருவராலுமென்னை உணர இயலாது. உணர்ந்தபேர்களும் வாக்கா லோதமாட்டார்கள். ஏகமயமாய் சுகள நிஷ்கள சொரூபமா யிருப்பவனும் யானே. இப்படியாகிய நான் ஆன்மாக்களுக்குப் பஞ்சகிருத்தியத்திருவினையாடல் புரியும் பொருட்டாக வெட்டவெளியிலே நின்று, அலையிலெழுந்த குமிழிபோலும், மேகங்காட்டிய மின்னல்போலும், உலையிலுருகிக் கண்விட்டாடிய பொன்போலும் பொருந்தி மூவராய்ப் பிரிந்து, உலககிருஷ்டியில் விரிந்து, உயிர்களைக் காக்கப்பரிந்து, உடலுயிரென்று வளர்த்துவருகின்ற சகல சராசரங்களை யுஞ் ஸம்ஹாரம்புரிந்து இருவினையொப்பில் திரௌபவானுக்கிரகம் புரிவேன். இது என்னுடைய வினையாட்டு. ஆதலாற் பிரபஞ்சம் யாவும் யானே. தானும்பிரமமும், தனிப்பிரமமும், தான்தானே பிரமமும் நானே. நானேதான் பரமசிவமும், பராசத்தியும், பரவிந்துவும், பராதமுமென் றுணர்க—என்று திருவாய்மலர் தருளினார். இவையனைத்துக்கேட்ட பராபரையே மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, 'கவுடமி! இப்பேர்ப்பட்ட தன்மையானால் தேவீருக்கு இந்த

ரூபமேது” என்று வினாவினாள். அதற்கேசன் விசுவாசித்துச் சொல்லுகின்றார்.

சகள நிலை

ஓ பவானி! இந்தத்தீதகம் எனக்குச் சகளம். இதனிடமாய் வருபவர் மூவர். அவர்கள் முக்குணரூபர்; முத்தொழிற் பிரதாபர்; சிருஷ்டி திதி சங்காரமென்று நடத்துவார்கள். சிருஷ்டியில் மண் பொதுத் தற்கையென்றும், திதியில் விஷ்ணுவென்றும், ஸம்ஹாரத்திலுருத்திரன் என்றும் பொருந்துவார்கள். எனினவர்களுக்கு வேண்டிய முயற்சியு முறைமையுஞ் செய்துகொண்டு இம்மூன்றிலும் பிரவேசித்திருக்கின்றேன். சூரியன் சந்திரன் அக்கினி இவர்கள் என்னுடைய கண்களா யிருக்கின்றார்கள். என்னுடைய சுவாசமே வாயுவாய் உலாவுகிறது. பாதலமே எனது பாதங்களாகும். அண்டகடாகம் என்னுடைய உடல். என் சொல்லானது வேதம். என்னை நினைப்பவர்களுக்கு நான் சமீபம். நினையாத பேர்களுக்குத் தூரம். என்னுடைய மானசத்தால் உருத்திரன் பிறந்தான். எனது சத்தியாகிய மகாவிஷ்ணுவின் திருநாபிக்கமலத்திற் பிரமன் ஜனித்தான். இப் பிரமன் எங்களாக்கொப்படிக்குப் பிராணிகள் முதலியவற்றைப் பிழையறப் படைத்தான். அந்தச் சராசரங்களை மகாவிஷ்ணு இரட்சித்தான். அந்தங் சராசரங்களினுடைய தனுகரணபுவன போகாதிகளை அழிப்பவன் உருத்திரன். அழிந்துபோகின்ற இவற்றிற் பொருந்தும் ஆன்மா பக்தி வயிராக்கியமுற் றிருப்பதற்கும், அப்படியுற்றவர்க்குப் பிறவித்துன்பம் வரவொட்டாமற் படிக்குங் காக்க வேண்டிய நிமித்தமாய் எனரிந்த உருவங்கொண் டிருக்கின்றேன். இப்படிக்கிருந்தபோதிலும், சிவம் சத்தி விர்து நாதம் இவைகூடா மல் எதுவும் நடவாது. ஆனதுபற்றிப் பிரபஞ்சநிமித்தமாக எனக்குள்ளே மகாவிஷ்ணுவும், மகாவிஷ்ணுவுக்குள்ளே நானுமாயிருந்தால் மாத்திரம் உலகமென்பது. இல்லாவிட்டாற் பிரயோசன மிராது. இத்தரகசியம் ஒருவருக்குத் தெரியாது. அருமையான பேர்களுக்குத் தெரிந்தாலும் விளங்காது. பேதைமையால் நான் வேறு விஷ்ணுவேறென்று பேசுவார்கள். துஷ்டர் வாதித்துத் தூஷிப்பர். இஷ்டர் வாஞ்சையுற்றுப் பூசிப்பர். நானுயர்த்தவனென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். விஷ்ணு வுயர்த்தவனென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். நானில்லாமல் திருமாலில்லை. மாலில்லாமல் நானில்லை. நான்களிருவருமின்றி எதுவுமில்லை. நான்களிருவரும் அபின்னப்

பொருளென வறியாமற் சின்னத்தனத்தாற் கொன்னிப்பேசி, மாம்ம் தெரியா மனத்தரு மதத்தரும் பிதற்றுவார்கள். இப்படிப்பட்ட எங்கள் மகிமையை யறிந்த மகான்களாகிய முனிச்வரர் முதலியபேர்கள் இரண்டு மொன்றென்றெண்ணித் தவம் பண்ணுவார்கள். இதோ நம்மைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிற இவர்கள் பேதப் படாத பேரறிவுடையவர்கள். புண்ணிய தேகிகள் மகா புனிதர்கள்— என்று பூதநாதன் புகலப் பொருப்பிற் பிறந்த பூங்கொடி கேட்டுப் புளகாங்கிதமுற்று, “சுவாமி! ஓ தத்துவக்ஞான கருணாகிதியே! ஓ தயாபரப் பொருளே! சோமசூரியாக்கினி மூன்றுந் தேவீருடைய திருக்கண்க ளென்றீரே! இக்கண்களை மூடினால் அம்மூன்று சோதிக் கும் பிரகாசித்த விராதோ?” என்றான். பரமசிவன் பகர்கின்றார்.

திரிநேத்திரப் பிரபாவம்

ஓ இமையவல்லி, நமது முக்கண் வியாபகமே மூன்றுசோதி என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவற்றை மூடிக்கொண்டால் உடனே யெங்குமிருள்வந்து மூடிக்கொள்ளும். முச்சோதிகளில் ஒருசோதியு முதவாதென்றனர். அது கேட்ட பார்வதிதேவி அதைப் பரிட் சிப்போ மென்று யோசித்து, காந்தள் மலர்போன்ற கையைவிரித் துப் பையக்கண்களை மூடினாள். உடனே சூரியசந்திரர் மறைந்து பதினான்குலாகமு மிருண்டு சந்தேகப்பட்டவருள்ளம்போல் மயங்கி விட்டன. அப்போது அக்கினியுமில்லாமல் வேத நியமங்கள் ஆசாரங் கள் பூஜாவிதிகள் போசன வைவேத்தியங்கள் இவையெல்லாங் கெட்டன. எங்குந் தோற்றம் உற்பத்தி சஞ்சாரம் ஒடுக்கம் இவைகளியாவும் தப்பிப்போய்க் காலங்களின் அளவை தெரியாமல் இருதுக்கள் வருடங்கள் மாதங்கள் பட்சங்கள் வாரங்கள் இவைக ளெல்லாம் தடுமாறி தேவர்கள் முதலாகிய சகலாத்ம கோடிகளுந் திடுக்கிட்டு கைந்து நொந்து வருந்தி வாடினார்கள். அக்காலையிற் பசுபதியானவர் உலக மியாவும் இருள் மூடியபடியினாலே தமது நெற்றிக்கண்ணைச் சிறிது திறந்தார். உடனே அந்தகாரமீங்கி பந்தபாசமகன்ற பான்மைபோலோங்கி விளங்கியது. அதைப்பார்த்த பார்வதியம்மன் தியங்கி, மூடிய கையை வாங்கி, கால்மேல் விழுந்து கண்ணீருகுத்து, கரத்தைக்குவித்து “ஓ அண்டர் நாயகனே! ஓ அமலவதுலனே! அடியேன் அபராதியானேன். அடியாள் குற்றங் களை கஷமித்து என்னை யாண்டருளவேண்டும்” என்று போற்றி ஏத்திவாழ்த்தினாள். அதைக்கண்ட பரமமூர்த்தி மகிழ்ந்து “பயப்

படாதே, ஓ மலையரையன் பாவாய்! நீ யென்னுடைய கண்ணி
ரண்டையும் புதைத்தாய். அதனாலே உலகமிருண்டு கலகம் விளைந்
தது. எல்லாரும் என்னைச் சிந்தித்து வருந்தினார்கள்; வந்து வந்
திப்பதை மறந்து விட்டார்கள். அவர்கள் கடைத்தேறுவதற்கும்,
ஸ்நான அநுஷ்டான ஜெபதபசிவபூசை முதலியவைகளுந் தாழ்ச்சி
யில்லாமல் நடக்கும்படிக்கும், எனது நெற்றிக்கண்ணைச் சிறிது
திறந்தேன். அப்பால் மன்னுயிர்களிபாவூந் துன்னிப் பிழைத்தன.
உலகத்தை மறைத்த இருளு மோடிற்று. இப்போது நீ மறைத்த
கையைபெடுத்த பிற்பாங் சூரியனையுஞ் சந்திரனையும் பார்த்து,
வேர்த்து வெதும்பிய ஆத்மகோடிகளெல்லாங் கவலை நீங்கிக் களிப்
பற்று வாழ்ந்தார்கள்—என்று சொல்லியதைக்கேட்ட அழிவில்லாத
ஞானமங்கைதொழுது, “ஓ ஆதியே! தேவாருடைய ஒப்பில்லாத
உல்லாசத்தை யாரறிவார்கள்? அடியாள் தெரியாமல் பழி தேடிந்
கொண்டேன். என் சிந்தை மடிந்து இடிந்துவிட்டது. அதை
மன்னிக்க வேண்டும” என்று வணங்கி, இன்னமொன்று கேட்கத்
தொடங்கி, “ஓ ஈசனே! உமக்கு ஒரு சிரசிற் சோடசகலையும்
பிரசித்தமாயிருக்க, மற்ற நான்கு தலைகள் வரவேண்டிய நியாய
மென்ன? அதனதுவிவரம் நானறியும்படிக்கு அருள்புரிய வேண்டும”
என்று கேட்டனள். அதற்கு ஆதிபகவன் கிருபை கூர்ந்து அருள்
செய்யத் தொடங்கினார்.

பஞ்சானனப் பிரபாவம்

ஓ நாராயணி! மகாவரப்பிரசாதிகளான மாதவரும், முனீஸ்
வாரும், தேவர்களும் அன்புடைமை படைத்த மெய்யடியார்களுந்
கடைத்தேறத்தக்கதாக நீ கேட்ட கேள்விக்கு விடைதருகிறேன்
கேள். மகா பராக்கிரம சாலிகளாய் உலககண்டகராய், உயிர்களுக்
கபகாரிகளாய், எதிரில்லாதவர்களாய், எல்லா வரங்களும் உரங்களும்
பெற்றவர்களாய்த் தங்களுக்குத் தாங்களே சண்டைசெய்து செத்
தாற் சாகலாமேயொழிய, மற்றொருவராலும் சுற்றுப்புறத்தி லுள்ள
வராலும், பற்பலகோடி ஆயுதங்களினாலும் சாவில்லா வரம்பெற்
றிருந்த சுந்தோப சுந்தரென்கிற தானவர்களிருவர் சகோதரராய்
யிருந்தார்கள். அவர்கள் பண்ணிய அக்கிரமங்களெண்ணிமுடியா.
பிரமதேவன் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து,
தேவரம்பைமுதலிய பெண்களில் அழகுகளில் திலமத்தனை யெடுத்த
துச் சிருஷ்டித்த தீலோத்தமையென்னுந் தெய்வப் பெண் சதானந்த

ரிடத்திற்குப்போய் அவரை யழைத்துக்கொண்டு என்னிடத்திற்கு வந்து என்னை வழிபட்டுச் சிஷ்டாசாரத் தன்மை தெரிந்து பணிந்து பிரதக்ஷணம் பண்ணினான். ஒருவருக்குங் கிடைக்காத பேரழகைப் படைத்த அப்பெண்ணை, என்னை வலம் வருகிறபோது நான் ஒருமுகத்தால் திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கச் சம்மதியற்று நான்கு பக்கத்திற்கு நான்கு முகங்க ளுண்டாக்கிக்கொண்டு பார்த்தேன். அன்று முதற்கொண்டு இன்றைய வரைக்கும் ஐந்து தலைபாகவே அடைந்துவிட்டேன். ஓ ஆரணி! இஃதல்லாமலும், ஆகிபிற் இருஷ்டி திதி, சங்கார திரௌபவானுக் கிரக மென்னும் ஆங்கல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் விளக்கல் ஆகிய ஐந்தொழில் களையு நடத்துவதற்கு ஈசானம் தற்புருஷம் அகோரம், வாமம் சத்தியோஜாதம் என ஐந்துவிதமுகங்களை யுடைத்தாயினேன். ஆதலா விதுதான் முக்கிய காரணமென் றறிந்துகொள்ளுக.” என்றனர். அவற்றை மகாபீதவி கேட்டு “சுவாமி! உமது கண்டத்திற் கறையாகிய தென்னகாரணத்தால்” என்ன, அதற்கு விடையோன் விடைதரத் தொடங்கினார்.

நீலகண்டப் பிரபாவம்

ஓ கௌரி! முன்னுளில் தூர்வாசருடைப சாபம்பெற்ற தேவேந்திரன் செல்வங் குன்றிப்போய் மஹாவிஷ்ணுவைப் பணிந்து தொழுது அழுதான். அது நிமித்தந் திருமால் பாற்கடல் கடைந் தனர். அப்போது மந்தரமாகிய மத்திற் பூட்டிய வாசுகி வருந்தி விஷத்தைக் கக்கினான். அவ்விடம் காலாக்கினிபோற் பெருகி, மூலைக்குமூலை முட்டிச் சுட்டுத் தகித்தது. அக்காற் சகலகோடி தேவர்களும், முனிவர்களும், அந்த விஷச்சுவாலை பொறுக்கமாட்டா மல் வருந்தி, உடல்கிரிந்து, ஒருவரை யொருவர் பிரித்து, என்னைத் துதித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார்கள். உடனே நான் பிரசன்ன மாய், ஆலகாலவிஷத்தை அகங்கையிலேந்திப் புசித்தேன். அப்போது தேவர்கள் நம்மைத் துதித்துப்போற்றி சுவாமி நாங்களுமை மறக் காமவிருக்கும்படியாக அண்டத்தை யெரித்த இந்த விஷத்தைக் கண்டத்திற்றானே அமைக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதனாலே தொண்டையின் அண்டையி் விருத்தினேன். இதைக்கண்ட முனிவர்களுந் தேவர்களுந் துன்பம் நீங்கி, இன்பமாகிய அமுதபோஜனம் பண்ணினார்கள்; அதுமுதல் நீலகண்டமென்று என்னக்குப் பெயரிட்டார்கள்” — என்றுரைத்த இறைபவனை லோக

மர்தாவானவன் நோக்கி “ஓ கருணைக்கடலாகிய கண்ணுதலே! உமது திவ்விய கரத்திற் பிளுகமென்னும் விற்பிடிக்கவேண்டிய காரிய மென்ன?” என்றுவினவ, அதற்குப் பரமேஸ்வரர் சொல்லு கின்றார்.

பிளுகப்பிரபாவம்

ஓ மாயன்சோதரி! வருணங்களிற் சிறந்த பிராமண குலத்தி லவதரித்த கண்ணுவரிஷி தவத்திலுயர்ந்தவர். பெரியோர் களியாவருங் கொண்டாடா நின்றவர். இவர் பாசபந்த அவாவின் வேற்றுப் போகும்படிக்கு நெடுநாள் தபசுபண்ணினார். அசைவற் றிருந்த தமதுதவநிலை நெருப்பினோடுங் காற்று வீச அதனற் படிந்த தூசிகள் பனிமரினற் புற்றைப்போற் குவித்து அவர் சரீரமெங்கு மூடிக்கொண்டது. அந்தப் புற்றின்மேல் ஒரு மூங்கில் முளைத்து, ஆகாயம் வரைக்கும் வளர்ந்து சூரியசந்திரர் நட்சத்திரங்களையுந் துடைத்துப் பெருக்கித் துயரம் விளைத்துத் தலையாட்டிக்கொண் டிருந்தது. அதனால் தேவர்களெல்லாரும் வருந்திச் சிறுஷ்டி கர்த் தாவினிடத்தில் முறையிட்டார்கள். முதற்கடவுளாகிய பிரமதேவன் அந்த மூங்கிலைப்பார்த்து, அதனது பருமத்திற்கும் உயரத்திற்குஞ் சந்தோஷப்பட்டு, அந்த மூங்கிலை வேருடன் களையவேண்டு மென்று மகாரிஷியை மூடிக்கொண்டிருந்த புற்றைக்கழித்து அந்தப் புற்று மண்ணோடு கண்மூடிப் பொருத்தித் தவமிருந்த கண்ணுவரிஷியைக் கண்டு மகிழ்ந்து, உம்மைப்போல் உறுதியாய்த் தவமிருந்தவர் ஒருவரு மில்லையென்று கொண்டாடிப் புகழ்த்து, அவருக்காக வேண்டுங் காரியங்கட்கு அதுக்கிரகம் பண்ணிவிட்டு, அவர்மேல் முளைத்துப் பெருத்திருந்த மூங்கிலைத் துண்டித்து மூன்றுவில்லாக்கி, முடிக்கண்டத்திற் செய்த வில்லுக்குக் காண்டபமென்று பெயரிட் டுத் தானெடுத்துக்கொண்டு, நடுக்கண்டத்திற் செய்த வில்லைச் சாரங்கமென்று பெயரிட்டு விஷ்ணுவுக்குத் தந்து, அடிக்கண்டத்தா லான வில்லைப் பிளுகமென்று பெயர்நாட்டி எனக்குக் கொடுத்து இவற்றை லோகோபகாரமாய்ப் பிடித்து யாவருங் குற்றங் குறைகள் தீர்க்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அதனால் எனக்குப் பிளுகபாணியென்று பேர்வந்தது. நானும் அந்தப் பிரமாவின் சொல்லைக்கண்டு இந்த வில்லைக்கொண்டு தேவர்களுக்கு இடை யூறுகள் விளைக்கும் இராக்கதர் மேவிட்டால் அவர்களை அதப் படுத்தி, தேவர்களை ரட்சிப்பேன். சாமானிய ராட்சசர்களை

இராட்சஸ வயிரியாகிய நாராயணன் கொல்லுவார் அவர்கடங்காத் திடகொண்ட பேர்களை நான் சங்கார கிர்த்தியஞ்செய்து ஜாடுவேன். இது என்னுடைய வேலை. இந்தப் பிணை வந்ததற்கும், இதனை நான் கைப்பிடித்ததற்குங் காரண மிதுதான்” என்று காமற் காயத்தோ னுரைக்க அதனைக் கயற்க ணம்மைகேட்டுக் காண்மீற் பணிந்து, “ஓ கடவுளே! மதம்பொருந்திய யானைகள், பொன்மயமான விமானங்கள், திவ்விய கதியுள்ள அஸ்வங்கள் இப்படிப்பட்ட வாகனங்க ளெல்லாமிருக்க, இவைகளை விரும்பாமல் விருஷபத்தி லேறித் திரிவானேன்? அதனுடைய தவமென்னவோ? இதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்றான். அதற்கு ஈஸ்வரன் சொல்லுகிறார்—

நந்திவாகனப் பிரபாவம்

ஓ உமையே! சத்தியம், தருமம், புனிதம், இம்மூன்றுமே விருஷபமென்னு நந்திருபமாகையால், அதனை வாகனமாகக் கொண்டேன். ஆனதால் தருமதேவதையே எனக்கு வாகனம். மற்ற வாகனங்களின்பேரி லேறுவதற்கு மனமில்லை. மேலும் அந்த விட பத்தி லேறியதற்குக் காரணமுண்டு. அஃதென்னவெனில், பூர்வம் இமோத்கிரிச் சாரலுக்குப் பக்கத்தில் பர்ணசாலையில் இவ்வுலகஞ் சுகம்பெற்றவேண்டித் தியானத்திலிருந்தேன். அப்போது ஒரு ரிஷபம் என்னிடத்தில் வந்து பிரதக்ஷணம்பண்ணி, தினந்தினம் தப்பாமற் சேவித்துக்கொண்டிருந்தது. இன்னங் காதுகளினாலும், கொம்பு களினாலும், நாக்கினாலும், வாயினாலும், தேகத்தினாலும் என்னைத் தீண்டிக்கொண்டே யிருக்கும். அதன் கருத்தை நானறிந்து அத னிடத்தில் உள்ளன்பு புரிந்து, வெளிக்குத் தயவில்லாமை போலக் கொஞ்சங் கோபங் காட்டினேன். அந்த விஷையிலே பர்மா முதற் கொண்டு சகலகோடி தேவர்களும் என்னிடத்திற்கு வந்து, “ஓ சர்வஜீவ தயாபரமூர்த்தியே! ஓ சத்துச் சித்தானந்த ஸ்வரூ பியே! ஓ தற்பரா! ஓ சிற்பரா!” என்று என்னைவணங்கி வாழ்த்தி, “இந்த நந்திகேஸ்வரர் உம்மை நத்தி நித்தம் அர்ச்சனை பண்ணிக் கொண்டு வருகின்றார். இவர்பேரில் தேவரீர் கிருபைவைத்து ரட்சிக்காமற் கோபிக்க வேண்டியதென்ன? இவர் தேவரீருக்கு வாகனமாகவுங் கொடியாகவு மிருக்கவேண்டுமென்கின்ற இச்சை யுள்ளவரா யிருக்கின்றார். ஆனதா லிவரிஷ்டப்படிக்குக் கட்டளை யிட்டருள் வேண்டும்” என்று வரங்கேட்டார்கள். அவர்களின்

வேண்டுகோளின்படியே வாகனமாகவும், கொடியாகவும், ஏற்றுக் கொண்டுடன்—என்று கூறக்கேட்ட பால்போன்ற மொழியையுடைய பரமேஸ்வரி பாக்கியமென்று பணிந்து, 'ஓ பராபரப்பொருளே! தேவரீர் புனிதமான பூமியில் வாசம்புரியாமல், என்டும், நரம்பும், காலும், தோலும், குடலும், உடலும், மூளையும், ஈனையும், பூதமும், பேயும், நாயும், நரியும் உறங்குவதற்கு மேடிட்டிருக்கின்ற மசானத்தில் வாசம்பண்ணுவதேன்?' என்று கேட்க, பிரளயகாலாக்கினிக் கண்களையுடைய பிஞ்சுகள் பேசத் தொடங்கினார்—

மசானவாசப் பிரபாவம்

ஓ தற்பரையே! சர்வசங்க பரித்தியாகம்பண்ணி ஆசாபாசங்க ளற்று மோட்சமடைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கின்ற ஜீவன் முத்தர்களுடைய மனதிலேயும், இருவினை யொப்போடு மலபரி பாகமுமுண்டான ஜீவன்முத்தர்களுடைய நினைவு மறந்த இடத்திலே யும், வினைதீய்ந்து விதிகாய்ந்துபோன பரமுத்தர்களிடத்திலேயும் வாசமாயிருக்கிற நான் இவைகளுக்கு மேற்பட்டு, எதுவுமல்லாமற் கடந்து, சம்பந்த மொன்றுத் தொடராமல், இனிப்பிறவி எடுப்பதற் கேதுவுமில்லாம விருக்குமிடமெதுவோ அதுதான் நானிருக்கின்ற அந்தரங்கமயானம். பாழாய்ச் சூனியமாய் ஒன்றுமில்லாதது நிற்குணமயானம். சகுணத்தோடும் சகளீகரித்துச் சகலதத்துவங்க ளுடனுங் குணங்குறியுடனுங் குலாவியிருப்பது நித்தியமயானம். இஃதாசாபாச ரோசநேச விசுவாச பூசாவிதிகளும், பெண்டுபிள்ளை களும், பண்டு பதார்த்தங்களும், போக பாக்கியங்களும் பொருத்தி, எல்லாந்தானென்றிருந்து, முடிவில் உயிர்போம் பொழுது ஒன்றுக் கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் விட்டுவிட்டு, பிரத்தியக்ஷமாய்த் தானென்றிருந்த தேகத்தைத் தணவிவிட்டுத் தகனம்பண்ணிப் போட்டு, சாரமற்றுப்போன என்பை. ஜலத்தில் வாரிக்கொட்டி, நேற்றுமில்லை, இன்றுமில்லை, மற்றென்றைக்குமில்லை யென்றிருந்த தன்னை நேற்றிருந்தார் இன்றுமில்லை யென்று முறையிட்டு முற்றுப் பெற்றது. ஆதலால் இம்முன்று மயானத்திலும், மேற்கூறிய ஜீவன் முத்தர் முதலிய மூவருடைய நினைப்பு மறப்புமற்ற நின்மலமனமான நிராமய மயானத்திலு நானிருப்பேன். அதுதான் எனக்குரிய இடம். இதைத்தான் மஹேசஸ்தான மென்பது. யான் களங்கமற்ற பாழ் வெளியி விருப்பவனுபடியால் என்னை மயானவாசி யென்பார்கள். இம்மயானத்தில் அக்ஞான கேவல மறுவைப் போக்கடித்துச் சுக்

ஞான வெள்ளியைக் காட்டும் நிற்குணபூமி யென்று, தேவர்கள், முனிவர்கள், ஜீவன்முத்தர்கள், இன்னும் மேலானவர்களெல்லாம் வந்து சூழ்ந்து வதிவார்கள். அவர்களின் மாசற்ற மனோவெளியே எனக்கு வாசம். பொதுவில் ஞானிகளும், அக்ஞானிகளும், ஈமத்தாடி யென்று என்னையழைப்பார்கள். இஃதென்றியும், வாசனைபெற்ற தாமரைமலர்மேல் வாசம் பண்ணப்பட்ட பிரமதேவன் சிருஷ்டிக் கின்ற அளவிறந்தகோடி ஆன்மாக்களை அடியோடழித்து ஆண்ட ருளும்படியான என்னுடைய பூதகணங்களைக்கண்டு பயந்து நடுங்கித் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர்விட்டமூகின்ற பிராணிகள், “ஓ கருணைத்திருமேனிக் கடலே, ஓ நெடிய நிலையுடைய நிருமலச் சுடரே! ஓ அண்டபகிரண்டத்து மசைவற்ற மயானத்துப் பொருத் திய ஆனந்தபதமே! ஓ அமுதரசப் பெருக்கே! எம்மை இரட்சியு மையா” என்று வேண்டிக் கொள்ளுவார்கள். அப்போது மயான வாச பசுபதியாகிய எனக்கு இரக்கமுண்டாகி, அவர்கள் மேலு மேலும் விசேடதனுவாதிகளைப் பெறும்படியாக நல்ல வரங் கொடுத்து, அகில புவனத்திற்கு வெளியிலேயும் கிலசராசர நிலத் திற் குள்ளேயும் விருப்பமாயிருப்பேன். என்னையறியு ஞானமுள்ள வர்கள் மயானத்தைப் பற்றற்ற புனிதபூமி யென்பார்கள். ஞானவீன முள்ளவர் அகுசஸ்தான மென்பார்கள். ஆசார நிமித்தஞ் சுத்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியதே; இது லோகாசாரம்” என்றுரைக்க, பார்வதிதேவியார் மன மகிழ்ந்து “சுவாமி! தேவரீர்நீற்றைப் பூசிய தும், எலும்பையும் பாம்பையு மணிந்ததும், சூலாயுதந் தரித்ததும், பெருஞ்சோதியானதும் பேசவேண்டும்” என்று கேட்க, மகமேருவை வல்லாக வளைத்து வாசுகியான நாணில் மாலம்பேற்றிப் புரம் ப்ரொடித்தருளிய புண்ணிய மூர்த்தி வகுக்கத் தொடங்கினார்—

பூசல்-பூணல்-புனைதல்-பொலிதல் இவற்றின் பிரபாவம்

ஓ பர்வதமாதே! நாமரூப மாவதெல்லாம் ஸர்வ ஸம்ஹார காலத்தில் கசித்துப்போம். அக்காலத்தில் நானொருவனு யிருப்பேன். அப்போது சகல ஜீவாத்மாக்களும் வெந்தெரிந்த நீற்றையெடுத்து விருப்பமாய்த் தரித்துக்கொள்வேன். மறுபடியு மத்தோற்றங்க ளனைத்து முண்டாகிக் தழையும்போது, தருமதேவதை, ஸர்வவதி, இலட்சுமி இவர்கள் உருவமாகிய பசுவை யேற்படுத்திப் பஞ்ச கவ்வி யாதிகளினுற் பூமியைப் பரிசுத்தமாக்கி, புலங்களிற்றழைத்த புற

களைப் பசுவுக்கு வாயுறையேற்றி, அதனாற் கழிக்குங் கோமயத்தைச் சுட்டு நீராக்கி, மந்திரார்த்தங்களினால் வாரிப் பூசிக்கொள்ளுவேன். மறுபடி ஜீவாதமாக்களெல்லாம் கருப்பட்டு உருப்பட்டுப் பிறக்கும் பிழிக்கு அவர்களிறற் தெரிந்த நீற்றைத் தருமதேவதை முன்னிலையில் அணிந்துகொள்ளுவேன். ஓ உமையவளே! இரண்டாவது எலும்பையும் பாம்பையும் எவர்களும் ஆபரணமாகப் புனைந்துகொள்ளார்கள். மற்றப் புட்ப முதலிய மாலிகளைத் தரித்துக் கொள்வார்கள். எனக்கு ஆனதுவும் ஆகாததுவுமில்லை. எனக்கு எல்லாஞ்சரியே. இந்தக் கருத்திற்கு அடையாளமாக அவைகளைத் தரித்துக்கொண்டேன். ஓ முத்தாரம் புனைந்த முதல்வியே! மூன்றாவது குலப்படையென்னில் மூர்த்திகள் மூவருமொன்றேயன்றி அவருட்பேதமில்லை என்பது தெரிவிக்கத் தேவர்களா லறியப்படாத திரியாட்சர சினை யிணையுடைய குலத்தைச் சேர்த்தேன். ஓ ஞானச்செல்வி! நான்காவது நெருப்புமேனி எனக்கு வந்த வரலாற்றை சித்தியானந்தக்கடலில் மூழ்கிய புத்திமான்கள் மதிக்கவேண்டியது. சீதோஷ்ணமென்று இரண்டு வகைக ளுள்ளன. பூலோக முதலாகிய சகல புவனத்திற்கும் இவ்விரண்டு மில்லாவிட்டால் சகல பிராணிகளும் பிழைத்து உலாவி ஜீவித்துச் சுகப்படமாட்டார்கள். எந்த வஸ்துவும் விருத்தியாயிராது; வளராது. ஆகையாற் சிதளத்தை விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்து உஷ்ணமாகிய அக்கினியை நான் தரித்துக்கொண்டேன். உலகத்திற்குக் குளிர்ச்சியாகிய நிலவும் வெய்யிலும் போன்று, எம்மால் திதியும் ஸம்ஹாரமு நடந்துவருகின்றன. உஷ்ணத்தால் எனக்கு மேனி சிவந்தது—என்று சொல்லிய பின் மீட்டு மவரைப் பணிந்தெழுந்து, பிரமனாலு மறியப்படாத முடியின்மேற் பிறையைத் தரித்திருப்ப தென்னென்றாள் பார்வதி. அதற்கு ஈசன் பேசுகின்றார்.

பிறைகுடிய பிரபாவம்

ஓ நேசமங்கையே, சந்திரானுவன் தக்கன்செய்த அக்கிரம யாகத்தில்-உக்கிரம வீரபத்திரால் உதைபட்டுராய்ந்து, தேய்ந்து போன கலைகளெல்லாம் போக ஒருகலை யிருக்குப்போது தன்னுயிர் பிழைக்கும்படிக்கு ஓடிவந்து என் பாதத்தில் விழுந்து ஆதரிக்க வேண்டுமென்றான். அவனைப் பம்பப்படாதே யென்று காத்து, அவ னுக்குத் தக்ககூல்வந்த சாபத்தையு மொழித்துத் தேவர்கள் புசிப் பாரகிய அவனமுத்கலையைத் தினமும் வளரும்படிசெய்து ஜகத்தில்

நிறுத்தி, ஒருகலையுடன் சரணம்புகுந்த சந்திரனை இரட்சித்த அடையாளத்திற்காகத் தரித்துக்கொண்டேன். இதற்கு முன் சரரத்துவத்தைக் குறித்துத் தேவகுருவிட்ட சாபத்தினாலே தேகம்வெந்து நெருப்பாயிருந்தான். அப்போது அபயஸ்தங் கொடுத்தாதரித்தேன். வீரபத்திரன் கோபத்தினால் யாகத்தி விறக்காமலும் ஆதரித்தேன். இம்மூன்று விதத்தாலும் பிறையை முடிக்கவேண்டியதாயிற்று. அதுமுதலவன் தேகங்குளிர்த்து வளரவுந் தேயவும் வாழ்வுபெற்று, வையகத்தார் மதிக்கவுந் துதிக்கவும் வாழ்ந்திருக்கின்றனன். தாமரையில் வாழும் பிரமா முதலிய சகல தேவர்களும் என் சிரசிலிருக்கின்ற குழந்தைப் பிறையைக்கண்டு, எனக்குச் சந்திரசேகர னென்று திருப்பெயர் தந்து வணங்கினார்கள்— என்று சொல்லவுஞ் சாம்பவி மகிழ்ந்து சங்கரனைப் பணிந்து, இருக்குவேத சாமவேதங்களினுற் றோத்திரஞ்சொல்லி, மகாதேவியாகிய என் தாய் மீட்டும் ஈசனை நோக்கி “ஓ பந்தவினையை யறுத்த பத்தர்கள் பணியும் பதாம்புயனே, படைப்பிலுண்டாகிய எல்லா வுயிர்களையும் ஒன்றென் றெண்ணாமல் ஒன்றுயர்ந்தது, ஒன்று தாழ்ந்தது, என்று பேதமெண்ணிப் பேசுவானேன்? உடலுமுயிரு மொன்றாயிருக்க, வருணச்சிரமங்கள் வகுப்பானேன்? இவ்வருணச்சிரமங்களுக்கு வேதத்தில் மொழிந்திருக்கிற வகையென்ன—இவைகளைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்க ஐயானனக்கடவுள் அருள்செய்கின்றார்.

சதுர்வருணவிதி

ஓ பவானி! பாபமிருந்த ஆத்மாக்கள் மிருகாதி முதலிய பட்சிகளிலே பிறக்கும். அதிலுங் ஞானமிருந்தால் மேன்மையைப் பெறும். இல்லாவிட்டாற் சிறுமையடையும். நல்வினை தீவினைசேர்ந்த உடலில் நல்வினையின்ன தென்றும், தீவினை யின்னதென்றும் நாடி நன்மையைத் தேடினால், மதிவிளங்கிய மானிடயோனியில் வரலாகும். அப்படிக்கு ஜனித்தபோதிலும் நல்வினையே மிகுந்துவிட்டால் திவ்விய தேகமுடைய தேவராவார்கள். நற்கதி யுண்டாம். இனி வருண நான்கும் வந்த முகாந்திரத்தைக் கேள்—அவரவர் தாய்தந்தை செய்த நல்வினை தீவினைக் கீடாய்ப் புனிதம், சுசி, ஆசாரம், ஒழுக்கம் இவைமுதலிய மேம்பாடுற்று, சிருஷ்டிகர்த தாவின் காலிலும் நாபியிலும் தோளிலும் முகத்திலும் நான்கு வகுப்பினர் பிறந்தார்கள். எந்த இடத்திலெவர் பிறந்தார்களோ அந்த இடத்திற்குரிய செய்கையால் வருண நான்கென்று வழங்கி

வந்தன. பிரமன் பாதத்திலே ஜனித்தவர் சூத்திரரென்றும், காபியிலுதித்தவர் வைசியரென்றும், தோளிற்றேரென்றினவர் கூத்திரியரென்றும், முகத்தில் வந்தவர் பிராமணரென்றும் இவர்களே மற்ற மூன்று பிரிவாருக்குங் கருமக்கிரியை காட்டிக் கடைத்தேற்றி வைத்து, தேவர்கள் சுகபோஜனங் கொள்ளும்படிக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து, வேதத்தைவிடாம லனுசரித்து விதிவழிதருமங்களை விளங்கவைத்து, தானம், ஓமம், தபம், ஜபம், சாந்தம், ஞானம், தண்ணளி, ஒழுக்கம், மானம், குலம், நலம், கல்வி, இவற்றை ஊன மில்லாமலுணர்ந்து ஈனமில்லாமலிருப்பார். வேதமோதல், வேதமோதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல், யாகஞ் செய்வித்தல், தானமீதல், தானமேற்றல், இவ்வாறு தொழில்களை யன்றிப் பிரமாணமான சத்தியமும் அத்திபூஜை செய்வதும் பிதிர்க்கடன் கழிப்பதும், சூரியனுக்கு அர்க்கியங் காலமறிந்து கொடுப்பதும், ஃல்ல மனைவியுடன் இல்லற நடத்துவதும், அறுசுவை யுண்டி இரண்டுபோதுண்ணலும் சாத்தவிகுணமும், தரும கிளைப்பும், ஜபஞ் செய்யும் வாயும், தேகந் தேவார்ச்சனைக் காயும், இயம நியமாதி யிருந்து முடித்தலும், ஜீவகாருண்யமும், சித்த பரிசுத்தமும், அக்கினி பூஜையும் ஆசாரவாசையும் அன்பில் விருப்பும் ஆசையில் வெறுப்புமுடைய முதன்மைக்குணங்களை யுடைத்தாதல் பிராமண ரொழுக்கமாம். வேதவிதிக்கு மாறுபட்டு, பொருளாசையினால் அருளாசையற்று, போஜன கிமித்தம் உயிர்வதைசெய்து பாப புண்ணியம் பாராமற் பொய் பொறாமை பொருங்கி, ஆங்கார மேலிட்டுத் தானுயர்ந்த ஜாதியென்று தாழ்ந்த ஜாதியோரைச் சங்கடப்படப் பழித்து எனக்குச் சமதையின்றென்று இறுமாந்து, இன்னு மித்தன்மைத்தான மமதைகொண்டிருப்பாராகில் அவர்கள் உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்திருந்தாலும் இழிகுலத்தானென் றியம்பப்படுவார். பிரம சிருஷ்டியிலேயே உலகத்திற்கு வேண்டிய தருமகருமங்களியாவும் முதன்மையாகிய பிராமணன் கடந்து காட்ட வேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றது.

ஓ தேவி! இப்படி வேதவிதிக்குப் பிறந்த பிராமணன் மறையோதுதல் முதலாகிய மார்க்கங்களைவிட்டு, உத்தியாகம் பண்ணவும், அதிகாரஞ் செய்யவும் ஏற்பட்டு, பொருளபேட்சையும், கோபமும், மனஸ்தாபமும், துர்க்கருமமுதலிய மோட்சவிகழ்ச்சியும் விரும்பி, ஈனத்தொழிலிற் பிரவேசித்துப் பொய், புரட்டு, பட்சபாதம், ஓரவிவகாரம், அகியா யார்ச்சிதம், இழிதொழில்பழிதொழில்

பொய்ச்சாட்சி பொய்ப்பத்திரம் இவைகளி லிச்சைவைத்து, பூனூர் யின்குமேயுடன் ஞானமொரு பிராமணனென்று பேரிட்டுக்கொண்டு என்னேரமும் வேசைபுறவும் வியாபாரத்தொழிலும் பிரதாபம் பெருமையும் புன்சகவாசமுஞ் செய்வது கூடாது. இவைகளையுடைய வன் கடையினுங் கடையன். என்றைக்குங் கதிசேரப்போகிறதில்லை. வேதங் குன்றினாலுங் குலாசாரங்குறையாம லிருக்கவேண்டும். தன்னாசாரத்திற்கு விதித்திருப்பன நியாயமானாலும், நியாயமல்லா மற்போனாலும், உலகத்தோ டொத்து வாழ்த்தாற் பெரியோர்கள் சாபம் வைக்கமாட்டார்கள். ஒரு குலத்திற் பிறந்தவன் மற்றொரு குலத்திற் பிரவேசித்துச் சமயந்தப்பி நடப்பானாகில், அவன் குலப் பிரஷ்டன்; சமயப்புலையன்; மரபாவி. மற்ற வருணங்களு ம்ப்படியே, ஒருவேளை இதாவருணந் தப்பிப் போகுமாகிற் பிராமணனைக் கொண்டு வேதவிதியன் வண்ண முடிப்பித்துக்கொள்ளுகிற பிராயச் சித்தமுண்டு. பிராமணன் தப்பிப் போவானாகிற் பிராயச் சித்த மில்லை. அவன் தேடிய பாபசொத்து பிரேதகருமத்திற்குங் உபயோகமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படமாட்டாது. அவனிடுக்கு மிடத் தில் தேவர்களும் பிதிரர்களும் பொருந்தார்கள். அவனால் ஆசீர்வசன முஞ் சங்கற்பாதி தருமங்களுங் கருமங்களும் பலிதப்படா. அவன் மரணவேதனையால் வருந்தி நரகஞ் சேருவான். உத்தமனல்லாத பிராமணனாலே காரிய நடத்திவைத்த பேர்களும் நடப்பித்துக் கொண்ட பேர்களும், ரவுரவாதி நரகம் பெறுவார்கள். பெரியவர்களு ம் அவன் முகாலம்பனம் பண்ணார்கள். ஒருவேளை வழிதப்பி அவன் பொருளைத் தானமாக வாங்கிவிட்டால், அவனுக்கு நற்கதி வருங்காலத்தில் தானம்வாங்கினபேர்களுக்கு நரகமுண்டா கும்; குலநாசமாம், தவத்திற் கழிவுவரும். ஆதலாற் குலாசாரந் தப்பிப் பாபத்தினுற்றேமே பொருளை யாவரிடத்திலும் பெரியோர் கள் வாங்கமாட்டார்கள். எந்தஜாதி கெட்டாலும் பரிகார முண்டு. பிராமணஜாதி கெட்டாற் பரிகாரமில்லை.

ஓ நாராயணி! க்ஷத்திரியருடைய ஜாதியர்சார மென்ன வெனில், அதைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இராஜர்கள் தங்களிடத்தி லிருக்கின்ற மந்திரி பிரதானிகளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, தன் புத்தியினாலும், ஆராய்ந்துப்பார்த்துச் சகல காரியங்களையும் நடத்த வேண்டும். வேதமோதும் வேதியருக்கு நித்தியகரும அனுஷ்டானந்தவிர வேறுவேலை யில்லாமலும், ஒழுக்கத்திற்கு விலக்கு

வாராமலும் வீண் காலம்போக்க வொட்டாமலும் போஜனக் குறைவில்லாமலும், உபசாரங் குறையாமலும், மேன்மையாக வைத்துக்காத்தல்வேண்டும். யாகம், ஓமம், இஷ்டகாமியார்த்தம், ஆத்மார்த்தம் தேவதாபூஜை இவைகளை அப்பிராமணர்களால் கடத்தி வைத்துக்கொண்டவர்களிடத்தில் நான்து வேதங்களையும் கண்டு யோதி, விதிவிலக்கு, இராஜ தருமம், புண்ணியம், தேவபக்தி, குருவுபசாரம், கடவுண்ணியம், காசினி கடக்கை, வருணச்சிரம தருமம், கலியாணம், சுபம், சோபனம், கருமக்கிரியை, தேவாலயம், பிரமாலயம், பிரமோற்சவம், கோதானம், பூதானம், மஹாதானம், தியானம், தியாகம், அஷ்டசிங்கிகம், அஷ்டபரிபாலனம், தண்டனை, பொருளிட்டல், மிருகபய மாற்றல், குழிபடையோம்பல், மலை, காடு, ஆரண்கொடி, குடை, மாலை, ஆயுதம், கேட்டை, வாத்தியவகை, மானம் திடம் தைரியம் வற்புறுத்தல் நிஷ்கண்டிதம் கண்ணோட்டம் கருணை பொறுமை காலத்திற்குத்தகுந்த கோபம் கல்விப்பயிற்சி ஆயுதப்பழக்கம் காரியமறிதல் இவையெல்லாம் வகித்தல்வேண்டும். என விருத்திபிற பிரவேசிக்கலாகாது. தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரோம்பல், ஆறிலொருகடமை பெறுதல், பழைய மனிதரிடம் பிரியமுறல், புதியமனிதர்பிரிற் பிரியமுறல், பகைவரைப் பல்லில் விறுத்தல், சிநேகரை கெஞ்சிலிருத்தல், சுற்றத்தாரைச் சூழவைத்துக் காத்தல், திரண்டசேனைகளைச் சேர்த்தல், சத்துருக்களைச் சண்டையிட்டுச் சாய்த்தல், சாதுசங்கமும் வித்வகோஷ்டியுமென்னேரமும் விடாமலிருத்தல், நீர்வள நிலவள முண்டாக்கல், பயிரிடுகிறவர்களுக்கு உதவிசெய்தல், ஏழையாய்நோர்களை யாதரித்தல், அன்னசத்திரர் திருத்துதல், மகான்களின் மனப்படி பொறுத்தல், ஆகியவிலை முதலிய வெல்லாம் பொருந்த இருப்பது இராஜதருமமாம்.

ஓ மாதங்கி! இப்பால் வைசியர்களினியல்பைச் சொல்லுகிறேன் கேள். திரண்ட திரிவியத் தேடுதலே அவர்கட்கு சிந்தை. சுபசோபன கலியாணமுதலிய காரியங்களுக்கு லோபத்துவயில்லாமற் செலவுசெய்தலும், பேர்யோர், பிராமணர், உரியோர், வித்துவான்கள், தேசாந்திரிகள், ஆனாலர், வைராக்கியர், ஷோயினர், தரித்திரர் இவர்கள் முதலிய பேர்களுக்கு முகங்கோணுமல் உபசாரத்தினை அவரவர் காரியங்களைக் கேட்டுஞ் சுதாவிலறிந்தும் உதவி புண்ணுதலும் வேண்டும். பசுக்குலங்களை வாயுறைகொடுத்து,

அவற்றைத் தருமதேவதையா யெண்ணிப் போஷித்தல் வேண்டும். வியாபாரத்துடன் வேளாண்மையுஞ் செய்யலாம். அன்னதானம் அதிகஞ் செய்யவேண்டும். மற்றத் தானங்களெல்லாம் தன் சம்பாத்திபத்திற்குத் தகுந்தவண்ணம் நிதானமாகப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். பிராமணரை விஷ்ணுவாக மதித்துப் பூஜிக்க வேண்டும். யாக எக்ஞங்களுக்குப் பொருளுதவி செய்யவேண்டும். எந்தத் தருமத்திற்கும் பொருந்தி, கோவில் குள முதலிய வெல்லாங் குறைவற நடத்தவேண்டும். சுகந்த பரிமளவஸ்து முதலிய பலபண்டங்களும், ரசவர்க்கங்களும், பொற்காசு முதலிய வும் விற்று வியாபாரம் பண்ணலாம். சத்தியந்தப்பாமல் தயானுவாயிருக்கவேண்டும். இவர்களுக்கு இனந்தழுவுதலே இன்பமாம். ஓ கௌரி! இனிச்சூத்திரருடைய தொன்மையைக் கேள். தனக்கு மேலான முக்குணத்தாருக்கும் நல்வினைத் தொழில்கடாத்தி ஊழியம் பண்ணி, பூமிக்குரியவர்களாய் உழுது பயிரிட்டு, மூன்றுகுலத்தாருடைய காரியங்களில் முயற்சியாயிருந்து, இராஜாங்கச் சேவகராய், இராஜர்களுக்கு முனையணியாய், பூமியாளராய், கங்காபுத்திரராய், தேசாசாரப்படிக்கு நடந்து, சகல தொழிலும் புரிந்து, எல்லாவற்றிற்கு முரியவர்களாய் மற்றக்கருமங்களுந் தவறாமனடத்தி, பிச்சை, ஐயம், பிதிர்க்கருமம், பிராமண உபசாரம் இஷ்டமான துஷ்ட, தெய்வ ஆராதனை, கூத்திரிய ரூழியம், வைசியருக் கேவல், பக்தி, சித்தி வயிராக்கியம் இரக்கம் சத்தியம் தருமம், சவுரியம் இவை முதலியன வகித்திருத்தல் வேண்டும். முன்னுரைத்த முக்குலத் தாரையு லொய்யவுரை செய்யாமலும் நோவக்கண பாராமலும் பரஸ்திரீகமனம் பண்ணாமலும் பரபொருளில் இச்சைவையாமலும் அதிதி அப்யாகதி ஆசாரியர் தெய்வம் இவர்களைப் பூசித்துப் பெரியோரை வழிபடல், அரசரோடு ஏறுமாறாகப். பேசாமை, பந்து ஜன போஷிப்பு இறமாப்படக்கல் மமதைபோக்கல் வணக்கம் ஒடுக்கம் மரியாதை தாழ்மை இவையெல்லா மிருக்கப் பொறுக்கவேண்டும். இப்படிக்கில்லாமற் காவப்பட்டால், இடையூறும் துன்பமும் தண்டனையும் கண்டனையும் சாபமும் கோபமும் தனக்குத்தானே விளையும். முன்சொன்ன குலாசாரமுறை குறையாமனடப்பவன், இந்த ஜன்மத்தில் மானிடப்பிறவியில் வந்தநல்வினைப்பயன்கைகூடிப் பின் தேவலோகம் பொருந்தித் திவ்வியமங்கள குணவாளனாவான். அப்பால் பூமியிற்பிறந்தால் சுபசவுக்கிய சுகபாக்கிய சுத்தயோக்கிய மனவாளனாவான். இந்தமட்டும் வருணாச்சிரம தருமம். இனி

மறையாச்சிரம முறையை வகுக்கின்றேன் கேள்—என்று பரமேஸ்வரிக்குப் பகவான் பகர்கின்றார்.

சதுராச்சிரமவிதி

ஓ பார்வதி! ஆசாரியனையடுத்து, அவனை யனுதினமும் தொழுது வழிபட்டு, வேதங்களைக் கற்று, தருப்பை சமித்துகள் கொண்டு வந்து அக்கினி கருமம்பண்ணிப் பிகைஷ்யேற்றுப் புசித்து இந்திரிய நிக்கிரகம் பண்ணி, நன்னடைபுரிந்து நிட்டையிலிருந்து பொய்சொல்லாமல் வீரதம் பாராட்டலே பிரமசரியவிதியாம். ஓ பெண்ணே! கிருகஸ்தவிதியைக் கேள். இரப்பவர்களுடைய இடர்களைத் திருத்தி தேவலோகத்தாருக்கும் தென்புலத்தாருக்கும் பிராமணர் முதலிய பெரியோர்களுக்குஞ் சந்தோஷம் பண்ணிப் பலகோடிஜீவாத்மாக்க ளிடத்திலும் பட்சமாய் இரக்கம்வைத்து ஈகை பூததயை இவைகள் கூடிய நல்ல குலத்திற் பிறந்த பெண்ணே மணந்து இல்லற நெறி முறைபிறழாது போற்றிச் சத்தியசவுச ஆசாரத்துடனிருந்து நோன்பாதி வீரதமு நோற்று ஐந்தெக்ஞமும் பண்ணிப் பிறர்பொருள் பரதாரம் பொய்யாணை இவைமுதலியன விரும்பாமற் பூசிதமா யிருக்கவேண்டும். இதனாற் பொருளுடைமையும் அருளுடைமையு முண்டாகும். ஓ பைந்தொடி! வானப்பிரஸ்த யும் விதியைக்கேள். காட்டுக்குப்போய்க் காவியுஞ் சடையுந் தரித்துக் கொண்டு அக்கினிவளர்த்தல், பூசை பரிதல், ஏகபுத்தங் கொள்ளல் கந்தமூல பலங்களைப் புசித்தல், மனம்போனபடி பஞ்சேந்திரிய சேஷ் டைகளை விடாமலடக்கித் தருபத்தினியுடன் தன்னந் தனியா யிருத் தல்—ஆகிய இவைகளேயாம். ஓ பசங்கொடி! ஸந்தியாச விதியைக் கேள். சகலமு நாசஞ்செய்து சிதைவில்லாம வந்திரியமடக்கி மனஞ் சலியாமல் ஓரிடத்து நிலையில்லாமல் உயிர்களின்பேரில் இரக்க மாறாமல் ஜீவாத்மா பரமாத்மா வென்று பேதமில்லாமல் அத்து விதப் பொருளாய்க் கோபமில்லாதவனாய் மனஞ்செற்றவனாய் ஒரு ஜீவ இம்சையுஞ் செய்யாதவனாய் விதியின்படிக்கு இல்லறத்தான் கொடுக்க நல்லறமென்று சாப்பிட்டு, தரை முதலிய இடங்களிற் படுத்து சவுக்கியந் தேடாமல் தேகாபிமானம் விடுத்து ஏது எப்படி யானாலுந் தோன்றாத திடவீரதமுற்று நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேக முணர்ந்து தத்துவமறிந்து பேரறிவோடுங்கூடிப் பூசஞ்சார மோடிப் பொன்னும் ஓடும். இரும்பும் செம்பும் இவையவையென்று உன்னுமவிருப்பது யதியாச்சிரமமாம்—என்று சொல்லவும் மகாதேவி

இரண்டுகையுங் குவித்து “சுவாமி! உலகத்தில் மலைவாசியாய் அரிதாகிய தபசு பண்ணுகிறார்கள். அதற்கு மிஞ்சின நன்மை வேறில்லையென்று உலகஞ் சொல்லுகின்றது. அஃதென்னவென்ன மகாதேவர் சொல்லத் தொடங்கினார்—

தவபேதங்கள்

ஓ மாகதாங்கி! எல்லாவற்றினு முயர்ந்த நித்தியப் பெருஞ் செல்வத்தைப்பெற்ற தேவபோகத்தை மறுமையில் விரும்பி வெகு கோடிபேர் தபசுபண்ணிப் பெறுவார்கள். சிலபேர் இம்மையிலே அநுபவிக்கும்படியான போகபாக்கியத்தை நாடிப் பெருந்தவ மிழைத்து மையல்தீர வாழ்ந்திருப்பார்கள். சிலபேர் பலபல தேவர்களுடைய பதவிகளைக்குறித்து உறுதியாகத் தவமியற்றி அவ்வப் பதவி பெறுவார்கள். இப்படி அநேகமான தவசக ஞண்டாயிருக்கின்றன. இவைகளி லொன்றுமில்லை. ஒரு காலத்தில் அப்பேறுகளியாவும் மழிந்துபோய் விடும். பின்னும் ஜனன மெடுக்கவேண்டி வரும். இஃதென்றி மேலாயிருக்கின்ற தவமென்ன வென்றால் மௌன மடைந்து சங்கற்பரில்லாத நிலையினின்று செய்கிற தவமேதவம். மற்றத் தவங்களெல்லாம் இறந்தவுடனே சொர்க்காதி போகமுதலான பதவியைக் கொடுத்து மறுபடியும் பூமியிற்பிறப்பிக்கும். அங்குட்டப் பிராமணத்துடனே இருக்கின்ற வாலகில்லியர் சூரியன் தேரி விருந்து தபசு பண்ணுகின்றனர். அதுவே தவம். அதற்கு மிஞ்சினதில்லை. பிறவிக் கிடங் கொடாமல் மன்னும். இன்னுஞ் சில பேர் பூவாழ்க்கையிற் பொருந்திய ஆசாபாசமும், மனமாயையும் தேகாபிமானமுமற்று, மகாதவம் பண்ணுவார்கள். அதுவு முக்கியமான தவமே. போஜனஞ்செய்து தவமாற்றுவோர் சிலர். காற்றைப் புசித்துத் தபசிருப்பவர் சிலர். கத்தமூலங்களருந்தி அருந்தவமிருப்பவர் சிலர். ஜலமருந்திப் பொருந்தித் தவம்புரிவோர் சிலர். அசைவற்றிருப்பவர் சிலர். ஒற்றைக்காலினின்றும் மற்றக்காற்பெருவிரலையுன்றியும் தலை கீழாகியும், பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும், ஊசி முனையிலும், தண்ணீரிலும், மலையுச்சியிலும் மண்ணினுள்ளுமிய்வாறு பற்பலவாய் மாதவமிருப்போர் சிலர். எவ்விதமாகத் தவம் பண்ணினாலும் ஆசாபாசம் விட்டு, தானென்பதில்லாமல் நிஷ்காமியமாய்த் தனித்துச் செய்கிற தவமேதவம்—என்று சங்கர ரியம்பியதைக் கோமளவல்லி கேட்டு மனமகிழ்ச்சியாகி, “சுவாமி! இவ்வற தருமமே தருமமென்றும், அவ்வில்லறத்திலிருந்து தவமிழைப்பது எவ்வ

களினு மேன்மையென்றும் தேவரீர்க் கினிமையோ ரியம்புகின்றூந்
கள். துறவறத்திலும் இல்லறம் பெரிதோ? இந்தச் சந்தேகத்தை
எளியேனுக்கு அதுக்கிரகம் பண்ணும் ஈசனே” என்று கேட்க,
அதற்கவ்விறைவியேனோக்கி எப்பொருட்குமுரிய தனிமுதலெதே
துப் புகல்கின்றார்.

இல்லற தருமம்

ஓ சாம்பவி! இவையெல்லாம் உனக்கு முன்னே சொல்லி
யிருக்கிறேன் நீ மீளவும் உலகத்தாருக்கு உறுதியுண்டாக்கும்படி
கேட்கின்றாய். இது நன்று! நன்று. அவ்வில்லற தருமத்தின்
பெருமையைச் சொல்லு மிடத்தில், சாத்திரங்களில் என்னென்ன
காரியம் பொல்லாதனவென்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றனவோ
அவைகளை யெல்லாம் போக்கி, வேதவிதியில் நன்மையென்று விதித்
திருக்கின்றவைகளையோ அவ்விதிகளைச் சேர்த்து, அதிதிகளுக்கு
அன்னம் படைத்து, மூன்றாச் சிரமங்களுக்கு முதன்மையாய்ச்
சோடச மகாதானங்கள் கொடுத்து, முக்கியமாகிய புகழ்பெற்று,
புண்ணியமென்னும் பொருளைத்தேடி வந்தவிருந்தை வருத்தி
உபசரித்து உண்பித்து, தானங்களிலுயர்ந்த அன்னதானத்தை அனு
தினமும் புரித்து, எல்லாரிடத்திலும் பரித்து, உயிர்க்கொலை செய்யா
மல், ஊன்புசியாமல், உண்மையாயிருப்பது, இல்லறதருமம்—என்று
பரமேஸ்வரன் சொல்லப் பரமேஸ்வரியார் மகிழ்ந்து, இவ்வில்லற
நடாத்தும் பதிசதிகளினிலையைப் பகரவேண்டுமென்று மகாதேவி
கேட்க, மகாதேவன் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார்—

பதிசதிகளின் நிலை

ஓ சங்கரி! இல்லறத்துள்ள புருடனுக்கு முதற்றருமத் தாய்
தந்தையைப் பூசிப்பது. அப்பால் ஆசாரியரைத் தொழுது, அவர்
சொல்வதை அறிவாலறிவது. அவ்வாசிரியரால் தெய்வ நிர்ணயந்
தெரிவது. எல்லா உயிரையுந் தன்னுயிர்போற் காண்பது. ஏழைகள்
முதலிய பாதேசிகளை ஆதரிப்பது. இவையே கடைத்தேற்கிற
முதல்வழி. இவனோடவ் வில்லறநடாத்து மனையாளுக்குப் புருஷனே
தெய்வம். அவனுடைய ஊழியமே தேவர்களுக்குரிய பணிவிடை.
அவனைச் சுற்றிவருவதே பிரதக்ஷண நமஸ்காரம். அவன் சாப்பிடு
கிற வரையிலுஞ் ஜலபானம் பண்ணாதிருப்பதே உபவாச விரதம்.
அவனுடைய சொல்லுக்கு மாறுபடாமல் நடப்பதே வேதவிதி.

மத்திரஜபம். அவனுக்கு முன்னிறப்பதே அழியாப்பதவி. இப்பதவி சாகமானமென்றும், அக்கினிப் பிரவேசமென்றும் இருவகைப்படும். இவற்றுள் சாகமர்னமாவது ஜனித்து அதுபவிக்குஞ் சம்பந்தம். அக்கினிப் பிரவேசமாவது, இரும்புண்ட நீர்போலத் திரும்பிவாரா திருத்தல். இதைத்தெரிந்து கொள்ளுக—என்று முக்கண்ணன் மொழிய மைக்கண்ணுடைய மாதேவி மகிழ்ந்து, “ஐயா! தாய் தந்தை இருவருஞ் செத்துப் போனபிற்பாடு பிள்ளைகள் செய்ய வேண்டிய பெருங்கட னென்ன?” என்று வினவ, பெம்மான் பேசத் தொடங்கினார்.

புத்திரர்களின் நிலை

ஓ சற்குணி! கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற் பிறந்த பிள்ளையாயினார் தமதுதாயுந் தகப்பனு மிறந்தபின்பு அவர்களைப் பின்னமென்று இகழாமல், மறவாமல், தென்புலத்தாராகிய பிதிர்த்தேவதைக ளென் றெண்ணி, அவர்களுக்குச் செய்பவேண்டிய அருங்காட்டருங் கடன் முடித்து, சூதக கவசம்பூண்டு சோடச திவசமீந்து, சுருதிக்குரிய பெரிய பதவிபிற் புகுத்தி, ஊனமாசிய முவந்து, ஓராண்டுவரையிற் கலந்து, விசுவதேவபூசைபுரிந்து, விதிமுறைப்படி பிதிர்க்களுக்குத் திருப்திபண்ணி, அதிதி பரதேசிகளுக்கு அன்னபானாதிக ளளித்து, மாதமாதம் வருகிற திதியெல்லா மறவாமல், மதிமயங்காமல் சந்தும் பால்மாறிக்கைப்படாமல் இல்லையென்றிராமல் உண்டானமட்டும் உபசாரஞ் செய்து, வருஷாப்திக மாசாமல் கொடுக்கவேண்டும். இவைகள் தப்பிப்போமாகில் அந்தப் பிதிர்க்கள் மாதவருஷத்திதி வருங்காலையில் தங்கள் சந்ததியாரிருக்கிற மனைக்கு வந்து பார்த்து மனமெயிர்த்து, வயிறெயிர்த்து, சாபங்கொடுத்துப் போவார்கள். அப்பால் அந்தக் குடும்பப் தலையெடுக்கப் போகிறதில்லை. ஒன்று போனாலொன்றாய் இடையூறு, துன்பம், பொருளில்லாமை, நோய், உபாதி, அபாண்டம், குடி, தோஷம், குலப்பிரஷ்டத்துவங் கோத்தி ரக் குறைவு இவையாவும் வந்துசேரும். இடிந்துபோவார்கள். ஆத லால் தரித்திரானாலுங் கருத்தில் மதித்து, திலதர்ப்பணக் கடனாவது கழித்துச் சங்கல்பஞ் சொல்லவேண்டும். ஈதன்றி யாத்திரை போகும் படி கேரிட்டால், வழிகளில் எந்தப் புண்ணிய ஸ்தலங்களை எந்தப் புண்ணிய தீர்த்தங்களை எந்த நந்தவனங்களைக் கண்டாலும் அந்த இடங்களில் இந்தப் பிதிர்க்கடனைத் தீர்த்தால் முந்திச்செய்திருக்கும் பலனுக்கெல்லா மேற்பட்ட பலனாகும். மூவேழு தலைமுறை தந்தை

தாய் முதலிய பந்துக்களும் உயர்த்த பதத்தைப் பெறுவார்கள். அங்
 னனே பிண்டம் வகுத்துத் தர்ப்பணம்பண்ணிப்பொன்வெள்ளி வஸ்தி
 ரம் பூஷணம் இவைகள் கொடுத்துப் பிராமண பூஜைசெய்து தேவ
 தார்ச்சனை நடத்தித் தரிசனை செய்யவேண்டும். ஒருவித அசந்தர்ப்
 பத்தினுற் சிலவேளை இசையாமற்போனால், இரணியசிராத்தமாகி
 லும் பண்ணிப் பிண்டம் வைத்துத் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும்.
 அல்லது ஏதாசக்தி என்னுஞ் சங்கல்பஞ்சொல்லி, தாய்தந்தையர்
 முதலிய பேர்களைக் குறித்துக் குலகோத்திர நாமங்கூறிப் பூரி
 கொடுத்தாகிலும் விடவேண்டும். அதுவுங் கிடையாமற்போனால்
 சாதமாகிலும், முன்ன முசுட்டையானாலும், சேகரித்துக் கொடுக்க
 வேண்டும். மந்திரமும் கிரியையும் வழுவாமலியற்றி வேதியரைப்
 பூஜிக்க வேண்டும். பிதிர்த்தினமாகி விரைவு புண்ணிய காலத்தில்,
 பிள்ளை, பேரன், தத்துப்புத்திரன், அபிமான புத்திரன், அடைக்கலப்
 புத்திரன் பாருமற்ற புத்திரனானாலும் பிதிர்க்கடன் பூரணமான பத்தி
 யுடன் சுத்தபத்தியாய்ச் செய்யவேண்டும்—என்று சாம்பவமூர்த்தி
 சொல்ல, சாம்பவி மீட்டும் பணித்தெழுந்து, “சுவாமி மணவாளனை
 இழந்த மாதர்களுக்குரிய விதியாது? அதனை யருள் செய்யவேண்
 டும்” என்ன, அந்திவண்ணலுரைக்கின்றார்.

மணவாளனை இழந்தவளின் நிலை

ஓ இமயவல்லி! புருஷன் போய்விட்ட பிற்பாடு உயிரவைத்
 திருந்த விதவையானவள் தன்னுபகனுக்கு நல்லகதி வரத்தக்க
 தாகப் பிரமசரிய விரதம்போலிருந்து, நித்திய ஸ்ரானம்பண்ணி,
 வியமமுடித்து, ஒரு வேளையாய்ப் புசித்து, சாந்து, சந்தனம், புட்ப
 முதலாகிய நற்பண்டங்களி லாசைவைக்காமல் தன்னுடைய பர்த்
 தாவை என்னோமும் உன்னித் தோத்திரம் பண்ணி, மானத பூஜை
 வைத்து, இஷ்டதெய்வத்தை ஏற்றிப் போற்றி, “சுவாமி! என் புருட
 னுக்கு நல்லபதவி கொடுக்கவேண்டும்” என்று நானுந் துதித்து, தலை
 முண்டிதமாகி, சற்கருமங்களை அதுசரித்து, சாஸ்திர புராண தரும
 நூல் முதலியவைகளைப் பெரியோர்களிடம் வினவி அவர்களால்
 அடியார்கள் சரித்திரங்களையுங் கேட்டு, பாய், தலைக்கிணை, பஞ்சனை
 இவைகள் விலக்கித் தரையிற் படுத்து, நல்ல வஸ்திராபரணங்களை
 வெறுத்து, தாம்பூலம் விடுத்துப்பரபுருடரை மனத்திலு நினைத்துப்
 பாராமல் பெரியவர்களுக்குப் பூஜை உபசாரம் புரிந்து, ஏதாசத்தி
 பரதேசிகளுக்குப் பிட்சைகொடுத்து, சுவாமி தரிசனம்பண்ணித்

தாயாகிய உன்னையும் இலட்சுமியையு மதியிற் பதித்து, வீழ்ப்பு வஸ்திரமகற்றிச் சுசியாகிய வெள்ளை மடிப்புடவை யுடுத்து, மன் மடங்கி எந்த வேளையிலும் கர்த்தனே என்று சித்தித்து இந்தக் கட்டையை, சோற்று மூட்டையை, பீற்றச் சட்டையை, மும்மலக் குட்டையை, சாரமற்ற சாரப்பட்டையை, ஒன்பது ஓட்டையுள்ள லொடலொட்டையை உன்னுடைய பாதாரச் சந்தத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும், என்று நினைத்துத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு வைராக்கியமா யிருக்கவேண்டும்” என்று பொன்போன்ற கொன்றை மாலையைப் புனைந்த புரதகனனுரைக்க பூதராயகியார் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து “ஆண்டவனே! புருஷனிறந்த பெண்களுக்கு விதிசெப்பி வீரர். பெண்சாதிபை யிழந்த புருஷருக்கு ஒன்றுமில்லையா?” என்று கேட்க அதற்கெம்பெருமா னியம்புகின்றார்.

மனைவியை இழந்தவளின் நிலை

ஓ பெண்பாவாய்! புருடன் தன்னாலானமட்டும் மாதூர் பிதிர்க் கடன்களை லோபத்துவயில்லாமற் சாங்கோபாங்கமாய் நடத்திப் பஞ்சபர்வங்களை அனுஷ்டித்து விரதமிருந்து இந்த நாட்களோடு மாசாந்தர மூன்று நாள் வருஷாந்தர மூன்றுநாள் ஸ்திரீயுடன் பேசாமல் நாவுக்கு ருசி தேடாமல் குழந்தைகளும் பந்துக்களும் பசியா யிருக்கின்றார்களென்று காதலிட்டுக் கொள்ளாமல் பறவை, எலி, பூனை, நாய் இவைமுதலிய ஜந்துக்கள் சில பண்டங்களைத் தின்று விட்டால் அவைகளின்பேரிற் கோபியாமல், காய, தந்தை, தமையன், தம்பி பத்தினி, பெரியோர், பந்துக்கள் இவர் முதலிய பேர்களுக்குச் சஞ்சலம் வரவொட்டாமல் எல்லாரிடத்திலுந் தயவாயிருந்து தான தருமம் பரோபகாரம் பண்ணி மனைவாழ்வி லுயர்ந்து, மாதவர் புகழ்ந்து வாழ்த்த மகிழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் தாரத் தப்பினால் தருமகருமம் மனைவி யில்லாமற் புரியலாகாதென்று சாற்றிய வேத விதிப்படிக்கு அக்கினி முதலிய யாவருஞ் சாட்சியாய்ப் புனர் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு அம்மனைவியுடன் மருவிப் பிறர் மனைவியைப் பேணாமலிருத்தல் வேண்டும். இல்லற தருமத்தை இகழ்க்குடாது; பரபோகத்தால் தருமபத்தினி மனஞ்சலிக்க நடக்கலாகாது—என்று கங்காதரன் சொல்ல என்கருணைத் தாய்கேட்டு ஆனந்தித்து “ஓ மகாதேவா வேதசாஸ்திரங்கள் ஐயமிட் டுண்ணென்று சொல்லி யிருக்கின்றனவே! அதன் விவரத்தினைச் சொல்லியருள வேண்டும்.” என்னத் தூயோன் சொல்லுகின்றார்.

ஐயமிட்டுண்போர் சிறப்பு

ஓ சந்திரவதனி! ஐயமிட்டுண்ணும் அன்புடையானுக்கு தூறு அசுவமேதம் பண்ணிய பலன் வந்து கிட்டும். அவனெங்கிருந்தாலும் இத்திர போகணை. எந்தக் காரியமு மவனுக்கு எளிதில் முடியும். அவன் எவ்வருணமானாலும் முத்திபவருணத்திலு முன்னவன். அவனைச் சந்திரசூரியருஞ் சித்திப்பார்கள். பூமியிலுள்ளோர் வந்திப் பார்கள். தேவர்கள் முதலியபேருந் தொத்திப்பார்கள். சங்கற்பவிகற்பம் வந்து சாரா. நல்வினை தீவினை நலிக்கா. அகப்பற்று புறப்பற்று அணுகாது. நின்மல சித்தனா யிருப்பான்; பிறவி யறுப்பான். நல்ல காற்றினால் அலை எறியுங்கடலானது தூரும்பு தூள்களை யொதுக்கி முத்துக்களை ரத்தினங்களை யடக்கி எப்படி ஆனந்தத்துடன் முழங்கு கின்றதோ அதுபோலவன் மனதிலழுக்கற்றுப் பரிசுத்தமாகி, பொய், வஞ்சம், பொறாமை முதலிய பொருமல்களைக் கரைவெளியி லொதுக்கி, தயை, தாட்சண்யம், சார்தம், தரும முதலியவற்றைத் தன்னிடத்தி லடக்கிப் பேரானந்தங் கொண்டிருப்பான். அவன் பூலோகமாகிய கருமபூமியி லிருந்தாலும், தெய்வலோகமாகிய தரும பூமியி லிருப்பவனென்று சாமவேதப் பிரியன் சாற்றினார்.

இவ்வசனத்தைக் கேட்ட இமயவல்லி யெழுந்து, சுடர்க் கொழுந்துபோன்ற சோதியைத் தொழுது; “ஓ சந்திரகேசர ஜடா மண்டலதரா” என்று வாழ்த்தி, “சுவாமி! பூலோகத்தில் தேவரீ ருடைய சிருஷ்டிக்குட்பட்ட அனைகம் பிராணிகளில் மானிட தேகம் பெற்றிரா நின்றவரி லொருவன் மகாராஜனென்றும், எல்லா ருக்கு முயர்ந்தவனென்றும், தெண்டனை கண்டனை செய்கின்ற சண்டப்பிர சண்டனென்றும், ரதகஜதூரக பதாதிகளும் வெள்ளைக் குடையும் வெண்சாமரமும் அருகு தீவட்டியும், கொடியுந் தோரண மும் செங்கோலுங்கொண்டு எங்கோனென்று எவர்களுந் துதிக்க நின்று, யாவரையுந் தொண்டாக்கிக்கொண்டு, சிலபேர்களை ரட்சிக் கவுஞ் சிலபேர்களைச் சிட்சிக்கவும் உற்சாகம்பெற்று இச்சாசுதந்தர னாய் யாவரும் வணங்கச் சிங்காசனமே விருக்கப்பெற்ற செல்வ மென்னவோ அதனை யடியாளுக்குத் தெரிவியும்” என்ன, அதற்குப் பரமசிவன் அப்பரமேச்வரியை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

இராஜத்துவ சம்பவம்

ஒ பார்வதி, மனிதரியாவரும் மனங்குவிந்து தவயிருக்கமாட் டார்கள். ஏகதேசத்தில் ஒருவன் தனக்கு அதிக செல்வம் வேண்டு மென்று அருந்தவ மிழைப்பான். அந்தத் தவத்திற்குப் பிரசன்ன மாகிய கடவுள் அதுக்கிரகம் பண்ணுவார். அவன் மறுஜனனத்திற் போகபாக்கிய யோக்கியஞ்சிய பூலோக இந்திரன்போல் ஒருகுடை- நிழலில் உலகத்தையடக்கி ஆளுவான். அவன் செல்வகர்வத்தினால் ஆணவப்படாமல் தருமத்தை மறக்காமல், நீதிகுன்றாமல் நெறிக் கோல் சாயாமல், ஏழைகளுக் கிடர்வினைக்காமல், குடிபடைகளுக்கு இதமாக நடந்து சத்துரு ஜயம்பெற்று, சமயங்களிற் பேதம்வைக்காம லுற்று, நீதியின்படி யொழுக்கிக் கோபமாற்சல்யங்களைப் போக்கி, ஒரு வருக்கிடையூறு செய்தலின்றி, குடும்பக்கலகமுங் குடும்பதோஷமும் புரிதலற்று, சமர்வந்தவேளையி ளினைக்காமல் போர்முகத்திற் புறங் கொடுத்தோடாமல், இராஜாங்கத்திற்குரிய தருமத்தின்வழி நடந்து வருவானாகில், அவன்தான் நல்வினைப் பயனைப்பெறுவான். நால் வருக்கு மேம்பாடாகிய ராஜனாவான். பிற்பாடு பெரிதான நற் வருக்கு மேம்பாடாகிய ராஜனாவான். பிற்பாடு பெரிதான நற் கதியிற்போய்ச் சேருவான். இவ்வித நெறிதப்பி அகியாயமாய் நடந்து, வீண்சண்டை விளைத்து, கலகமூட்டி, நிலைதவறி, நெறி பிசகி, பட்சபாத மிகுந்து பெரியோர்களுக் கடங்காமல் பணப் பெருமையாலும் கால்பலத்தாலும் பாதாரமும் பிறர்பொருளு மிச் சித்து உதாசினம்பேசி தெய்வ தூஷணை செய்து ஆலயம், குளம் சாவடி, நந்தனவனம், சத்திரங்கள் இவை முதலியவற்றை யிடித்து ஒத்திவைத்து விற்றுத் துய்த்துக் குடும்பத்திலிராமல் தனித்துக் கொண்டாளுக்கடங்கி இளைத்து, தாய்தந்தையைப் பகைத்து இன்னு முள்ள பற்பல கொடுமைகள் செய்தானாயின், ஒருநாளுங் கடைத் தேரான். ஒருவேளை ஆபிரம் பாபத்தில் ஒரு அணுவத்தனை புண் ணியயிருந்து இவனை யாசனாக்கி வைத்தாலும் அவனணிர்திருக் கின்ற பாபமாகிய சட்டை அன்றைக்குத்தானே சிங்காசனம் விட் டுறக்கித் தரித்திரனாக்கி ஆயுளைக் குறைத்துக் கட்டே கதிபாய் அலைந்து திரிந்து நரககதியைப்பெறச் செய்யும். எப்போதும் நன்மை களையே நாடவேண்டும்—என்று நாதார்தநாதனோத அதைப் யோதார்த நாதா கேட்டு—“ஓ பூதாதிகள் மகிழ்ந்து போற்றும்

புண்ணிய சொரூபமே! எளிதில் கடைத்தேற்றுகிற தருமமொன்றுண்டேல் அதை யடியேனுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்” என்ன, நல்லதென்று நறுங்கொன்றை மாலையார் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கொல்லா விரதம்

ஓ பாலாம்பிகா! கொல்லா விரதமே எல்லாத் தருமத்திற்கு மேலானது. ஆனால், கரும பூமியிலே ஜனித்துக் கரும் காரிகளாகிய பூததேவிகள் எவ்வாறு கொல்லா விரதம் காப்பது? எவ்விதத்திலானாலும் கொலைப்பாவஞ் சம்பவிக்குமே, என்று கேட்பாயாகில், இது தேவேந்திரன் தேவர்கள் முதலிய பேர்களுக்குத் தெரிதற்கரிதாயிருக்கப்பட்ட சந்தேக ரகசியம். ஆகிலும், பொங்குசின்க் இடையும், தங்குமன்ன நடையும், தாவு வேற்கட்கடையும், தலை மூன்றுடைய சூலப்படையு முடையவளே! நீ யுணரலாம். வெயர்வையினாலும், புழுக்கத்தினாலும் உண்டாகிற பேன், கொசு, புழு, ஏறும்பு இவை முதலிய சிற்றுவிரிகள் ஜாடராக்கினி படைத்த சடத்தை எடுத்தவர்களில் ஐக்கியமே. ஒருவராலும் உயிர்வதை யில்லாத காலம் மண்ணல்லொரு நாளாயிராது. ஆகிலும் உபசாரமா யுள்ளவர்கள் யாரென்னில், எவ் விடத்திற்கும் போகாமல், இருந்த இடத்தைவிட்டு மோகம், யாண்டுஞ் சஞ்சரிக்காமல் தேகம் ஒஞ்சரிக்காமல், காய், கனி, கிழங்கு, சருகு இவை முதலிய பட்சணங்களுண்ணாமல், மனம் வேறுபடாமல், யாவற்றிலும் இரக்கம் வைத்து, உன்னத ஸ்தானத்தி லுட்கார்த்துகொண்டு, அஞ்ஞானத்துலவிய இந்திரியங்களை யகற்றி இருபகையு மொடுக்கி, அறிவு புறஞ்சாயப் பூசஞ்சாரம் புரிவது விடுத்து, பரண்மேலிருந்து பசியடக்கியிருப்பரேயாவர். இது மகா பிரயாசம். இப்படி ஒருவரு ிருக்கமாட்டார்கள். ஒருவேளை இப்படி யிருக்க இசைந்தாலும், சுத்தமாய்க் கொல்லாவிரத யிததா னென்று துணிந்து சொல்ல இயலாது. அதிலுங் கலக்கம் வந்து கலக்கும். ஆனால் ஒருவன் மகாபரிசுத்தனாய், நானென்கிற ஆணவமலமும் தேகாபிமானமும், எனதென்னும் பற்றும், மோகப்பிராந்தியுங் கொள்ளாமல், செருக்கை கெருக்கி யிருப்பவன் ஒன்றிலுஞ் சம்பந்தப்படான். இவன் யாவும் பிரமமேயல்லது வேறில்லையென்று ஒட்டாமற் கண்டு விட்டவன்; பிரபஞ்சத்திலுமுள்ளும் பிரபஞ்சத்தானல்லாதவன்; புளியம்பழமும் ஒமே போலிருப்பவன். தானென்பதும் தனதென்பதும் எப்போதவனுக்கு விட்டுப் போயினவோ, அப்போதே அவனுக்கு ஒரு பற்றுமில்லை.

அவனைத்தான் கொல்லாவிதமுடைய வல்லாளனென்று ஒருவேளை சொல்லலாம். ஒருவனுக்குத் தேகாபிமானத்தால் கொசு, எறும்பு இவை முதலிய ஜந்துக்கள் கடிக்கில், உடனே அடித்துக் கொல்ல வேண்டியவரும். அப்படிக்கானால் கொல்லாவித மெங்ஙனம்?

ஓ மங்கையே! மெய்ஞ்ஞானிக்குக் கோபம், தாபம், கொடுமை, தாம்ம், வெகுளி, மயக்கம் இவை முதலியவைகளிரா. அவன் உலக வாழ்க்கையை பொருபொருட்டா யெண்ணான்; உலகமெல்லாம் ஒரு குடையி லாண்டுவரு மரசனையுந் துதிக்கான்; மதிக்கான்; பொன்னும் புழுதியும் பிரித்து நோக்கான். யாரிகழ்ந்தாலும் யார் புகழ்ந்தாலும் ஒரு பொருளாய் மதியான். சீத ஊஷண நன்மை தீமைகளிரண்டு மொன்றென்று நாவான். அவனுக்கு யானை முதல் எறும்பு வரையிலும் பிரமமே. எல்லா விதியும் விதித்தபடி என்று எண்ணி விட்டவனாகையால் கொல்லாவிதனென் றெல்லாரும் பேசலாம். அவனுக்குக் கொலைபாதகமில்லை. அவன்தான் சாயுஜ்ய மென்கிற என்னிற் கலந்தவன். மற்றபேருக்கு நிர்ணயமாய்ச் சொல்லப்படாது. ஒரு வேளை தன்னை யறியாமலாவது, தனக்குத் தானேயாவது, கொலை வந்துவிட்டால், அக் கொலைப்பாவம் அந்த மெய்ஞ்ஞானியைப் பிடிக்கமாட்டாதோவென்று கேட்பாயாகில், ஓ நாராயணி! பிரகாசத்திற்கு வைத்த விளக்கு எரியும்போது வீட்டிற் பூச்சிகள் பத்தெட்டு விழுந்து சாகின்றன. அதனாலவரும் பாபம் விளக் கேற்றினவனுக்கு வாராது. கலப்பை பிடித்துப் பூமியிலுமும்போது கணக்கில்லாத ஜீவன்கள் மடிகின்றன. அந்தப்பாவ மவனைத் தொடராது. பின்னும் ஒவ்வொருவன் செய்யும் செய்கை மூலமாய் அநேகஜீவான்மாக்கள் எவனுக்குத் தெரியாமல் முடிகின்றன. அந்தப்பாவ மவ்வவனையு மணுகாது. இவ்வுயிர்வதைப் பர்வம் பிரமத்தின் செயலென்று இருப்பவர்க்கு ஒன்றுஞ்சேராது. மேலும் ஆயுள்முடியாம லழியாதென்கிற திடசித்த ஞானமில்லாமல் தானென்னுஞ் சஞ்சலத்தாற் சங்கடப் படுகின்ற அக்ஞானிகளுக்குக் கொஞ்சந் தொடரும். பிரபஞ்சமோச ஆசாபாசத் துடன் கலந்து, எல்லாம் என்னாலேயு மென்சமர்த்திலேயும் நடந்ததென்றெண்ணி இறுமாந்திருப்பவ ரெவரோ அவருக்கு இருவினைகளு முண்டாம். எண்ண மிறந்தாற்கு ஒருவினையுமில்லை. இவையெல்லாந் தன்னினை வினாள் வினைவதே யல்லது வேறில்லை.

ஓ நீலோற்பலமொத்த நேத்திரமுடைவளே, வேதவிதிப்படி யாகங்கள் பண்ணும்போது பசுக்கள் முதலியவைகளைக்கொன்று

தேவதைகளுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க, அதையவர்க ளுண்டு களிக்குங் காரணத்தினால் கொல்லாவிரதத்திற் குண்டான பல்ன் கிடைக்கும். குற்றமில்லை. இதற்குத் திருட்டாந்தமாக ஒரு கதை யுண்டு. பூர்வம் முறை நெறி மாறாமல் செங்கோல் செலுத்திவந்த அந் தித்தேவனென்னு மரசனொருவனிருந்தான். அவன் நூறுகோடி பசுக் களைக் கொன்று எக்ஞங் கண்டு மேலான பேறடைந்தான். இன்னும் அந்தப் பசுக்களினுடைய இனங்கள், நான் வருகின்றேன் நான் வரு கின்றேன் என்று யாகமுன்னிலையில் உடலையொறுத்து உயிர் விடுவ தற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த அந்தித் தேவனுடைய சந்ததியார் முந்தியவாறுபோற் பித்திச்செய்து மோட்சத்திற்குப் போகின்றார்கள். ஓமத்துக் குரித்தாயிருந்த பசுக் கூட்டங்களுந் கோவுலகத்திற் குலாவியிருக்கின்றன. அவ்வெவ்ஞம் பண்ணத் தொடங்கியபின் இறந்த பசுக்களுடைய உதிரமானது சருமணவதி யென்று பிரமாண்டமான நதியாய்ப் பெருகியது. பூமியிலுள்ளவர்கள் அந்த நதியிற் புனிதமாய் ஸ்நானம்பண்ணி, பஞ்சமா பாதங்களையும் போக்கடித்துக்கொண்டு பதவியடைகிறார்கள். யாகமுன்னிலையில் பசுபந்தனாதிகள் பண்ணி யாகஞ்செய்தால், அவர்களுக்குக் கொலைப் பாதகம் பொருந்தாது. அந்தப்பழியை மந்திரதேவதைக ளேற்றுக் கொள்ளுவார்கள். இதன்றியும் பெரியசண்டையில் எண்ணிறந்தவர் களைக் கொன்றாலு மேலான வீரசொர்க்க இன்பங் கிடைக்கும். இந்தப் பாவங்களை வீரலட்சுமி தாங்கிக் கொள்ளுகிறாள். யுத்தம் பண்ணாமல் முதுகு காட்டி யோடுகிறவர்கள், ஒதுங்கினவர்கள், பதுங்கினவர்கள், கொடிய நரகத்தில் குலாவுவார்கள். பகைத்து யுத்தநேரிட்ட காலத்தில் உயிர்வதை செய்பாமல் விடுவது மகா பாவமாம். புறமிடாமனின்று வெற்றிபெறுவதே புண்ணியசாரம். புருஷதீரம். புகழ்ப்பிரதாபம். பொருந்திய வீரம். ஜீவாதாரப் பிரசாதமா யிருக்கின்ற நெற்பயிர் முதலானவைகள் ஜீவனானாலும், அவைகளை யறுத்துந் புசிப்பதனாற் பாபமில்லை. மேலுந் தவசி முதலிய முனிவர்களை, மனிதர்களைப் பசுபட்சி முதலியவைகளை, பயிர்ப்புலங்களை இன்னமுண்டான உபயோகமானவைகளைக் கெடுக்காநின்ற துஷ்டமனிதர்களையும், துஷ்டமிருகங்களையும், துஷ்டப் பறவைகளையும் அடக்கும் பொருட்டு ராஜன் வேட்டை யாடிக் கொல்லவேண்டியது. அதனாற்பாவமில்லை.

ஓ நீலவேணி! இப்படிக்கெல்லாம் இறந்துபோகிற உயிர்களுக்கு நற்கதியுண்டாம். இவை மறுபடியும் பிறவா. இன்னும் நல்ல விவேகிக

ளாகித் தருமசொறுபிகளா யிருக்கிற பேர்களுக்குச் சிலபாவிகள் பொல்லாத துன்பமிழைப்பார்கள். அவர்களைப் மரசன் நீதிவழுவாம் லழிக்கலாம். கொடுமையில்லை; நெற்பயிருக்குக் களைபிடுங்கியது போலாம். துன்பமில்லாமல் ஆத்மவிர்த்தியாய்ச் சுகப்படுவார்கள்; நீதியுண்டாம். நெறிசேரும். மாதவர் தவம்புரிவார்கள். மழைமாரி மிகப்பெய்யும்; வையகத் தழைக்கும். இவைகளெல்லா நன்மையே யல்லது வேறல்ல; இன்னுந் தன்னிச்சையாற் கொலைபுரிந்த பேர்கள், பிராமணரை நடுங்கச் செய்தவர்கள், பசுவைப் போஷிக்காமற் பட்டினிபோட்டவர்கள், கொட்டிலிலே கட்டியடித்தவர்கள், பெரியாரை இகழ்ந்து பிழைத்தவர்கள், வேதவிதிதப்பி நடந்தவர்கள், இவர்களை யெல்லாம் ராஜன் விதிப்படி விசாரித்துத் தண்டிக்காவிட்டால், அவனுக்கதிக நரகமுண்டு; உடனுக்குடனே விசாரித்துத் துஷ்ட நிக்கிரகம் பண்ணினால், துஷ்டர்களுக்குப் பாவம்போய்த் தெளிவுபிறக்கும். அவர்கள் செவ்வையான வழியிற் சேருவார்கள். இராஜனுக்கு நல்ல சுகபோகபதவி கிடைக்கும். இராஜநீதி கொல்லா நெறியிலும் மேலான நெறியென் றுணர்க— என்றுரைத்ததைக் கேட்ட ஷண்முகனை யளித்தருளிய உண்ணமுலை யன்னையானவள் தீர்க்க தண்டஞ்செய்து, “அரிபிரமாதியர்க்கு மெட்டாத அரும் பொருளே! பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், ஸந்தியாசி இம்மூவருக்கும் இல்லறத்தான் துணையென்பதென்னே யென்று முன்னம் யான் கேட்டதற்குக் கைவல்லியமான கடைப்பிடி தருமங் கற்பித்தருளினீர். அக்கருத்தை யோசிக்குமிடத்தில் செல்வமிருந்தால் மாத்திரஞ் சீர்பெற நடத்தலாம். திரவிய முதலிய வரும்படி பில்லாவிட்டால் மேற் சொன்ன மூன்றாச்சிரமத்தையும் எப்படி போஷிப்பான்? அவனுக்குப் பொருளேது? அப்பொருள் வரும்வகை யெப்படி? எவ்வாறந்த இல்லறதரும நடத்துவது? இவற்றை ஏழையேற் கருளவேண்டும்” என்று இறைவி வினவ, எப்பொருட்கு மிறைவன் சொல்லுகின்றார்.

சம்பாத்திய வகை

ஓ மைக்கண் மானே! தருமமுங் கர்மமுங் திரவிய மில்லாமற் கூடா. திரவியம் வரும்வழி யாதெனில்—வித்தியா மூலத்தில், சொல்வன்மையாகிய கட்டுவார்த்தையில், உழவாணிபத்தில், உண்மை வியாபாரத்தில், பசுக்காக்கும் பக்குவத்தில், உத்தியோகத்தில் முதலிய இவ்வழிகளில். ஆசை யில்லாமற் சத்தியத்துடனே சம்பாதிக்கலாம். இவைகளினுந் கல்வியுடையவன் கர்வங்கொண்டு சேர்க்கும்

பொருளானால் அது பாவமேயாம். பிரசங்க முதலிய சொல்வன்மை பெற்றவன் ஆங்காரப்படாமல் யாவருக்குத் தாழ்ச்சிசொல்லி மாட்சிமை பெறவேண்டும். உழுமுறை செய்பவன் சோம்பலகற்பு ஜீவகாருணியனாயிருந்து வரியிறைமுறை வருவாதளித்து மனங்களிசூர்ந்து வருவிக்கவேண்டும். வியாபாரி தன்னை யுணர்ந்து தனத்தைச் சுமந்து நடு நிலைமையாய் வியாபாரம் நடத்தவேண்டும். பசுக்காப்போன் பசுவின் பாலேக்கறந்து குடித்துப் புல்லிடாமற் காட்டிலோட்ட லாகாது. அது பிணியினால் வருந்திப் புல்லைப்பிடித்து மேயமாட்டாத காலத்தில் சாப்பாடுந் தண்ணீருங் கொடுத்துத் தேய்த்துக் காப்பாற்றி அதனால் வரும் பலப்பொருளை ஆர்ச்சிக்கவேண்டும். உத்தியோக வேலையிலிருப்பவன் தன்னெஜமானுடைய மனதிற்படி நடந்து அவன் சொல்லைத் தள்ளாமல் உண்மைக்குத் தாரமாக விருந்து வஞ்சனை பொய் முதலிய மனத்தழுக்கல்வாமற் பழகி இரத்தினபாண முதலிய பொருளைச் சம்பாதித்தல் நன்மை. அப்போதவனுக்குப் பொருளுங் கீர்த்தியுந் தருமமுங் கிளைத்து மேன்மேற்படரும். இவையெல்லாந்தான் பாவமில்லாத சொத்து. எந்தக் குலத்தோனானாலும் எத்தொழில் புரிவோனானாலும் சத்தியமாயுந் தருமமாயுந் சம்பாதிப்பது மேன்மை. இந்தச் சொத்துக்களுடனும் உத்தமியாகிய ஸ்திரீயுடனும் வாழ்ந்தால் உத்தமம். இதிலுந் தாய்தந்தை பந்துமித்திர உடற்பிறப்புட னிருத்தல், உத்தமத்திலு முத்தமம். இதிலுந் தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல், அதிதிபூசை, இவை முதலிய வீரதங்களை வேதப்பிரமாணப்படிக்கு இழைத்தல் சுத்தபவித்திரம். பா அன்னங்கள் பரதனங்கள் புண்ணிய முள்ளனவாய்ப் பார்த்து இவைகட்கு வாங்கிப்போடலாம். இவைகள் என்னு வருணத்தோரு நடக்கவேண்டுமெனவேயாம்—என்று பரிபூரணனியம்ப, பரிபூரணி மகிழ்ந்து, “ஓ நாதா! இந்தச் சம்பாத்தியத்தைச் செலவிடுத்திடு மெப்படி? அதையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும்” என்ன அமலன் சொல்லுகின்றார்.

சற்கரும விதி

ஓ நாரி! அவரவர் தம் தம் குலத்திற்குத் தகுந்த பிரதிஷ்டையுடன் சத்தியமாய்ச் சேகரித்த தீரவியத்தைத் தான்மாத்திராஞ் சாப்பிடாமல், இல்லாதபேருக்கு உதவிசெய்து, எல்லாருடைய வயிற்றிலேயும் விழப்பண்ணவேண்டும். நல்லதண்ணீர்க் கிணறு உலகத்திற்கெப்படி உபயோகமாகுமோ அப்படி யாவருக்கும் உதவிசெய்ய

வேண்டும். அப்போதவருள் ஒரு புண்ணியவான் கர்ப்பம் பூரித்துக் குளிர்ந்து, அதனாலீந்தோணுக்கு மேன்மையுண்டாம். யாவரும் முதற்குலத்தாராகிய பிராமணருக்குக் கொடுத்து, பக்தி சிரத்தை யுடன் வணங்கிப் பட்சம்பாராட்டவேண்டும். தனக்கும் பின் குலத் தாராகிய பேர்களுக்குமுதவி உபசாரமாய் இன்சொல்லியம்பவேண் டும். எவனாகிலுமொருவன் தனக்கு ஒருகாலத்திற் செய்த நன்றியை உயிருள்ளமட்டும் மறக்காமல், இஷ்டதெய்வத்தைக் குறித்துப் பூசித்து நித்தியம் விண்ணப்பம் பண்ணவேண்டும். நன்றிமற்தால் அவனென்றைக்குந் கடைத்தேறமாட்டான். எக்காலத்துங் கோபத் தைக் குறைத்துவிட வேண்டும். தீவினை முதலிய பாபங்களுக்குப் பயந்து நடக்கவேண்டும். நல்வினைப்பொருளை எப்போதெப்போ தென்று விரைந்து, நம்முடைய செல்காலத்திலேயே சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். நாகக்கைக்கட்டிக் காக்கவேண்டும். நல்லவர்களி னுறவை நாளும் விடப்போகாது. தீயிருக்குச் திசையை நாடப் படாது. அரசனாக்கினைக்குட்படவேண்டும். ஒருயிரையுங் கொன்று தின்னாமல் மறுக்க வேண்டும். சத்தியச் தப்பலாகாது. தருமதேவதை பிரியப்பட நடக்கவேண்டும். சாஸ்திரவிசாசனை என்னேரமு மிருக்கவேண்டும். சாதுசங்கமு மிருக்கவேண்டும். நல்ல கேள்விகளி னாற் காதுகள் சுத்தியாகவேண்டும். இவை யெல்லாமொருவனுக் குண்டாகில் தனக்குத் தானே சாந்தகுணம் வரும். அப்பால் நன்மை தீமை பெரியவர் சிறியவர் என்பதை யறிந்துகொள்ளலாம். ஈசுவரத் தியானமுண்டாம். எல்லா நன்மைகளும் வினையும். கேள்வி எல்லா வற்றிலு மேன்மையானது. இக்கேள்வி யொருவனுக்கு முதிர்முதிர் நல்வழியிற் கொண்டுபோய்விடும், திவ்வியபத்வி பெறுவான். அவன் மனிததேகமானாலும் தேவர்கள் தேகத்திலும் அதிகமென்று ஸ்திர மாய் நம்புக—என்று சாம்பவமூர்த்தி சொல்ல, அதைக்கேட்ட அம்மையானவள், “சுவாமி லோகத்திலே சிலர்பாக்கியவான்களா யிருக்கிறார்கள்; சிலர் தரித்திரராய் வருத்தப்படுகிறார்களே. அஃ. தென்ன காரணத்தினாலேயோ அதை யெனக்குச் சொல்ல வேண் டும் ” என்ன, எமதையன் சொல்லுகின்றார்.

இருவினைப் போகம்

ஓ காருணி! ஆதிகாலத்தில் தாமரைக் கோவிலில் வாசம்பண் ணிய பிரமா இந்தவுட்களைப் படைத்த நாள்முதல் குற்றமும் பொய்யுழில்லாம விருந்தபடியால் உயிர்களுக்கு நன்னெறி, நீதி,

ஈகை, சார்தம், உண்மை, பொறுமை, ஆசாரம், நியதி, முதலியவைகள் வித்தியாசமில்லாமற் சமமாயுண்டாகி, தக்கோராசிய பெரியவர்கள் மனம் நோவாமல் வணங்கி, விாததான முதலியன பண்ணி, அன்றைக்கன்று செய்கிற காரியங்களை ஈச்வரார்ப்பணஞ்சொல்லிப் ப்பந்து காலங்கழித்தார்கள். அவர்களுக்கு நித்தியவைபவச் செல்வங்கிடைத்து வந்தது. இப்பால் அத்தருமங்கள் காளுக்குள்ள பாவச் செய்கையால் மாறிப்போயின. அகனாலே சிலர் செல்வராயுஞ் சிலர் தரித்திரராயுமாவதற் கேது உண்டாயது. அஃதெப்படி யெனில் தம்மைப்போன்ற சுற்றத்தார், அண்ணன் தம்பிகள், தாய்தந்தையர், பசியினாலே துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கத் தம்வயிற்றைப் பெரிதாய் நினைத்துச் செவ்வையாகச் சாப்பிட்டு, கிர்த்தயாளுவாய் உபாதான பிச்சை முதலியனவுஞ் செய்யாமல், ஏழைகளை யெதிரிட்டுச் சண்டைபோட்டு மற்கட்டித்திரிபவ ரானார்கள். இதனாவர்கட்கு வறுமைவந்து லொந்து ஊருராய்த் திரிந்து இரந்து உழலுவதானார்கள். இப்படியே யெத்தனையோ கோடிபாவங்களைச்செய்து, அந்தர்தப் பாவங்கட்குத் தக்கபடி உழன்றிறக்கின்றார்கள். அவரவர் மனசையுந் தேடிக்கொண்ட இருவினைபைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, திசைமுகன் மீட்டுஞ் சிருஷ்டிப்பான். பற்பலவித பேதச்செய்கைகளினால், பூர்வ கிர்தம் புண்ணியபாவ மென்பதற்கு ஈடாய் மெது பஞ்சகிருத்தியமு டேத்தும். பூர்வந் தேடிக்கொண்ட செயல்களென்ன வென்றால், தேவதைகளை வணங்காமற் பழித்து இகழ்ந்து, தனக்குவந்த செல்வங்களைப் பெரிதென நினைத்து, நம்முடைய இருப்பென்ன? மெது முன்னோர்களிருந்த நிலையாது? இந்தப் பொருட்பாக்கியம் நமக்குக் கிடைத்தவித மெப்படி? இது யாவனுடைய முயற்சி? பபிர்க்குழியிற் செடி படர்ந்து காய்ப்பதுபோல் ஜன்மாந்திர புண்ணியவசத்தால் வந்து நேரிட்டதல்லவா இது? இதைக் கெட்டியாய்க் காப்பாற்றுவோமென்றால் இதற்கு முன்னிருந்த செல்வர்களென்கே! அவர்களுடைய பாக்கிய மென்னவாய்ப்போயது! என்று நிதானிக்காமல் தானு முண்ணாமல், தருமதானம் புரியாமல் ஒருவருக்குங் கொடாமல், பந்துமிதர சம்ராட்சணையும் பண்ணாமல் உலுத்தனய்க் கவலைகொண்டிருப்பவனெவனோ, அவன் பூர்வத்தில் ஒருவர் சொத்தை அபகரித்து வஞ்சித்து மோசஞ்செய்து முழுதும் புரட்டி இந்த ஜன்மத்தில் அவர்களுக்காகக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறானென்று தெரிந்து கொள்ளுக.

ஓ நங்காய்! இப்பேர்ப்பட்ட பாவிக்கு இந்த ஜன்மத்திற் பணங் குவிக்கும்படியான பரிசு எப்படிக் கிடைத்ததென்றால், பூர்வம் யாராகிலும் பெரியவர்கள் பந்துக்கள், “ஐயோ! வீணாய்ப் புதைத்து வைத்திருக்கிற திரவியத்தை யெடுத்து வெகுபேருக்குக் கொடுத்து, சத்திரம், சாவடி, கோவில், குளம் இவைகள் கட்டப்படாதா?” என்று நாஸ்தோறு மிடித்துச்சொல்லிக் கொண்டுவர, அதனால் வெட்கப்பட்டு ஏதோ சில தருமங்களைச்செய்து கிடைத்ததென்றறிவை. இப்பிறப்பில் வெகு தரித்திரமாய்த் துன்பப்பட்டுப் போஜனவஸ்திர பூஷணமில்லாமல் வாடுகிறபேர்கள் யாரெனில் பூர்வத்தில் லட்சுமி புத்திரராகிய பாக்கியவான்களைப் பார்த்துப் பொருமைகொண்டு இல்லாத இடையூறு விளைத்தவர்கள். பேதை யறிவினாற் பிதற்றித்திரிவார்கள். தருமம் பண்ணுகின்றபேரைத் தடை படுத்தினவர், விரதம், நோன்பு, யாகம், தியாகம் இவைகளுக்குப் பழுதுரைத்தவர்கள், பிராமணரை நிந்தித்தவர்கள், சிசுவைக் கண்டித்தவர்கள், மனத்திலொன்றுமாய் வாக்கிலொன்றுமாய் வசனித்து வஞ்சித்துச் செல்வம் வருமென்று பேராசை பிடித்து இறந்தவர்களாம். தாம் வருந்தாமல் இருந்த இடத்தில்தானே நான்கு திக்கிலுமிருந்து திரவியம் வந்து சேர நாணயம் பாராட்டி, பரோபகாரம்பண்ணி, யாவரும் பாக்கியவானென்று புகழ்ப் பெற்றுச் சுகமாயிருப்பவர்களி யாரென்றால், பூர்வஜெனனத்தில், தமக்குக் கிடைத்ததை இல்லை யென்முமல் தானமீந்து, மனோதுக்கமில்லாமல் மகிழ்ந்து, இன்னும் வருவார்களா வென்று புகழ்ந்து பெரியவர்களுக்குப் பலவந்தமாய்ப் பூசைபுரிந்து அமுதுபடைத்து ஆலயத் தொழுது, ஆசாரியபத்தி செலுத்தின பேர்களாம். எந்தவேளையுங் கவலையாய் அலைச்சற்பட்டு அலைந்து, அகால போஜனமுண்டு சுகத்திலுந் துக்கத்திலும் பாதிபாயனுபவிக்கிற பேர்கள் யாரெனில், பூர்வஜன்மத்தில் ஒருவருக்குவாக்குத்தத்தம்பண்ணி ஆசைவார்த்தை காட்டி, பின்பு அலக்கழித்துக் கொடாமல் வயிறெறியப் பண்ணினவர்களாம். சில் வேளையிலே தருமமெண்ணிக் கொடுத்து அரிய வருத்தமான தொழிலைச்செய்து, இராப்பகல் சரீரக்கஷ்டப்பட்டு அலுத்து, திரவியங் கிடையாமல், இல்லாமையால் உயிர்வேதைப் படுகிற ஆத்மாக்கள் யாரென்றால், பூர்வத்தி லிரப்போர்களிடத்தி லிருக்கும் பொருளை இச்சித்துத் துரோகஞ் செய்து துன்பப்படுத்தினவர்களாம். ஓ பாவாய்! ஆங்காலமெல்லாம் போய்ச் சாங்காலத்திற் பாக்கியம் வந்தால் அனுபவிக்காமற் செத்துப் போகின்றார்களே,

அது யாதுகாரணமென்றால், ஊழ்வினையினாலே திரவியங் கிடைத்திருந்து, எல்லவர்களுக்கும் உற்றார் பெற்றருந்ரும், ஆபத்துவேளைக்குக் காலமறிந்து கொடாமல், கொடுகள் சும்மாவிருந்து, தமக்கு முடிவுகாலஞ் சமீபித்தபோது கொடுக்கப் புகுந்து, குபீரென்றேறிக்ந்த மனத்துடன்ஈறந்த கொடுமையாள ரென்றறிவாய். அநேக விதத்திற் பொருள் வருவாயிருந்தும், பிணியாலும், போஜனப்பிரிவாலும் துன்பப்படுகிற பாவிளாரென்றால், முன்ஜன்மத்திற் கிடைத்த திரவியத்தை எல்ல புண்ணியகாலங்களில் அரசேசி, பரசேசி, ஜங்கமன், ஜோகி, பெரியவர், உரியவர், இவர்களுக்கு உபயோகப் படுத்தாமல், தமக்கு ரோகம் வந்தபோது அந்தலோய் தீர்வதற்காகச் ஜபதப நமஸ்காரங்கள் செய்வித்தவரென்றறிவை. சுந்தரலாவண்ய செளந்தரிய சந்திர முகாரவிர்தமும், நற்குண நற்செய்கையும், சுகஜீவன் முமாயிருக்கிறபேர்கள் யாரெனில், பூர்வத்திற் புலால் மதுவாதிகள் புகியாமலும், அப்பேர்ப்பட்ட துட்ட டேத்தையோர்களை மதியாம புகியாமலும், அப்பேர்ப்பட்ட துட்ட டேத்தையோர்களை மதியாம லும், அவர்களை யெண்ணித் துதியாமலும், ஈச்வரனுக்குத் தேன், பால் முதலியவற்றால் அபிஷேகம்பண்ணி, இரக்கத்துடன் இரப்ப வருக்கீந்த இன்பமுடையாரென் றுணர்வாய். இரக்கமற்றவராய் அழகற்ற அங்கவீனராய், யாருங்கண்டு அருவருக்குத் தக்க விகார சொரூபமா யிருப்பவர்கள் யாரெனில், கசிமொழிபுகன்று, ஆத்ம கோடிகளை வதைத்து, கையைக் காலை யொடித்து, கழுத்தை யறுத்துக் கருக்கிப் பொசுக்கிப் புசித்தபேர்களாம். நற்குணங்களும், சத்தீர்த்தியும் மேம்பாடும், சொல்வன்மையும், தின்மையும், செல்வமு முள்ளவர்கள் யாரெனில், அக்கினி சாட்சியாய் மணந்த மனைவியைவிட்டு அன்னியஸ்திரீகளை விரும்பித் தவத்தை விரதத்தை ஸத்தியத்தை விடுத்துக் கெட்டுப்போகாமல், தங்கள் மனையாளுடன் கூடிச் சுகமாக வாழ்வார்கள். பெண்சாதி யிறந்து போகத் தான் முண்டையாய்ப் பெருமை கெட்டு, ஒருவருக்கும் யோக்கியப் படாமல், தமது நெஞ்சைத் தாமே சுட்டுக்கொண்டு, மனது வெந்து, ஓந்து, ஐந்து, திக்கில்லாமற் சரிப்பவர்கள் யாரெனில், பூர்வம் புண்ணியத்தார் கிடைத்த பெண்சாதியை முரட்டுத்தனத்திற் கடிந்து, உதாசினமாகப் பேசி, அடித்துப் பிடித்துத் தாலியறுத்து, தனியே படுக்கவைத்து, அவள் வயிறெரி யும் படியாய் அவளுக் கெதிரில் மற்றொரு ஸ்திரீகளுக்கு உடல் புளகரும்பப் போகங்கொடுத்து இன்ப முண்டாக்கினவர்க ளென்றிக.

ஓ மாதங்கி! மிதமற்ற கல்வி கற்று உலகமெல்லாங் கொண்டாடப் பேர்பெற்றுக் கஞ்சிக்கு மாத்திரங் காற்றாய்ப் பறப் பவர்கள் யாரெனில், பூர்வத்திற் கல்விகேள்வி யிருந்தும் விசேஷ காலங்களில் தானங்கொடாமலும், கல்வியை ஒருவருக்கு உபயோகப் படுத்தாமலும், கபடமாய் மனத்தழுக்குட னிருந்தவர்களாம். பரிசுத்த ஞானமுங் கல்வியுமில்லாம லிருக்கிறபோது சகல செல்வ சம்பத்துட னிருப்பவர்கள் யாரெனில், யாவரிடத்திலும் பேத நினையாமல், எங்கு நிறைந்த ஈசுவரனொருவனே யென்று மதித்துத் தாரதம்மியமாய்ப் பிரிக்காமல், ஒருவருக்குங் குறை வில்லாமற் பெரிப குடும்பங்களைப் போஷித்து, எளியார்களைக் கண்டிரக்ஷித்தவர்க ளென்றறிக. கல்விஞான மில்லாமற் போன தற்குக் காரணஞ் சிலபேதமாகிய தாரதம்மிய மெண்ணிப் பார்த்த தாழ்ச்சியாம். ஆசு, மதாரம், சித்திரம், வித்தாரம் இந் நூற்கவிகளையும் பாடிப். பிரசங்கஞ் செய்பவர்கள் தரித்திரமடைவதெனெனில், ஒருகுருவை வணங்கி வழிபட்டு, பின்பவரைவிட்டு இன்னொரு வரோ டிணங்கி, முன் குருவைப் பழித்து, பின் குருவைப் புகழ்ந்து, காணிக்கை வஸ்திரங் கொடுக்க நாணி, பேணிப் பூசை புரியாத் பாபிகளென்றறிக. கற்ற கல்வியை யாவருக்குஞ் சொல்லி ஆசானை மகிழ்வித்து, சொற்ற கல்வியின் வழிநடந்து அடங்கி யிருந்தவ னெவனோ அவன் இத்த ஜன்மத்திற் கல்வியுஞ் செல்வமு முடையவனாவான். குருவை யடுத்தும், என்னென்ன பாடுபட்டும், வித்தைவாராமலும், அறிவு துலங்காமலு மிருப்பவன் யாரெனில் பூர்வ ஜன்மத்தில் சகல கேள்வியுந் தெரிந்த பெரியோர்களை மதிக்காமல், மரியாதை பண்ணாமல், அவமதித்து இகழ்ச்சி செய்து பாவந்தேடிக் கொண்டவனாம். நல்ல பெண்சாதி, வல்லமையான பிள்ளை, இலட்சுமி கடாட்சம், உரோக நிவர்த்தி, பூரணயுள், ஆரோக்கிய திடகாத்திரம், இவைகளைப் பெற்றிருப்பவர் யாரெனில் பூர்வங் கல்வி தானம், கேள்வி தானம், கன்னிகா தானம், புத்திர தானம், தனதானம், தானியதானம், வாகனதானம் இவைகளை மாலை, சந்தன முதலிய வாசனைத் திரவியங்களோடும் பண்ணிய பேர்களைன் றுணர்க. புருடன், பிள்ளை, பெண்டு, பந்து, இவர்களில் ஒருவருக் கொருவர் சம்பந்தமில்லாமல் தேச தேசங்களிற் பிரிந்து தவித்துக் கவலை கொண்டு, உத்தியோக முதலிய எதைப் பிடித்தாலு முடியாம லிடுக்க ணடைந்திருப்பவர்கள் யாரெனில் ஜன்மந்திரத்தில் திரவியத் தேடி, மோகலோப கோபங்களினாலே

பூமியிற் புதைத்து, பின்பு வைத்தவிடக் தெரியாமல் வாயடைந்து மாண்டவர்களாகும். செல்வங் கிடைத்தும் பிள்ளைகளில்லாமல், அதுவே வேதனையாய்த் தருமப்பண்ண வேண்டுமென்று சஞ்சலப் படுகிறவர் யாரெனில், முற்பவத்திற் கர்ப்பங்கொண் டிருந்த உயிரைக் கத்தியினாலே யறுத்து, கர்ப்பத்தைக் குலைத்து, குருவிக் கூண்டைக் கோலாற் கலைத்து, குளம், கிணறு, குட்டை இவைகளைக் கெடுத்தவர்க ளென்று நினை.

ஓ உமையே! பிறவிக் குருடா யிருப்பவர்களே, பூர்வத்திற் காமமயக்கத்தினாற் பிறருடைய ஸ்த்ரீயை யெடுத்துக் கொண்டும், வஸ்திரம் விலங்கிய பெண்ணின் அவயவங்களைப் பார்த்து ஆசை கொண்டு மிருப்பவர்கள். நடுமத்தியிற் கண் போனவர்களோ, தவளை முதலிய ஜந்துக்களைப் பிடித்து, ஈர்க்கில் திரிச்சீலை கொளுத்திச் சொருகினவர்கள். கண்ணிற் பூவிழப்பட்டவர்களோ, மிளகாய் முதலிய கொடிய தூட்களை ஒருவர் அல்லது ஒரு ஜந்து இவர்க ளுடைய கண்ணிலிட்டவர்கள். கண் சிதைந்தவர்களோ, பசுவையு மற்ற உயிர் வருக்கங்களையுங் கண்பொறி கலங்க அடித்தவர்கள். காது கேளாதவர்களோ, பெரியோர்கள், தாய்தந்தையர், அண்ணன் தம்பிகள் இவர்களை அதட்டிக் கொடூரமாகிய மொழி புகன்று, கடுஞ் சொல்லாகிய நெருப்பைக் காதிடிலற்றினவர்கள். தீப்போலாகிய வயிற்றுநோய் வந்து தேம்பித் திரிபவர்களோ, பொய்யை ஒருவர் பொருட்டிற் பேசி, ஒருவர் தின்கிற அன்னத்தைக்கண்டு கண்கூசி, வயிறுதாழி என்றேசி நகைத்தவர்கள். பித்த மூர்ச்சை பிடித்தலைபவர்களோ, கள்ளையுஞ் சாராயத்தையுங் குடித்து, கஞ்சா வையு மபினியையுந் தின்று, மதிமயங்கி, அத்துமீறி உத்தமிகளை யும் உத்தமரையுமேசி யிகழ்ந்தவர்கள். எத்தனை பிள்ளைகளைப் பெற்றாலுஞ் செத்து, செல்வமுங்கெட்டு அல்லற் படுபவர்களோ, வித்துவான் மனதை நோகப்பண்ணிய வீணர்கள். கோசத்திலே ராணங் கண்டு, சீமூமிரத்தமுஞ் சீலைத்தண்ணீருஞ் சொட்டத் தைரியஞ் சிந்தி யிருப்பவர்களோ, பாதாரம்விரும்பித் தொந்தரை பண்ணிப் பலாத் காரமாய்ப் புணர்ந்தவர்கள். அடத்தின் பேரில் தண்டு பூச்சிட்டுச் சங்கடஞ் செய்தவர்கள். கன்னிகையை அழித்த வர்கள், பசு, கழுதை, எருமை, குதிரை, ஒட்டை முதலியவற்றி னுடன் சம்பந்தப் பட்டவர்கள், சிறியதாய், தங்கை, தமக்கை, பெண் இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடன் முறை தப்பினவர்கள். அறிவு கெட்டு

மாடுபோ லுழைப்பவர்களே, மாட்டை வண்டியிற் கட்டி, பொதி போட்டடித்து, அந்த லாபத்தைத் தின்றவர்கள். யானைக்காலுடனும் விரை வீக்கத்துடனுங் கழுத்தொடியப் பளுவெடுப்பவர்களே, கோழியு மாடுந் திருடி, அவற்றின் கழுத்தை முறித்து முடித்தவர்கள். விலங்கு போட்டுக்கொண்டு கட்டுக் காவலாகிய காவற்கூட்டத்தி விருப்பவர்களே, பசுவைத் தளைந்து, பட்சி மிருகங்களைக் கூட்டி லடைத்து வளர்த்தவர்கள். முடவரானவர்களே, பசு முதலிய நல்ல ஜீவன்களைப் படுகுழி பாய்ச்சி, அவற்றின் காலையொடித்தவர்கள். கால்கள் பருத்துப் புண்ணாய்ப் புழுத்து மண்ணாய் மக்குகிறவர்களே, கால் கழுவாமலும் புறங்கால் நனையாமலும் சுசியில்லாமலு மிருந்து, சும்மாவாகிலுங் கால்லோ வென்று சொல்லிப் பெரியோர்களிட்ட வேலைசெய்யாமற் பால்மாறின பேர்களாம்.

ஓ கௌரீ! நமது கோவிலுக்கு வந்து கோட்டுவாய் தும்ம விட்ட பேர்களும், பெரியவர்களுக்குத் தேவர்களுக்கு முரியபொருளையும் அன்னத்தையும் உதைத்தபேர்களும், குறள் கூன் வாய் கோணல் இப்பேர்ப்பட்டவ ராவார்கள். கூலிக்காரருக்குக் கழுத் தொடியச் சுமையேற்றிக் கூலி குறைத்தவர்களும், வியாபாரத்தில் தானிய முதலிய பல பண்டங்களை அதிகமான விலை சொல்லிக் குறைத்த பாவினரும், குஷ்டரோகியாகி, விரல், கை, கால், மேனி, இவை குறைந்து வெடித்து, இசி வெடுத்திருக்கிற தீயராவார்கள். மரக்கால், படி, இவை முதலியவைகளை அததனளவிற் குறைய அளந்தவர்களும், பரமசாதுவாய்ப் பத்தியாய், சத்தியமாய், பரப்பிரமத்தின் பிர்ந்தி படைத்தவர்களை வஞ்சித்து அவர்களுடை மையையும், பொன்னையும் பொருளையும் நிலத்தையு மெடுத்துக் கொண்டு போராட்டங் கண்ட புலையர்களும், இந்த ஜன்மத்தில் நிலையில்லாத உன்மத்தராகி, கண்டவர் கண்டபடி சீ சீ என்று அடிக்கடி இகழவு மாவார்கள். ஆசாரமில்லாம லுயிரோடிருப் பவர்களும், ஐயமிட்டுண்ணாதவர்களும், பிள்ளைகளிறந்துங் குடும்ப மழிந்தும் போவார்கள். மாதாபிதிர் காரியங்களை மகிழ்ந்து நடத்திப் பிராமணரைப் பூசியாத பேர்களும், சிசுவதையும் பசுவதையுஞ் செய்த தீயர்களும், இப்பிறப்பில் நபஞ்சகராவார்கள். பஞ்சபர்வாதி புண்ணிய காலங்களில் ஸ்திரீகளைப் புணர்ந்தவர்களும், ரிஷபத்தைக் கோசத்தி லடித்தவர்களும் குட்டரோகப் புலையராவார்கள். நிரேது வாய் ஸ்திரீயுடன் பேசாமற் சபதம் பண்ணிக்கொண்டு அவளை

விட்டுவிட்டு, அல்லதவளைத் தாய்வீட்டுக் கணுப்பிவிட்டு இருந்த
வர்கள் தான் மூலரோக முதலியமிடி பெற்றவர்கள். ஸ்திரீகளிற்
புருஷனை நீங்கி வஞ்சித்து, சாரபுருஷனைச் சேர்த்தவர்களுக்கும்
இப்பேர்ப்பட்ட கதிவரும். அவனைச்சேர்த்த பழைய புண்ணியவான்
கண்ணியமா யிருப்பான். அவள்மாத்திரங் கண்ணீரும் கம்பலையுமா
யிருப்பான். நல்ல குடிப்பிறப்பிற் பிறந்தும் ஆசாரசுசியிற் சிறந்தும்
இருந்தவர்கள் பின் பற்பல ஈனமான மில்லாத தொழில்களைச்
செய்து, கண்ட இடத்திற் புசித்து, ஜாதியேது குலமேது என்று
ஞானிகள் போற்பேசி வயிறு வளர்க்கின்றார்களே, அவர்கள்
யாரென்றால், சிற்சொரூப வஸ்துவாய்த் தேவாதிதேவனுகிய நம்மை
யும் நம்மையுள்ளும் புறம்புத் தெரிந்து பரிந்த மெய்யடியார்களையும்
பக்தி பாராட்டாமல், பரிவுகூராமல், உபசரிக்காம லுல்லங்கனம்
பண்ணின பேர்களன்றறி. யாதினு முயற்சியின்றி, வசிக்கப் பதியு
மில்லால் யாவருங் கோபிக்கக் கண்பிசைந்து எங்குந் தாசத்துவமாய்
வேலை செய்து ஆளடிமைப் பட்டவர்கள் யாரெனில், ஒருவர்பொருளை
யெடுத்து மறைத்து அறியேன் என்று அசத்தியம் பண்ணியவர்களே
யாவார்கள்.

ஓ மலையரையன் பாவாய்! உரிய கரிசனமாய்ப் பெரிய
காரியங்களிற் பிரியமும் பட்சமும் வைத்து மகா உபசாரமாய்
வேலை செய்தாலும், இவர்கள்பேரில் அவர்களுக்கு ஹிஷ்டமில்லாம
லிருப்பதென்னவெனில், பூர்வத்தில் தாதாவாய் வந்த பேருக்குத்
தியாகங் கொடுத்து வரும்போது அதிலொருவனைச் சினந்து
அவனைத் தம்மிடத்தில் வரவொட்டாம லோட்டித் துரத்தி விட்ட
வர்களாம். மகாபாபசிந்தை படைத்த கிர்த்தாட்சணிய ராஜன்
கையிற்சிक्कि, அவன் நாகசர்ப்பம்போற் சிறிக் கோபித்துக்கொண்டு
தண்டனை பண்ணத் தன்னேவலாளிகட்குச் சொல்லி, அதனால்
வருந்துகிறவர்கள் யாரென்றால், முற்பிறப்பிற் சார்த்தகுணமில்லாமல்
நாய்போற் குரைத்து, தயாரசம்வறண்டு, தம்மைச் சார்த்தவர்களை
இம்சித்துத் தலைநடுங்கப் பண்ணிய பாவிர்களாம். தமது கைப்
பொருளை ஒருவருக்குக்கொடுத்து, அந்தத் திரவியம் வாராமல்
திரிந்து அலுத்துத் தளர்த்து சண்டைபோட்டு நெஞ்சிற் சீழ்கட்டிக்
கொண்டு, நியாயஸ்தலங்கள் தோறுந்திரிந்து, பொருள்போயிற்றே
யென்றுபரிந்து விசாரப்பட்டுப் பாதவிக்கின்றவர்க ளாரென்றால்,
ஒருவன் தம்மிடத்தில் அடைக்கலமாகவைத்த பொருள்களை

அபகரித்து, அவனை அழவிடுத்த குருத்துரோகியர்களாம். பெண்களும், பிள்ளைகளும், பெண்சாதியும், உற்பாதமாய் ஏககாலத்திற் சாகக் கொடுத்துத் தவிப்பவர்களாரென்றால், அனேகம்பேர்களைக் குடும்பத்துடனழித்த அதிகார ஆங்காரிகளென் றுணர்வாய். ஓ பார்வதி! இப்போது நாம் புகன்ற பாபாத்மாக்களெல்லாம் எமதண்டனை யடைந்த பின்பு, மறுபடி பற்பல யோனிகளிற்றடுமாறி மானி டப்பிறவி யடைந்து அநுபவிக்க வேண்டியவைகளை அநுபவித்து வருந்துவர். இப்படி நமன் அந்தப் பாவினை இத்தனை காலமென்று கணக்கிட்டு நரகத்தில் வீழ்த்தி அனேக கிர்ப்பந்தமான ஆக்கினைக் குட்படுத்துவான். அத்தனையு மனுபவித்துத் தீர்ந்த பிற்பாடு பல யோனிகளில் மாறி மாறி மறுபடியும் மனுஷனாய்ப்பிறந்து முன்னர் நான் சொல்லியபடிக்கு அனுபவிப்பார்கள். மீட்டு மீட்டும் பல கொடுமைகளிழைப்பார்களாகில் பின்னுமிறந்து நரகப் படுகுழியில் வீழ்ந்து கிடந்து, இதுபோல் மறுஜனனமுதவாமல் வேறு வேறு யோனிபேதமா யுதிப்பார்கள்—என்று கயிலாசவாசர் சொல்லிய மொழிகளைப் பணிமலை மகளாகிய பார்வதி கேட்டு அற்புதப்பட்டுச் சந்தோஷமாய் ஒரு வாக்கியம் பேசுகிறாள்—ஓ கடவுளே! கொடிய பாவினை அரசனாயினான் மனுஷிக்குநான்படி தண்டிப்பது நீதி யானாலும் எமதண்டனையிருக்க அவன் தண்டிப்பானேன்? அவர்கள் தண்டிக்கப் படுவானேன்? இது பூர்வவினையா அல்லது இந்தப் பிறப்பிற்செய்த பாபமா! இந்தச் சந்தேகத்தினைச் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்கக் கொன்றை மாலைசூடிய கோமான் சொல்லுகின்றார்.

இகபர தண்டனை

ஓ கோமளமே! கர்மபூமியிலே ஜனித்த யாவருக்கும் நல்வினை தீவினைப்போகம் இன்னொரு பிறப்பிலூட்டும். பொய்ச்சாட்சி, தப்புப் பத்திரம், நல்கியதை நல்காமை, ஒப்பிப் பணிசெய்யாமை, கட்புப்பாடு கடத்தல், வன்செய்கை, சொற்கொடுமை, சூது, வாது, இவை முதலிய சொற்பக் குற்றங்கள் செய்தவர்களை அப்போதைக் கப்போதே இகத்தில் அரசன் தண்டிப்பான். இவற்றினும் பெரிதாகிய கொடுமைகளெல்லாம் இராஜ தண்டனையிற் நீரா. அவை பரலோகத் திற் சண்டன் தண்டனைக்கு எடங்கியவை. பெரும் பாவத் திற்குரிய தண்டனையை அரசனியற்றினால் ஸ்தூல தேகம் பொறுக்காமல் உயிர்போய்விடும். அப்பாலுயிரைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க வேந்தனால் முடியாது. எம்படர் யாதனாசரீர வசத்தாகிய

பிராணனை வேண்டியமட்டுங் கண்டிப்பார்கள். அப்பாலுங் கர்ம பூமியிற் சமூக விவகாரபந்தச் சலியதொந்தமாகிய இவ்விருவினைக் கீடாகாத ஆன்மாக்கள் முத்திசேர்வார்கள். முத்திக்கரை கண்ட வர்களுக்குப் பிறப்பில்லை—என்று சாற்ற, மகாதேவி மகிழ்ந்து “சுவாமி! உலகத்தில் எத்தனைகோடி பாபம் பண்ணினாலும் ஓர் அசுவமேதம் பண்ணினால் தீர்த்துபோமென்று தேவரீரைப் பூசிக்கு முனிவர்கள் வேதங்களினுற் செப்புகின்றார்களே! அதெப் படிக்குத் தீரும். நல்வினை தீவினைகள் அதுபவியாமல் தீராவென்று தேவரீர் மொழிந்தீர்கள். இதன் விவரஞ்சொல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டப் பரமசிவன் பகரலுற்றனர்.

தீருந் தீராவினைகள்

ஓ கோதாய்! ஒரு ராஜன், அல்லது தெளிவுள்ளவனுய் இந்தப் பிரபஞ்ச மாயையுந் தேகாபிமானமு நீங்கிய செருக்கற்ற ஞானவான், இவர்கள் தம்மிலறியாமற் பாவஞ் செய்தார்களாயினும் மற்றையருள்ளந் தங்களறிவின் தேர்ச்சியுற் பகுத்தறியும் பான்மையற்று முன் பாவஞ்செய்தார்களாயினும், தண்டனை யென்பதில்லை. அப்பாபதோஷம் அவர்கள் செய்யும் அசுவமேதாதிகளாலும், விரத நோன்பாதிகளாலும் விலகிப் பவித்திரமுண்டாகும். இப்படிக்கின்றி தானென்கிற அகங்காரம் படைத்து, மதமாற்சரிய கர்வகோபங் கொண்டு, பொய், பொறாமை, லோபம், மோகம், இவை முதலியன வகித்து, தன்னைவிட வேறே பிரபஞ்சமில்லை யென்று அக்ஞான கேவலமுடையவனுக்கு அளவிறந்த பாவம் வரும். அவன் எப்பேர்ப் பட்ட தானதரும் எச்ஞாதிகள் செய்தாலும் அவை தீரா. எமதன் டனை பூர்த்தியாயுண்டு. அவனநேக ஜனனமெடுத்து, இம்மைத் துன் பங்களனுபவித்து மறுமையிலு றாகவாதை யடையவேண்டும். அதுபவியாமல் தீராத—என்று விளம்பியதைக் கேட்ட அந்தரி சந் தோஷப்பட்டு, இரண்டு கரத்தையுங் குவித்துப் பணிந்து “ஆண்ட வனே! சிலர் அருளாகிய ஞானம் வந்த காலத்தில் எல்லாம் ஈசுவரச் செயலென்றுங் காலத்தி னியல்பென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் ஆத்மா புசித்து அதுபவிப்பதெல்லாம் வினைதானென்று பேசுகிறார் கள். இந்த மயக்கத்தை மாற்றிவிடும்” என்று கேட்க, அதற்கு ஈசன் சொல்லுகின்றார்.

வினையின் கால இயல்பு

ஓ சங்கரி! முன்செய்த வினைக்கீடாகப் பின் அதுபவிப்பது மெய்தான். அவ்விருவினைக்குத் தகுந்த காலமும் வந்து கைகூடும். அந்தக் காலம் நல்வினையின் தானாற் சகல சம்பத்தும், நினைத்த காரியங்களும் நேருக்குநேராய் வந்து பொருந்தும். பொல்லா வினையின் காலமானாற் பிடித்த கொம்பும்போய் மிதித்த கொம்பும்போம். ஆதலால், இன்பமும் துன்பமும் தகுந்தாற்போல் நடக்கும். ஆதியில் தாய்தந்தை இருவருங்கூடியமர்த் தபோது அறுகுதுனியின்பனியனைய சுக்கிலத்துளி சுரோணிதத்தோடுங் கலந்து, தரித்தகாலம், ஜலோதயகாலம், சிரோதய காலம், பூவுதயகாலம் என்பவற்றோடு இதற்காக நாம் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கின்ற நாள், நட்சத்திரம், லக்கினம், நவக் கிரகம், தீட்சண்யம், வீட்சண்யம், நட்பு, ஆட்சி, உச்சநிலை மாறல், வக் கிரம், கேர்திரம், கோணம் இவைகளைப் பிரித்துப் பொருந்திப் பிறந்தது முதல் இறப்பதுவரைக்கும் இந்திர்தக் காலத்தின்ன பலன் இந்திர்தக் காலத்தின்ன நட்டம் என்று சோதிட நூலோர் மேயிப்பார்கள். நல்வினை தீவினைக்கீடாய் ஒத்து நடந்தேறிவரும். ஆங்காலமெல்லாந்தன் சமர்த்தென்று தலையாட்டங் கொண்டிருப்பான். போங்காலம் பொருந்தியபோது, தெய்வமே! தெய்வமே! என்று புலம்பித் தவிப்பான். நற்காலத்தில் தகுந்த புத்தி, யுத்தி, சத்தி, சித்தி, இவை யாவும் பிறக்கும். கெட்ட காலத்தில் முன் பிறந்தவையெல்லாம் பறக்கும். இதுதான் உலகவாழ்க்கை, இவ்வாழ்க்கையனைத்தும் வினை வசத்தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட வாழ்க்கையையும், இவைகளினால் விளையும் உபாதிகளையு நீக்குகின்றவர்கள் யாரென்றால், மலபரிபாகப்பட்டுப் பிரபஞ்சத் தள்ளி இருவினையொப்ப நிற்பவர்களே. அவர்கள்தான் நென்னைச் சார்ந்தவர்கள்—என்று சொல்லிய போது சாம்பவி பணிந்து, “சுவாமி! பாலப்பருவ முடையவர்கள், கௌமாரப்பருவ முடையவர்கள் ஆகிய இம்மூவருஞ் சீக்கிரமிறக்க நான்காவது பருவத்தினராகிய வார்த்திபர் வெகு நாளைக்கிருக்கின்றார்களே. அஃதென்ன காரணம்?” என அதற்கு எந்தை யருளுகின்றார்.

ஆயுள் நிர்ணயம்

ஓ பூரணி! பேறு, பருவம், இன்பம், பிணி, சாக்காடு இவையெல்லாம் பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்த புண்ணிய வசத்தினால் கருத்தரிக்கும்போதே கற்பனையாய் விடும். முற்பிறப்பிற் சத்தியம், சாந்தம், பொறுமை, இரக்கம், கருணை, வணக்கம், ஒழுகம், நெறிமுறை, ஆசாரம், நியமம், சூரவாழ்வு, தெய்வபூஜை, பிதிர்க்கள் பூஜை, சொற்றவறுமை இவைமுதலாகிய சற்கருமங்களிற் பிரவேசித்த பேர்களுக்கு ஆயுள் விர்த்தி, ஐசுவரியசுத்தி, அறிவானந்தயுக்தி, அபரிமிதபுத்தி இவைகளுண்டாம். பொய் வெகுளி, கோபம், குரோதம், பகை, சூது, வாதா, தாய்தந்தையிகழ்ச்சி, தன்னிஷ்டமகிழ்ச்சி, ஆசாரியவீனம், அநாசாரபான்ம தருமவிகாதம், குரு நிகத்தனை, தெய்வ நிகத்தனை, பெரியோர் நிகத்தனை, இன்னுமுள்ள பொல்லாதகாரியம் பண்ணிய பேர்களுக்கு, அத்தந்த அளவின்படி அற்பாயுசுண்டாம். இவைபல்லாமலும் இன்னுமொரு ரகசியங்கேள்—மேலுலகாகிய சொற்காதி போகங்களிலே யிருந்து அதுபவித்துத் தீர்ந்தபிற்பாடு, மறுபடியும் பூமியிற் பிறந்து, புண்ணியம் பண்ணி வளருகிறபேருக்கும் பூரணயு ளுண்டாம். நரகத்திற்கிடந்து நலிந்து மெலிந்து பின்னும் எழுவகைத் தோற்றங்களிற் பிறந்து ஒருவேளை மானிடயோனிவந்து விடுமாயின், பல வகைப் பிணிகளாலழுந்திச் சிலநாள் வருந்தி நல்ல அதுபவமில்லாமல் மாய்வார்கள். பலர் அற்பாயுளாய்ச் சாவார்கள். அவர்களுக்கிதுதான் வேலை. ஆத்மாவுஞ் சுகதுக்கப் பட்டுக்கொண்டே திரியும். ஆத்மா நசிக்கும் வரைக்குந் துக்கம் நீங்காது. அதுவரைக்கும் எத்தனைகோடிதாய் எத்தனைகோடி தந்தை எத்தனை கோடி ஸ்தலம், எத்தனை கோடிநூபம் எத்தனைகோடி நாமம் ஐயோ! எத்தனை எத்தனையென் நியம்புவேன். இந்த வுயிர் இயற்கைக் குணமுடையதாகில் இன்பம் வாய்க்கும்; செயற்கைக் குணமுடையதானால் இந்த வண்ணமாய்க்கும். இதனால் பெரியவர்களின் சாவகாசம் பண்ண இடமில்லாமற்போயது. இதற்குச் சாஸ்திர விசாரணையுடன் விவேகம் விளங்கித் தன்னை யுந் தலைவனையும் நிகர ஞானமருவி மோட்சமடைகிற பரியந்தம் பிறவிக்கிட முண்டாகும். ஆயுள் வளருகிறதுந் தேய்கிறதுந் சரத்தினதுதன்மை. சரமாவது சூரிய

கலை, சந்திரகலை அக்கினிகலை என்றும் மூன்று விதமாய்ப் பிரித்துள்ளது. இவற்றி லொவ்வொன்றுக்கும் நிதம் ஐந்துநாழிகையாக்கி, ஒவ்வொரு கலைக்கும் இருபது வயது நேமித்து, அக்கலைகள் அவ்வவற்றின் செயலிலே நிற்கிற் பூரணயுள்ளென்றும், சுழிமுனையினில், அப்போதே ஒடுங்குமென்றுஞ் சிலசாஸ்திரங்கள் பேசியிருக்கின்றன. அதுவு முன்சொல்லிய இருவினைக் கீடாகவே ஒத்திருக்கும். எல்லாவற்றிற்கு மூலம் வினைதான். வினைக்கு மிஞ்சின தொன்றுமில்லை. அந்த விவரமாய்ப் பாராவிட்டால் மேல்வருந் தொல்லை—என்று சந்திரசேகர சதாசிவப் பொருள் சாற்ற மஹேஸ்வரி கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு “ஓ சுவாமி! உடலெல்லா மொன்றாயிருக்க, அதை ஆண் பெண்ணென்று சொல்ல நேரிட்டிருப்பானேன்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என அருளானந்த சொரூபமான பரமசிவன் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இருதிணைத் தோற்றம்

ஓ உமையே! தாமதம், இராசதம் சாத்விகம், என மூன்று குணமுண்டு. இவற்றுள் தாமசமென்பதெல்லாம் பெண்மை. இராசதமென்பதெல்லாம் ஆண்மை. அப்பாவிருக்கிற சாத்விகமானது மேற்கூறிய தாமசராசதங்களிற் சார்ந்தறிவை விளைவிக்கும். அப்படிக்கே யவ்விருதிணைப் பிறப்பிலுஞ் சாத்விக குணத்தைப் பெற்றுத் தவாராகி லவர்களுக்கு ஜனனமில்லை. இம்மூன்றுகுணமாகிய பிணிப்பினாலே காத்திரமான சரீரத்தில் ஆத்மா பிரவேசிக்கிறது. இத்தன்மையாகிய ன்ளேபரமென்றே மகானுபாவர்கள் இருவினைப் பாண்டமாகிய உடலை வெறுத்துவிட்டார்கள். இந்த உடலானது யோனிஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பிஜம் என நான்கு வகையா யுதித்தது. இவற்றில் முதன்மையான இரண்டுங் கர்ப்பவுற்பத்தி முதற் பிறக்கிற வரையிலும் உயிரை வளர்த்துவரும். மற்றிரண்டும் பிறக்கும் போதுண்டாய் வளர்த்து புழங்கும். இந்நான்கில் மானிட ஜன்மம் உத்தமம். இதிலுங் கூன், குருடு, நொண்டி, முடம், சப்பாணி இவைமுதலாகிய அங்கயின மில்லாதிருந்தால் நன்மை. இவற்றினுங் கல்வி, கேள்வி, சாதுக்களுடைய சுகவாசம் இவை கூடுவது அருமை. இப்படிக்கானாலும் ஞானம், தானம், தருமம், ஜீவகாருண்யம், தன்னைத்தானறிதல், இவைகள் கைகூடினால் மோட்சம். இல்லாவிடில் மற்றப்புகவாகிய அஃறிணை யாத்மாக் களிற் சேர்ந்ததேயாம்—என்று கூறிய முக்கண் மூர்த்தியை உமை

யவள் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமி! இந்த ஆன்மாக்களுக்குக் கல்வி கேள்வியினாலாகும் ஞானமுண்டாதற் கேது எப்படி?” என்று கேட்க, இறைவன் சொல்லுகின்றார்.

கல்விகேள்விகளின் திறம்

ஓ அபிராமி! சத்தியலோக வாசியான பிரமா தமது தபோ மகிமையால் மானிட யாக்கையைப் படைத்து, அவைகளுக்குத் தாமசமாகிய அக்ஞானங் கப்பிக்கொண்டு பீடிக்க வெட்டாமல் வைத்துப் பார்த்து, பின்பு தன்னாலு முடியாமல், இவ்வான்மாக்கள் சிறுபோதிலேயே கல்வியைக் கற்றுக் கற்றவர்களிடத்திற் கேள்வி பெற்றுத் தமது புத்தி பூர்வமாய்த் தங்களக்ஞானத்தைப் பேர்க் கடித்துக் கொண்டாலுண்டு இல்லாமற் போனாலது போகாதென்று கருதி, அவரவர்கட்குத் தக்க கல்வியை யேற்படுத்திக் கொடுத்து, அதற்குத் துணையாகச் சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்று சொல்லுஞ் சாதனங்களைச் செய்யும்படிக்குத் திட்டப்படுத்தினார். சிரவண மனன நிதித்தியாசனமாவது, கேட்டலுஞ் சிந்தித்தலுந் தெளிதலுமாம். பெருங்காற்றினால் மகமேருவும் வேரறுவதுபோற் கேள்வியால் காமக்குரோத லோபங்கள் நீங்கிப்போம். யாவனொரு வன் கல்விகேள்வி யில்லாதவனோ, அவனது நல்வினை உறுதிப்பட மாட்டாது. எந்தக் காரியத்திற் பிரவேசித்தாலும் அதற்குநேக் விக்கினங்களுண்டாம். ஆதலால், யாவற்றினுங் கல்விகேள்வியே பெரிது. ஆன்மா கடைத்தேறம். மேலானதரும் பலிக்கும். செல்வஞ் சித்திக்கும். மற்றொருவிதத்திலும் பயனில்லை. பெரியவர்களுக்குத் தொண்டுபுரிந்து அன்புடன் கேட்ட இன்பமுடையாருக்கு, முன்பிறந்த பிறப்பின் முதன்மைதெரியும். இவர்களைத் தான் திரிகால ஞானியென்பது. இவர்கள்தான் மகாத்மாக்கள். இவர்கள்தான் தவசிரேஷ்டர்கள். இவைகளெல்லாங் கடைசியில் அவரவர்செய்த இருவினைக்கீடாய் டடக்கும். முன்விட்ட குறையெதுவோ அதுதான் இப்போதுவந்து தொட்டுக்கொள்ளும். அறியாமை ஒன்பதுபங்கு. அறிவுடைமை ஒருபங்கு. இவற்றைத் தேவதைகளும் நீக்கிக்கொண்டவர்களல்லர். அவர்களும் வினைவசத் தரே. இப்படிக்கிருக்க, பட்டபடிபட்டு, கெட்டபடி கெட்டு, சொன்னபடி சொல்லி, தின்னபடி தின்று, பெண், பிள்ளை, பூமி, முதலியனவும் பொய்யென்று தள்ளாமல் மெய்யென்று கம்பி, ஆசைகொண்டு, சிறிதும் ஈகவரத்தியான மில்லாமல் மௌனிகமாய்

வாழ்பவர்கள், நோயான்மெலிவர்; பந்து மித்திராதிகள் சுற்றிலு
மிருந்து அழும்போது எமதூதர் வந்து இவர்களறிவைக் கலைத்து,
உடலைப் பேதித்து, உயிரைக்கொண்டுபோய் மகாவிரத சத்தியசில்
உத்தமனான காலகர்த்தனிடத்தில் விடுவர். காலன் இவர்களுடைய
நலம் பொலன் விசாரித்து, அதுபவிக்கப்படுத்தி, பின்னும் பூவிற்ப
பிறக்கச் செய்து, பெண், ஆண், என்கிற உடற்பேதமாக்கி விடுவான்.
என்று நின்மலன் புகல, இதனை நாதநாதாந்தரூபி கேட்டு, “சுவாமி
இவைகள் சகலாத்மகோடிகளுக்கு மேல்வினையினால் நடப்பதானால்,
எல்லாஞ் சிவன்செயலென்று மேலோர்களும் பேசுகின்றார்களே;
அந்தவிவரஞ் சொல்ல வேண்டும்” என்று சத்திகேட்கச் சதாசிவன்
சொல்லுகின்றார்—

சிவன்செயலாழின் செயல்களின்இயல்பு

ஓ காரணியே! எத்தச் செய்கையும் என்னை முன்னிட்டேக்
கொண்டிருக்கு மல்லாமல் வேறல்ல. தானென்பதற்று மாயாவசத்தி
லமுந்தாமற் பிரபஞ்சம் ஈஸ்வரவிலாச மென்று எனக்கு அற்பிதம்
பண்ணப்பட்ட அன்புடைய பேர்கள் செய்யுங் காரியமெல்லாம்
என்னைச்சாரும். ஆணவமலத்தால் தானென்றுன்னிய செய்கைகளி
யாவு நஷ்டமுங் கஷ்டமுமுண்டாய்த் துஷ்டத்தனத்திற் கொண்டு
போய் விட்டுவிடும். சர்வமும் மித்தையென்று அறிந்தவனுக்கு என்
னுடையசெயல். நினைப்பின் வண்ணந் தன் செயலென்று உணர்ந்தவ
னுக்கு ஊழின்செயல். ஊழின் செயலொன்றுளதானால் உலகத்தி
லுள்ள மதபேதங்களி லொருமதஸ்தன் இந்தப் பிறப்பி லெடுத்த
தேகம் இத்தோடே சரியென்றும், இன்னொரு பிறப்பென்பது சந்ததி
கால்வழி வேறே யென்றும் பேசுகிறார்களே யென்றால், ஒரு பொரு
ளுண்டென் றெண்ணாதவன், மோட்சத்தைக் கண்டதாரென்றவன்
உடல் மாய்வதே மோட்சமென்றும், உடலிருக்கும்போததுபவிப்
பதே ஆத்மலாபமென்றுஞ் சொல்பவன், கடவுளேதென்பவன், இவர்
கள் தங்கண்ணைப்பின் வழியே நடப்பவன்—இவர்கட்குத் தம்
செயலே யன்றி, ஊழின் செயல் சிவன்செய லென்பதில்லை—என்று
கூறக்கேட்ட பராசத்தி பணிந்தெழுந்தது, “சுவாமி தேவரீர் சொல்லி
யது சரியே. இதற்கு முன் சொல்லிவந்ததில் தேகம் போனவுடனே
தேகியாகிய ஆத்மா எமபடர் வசத்தாகப்போய்நரக முதலிய துன்
பங்களையுஞ் சொர்க்க முதலிய நன்மைகளையு மதுபவிக்குமென்று

கவின் றிருக்கின்றதே. அஃதெப்படி?" என்று இமயவல்லி வினவ, மகமேருவில்லி வசனிக்கின்றார்.

இருவினைகளின் பயன்

ஓ பசங்கொடியே! முன்செய்த நல்வினை தீவினை யாலே வந்த சரீரமானது இருவினை தீர்ந்தவுடன் விழுந்துபோம். ஏறியிருக்கும் வினைக்கு எமதூதர் ஒரு மாயாதேகத்தைக் கொண்டுவந்து ஆத்மாவை அதற்குள்ளடக்கி, எமனிடத்தில் விட்டு, அவ்னுத்தர் வின்படிக்கு நல்வினையாளரை நற்கதியிலும் தீவினையாக்களைத் தீக்கதியிலும், புகுத்திப் பாராட்டுவார்கள். பாவினைக் கண்டவுடன் எமன் கோபித்து எரிந்து விழுந்து கிங்கரர்வசத்தி லொப்புவித்து நிர்ப்பந்தம் பண்ணச் சொல்லுவான். அவர்கள் அவர்களையுடனே கொண்டு போய் இருட்டுவழியுள்ள குருட்டுமார்க்கத் துறக்கத்தக் கொடிய நரகத்திலழுத்தி வைப்பார்கள். புண்ணியவான்களைக் கண்டவுடன் எமன் விசுவாசமாய் அரியபிரிய வாற்சல்லியப்பெருமை பாராட்டி, தன்னருகாசனத்தி லமைத்துக் கொள்ளுவான்; சகல வெகுமதிகளும் பொன்னுபரண பூஷணமுங் கொடுத்துப் பூசிப்பான். ஆனால், வெகுமகோடி ஆன்மாக்களாற் செய்யப்பட்ட புண்ணியபாவங் கள் எத்தனை விதமானவைகளென்றும், எந்தெந்த குணங்களினால் அந்தப்பாப புண்ணியம் விளைகின்றனவென்று கேட்பாயாசில், அவை மனம், வாக்கு, காயம், என்கிற மூன்றின் குணத்தால் வரும். அஃதெப்படியெனில், கொலை நினைக்கை, காமப்பற்று, ஆசை இவை போலவன் மனத்தின் தீக்குணம்; பொய் சொல்லல், கோட்சொல் லல், கோபித்துச் சொல்லல் பயனிலசொல்லல், இவைபோல்வன வாக்கின் தீக்குணம். களவாடப்போதல், வறிதே தொழில் செய்தல், கொலை செய்தல் இவைபோல்வன காயத்தின் தீக்குணம். அருணி னைவு, ஆசையறுத்தல், தவப்பற்று இவைபோல்வன மனத்தின் நற் குணம். மெய்யுரை, நல்வார்த்தை, இனியவை கூறல், பயன்படுசொல் இவைபோல்வன வாக்கினற்குணம். கோவில் வலம்வரல், தவம் புரி தல், தானஞ் செய்தல் இவைபோல்வன காயநற்குணம்—என்று கூறிய மகேசனை மகேசை தொழுது, "சுவாமி! கள்ளருத்தல், சூதா டல், கணிகையரைக்கூடல் இவை முதலியனவற்றை இன்பதுன்ப மென் றெய்துகின்றார்களே. அவற்றின் காரியத்தையுங் கெடுதியை யுந் திருவாய் மலர வேண்டும்" என்ன, இறைவன் சொல்லுகின்றார்.

திநெறியிழிவு

ஓ பராபரையே! கள்ளுண்ணல் பாதகத்துக்கெல்லாம் பதியாயிருப்பது. மிகுந்த தோஷத்தை விளைப்பது. கல்வி, ஞானம், தேஜசு, அறிவு, நன்னெறி, தருமம், குலாசாரம் இவையெல்லாம் மழித்து, கோத்திர தோஷம், பிதிர்த்தேவதைகள் சாபம், தாய் தந்தையர் வெறுப்பு, பந்து முதலியவர்கள் வயிற்றெரிவு, மனைவியின் மனோதுன்பம், நல்லவர்கள் பெரியவர்களின் நிந்தை, இவையெல்லாம் முண்டாக்கி, அபகீர்த்திக்கு ஆளாக்கி, மறுமையில் நரகத்தில் மயங்கிக்கிடக்கப் பண்ணும். இம்மையில் அவமதிப்பு, இகழ்ச்சி, ஆடிவாடி விழுதல், குளறிப் பேசல், மொழிமாறல், தனப்பழுது தவ அழிவு, விரத ஷிக்கினம், பகை, பழி ஆணவம், ஆங்காரம் இவையெல்லாம் விளைவிக்கும். பிறவியுமுளைக்கும். ஆனந்தசிலர் ஒரு தெய்வத்தின் முன்னிலையில், தேசிகன் பொருட்டில், மந்திராகுதி செய்து யாவருக்குத் தெரிய உட்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியுண்டாலு மெய்வழியில் நின்று விரதஞ் செலுத்தினர் பலனுண்டு. பொய்வழிமேற் சென்று ஐம்பொறியையும் அதன் வசத்தாக்கினால், கொடியரினுங் கொடிய குடியராய்க் கரையேற மாட்டாததிக்கதியிற், கண்கலங்கிக் கிடப்பார்கள். வேதவிதிதப்பி நடப்பவரும் இக்கதியைப் பெறுவார்கள். இப்போர்ப்பட்டவர்களுடைய உறவு எத்தனை லாபத்தைக் கொடுத்தாலும், கொடுப்பதா யிருந்தாலும், உடனே விட்டுவிட்டு மறுவேலை பார்க்கவேண்டும். மேலும் எத்தனை பேத மான பாவங்களைப் பண்ணினாலும் பரிகாரத் தேடிக்கொள்ளலாம், கள்ளுண்ணலினால் வருகிற பாபம் ஒருபோதுத் தீரமாட்டாது. எம்மோர் காய்ச்சி விடுகிற ஈயத்தைக் குடித்து அலறிக்கதறிப் பதறும் போது, அப்போதுத் தீருமோ தீராதோ எனறியேன். அவர்களனுபவிக்கப் போகிற ரகத்தை நாம் நாவினாற் பேசினாலும், நம்மைப் பாவம் பீடிக்கும்.

இஃதிப்படியிருக்க, இன்னொரு ரகசியஞ் சொல்லுகின்றேன் கேள். அமராவதியாகிய பொன்னுலகத்தில் மானிடரியாவருஞ் சேர்ந்த வெகு சம்பிரமத்துடனே யிருந்தார்கள். அப்போது செரர்க்கலோகம் இடம்பெறாமற் போய்விட்டது. அதனால் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அன்னவாகன மூர்த்தியாகிய அயனிதத்

திற்குப் போய்ப் பணிந்து முறை யிட்டார்கள். அதற்குப் பிரம தேவர் இந்த ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம் பூர்வக்ஞானத் தோன்றாமற் போகும்படிக்கு மயக்கம் மறதி கர்வம் இம்முன்றையும் உண்டாக்கினார். அது முதல் ஒன்றுத் தோன்றாமற் பிறப்பிலே மூழ்கி, ஞான சூனியமாய் மனம்போன படிக்கெல்லா நடந்து வழிதப்பிப் போனார்கள். அப்பால் நல்வினைப் பயன்பெற்ற சிலர் சாஸ்திரங்களைக் கற்று நற்பலனறிந்து, சாதுசங்கப் பழக்கமுற்றுப் பூர்வக்ஞான முணர்ந்து பொருட்பட்டு வந்தார்கள். அதைப் பிரம னறிந்து ஒரு சூட்சு முண்டாக்கிவைத்தார். அதாவது வேசிகள் சூதுகளை யுண்டுபண்ணி, சாஸ்திர மூலமாய்வந்த ஞானத்தைத் தட்டழியப்பண்ணினார். இவைகளிலுந் தப்பித்துக்கொண்ட பேர்கள் கதியின் கரையைக் காண்பார்கள். மற்றையரெல்லாரும் ஊசல் வடம்போற் பிறத்திறந்து, சுகத்தையுந் துக்கத்தையுந் கண்டவரைக்கும் ஆனந்தமென்று அனுபவித்து உழலுவார்கள். வலையி லகப்பட்ட மான்போலும், கர்ப்பத்தில் விழும் யானைபோலும் கண்ணி, பிசின் இவைகளிற் கட்டுப் பட்டு ஒட்டுப்பட்ட பட்சிபோலும், கள் தாசி சூது இவற்றி லகப் பட்டுக் கெட்டுப்போகின்றார்கள். இது பிரமசூழ்ச்சி. இது தெரிந்த புத்திமான்கள் மலைகலங்கினு கலங்காத் திடச்சித்த விர்த்தி யுடையவராகி, நீதியும், நெறியும், நிலையும், கியமமும் பொருந்தி உன்னையு மென்னையும் பணிந்து கடைத்தேறவார்கள்—என்று பரமேஸ்வரர் பகர பாலாம்பிகை இருகரத்தையுந் கூப்பி, “இறையவனே! இதனாலே தீவினைகளின் சேர்க்கை தெரியவந்தது. இனி நல்வினை நனுகுவ தெவ்விதம்?” என்று வினவ நம்பன் சொல்லுகின்றார்.

நல்வினையின் உயர்வு

ஓ கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்த குமார சுவாமியையருளிய கோதாய்! நினைப்பிற் சுகிர்தமுள்ளவனாய், நல்ல புத்தி யுடையவனாய், இரக்கமானவனுமா யிருந்தானாகில், நன்மைகளுக்கெல்லா முதன்மையான காரியத்தை யடைவான். ஒருவனை ஆபத்தில் காப்பாற்றுகிற நிமித்தம் பொய்யானாலுஞ் சொல்லி உபாதி தீர்த்து வைத்தால், இது சத்தியத்திலும் அதி யற்புதமான சத்தியமாகும். தான் சொல்லுகிற மெய் வசனங்கள் ஒருவருக்கு உபத்திரவத்தை யுண்டாக்குமாகில், பொய்யினு லனுபவிக்கவேண்டிய பொல்லாங்குகள் நேரிடும். ஆனதால் வாக்கினாலேயும் புண்ணி

யஞ் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். அதிலுந் தருமசூட்சும மறிந்து பேசவேண்டும். இனிக்காயத்தா லாகவேண்டிய தென்னவெனில், தானங்களிவதும் தவங்கள் பண்ணுவதும், தக்கோராகிய பெரியவர் களைப் பூசிப்பதும் சாச்வத தருமங்களை நிலையாக விசாரித்துச் செய்வதும், கங்கை முதலாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணுவதும், விரத மனுஷ்டிப்பதும், புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் வாசம் பண்ணித் தரிசிப்பதும் அன்னதானஞ் செய்வதும், அதிதி அப்யாய கதிகளுக்கு அமுதளித்து உபசரிப்பதும், அஷ்டாங்கயோகம் புரிவதும், இன்னுமுள்ள உத்தமக் கிரியைகளெல்லாம் தன்னாற் கூடியமட்டும் பால்மாறிக்கை யில்லாமல் தேடிக்கொள்ளுவதுமாம். இந்தப் பிரகாரம் மனோவாக்குக் காயங்களினாற் சம்பாதிக்க வேண்டிய பொருள்களைக் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த பேர்கள் உத்தமமான பதவியும், ஆயுசும், சீரும், சிறப்பும், கீர்த்தியும், மனதொத்த பத்தினியும், வம்சத்திற்குரிய சுபுத்திராதிகளும் காரியசித்தியும் அடைவார்கள். இவ்விதமான நல்ல செய்கை களை விட்டுப் பொல்லாவழியில் நடந்து, இங்குமங்கும் ஈனப்பட்டு நரகத்திற் கேதுவாகிய பேர்களை நானெப்படி இயம்புவது? அவர்கள் யாவருந் தீவினைவசத்தரென்று செப்பவேண்டியதே—என்று சொல்லவும் பர்வதராஜ புத்திரி பாவிப் பணிந்து “சுவாமி! எக்ஞத்தின் இயல்பென்ன?” என்று வினவ, அதற்கு ஸர்ப்பா பரணத் தனிமுதல் சொல்லுகின்றார்.

பஞ்ச எக்ஞவிதி

ஓ பெண்பாவாய்! எக்ஞம் ஐந்தென வேதத்தில் விளம்பியிருக் கின்றது. அவை பிரமம், தெய்வம், பீதிர், பூதம், மானிடம் என்பனவாம். இவற்றுள் பிரம எக்ஞமென்பது தக்ஷணக்கினியம் காருகபத்தியம் ஆகவனியம்—என்று சொல்லப்பட்ட யிந்த மூன் றக்கினியும் வளர்த்துத் தேவதைகளுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்துப் பூசிப்பது. தெய்வ எக்ஞமென்பது, தெய்வங்களுக்குக் கோவில் கோபுரம், குளம் முதலியன கட்டுவித்தல் வேத விதிப் படிக்கு மூலஸ்தானம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், ஆந்திராள்ம் இவைகளேற்படுத்தி மந்திரலோபம் கிரியாலோப மில்லா மல் மூர்த்தியை ஸ்தாபித்துக் கும்பாபிஷேகம்பண்ணி அன்னதானங் கொடுத்து பிராமண பூஜைட்டத்தி வஸ்திரார்ப்பரண அலங்கார மாலை கள் சாத்தித் தூபதிப வைவேத்தியும் வைத்துக்ஷத்திரம் சர்மரம்

ஆலவட்டம் கொடி குடை விசிறி முதலான சின்னங்களெடுத்து ஆடல் பாடல்களமைத்து, சந்தன புஷ்ப தாம்பூலாதிகள் பொருத்தி மேளதாளங்க ளொலித்து, வாகனவரிசைக ளெடுப்பித்துப் பிரமோற் சவாதிகளையும் இகபரத்திற் கேதுவாய்ச் செய்வது. மேலும் வேதா கம விதிப்படிக்கு என்னையும் உன்னையும் கருக்கட்டிப் பஞ்சலோகத்தி னால் வார்ப்பித்துப் பஞ்சபர்வ உற்சவாதி நடப்பித்தவர்கள் ஜன்ம ஜன்மங்களிற் செய்திருக்கிற மகாபாதகங்க ளெல்லாம்போய் நம்மிற் கலந்திருப்பார்கள். அவர்கள் பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்லப் போகாது. இதற்கு மிஞ்சின தருமமுண்டென்று எண்ணுதே! இது சத்தியமென்றெண்ணி ஆத்மார்த்தபூஜை செய்பவர்களும் பரார்த்த பூஜைபண்ணுகிற பேர்களும் பாக்கியவான்கள்.

ஓ பாவாய், தரிசனமார்க்கத்தில் உதயகாலம், மத்தியானம் சாயுங்காலம் அர்த்தஜாமம் இவைகளிற் செய்யவேண்டும். உதய காலமென்னுந் திருவனந்தல் தரிசனத்தால் சகலபிடை துக்கம் துன் பம் துயரம் நோய் வறுமை மலடு இவை முதலியன நீங்கும். அதிக பலனோங்கும். உச்சிக்காலதரிசனத்தாற் சத்தாருகூடியமுறும். தீவினை யறும். புண்ணியப்பொருள் வரும். தேகவெப்பந் தீரும். கிரகதோஷம் போகும். வச்சிரசரீர முண்டாகும். சாயுங்கால தரிசனத்தாற் குலாச் சாரம் விளங்கும். சைவாச்சார மிலங்கும். பெரியோர்களாசீர்வசன முண்டாகும். உத்தியோகம் பிரபலமாகும். பழிநீங்கும். புகழோங் கும். பாபவிமோசனமாம். அர்த்தஜாம தரிசனத்தால் தேவர்களின் சுருணவாசப் பரிசுமாம். மந்திர நிலையருளாநின்ற மாதவாருள் கிடைக்கும். மூலஸ்தான மொடுக்க காலமாதலால் முத்திநிலை தரும். மெய்யடியார்களின் திருத்தாள் தூள்சிதறி மேனிசுத்த பவித்திர மாம்; ஜன்மசாபலயமுமாம். அன்றியும், கிரகண புண்ணியகாலங்கள் முதலாகிய விசேஷதினங்களில் விரதசீலராய் சுசியாசாரமாய் ஆல யங்களிற்சென்று பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து துஜஸ்தம்பத்தி னிடத்தில் வணங்கியிருந்து சங்கற்பஞ் சொல்லி அர்ச்சனைசெய்து கர்ப்பூராதிகளேற்றித் தெங்கின் கனியாதிகளாற் பூசுக்கு மேம்பா டுடையவர்கள் மகா பாவவற்சிதரென்று வேதங்களும் ஆகமங்களு முறைபிடுகின்றன. இவ்விரண்டுவிததெய்வ எஞ்ஞங்களும் முக்கியமாம். இப்பால் பிதிர் எக்ஞயமென்பது, தர்ப்பணம் பிண்டம் அன்னதானம் இவைகளைப் பிராமணருக்குக் கொடுத்தல். பூத ஈக்யஞ்மென்பது பவி முன்னிலையில் நடப்பது. மானிட எக்ஞயமென்பது ஒக்கலுடன்

சகோதரர் பசித்திராமல் அவர்களுக்குத் தன்னாலியன்றமட்டும் வஞ்சனையில்லாமற் கொடுத்து, தன் சரீரத்தைப் பத்திரமாய்ப் போஷித்துக்கொண்டு, மனையானைத் திருத்தி இல்லற தருமத்திற்கு இடையூறுவாராமல் நடத்திக்கொள்வது. ஆக ஐந்து எக்ஞமும் இவை தான்-என்றியம்பிய பாஞ்சோதியைப் பார்வதி பணிந்து, “சுவாமி! தேவரீர் செப்பிய எக்ஞம் ஐந்திற் பிதிர்க்களைக் குறித்து ஒரு எக்ஞம் பேசினீர். இறந்துபோனவர்கள் எழுவிதத் தோற்றங்களிற் பிரவேசித்துவிட்டால், அவர்களைக் குறித்து இருக்கிறவன் எங்கே கொடுக்கிறது? எவன் வாங்குகிறது? எவர்களைச் சேருகிறது? இஃதெனக்குச் சந்தேகமா யிருக்கிறது” என்று சாம்பவி கேட்க, சந்திரசேகரர் தலையசைத்துச் சற்றே நகைத்து, பக்கத்திலுள்ள ரிஷிகளெல்லாரும் ஹரஹர சம்போவென்று பிரணவஞ்சொல்லித் துதிக்கும்படியாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பிதிர்க்கரும பலன்

ஓ பவளம்போன்ற இதழுடையவளே! கிருஷ்ணபக்ஷஞ் சுக்கில பக்ஷமென்று சொல்லுமிரண்டில் வருகின்ற திதிகளில் எந்தத் திதியில் தாய்தந்தையர் இறந்தார்களோ அந்தத் திதியிலிச்சைவைத்துத் தர்ப்பணம் பண்ணினால், அவர்கள் யாதனா சரீரத்திலகப்பட்டு வாதைப்படுவதா யிருந்தாலும் உடனே நீங்கும். சூட்சுமதேகத்திலிருந்து சுகம்பெற்றிருந்தாலும் இன்னுமேலான பதவிகிடைக்கும். எத்தனைவிதமான பிறவியிற் பிறந்தாலும், அவர்கட்குச் சுகமுண்டாவதற்கு அப்போதைக் கப்போது உதவும். இப்படி செய்யாவிட்டால் அப்பிதிர்க்கள் குடும்பத்தைச் சபிப்பார்கள். அதனால் குலகோத்திரம் நசித்துப்போம். இஃதன்றியுஞ் சிராத்தஞ்செய்வது எது நிமித்தமென்றால்-கேள்பெற்றோர்கள் தன்னைச்சுமந்துபெற்றுவளர்த்துப் பாதுகாத்து, புத்திமதிகற்பித்து அநேகம் பாடுபட்டு, முன்னுக்குக் கொண்டுவந்து முறைநெறி விதிகாட்டி, பின்பு தனக்குவந்த நன்மை தீமைகளுக்கு முடன்பட்டார்களல்லவா இந்தப் பிதிர்க்கருமம் அவர்கள்செய்த நன்றிக்கு ஈடல்லாவிட்டாலும், ஒருவாறு பாராட்டுகிற பட்சமாம். ஒருவரொருவருக்குச் செய்த நன்றியை என்றைக்கு மறக்கலாகாதென்று வேதங்களில் விளம்பியிருக்கின்றது. உலகில் எவன் எந்த நன்றியை மறந்தபோதிலும் பிராயச் சித்தமுண்டு. ஆபத்துக் காலத்தி லுதவிய உதவியை மறக்கலாகாது. அதிலுந் தன்னை வயிறு ஞாந்து பெற்று வளர்த்துக் காத்த தாய்

தந்தைய ருதவியை ஒருக்காலு மறக்கப்போகாது. அவர்கள் பேரைச் சொல்லித் தர்ப்பணம் பண்ணுவது ஒரு வருஷத்திற் கொருதரமாயினும், நமக்கொரு வருடமென்பது தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகையால், அவர்களுக்கு நாம் பிரதிதினமு நினைப்பது போலாம். பிர்மதேவன் உலக சிருஷ்டி செய்யும்போது ஜெகத் துக்குத் துணைக் காரணமான தேவர்களை ஏற்படுத்தினான். அக் காலையிற் பிதிர்த் தேவதைக ளென்றும், பிதிர் ருலக மென்றும், உண்டாக்கி, தென்புலத்தா ரென்னத் திட்டப்படுத்தி, அவர்களுடைய கால்வழியிற் றேன்றிய சந்ததியார் சிரத்த முதலிய பூஜை புரிவதை ஏற்று அக்குடும்பங்களை ரட்சித்துக் கொண்டிருங்க ளென்று வரங் கொடுத்து, மகா பலன்களையுடைய பலமான தேவதைகளாய் மேம்பாடு தயாசாரமும் பொருந்தி யிருக்கப்பண்ணி யிருப்பதால், ஆமசிரத்தமும், அன்னசிரத்தமுஞ் செய்கிற கால்வழிகளில் அவர்கள்வந்து சாமித்தியமாயிருந்து, சுசியாசார பத்தி சிரத்தையைக் கைக்கொள்வார்கள்.

ஓ சந்திரவதனி! அந்தத் திதிகாலங்களில் திவசம் பண்ணுகிற பேர்கள் உதயத்திலெழுந்து, வீடுவாசலைச் சுத்தி செய்வித்து, மொக்கிடுவித்து, கோசலத் தெளிப்பித்து, ஸ்நானஞ்செய்து சுத்த வஸ்திரம் தரித்து, அக்குடும்பத்திலுள்ள சமஸ்தமான பேரையு மிவ்வாறு செய்வித்து, தாய்தந்தையை நினைத்து, பிராமண பூஜைபுரிந்து தன்னு லியன்றமாத்திரம் பலவகைப்பட்ட பதார்த் தங்களுடன் தண்டல மமைத்து, தர்ப்பணம் பண்ணி, ஆமபிண்டம் பருத்து, அட்சதை வகுத்து, த்ருப்பை விரித்து, கைவேத்திய தூபதீபங்கொடுத்து, எதாஸ் தானத்திற்கு எழுந்தருளப் பண்ணினால், அவர்கள் என்றென்றைக்கும் இந்தக் குடும்பத் தழைக்கத் தக்கதாக வாழ்த்தி அதுக்கிரகம் பண்ணிப் போவார்கள். அதனாற் குலவிர்த்தி, தீர்க்காயுசு கல்ல போகபாக்கியம் பதிவிரதையான ஸ்திரீ சுபுத்திரன் மனோபிஷ்டம் இவைகள் முதலானவைகள் வரும். இம்மை மறுமைப் பயனுண்டாகும். இதை விட்டுப் பிரதிஷ்டைக்காக ஊரார் மெச்சவேண்டிப் பல தரும்ங்களையும் பண்ணித் தந்தைதாயினுடைய திதியைக்கொடா மல் நிறுத்திவிட்டாலும், கொடுத்தும் சிரத்தையில்லாமல் அற்ப மாய்ச் செய்தாலும், ஏனோதானோ வென்று விருப்ப மில்லாமற் கொடுத்தாலும் அவர்களுக்கு ஆயுட்குறைவு தேகமெலிவு ஐச்

வரியப் பூஜ்யம் அபாண்டம் அபரோதனை சந்ததிநாசம் பெண்சாதி
மோசம் ராஜதண்டனை இன்னுமுள்ள பழிபாவங்க ளெல்லாம்
அடுக்கடுக்காய் வரும். முன்னே ஐந்துவித எக்ஞங் கூறினேன்.
அவ்வைந்தில் நான்கு நழுவிப்போனாலும் போகலாம். இந்தப்
பிதிர்க்கரும மென்கிற வொன்றும் பொருளிருந்தாலும், இல்லா
விட்டாலும் எப்பாடு பட்டாகிலுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படி
செய்தவனுக்குப் பஞ்ச எக்ஞ பலனுண்டாகும். பிட்சையெடுத்த
தாவது திவசம் பண்ணித் தாய்தந்தையின் பசி தீர்க்கவேண்டும்.
தாய் தகப்பன் பட்டினியிருக்க வெகு பணங்களைச் செலவு செய்து
உற்சவாதி பண்ணுவதிலும் அன்ன சத்திரங்கட்டி அறுசுவையுண்டி
கொடுப்பதிலும் பலனெப்படி வருமென்று எம்பெருமானாகிய ஈசர்
வரன் சொல்ல எந்தாயான தயாபரி கேட்டுச் சந்தோஷித்து “என்
பிராணவல்லபா! நற்கதி யடைகிறவர்க ளின்னார் துற்கதியடைகிற
வர்க ளின்னாரென்று விவரித்துரைக்க வேண்டும்” எனப் பரமேச்
வரன் சொல்லுகின்றார்.

நற்கதி துற்கதிகளுக் காளாயினோர்

ஓ சாம்பவி! நெருக்குக் கேடு நினைக்காமல் நியாயத் தப்பாமல்
சத்தியங்குன்றாமல் ஆசாரியனைப் பிழையாமல் உயிர்வதை செய்யா
மல் ஊராருடமைக்கு உலை வைத்திராமல் ஏழைகளை யெதிரிடாமல்
வருவிருந்து கண்டு எரிந்துவிழாமல் ஜீவகாருண்யத் தப்பாமல் மேம்
பாடுள்ள விசேஷகாரிய விரதங்களை விட்டுவிடாமல் ஒரே உறுதி
யாய் நல்ல மனகடனே யிருப்பவர்கள் சற்கதி யெத்தனையோ அத்
தனையும் பெறுவார்கள். தீநெறியிற் சிந்தை, நன்னெறியில் வெறுப்பு
செருக்கு, பொய், அசத்தியம், கோபம், அல்பத்தின் மீதாசை, துஷ்ட
ருறவு, கொலை, களவு, கள், காமம், ஸ்திரீமோகம், மோசம், நயவஞ்சகம்,
கபடம், பெரியோர் நிக்தனை, தெய்வதூஷணை, குருநிந்தை, நன்றி மறத்
தல் தந்தைதாய் வயிற்றெரிய விந்தையாய் வாழ்தல், பிதிர்க்கரும
பூஜ்யம் பசுவை வதைத்தல், சிசுவையடித்தல் சுயஸ்திரீயை
யுதைத்தல், வேதாகம புராணநிந்தை—இப்பேர்ப்பட்ட துர்க்குண
முடையவர்கள் தீநாகென்பது எவ்வளவோ அவ்வளவும் அநுபவிப்
பார்கள்” என்றார். இவையனைத்துங் கேட்ட அம்பிகை மகிழ்க்து,
“சுவாமி! இதுகாறு மனைகங்கோடி தருமங்களை அறைந்தீர். இத்
தனை தருமமும் ஒருவனுக் கிசையுமோ? காலதேச வர்த்தமானங்
களினால் வேறுபட்டுப்போம். ஆகையா லெல்லாத் தருமங்களும் ஒரு

தருமத்திற்குள்ளே அடங்கியிருக்கத் தக்கதாக ஒரு தருமசூட்சுமஞ் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க அம்மேனாதேவி புத்திரிக்கு விமலன் விளம்புகின்றார்.

முத்தி நிலை

ஓ அயிராணி! ஒருவன் இல்லற நீங்கித் துறவறந்தாங்கி நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்போய்த் தவமிழைப்பதே கடைப்பிடியான தருமம். இத்தருமம் வகித்தவன் பொருள் பெண்டு பிள்ளை மண் மனை இவைகளை நினையாமல் நல்வினை தீவினைகளில் மயங்காமல் நெக்கமில்லாமல் மழை வெயில்களுக்குத் தியங்காமல் கல் கறடு புல் பூடு இவைகளுக்கு இடையாமல் பஞ்சேந்திரியங்களை யு நிக்கிரகித்து அறுவகைப் பகையையு மொழித்துத் தானென்கிற ஆணவமலத்தை யறுத்து உடலபிமானம் விட்டுச் சிகை எக்ஞோபவீதங் களைந்து தண்டு கமண்டலந் தாங்கி மாவுரி உடுத்துப் பெரிய மகானுபாவரை விரும்பி யோகத்திலோங்கி விதிவிலக்கை யனுசரித்து வெறுப்பும் விருப்பு மில்லாம விருப்பவன் பிறவாதவன்; இறவாதவன். இதற்கு மேற்பட்ட தருமமில்லை. மற்றவைகளெல்லாம் இத்துறவுக்குச் சரி யானதல்ல. எல்லாம் பந்தசம்பந்தங்களாம். அப்பந்த சம்பந்தத்தினி யல்பென்ன வெனில், பணம் பணமென்று நினைத்துக்கொண்டு எத்தனை பாவங்களானாலுஞ்செய்து பொருளைச் சம்பாதிப்பதும் அந்தப் பொருளைப் போஷிப்பதும் அப்பொருள் கெட்டுப்போவது மாம். இத்தியாதி விதங்களி ளெல்லாம் துன்பமேயாம். எப்போது பணத்தாசைவிடுமோ, அப்போதே விசனம் விடும். இப்பொரு ளாசை யினும் பிள்ளையாசை பெரிது. பிள்ளை யில்லாமற் போனாலோ, மெத்த வும் பிராந்தி. பிள்ளை கிடைத்தாலோ அதனால் வேண்டியதுக்கம். முடிவில் யோசிக்குமிடத்தில் இவனார்? பிள்ளையார்? இது சிருஷ்டி யினுடைய சுபாவம். பிள்ளை வேண்டுவோர்க்குப் பிறக்காமையும் வேண்டாதார்க்கு வெகுவா யுண்டாதலுமாகின்றன. இது தெரிந்த வார்களுக்குத் தெரியாதவர்களுக்கும் வினைவசத்திற் கீடாய் நடக்கும். பெண்சாதி பிள்ளை பென்பவர்களில் முற்பிறப்பில் யாருக்கார் சொந்தபந்தம்? இப்பிறவியாகிய சந்தையிற்கூடிய கூட்டம். சுக் திலம் சுரோணிதம் எனும்பு தோல் நரம்பு மாம்சம் நிணம் ரோமம் இவைகள் சேர்ந்தால் ஒருதேகம். காற்று நின்றலாவி யசைக்குங் காயம். வாயுவாங்கினால் வல்லுடல் தூங்கும். ஒருமரத்தில் தளிர்ந்த தது கொழுந்து, அப்பால் இலை, பின்பு பழுப்பு, அதன்மேல் உதிர்ந்த

சருகு. இந்த யாக்கையுங் குழந்தை பாலன் பையன் குமரன் நாய்கள் வயோதிகள் என்னும் பருவங்களை வகித்துக்கொண்டு வளர்ந்து வாழ்நாள் நீங்கினால் மாளத்தக்கதேயாம். ஆனதால் கானல் நீர்போன்றது காயம். இதை நல்வினை தீவினைகட் கீடாயெடுப்பது அவ்வினைக் கொழிந்தால் விட்டுமறையு மின்னலைப் போலாகும்.

ஓ பகவதி ! இப்படிப்பட்ட பொய்யினை மெய்யென்று நம்பின
விண்ணுக்கு மோட்சமேது? அவன் சத்தைவிட்டு அசத்தைத் தொட்டு
மயங்கி, நான்குநாளில் நாறி நலங்குலைந்து போவான். இவன் புத்தி
சாலியல்ல. பிறவி வேறறுக்க மாட்டான். பின்னை யெப்போதுதான்
கடைத்தேறுவா னென்றால், பிரபஞ்ச மாயாமயக்க மித்தையென்
றுணர்ந்து ஈசுவரபக்தி பிறந்து ஞானஞ்சிறந்த நாளெதுவோ, அன்
றைக்கு நற்கரும அதிகாரியாவான். மலின நீங்கும். அல்பசந்தோஷ
அவனியை விரும்புகிற வரையிலும் பைத்தியக்காரன். அவ்விருப்ப
மொழிந்தால் முடிவுணர்ந்த வைத்தியக்காரன். சரீரம் தோன்றும்
போதே பிணி நரை திரை தளர்ச்சி இவைகள் பிறந்தன. பிறந்தது
முதல் இறந்தது வரையில் என்னசுகம்? எண்ணிப் பார்த்
தால் எளிதிலே தெரியும். ஒருவன் முதலில் கருப்பட்டகப்பட்டு
ஐந்துபிரிவாயிருப்பட்டு முன்னூறுநாள் கட்டுண்டு ஜலத்தில் மிதந்து
அனலிற் நீய்த்த குளிர்த்த நீரால் நடுங்கி வெப்பநீரா லொடுங்கி
வாயுவா லுதைபட்டு வதங்கித் தலைநட்டுக் கீழுதுமேலதாய்த்
திரும்பிக் கிருமித் தலத்தில் மலஜலத்துடன் கலந்திருந்தபடி பூவிற்ப்
பிறந்து, பிராண மூர்ச்சையாகக் கிடந்து, காயத்திலே ஜலந்தெளித்த
வுடன் காவுகாவென்றழுது, அங்குள்ளோர் மூக்கெடுத்து, காதுருவி,
கண்விளக்கி, அபானர் துலக்கி, ஆணுக்குப் பெண்ணும் பெண்
னுக்கு ஆணுமாக அமரிபுகட்டி ஆண்பிள்ளை யாக்கியபின், தன்னை
முற்றத்துத் துன்பமே. சரசமாதான் சிறந்து, பணங்
மறந்து, தாய் தந்தையைத் துறந்து, சரசமாதான் சிறந்து, பணங்
தேடப் பறந்து, கிழமாயிறந்து போவதுவரையில் என்ன சுகத்தைக்
கண்டான். கண்டதெல்லாம் துன்பமே. இப்படி யெல்லா மிங்கே
கஷ்டப்பட்டு இறந்தும் எம்பாசப் பந்திப்பி லகப்பட்டுக்கொண்டு
படுகிறதுத் துன்பமே. ஆகையால் நல்ல கல்வி கேள்விகளைக் கேட்டு,
பெரியாரைப்பேணி, ஆசாபாசத்தை ஒரு விதமாயகற்றி ஆத்ம
ஞானம் அடைந்து பிரபஞ்சமாயைத் தெளிந்து மனத்துணிவு வந்தவ
னெவனோ அவன் பிறவிசாகர நீந்திக் கரையேயினவன்.

ஓ இமயவல்லி ! தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களும் நல்வினை தீவினை வசத்தராய் மனது வருந்தி மெலிவார்கள். ஸர்வ ஸங்க பரித்தியாகம்பண்ணி என்னை நாடியிருப்பவர்களுக்குச் சுகமல்லாமல் மற்றப்பேருக்குச் சுகமில்லை. வேதாந்த இன்பங்கண்டு, பேரின்ப மோளுனந்தங் கொண்டவர்கள் இந்தத் துறவற மில்லறமென்னுந் தருமத்திருந்து முத்தி பெறலாகும். அஃதெவ்வாற்றெனில், மூவாசை முதலிய பாசங்களிற் புளியம்பழத்தோடுபோற் பற்றற் றிருந்து, அகம்புறமொத்து உற்றுப் பார்த்த பேர்களுக்கு இல்லறத்தா னென்று நடைநொடிபாவனைகாட்டி உள்ளம் பக்குவப்பட்டுத் துறவு பூண்டிருந்து பலனைப் பெறுகின்ற பேருமுண்டு. ஆனால் பெண்டு பிள்ளை பண்டு பதார்த்தத்திலிருந்து பெருந்துறவடைவது மெத்த வும் அருமை. இன்னுஞ் சாங்கிய நூற் பயிற்சியாற் சாங்கிய யோகத்திலிருக்கிற பேருக்குஞ் சித்தியான ஞானம் வரும். முத்தி யும் பெறுவார்கள். அஷ்டாங்க யோகத்தி லிருந்து பாமுத்தியோகம் பாராட்டியபேருக்கும் பதவிகடைக்கும். இரவும் பகலுங்கிரியாசார நெறிதப்பாமல் ஈசுவரத்தியானத்தி லிருப்பவர்களுக்கும் இன்பமுண் டாகும். நன்மை தீமைகளொன்றாய் நாடியபேருக்குங் கைகூடும். பிரகிதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களும் வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் என்னுங் கருமேந்திரியங் களும் சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தமென்னுந் தன் மாத்திரை களும் நேத்திரத் தொக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணமென்னு மைம்புலன்களும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தமென்னும் நான் கந்தக் கரணங்களும் பிரகிருதி முதலிய தத்துவங்களுந் தானல்லா மற் கண்டு கரைவதே மோட்சமாம். இவ்வான்மதத்துவம் இரு பத்து நான்குடனே அளாவிக்கொண்டு அவ்யக்தான அநாதி ஆன்மா இவன் பிரகிருதியென்கிற பெயர்பெற்று மயங்கி மாயையிலு மலைந்து தியங்கிக் கெட்டுப்போகின்றான். ஆனதாற் பிரகிருதிமா யையை வேறுக்கித்தான் இயல்பிலிருந்தானானால், உடலெடுக்கான். இது முத்தியின் விவரம்” என்று கூறிய மகாதேவனை மகாதேவி வாழ்த்தி, “சுவாமி, சிலர் தேவாரைப்போற் சடைமுடி முதலிய சின்னங்களைத் தாங்கிப் பலவிதசித்தி விளையாடல்களைச் செய்கின் றார்களே, அவர்களுக்கு மிந்தஞானமு முத்தியுமுண்டோ?” என்று கேட்க இறைவனிரைசைக்கின்றார்.

சி த்தி நிலை

ஓ கொவ்வைப் பழம்போன்ற இதழையுடைய கோதாய்! தாமதம், இராசதம், சாத்விகம், என்கிற குணங்கள் மூன்றும் மாறிமாறி வரும். எந்தக்குணம் எப்போது வருமோ அந்தக் குணத்தின் கருமத்தை அது விளைவிக்கும். அதாவது, உன்மத்தம் சித்தப்பிரமை, சோம்பல், கோபம், பொய், களவு, காமம், சண்டை தூக்கம், கெடுதி, இவை முதலிய வெல்லாம் தாமத குணத்தின் செய்கை. மானம், கல்வி, இன்பம், வண்மை, பேரறிவு, உற்சாகம், சோடசதானம், நல்லொழுக்கம், சீலம், தவம், ஜபம், இவையெல்லாம் இராசதகுணத்தின் செயல். ஞானம், அருள், சத்தியம், பொறுமை, வாய்மை, சார்தம், வேதாகமபுராண ஆராய்ச்சி, இவையெல்லாம் சாத்வீக குணத்தின் தன்மை. இம்மூன்று குணங்களிலேயுந் தாமதமிராசத மென்னு மிரண்டையுந் தள்ளி, சாத்வீக குணத்தினாலே ஆராய்ந்தறிபத் தக்கதை யறிந்து, பின்பு அதையும் வெறுத்துக் குணரகிதமாகி, சாங்கிய சாஸ்திர நிலையி னின்றவனெவனோ அவன் இந்த லோகத்தை மித்தையென்றுன்னி இதிற சற்றும் பிராந்தி கொள்ளாமல், பழுதை பாம்பல்ல வென்றும் கிளிஞ்சிலினொளி வெள்ளி யல்லவென்றும் கானல் தண்ணீரல்ல வென்றும் கட்டை கள்ளனல்லவென்று நிச்சயித்து நிம்மல சித்தனாயிருப்பான். அதுவேயவனுக்கு முத்தி. தாமசகுணத்தினாலே பாபம் பிறக்கும். இராசத குணத்திலே புண்ணியமுளைக்கும். இந்தப் பாப புண்ணிய மிரண்டுஞ் சாத்வீக குணத்தினாலே ஒழியும். அப்போதே அழியாப்பிரகிருதியுற்ற சுகங்கிடைக்கும். இது நிற்க. பஞ்சேந் திரியங்களைப் பாழ்படுத்துவதற்கு ஒருவராலேயு முடியாது. மனங் குவிந்து வசப்பட்டால் ஜபிக்கலாம். மனங்குவியவது மகாப்பிரயாசம். மனசின் விகற்பத்தினாலேயே எண்ணிறந்தகோடி தேகமுண்டாகின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட மனசையும் அம்மனசின் பேதத்தையும் அறிந்தால் அவன் என்றைக்கு மழியாத பரமானந்த சுகத்தையடைவான். இப்படிக்கு மனமொடுங்கி அவ்யக்தனாகிய ஆத்மாவே நித்தியன், அநாதி, எல்லாந்தானாவன்.

ஓ அந்தரி! இவனெப்படி யிருக்க வேண்டுமென்றால் தனக்கு இவ்விடமென்ப தில்லாமல் தேறிச் சித்த சார்தி பெற்று, எங்குந்

தானென்கிற பிரகாச மடைந்து, பிரமத்தியானனா யிருக்கவேண்டுமென்று வேத முடிவில் ஒரு வாக்கியம் விளம்பி யிருக்கின்றது. அந்த வாக்கியம் (தத்துவமசி) என்கிற மகா வாக்கியம். இவ்வொன்று, தத், துவம், அசி என மூவகையாம். இவற்றைத்தான் தற்பதமென்றும், தொம்பத மென்றும், அசிபதமென்றும் புகல்வது. இம்மூன்று மொன்றாகில் அது நீயானாய் என்னும் பருவம் வந்தசொல்லென்றுணர்வை. யோகமென்று ஒரு நெறியுண்டு. அந்நெறியைப் பற்றினோர் ஐம்புலனையு மறிவினுடன் கூட்டி, நல்ல சிந்தை, அருள், பெருமை, புகழ் இவைகள் பொருந்தி, ஆசன மென்கிற யோகத்திலிருந்து ஒரு பாச மூடில்லாமற் பற்றற்றிருப்பார்கள். பிராண, அபான, உதான, வியானென்னும் வாயுக்கள் தம்வயப்படுமானால் ஆயுள் விரத்தியாம்; அநேக நாளிருக்கலாம்; அழிவில்லை. உடலொழிவில்லை. கரும பூரியில் இவர்கள் தான் காய சித்தி பெற்ற பேர்கள். அவர்களுக்கு நினைப்பில்லை, மறப்பில்லை, நிலையில்லை, நெறியில்லை. ஒருவித முத்தியை முடித்து வைத்திருப்பவர்கள். இவர்களுக்கு ஜீவன் முத்தரென்று திருநாமமுண்டு. உல்லாசார்த்தம் உடலைவைத்துக் கொண்டு, ஒன்றுமில்லாமலே எல்லா முள்ளவர்களாயும், எப்பொருளிலும் வல்லவர்களாயும், யார்க்கு நல்லவர்களாயும், எம்போலுருவு காட்டிக்கொண்டிருப்பவர்கள் மஹா தூய்மை வாய்ந்த வாய்மையுடைய சித்த புருடர். அவர்கள் காரியம் பிரத்தியேகம். அடங்கலுக்கும் புறம்பு. அவர்கட்கு நான் மாத்திரஞ் சொந்தம்—என்று நவீன சிவவாக்கியத்திற்கு மகாதேவியானவள் மகிழ்ந்து, “ஐயா! சுத்த ஞானவான்கள் உமது ரூபமாய் சாரூப்பிய மடைவார்களென்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அதனுடைய விவரம்டியானாக் கறியப்படுத்த வேண்டும்” என்று போற்றினாள். அப்படியே அமலமூர்த்தி அருள் செய்யத் தொடங்கினார்.

நால்வகைப் பதவி

ஓ அணங்கே! மறைகளினு லறியப்படாத சிற்பரம்பொருள் யான். எனக்கு நிட்களம் சுகளம் என்று இரண்டு விலாச முண்டு. அவைகளில் நிட்களமானது பரிபூரணமாய் எங்குந் தானாயிருக்கப்பட்டது. இதற்கு விலாசமாவது என்னையென்றி எள்ளத்தனையுமின்றி, ஜகத்தெல்லாம் எனது பூரண ரூப நாமக்கிரியைகளாயுள்ள விலாசம். சுத்த ஞானவான்களெல்லாம் இந்நிஷ்கள விலாசத்தை

யடைவார்கள். இதோ கானிருப்பது சுகளத்தோற்றம். யோகீச்வரர்களியாவரும் சுகளிகரித்த சாஸுப்பியம் பெறுவார்கள். மேற்கூறிய ஞானவான்கள் பந்தமும் பற்றுமற்று, என்னை அந்தர்யாமியாய்ப் பாவித்துச் சாயுச்சிய மடைவார்கள்; இரும்புண்ட நீர்போற் றிரும்பு நெறி பெறுவார்கள். உலகத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கிற எனது சொரூபமாகிய சிவலிங்க முகூர்த்தத்தை வேதங்களில் விதித்திருக்கிற படிக்கு யாவனொருவன் அபிஷேக அலங்கார வைவேத்திய தூபதீப உபசாரங்கள் செய்து மனோவாக்குக் காயங்களினால் வழிபடுவானோ அவன் சாமீபம் பெறுவான். தடம், மடம், சத்திரம், அன்னதானம், தண்ணீர்ப்பந்தல் இவை முதலாகிய அனேக பிரதிஷ்டை செய்தவன் சாலோகமடைவான். ஆனதால் சரிதை யென்னு முறைமைப் பிரகார நடந்து அன்பு மிஞ்சின பேர்களுக்குத் தேவர்கள் கொண்டாடும் சாலோக பதவி. கிரியையை யனுசரித்துக் கிரமமாய் நடந்தவர்களுக்குச் சாமீபதவி. யோகவான்களுக்குச் சாஸுப பதவி. ஞானவான்களுக்கு சாயுஜ்யபதவி. இந்நான்கு மந்தந்த நெறிகளில் அன்புடையார்க்குண்டு. இவர்கள் நமக்குச் சொந்தம்—என்று சொல்லுவங் காதளவு நீண்ட கண்ணாளாகிய காமகோடி களித்துத் தெண்டனிட்டு, “சுவாமி! வேத துட்பங்க ளெல்லாம் அறியத் தக்கதாக விளம்பினீர். யான் கவலையற்றேன். முதறிவுடைய முனிவாரும் மகிழ்ந்து மதிபெற்றுக் கதியுற்றார்கள். இனிக் குறைவில்லை” என்று கயிலைமலையா ளிக்குப் பணிமலைக்கன்னி உபசாரஞ் சொல்லிப் பணிந்தாள். அப்போது சுகல முனிசுவரர்களும் அம்மையப்பருடைய சுகஸ்திர நாமங்களை யெல்லாமெடுத்துத் துதித்துக் குதித்துக் கூத்தாடினார்கள். அந்த வேளையிற் பரமசிவன் அபிராமியைப் பார்த்து இதனைச் சொல்லுகின்றார்.

ஓ நாராயணி! அனேகம் பெண்கள் நம்மைச் சேவிக்கவும், சில தருமங்களைக் கேட்கவும் வந்திருக்கின்றார்கள். நீ பெண்ணையக் மாகையால் உன் வாக்கினால் அவர்களுக்குண்டாகிய சங்கையைத் தீர்ப்பாய்—என்றனர். அதற்கு வேதநாயகி “ஓ அகிலலோக நாதா! ஓ அற்புதகுண நீதா! ஓ பரஞ்சுடரே! தேவரீர் வேதங்களினாலேயும் விள்ளாதற் கரிதாகிய ரகசியங்களை அடியாளுக்கு விளம்பினீர். அப்படியிருக்க அடியேன் என்ன சொல்லப்போகிறேன்? தேவரீரே திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்று தேவி சொல்லினாள். அதற்கு மஹாதேவர் நகைத்து, “ஓ மாது சிரோமணி! உன் வாக்கினால்

கேட்க விருப்பங்கொண்டு வந்தவர்களுக்கு நான் சொல்லுவது நன்மையன்று. மேலும் உன் வாக்கினுற் கேட்க எனக்கும் ஆசையாயிருக்கிறது. ஆதலால் நீயே தெரிவி" என்று கூறினார். அந்தச் சமயத்தில் அரம்பா ஸ்திரீகளுங் கந்தர்வப் பெண்களும் நெறிவழுவில்லாத ரிஷி கன்னியருந் தேவ மாதர்களும் பாமேச்வரியைப் பணிந்தெழுந்து, "ஓ மகாதேவி! ஓ சாம்பவி! ஓ வராகி! ஓ வயிணவி! ஓ பகவதி! ஓ பார்வதி" என்று துதித்து பிரதட்சண நமஸ்காரம் புரிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி "தாயே! நாங்கள் கடைப்பிடியறிந்து கதிபெற்றுக் கடைத்தேறும்படியாய் இரட்சிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினார்கள். அப்போது சங்கரியானவள் தாண்டவ மூர்த்தியின் தாளிணையைத் தொழுது சகலருங் கேட்கச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

பெண்டிர் தருமம்

"ஓ சர்வலோக சரண்யராகிய சம்புவே! பெண்டிர்களுக்குத் தற்சுதந்தர மென்ப தெக்காலத்தினுமில்லை. தாய்தந்தையரின் கட்டளைப்படிக்குச் சிலகாலம், புருஷன் பணிவிடைப்படிக்குச் சிலகாலம், பிள்ளையின் சொல்லுக்கு மாறுபடாதிருத்தல் சிலகாலம். இதற்குள்ளாக அப்பெண்டிர் காலவளவைக் கணக்கு முடிந்துபோம், இஃதொருவிதி. ஸ்திரீகளுக்கு யாதொரு அதிகாரமுமில்லை. தாய்தந்தையர், அண்ணன், தம்பிகள் என்னு மிவர்களே அவர்கள் பருவமறிந்து நடத்தவேண்டுங் காரிபங்கட்கு அதிகாரிகளாவார்கள். இவர்களிலொருவர் சம்மதித்துத் தருணிப்பருவத்தில் ஒருவருக்குத் தத்தம் பண்ணிக்கொடுத்து விட்டால், அப்பாலத்தத்த நீரேந்திய தலைவனே அதிகாரஸ்தன். இஃதொருவிதி. இப்படி ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்ணையினான். அவனுடைய அபிமதப்படிக்கு நடந்து, பிதிரார், அதிதி, இவர் முதலியபேர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடன் முதலாகிய பூசனைகள் செய்து மனம், வாக்கு, காயம், இம்மூன்று மொன்றாகி, சட்ருசி பதார்த்தத்துடனே சமையல்செய்து ஊட்டிவைத்து, இரவும் பகலும், பணிவிடையிற் பால் மாறிக்கையில்லாமல், குளிர்ந்த சொல்லும், ஆசாரமும், அறிவும். அருள்பெருகிய மனமுமுடையவளாயின் அவள் மஹாபதிவிரதை; அதற்குத் திருட்டாந்தமாய் ஒருகதையுண்டு. ஓரூரிலொரு பிராமணன். அவனுக்கு இரண்டு ஸ்திரீகள். மூத்தாள் சகல தருமமுந் தனது நாயகன் மனதிற்குப் புறம்பாய் நடத்தி, நன்னடத்தையையுங்

குடிவாழ்க்கையையுந் தன் சுதாவிற பாராட்டிக் கனம்பண்ணினான். இளையவன் புருடன் வார்த்தைக்கு எதிரிடாமல் வழிபாடுசெய்து தற் றுத்திரமற்று, அவனுத்தரவிற்படி பிரியமாய் நடத்திவந்தான். பிற் றுபாடு அந்த மூவரும் வயோதிக தசையடைந்து மறுமைப்பயனை நாடினார்கள். அவர்களிடத்திற்கு அறக்கடவுள்வந்து, முதற் பத்தினி யைப் பார்த்து, “ஓ பெண்ணே! உன் புருஷனுடைய கட்டளைப்படிக்குத் தருமங்கள் செய்யாமல், உன்னிஷ்டம்போற் சகல தருமங்களை யுஞ் செய்தாய், அதனாலுனக் கென்னவுண்டு! நீ செய்த புண்ணிய கருமங்களினற் பிரயோசனமில்லை. நீ உன் புருஷனோடு இந்தப் பூமியிலிருந்து சுகபோக சவுக்கியங்களை யனுபவிக்கப் பந்தமற்றது போல், அந்தப் பூமியிலு மனுபவிக்கச் சொந்தமில்லை. நீ இங்கே தானே விதந்துவாயிரு” என்று விட்டுவிட்டு, புருஷன் சொற்கட் வாமல் நடந்த இளையாளுடன் அவன் நாயகனையு மழைத்துக் கொண்டுபோய் சொற்காதி போகங்களை அனுபவிக்கச்செய்து சுகத்தி லிருத்தினார். ஓ பரமேஷ்டி, இப்பால் மூத்தவள் விதவையாகி, மங்கி வியப் பெண்களைக்கண்டு மனமருண்டு, விகாரங்கொண்டு வெதும்பி, அன்னத்தை வெறுத்து அங்கலாய்த்து, அழுதகண்ணீருஞ் சிந்தையுமாயிருந்து, நாயகனையே தெய்வமாக நாடி நினைத்து நலி கின்றாள். அக்காலையிற் குற்றமற்ற எமதருமன் வந்து “ஓ பெண் பாவாய் நீயேன் கிலேசிக்கின்றாய்? ஒருலாபமுமில்லை. மறுபடியும் பிறவிக்கிடந் தேடிக்கொண்டாய். எப்போது நீ மகிழ்நுத்தர வில்லா மல் உன் சுயமாய்த் தருமம் பண்ணினாயோ அப்போதே எல்லா அகங்காரங்களு முண்டாய்விட்டன. ஆதலால் நீ யிறந்து இன்னொரு தரம் பிறந்து, வேறு புருடனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு, மிகுந்த பத்தி செலுத்தி, தகுந்த ஊழியத்திலிருந்து, அவனுத்தரவு கடவாமல் நடந்து, அவன் மனதன்படிக்குத் திருந்தி விருந்து முதலியன புரிந்துவருவாயாகில் முடிவில் அந்தப் புருஷன் பெறுகிற கதி நீயும் பெறுவை” என்று புகன்று போய்விட்டார். அவ்வாறே பிறந்திந்து பேறுபெற்றனள். ஆதலால் ஸ்தர்களுக்குச் சுயேச்சையா யொரு காரியமுஞ்செய்ய அதிகாரமில்லை. தரும முதலிய கருமம் நடத்த வேணுகமாலுற் புருஷனாலும் அவனுத்தரவாலும் புரியலாம். கைம் பெண்ணான பின்பும் புத்திரனாலாவது, பெளத்திரனாலாவது இரண்டு மில்லாவிடற் புருடன் சந்ததியிலுள்ள வேறொருவராலா வது நடத்தவேண்டியது. இதற்கு வேதமே சாட்சி. அது விளம் பியதேகாட்சி. இதனொரு தாழ்ச்சியுமில்லை. ஓ ஆட்சியாகிய ஆதி

பகவானே ! பெண்கள் புருடனுக்குக் கண்கள். பெண்களுக்குச் சகலமும் புருடனே. புருடன் எப்படி யிருந்தாலும் அவனுக்கு மனைவி மனங்கோணுமற் பணிவிடை பண்ணித்தீரவேண்டும். தனக்குக் கற்பே நிலைமையாம். அக்கற்பே அற்புத குணமாம். புருடன் தன் வசத்தில் வைத்தபொருளை உயிர்போற் காத்து எந்தக் காரியத்தைப் பற்றியேனு மவன் கேட்டபோது தடைசொல்லாமல் உதவவேண்டும். நாயகன் கரத்தால் எது கிடைத்தாலுங் குறைவென் றெண்ணும். நாயகன் கரத்தால் கொள்ளவேண்டும். தனது நாயகன் ஒருவருக் கொன்று கொடுத்தால் தானும் அதற்கு அதுகூலமாகவேண்டும். அந்தரங்கத்திலிருந்த சங்கதிகளை அயலா ரறியப் போகாது. வெகு பேர் பெருமையாய்ச் சொல்லிக் கொள்ளுவதுண்டு. அது பெரும் பிழை. நாயகன் வறுமையாள னானாலும், கோய் மிக்கோனானாலும், உடற்குறையுற்றோ னானாலும் அறிவில்லா மூடனானாலும், அழகற்றவனானாலும், தனக்கென்று சமைந்தவ னாகையால், அவனே தெய்வமென்று நித்தமும் பத்திசெலுத்தி மெத்தவும் பூசித்துத் தொழவேண்டும். பார்ப்பவர்களுக்குங் கேட்பவர்களுக்கும் பெருமை பாராட்டிப் பேசவேண்டும். மனஞ்சுளையப் போகாது. தென்புலத் தார், தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் இவை யெல்லாந் தினந் தினஞ் சிந்திக்கவேண்டும். இதனாற் புருடனுக்குச் சிரேயஸ்கர முண்டாகும். நற்காலந் தூர்க்காலங்களிலுஞ் சமமாய் ஒத்து நடக்கவேண்டும்.

ஓ கிரீசா ! பெண்களில் அசுரமென்றும், பைசாசமென்றும், இராக்ஷசமென்றும் மூன்றுகுலம். இவர்களுக்குக் குணமெப்படி பெனில் அசுரகுல ஸ்திரீகளுக்கு விபசாரத்துவமே உடற்பிறப்பு. ஆசாரவீனமே அடிமை. தீயநடத்தையே புண்ணியம். மாறுபாடே மதி. வஞ்சமே நெஞ்சம். மானம்வெட்கம் வணக்கம் ஒடுக்கம் இவை களவர்களிருக்கு நாட்டிலுமிரா. தங்கள் குரோதங் குடிக்கொண்ட சிந்தையாற் கொலைப்பாவத்திற் கஞ்சுவதில்லை. பொய்யல் மஞ்சுவது போல் மெய்ப்பேச மஞ்சுவதில்லை. தங்களிச்சையின்படிக்குச் செல வழித்து லெச்சையற்றுத் திரிவார்கள். புருஷன் வாக்கு ஒரு பொரு ளல்ல. புண்ணியர் தவத்தை அழிப்பதே போதுமான பொருள். வீட்டுடைமைகளை விற்ப்புமுடிந்து மேற்காசு கண்டு தாயார் வீட்டுக்கும், தந்திண்டிப்பாட்டுக்கும் தம்மனங்கொண்ட ஆசைக்கும், மதுபானப் பூசைக்கும் போட்டுவிட்டு, ஒன்றுமில்லையென்று ஒரு கற்பனை புரிந்து, காவங்கொண்டு, அண்டையயல் நகைக்கச் சண்டைபோடு

வார்கள். புருடனுடன் ஒருபோதும் நயந்து பேசார்கள். கடுகெடுப்பு, படபடப்பு, வெடுவெடுப்பு, துடிதுடிப்பு, இப்படிக்கு என்னொருமுண்டு. இத்தியாதி குணமுள்ளவர்களை அசுர ஸ்திரீகளென்று அறியவேண்டாம். பைசாச மடந்தையோ கணவனை யேறப்பாராள். அன்புபாராட்டாள். நாய்போல் வீழ்வாள். மகாகர்வி. பிள்ளைகள், தாய், தகப்பன், அண்ணன், தம்பி, பத்துமித்ரர் இவர்கள்பேரிற் பட்சம் வைக்காள். என்னேரமும் புருடனைப் பேயாட்ட மாட்டிவைப்பாள். கலகம் அச்சத்தியம் தூஷணை துரோகம் இவை யாவும் அவளிடம் குடிக்கொண்டிருக்கும். பூஷணை, பட்சம், விளையாட்டு, சிரிப்பு, களிப்பு இவைகள்வெளிகளிலும், உள்ளில் முகச்சுளிப்பு, பிரியமிராமை, எடுத்தெறிந்து பேசுதல் இக்குண முடையாவளாயிருப்பன். இவளே பைசாச மங்கையென்று சொல்லப்படுபவள். இனி ராக்ஷஸ் ஸ்திரீயினுடைய நடையெவ்வகைத்தெனில், கள், சாராயம், கஞ்சா, அபின் இவைகளை அருந்துவதில் அதிக இச்சை. புருஷனிருப்பது வெகு லச்சை. ஆசாரங்கொச்சை. தேகமோ நாற்றவாசம். துணியோ அழுக்கு வாசம். சின்ன வருடனேசம். செய்வதெல்லாம் மோசம். பொய்ச்மல் விசுவாசம். புணர்ச்சியோ யமபாசம். நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு இவை நாசம். வெட்கமில்லாத வீராப்பு, வீண்சம்பவம், வெறும் பேச்சு, நயம், தவம், விரதம், லோன்பு, நியதி இவைகளிற் பயம். பெருங் குரலிட்டுப் பேசுதல், வண்டவாளமெல்லாம் ஊரறியச் சொல்லுதல், வீடுவீடாய் துழைதல், நாவுக்கு ருசி தேடுதல், ஆகிய இத்துற்குணங்களை வகித்து, நாலுவீட்டுத் தங்கையாய்த் திரிவதே இராக்ஷஸ் ஸ்திரீயின் நடையென்னலாம்.

ஓ சம்புவே! இம்மூவகைத் தூர்க்குணமுடைய பேர்களுக்கும், இவர்களைக் கொண்ட கணவருக்கும் இறப்புபிறப்புக என்னொரு மொழியா. தெய்வகுல ஸ்திரீகளாவார் நன்னடக்கை சுசி புனிதம் ஒழுக்கம் நல்லறிவு அன்பு தருமம் தெய்வபக்தி இவையாவும் முடையவர்கள். அன்றியும் ஒருவனுக்குப் பெண்டாயினால் புருஷனுக்குப் பின் தானுண்ணல், நித்திரை செய்தபின் தானித்திரை பண்ணல், அவனெழுமுன்னே தானெழுதல் பாதம்வருடல் அறுசுவை யுண்டி அமைத்து அருத்தல் புருஷனைக் காண்பதற்கென்றே பூ மஞ்சள் பூஷணம் வஸ்திரம் அலங்காரம், பூணல் இருப்பதைக் கொண்டு இந்திர பாக்கிய மென்னல், புருஷனுடைய லாபலோபத்திற் குடன்பட் டிருத்தல், புருஷன் கோபிக்கும்போது நற்குணங்

காட்டிக் கோபத் தணித்தல், பிறர் மனை புகாமை, பெரியவர்க ளிடத்திற் பேசுதல், மாமியார், மாமனார் மகிழ் நடத்தல், கொண் டார் பெயர், குடிப் பெயர் உரையாமை, சுபகரம், பசுமஞ்சட் குளி ரெற்றியிற்றிலதம் இம்மூன்று மாறா திருத்தல், மாதவிடாய் மூன்று நாள் மறைந்து நான்காம் நாள் ஸ்நானஞ்செய்தல், ஐந்தாம்நாள் தயில ஸ்நானம் புரிதல், அப்பாற் புருஷன் முகத்தில் விழித்தல், புருஷனுக்கு மிஞ்சிப் பேசாமலிருத்தல், மற்றொருபுருஷரை மதிபாமையும் மகிழாமையும் புகழாமையும் வகித்தல், வாசற்படி உரல் உலக்கை முறம் அம்மி இப்பேர்ப்பட்டவைகளை இலக்குமிக் கொக்கப் பூசித்தல், குடும்பத்தின்பேரி லாசைமிகுதல், பிறந்த குடும் பத்தின்பேரி லன்பும் புகுந்த குடும்பத்தின்பேரி லன்பும் வைத் திருத்தல், புருஷனிற்கும்போதும் வார்த்தை சொல்லும்போதும் உட்கார்த்திராமல் எழுந்து வணங்கியிருத்தல், ஆகிய இக்குணங் களையுஞ் செயல்களையும் வகித்துக் காதலனை கடவுளென்று பூசித்து வருவன். காலா தீதத்தால் நாயக நிறத்தால் உடன்கட்டை யேறுவன். சககமனங் கூடாதாயின், பாக்கு, வெற்றிலை, சந்தனம், புட்பம், வர்ணவஸ்திரம், பாய், தலைக்கணை, சட்ருசி பதார்த்த மிவைகளை பெல்லார் தள்ளித் தலை மொட்டையிட்டு ஒருவேளை அன்னம் புசித்து விரதங்க ளனுஷ்டித்துப் பெரியோரைப் பூசித்து தேவதா தரிசனஞ்செய்து புண்ணிய நதிகளில் மூழ்கி, தானதருமம் புரிந்து முடிவில் கதியடைந்து தேவதா சொரூபமெடுத்து சொற் காதிபோக மடுத்து அளவிறந்த காலம் புருடனுடனே அமர்ந்து வாழ்வான். இம்முறைதப்பினாலுயிர்வதையான நரகத்திலுழலுவான். துன்மார்க்கமுள்ள பெண்சாதியினுலே நல்ல புருஷனுக்குத் தீங்கு உண்டாம். இத்திபாதி கற்புடைமைகளுங் குலவி யிருந்தால், அவளைக்கொண்ட கணவனுக்குத் தருமங் கூறவேண்டுவதில்லை. அவள் வாக்கியம் வேதத்திற்குச் சமானம். தருமதேவதை வாக்கி யம். திருமந்திரம். அவளிருக்கும் வீடு சிவலோகம். பதினான்கு லோகமும் அவ்வொருத்தியாற் கடைத்தேறும். (தெய்வத் தொழாள் கொழுநற்றொழு தெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யுமழை.)

ஐயா கிருஷ்ணமூர்த்தி, இப்படியாக ஈசுவரிசொல்ல, ஈசுவரானும் மற்ற மாதவர்களுங்கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்; புகழ்ந்தார்கள், பாடினார்கள; ஆடினார்கள்; தொழுதார்கள்; அழுதார்கள்; ஆனந்தசமுத் திரத்தி லழுந்தினார்கள். தேவர்கள், ரிஷிகள், முனிவர்கள் கணநாதர்

கள் இவர்கள் யாவரும் பரவசமுற்றார்கள். இருகாத்தையுஞ் சிரத்திற் குவித்து, இறைவனையும் இறைவியையும் வலமாகவந்து பணிந்து, ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிந்து, ஹரஹா சம்போ சங்கர வென்று கோஷித்துத் தொழுதார்கள். அப்போது பரமசிவன் பார்வதியைப் பார்த்து, “ஓ கௌரீ, நாமிருவரும் ஏகாந்தமாயிருந்த இடத்தில்வந்து இப்பேர்ப்பட்ட தருமமுதலிய நீதிமகத்துவங்களைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டவர்களார், இந்தப்படி வழுவாமல் நடத்தவர்களும், பூலோகத்தில் யாவருக்கும் புகன்றவர்களும் விசுவாசித்தவர்களும் ஆகிய இவர்களெல்லாருந் திவ்விய தேகம் பெற்ற தேவர்களாய், நமது அருளுக்குப் பாத்திரராய், சமயமாறையுங் கடந்து ஞானானந்த சாகரத்தைப் பெற்று, இகத்தும் பரத்திம் பெருமையுற்று, பிறவியற்று, பெறும்பேறு பெறுவார்கள்; புத்தியுண்டாம்; வெற்றியுண்டாம்; கல்வி சேரும், செல்வி சேரும், துர்ச்சோபம், துர்பயங்கரம், துர்மரணம், துர்வியாதி, இவைகள் நீங்கும். சந் சிநேகம், சன்மார்க்கம் சற்பிரபலம், சத்காலகீழ்ப்பம், இவைகளோங்கும். பெரிபோர்கள் இந்தச் சரித்திரத்தை யெடுத்துப் பேசுங் காலையில் மனதை வேறிடத்திற் செலுத்தாமல் வெறுக்காமல், அவசரப்படாமல், அலுப்பா யிராமல், அலட்சியப் படுத்தாமல், பசி நோக்காமல், பத்தியாய்க் கைகுவித்து, வந்தனை வழிபாட்டுடன் இந்தப் பாவிக்கு இது கிட்டுமோ கிட்டாதோ வென்கிற ஏக்கம்வைத்து, தூக்கஞ் சோம்பலற்று, தெய்வாராதனை செய்து, துர்பல், கொட்டாவி, நெட்டை, குறு குறுப்பு இவை முதலியவை யில்லாமற்கேட்டு, இந்த விதிகளை அனுசரித்து நடந்தவர்கள் ஏழு ஜன்மங்களிற் செய்த வல்வினைகளும் போய்ப் புண்ணிய மேனிட்டு, இம்மையில் மிகுந்த போக பாக்கியத்துடனிருந்து மறுமையில் நமது சிவலோகத்தை யடைவார்கள். இந்த நீதியாகிய தருமங்களைச் சுமங்கலிகள் கேட்டால் மகாபதிவிரதா மகத்துவ மங்கள் முண்டாகும்; மோட்சங் கிடைக்கும். நாதனிழந்த பெண்கள் வினாவினால் இந்த ஜன்ம மிப்படியானாலும் இன்னொரு பிறவியிற் கணவனுடன் கலந்து தருமந் தப்பாமலிருந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்து, வைதவ்யமென்கிற விசனமில்லாமல் கித்திய சுப மங்களமா யிருப்பார்கள். ஈற்கதியுண்டாம். மலடிகள் பத்தியாய்ப் பூசித்து விரும்பினால், எல்ல சுபுத்திரரைப் பெறுவார்கள். தரித்திரர் கேட்டால், செல்வமும், சீரும், தயாளமு முண்டு. ரோகிக ளனுஷ்டித்தால், சுகல பிணைகளும் விட்டுப்போய், கிரகசாரமும் ஒடுங்கும். தீர்க்

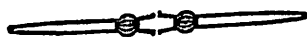
காயுசுண்டாம். இந்தப் பொருளைக் கல்வி யறியார், கற்று மறப்பார், புத்தி மழுங்குவார் இவராதிய பேர்கள் உற்றுணர்ந்து கேட்டால், அவர்கட்கு வேண்டிய நன்மைக ளெல்லாம் உண்டா கும்—என்று அந்திவண்ணன் அம்பிகையுடன் சொல்லி ஆசீர்வ தித்து, கணநாதர் கொண்டாட, தேவர் முனிவராதியர் பக்கத்திற் சூழ்ந்து தோத்திரம்பண்ணித் தொடர்ந்துவர, தமது திருமேனி யெறிக்கு நிலவிற பார்வதி தேவியாருடைய பச்சைப்பிரகாசம் பிரதிபலித்திருக்க, காலகாலஞன அந்தக் கண்ணுதல்வள்ளல் கயிலா யத்திற் கெழுந்தருளினார். மற்றையர் தேங்கித் திகைத்துத் தங்கள் தங்களிடத்திற்குப் போயினார்கள்.

ஓ அருட்கடலாகிய ஆதிமத்தியார்த் ரகிதனே! ஓ ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியே! இவையெல்லாம் நானுங்கூடக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பரிபூரணானந்தம் பெற்றேன். அன்பு செறித்திவ ணுற்றேன்—என்று நாரதமகாமுனிவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சொல்லவும், அதைக் கேட்டிருந்த இக் கண்ணன் உமாமகேசனாகிய சந்திரசேகரனது திருநாமங்களை உச்சரித்துத் தோத்திரம்பண்ணி, ரிஷிகள் முனிவர்கள் முதலிய பேர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டு, தாமும் ருக்மிணி தேவியுமாகத் துவாரகாபுரி சென்று மற்றத் தேவிமாரோடுங் கூடிச் சுகமுற்றுப் புத்திரப் பேறு பெற்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். பின்னொருபோது அம்மகதியாழ்த் தலைவராகிய நாரதமகா முனிவரை யான் கண்டு தரிசித்த காலத்தில், இந்தச் சரித்திர தருமங்களை யெனக்குப் பர்ஷ்காரமாய்ப் பகர்த்தருளினார். இப்பேர்ப்பட்ட தரும சூட்சுமங் களை யெல்லாம் உனக்குச் சாங்கோபாங்கமாய்ப் புகன்றேன். சங்கதி தெரிந்துகொள்ளுக—என்று பிஷ்மாச்சாரியர் வ்ளம்பவுந் தருமராஜன் சரீரம் பொங்கி, மயிர்க்குச்செறிந்து, பாவசமடைந்து, பாட்டனாருக்குப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்பண்ணி, வினைவரறுந்து மனம்வேறு வந்து பிழைத்தேனென்று போற்றி வணங்கி, மகா தேவத் தியானம் பண்ணி நின்றனர். அப்போது ரிஷீசுவரர், முனீசுவரர், முகுந்தன் இவர் முதலாகிய பேர்கள் சகல புவன கர்த்தாவாகிய சாம்பவமூர்த்தியை நினைந்து சரணம் புரிந்திருந் தார்கள். பின்பு யாவரும் பிஷ்மருக்கு வந்தனை வழிபாடு செய்து, “ஐயா பெரியோனே! தேவரீர்க்கித்தனை நாளைப்பார்க்க இத்தின மகாகஷ்டம். சூரியனும் அஸ்தமனமாகின்றான். இனி

யாங்கள் அஸ்தினுபுரத்திற்குச் செல்ல விடைகொடுத்து, மீட்டுத் தேவரீரை யாங்கள் வந்து காணற்குரிய நாளையுங் கிருபை செய்ய வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். தருமனாதிய பஞ்ச பாண்டவர்களும் அவ்வாறே வினவிப் பணிந்து நின்றார்கள். அக் காலவர்களைப் பிஷ்மர் கிருபையோடும் பார்த்து, “ஓ என் கருத்திற் கிசைந்த பெளத்திரர்களே! உத்தராயண புண்ணியகாலஞ் சம்பவிக் கும்போது நீங்கள் யாவரோடும் வந்து என்னைக் காணுங்கள். அதுகாலும் யான் சொல்லிவந்த தரும நீதிகளனைத்தையுஞ் சிந்தித் துச் சிங்காதனத்திலுட்காருங்கள். இராஜ்ய பரிபாலனத்தை இளைக்காமற் செய்துவாருங்கள்” — என்று சொல்லி விடைகொடுத்தனர். உடனே யாவரும் பிரயாணமாகி அஸ்தினுபுரஞ் சென்று, தத்தமிருக்கையைச் சேர்ந்து, சகல சுப சந்தோஷத்தோடு நித்தி யானந்த சுகத்துடனிருந்தார்கள்.

உமாமகேச ஸம்வாதமுரைத்த சருக்கம் முற்றிற்று.

பிஷ்மர் முத்திபெற்ற சருக்கம்

கண்ணன் துதி

பாருருவில் நீரெரிகால் விசம்பு மாகிப்
பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்து நின்ற
ஏருருவில் மூவருமே யென்ன நின்ற
இமையவர்தந் திருவுருவே நெண்ணும் போது
ஒருருவம் பொன்னுருவ மொன்று செந்தி
யொன்றுமா கடலுருவ மொத்து நின்ற
மூவுருவுங் கண்டபோ தொன்றஞ் சோதி
முகிலுருவ மெம்மடிக ளுருவந் தானே

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! தருமபுத்திர மகாராஜன் தமது மூதாதையாகிய பிஷ்மாசாரியரிட்க் கட்டளைப்படி அஸ்தினுபுரத்தி லிருந்துகொண்டு, திரிதராஷ்டிர பூபதி, விதுர மகாராஜன், காந்தாரி தேவி, குந்தியம்மை, கிருபாசாரியர் இவர்கள் முதலாகிய முதியோர் களையும் வேதவேதியர்களையும் பூசித்து மாசற்ற மணிச்சிங்கா தனத்திலிருந்து, அரிபரந்தாமனை அருகிலிருத்தி, தம்பிமார்களுட

னும் ஏனைய மந்திரர் சாமந்தருடனும் இராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணி வருகின்றார். இப்படி சிலநாட் சென்றபின் ஒருநாள் இருவினையுங் கடந்த இறையோனாகிய பீஷ்மாசாரியரிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று எண்ணினவராகி, மகரத்திற் சூரியன் வந்த உத்தராயண புண்ணிய காலம் நேரவும் உடனே கிருஷ்ணமூர்த்தியை எச்சரித்து, அவருத்தரம் பெற்றபின் தம் சகோதரர், திரிதராஷ்டிரன், காந்தாரி, குந்திதேவி, திரௌபதி, விதுரராஜன், கிருபாசாரி, சஞ்சயன், உயிச்சன், இவர் முதலானவர்களோடு, தத்துவஞான சம்பன்னராகிய வேதவேதியரும், இரத கஜ தூதக பதாதிகளும், தம் சொந்த பரிஜனங்களும், பட்டினத்து ஜனங்களும், புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகப் பிரயாணங்கொண்டு, தமது மூதாதை தாரணையோகத்திலிருக்கின்ற குருக்கூத்திர பூமியில் வந்து சேர்ந்தனர். அதற்கு முன்னே ஆங்காங்குள்ள முனிச்வரர், ரிஷிச்வரர், தவசிகள், விரதிகள், இவர் முதலாயினோர் பீஷ்மாருகில் வந்து, வழக்கப் படி அவரவர்களாசனங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். தருமராஜன் அவர்களுக்கெல்லா நமஸ்காரஞ் செய்து ஆசீர்வசனம் பெற்று, காங்கேயரைத் தொழுது, “ஓ ஆண்டவனே! எங்கள் பெரிய தந்தை முதலிய பேரும் ஏனைய மகாத்துமாக்களுந் தேவரீருடைய தரிசனப் பிரசாதத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள்” என்று தெரிவித்தார். அதைக் கேட்ட பீஷ்மர் கண்விழித்து நோக்கினார். அப்போது எல்லோருங் கைகூப்பித் தொழுது வாழ்த்தினார்கள். அக்கால் பீஷ்மர் யாவரையுங் கருணையுடன் கண்டு, மங்கள வாழ்த்துக் கூறி, ரிஷிச்வரர் முதலிய பேர்களைப் பணிந்து, பார்த்தாமனைப் பக்குவ நோக்கத்தாற் பரிவுடன் பார்த்து, அவர் திருவடித் தாமரையை அகத்துளமைத்து, உள்ளன்புடன் தொழுது யாவரையும் ஆசனங்களிலமரும்படி கூறி, தருமராஜனைப் பக்கத்திலிருத்தி, “அப்பா மெய்விரதனே! உனக்கு முன்னமே விதிமுறைகளைப் பற்றியும், இராஜ நீதிகளைப் பற்றியும், தரும சூக்ஷுமங்களைப் பற்றியும், வேதா கமப் பிரமாணங்களைப் பற்றியும், அவ்வவற்றிற்குத் தக்க இதிகாசங்களோடு வெகுவாய் உரைத்திருக்கின்றேன். இன்று யான் அடையப்போகின்ற முத்திக்கு வித்தாயிருக்கும் இப்பார்த்தாமனைப் பற்றிய சில இரகசிய மகத்துவங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறேன். அவற்றை நீ நிதானமாய்க் கேட்டுக்கொள்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

புருஷோத்தமன் மகிமையைபுரைத்தல்

ஓ அறக்கடவுள் மைந்தனே! பாண்டவ சகாயனெனவந்த இப்பரம்பொருளானவர் எப்பேர்ப்பட்டவரென்றால், இவ்வுலகத்தில் தசாவதாரங்க ளெடுத்துத் தருமங்களை நிலைநிறுத்தி துட்பு மாய்ச் சிட்டாசாரத் தன்மை தெரிவித்து, தேவர்கள் முதலாயுள்ள சகல ஆத்மகோடிகளையு மிரட்சித்துக் கிருபாளோக்கங்காட்டி மாயவலையு ளகப்படாத முக்தாத்மாக்களுக்கு மோட்சமளித்து, யாவரையும் ஆபத்பார்துவா யிருந்து காக்கும் மகானுபாவ ரென் நறிந்துகொள்ளுக. இவருக்கு உள்ளும் புறம்பு மொத்து, இரவும் பகலும் மனதி லிடைவிடாமலிருத்தி, இவருடைய பாத தாமரையை வணங்கித் தொழும்பு செய்யும் வேலைகளை மறவாமற் செய். ஓ தருமராஜனே! நீ வெகுகோடி புண்ணியங்களைப் பண்ணிய படியாற் பிர்மா முதலான தேவர்களுக்குங் கிட்டற்கு எட்டாப்பத் நாதன் உன்னைவிட்டு நீங்காமலிருக்கப் பெற்றனை. நீ தவத்தினால் மேன்மையடைந்தவன். உலகத்திற் பாக்கியங்களைக் கொடுக்க கும் மகாலட்சுமி நல்வினையாளரிடத்தில் நீங்காதிருப்பாள். அப்படியாகிய லட்சுமி கடாட்சம் பெறவேண்டினால் அந்த லட்சுமிபதியா கிய விஷ்ணுவின் கிருபை வேண்டும். சகலகோடி ஜீவராசிகளும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடியைத் தோத்திரஞ் செய்ய வேண்டும். விஷ்ணுவுக்கு அடிமையாகாதபேர் மேன்பாடாகிய செல்வம் பெறமாட்டார்கள். மோட்சமடைய வேண்டுமென்றால் கேசவனல்லது வேறுண்டா? அவருடைய கமலக்கண்ணருளல்லா மற் கதிபெறமாட்டார்கள். அவருடைய மகத்துவம் வாக்கு மனதிற்கு மெட்டாதது. அவரது பிரதாபம் ஒருவராலுஞ் சொல்லிமுடியாதது. சராசரப் பொருளுக்கெல்லாந் தாமே ஆதிமூலம்.

மேலும், சகல கிருத்திபங்கட்கு மூலகாரணகாரியு மானவரும், காலாதீதமானவரும், கர்த்தாவானவரும், உருவானவரும், அருவானவரும், தருமமானவரும், கருமமானவரும், தருமங்காப்பவரும், கருமம் வாய்ப்பவரும், தானவரானவரும், வானவரானவரும், மானிடரானவரும், எல்லாந் தானானவரும், தானல்லாதானவரும், வேதரூபமானவரும், பிர்மசொரூப மானவரும், பர்வதா ராஜ புத்திரி சமேதான பரமசிவனுனவரும், சங்கீர்த்தியமானவரும்,

எக்ஞ முக்கியமானவரும், சூரியசந்திர அக்கினியானவரும், துளவணி மார்பனுவரும், வகுளமணி மார்பனுவரும், முத்தனுவரும், கர்த்தனுவரும், சமயமானவரும், அச்சமயக் கடவுளானவரும், வினைவினைவிப்பவ ரானவரும், வினை தொலைப்பவரானவரும், சமய வாதம் பேசித் தெய்வதுஷணை பண்ணித் திட்டாம விருக்கின்ற இஷ்டரிருதயத்தி லிருப்பவரானவரும், யாவரிலுந் தாமொருவ ரானவரும், ஒன்று முணராதார்போ லிருப்பவருமிந்தத் துவாரகா புரிவாசன். இவைகளெல்லாம் இவருடைய லீலா விபூதிதான். இவர் கபடநாடக சூத்திராவதாரி. பரிபூரணமான ஞானக்கிரியையுடைய பரந்தாமன். சங்கு சக்கர கதாகட்க கோதண்டபாணி. ஆஜாநுபாகு. கவுஸ்துவாபரணன். திருநாபித் தாமரையில் வேதம் விளக்கிய மண்பொதுத் தந்தையைத்தந்த மாதவன்; மாயவன்; வாமனன், வாசு தேவன்; தேவகி புத்திரன்; யாதவன்; மாதவன்; கேசவன், சிதாகாச மூர்த்தி; கஜேந்திர வரதன், பீதாம்பரநாதன், நீலமேகன் காசாம்பூ கருவிளமலர் கருமணி கடல் களாப்பழம் கருமணல், இவைகளைப் போன்ற வண்ணன்; பஞ்சபூத லகிதன்; பஞ்சபாணலகிதன், அனந்த கல்யாணகுணன், புருஷோத்தமன்; பரப்பிரமன்; பரஞ்சோதி, பரமபதநாதன்; ஷடார்த்தனன், ஜகந்நாதன், சகஸ்திரநாமன், தன்னை எக்காலும் எப்போதும் எவ்விடத்து மறப்பில்லாதிருக்கின்ற அன்ப ரிடத்து வசிப்பவன்; அவர்க ளுள்ளத்திற் கருதியவண்ணம் பிரத்தி யட்சமாகும் பேரறிவாளன்; கிருபாநிதி; கேடில்லாப்பதன். இவ ருடைய திருவடியை முடியிலும் உள்ளத்திலு மிருத்தி, ஒரு கணப் போதும் ஏமாறாமற் சித்திக்கக்கடவை—என்று சொல்ல, தரும ராஜன் இந்த மகத்துவத்தைக்கேட்டு, “சுவாமி! தேவரீர்ருரைத்த திருநாமங்களை மறவாமல் மனதிற் பதித்தேன். பூமியிற் பூஜைக்குரிய வர்களும் பூஜை பண்ணுவதற் சூரித்தானபேர்களும் யார்”? என்று கேட்க, காங்கேயர் கரைகின்றார்.

மெய்ஞ்ஞானிகள் மகத்துவங் கூறி, அதுபற்றி

ஒரு வேசையின் கதையுரைத்தல்

அப்பா வாய்மையாளனே! அகப்பற்று புறப்பற்று அற்றவர்க ளானாலும், அதைப் பெற்றவர்க ளானாலும், ஞான வல்லமையுடையவர்களே பெரியோர்கள். அவர்கள் எந்தக் குலமானாலும், அவர்களைப் போற்றி வணங்கி அன்புடனே பூசை செய்யவேண்டும்.

சுவர்ண மந்தாரை மாலை தரிக்கும் தேவர்களுக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் பூசைபண்ணுவதைப் பார்க்கிலும் இது முக்கியம். அதிகப்பலனுண்டாகும். அவனவனாராதிக்குத் தேவதைகளின் பிரபாவமும், வேதவேதாந்தங்களும் தருமமும் நீதியும் சாஸ்திரமும் செவ்வையாகக் கற்ற தேசிகராலே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் சில ரகசியப் பொருள்களை நவிலுவார்கள். அவைக ளவர்கள் நாவிலுறிக்கொண்டிருக்கும். சகல தேவர்களும் அவர்கள் நாவிற்குடையிருப்பார்கள். ஆதலால், அப்பேர்ப்பட்ட உத்தம வித்வான்களையுபணியலாம். அவர்களைப் பூசித்து, வேண்டியபொருளு மளித்து, அவர்கள் மனங்கோணுமல் நடந்த பேர்களுக்குப் பூமியில் ஒரு கவலையு மிராது. பூமண்டலாதித்துவ முண்டாம். கடைசியில் ஒருவரும் பெறக்கூடாத பேற்றைப் பெறுவார்கள். கற்றவர்களுக்கு ஆசைவார்த்தை சொல்லி மோசப்படுத்தினாலும், கடின வார்த்தை பேசினாலும், மரியாதை பண்ணாம லிருந்தாலும், அலட்சியம் பண்ணினாலும், இகழ்ச்சியாய் நிந்தித்தாலும், வேறாகச் சிந்தித்தாலும், இவ்வகைத்தான துஷ்கிருத்தியங்களில் ஒரு கிருத்தியத்தினாலேனு மவர்கள் மனநொந்தால், ஐயோ! (எந்தையடியார் மனங்கலங்கி வீரோமூலகுங் கலங்காதோ?) என்னும் பெரிதோர் வாக்கின் படி உடனே யவர்கள் வெந்து விரிந்து பொரிந்து, கரிந்து மஹாபாவிகளாகிச் செல்வ விருத்தி கெட்டு, எமன் வசப்பட்டு, நரகவேதனைக்குட்பட்டுப் பாதவிப்பார்கள். எப்படிப்பட்ட மஹாராஜனாலுங் கற்ற வித்துவானை உன்னத ஸ்தானத்தில் வைத்து, தான் தாழ்த்திநுந்து மரியாதை உபசாரம் பண்ணி வணங்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமற்போனால் அவர்கள் மனமெலிந்து சபிப்பார்கள். அதனால் அந்நாட்டில் மழையில்லாமல் தானிய முதலிய பல பண்டங்களுங் குறைந்து, வறுமை நிறைந்து, குடி, படை, கூழ் அமைச்சு இவை முதலியன சாய்ந்து, அழகுஞ் சிறப்புந் தேய்ந்து, ஆயுளு மாய்ந்து, ஆண்மையும் ஓய்ந்து, பஞ்சமேலிட்டு நோய் முதலாகிய துன்பங்களினால் இன்ப மிழப்பதாய்வரும்.

முற்காலத்தில் ஒரு வேசி தருமமென்பதை அறியாதவளாகி, ஈவிரக்கம் பச்சாத்தாப மில்லாமற் பாவமே செய்பவளா யிருந்தாள். பிறருடைமையைப் பார்த்துப் பேராசைப்படுகிறவள்; ஊருடைமைக்கு உலையைத்திருப்பவள்; பேசுவதெல்லாம் பொய், அசத்தியம் பூரணமாய் நிரம்பிய பொக்கிஷம், வஞ்சனை வளரும் பூமி. வல்லவர்

களை மயக்குவிக்குங் காய். மோசத்தில் முழுச்சாமி; கட்டுடியில் வாய். இப்படியானவள் தன் னியல்பின்படி வாழ்ந்துவருகிற காளில் ஒருநாள் சகல நூலுங் கற்றறிந்த முதன்மையான பெரியவர் அந்தத் தாசிவீட்டிற்கு வந்தார். அவள் அவரைக் கண்டவுடன் எதிர்சென்று வணங்கி, தோத்திரஞ் சொல்லித் துதித்து, அவர் வீரும்பிக் கேட்ட பொருளெல்லாங் கொடுத்து உபசரித்தனுப்பிவிட்டு, பின்னுஞ் சில நாட் பூரியிலிருந்து தன்னைத் தழுவிமருவிய நாயகர்களைத் தனிக்க விட்டுக் காலாந்தத்திற் கண்முடியிறந்தாள். இவளை எமலோகத்திற் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். அங்கே எமதருமராஜன் அவள் கணக் கைப் பரிசோதிக்கும்படி உத்தரவு செய்தான். அப்படியே பார்த்த போது இவள்பேரிலிருக்கிற பேரோடெல்லாம் பாபமே நிறைந்திருந் தது. எந்த ஏட்டிலும் புண்ணியம் வரவில்லை. இப்படிக்கிருக்க ஒரு நாள் கற்றுணர்ந்த பெரியவரைப் பூசித்த புண்ணியபலன் ஓர் கடைசியேட்டி விருந்து கண்ணிலகப்பட்டது. உடனே யவர்கள் தங்க ளெஜமானுக் கறிவிக்க அவன் அதைக்கொண்டு பற்றுவரவு சரிப் படுத்தி, இன்னும் அவளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அதிக பாக்கியான புண்ணிய பலத்திற்காகப் பூலோகத்தில் உயர்ந்த பிராமண குலத்தில் நற்குணப் பெண்ணாய்ப் பிறப்பித்து, சகலவித சுகபோஜன வைபவ சந்தோஷ சம்பிரமங்களும் அனுபவிக்கப் பண்ணினான். அதனாலவள் கல்ல கணவனை யடைந்து, பெருங் கற்பினை யுடையவளாகி, சகல தேவதைகளுங் கொண்டாடும்படிக்கு வேத மந்திரங்க ளெல்லாங் கேட்டு, தம்பதி ஸமேதராய்த் தரும கருமங்களியாவும் நடத்தி, அதிதிபூஜை புரிந்து அழியாப்பதவி யடைந்தாள். இதைப் பார்க்கி லுந் திருஷ்டார்த்தம் வேண்டுமோ?—என்று பீஷ்மர் சொல்ல அதைக்கேட்ட தருமராஜ னடிபணிந்து, “ஐயா! தன்னைவிட்டு, நீங்காத தரித்திரத்தை நீங்கிக்கொள்ளுவதற்கு உபாய முண்டாஹ் சொல்லியருள வேண்டும்” என்று துதித்துக்கேட்க, அதற்குக் காங்கேயர் சொல்லுற்றனர்.

தரித்திர விமோசனமாதற் கேதுகூறுதல்

அப்பா போனே! உதயமரகு முன்னே யெழுந்து காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டு, மஹாகணபதியை கிளைத்துத் துதித்து வணங்கி, பால்போன்ற நிறம்பெற்ற ஸரஸ்வதியைப் பணிந்து, இவட் சுமியை ஜபித்துச் சிந்தித்து, பிரம்மத்தையும் விஷ்ணுவையும் போற்றி, வேல்போன்ற கண்களை யுடைய பார்வதிதேவியையும், பா

மேசுவரனையும், பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்பண்ணி, சரவணத்திலுதித் தருளிய சூரஸம்ஹார மூர்த்தியான ஷண்முகக்கடவுளை வள்ளி தெய்வயானை மணாளனே யென்று வாழ்த்தி, தேவேந்திரன் முதலாகிய திக்குப் பாலகரையும், கண்காட்சியாய்க்கண்ட சூரியசந்திரனையும், மற்றக் கிரகங்களையும், சப்தநதியையும், சப்த சமுத்திரத்தையும், காமதேனுவையும், சப்த ரிஷிகளையும், வாலகில்லியர்களையும், தியானித்து, வேத வியாசர் வான்மீகர் பரத்வாஜர் நாரதர், அக்ஸ்தியர் கௌதமர் காசிபர் கண்ணுவர் இன்னுமுள்ள மஹாரிஷிகளையும் போற்றி, அரம்பையாகிய தேவமாதர்கள், தருமதேவதை, சத்திய தேவதை, தினக்கடவுள், பகல், இரவு, இராசி, நட்சத்திரம், திதி, கரணம், யோகம், பட்சம், இரிது, அயனம், மாதம், வருடம், கழகை, பதினான்கு லோகம், சப்தத்தீபம், பிலத்துவாரம், வேதப் பிராமணர், நீதியுடைய சக்ரவர்த்திகள், அருந்ததி முதலிய ரிஷி பத்தினிகள், சப்த கன்னிகைகள், பஞ்ச கன்னிகைகள் இவர்களை யெல்லாம் நினைத்து நிதமுங் குற்றமில்லாமற் குறித்து வணங்கினால் தேஜசும் ஆயுசும் செல்வமும் கல்வியும் புத்திர பாக்கியமும் மித்திர போக்கியமும் மனைவாழ்க்கையும் வாகன போகமும் வரும். வறுமையறும். இவைகளுக்கு மனவுறுதி வேண்டும். மேலும் ஸ்ரீமத் நாராயணனை, வாசுதேவனை, பார்த்தமனை, கேசவனை, வாசவனை, விமலனை, அமலனை, கமலனைத் தந்த திருநாபனை, விண்டுவை, கொண்டலை, துளசியந்தாமனை அழகனை, குழகனை, முண்டகாசனி கேள்வனை, நாராயணை, முராரியை, இராவண கண்டனை, கோதண்டநாதனை, நிமிஷநிமிஷமுந் துதித்துச் சிந்திக்கவேண்டும். கோவிந்தன், கோபாலன், கோபிகாநாதன், அஷ்டலட்சுமி வாசன், ஆதிமத்தியாந்தரகிதன், தாமோதரன், ஜனார்த்தனன், இராமன் காருத்தன், அச்சுதன் மால் இவ்விதமான சகத்திர நாமாச்ச்சனை செய்தால் இப்பிறப்பும் ஒப்பில்லாதிருந்து அப்பிறப்பும் பரமபதமடையலாம். அன்றியும் அக்ஞான கேவலத்தினின்று நீங்கி விக்ஞான மேம்பாடடைந்து ஜனனமாண ஜலதிக்கரையேறி, பிரகாசம்பெற்ற சூரியன்போற்றலங்கி வாழலாம்—என்று சொல்லுவர் தருமராஜன் என்னைப் போற் பேறு எவர்பெற்றாரென்று எழுந்து நின்று, மகிழ்ந்து புகழ்ந்து பணிந்து, “சுவாமி! பூஜையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும், வணங்குவதற்கும், அன்னதானமாதிகள் கொடுப்பதற்கும், உபசாரத்திற்கும் உரிய பெரியவர்கள் யார்?” என்று வினவ, பிஷ்மர் இவை யெல்லாவற்றிற்கும் உரியவர்கள் வேத வேதியர்களேயென்று அவர்கள் நிலையைப் பேசுத்தொடங்கினார்—

பூதேவர் மகிமை கூறல்.

ஓ என் ஜேஷ்ட பௌத்திரனே ! வேதமும், யாகமும் ஒழுக்கமும், ஆசாரமும், மேம்பாடும், பொறுமையும், தவமும், ஜபமும், ஆச்சிரமதருமமும், அருளும், பிராமணமும், அவுபாசனமும், சந்தியாவந்தனமும், சுவாமி தரிசனமும், பிராமணருடைய சொத்தென்று சுருதி முறையிட்டு இருக்கின்றது. இவை யாவற்றையுடேத்தற்குத் தானமாதிகளை யேற்றற்கு மற்ற யாருக்கும் அதிகாரமில்லை. பிறப்பொழுக்கங்குன்றாப் பெரியவர்களாகிய அவர்கள் பிசு கிப்போவார்களாகிற் பூமிதேவி பொறுமையை வகிக்காள். தரும தேவதை தளர்ச்சி யடையும். இலட்சுமி விலகிப்போவாள். மூத்தவளுலாவித் திரிவாள். ஆகையாற் கிரமமுடைய ஞானவல்லவரான பிராமணர்களையே பூஜிக்கவேண்டும். நான்கு வேதமும் கன்றா யோதியுணர்ந்த ஓர் விருத்தப் பிராமணனுக்கு அன்னங் கொடுத்தால், அந்தப் பெரும்பயனைச் சொல்ல வல்லவரில்லை, ஒரு பிராமணனுக் கன்னமளித்த மகத்துவப் பலன் இப்படியானால், நூறு ஆயிரம், பதினாயிரம், லட்சம், இப்படியாகப் பிராமண போஜனஞ் சந்தர்ப்பனை பண்ணிய புண்ணியவான்களுக்கு என்ன பலன் பேசுவது ? எந்தக்காரியக் கிரியைகளையும் பிராமணரை முன்னிட்டுப் பூஜித்து நடத்தி முடிக்கவேண்டும். ஓ மானம், குலம், கல்வி, வண்மை, அறிவுடமை, தானம், தவம், உயர்ச்சி, தாளாண்மை, மேன்மை, இனியசொல், சத்தியம், தருமம் இவற்றுள் ஒன்றுக் கொன்று குறைவில்லாதோங்கிய உத்தமத் தருமனே ! வேதாகமங்கட் குரியவராகிய அந்தப் பிராமணர் மகத்துவத்தை வேதாவுஞ் சொல்ல வல்லவ னல்லவென்றால், என்போலிகளாற் சொல்லி முடிவதோ ?—என்று பெற்றவனிலும் பத்துப்பங்கு அதிகமாய் அன்புவைத்துப் புகன்ற பாட்டனாரைத் தருமராஜன் பணிந்து, “ஐயா மூதாதையே! இவ்வித மகிமை இந்தப் பிராமணருக்கு மாதிரம் வந்த வரலா ரென்ன ” என்று வந்தித்துக்கேட்கப் பிஷ்மர் விரைந்து புகலுகின்றார்.

பூதேவர் மகத்துவத்தைப் பற்றிக்கூறிய

அர்ஜுனன் கதை

அப்பா சத்திய சந்தனே! உன் தம்பியாகிய அர்ச்சுனனுக்குப் பவனென்கிற மகா பெரியவர் பிராமணர் மகத்துவத்தைப் பற்றிப் பகர்த்திருக்கின்றார். அஃதாவது—இவ்வீரே மூலகமுந் கிஷ்டியென்று பேர்பெற்ற விஜயனைச் சப்தமாப்பூட்டிய தேரேறிச் சொல்லுஞ் சூரியகிரணம் பரவிய ஏழுதீவுகளிலும் இவனுக் கிணையானவன் இல்லையென்று சொல்லிக்கொள்ள, அதனால் மகிழ்ந்திருந்த அர்ச்சுனனை எழுநூவுடைய அக்கினியிலிருந்து ஒரு பூதம் யுறப்பட்டு, அண்டகடாகங் குமுறவளர்ந்து ஆகாயத்திற் புகுந்து, ஓ! அர்ச்சுனா! நீ யுன்னுடைய புஜபலத்தை மதித்து யாரும், எதிரில்லையென்று இறுமாந்து, மமதை யடைந்து மகிழ்ந்திருக்கின்றனை. அது சரியல்ல! உன்னிலு முயர்ந்தவர்கள் வெகுபேருண்டு. அதிலும் பிராமணர் மெத்தவுஞ் சிறந்தவர்கள். உயர்ந்தவர்களைத் தாழ்ந்தவராக நிதானிப்பது உனக்குத் தகாது” என்று புன்னது, அவ்வார்த்தையை அர்ச்சுனன் கேட்டு, “ஆ! பூதமே என்னுடைய ஆக்கினைக்குள் ளடங்கி, என்னிடத்தி லிருந்து யூசித்து, எனது தயவுக்காக இதம் பேசிக்கொண்டிருக்கிற பஞ்சை வேதியர்களை எனக்கதிகமெனச் சொன்னாய். வண்டுமொய்க்கு மாலை யணிந்த வானவர் தானவர் யாவரும் புகழ்த்தக்கதாய், எண்டிசர் மூகமும் போர்புரிந்து ஜயஸ்தம்ப நாட்டி விருதுக்கொடி போட்ட என்னையோ ஏளிதமாய்ப் பேசினே? நீ முன்னஞ் சொன்னபடிக்கு இன்னொருகாற் சொல்லுவாயாகில், என்னுடைய பாணத்திற்கு உன்னை இரையாக்குகிறேன் பார்” என்று பல்லைக் கடித்து, வில்லைப் பிடித்து, புருவநெறித்துக் கண்களை யுருட்டி விழித்துக் கருவினன். அவனது உக்கிரத்தைப் பார்த்த விக்கிரமபூதம் திடுக்கிட்டுத் திகிலடைந்து, தெரியாமற் செப்பினோமென்று மறைந்து சொர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தது. அப்பால் விஜயனுனவன் தனது ஆக்ஞாச் சக்கரத்தை யெங்குஞ் செலுத்தி, பாரசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணு லெரிபடாத மன்மதன்போலும் மகா பராக்கிரமத் துடனே எதி ரொருவரு மில்லாம லிருந்தான்.

அப்போது இவன் பேசியவார்த்தைக் கிசையாத பவனென்கிற தேவர் அர்ச்சுனனுக்கு நேரில்வந்து; தன்னையினுரென்று தெரிவித்து “நீ உலகமெல்லாம் ஆண்டவருகிற படியினால் உன்னை நீதானே வியந்து புகழ்ந்து சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாய். பெரிய வர்களாகிய பிராமணரைப் புகழாமல் இழிவாகப் பேசினாய். அவர்களப்படி குறைந்து போவார்களாகில், தாய் தந்தைக்குப் பலமில்லாமல் அதனால் மெலிந்து பிறந்தபிள்ளை பலப்படுமா? வேதியருடைய மகிமையுற்தும் அறியாதவன்போற் பேசினே. மறையவர்களுடைய தவம் செபம் ஓமம் இவைமுதலிய மகிமையினுல்லவா இராஜர்கள் செங்கோல் செலுத்துவது? பிராமணன் செய்கிற கருமகிரியைகளினு லல்லவோ சகலகோடி பிராணிகளும் சுகமுடனே உஜ்ஜீவித்து வாழ்வது? அவர்களின் நான்கு வேத பாராயணத்திலல்லவா மாதாமாதம் வருஷம் பொழிவது? சகலமும் பிராமணரத்தினால் எக்ஞபலத்தினால் உலகநிலை பெற்றிருப்பது. அந்தணருக்கு அதிகமான பேர் அவனியிலில்லை. இப்படிக்கிருக்க நீ முதல்ஜாதியாகிய முனிவர்களை இகழ்ச்சி பண்ணாதே. தேவேந்திரனைப் போன்றவன் கௌதமரிஷியினுலேபட்ட பாடுங் கெட்டகேடு மறியாயா? அகஸ்திய மகாமுனிவர் அலையுள்ள சமுத்திரத்தை அகங்கையிலடக்கிப் பருகினார். பிருகு மகரிஷி சாபத்தினால் அக்கினிதேவன் பயந்து போயினான். ததீசி மகாரிஷியின் முதுகு எலும்பினால் வஜ்ராயுதன் மலைகளின் இறகை யறுத்தான். சன்னுமகாரிஷி கங்கையைக் காதின் வழியில் விடுத்தார். அங்கீரசவசு புத்திரான பிரகஸ்பதின்னுடைய ஸ்திரீயை வருணனெடுத்துப் போகவும், பிடிக்கப்பட்ட வருணலோகத்திற்குப் போய் மேற்குக் கடல் ஜலத்தைக் குடித்து வறட்டவும், அதைக் கண்டு வருணன் தேவ குருவின் மனைவின்புக் கொண்டுவந்து விடுத்து, அவரது பாதாக் கிராந்தனாய் அப்சாரக்ஷமை பெற்று அடி வணங்கிப் போனதை நீ கேட்டதில்லையா? ”

“ஒருக்கால் தேவேந்திரன் யாதமுகத்தில் மருத்து தேவதை களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடாமல் மறுக்க, அந்த மருத்து தேவதைகள் ஆலம் போன்ற கண்களையுடைய பெரும்பூதத்தை புண்டரிகத் தேவேந்திரன் பேரில் விடுத்தார்கள். அதைக்கண்ட இத்திரன்மென்கி ‘ஓ சுவாமிகளே! அபயம், அபயம், என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும். எனதபசாரத்தைப் பொறுக்கவேண்டும்.’ என்று சொல்லித் தொழுது அவிர்ப்பாகமளித்து, சவுனகமகாரிஷியை வணங்கி”

பிராணனைத் தப்பித்துக்கொண்டான். ஒருக்கால் தேவர்களியாவரும் ராட்சதருடன் சண்டையிட்டுத் தோற்று ஒடிப்போய் ஞான சொரூபியாகிய அகஸ்தியரைச் சரணமடைந்தார்கள். அவர் கிருபை கூர்ந்து அதுக்கிரகம்பண்ணை, அந்தப் பலத்தினால் மறுபடியும் ராட்சதரை வென்று வெற்றி பெற்றார்கள். ஒருக்கால் அந்த ராக்ஷஸர்களால் தேவர்களடிபட்டு ஓடுகிறபோது வசிஷ்ட முனிவர் கண்டு ராட்சசர்பேரி லெதிர்த்து, நேத்திராக்கினியா லெரித்துப் பொடிப்படுத்தி அண்டருக்கு வெற்றி கொடுத்தருளினார். ஒருக்கால் தேவர்களு மரக்கரு மிகுந்த போர்புரியுங்காலையில் உலகந்தமோறிய பல கலகங்கள் விளைந்தன. அக்காலத்திற் சந்திர சூரியர் கொண்டு போய் விட்டார்கள். பூமியெல்லாம் இருள் மூடிக்கொண்டது. அப்போது தேவர்கள் தவச்சிரேஷ்டராகிய அத்திரி மகாரிஷியி னிடத்திற்குப்போய் அடைக்கல மென்றார்கள். அவருக்குத் தயவு வந்து சூரிய சந்திரர்களுக்குத் தகுந்த பலமான உடல்கொடுத்து, யாவராலும் பயமில்லாதபடி வரங்கொடுத்து, ஆகாயத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு உலகத்தை வெளிச்சமாக்கி, ஒரு சொல்லினாலே ராட்சதரைப் பாழாக்கி அதம் பண்ணிவைத்தார். இவையெல்லாமலுங் கபிலமகரிஷி சகரவம்சத்தானைச் சாம்பராக்கினார். இப்படிக்கு வெகு கோடி வேதியர்களுண்டு. அவர்கள் புரிந்த ஒவ்வொரு சரித் திரமும் திவ்வியமாயிருக்கும். ஒ புரந்தான் மகனே! இப்பேர்ப்பட்ட மகனே இகழ்ச்சி செய்வது உனது புகழ்ச்சிக்குக் கேடேயாம்” என்று சொல்லினார். இவையனைத்துங் கேட்ட விஜயன் ஒன்றும் பேசா மற் செத்தவன்போ லிருந்தான். அதைக்கண்டபவராகிய தேவர் கோபித்து, “ஓ அர்ச்சுனா! உங்களுக்கிந்த நலமெல்லாம் வந்தவாறு அறியேனென் றெண்ணினையோ? பூர்வம் நீங்கள் தத்தாத்திரேயரது யாதத்தில் வீழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டபடியா லல்லவா உங்களுக்கு இத்தனை பெருமையும், அருமையும், மமதையும் வந்தன?” என்று அலட்டிப் பேசினார்.

அப்போது அர்ச்சுனனுக்குக் கொஞ்சம் புத்திவந்து, “திரிகால மூர் தெரிந்த தத்தாத்திரேயரை வழிபட்ட படியினால் நமக்கிந்த அரசாட்சியுங் கீர்த்தியும் வெற்றியும் வந்தனவென்று இந்த மகானு பாவர் சொல்லுவது, நிஜந்தான். நிஜந்தான். ஆனால் இனிமேற் பிராமணருக்கு நல்லவனாய் வழிபட்டு நடக்கவேண்டும். வேதியர் கிந்தை கூடாது” என்று சிந்தைகொண்டபோது அந்தப் பவரென்

னுந்தேவர், தனஞ்செயனை நோக்கி, “அப்பா! இன்று முதல் அந்தணரைப் பணிந்து அவருக்கடங்கித் துதித்துத் தொழுது வருவாயாகில், ஆயுசு விரத்தியும், ஐஸ்வரிய சித்தியும், சத்துரு ஜயமும், நல்ல புத்தியும் பெறுவை. அது தப்பினால் ஆயுள் குறைந்து அழிந்து போவாய்” என்று புகன்று போய்விட்டனர். ஆதலால் பூதேவராகிய பிராமணர் மகத்துவம் ஒருவரார் சொல்வதற்கெளிதல்ல—என்று பீஷ்மர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட அறக்குமாரன் அன்பு கூர்ந்து பாட்டன் பாதத்தில் நமஸ்காரம் பண்ணி “ஐயா! பிராமணருடைய சரித்திரங் கேட்கக் கேட்க விநோதமும், பெருமையும், புண்யமுமா யிருக்கின்றன. தேவரீர் இன்னு மெடுத்துச் சொல்லவேண்டுமே” என்று கேட்டார். அதற்கு பீஷ்மர் முாசுக் கொடிக் கத்பனைப் பார்த்து “அப்பா என்னருமைப் பேரனே! எனக்கு றினைப்பு தமொறி வருகிறது. ஆபாசமா யிருக்கிறது. ஆதலால் துளவம் புனைந்த முகுத்தனான ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் சொல்லுவார். அவராலே நீ யறிந்துகொள்” என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட குந்தி முதற் புத்திரன் பச்சை மேனியனாகிய பார்த்தாமனைத் தோத்திரம் பண்ணி, “ஐயா கிருஷ்ணமூர்த்தி! பிராமணருடைய விசேஷத்தைக் கேட்க விரும்பிய அடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமே” என்று சிந்தித்தார். அதற்குப் பூதகியை முலைப் பாலுடனையும், பிராணனுடனேயு முறிஞ்சி, அவள் வஞ்சகத்தை யொழித்தருளிய கிருஷ்ண பகவான் மகிழ்ந்து, வேதியுரின் மகத்துவம் விளம்பத் தொடங்கினார்.

பூதேவர் மகிமையைப் பற்றிக் கூறிய தூர்வாசர் கதை

ஐயர் தருமமூர்த்தி ஐசுவரியம், ஆண்மை, சுபுத்தி, கல்வி, புத்திரர், பெண்சாதி, மோட்சம், ஞானம், ஆயுள், திடம், ஆரோக்கியம் இவை வேண்டினபேர்கள் பிரமக்ஞானமுள்ள பிராமணரை வணங்கிப் பூசித்துத் தொழுவார்கள். தீவினை வசத்தால் மகா பாதகஞ் செய்யவேண்டு மென்று விரும்பினவர்கள் மறையவருக்குக் குறைவரும்படி புரிவார்கள். முன்னொரு நாள் தூர்வாசரானவர் என்னிடத்திற்கு வந்தார். நானவருக்கு வேண்டிய உபசாரம் பண்ணி வணங்கி “சுவாமி! தேவரீரேது இவ்வளவு தூரம் எழுந்தருளியது” என்று கேட்டேன். அதற்கவர் உம்முடைய வீட்டிற்கு சில நாளைக்கு இருக்கவேண்டி வந்தேனென்று சொன்னார். அவரிஷ்டப்படிக்கு நானும் ருக்மிணியு மனோவாக்குக் காயங்களொருமித்து அவருக்கு

வருத்தம் வரவொட்டாமற் பரிவாகப் பூஜை புரிந்து வந்தோம். இப்படிக்கிருக்க அவர் ஒரு வேளை கோபித்துக் கொள்ளுவார். சில வேளை சந்தோஷப்படுவார். ஒரு வேளை நல்ல வார்த்தைகள் பேசுவார். சில வேளை சிட்சிடப்பா யேசுவார். ஒரு வேளை அநேகம் பேரை யழைத்து வந்து சாப்பாடு வையென்பார். இன்னின்ன பதார்த்தஞ் செய்யென்பார். எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம் போ வென்பார். ஒரு நாளைக்கு வீட்டிலுள்ள போஜனமெல்லாவற்றையும் போடச்சொல்லித் தின்பார். இருக்கிற தண்ணீரெல்லாங் குடிப்பார். பஞ்சீணையில் மெத்தெனப் படுத்துப் பகலில் நித்திரை பண்ணுவார். எழுந்து எங்கேயோ போய்விடுவார். அகாலத்தில் வருவார். இல்லாததைக் கேட்பார். ஒரு வேளை ஆமென்பார். ஒரு வேளை அல்லவென்பார். இன்னும் பண்ணாத கோலமெல்லாம் பண்ணுவார். அத்தனைக்கும் யாங்கள் மனஞ் சலியாமல் ஆதரவும் அன்புங் குறையாமல், அவரெந்தவழி போனாலும் அந்த வழியில் நின்று ஒரு நாளைப்போற் பலநாளு முபசரித்து வந்தோம்.

இப்படிக்கிருக்க ஒரு நாள் எனக்குப் பால் ரச அன்னத்தின் பேரி லிச்சையா யிருக்கிறதென்றார். அப்படியே பால்ரச அன்னம் பண்ணி வைத்தேன். அவர் ஒருபாக முட்கொண்டு, மற்றதைத் தன் தேகத்திற் பூசங்களென்றார். அப்படியே பூசினோம். பின்பு ஆண், பெண்ணென் றில்லாமல் மூலஸ்தானத்திற்கும் பூசச் சொல்லி, அக் கோலத்தோடும் உன்மத்தன்போல் வீதியிற் புறப்பட்டார். நாங்களுங் கூடவே சென்றோம். என்னைப் பார்த்து ஒரு திவ்விய விமானங் கொண்டு வரச் சொன்னார். அப்படியே அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்தேன். அவ்விமானத்தின்பேரில் தாமேறிக்கொண்டு என்னையும் உருக்மிணியையும் இழுக்கச் சொன்னார். அவ்வாறே இழுத்தோம். மேடு, பள்ளம், காடு, கரம்பு, தோப்பு, சோலை, மூலைமுடக்கு, சந்து, பொந்து, வீதி, ஆற்றங்கரை, குளத்தின்கரை இந்த மார்க்கங் களிற் போகச்சொன்னார். நாங்களவர் மனதின்படிக் கெல்லாம் வலித்துக் கைகனத்து மெய்சலித்து அலுத்துப் போனோம். அப்போது வெளியிற் புறப்படாமல் வீட்டிலிருக்கிற பெண் பிள்ளை மெத்தக் களைத்து இளைத்து விழுந்து விட்டாள். அதைப் பார்த்த தூர்வாசர் கீழே யிறங்கி வந்து சாம்பசிவன்போல் தமது மேனியில் அணிந்திருந்த விபூதியை வழித்துப் போட்டார். அதுபட்டவுடனே ருக்மிணி யெழுந்து தொழுதாள். பின்னையும்

தேரிழுக்கச் சொல்லி முடுக்கினார். அதை யந்த ஊராரெல்லாருங் கண்டு எங்களுக்காகப் பரிவு கொண்டு, பெரியவர்பேரிற் சண்டைக்கு வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடனே இவர் பின்னுமுடுக்கி, ஜஸ்தி என்று குதித்தார். அப்பால் அவர்களி யாவரு முனைந்தார்கள். அக் கால் யாங்களவர்களைக் கையமர்த்தி, ஒன்றும் பேசாதீர்களென்று புகன்று, அன்பு மாறாமல் வியர்வை எடுக்கும்படிக்குப் பாடுபட்டு அரண்மனைக்கு வந்தோம். உடனே யவ்விமல பரதாப முனிவர் தேர்விட் டிழிந்து சிங்காசனத்திலேறினார். நாங்களிருவரும் பணிந் தெழுந்து, கட்டளை யென்ன கருணைக் கடலே யென்றோம். அப் போது மகரிஷி சந்தோஷப் பட்டு இத்தனை நாளும் பண்ணிய இடர் கட்டுகெல்லா மிடங் கொடுத்துக் கொண்டு எனக்கு மனநோதல், வர வொட்டாமல் உபசரித்து வந்தீர்களன்றோ? இப்படி புருஷன் மண் மும் பெண்சாதி மனமும் ஒருமைப் படுவது அருமை யென்று ருக் மிணியைப் பார்த்து, “ஓ கற்புக்காசீ! கடல் சூழ்ந்த காசினி யெல்லாம் உனக்குள்ளாய்ப் பேர்க்கடவது. உனக்கு மாறுபட்டவர் கள் உன்னால் நசிக்கத்தக்கது. எல்லாம் உனக்குத் தாழ்ந்தவஸ்துவே யல்லது மேற்பட்டதில்லை. இன்னுஞ் சிலநாள் இகத்தி விருந்து அப் பாற் பார்தாமனுடைய பதவி சேர்வாய்” என்று சொல்லிக் கண் ணனைப் பார்த்து, “ஓ கிருஷ்ண! ருக்மிணியு நீயும் பாயசம் பூசிய போது மேனியெல்லாம் தடவினீர்கள். உள்ளங்காலிற் பூசவில்லை. அதனால் உனக்கு உயிர்ஸ்தானம் உள்ளங்கால்தான். அது வினைக் கீடாய் வந்து முடியும். மற்ற எந்த அஸ்திரம் உன்பேரில் புட்டா லும் அதனா லுனக்கொரு உபத்திரவ யிராது. செல்வங் குறையாது. எப்போதும் பிராமணர்பேரில் விசுவாசம் வைக்கவேண்டும்” என்று வற்புறுத்திச் சொல்லி, திதியார்த்த பிண்ட பலனும் உனக்குண்டா மென்றும் உன்னிடத்திற் பிரியமுள்ள இந்த ருக்மிணிதேவி என் றைக்கும் உன்னை விட்டு நீங்காளென்றும் நீ யிவனை விட்டு நீங்கா யென்றும், அனைக வரங் கொடுத்து ஆசீர்வதித்து, உடனே மறைந்து போயினார். அன்று முதல் அந்த மகாநுபாவரை நினைத்து அவர் பிரதாபத்தை வாழ்த்தி, நானும் ருக்மிணியும் வீட்டிலிருந் தோம். நாளுக்கு நாள் இந்திரச் செல்வம் எங்கள் வீட்டில் நிறைந்து மிகுந்த சிறப்படைந் திருந்து, அற்புதமான ஆபரணம் இரத்தினம் நிதிப்பொக்கிலும் பீதாம்பரம் பட்டு பட்டாவளி இவை களை யெல்லாங் கண்டு பூரித்துச் சந்தோஷங்கொண்டு சம்பிரமாயி னோம். ஓ தருமரே அந்தணருக் குபசாரம்பண்ணி அவர்களிஷ்டப்

படி நடந்தால், பைத்துளவோன் பதம்பெறுவது மன்றி அஷ்ட ஐச்வரியங்களு முண்டாம். ஆயுள்விர்த்தியுமாகும். ஆதலால், கிறை மொழி மாந்தராகிய வேதியர் மகிமை நானறிந்தபடி நீறறியச் சொன்னேன்” என்று நிகழ்த்தினார். இவையனைத்துங்கேட்ட சந்திர குலத் தோன்றல் தம்மை மறந்து சிறந்து களாப்பழம் போன்ற திருமேனி படைத்த கண்ணனைப் பார்த்து, “ஓ மேகவண்ணனே! ரிஷிச்வரர் சந்தோஷப் படும்படியான தூர்வாசர் கயிலாசபதியின் சொருபமென்று சொல்லுகிறார்களே. அஃதெப்படி? பிறப்பிலி யாயும் சந்திரஜடாமண்டல தாரியாயும் மோட்ச நாயகனாயும் முக்கட் பெருமானாய் மிருக்கின்ற அச் சிவபெருமானுடைய அற்புதத்தையும் தூர்வாசருடைய உற்பத்தியையும் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார். அதற்குக் கேசவன் மகிழ்ந்து பூரித்துக் சொல்லுகின்றார்.

சிவபிரான். சிறப்பும் தூர்வாசர் பிறப்பும் கூறுதல்

ஓ சிலைமதனை நிகர்த்த தருமராஜனே! சிவபெருமானுடைய பெருமைப் பிரதாபத்தை யெடுத்துச் செப்ப வல்லவரார்? அதைத் தெரிந்துகொள்ளும் புத்திமான் க ளெவர்கள்? யாவருமக்குச் சொல்பவர்கள்? யானும் பிரமாவும் அவருடைய பிரபாவமறிய மாட்டோ மென்றால், எம்மைவிடத் தெரிந்தவ ரெவரிருக் கின்றார் கள்? ஆகிலும், (அவனருளாலே அவன்றான் வணங்கி) என்னும் அருள்வாசகப்படி அவரது கடாட்சம் பெற்று அன்புக் கருகனானே னாகையால் அவரைப்பூசித்த பலத்தினாலே தைரியமாய்த் தெரிந்த மட்டுந் சொல்லுகிறேன். நீர் அவருடைய சித்விலாசத்தைக் கள்ளமில்லாத உமதுள்ளத்திற் கொள்ளும்” என்று விள்ளுகின்றார். “ஓ வள்ளலே! உருத்திர ஜபம் ஒரு நூறு அன்புட னேதினவ னெவனோ, அவன் இம்மையிற் காணப்படாத சாலோக சாமீப சாரூபமென்னும் பதவி மூன்றுங் கடந்து நான்காவதாகிய சாயுஜ்ய மும் பெறுவான். மகாதேவனென்று வசனித்தவர்களுக்கு மிஞ்சின பெரியோர்களில்லை. அவரைத் தாமசகுணனென்று தெரியாதவர்கள் சாற்றுவார்கள். அவர் கர்மிகளுக்குத் தாமசகுணத்தர். தர்மிகளுக் குச் சாத்விககுணத்தர். அவர்குண மிறந்தவர், ரூப மில்லாதவர். அநுக்கிரக நிமித்தம் மானிடச் சட்டை சாற்றித் தோற்றுவார். யத்பதியானவர். மேருவும் அணுவுமாக விளங்குவார். பஞ்சபூத் சுகிதமர் யுலாவுவார். முழுதுமுணர்ந்த பற்றற்றாரிதயத்திற் பதிவா

யிருப்பார். அவர் பிரணவாக்ஷரப் பொருளானவர்; ஏழைபங்காள மூர்த்தி; தக்கனெஞ்ஞ பங்கர்; அவ்வெஞ்ஞத்திற் சிதைந்தவர்களை யெல்லாம் பிழைப்பித்த துங்கர்; திரிபுர ஹரணஞ் செய்தவர். அந்தக் காலத்தில் நகைத்தபோது அந்நகையினின்றும் ஒரு குழவிக்கிளைக்க அதனைக் கண்ட தேவர்கள் சதாசிவத்தை வணங்கி, இக்குழவியை யெங்கட்களித்தருள்கவென்று கேட்டனர். அதற்குக் காளகந்தரர் கடாட்சித்து, இவனுடைய பெயர் தூர்வாசனென்று சொல்லி, அக் குழந்தையை லோக்கி, அதுகுடியாதேவி பொருட்டு நீ குழந்தைப்பரு வமா யிருந்து வளர்கவென்று கொடுத்தருளினார். அதுமுதலவர் சிவ மெனும் பொருளாய் நின்று வளர்ந்து ஜகமெலாந் திரியும் ஜிதேந் திரிய மூர்த்தியாயினார்.

ஆதலால் சிவமாகிய அப் பொருளே மெய்ப்பொருளாய் என் கிரகத்தில் வந்து எழில்பெற்றிருந்தது. ஒப்பற்றவனே, தூர்வாசர் திரிபுர தகனனுடைய சிரிப்பின் கிளைப்பென் றுணர்வீர். இப்படி தூர்வாசரைத் தந்தருளிய தூர்மணியும் எனதுகை மாமணியுமாகிய மஹாதேவ மூர்த்தியானவர் இவ்வெட்டுத்திக்கு மாகி, நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் சூரியன் சந்திரன் ஆன்மா என்னும் அஷ்டமூர்த்தியாகி, பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் மகாதேவன் என்னு நான்குருவாகி சிவம் சத்தி விந்து நாதம் என்னு நான் கருவாகி, இவற்றினிடையே சிருஷ்டி திதி சங்காரம் திரௌபவம் அதுக்கிரகம் என்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களை அருவாருவமர் யிருந்து நடாத்துஞ் சதாசிவமூர்த்தியா யிருப்பவர். அவருக் கனைக் திருநாமங்களுண்டு. அவைகளிலொரு நாமத்தையேனும் உறுதியாய் வழித்துவாராகில், அயனெழுத்தையு மந்தகனெழுத்தையும் அகற்றி வாழ்வார்கள். இன்னும்ச் சிவபிரானுடைய லீலாவிபூதியைச் சொல்வது என் தரமல்ல—என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணனுரைக்க, குன்றுபோ லுயர்ந்த தோளான் குறைதீர்த்தே னென்று உருத்திர மந்திரத்தி னால் மகாதேவனைத் தோத்திரம்பண்ணி, இருகரத்தையுஞ் சிரத்தி லேற்றி நெஸ்கரித்து மீட்டுந் தமது பிதாமகரைப் பணிந்து “சுவாமி நல்வழி நூலைக்கேட்டுச் சிந்தித்து அவ்வழியி னில்லாமல் அதற்கு மாறுபடப்பேசிச் சாஸ்திரங்களை நிந்தித்துத் தம் மனதுபோன்படி திரிந்து கடவுளிரண்டுவகைத்தென்று நினைத்துக் கலகம் விளைத்துப் பகைத்து எக்காலத்தும் ஒருவரோடொருவர் கர்வங்கொண்டு பேசுகிறார்களே அது எதனால்? சாஸ்திரங்களைப் பார்த்

திருந்தும், கோத்திர சூத்திரங்களை மறந்து நிந்திப்பானேன்றி இதனை யெனக்குச் சொல்லியருள வேண்டும்” என்ன பிஷ்மர் விளம்புகின்றார்—

மாந்தர்க்கு முக்குணப்பேற்றின் முறைமை கூறுதல்

அப்பா புண்ணியவானே இராசதம் தாமதம் என்னுமிக் குணங்களை யுடையார் சாத்திர விரோதிபர்; சமயப் பகைவர்; விந்து திக்கும்போதே நொந்து இக்குணங்களாகிய தந்தைக்கு வந்தவர். சாத்விககுண முடையவர்கள் புராணசார சாஸ்திரங்களை நம்பிச் சிரவணமனை விதித்தியாசனஞ் செய்வார்கள் அவர்களுக்குப் பேதற் தோற்றாது. கடவுளை அபேதமா யபேட்சித்து அதுக்கிரகம் பெறுவார்கள். இந்தவஸ்து பேதமற்றவர்கட்கு மரண வேதனைவராது. மோட்சக் காட்சியிலே தாழ்ச்சியிராது. வா தாடிக்கெடுகிறவர்கள், மம காரத்தாற் பூலோகத்தாருக்கு மெய்க்கும்படி புகழுக்கும் பொருளுக்கும் பாடுபட்டுப் பிறவிக்கிடத்தேடி, பழியும் பாவமும் பூண்டு புலன் பொறி குன்றி, பிறரால் நகைக்கப்படுவார்கள். பொருளையுடையவர்கள் பிறருக்குத் தெரியாமல் அப்பொருளை எப்படி காப்பார்களோ அப்படிக்கு அருளுடையவர்கள் மௌனத்திலிருந்து ஆராய்ந்துதேறி அவ்வருளின் மாற்றத்தை வாய்விட்டுரையாமல், மாறாத மோட்சத் தைத் தாழ்ச்சியில்லாமல் பெறுவார்கள். அவர்களுடைய வசனத்தினால் இவன் லோகமெச்சப் பேசுகிறவன் இவன் உண்மையானவனென்று அறிந்துகொள்ளலாம்—என்று பிஷ்மர் குறிக்க, தரும ராஜன் சந்தோஷித்து, “ஐயா! தாம் செலவுகொடுத்த குணங்களில் தெரிந்த சாத்விகமென்றுத் தெரியாத சாத்விகமென்றுச் செப்புகின்றார்களே அஃதென்னவென, அதற்குப் பிஷ்மர் விளம்புகின்றார்.

கர்மசாது தர்மசாதுக்களி னியல்பு கூறுதல்

அப்பனே! கர்மசாது தர்மசாது என்று இருவருண்டு. தர்ம சாதுவாகிறவனாரென்றால் கோபம் மனஸ்தாபம் பாபம் லோப மிவையில்லாமல் ஒரு ஜோலிக்கும் போகாமல் சாஸ்திரங்களும் அதனது கருத்து மறியாமல் ஒருவர் சொன்னாலுத் தெரியாமற் சுமமா விருப்பவன். இவன் பூர்வமு மனிதஜன்மம்; இப்பவு மனிதஜன்மம். தர்மசாதுவாகிறவனாரென்றால், பூர்வத் தேவனுயிருந்து, சில காரியத்தாற் கர்மபூமியில் மனிதகணமாய்ப் பிறந்திருப்பவன். இவன் அகோரத்திரியும் பகலுஞ் சாஸ்திர புராணங்கள் பார்த்து, அவற்

றின் பொருளுணர்ந்து, அப்பொருளின் வழிநின்று, பிரபஞ்ச மிப்படி யென்று ஆராய்ந்து, பொய் யென்பதெல்லாந் தள்ளி, மெய் யென் பதைக் கைக்கொண்டு, ஞானபாதத்தை நாடி, மற்றொரு நிமித்த மில்லை யென்று ஜபதபங்கள் சிந்தித்து யாதிலு பேதாபேத மில்லா மல் ஈசுவரத் தியானமா யிருப்பன். ஆதலாற் சாத்விகஞானம் பொருந்தினவர்கள் யாரோ அவர்கள் தேவயோனியினின்றுஞ் சிறிது தவக்குறையால் மனுஷ்யோனியில் வந்தவர்களென் றறிக—என்று சொல்லக்கேட்ட தருமராஜன் பாட்டனைப் பணிந்தெழுந்து, “ஐயா! மனத்திலுதித்த ஐயமெல்லாந் தீர்த்தேன். தேவரீர் கிருபையினுற் சகல சங்கையுந் தேர்த்தேன். இனிக்கேட்கவேண்வெ தொன்றுமில்லை யென்று தோன்றுகிறது. வேறேயுண்டானால் எளியேன்மீது அன்பு பாராட்டி அதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்” என்று உபசரித்து வந்தனம் புரிந்து, சிந்தை களிகூர்ந்து, தேகம் பூரித்து, அவருடைய திருவடியைத் தமது திருமுடிமேல்வைத்து, கண்களிலொத்தி முத்தமிட்டுக் கொண்டார். தம்பிமார்களும் அப்படியே வணங்கி இணங்கினார்கள்.

பீஷ்மர் கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தி லநுக்கைபெறல்

கேட்டரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே இப்பால் பீஷ்மாசாரி யர் பௌத்திர ரைவரையும் ஆசீர்வதித்து, திருதராஷ்டிரன் விது ரன் கார்தாரி குந்திமா தேவி இவர் முதலான பந்துஜனங்களைப் பரி வோடும் பார்த்து, கிருபாசாரி உயுச்சன் சஞ்சயர் இவர் முதலான பரிஜனங்களைப் பக்குவப்பட கோக்கி, மற்ற வேதவேதியர் முனிசுவரர், ரிஷீஸ்வரர், தவசிகள், முதலானவர்களை இருகை கூப்பி யிறைஞ்சி, பார்தாமனைச் சிரத்தாழ்த்தி வணங்கி அவர் திரு வடித் தாமரையை அகத்துளமைத்து உள்ளன்பினாலே தொழுது, வெளிப்படையாகப் புகழ்ந்து “ஓ கருணைக்கடலாகிய கண்ணனே! ஓ சர்வலோக சரண்யா! தேவரீர் பூமிதேவினுடைய பாரந்தீர்த்துப் பொறையாற்றி ரட்சிக்கவேண்டிப் பூமியிற் கிருஷ்ணாவதாரம் பொருந்தினீர். உம்முடைய விலாசம் ஒருவராலுங் காணப்படாதது. ஒருவருக்குந் தோணப்படாதது. அது மகாமாயா வினோதவிலாசம். அடியேன் ஒருகாரணர்த்தமாகப் பிறந்து கலாமதி குலத்திற் சிறந்து இருந்தேன். இப்படிக்கிருந்ததில் ஏதாகிலுங் கருத்தறியாத பெருத்த பிழை புண்ணியக்குறைவு தீவினை நிறைவு இவற்றைப் பண்ணியிருப் பேனாகில் அவைகளை யெல்லாந் தேவரீர் க்ஷமித்துத் தண்டித்து

நல்லகதி யடையும்படிக்குச் செலவுகொடுமையா திருநாரணனே என்னை ரக்ஷியும். என்னை ரக்ஷியும்” என்று உள்ளும் புறம்பும் ஒருமையாய்ருகிக் கேட்டார். அதற்கு அனந்த கல்யாணகுணன் கிருபை கூர்ந்து, “இனிமேலும் எப்பேர்ப்பட்ட காரியங்களினாலும் உமக்குப் பிறவியில்லை. உமது பதமாகிய எட்டாம் வசவினியற்கையைப் பெறுவீர். யாதொன்றுங் குறைவில்லை. சுகமாய்ப் போய்ச்சேரும்” — என்று சொல்லிய கர்த்தாவின் திருவாய் மொழி கேட்டுப் பீஷ்மர் ஆனந்தப்படும்போது, ரிஷீச்வரர் முதலாயினோர் சதாஸ்து என்று கட்டல்போ விரைந்து ஆசீர்வதித்தார்கள்.

பீஷ்மர் திரிதராஷ்டிராணதியருக் கறிவுறுத்தி

விடை கொள்ளுதல்

உடனே பீஷ்மர் எட்டவிருந்த திரிதராஷ்டிரனைக் கிட்ட அழைத்து “அப்பா மைந்தனே! உன் பிள்ளையாகிய பாண்டவர் உன்னை அன்புடனும் பிரியத்துடனும் பாதுகாப்பார். சவுக்கியமாயிருந்து சம்பத்தைப் பெறக்கடவை” என்றன்போ டருள் வாழிசாற்றி, விதுரன் சஞ்சயன் உயிச்சன் கிருபாசாரி முதலிய பேர்களுக்கு நல்ல வார்த்தைகள் வழங்கி மிகுந்திருப்பவரீங்கள்தானென்று புகழ்ந்து குந்தி முதலாகிய ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் இதமான வார்த்தைகள் சொல்லித் தருமராஜனைப் பரிவோடும் பார்த்து, “அப்பா தருமமூர்த்தி! நானிதுகாறும் பூமியிலுள்ள அரசர்களை யெல்லாம் வென்று நவநிதிகளையுஞ் சம்பாதித்துத் தானுதிட்குச் செலவிட்டதுபோக என் பொக்கிஷத்தில் மிகுதியாயிருப்பதை நீ கைக்கொண்டு, கலைஞானங்கற்ற அந்தணர் வித்வான்கள் பந்துக்கள் இவர்களுக் களித்துப் புகழ்ப்பரிமாளிக்கப் பொற்குன்று போல் வாழ்ந்து அரசர்களை வருத்தாமல் குடிகளை நெருக்காமல், படைகளை உறுக்காமல் பந்து ஜனங்களை ஒறுக்காமல் தில தர்ப்பணக் கடன்களை வெறுக்காமல் செய்யுங் கருமங்களைச் சுருக்காமல் இல்லாத காரியங்களைப் பெருக்காமல் தேவஸ்தான தருமங்களைக் குறுக்காமல் தம்பிமார்களை மறுக்காமல் தையலரை முறுக்காமல் பெருக்கமாகத் துரைத்தனம் புரிக. இந்தப் புருஷோத்தமனையும் பூதேவர்களையுங் கைவிடாது காத்துப் போற்றிவருக.” என்று அதுக்கிரகமபண்ணி ஆசீர்வதித்து, சமஸ்தமானவர்களையுஞ் சமஷ்டிப்பார்வையாகப் பார்த்து, நான் விண்ணுடேறுவதற்குச் செலவு

கொடுங்க ளென்று அர்ஜுனனார் பணியும் பதாம்புயன் கேட்டனர். அக்காலியாவருங் கைகூப்பி, “சுவாமி! தேவரீர் சித்தப்படியே செலவு செலவு!” என்று விரைந்து இரைந்து பரிந்தார்கள்.

பீஷ்மர் தமது பிரபாசன வசுபத மடைதல்

அந்த வேளையில் வசிஷ்டரிட்ட சாபம் மலேபோல் வந்து எதிர் நின்று, “ஐயா பீஷ்மரே! நான் போகிறேன்” என்று செலவு பெற்றுக்கொண்டு வணங்கிச் சென்றது. அப்பால் பீஷ்மானவர் பிரபாசன வசுதேகத்துடன் மும்மூர்த்திகளையும் கும்பிட்டுத் தோத்திரம்பண்ணி மூவர் காமங்களையும் ஸ்மரித்துத் தியாலித்து, ரேசக பூரகநாடியைச் சுழிமுனையி லிருத்தி வாயுவைப் பந்தித்து ஆகாயத்தி லெழுப்பிச் சிதம்பரத்தி னின்ற திருடனங் கண்டு தோஜோமய ஜோதியாயெழுந்து அந்தரம் புகுந்து யாவருங்கண்டு மகிழ்ந்து புகழ்ந்துகொண்டிருக்கப் பொருந்தி மறைந்தனர். உடனே தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்து தேவதூதுபி முதலியன முழக் கினார்கள். தேவேந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலரும் வசுக்களுங் கணங்களும் எதிர்கொண்டு கண்டு உபசரிக்கும்படியாகப் பழைய பிரபாசன வசுபதத்திற் புகுவதாயினர். அதுவரையிலும் இந்திரன் முதலாகிய சகலரு மவருடன் பந்துக்கட்டாகப் போய் அப்பதவியில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். சகலாத்மகோடிகளுஞ் சந்திராஷப் பட்டன. பூமிதேவி பொங்கி விளையாடினாள். தருமதேவதை தனக்குத்தானே களித்தது. எல்லோரு மின்பமுற்றார்கள். இவ் விடத்தில் இறந்துபோன பாட்டனருடைய ஸ்தூலதேகத்தின் பேரிற் பாண்டவர்கள் விழுந்து அடித்து மோதிக்கொண்டு, முறையோ முறையோவென்றழுது முடியாத துயரத்துடன் உடல் மறந்து சோபித்து மலையருவிகள்போற் கண்களில் நீர் வழிந்தோட விம்மிவிம்மி வெதும்பி வெதும்பித் திணறிக் கத்தினார்கள். ஸ்திரீ ஜனங்களின் பிரதாபஞ் செப்பி முடையாது. ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியுந் தேம்பித் தேம்பி அவருடைய கீர்த்திக ளனைத்துஞ் சிந்தித்து அழுதார்.

திரிதராஷ்டிரனுந் தருமராஜனும் பீஷ்மருக்கு

ஈமவிதிக்கடனாதிகள் நிறைவேற்றுதல்

இப்பால் ஒருவருக் கொருவர் பற்பல வாக்கியங்களைச் சொல்லி ஒருவாறு தேறித் துக்கமாறி இனிச் செய்யவேண்டிய பிரேதவிதிக்

கருமங்களைப் பாராட்டுவ தானார்கள். அக்காலையிற் சிற்பர சோரூப ராகிய மகாரிஷிகள் ஓமம் வளர்த்து அக்கினி விர்த்திபண்ணினார்கள். இராஜாக்கள் முதலியபேர்கள் சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டை தேவதாரிக்கட்டை முதலிய வெல்லாஞ் சேகரித்துக் காஷ்டமடுக்கினார்கள். கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களியாவும் கொணர்ந்து கலசபூஜை புரிந்து தேன்பால் இளநீர் இன்னுமுள்ள திருமஞ்சன திரவியங்களெல்லாஞ் சேர்த்து ஸ்நானமாட்டிச் சுகந்த மிகுந்த தகுந்த பரிமள மாலைகளைப் புனைந்து துல்லிபமான வெண்பட்டுகள் தரித்துச் சந்தன குங்கும புனுகு ஜவ்வாது பனி நீர் முதலாகிய வாசங்கள் திரிந்து திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுத் தரும ராஜனுத் திருவடையைப் பிடித்தும், நகுல சகாதேவர்கள் திருமுடியைச் சுமத்தும் பீமார்ச்சுனர் மத்தியத்திற் றாங்கியு மெடுத்துவந்து பொன்னணிப்பணி பூஷணங்கள் நிரம்பிய புட்பக விமானத்திலேற்றி, திரிகாலந்தெரிந்த தேவரிஷிகள் முதலியபேருஞ் சுலோக மந்திரஞ் சொல்லிச்சூழ்ந்துவர, பிராமணர் சாமவேதங்கள் சாற்றிவர, பீமராஜனும் அர்ச்சுனராஜனும் இருபக்கத்திலும் வெண்சாமரம் வீசிவர, குந்திமாதேவி முதலாகிய ஸ்திரீ ஜனங்களியாவரும் ஆலவட்டம், தாலவட்டம், மகாதோரணம், பூரணகலசம் புஷ்பம், பொன்னகூதை, வெள்ளியகூதை, சமிதை, நெய், பொரி, தண்டிலம், பொற்பூ, வெள்ளிப்பூ, இவைக ளிறைத்து நிறைந்துவர, நகுலசகாதேவர் முதலிய பேரப்பிள்ளைகள் நெய்த்தீவர்த்தி ஏந்திவர ஞானவானாகிய விதுரன் வெண் முத்துக்குடை பிடித்துவர சஞ்சயன் உயிச்சன் மஞ்சட் பாவாடை விரித்துவர கிருபாச்சாரியர் அட்சதைபூம் புஷ்பமுயிறைத்துவர யானை சேனை முதலிய ஆடம்பரத்துடன் சகலபேரி வாத்துங்களுத் தழங்கச் சம்பிரமமாய்க் கொண்டுபோய் ஈமஞ்சேர்த்துக் காஷ்டத்திலேற்றினார்கள். உடனே தேவப் பிராமணர்களெல்லாருங்கூடித் திரிதராஷ்டிர மகாராஜனால் ஓமம் மூட்டுவித்து, அந்த அக்கினி பகவானுக்கு பீஷ்மர் திருமேனியை உணவாக்குவித்து, கொள்ளி, குடம் முதலிய கிரியைகள் யாவு முடிப்பித்து ஆடை யாபரணதிகளும் அளவற்ற கோதான பூதான முதலிய சோடச மகாதானங்களுஞ் செய்வித்தார்கள். ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசரும் பதினெண்பாஷை மன்னருங் கவிந்து பற்பல வரிசைகள் புரிந்து பந்துஜன சமேதராய்ப் பொருந்தி யிருந்தார்கள். அன்று முதற் பன்னிரண்டு நாளுங் கங்கைக்கரையி லிருந்து, நித்திய கரும

விதியும் புரிந்து உத்தராகிரியைப் பிண்டம் தர்ப்பணம் இவைமுதலிய வுங் குறைவற நிறைவேற்றி அநேக மகாரிஷிகளும் பிராமணரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுஞ் சூழ்ந்திருக்க மத்தியில் தம்பியரோடு தருமராஜனிருந்தார். திரிதராஷ்டிரனும் அந்தப்புர ஸ்திரீகளும் ஏனைய சகல ஜனங்களும் ஆங்காங்கு அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கங்காதேவி தன் புத்திரனுக்குப் பரிந்து வந்து புலம்ப, கிருஷ்ணமூர்த்தி தேற்றுதல்

அந்த வேளையிற் கங்காதேவியானவள் தன் பிள்ளையாகிய பீஷ்மரிறந்துபோன சேதியமித்து பிரகாசம் பெற்ற சகலா பரண பூரண பூஜித ஸ்திரீரூபமாய் வந்து நீலோற்பலம் போன்ற கண்களிலிருந்து தாரைதீரையாய் நீர்சொரித்து துக்கம் பெருகச் சோபித்து “குழந்தாய், குழந்தாய்” என்றுருகிக் கரை கின்றாள். அப்போது யாவருங் கங்காதேவி யென்றறிந்து பணிந்து கசிந்தார்கள். அக்காலத்தவம்மன் அருந்துயராற்றாளாகி “ஓ பேரறி வாளனே! ஓ என் கருப்பத்தி லூறிப் பிறந்த பாலனே! ஓ இங்கித குணனே! ஓ தருமத்தவருத ஈத்தியனே! ஓ நித்தியவிரதனே ஓ யாவருக்குக் குல்லவனே ஓ தென்புலத்தார்கடன் தீர்க்குந் திண்ணி யனே! ஓ குற்றமற்றவனே! ஓ தேவர்களறியாத ரகசியமெல்லாந் தெளிந்து தேர்ந்தவனே! ஓ நின்மலானந்தனே! உன்னுடையவிதி இப்படியா முடிந்தது! சிகண்டியென்னும் அம்மையோ உன்னைச் செயித்தது? ஆகிலுஞ் சிகண்டியா லிறந்தாயென்பது எனக்கு ஐயத்தைத் தந்தது. வஜ்ராயுத முருகாத உன்மேனியில் ஒரு பஞ்சையினுடைய பாணம் எப்படி பாய்ந்தது? அடா மகனே! அடா மகனே! என்று வாய்விட்டலறினாள். அப்போது தருமராஜ னானவர் கிருஷ்ணமூர்த்தியை நோக்கக் கிருஷ்ண பகவான் பார்த்து, “ஓ கங்கையே சிகண்டியுடனே அநேக தேவர்களுங் கூடிக் கடும்போரிட்டாலும் ஜயிக்கக் கூடாத உம்முடைய பிள்ளை வசிஷ்டருடைய சாபத்தினால்வந் தவதரித்து ஆயுள் முடிந்து, தனக் குத்தானே உத்தராயன புண்ணிய காலத்தேடி உயிரை யொழித்துக் கொள்ளச் சக்தி யிருந்தபோது ஒருவனா லிறந்தா ரென்பது உடற் பாசமே யன்றிவேறன்று. அவர் மறுபடியும் பழையவகபதம்போய்ச் சேர்ந்தார். தந்தையான சந்தனு மகாராஜனால், எமவாதையில்லாதி ருக்க வரம்பெற்றிருந்தார். தாமே வேண்டுமென்று தனுவை யொழித்

தாரே யல்லது மற்றொருவராலு மில்லை. உமது வயிற்றிற் பிறந்த பலன் அபல மாகாமல் விமலமான பதவி யேறினார். இப்பேர்ப்பட்ட ஜீவன்முத்தனை எவர் கொல்லுவார்கள் ! இதைக்குறித்து நீர் துயரப் பட வேண்டாமென்று புருஷோத்தமன் புகன்றார். அவ்வார்த்தை கேட்டமாத் திரத்திற் கங்காதேவி மனந்தேறி, தருமன் முதலிய யாவரையும் ஆசீர்வதித்து மறைத்து போயினான். இப்பாற் பூமிதேவியின் துக்கக் தீர ராஜ்ய பரிபாலனம் புரியுந் தருமராஜன் பாட்டனைக் குறித்துப் பரதவித்து, பெரியோர்களுடன் வசனிக்கிற சம்பாஷணையினால் மீட்டுமனந்தேறிப் பிரயாணமாகி, அநேகங்கோடி பிராமணர், ரிஷிகள், தபசிகள், ஆசீர்வதிக்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் குளிரந்த கருணைக்கண் பார்வையுடன் அநுக்கிரகம்பண்ண, சகல சந்தோஷத்துடனே தம்பி மார் தமது புஜங்கள்போற் பக்கத்தி லிருக்க, இராஜ பரிவட்டனை யுடனே பட்டுவான்கள் பிரதாபம் பாட, கட்டியர் கொண்டாட, மங்களவாத்திய முழங்க, சங்கம்பேரி தழங்க, அங்கங்கும் அன்னதான மோங்கச் சொர்னதானம் வழங்க, மன்னவர்களுக்க, என்னய நாவலர் துதிக்க, அமார் புகழும் அஸ்திபுரத்தில் வந்து முத்துப் பந்த லமைத்த சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, தம்மைப் புடை சூழ்ந்த சுகோதரரோடு பாண்டவர் சகாயனும் பக்கத்திலிருக்கத் திரௌபதா தேவியுடன் இராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார்.

பீஷ்மர் முத்திபெற்ற சருக்கத்தோடு

அநுஸாஸன பர்வம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

14-அசுவமேத பர்வம்

கண்ணன் துதி

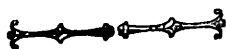
ஆவணியு ரோகணிநா ளமரபக்கத் தட்டமியி லரிவை வேற்கட்
டேவகிபாற் றேன்றிநந்தன் மனைவனர்க்து மானுலனாந் தீய கஞ்சப்
பாவியுயி ரறவீட்டிப் பார்த்தன்விடு மொருதனித்தேர்ப் பாக னாகிக்
காவலர்கு முரங்கத்தி லைவர்பகை தீர்த்தவருட் கண்ணு போற்றி

குதபுராணிகர் வாக்கியம்

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு சாந்தித்ரயத்தின்
முன்றும் பாகமாகிய அநுசாசனி பர்வத்தைக் கூறிய வைசம்
பாயன முனிவரை ஜனமேஜய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து
“சுவாமி! இராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தோடு திருமுடி தரித்துக்
கொண்டு செங்கோலியற்றிவருந் தருமராஜனாவர் தமது
மூதாதையாகிய பிஷ்மாசாரியரிடஞ் சென்று அரசரிமைக்குரிய
சகல தருமங்களையும் கேட்டு அஸ்தினுபுரத்தை யடைந்தபின்பு,
மீட்டும் ஆன்மார்த்தத்திற் குரிய தருமங்களையும் விசாரிக்கக்கருதி
ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதலிய சகல பரிஜனங்களோடு வெளிப்
பட்டு அந்தப் பிஷ்மரிடஞ் சென்று வேதாகமங்களில் வகுத்திருக்
கின்ற பிரமாணங்களை யெல்லாம் தொகுத்துரைக்க வேண்டுமென்று
கேட்க, அதற்கவ ரவ்வாறே அவ்வவற்றின் விதிகளையும் விலக்கு
களையும் உதாரணக் கதைகளோடு கூறியதன்றி, ஸ்ரீ கைலாயபதி
உமாந்தவியாருக் குரைத்தருளிய சில சில ரகசியங்களையுஞ்
சிருட்டியாதி முறைகளையும் ஜீவபர இயல்புகளையுங் கூறி
ஆசீர்வதித்துத் தருமராஜன் முதலிய சகலரையும் அஸ்தினுபுரத்
திற் கணுப்பியதும், அவையனைத்தும் கேட்டானந்தித்த தரும
ராஜன் மீளவுந் திரிதராஷ்டிரன் கார்தாரி முதலிய குரவகர்களோடுங்
கண்ணன் முதலிய பரிஜனங்களோடும் வேதவேதியர் முதலான
சாதுக்களோடும் பிரயாணமாகி வந்து பாட்டனைப் பரிவோடுங்

கண்டு தன்னோடு வந்தபேர்களை யெல்லாங் குறிப்பித்து வணங்கி
நிற்க, அப்போதவ ரவ்வவர்கட்குந் தனித்தனி அறிவுறுத்தி ஆசீர்
வதித்துப் பூபாரந்தீர்த்த புண்ணியனாகிய ஸ்ரீ புருஷோத்தமன்
மகிமையையும் பூதேவர் மகத்துவத்தையுங் கூறி யாவரையு ம்கீழ்
வித்து, இது நான் சரசயனங்கொண்ட மூன்றாவது உத்தராயண
மாதலால் இனியும் மூதுலகை மறக்கக் கிருபை புரியுமென்று ஸ்ரீ
கிருஷ்ணமூர்த்தியின் அனுக்கை பெற்றுத் தமது எட்டாவதாகிய
பிரபாசன வசுபதம் பெற்றதும், அது கண்ட தருமனாதியாவருக்குத்
திரிதராஷ்டிர மகாராஜனால் தீக்கடன் முடிப்பித்துக் கங்கைக்
கரையிலே திலோதகக் கடனும் நடப்பிக்க, அப்போது பீஷ்மாச்
சாரியருடைய தாயாகிய கங்காதேவியானவள் தன் மைந்தனைக்
கருதிப் புலம்ப, அவளை வாசுதேவனைக்கொண்டு ஒருவாறு தேற்றி
யனுப்பிவிட்டு அங்ஙனே பன்னிரண்டு நாள் வரையிலிருந்து அவர்க்
கான மற்றக் கிரியைகளை யெல்லாம் விதிமுறைப்படி நிறைவேற்றி
யாவரும் அஸ்தினாபுரம் வந்து சேர்ந்ததும், ஆகிய இச்சரித்திரங்களை
யெல்லாங் சாங்கோபாங்கமாகக் கேட்டு ஜன்ம சாபல்லியமானேன்.
இப்பால் அந்திய பஞ்சகத்தின் முதற்பாகமாகிய அசுவமேத
பர்வத்தையுந் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்று கேட்க
வைசம்பாயன முனிவர் மகிழ்வோடுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.]

தருமன் சோகநிவாரணச் சருக்கம்.

ததி.

இலனது வீடையனி தெனநினை வரியவன்
நிலனிடை விசம்பிடை யுருவின னருவினன்
புலனெடு புலநல நெழிவிலன் பரந்தவன்
நலனுடை யொருவனை நனுகின நாமே.

ஓ சந்திராகுல திலகனுன ஜனமேஜய மகாராஜனே ! பாண்டவ
ருள் முதற் றோன்றலாகிய தருமராஜனுனவர் எட்டாம் வசுபதம்
பெற்று இவ்வுலக வாழ்க்கையை விட்ட முதாதைக்கு முடிக்க
வேண்டுங் கருமங்களை யெல்லாம் பெரிய தந்தையினால் முடிப்
பித்துக்கொண்டு பழையபடி அஸ்தினாபுரம் வந்து அரசியற்றி வரு
கின்றார். இப்படியிருக்கும் எளிலொருநாள் அவர் தமது மனத்தின்

கண் ஏதேதோ சில சிந்தாகுலங்களை வகித்து, இராஜ்யபாரத்தி லிச்சை யில்லாதவராகி, தமது கருத்தை வெளிப்படுத்தாமல், தற்செயலாய்ப் பாகீரதிக் கரைக்குப் போகவேண்டு மென்று பிரயாணமானார். அப்போது ஒப்பொருவருமில்லாத சுப்பிரதீபம் போன்ற தம்பியரும் பக்கத்துணையாகிய பார்தாமனும் அளவுற்ற முனிபுங்ஃவர்களும் வேதவேதியரும் புடைசூழ்த்துவர் அவர்களோடு யாதொன்றும் பேசாமல் அவர்களையும் விட்டுப் பிரியாமல், உன் மத்தம் பிடித்தவரைப்போல் ஒருவாறுகிய மனத்தை யுடையவ ராகிச் சென்று பாகீரதிக் கரையை யடைந்து பையப்பையச் சிறிது நேரங்கிடத்தலுஞ் சிறிதுநேரம் நடத்தலுஞ் சிறிதுநேரம் படுத்தலு மாகி, (பாலரோடு பேப்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே, சீலமுள்ள ஞானியர்தஞ் செய்கை.) என்று சொல்லும் பெரியோர் வாக்கியத் திற் கொப்பா யிருக்கின்றார். அவருள்ளக் கருத்தை அவ்வள்ளலாகிய ஸ்ரீவாகுதேவனறிந்துகொண்டு, அவரொந்தெந்த வேளையி லெப்படிக்கிருக்கின்றாரோ, அந்தந்த வேளையி லப்படிக்கெல்லா முடன் பிரியாமலிருந்து சம்பாஷணை செய்துகொண்டு, பொழுது போகிற தற்கு முன் நாம் அஸ்தினுபுரம் போய்ச் சேரலாம் வாருமென்று அழைத்தனர். அதற்குத் தருமராஜன்வரைப் பார்த்து, “ஐயா! கிருஷ்ணமூர்த்தி! எனக்கு அஸ்தினுபுரமும் வேண்டாம்; அரசாட்சி யும் வேண்டாம்; இந்தச் சரீரமும் வேண்டாம். இவ்வுலகில் நானிருந்து என்ன பிரயோஜனம்? தாயினுமினிய பாட்டன் முத்தி பெற்றார். அவரிறக்கும்படிக்கு யுத்தம் புரிந்தேன்; வெற்றியடைந் தேன். இதனால் நானுமொரு வீரனானேனென்று மகிழ்த்திருக்கின் றேன். அந்தோ! யுத்தம் பதினெட்டு நாளென்று நேமித்துக் கொண்டு, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும் மற்றப் பிரஜைகளையும் வதைத்து இப்பால் நானுபவிக்கப்பட்ட போகமும் இன்பமும் துன்பமேயல்லது சுகமென்பதில்லை. ஒ முதல்கீணே மூதாதை முத லாகிய பேர்களைக் கொன்றது பாவத்திலு மகாபாவம். இவ்வா றெனக்கு நேரிடச்செய்த தீவினையைக் குறித்து என்ன சொல்லு வேன்?” என்றுரைத்துப் பெருமூச்செறிந்து களைத்துப்போயினார்.

வேதவியாஸர் தருமராஜன் மனோவிசார மாற்றற்கும்,
மாநிதிசேர்த்தற்கும், ஏதுகூறுதல்

அதுகாலையில் வேதவியாஸர் பிரசன்னமாகிக் களைத்து வீழ்ந்த காவலனைக் கைகொடுத்தெடுத்து ஆசீர்வதித்து “ஓ தருமந்தனா!

நீ யென்ன ஒருவாறு யிருக்கின்றாய்” என்று வினவி ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியை நோக்கினார். அப்போது துவாரகாபுரி வாசனானவர் வேதவியாசரைப் பார்த்து, “ஓ சுவாமி! இந்தத் தருமராஜன் மெத்த விசனப்பட்டிக்கொண்டு பிஷ்மர் முதலாகிய சகலமான பேர்களை யுஞ் சண்டை போட்டுக் கொன்றுவிட்டே நென்றும், நான் மகா பாவியானே நென்றுஞ் சஞ்சலப்படுகிறார். நான் என்ன சொல்லி யுந் தேறாதிருந்தவரை நான் முகனாகியருங் கொண்டாடத் தக்க இவர் மூதாதையிடங் கொண்டுவந்து விடுத்துப் பலகான் தேற்றி வைத்தும், இன்னுயிவர் தம் மனதிற்கொண்ட வியாகூலத்தை விட் டவரல்லர். ஆதலால் இவரைத் தேற்றும்வித மினியென்னு வில்லை”- என்று சவுரிசொல்ல, அம்மொழியைக் கேட்ட வியாசர் முரசுக் கொடி வேந்தனைப்பார்த்து, “ஓ குந்திதேவிக்கு முதற் குமாரனே! நான் சொல்வதைக் கேள். சகல சராசரங்களுக்குந் தாயாகியுந் சர்வலோக சரண்யனாகியும் விளங்காநின்ற மோட்சகர்த்தாவாகிய இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உத்தரவிற்படிக்கு நடத்திய உனக்குத் துக்கமேது? துயரமேது? விசாரமேது? வீண் பழியேது? உனக் கொன்றுமில்லை. இதல்லாமல் வசிஷ்டமுனியானவர் அஷ்டவசுக் களில் பிரபாசன வசுவசுச் சபிக்க, வருணனாகிய சந்தனுவுக்குங் கங்காதேவிக்கும் புத்திரனாகப் பிறந்த பிஷ்மனை நீ கொல்லுவதற்கும் கொல்லுவிப்பதற்கும் உனக்கதிகார முண்டோ? கர்த்தனாகிய முதல்வனெவனோ அவனால் எல்லா வல்லமையுமாகும். யாவற்றையு நீ யென்று மேற் கொள்ளாமல் அவனுக் கர்ப்பிதம் பண்ணிவிடுக” என்றனர்.

இவ்வாறு வியாஸர் மொழியைக் கேட்ட தருமராஜன் “ஐயனே! ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் விலாசம் இப்படிக்கிருந்தபோதி லும், இன்னார் கெழுவல்சு சொல்ல இன்னார் கொன்றார்களென்று பூமியுள்ளவரையிலும் பழிச்சொல் நின்றுவிட்டதே. மகான்கள் முதலிய பிரஜைகளும் வாடிக்கையாய் வசனிப்பார்களே. எப்படியும் நான் முன்னிலையாய் நின்று பழிக்கு வழிதேடிக்கொண்டேனே. எனக்கு நரகத்திற் கிடமுண்டாபிறு? இல்லையா?” என்று நவீன்ற னர். அம்மொழிக்கு வியாஸர் விளம்புகின்றார்—

“ஓ சந்திரகுலாதிபனே! உலகத்தில் வழங்குகிற பழி கழிந்து போவதற்கும் பாவமானதுன்னை அணுகாமலிருப்பதற்கும் நீ ஓர் அசுவமேதம் புரிந்தால், மெத்தவும் நன்மை யுண்டாகும். ஆனால்

அசுவமேதஞ் செய்வது மிகவும் அருமை. வேதவிதி தப்பாமல் அசுவமேதம் முடித்துப் பிராமண பூசைசெய்து, பூரி முதலியன வுங் கொடுத்து, சோடச மகாதானங்களும் வழங்கி, மங்கள் ஸ்நானஞ்செய்து, அன்னதானமும் வஸ்திரதானமும் கொடுத்து இஷ்டதெய்வத்தை இன்புறத் தொழுவாயாகில், உன்னை விட்டுத் தீவினை முதலிய வெல்லாத் தீங்கு நீங்கும். பூர்வஜனனம், இப்போ தெடுத்திருக்கின்ற ஜனனம், இனி யெடுக்கவேண்டி யிருந்தால் அந்த ஜனனம் இம்மூன்றையும் போக்கி மேலான கதியையும் புகுவிக்கும். ஆகையால் பரிமேதம்பண்ணி, பதினெட்டுநாள் யுத்தம் புரிந்த பாரதத்தில் இறந்தவர்களினால் உனக்குண்டாகிய தோஷத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ளுக ” என்று புகன்றனர். அச்சொல்லினால் தருமராஜன் சந்தோஷமடைந்து, வியாஸரை நமஸ்கரித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கிட்டி, “ ஐயா! அசுவமேதம் நடத்துவதற்கு விஸ்தாரம் பணம் சிடிக்குமே அதற்கெப்படி? ” என்று கேட்டனர். அதற்கு ஸ்ரீவேணுகோபாலர் சிறுநகை விளைத்து, வியாஸரைப் பார்த்து, “ ஒ வாதராயணரே. உலகாளப்பட்ட உத்தமன் திரவியமில்லை யென்றால், நானிதற்கென்ன சொல்லுவன்; இந்த வேடிக்கை வார்த்தையை நீரே கேளும் ” என்றனர். அதற்குத் தருமராஜனிருவரையும் பார்த்து, “ ஓ ஐயன்மீர்! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். துரியோதனன் எங்களை ஜயித்துப் பட்டங்கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்கிற அவாவினால் ஐம்பத்தாறுதேச ராஜாக்களுக்கும் அவனவனுட்டில் கையொப்பம் பண்ணிவிட்டுப் பொக்கிஷத்திலிருந்த பெருந்திரவியத்தைக் கையாண்டது மல்லாமல் இந்தச் சண்டைக்காகவந்த மண்டலீகர் முதலிய பேர்களுக்கும் படைகளுக்குங் கைகொண்டமட்டும் விஸ்தாரம் விரையம் பண்ணிப் போட்டான். அவனு மிறந்துபோய்விட்டான். படைத்துணைவந்த பார்த்திபர் ஒருவரொழியாமல் மடிந்து போனார்கள்.

அந்த ராஜாக்களுடைய பிள்ளைகள் பேரன்மார் பந்துக்கள் தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் கைம்பெண்சாதிகள் இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் தானிப் போதிருக்கின்றார்கள். தேசமு நாசமாயது. வரும்படியும் போயது. நாங்களு மெங்கள் துணையான வேந்தர்களுக்கு அவரவர்களுடைய இராஜ்யத்தை வரியின்றி யனுபவிக்கும்படி கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்திருக்கின்றோம். இப்போது நொந்திருக்கிற இராஜபுத்திர பந்துக்களெல்லாரும் வந்து எங்களைத் தொந்தரவு செய்கிறார்கள்.

அதனுலவர்களுக்குச் சில திரவியங்க ளுதவிபண்ணி எங்களுடைய நாடு நகரத்திலுஞ் சிலவற்றைக் கொடுத்துப் பாதுகாத்து வருகின்றோம். இதனாலுங் கொஞ்சம் பொருட் செலவுண்டாயது. வரும்படியில்லை. நாங்களுந் தாழ்த்திருக்கின்றோம். ஈசுவரச் செயல் நாளைக் கெப்படியோ தெரியாதென்று நவின்றனர். அப்போது வியாஸ பகவா னவரைப் பார்த்து, “ஓ தருமராஜனே, அசுவமேதயாகத் தொடங்குவதற்குப் போதுமான திரவியங் கிடைக்கு முபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். சூரியவம்சத்திற் பிறந்த மருத்துவ மஹா ராஜன் பெருத்த தனங்கள் சேர்த்து அநேக யாகங்க ளியற்றி, கோடாகோடிப் பிராமணருக்கு அப்பொருள்களைக் கொள்ளையாக விட்டு, வெகுகாலம் வரைக்குங் கையோயாமலுங் கொடுத்து, இப்படி செலவழிந்தது போக மிகுதியாகிய பொருள்கள் அளவு பிரமாணமில்லாமலுந் தொகை வகை தெரியாமலு மிருந்தன. அந்தத் திரவியங்களை அவ்வரசன் பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்து விடும்படிக்குக் கட்டளையிட, அப்படியே புதைத்துவிட, பின்பவ்வரசனுனவன் இச்சொத்துக் சூரியவர்கள் யாரோ அவர்களுக்குக் கிடைக்கு மென்று சொல்லிப் போய்விட்டான். அங்கே தனமிருக்கிறது. நீ போய் வெட்டிப்பார். உனக்குரிய பொருளா யிருக்குமாகிற் சுருவிற்கிடைக்கும். அந்தத் திரவியத்தை வைத்துக்கொண்டு அசுவமேதயாகம் முடிக்கலாம்” என்று வியாஸருரைக்க, தருமர் கேட்டு “ஐயா! அந்த மருத்துவ மகாராஜனுடைய சரித்திரங் கேட்க விருப்பமாயினேன்; அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்த்தருளவேண்டும்” என்று பணிந்தார்-அவ்வாறே வியாஸபகவான் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வியாஸர் தருமராஜனுக்கு மருத்துவ மகாராஜன்

சரித்திர முரைத்தல்

ஓ பாண்டு நந்தனா! ஜோதியிலுயர்ந்த சூரியபகவானுடைய வம்சத்தில் மதுவென்பவர் தோன்றினர். அவ ரிவ்வுலகத்தை யாண்டு மதுவிக்கியான மேற்படுத்தி நீதி செலுத்தி வந்து பிரதானியனென்னும் பிள்ளையைப் பெற்றார். அவருக்கு இக்குவென்பவர் பிறந்தார். அவருக்கு இடசுவாகு தோன்றினார். அவருக்கு நூறு பிள்ளைகளுதித்தார்கள். அவர்களில் மூத்தபிள்ளை விமுக வென்பவருக்கு விவிசனென்பவர் பிறந்தார். அவருக்குப் பஞ்சதச நென்று ஐம்பது பிள்ளைகள் தோன்றினார்கள். அவர்களில் ஜேஷ்

டன் பலினென்பவன். அவன் மகாபாவியாயும் பொல்லாதவனாயும் கொடுங்கோல் மன்னனாயு மிருந்து தனது தம்பிமார் நார்பத் தொன்பதின்மர் மந்திரியர் பிரதானியர் சேனாபதியர் குடிபடையர் இவர் முதலான சகலருக்குங் குரூரனாய், தீயிலுங் கொடியனாய், அறிவில்லாதவனாய், இராஜ்யபாரம் பண்ணிவருகிறான். அவன் பூமியிலுள்ள ஜனங்களுக்கெல்லாம் பொல்லாதவனாயு நிலையில்லாத வனாயு மிருந்தும். அவனுக்கு ஒரு நல்ல குமாரன் பிறந்தான். அவன் மேலான புத்தியும் யுத்தியும் ஜீவகாருண்யமு மமைந்த அழகன். அவனை உலகத்தார் மதித்து, மிகவுந் துதித்தழைத்து, கிரீடந்தரித்து, செங்கோன் முத்திரை யளித்துத்துரைத்தனம் பண்ண விடுத்தார்கள். அந்தப் பிள்ளை அரசுபுரிந்து வருவதை ரிஷீசுவரர்களும் இந்திராதி தேவர்களுங் கண்டு களித்து, மிகவு மகிழ்ந்து கொண்டாடி இவன்றந்தை தேடிக்கொண்ட நின்றை யைப் போக்கித் தனது மாபுக்குப்புகழுண்டாக்கிக் குடிபடைகளைச் சீர்பெற வைத்துப் பேர்பெற்றானென்று ஆசீர்வதித்து, மாநிலம் மாரிபொழியும்படிக்கு வாழ்த்தினார்கள். அந்தப் பெரியோர்களின் மங்களாசாசனத்தினால் அவன் நாளுக்கு நாள் நகீதிரியிலோங்கி, அவனுடைய நாடுங் காமதேனோடு கற்பகவிருட்சம் நிறைந்த தேவ லோகம்போற் சிறப்புற்று, பிராமணர் வித்துவான்கள் ஏழைகள் பேதைகள் தரித்திரர் நோயாளிகள் இவர்கள் முதலாகிய பேர்களைக் கண்டவுடன் பரிந்து, அவர்கட்குப் பூமி, யானை, கரி, பரி, தேர், பொன், பொருள், இவைகளெல்லா மரியாதைக் கிரமமாகக் கொடுத்து, சகல வுயிர்களையும் காத்திரட்சித்து, தருமன் தப்பாமல் ஆறிலொருகடமை வாங்கி, செளரியம் பாராட்டி, பகையென் பதங்கணு மில்லாமல் அடுத்தவர்களை யாதரித்து, பகைத்தவர் களைப் பாழாக்கி, யாவருக்குமிங்கிதனாய், சத்திய மோங்கிய நித்திய மங்கள உசிதனாய், மகா கீர்த்தியோடுந் துரைத்தனம் பண்ணி வந்தான்.

அப்பா தருமந்தனா ! வரவுக்கு மேற்பட்ட செலவு பண்ணு கிறவனை வையகம் பயித்தியக்காரனென்று பேசுமல்லவா ? அந்தப் பேச்சை நிறுத்தும்படிக்கு இவ்வரசிளங்குமாரன் மிகுந்த பொருட் செலவு செய்து, பொக்கிஷத்திலே திரவியமில்லாமற் போக்கடித் துக் கொண்டான். இந்தச் சேதியைச் சத்துருக்களாகிய இராஜர்க ளறிந்து, தீப முள்ளமட்டும் இருள் கிட்டாது; தீபமாறினால்

இருட்டும், திருட்டும் எப்படி மேலிடத் தருவனவோ அப்படியே பகைவர் மேலிட்டுச் சண்டை போட்டார்கள். அவர்களை வென்று படையுதவியும் அப்படைகளை வைப்பதற்குப் பொருளுதவியும் மில்லாததினால் எதிரியினிடத்தில் தனது கோட்டையையுங் கொடியையும் விட்டுவிட்டுக் காட்டுக்கோடிப் போய்விட்டான். அக்காட்டில் தவமிழைத்திருந்த மாதவமுனிவர் முதலிய பேர்க ளிவனைக்கண்டு “ஐயோ! மெய்யான தர்மிஷ்டியாயிற்றே! மேலான சத்தியம் இவன் பேச்சே, வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவு செய்து இந்தக் கதியாயிற்றே! இவன் வாழ்வனைத்து மில்வாறு குன்றிப்போயிற்றே!” என்று விசனங்கொண்டு, “நாமெல்லோருங் கூடி இந்த அரசனுக்கு ஐசுவரியமும் பட்டாபிஷேகமு முண்டாகும் படிக்குப் பண்ணவேண்டும்” என்று எண்ணங்கொண்டு, அவ்வண்ண லைக் கூவி, “ஓ இராஜகுமாரனே! நீ இன்றுமுதல் வடதிசைக் கதிப னாகிய யட்சகுல குபேரனைக் குறித்துத் தவமிருந்து நன்மையைப் பெறக் கடவை” என்று நவீன்று, அத்தவத்திற் குரிய மந்திரோப தேசமுஞ் செய்தார்கள். பின்பவ்வரசன் அவர்க ளுபதேசித்த மந்திரங்களை உச்சரித்துத் தபசு பண்ணினான். அத்தவத்திற்கு அளகைக் கதிபன் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்து அவனது மனோபாவ மறிந்து, நல்வினைப் பயனால் நல்மெல்லா முண்டாகக் கடவதென்று வரங்கொடுத்துப் போயினான். அவனுடைய அதுக்கிரகத்தினால் உடனே அஷ்டடைசுவரியங்களுங் கலந்து வந்து கைகூடின. அது முதலவன் கோடையாற் காய்ந்தபயிர் வாதையாற் பேய்ந்த மழை யிற் றளிர்க்கும் வாறுபோல அபிவிர்த்தியாகிப் பழைய பட்டணமும் வந்து சேர்ந்து, சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் தீவினையகன்று கரந்த னென்னும் பெயரோங்க, காவலரோங்கிப் பின்வாங்க வெற்றியும் வீரமும் பெற்று வாழ்ந்தான். அதனால் ஆதிமநு இவன்றானென்று சொல்லும்படிக்கு அரசுபுரிந்து வருநாளில் மூலதாமரை வாசியா கிய பிர்மாவினுடைய பிள்ளைகளில் ஆங்கீரசு வென்பவர், இந்தக் கரந்தனென்னும் அரசனுக்கு நிரந்தர நீங்காத பிராண சினைகித ராக இருந்தார். அந்தப் பெரியோனுடைய உதவியினுற் பிர்மா விஷ்ணு உருத்திரன் முதலாய இந்திராதி தேவர்களுஞ் சந்திராதி மூவருங் கொண்டாடும்படிக்கு அசுவமேத முதலிய யாகங்களைச் செய்து, பர்வதராஜ புத்திரியும் பரமசிவனும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கைலாய பதவி கொடுக்கச் சிவலோகஞ் சேர்ந்து சாயுஜ்யம் பெற்றான்.

இவன் பிள்ளை ஆவிதீட்ச நென்பவன் அனேகமான ஓமங்
களைச் செய்து பூமியைப் புரந்து சொற்க பதவியைப் பெற்றான்.
இவன் குமாரனான மருத்தவ மகாராஜ நென்பவன். இவனின்
நீரேழுலகத்தும் போரோட்டி, சந்திரவட்டக்குடை நீட்டி,
வெற்றிக்கொடி நாட்டி, அகண்ட ராஜ்யாதி பதியாய்த் தாமரையிற்
பிறந்த முத்தைப்போற் பிரகாசித்து, சகலருந் தோத்திரம் பண்ணத்
தக்கதாய் அஷ்டதிக்கஜங்க நென்றியில் தன்னுடைய பிரதாப் வீர
பட்டங்கட்டி, கரியகுழலும் கமலவிரலும் பெரிய தனமும் உரிய
மனமும் சிறிய தொடையும் குறிய யிடையும் நறியகுழையும்
அரியபிழையும் அன்ன நடையும் வன்ன வுடையும் பொன்னின்
வடிவும் கன்னன் மொழியுமுடைய அரம்பா ஸ்திரீகளினாலே எத்
தேசகாலமும் பாடும்படியாகிய கீர்த்தியைப் படைத்தவன். நயம்
பெற்ற அசேயசவுரியன், அரசசிகாமணி, தெய்வசிகாமணி, தன்னை
நாடி நத்தினபேருக்குத் தாயானவன், தன்மேல் மோடிவைத்த
பேருக்கு வாயாதவன், தீனபந்து, தீனதயானு, தருமசத்திய நெறி
முறை பிசகாத பிரமன், ததுர்வேத சாஸ்திர முதலிய கலைக்கானங்க
ளெல்லாவற்றையுங் கற்ற பரமன், இந்திரவைபவன், அரசர் பணியும்
வீரகண்டாமணி யணியும் பாதன்—இவ்வகைத்தான சிறப்புக்கள்
வாய்ந்த அரசன் ஒரு யாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்றெண்ணி, சகல
வுபகரணங்களுஞ் சம்பாதித்து, எங்குமுள்ள முனிசுவரர்களுடையும் ரிஷீ
சுவரர்களுடையும் மற்றப்பெரியோர்களையும் வரவழைத்து, தனது பாட்
டன் கரமத்தனுக்கு ஆசாரியராயிருந்து யாகத்தைச் செய்துவைத்த
ஆங்கீரசுவென்னும் மகாத்மாவைத் தருவித்து, உம்முடைய மூத்த
குமாரனாய்த் தேவ குருவர் யிருக்கின்ற பிரகஸ்பதி பகவானைக்
கொண்டு நானிந்தக் காரியங்களை விக்கினமின்றி நிறைவேற்றி வையு
மென்று கேட்டுக் கொண்டான். அதற்கவர் நீரே போயழைப்பது
மிகவு முத்தமென்றார். அதைக் கேட்கவுந் தானே அவ்வியாழபக
வானை அக்கரையாய்த் தேடுவதானான். இந்தக் கருத்தை யறிந்த
தேவேந்திரன் பிரகஸ்பதிக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்
செய்து இன்சொலியம்பி, “ஓ சுவாமி! தேவரீர் தேவகுருவானவர்,
இத்தத் தெய்வ பூமியிலிருந்து யாகங்களைச் செய்து எங்களுக்கு
அவிரப்பாகங் கொடுத்து நாங்கள் பெருமையடையச் செய்யும் புண்
ணியவான். பூலோகத்தரசனான மருத்துவராஜன் உம்மைக்கொண்டு
யாகமுடித்துக் கொள்வதற்கு அழைக்கத் தேடுகிறான். நீர் பூலோ
கத்திற்குப் போய் மனிதனாகிய அம்மருத்துவ ராஜனுக்கு யாகம்

தேவலோகத்திற்கும் பூலோகத்திற்கும் பொதுவாகையுற் பூலோகத்திலும் யாகத்தை முடிப்பித்தார். அவருக்கந்த அதிகாரமுண்டு. அவரைப்போல் நானிரண்டு லோகத்திற்கும் பொதுவென்றுஞ் சமமென்றும் பேசப்படாது. எனக்குத் தேவகாரிய மிருக்கிறது. நானிப்போது வரத் தீராதது. இன்னும் யாரைக்கொண்டாவது வேள்வி முடித்துக் கொள்ளும்” என்று மறுத்துப் பேசினார்.

அதுகேட்ட மருத்துவ மகாராஜன் மனம் வெறுத்து உற்சாகமற்று, பெருமூச்சு விட்டு, மகா துக்கத்துடன் விண்டலத்தை விட்டு மண்டலத்திற்கு வருகின்றான். அப்போது நாரத மகாமுனிவ ரெதிராயினார். அவரை யவன் கண்டு பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் பண்ணி, “ஓ சுவாமி! துன்ப சாகரத்தில் மூழ்கிய வெனக்கு இன்பத்தோணி போல் வந்து காட்சி கொடுத்த இறைவனே” என்று வாழ்த்தவும் அவனுக்கு நாரதர் ஆசி வழங்கி, “ஓ மகாராஜனே உமது கண்களிலே ஜலம் பெருகவேண்டிய காரணமென்ன?” என்று கேட்டனர். அதற்கு மருத்துவ மகாராஜன் அவரை வணங்கி, “ஆண்டவனே ஒரு யாகம் பண்ணுவதற்காக பிரகஸ்பதியை வேண்டினேன். அவர் தந்தையின் சாம்பிரதாயத்தையும் பாராமல் மறுத்து விட்டார். அதனாலே ஆயாசம்கேரிட்டது” என்றான். அதற்குநாரதரவனைத்தேற்றி, “ஓ ராஜனே தேவகுருவானவர் வராமையினால் உமக்கு யாகம் நிற்கப் போகிறதில்லை. அந்தப் பிரகஸ்பதிக்கு நேரினாயவரும் பிர்மாவுக்குச் சமானமானவருமாகிய சம்வர்த்தன ரென்றொருவ ரிருக்கின்றார். அவருக்கும் இந்தப் பிரகஸ்பதிக்கும் பாஸ்பரமாகாது. விரோத வயிராக்கிய மேலிட்டிருக்கின்றது. ஆகையா லவரிப்போது இல்லறத்தை விடுத்துத் துறவறத்தை யடுத்துத் திகம்பரராய்த் திரிகின்றார். அவரைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டு வந்தால் உம்முடைய வேள்வி மும் மூர்த்திகளுங் கொண்டாட முடியும்” என்று மொழிந்தனர். அப்போதவ்வரசனுக்குப் போன பிராணன் புத்தியிற் புருந்தவாறுபோலும் தாமரைப்புட்பஞ் சூரியனைக்கண்டு மலர்ந்ததுபோலும் பேராணந்தம் பிரபலமடைந்தது. அவன் அந்நாரதரடியில் வீழ்ந்து வீழ்ந்தெழுந்து “மெய்யனே! அந்தச் சம்வர்த்தன ரிருக்குமிட மெங்கேயோ? நான் காண்பதெப்படி? அவரெனக் கெவ்வாறு கிடைப்பார்?” என்று ஆசையுடன் வினாவினான். அதற்கு வீணமுனிவர் “ஓ சூரியகுல திலகனே அந்த ரிஷியானவர் பட்டணத்தைவிட்டு நீங்காமலிருப்பார். பயித்தியம் பிடித்தவர்போலத் திரிவர். அவரைக் காண்பதற்கு நீர் காசி

தேயத்திற்குச் சென்று, கங்கா தீரத்திற் செத்துப்போய்க் கிடக்கின்ற பிணத்தை யெடுத்து முதுகிலேற்றிக் கொண்டு அவ்விடத்திற் காத்திருந்தால் அவர் றேரிட்டு உம்முடைய சொரூபத்தையும் உமது முதுகிலிருக்கிற பிணத்தையும் பார்த்து நாகப்பாம்புபோற் சிறிக் கோபித்து வெருண்டவர்போல் வளைந்து வாயுவேகத்திலு மிஞ்சிய விசையாயோடி யொளிப்பார். அப்போது நீர் அவரை விடாமற் றொடர்ந்து போவீரானால் கொஞ்ச தூரம்போய் இளைத்து நின்று திரும்பிப் பார்த்து, வெகுளிமேற்கொண்டு ஏசி, தூஷணமா கப் பேசி கற்கள் விட்டெறிந்து சொல்லாதுஞ் சொல்லி, உமதுமன முறிந்து நின்று போகும்படியாய்ச் செய்வார். அவர் என்ன கோபம் பண்ணினாலும் ஒரே பிடியாகப் பிடித்து, அவரை விடாமலடுத்துக் கூடவே திரிந்தால், அப்பால் ஒப்பில்லாத தயையும் தாட்சணிய மும் சந்தோஷங்கொண்டு ஒரு பக்கத்தினின்று பேசுவார். அப் போது நீ போய் வணங்கினால் நீர் நாடி வந்த காரியங்களைச் சொல் லுவார். அதற்கு நீர் ஆம் சுவாமி என்று அடிதொழு தெழுந்தால் நானிருக்குமிடமும் என்னைக் கண்டு பிடிக்கும் வகையும் உனக்கு உளவு சொல்லி யனுப்பின பேர்கள் யாரென்று அதட்டிக் கேட்பார். அதற்கு நீர் பயப்படாமல் நாரதர் சொன்னாரென்று சொல்லும். அவரெங்கிருக்கின்ற ரென்று வினவுவர். ஐயா! தேவரீரைக் காண் கிற உபாயமெல்லாஞ் செப்பி அப்பால் நெருப்பில் விழுந்து போன ரென்று நிகழ்த்தும்” — என்று சொல்லி விடை கொடுத்துவிட்டு இந்திரலோகத்திற்குப் போய்விட்டார்.

இப்பால் மருத்துவ மகாராஜன் காசுக்குப்போய் ஒரு பிணத் தைச் சுமந்து, பாபவினாசம் பண்ணப்பட்ட கங்கைக்கருகற் காத்தி ருந்தான். அப்போதவர் சரீர முழுமையுஞ் சாம்பலும், சாய்ந்து நடக்குஞ் சோம்பலும் அழுக்கு மலிந்த போர்வையும், அகலாப் பித்தப் பார்வையு முடையவராய்க் குரூரங்கொண்ட கோலத்தோடு தோன்றி, களேபரத்தைச் சுமந்திருக்கிற ராஜனைக் கண்டு, பயந்தவர் போற் கதறிப்பதறிக் கைகாலுதறி, வேங்கையைக் கண்ட மான்போற் றிரும்பிக் கொண்டு வேகமா யோடினார். இவர்தான் குற்றமற்ற சம் வர்த்தன ரென்று மருத்துவ மகாராஜன் கூடத் தொடர்ந்தோடி னான். மான் பாய்ச்சல் குதிரைப் பாய்ச்சலைப்போ லோடிய மாதவர் சிறிது தூரமோடி, பூமியின்பேரிற் பொத்தென்று வீழ்ந்து, மெத் தென் றெழுந்து, கோபமேற்கொண்டு, திரும்பவுமோடி, பாட்டுகள்

பாடித் தித்தோமென்றாடி, தன்னை விடாமற் றொடர்ந்து வருகிற இராஜனைத் திரும்பிப் பார்த்துத் திட்டி, மண்ணை வாரிக் கொட்டிக் கல்லாலடித்து, காலாலுதைத்து பாணவேகத்திலும் பத்தத்தனை யாய்ப் பறந்து நித்தித்துச் சென்றார். அவரை இராஜன் பருந்தின் நிழல்போலும் பரிதியின் சாயல்போலும் விடாமற் றொடர், அவரப் பட்டணத்தின் கடை வீதித் தெருக்களெல்லாங் கடந்து அப்பால் மனித சஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் ஓர் ஆல மரத்தினிழவில் மெத்த விடாய்ப்பட்டவர்போல் வெதும்பி, வெம்பி, அலசி, ஓய்ந்து, சாய்ந்து போனார். ராஜன் ஊசியேறும் வழியே சரட்போமாறு போல் விடாமற் றொடர்ந்து சென்று, மாசிலாமணியாகிய சம்வர்த் தனர் பாதத்திலே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தொழுதான். அதனா லப்பெரியவர் சந்தோஷ மடைந்து அரசன் கினைத்து வந்த கினைப்பை வெளியிட்டு, என்னை யறியும்படி தெரியப்படுத்தி யனுப் பினவன் யாரென்று கேட்டருளினார். அது காலையில் இராஜன் பயந்து, நாரதர் சொல்லி யிருக்கிற நியாயங்களையு கினைந்து, “ஆண்டவரே! மோட்ச சாதகமாகிய மகதியாழ் முனிவர் மொழிந் தனர்” என்று சொல்லினன். அதற்கவர் அந்த நாரதரெங்கேயென்று கேட்டனர். அப்போதரசன் தேவரீரைத் தேடிப் பிடிக்கும் உளவு எனக்குச் சொல்லிவிட்டு அக்கினியிலே வீழ்ந்துபோனா ரென்று அடிபணிந் துரைத்தனன். அது கேட்ட சம்வர்த்தனர் சற்று நிதா னித்து, “அப்படியா நல்லது; நீர் கம்மண்டைக்கு வந்த காரியமென்ன சொல்லும்” என்றனர். அதற்கரசன் “சுவாமி நான் அயோத்திமா நகரமானுகின்ற மருத்துவ மகாராஜ னென்பவன். நானொரு யாக்குச் செய்ய வேண்டித் தேவரீரை நாடிவந்தேன், உம்மைச் சரணமடைந் தேன். அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று இரந்தான். அதற்கு மெய் விரதராகிய ரிஷீசுவரர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ வேந்தனே! வேள்வி செய்வதற்கு என்னையேன் கோரினீர், இந்தப் பூமியிலுள்ள வஸ்துக்களிலே தாழ்ந்த பொருளா யிருக்கப் பட்டது பிணம். அந்தப் பிணத்தை யாவரும் நிஷேதமாய்ப் பேசு வார்கள். அதற்குச் சரியா யிருக்கப்பட்ட என்னை நீர் நாடி வந்தீர், என்ன லாகுவதென்னை? உமது காரியமெல்லாம் இலேசிலாவதற்கு இடஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். மகா வைபவத்திலேயும் விவே கத்திலேயும் உயர்ந்தவர் தேவர்களுக்குக் குருவா யிருப்பவர்; சகல கர்மங்களையுங் கடந்தவர்; எனக்குத் தமையனானவர். அவருத்

தரவில்லாமல் நான் யாகம் பண்ணி வைக்க மாட்டேன். அவரை நீர் குறித்துக் கொண்டால் எல்லாக் காரியங்களும் எளிதில் முடியும்” என்று சொல்லினார். அம்மொழியைக் கேட்ட அசன் திகைத்து, “சுவாமி! பூர்வத்தில் எனக்குப் பாட்டனார் உங்கள் தந்தையின் புத்தியைக்கேட்டு யாகம் பண்ணி நிறைவேற்றிய படியினாலே, நானும் அந்த முறைமைப்பாம்பல் உங்களண்ணுவாகிய பிரகஸ்பதி பகவானைத் தெண்டனிட்டு யாகம் பண்ணிவைக்க வேண்டுமென்று வேண்டினேன், உபசரித்தேன், ஆசரித்தேன், எத்தனை சொல்லியும் இந்திரன் பேச்சைக்கேட்டு, என் சொல்லை இகழ்ந்துபோட்டு, மனிதருக்கு வேள்விசெய்து வைக்கமாட்டே நென்று நிர்த்தாட்சண்யமாய்ச் சொல்லிவிட்டார். அதனாலே நானிளைத்து வருந்தி வரும்போது என்பங்குத் தெய்வம் போற் றேன்றிய நாரதர் வசனத்தினால் உம்மைத் தேவாமிர்த மாய் நம்பியடுத்தேன். உம்முடைய கடாட்சத்தினாலே யானெண்ணிய வெண்ணம் நிறைவேறுமே யானால் தேவேந்திரனை வென்று ஜெயத்தைப் பெறுவேன். எந்தையே எனதெண்ணத்தை யெவ் விதத்தேனு நீரேவந்து நிறைவேற்றி இரட்சிக்கவேண்டும்” என்று வந்தனை செய்தான். அதை மகாரிஷிகேட்டு மிகுந்த மனமகிழ்ச்சி யுடையவராகி, “எல்லது உம்முடைய யாகத்தை நானே முடிப்பிக்கிறேன். முனிசுவர்களை யெல்லாம் வரும்படி செய்யும். ஓ கைத்திறலுடைய காவலனே என் தமைய நென்மேற்கோபஞ்செய்த படியினாலும் என்னை விரோதித்த முறையாலும், எனக்கு வயிராக்கியம் பிறந்தது. இல்லறமும் பொருளறமும் விட்டுத் துறவறத்தைத் தொட்டுத் திரிகின்றேன். இப்பவும் நானேற்பட்டு உமக்கு வக்தாவாயிருந்து யாகத்தைத் தொடங்கி முடித்தால், உம்முடைய பேரிற் பொருமைகொண்டு தேவேந்திரனும் எனதண்ணனும் அநேக விகாதந் தேடுவார்கள்; விக்கினம் பண்ணுவார்கள். அவர்கள் பண்ணப்பட்ட கலகத்திற்கு நீர் பயந்தால் என்னாலுமக்குச் சாபங் கிடைக்கும். பயப்படாம விருந்தால் உம்முடைய கருத்திற்கிசைய வேள்வி நிறைவேறும். சவுக்கிய முண்டாம். ஜயம்பெறுயீர். இதைக் குறித்துத் தீர்க்காலோசனை செய்து ஸ்திரமாகச் செப்பும்” என்றார். அதற்கு இராஜன் சொல்லுகின்றான்.

ஓ முனிவரேறே யுத்தரங்கத்தில் வல்லவனா யிருக்கப்பட்ட கர்த்தனானாலும், ஆயிரங்கண்ணானாலும், உமதண்ணானாலும், அக்ஞானம் விலங்க விளம்பிய வேதமுதல்வனானாலும், ஸர்வவம்ஹாரகால உருத்திரனானாலும், முப்பத்து முக்கோடி தேவரானாலும், மற்றெவரானாலும் என்னுடைய யாகத்திற்குக் கலகம் விளைத்து என்னோ டெதிர்ப்பார்களாகில், நான் கலங்கமாட்டேன். உம் முடைய கிருபானேக்க மாத்திரங் கிஞ்சித்துக் கிடைக்குமாகில், உலகத்தைக் கீழ்மேலாக்கிப் போடுவேன். ஓ ஆண்டவனே இன்னுங்கேளும் இனிமேல் யாராகிலு மென்பால் நேரிட்டு, “நீ பயப்படாதே யாகத்தை நானே முடித்துவைக்கிறேன்” என்று எத்தனை விதத்திற் சொன்னாலும் தேவரீரை விடமாட்டேன். அப்படி யொருவர் மொழியைக்கேட்டு உம்மை இகழ்ந்தேனாகில் “சூரியன் சந்திரன் வேதங்கள் ஆகமங்கள் ரிஷிகள் முனிவர்கள், தேவதைகள் இவரெளத்தனை காலம் அழியாதிருப்பார்களோ அத்தனை நாளும் அடியேன் அழல் நரகத்தை யனுபவிக்கக்கடவேன்” என்று சபதம் பண்ணி அடிபணிந்தேத்தினான். அவனுடைய உறுதி வார்த்தையைக் கேட்ட சம்வர்த்தன மகாரிஷி அகமும் முகமும் அலர்ந்து புகழ்ந்து, “ஓ மருத்தராஜனே! உம்மை இன்னேரமே தேவேந்திரனுக்கும் அதிகமாக்கி, சம்பத்தம் பாக்கியமும், சந்தோஷமும் சவுக்கியமும் போகமும் யோகமும் பொருந்தச் செய்து, பிற்பாடு வேள்வியை முடிப்பேன். அஃதெப்படியெனில் என் தமையனுக்கு ஒரு மந்திரம் தெரியவரும், அதை யெனக்கு உபதேசம் பண்ணி யிருக்கின்றார். அந்த மந்திரம் எப்பொருட்கு மிறையாகிய ஈசனுக்குரியது, அவ்வீசனாகிய சிவபெருமான் என்னிதயத்தி லிருக்கின்றனர். அதனால் எனக்கு அரிதாகிய வஸ்துவென்பது வேறென்றில்லை. மேலும் இம்மயகிரிக்கு வடபுறத்தில் மூஞ்சுவாத மென்றொரு பாவதமுண்டு. அவ்விடத்தில் அநேகங்கோடி யக்ஷகின்னர கந்தருவ சித்த சாத்தேய வித்தியாதாரர்கள் முதலாகிய கணங்களும், கமல் வாசியாகிய பிரம்மதேவனும் திருமான் முதலிய தேவர்களும் சதா விழுந்து சேவிக்கும்படியாய் ஒரு மண்டபத்திலே திரிபுராந்தக தேவாதிதேவ சின்மயாரந்த சிற்சொருபியாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அம்மலையானது சந்திரனும் சூரியனும் நவக்கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் கணநாதர் முதலிய யாவருஞ் சதாகாலமும் பிரதட்சணம் பண்ணவும் அண்டகடாகங்க ளெல்லா மதிரும்படிக்கு வேதங்க ளொலிக்கவும், ஆகிய யிவ்வகைத்

தான் சகல வண்மைகளையு முடைத்தாகி, நாளுக்குநாள் விர்த்தி யாகி, எக்காலத்தினுங் குளிர்ச்சியாகி, அங்குள்ள பசு, பட்சி, மரம், கொடி, செடி இவை முதலிய வெல்லாம் வாடாமல் வதங்காமல் பூத்தும், காய்த்தும், பழுத்தும், கொழுத்தும், தளிர்ந்திருக் கின்றன.

அங்ஙனம் வாசஞ்செய்யும் புண்ணிய தேகங்களுக்குப் பாலியம், எவ்வனம், கவுமாரம், மூப்பு, திரை, நரை, மாயாமயக்கம், இவை முதலிய ஒன்றுமில்லை. நிரந்தரகோடி காலமும் நிஷ்டைகூடிய முனிவர்களும், இராஜரிஷிகளும் பொருந்தியிருப்பார்கள். யாவரையு மளவின்படி கொள்ளை கொள்ளுகிற இயமனில் இதுகாறு மித்தனை பேரிறந்தார்கள் இத்தனைபேர் பிறந்தார்களென்கிற கணக்கின் தொகை வைத்துக்கொண்டிருப்பவராய், பசி கோயற்றவர்களாய், குணவிகாரம், இராப்பகல் நன்மை தீமை இவற்றைக் கண்டறியாத வர்களாய் எந்தச் சரீரத்தைப் பார்த்தாலும் பிரகாசமும் ஆந்த பாஷ்பமும் சிவத்தியானமும் சிவபூசையும் ஆசாரமும் பொருந்திய பக்தஜனங்களாய் விளங்குகிற சீலருக்கிருப்பிடம் அப்பர்வதம். அதனடிவாரத்தைச் சுற்றிலும் அக்கினியைவிட அதிகப் பிரகாச முடைய ஆயிரத்தெட்டு மாற்று அபரஞ்சிக் கற்களும், பாறைகளும் மணல்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. சந்திரசேகர சடாமண்டல தாரியாகிய சாம்பசிவமூர்த்தி யெழுந்தருளிய அம்மலையானது அண்டகோளகையை அளாவி இலகுவது. தேவேந்திரனுக்கும் தேவர்களுக்கும் மேகங்களுக்கும் தோற்றப்படாதது. அங்ஙனங் தங்கிய முக்கண் மூர்த்தியின் கிருபையினால் அம்மலைக்கு நான் அடிக்கடி போய்வருவேன். அந்த மலைக்குப் போகவும் வரவு மற்றொருவருக்குஞ் சக்கியப்படாது. அப்பேர்ப்பட்ட இடத்திற்கு இப்போது உம்மையு மழைத்துக்கொண்டு போகிறேன். அவ் விடத்திலிருக்கின்ற அகிலேசனைச் சதாசிவத்தைத் தபசிகள் மகா ரிஷிகள் முதலிய பேர்களுக்குத் தாரகமான வஸ்துவை அஞ்ஞானிக் ளறியப்படாத ஆந்தத்தை அக்கினி சொருபத்தை நாம் கண்டு வணங்கித் தோத்திரம் பண்ணி அவனருள் பெற்று வருவோமாகில், அப்பால் நமக்கு மலைக்கற்களெல்லாம் தங்கமாம். ஓ வேந்தனே! கங்கை தும்பை கொன்றை திங்கள் பொங்கரவு இவைகளை யணிந்த புனித்பூரணச் சங்கரனும், ஆலகாலத்தை யருந்தித் தேவர்களை மிரட்டித்த கோனாகல்லும் கால்காலனும் விபூதி பூசிய மெய்யனும்,

நிராமய நித்தியனும், நின்மல சித்தனும் சர்வஜீவ காருண்யதானு
வும், ஏக ஞாயகனும், தெளிந்த ஞானிகள் மனத்தி லொளிந்திருக்குங்
தேவனுமாகிய அவரை வழிப்பட்டால், அநேகம் பொருணலம்
பெற்றுவருவோம்—என்று கூறிய சம்வர்த்தன முனிவரானவர்
உடனே தம்மோடு அரசனை யழைத்துக்கொண்டு சென்று, கோடி-
சூரியோதயம்போற் பிரகாசித்த மூஞ்சுவர்தமென்னு மலை
யைக் கண்டு, சற்றுநேரம் நின்று கிரி தரிசனஞ்செய்து பின்பு
மூவர் முதல்வ னெழுந்தருளிய சபைபிற்போய் அண்ணலாகிய
அப்பரமசிவனைக்கண்டு சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு, தாம் வந்த
காரியத்தை விண்ணப்பம் பண்ணிக் கொண்டனர். அது கேட்ட
காமத்துவம்ஸியானவர் “ஓ சம்வர்த்தனரே! உமக்கு வேண்டிய
தங்கப் பாளங்களையும் பொற்கற்களையும் இஷ்டமானமட்டு மெடுத்
துக்கொண்டு போம்” என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

அப்போது கூட வந்திருந்த மருத்து மகாராஜனைச் சம்
வர்த்தனர் பார்த்து, “அரசனே! பரமசிவ மனுக்கிரகம் பண்ணிய
வாக்கியங் கேட்டதா?” என்றனர். “ஓ கடவுளே! அசரீரிவாக்கைப்
போற் கேட்டேன்” என்றான் அரசன். உடனே ரிஷீசுவரர் தம்மு
டைய தபோசக்தியினாலே அளவிறந்தயானைகள் குதிரைகள் ஓட்டை
கள் சகடங்கள் இவைகளை யேற்படுத்தித் தொகையிறந்த தங்கங்களை
எடுப்பித்துத் திக்கெட்டிலுமுள்ள பேர்கள் திகைத்துத் திப்பிரமை
கொள்ளும்படியாய்ச் சிவபெருமானைத் தொழுது அவரருளமுதம்
பெற்று, இமோத்கிரிச்சாராலுக்கு வந்து, பொன்மலை புகுந்ததுபோற்
கொண்டுவந்த தங்கக்கற்களை யிறக்கி, ஆகாசமுட்டக் குவித்தார்.
தக்ஷணம் போர்முகத்திற் புலிபோன்ற மருத்து மகாராஜன் சுவர்ண
மயமாய் யாகசாலை யேற்படுத்தி, வேதவேதியர் முதலிய பிரம்ம
ரிஷிகளும் உலகாள்பவராகிய மன்னர் மன்னர்களும் மற்றப்புர
ஜனங்களு மறியும்படியாய் ஓலைகளுந் தூதுகளும் போக்கி வேள்
விக்கு வேண்டுவனவாகிய ஓமத்திரவியங்களையும் மற்ற வஸ்துக்களை
யும் வரவழைத்து, சுவர்ண பாத்திரங்கள் இரசித பாத்திரங்கள்
கலச பாத்திரங்களமைத்து, அரிசி, பருப்பு, நெய், தயிர் பால்
இவை முதலான வஸ்துக்களை அபரிமிதமாய்க் குவித்து, தகுதியான
ஆள்களை வருத்து, வேதவோசை முழக்கி, வக்தா சிரோத்தர்
உபாத்தியாயன் இவர் யாவரும் விதிமுறை நிறைந்தபின் தான்
சென்று ஸ்நானஞ்செய்து வந்து மரவுரி மாணுரிதரித்து, தருப்பை

வாங்கி, கங்கணந்தாங்கி, சம்வர்த்தனரென்னும் அம் மகாரிஷியால் தீக்ஷை வகித்து, அன்னம் தாம்பூலம் சந்தனம் புட்பம் வஸ்திரம் இவைகளை ஓயாமற் கொடுப்பித்து, தியாகத்துவஜங்கட்டி, எவர்கள் எதைக்கேட்டாலுங் கொடுக்கிறேனென்றும் அவரவர்கள் இச்சைக்கு எட்டுப்பங்கதிகத் தருகிறேனென்றும் பறை சாற்றிவைத்து வீரபட்டமூர் தானபட்டமும் நாட்டி, யாகத்தொடங்கி அக்கினி பூஜைக் காரம்பித்தான். இஃதிங்ஙனமாக, அங்கே பிரகஸ்பதியான வர் மருத்து ராஜன் தம்மிடத்தினின்று நீங்கினதுமுதல் நடந்த காரியங்களை யெல்லாங் கேள்விப்பட்டு, “ஐயோ! என்னை இந்திரனுந் தேவர்களும், கெடுத்தார்களே இனியென்ன செய்யப்போகின் றேன்!” என்று விசாரத்தி லழுந்தி மனஸ்தாப மடைந்து காளுக்கு நாள் தேய்ந்து, நரம்புமெலும்புமா யிளைத்து உலர்ந்த தாமரை போல் முகம்வாடி, எழுந்து நடக்கமாட்டாமல் விழுந்து, கால்கைக் ளோய்ந்து உற்சாகத்தப்பி அன்னத்துவேஷங் கொண்டிருந்தனர்.

இந்தச் சங்கதியைத் தேவேந்திரனறிந்து குருவினிடத்திற்கு வந்து நமஸ்கரித்து “சுவாமி! ஏன் இப்படி விசனமாயிருக்கின்றீர்? உடம்பினைத்தற்கான உபாதி என்ன?” என்று கேட்டனன். அதற் கவரொன்றுஞ் சொல்லாமற்போகவே தானே அவரது மனோ வியாதியின் மார்க்கற் தெரிந்துகொண்டு, “ஐயா! விசனப்படவேண் டாம். அந்த மருத்து மகாராஜன் உம்மைபல்லாமல் யாகம் பண்ணு கிறதில்லை. தேவரீரை யழைப்பிக்கும்படி செய்விக்கிறேன். நீர் பயப் படாதீர் தைரியமாயிரும்” என்று தேற்றித் தன்னுடைய தேவு சபைக்குட் புகுந்து, சிங்காசனத்திலிருந்து, அக்கினிதேவனை யழைத்து “நீர் என்னுடைய தூதனாகப்போய் மருத்து மகாராஜன் செய்கிற யாகசாலையில் நுழைந்து இராஜனைக் கண்டு இதோபதேச மியம்பி, “ஐயோ இந்த யாகத்தை சம்வர்த்தனரைக்கொண்டு நடத்து கிறாயே! இவரால் ஆகமாட்டாதே! இவருடைய தமையன் தேவ குருவைக்கொண்டு முடித்தால் நீ எண்ணியவண்ண நிறைவேறுமே, விக்கினமில்லாமல் வேள்வி முடியுமே” என்றுசொல்லி ஆளைவசப் படுத்திக்கொண்டு வாரும்” என்றனன். அப்படியே அக்கினிதேவன் உடன்பட்டு, மருத்து மகாராஜனுடைய யாகசாலைக்கு வந்து ஆசீர் வகித்தான். அவனுக்கு மருத்துமகாராஜன் தீர்க்கதெண்டம் பண்ணி, அந்திவானம்போற் பிரகாசிக்கும் அவ்வக்கினிதேவனை ஆசனத்தி லெழுந்தருளச் செய்து, ஸம்வர்த்தன ரிஷியை யழைப்

பித்து அவருத்தரவிற்படிக்கு அர்க்கியபாத்திய ஆசமன்னியங் கொடுத்துப் பூசித்து உபசரித்து, தேவரீரோழுந்தருளிய காரியமென்ன?" என்று கேட்டான். ஏழு நாவினையுடைய தீக்கடவுள் "ஓ அரசனே யாகங்களுக்கதிகாரியாகிய தேவேந்திரமகாராஜன் அனுப்பினார். ஏனென்றால், பிரகஸ்பதி பகவான் செவ்வையாய் வேள்வி செய்விப்பார். மந்திரவீனங் கிரியாவீன மிரா. ஆகையால் அவரைக் கொண்டு யாகம் பண்ணிக்கொள்ளச் சொல்லென்று சொல்லினார். அது நிமித்தம் வந்தேன்" என்றான்.

இதுகேட்ட தும்பமாலையணிந்த வேலாயுதம்பெற்ற மருத்து மகாராஜன் அத்தழற் கடவுளைப்பார்த்து "ஐயா! அக்கினிதேவனே! அடியேன் தேவலோகத்திற்கு வந்து தேவகுருவைக் கண்டு வணங்கி நானினைத்த வேள்வியை நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டேன். அதற்கு அவர் எவ்வளவேனு? மிரங்காமல், நிர்த்தாட்சண்ணியமாய்ச் செம்பிலுஞ் சிவந்த கண்களையுடைய வராய்க் கோபித்து, பூலோகத்திலுள்ள மனிதருக்கு யாகம்பண்ணி வைக்கப்போகாது. பண்ணிவைத்தாலோ தேவர்களுக்கும் எனக்கு மெத்த அவமானமும் குறைவும் வரும்" என்று கூறி விடுத்தனர். இது சமஸ்தமான பேருக்குத் தெரியவரும். பின்பு நானெடுத்த காரியத்தைத் தவிர்த்துவிட மனமில்லாமல் விசாரப்பட்டு, அந்தத் தேவகுருவினுடைய தம்பி சம்வர்த்தனரை யடுத்துக் கால்மேல் விழுந்து அழைத்துவந்து யாகத்தைத் தொடங்கினேன். இப்போது கேரிட்ட தேவகுருவின் பலத்தினாலேயும் தேவராஜன் வளத்தினாலேயும் பின்வருந்தி யழைத்துவந்த குருவைவிட்டு முன்பு வரமாட்டேன் என்ற குருவைத் தொட்டு யாகத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வது சரியா? அப்படி கொள்ளென்று சொல்லச்சொல்லி இந்திரன் உம்மை யனுப்பிவைத்தால் இதற்கு நான் செய்வதென்னை யிருக்கின்றது? நீர் சொல்லும்" என்றுரைத்துப் பின்னும் பார்த்து, "ஓ அக்கினிதேவே! தேவலோகத்தாருக்கு யாகம் பண்ணிவைத்தும் பெருமையடையும் ஆசாரியர், பூலோகத்துமானிடருக்கு யாகம்பண்ணி வைத்துச் சிறுமைப்படுவானேன்? பெருமை குலைவானேன்? என்னைப்போன்ற ஏழைகளுக்கு யாகம் பண்ணிவைக்க இந்தச் சிவயோகியிருக்கின்றார். இவரைக்கொண்டு யாகத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகிறேன். ஆதலால் ஆயிரங் கண்ணருக்கு அடியேனுடைய விண்ணப்பத்தை அறையும்" என்று மொழிந்தனன். அதுகேட்ட

அக்கினிதேவன் அவ்வரசனைப் பார்த்து “ஒருவரும் ஒப்புவமை யில்லாத கற்பனையிலுயர்ந்த காவலனே! பிரகஸ்பதியை யாக முதல் வரா யமைத்துக்கொண்டு இவ்விரத யாகத்தை முடிப்பித்தால் உமக்கு மிகுந்த கீர்த்தியுண்டாகும். தேவராஜன் சொல்லியனுப்பிய வண்ணம் புரிந்தால் அவருடைய ரட்புமுண்டாம். இவ்விரண்டு விதத்திலும் புனிதமாகும். வேதமந்திரம் விளங்கும். அக்கினி பகவானாகிய யானுஞ் செழித்தெழுந்து திகழ்த்திருக்கக்கூடும். சுபகர முண்டாம்” என்று சொல்லினர். அதற்கு மருத்துமகாராஜன் “ஐயா! இந்த யாகத்தினுற் கதிவந்தாலும், அகதிவந்தாலும் கியாதிவந்தாலும் அபக்கியாதிவந்தாலும் கீர்த்திவந்தாலும் அப கீர்த்திவந்தாலும் பட்சம் வந்தாலும் அபட்சம்வந்தாலும் மற்ற எது வந்தாலும் நானே அனுபவிக்கிறேன்; இப்போது நேமித்திருக் கின்ற சம்வர்த்தன மகாரிஷியை நீக்கி மற்றொருவரை நேமிக்க மாட்டேன்; சொற்சொர்வு படமாட்டேன்; எடுத்த காரியத்தைத் தொடுத்தபடி முடிப்பேன்; அவரவர்க ளுடையதிருக்கின்ற செல்வச் செருக்கு அவரவர்களுக்குப் போதுமானதா யிருக்கும்” என்று கோபித்துக் கூறினான்.

அந்த வேளையில் மண்பொதுத்தந்தைக் கொப்பாகிய சம்வர்த் தனருக்கு விண்பொதுளும் படியாகக் கோபமுண்டாகி, “ஓ அக் கினியே மருத்தராஜன் சொல்லச் சொல்ல மறுத்துச் சொல்லு கின்றீர். அதை மனம் பொறுத்தோம். இனிமேற் பேசுவீராகில் யாமே அக்கினியாய் நின்று நெருப்பில் வேகுஞ் சருகுபோல் உம்மை யெரித்துப்போடுவோம்; பொடி நீருக்குவோம்” என்று கண்கறுத்துப் பேசியபோது யாவற்றிற்கும் பயப்படாத தீக்கடவுள் நடுங்கிப் பயந்து நாவறண்டு திடுக்கிட்டுத் திகிலடைந்து உபசார வார்த்தை யினால் இன்சொலியம்பி விடைபெற்றுத் திரும்பிப் பாரிஜாதமாலே தரித்த சதமகனைக்கண்டு “ஐயா தேவேந்திரமகாராஜனே நானுரை த்த வார்த்தைக்கு மருத்துமகாராஜன் நவின்ற வாக்கிய மிது” என்று நவின்ற கடைசியிற் சம்வர்த்தனரைவிட வேறொருவரை வரிக்கிற தில்லை ஸ்மரிக்கிறதில்லை யென்று ஸ்திரமாய்ச் சொல்லிப் போட்டா னென்று சொல்ல, உடனே தேவேந்திரன் கோபங்கொண்டு சிரித்து “ஓ அக்கினிதேவே! நீர் திரும்பவும் போய்ப் பிரகஸ்பதியை வைத்துக்கொண்டு வேள்வி தொடங்கினுற் பிழைத்தாய்! இல்லா விட்டால் என்னுடைய வஜ்ராயுதத்திற் கிளைத்தாய்! உன்

பிராணன் போய்விடும். உன் மனதைத் தொட்டுப்பார்! என்சொல்லே விட்டுப்பார்! என்று சொல்லி வாரும” எனவுந் தீக்கடவுள் “ஓ! இந்திரனே! இனி நான் போவேனானால் சம்வர்த்தன மகாரிஷி சபிப்பார். முன்னமேயே முனிந்தனுப்பினார். ஆனதால் இன்னமும் நான் போகமாட்டேன்” என்றியம்பினான். அதுகேட்ட இந்திரன் அக்கினிதேவனைப் பார்த்து, “ஐயா சேர்த்தார்க்கொல்லி! உம்முடைய தீட்சண்யத்தினால் லோகாலோகங்களெல்லாம் வெந்து பொடியாமே! நீரூய்கொந்து கைத்துவேமே! ஆன்மாக்கள் சாமே! அப்படிக்கிருக்க உம்மை வேகச்செய்யும் நெருப்பும் வேறே யிருக்கின்றதோ?” என்றுபேச அதற்கு அங்காரகன் “ஐயா மேக வாகனனே! விருத்திராசுரன் உம்மைக் கீழாக்கித் தான் மேலாகி லோக மூன்றையும் ஆண்டுவந்தானே. அதை மறந்துவிட்டாரா? சவுனகமகாரிஷி யாகம் பண்ணியபோது உம்மைத்தள்ளி, உமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அவிர்ப்பாகத்தை மருத்து தேவதைகளுக்குக் கொடுத்தாரே அதை மறந்துபோனாரா? அக்காலம் வெள்ளையானே யின் பேரிலேறி வஜ்ராயுதம் வீசி சவுனகரோடு சண்டை போட்டாரே! அப்போது உமது கையும் வஜ்ராயுதமும் ஸ்தம் பித்துப் போய் நீர் கடலிலொளித்தும் அயிராவதம் வீறிட்டுக் காட்டிலோடிப் பிழைத்ததும் மறந்தாரா? இப்படிக்கெல்லாம் பண்ணப்பட்ட மகாரிஷிகளின் தவமகிமையுஞ் சாபாநுக்கிர சாமர்த்தியமும் எனக்குத் தெரிந்திருக்க நான் இன்னும் போக லாமா? உமக்கிஷ்டமானால் நீர் வேறே தூதுபோக்கிக் கொள்ளும்” என்று அக்கினி மொழிந்தான்.

அப்போது இந்திரன் தனக் கண்டையிலே பச்சை வர்ணமுஞ் சூரியகாந்தியு முள்ளவனு யிருந்த கந்தர்வ நெருவனைப்பார்த்து, “நீர் மருத்தராஜனிடத்திற்குச் சென்று கண்டு, ‘தேவகுருவை யழைக்காமல் அவருக் கவிர்ப்பாகங் கொடுக்காமல் விலக்குவா யாகில் இந்திரன் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகம் பண்ணுவான்’ என்றுசொல்லி வா” என்று விடுத்தான். அப்படியே கந்தர்வராஜன் மருத்து மகாராஜனிடத்திற்குப் போய் இந்திரன் சொல்லிய அனைத்தையும் வகுத்தான். அவனவற்றைக் கேட்டு “ஓ கந்தர்வராஜனே! நீர்போய் இதனைச் சொல்லும். முதலில் தேவ குருவை விரும்பி யழைத்தேன். அவரைப் போகவேண்டாமென்று இந்திரன் தடுத்தார். அதனாலவருங் கூடாதென்று என்னைக் கைவிடுத்

தார். இப்பால் அவர் தம்பியை விரும்பிக் கொணர்ந்தேன். இவ்ருக்
காக நான் பட்டபாடு தெய்வமறியும். அவரைத்தள்ளி இவரை
வைத்துக்கொள்ளென்று தூது அனுப்புவது சுகிர்தமோ? நீதியோ?
மித்ர த்ரோகமல்லவோ? பாவத்திற்கு மூல முளையாமே!
இஃதறியாமல் தேவராஜனுந் தேவகுருவுந் தியங்குவானேன்?
அவர்கட்குத் தெரியாத அறமுமுண்டோ? அவர்களுக்கு நானாதரு
மஞ்சொல்லி யனுப்புவது? ஐயோ! ஐயா! நான் செத்துப்போன
லும் சற்றேனும் சம்வர்த்தனரைத் தள்ளிவைத்து யாகத்தைப் புரி
யேன். இதனை நீர்போய்ச் சொல்லும்” என்றனுப்பிவைத்தான். “அப்
படியே சொல்லுகிறேன்” என்று செலவு பெற்றுக்கொண்டு கந்தர்வன்
போனான். இங்கே சம்வர்த்தன மகாரிஷியானவர் மருத்து மகாராஜன்
முகத்தைப் பார்த்து “இந்தக் கலகமெல்லாம் விளைத்து வருபவன்
தேவேந்திரன். அவனென்ன பண்ணினாலுமதை நீர் ஒருபொருட்டாய்
எண்ணுதீர். வடவாமுகாக்கினியும் ஏழுசமுத்திரமும் ஆலாலவிடமும்
எழுந்து புரண்வெந்தாலும் மனமருண்டு விடாதீர். வச்சிராயுதத்தை
யேவினாலும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களெதிர்த்து அவரவர்களின்
ஆயுதங்களை யுகுத்தாலும் அஞ்சாதீர். பயந்து கெஞ்சாதீர்! இவை
களையெல்லாம் ஒரு சொல்லினுந் பொடியாக்கிப் புழுதிபோக்கி உம்
மைச் சுகப்படுத்தி வைக்கிறேன். பயப்படாதீர்” என்று சாற்றிக்
கடாட்சம் வைத்தனர். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டமாதிரத்தில்
அரசனுக்குப் பர்வதாகிர்தியாகத் தோள்கள் பூரித்தது. உடலம்
பாரித்தது.

முன்னர் மருத்து மகாராஜன் பேசிய வார்த்தையைக் கந்தர்
வன்போய் இந்திரனிடத்திற் கழறினான். அதுகேட்ட மாதிரத்தில்
இந்திரன் கோபமுற்று மருத்தராஜனைக் கொன்றுவாவென்று
வஜ்ராயுதப் பிரயோகம் பண்ணினான். அவ்வஜ்ராயுதமானது
உடனே ஆகாயத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, அண்டகடாக நடுங்கச்
சென்று, பூலோகத்தில் வேள்வி தொடங்கிய மருத்து மகாராஜனைக்
குறித்து வருகின்றது. அப்போது ராஜன் கண்டு பயந்து சிவனைப்
போலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சம்வர்த்தனரைச் சரணமடைந்து
“சுவாமி! இந்திரனது வஜ்ராயுதம் வருகிறபடியால் என்னைக் காப்
பாற்றும்” என்று கலங்கினான். அவர் தமது மந்திரசக்தியினால் வந்த
வஜ்ராயுதத்தைத் தடுத்துச் சினந்தார். அந்த வஜ்ரம் பயந்து லச்
சைப்பட்டுத் திரும்பிப் போய்விட்டது. அதை மருத்தராஜன்

கண்டு, சம்வர்த்தனருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்பண்ணி, “ஐயனே! தேவேந்திரன் என்னைக் கொல்லவிடுத்த மலைபோல்வந்த வஜ்ரத்தைப் பணிபோலாக்கித் தேவரீர் சூரியனைப்போற் பிரகாசித்து ரட்சித்தபடியால் உடல் பொருளாவி மூன்றும் உமக்கே ஒப்புவித்தேன். இனிநான் தன்னியனாகிச் சவுக்கியம் பெற்றேன். பாபமற்றேன்” என்று பணிந்தான். சம்வர்த்தனர் மருத்துராஜனை நோக்கி, சந்தோஷப்பட்டு “நீர்மிகுந்த தைரியசாவி. சத்தியசந்தனி! உத்தமன்! உம்மிடத்தில் எனக்கிஷ்டமுண்டாயது! உமக்குவேண்டிய வாமெல்லாங்கேளுந் தருகிறேன்” என்றனர். அதற்கு ராஜன் “ஓ ரிஷி! துல்யரே! தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் அடங்காத கோபங்கொண்டிருக்கிறபடியால் நம்முடைய யாகத்திலே அவிர்ப்பாகம் பெறமாட்டார்கள். அவர்கள் சந்தோஷமாய் வந்து ஆகுதி பெற்றுக்கொள்ளும் படியாய் வரங்கொடுத்தருளும்” என்று வணங்கினான். அப்படியே கொடுத்தோமென்று கூறி, அந்நிமிடத்தி லாகாயத்தி லிருக்கின்ற மூப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் தேவேந்திரனும் காற்பத்தெண்ணூயிரம் ரிஷிகளுங் கோபமாறிச் சாந்தமூர்த்திகளாய் யாகசாலையில் வரும்படிக்கு ஒரு மந்திரத்தை யுச்சரித்தருளினார். அம்மந்திரம் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் பந்துபோற் சுருட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டது. அந்த விற்தையை வேந்தன் கண்டு இந்திராதி தேவர்களுக்கும் தேவகுருவுக்கும் வந்தனை வழிபாடு நேர்ந்து உபசரித்து அவரவர்களுக்கு ஸ்தானமேற்படுத்தி அததிலவர்களை மந்திராட்சதையுடன் எழுந்தருளச் செய்தான். சம்வர்த்தன மகாரிஷியும் பிரகஸ்பதி பகவானும் தேவேந்திரனும் மருத்து மகாராஜனும் அளவளாவிக் கலந்து மனமுவந்து, குரோதமில்லாமற் குலாவி யிருந்தார்கள்.

இப்பால் யாவரு மொருமித்திருந்து வேதவிதிப்படிக்கு யாகத்தைப் பூர்த்திபண்ணி ஆகுதிகொடுத்துச் சகலரும் புசித்து மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அப்போது இந்திரன் சம்வர்த்தனரைத் துதித்து அவருடைய தபோபலத்தையும் மருத்துமகாராஜனுடைய புண்ணிய பலத்தையும் அவர்களுடைய சத்தியவசன உறுதி நெறியையும் பார்த்து “இதுகாறும் பூலோகத்திலுந் தேவலோகத்திலும் இந்த வேள்விபோல ஒருவரும் பண்ணியதில்லை. நானொருநாளாங் கண்டதில்லை” என்று கொண்டாடினான். அப்பால் மருத்துமகாராஜன் அங்குள்ள ரிஷீச்வரர்கள் வேதப்பிராமணர் முனிசுவரர்கள் இவர்கள் முதலிய பேர்கள் வேத கோஷத்துடன் ஆசீர்வதிக்க

யகூதின்னரர் கிம்புருடர் கீதங்கள் பாட, கருட கந்தர்வ சித்த வித்தியா
தரர் சங்கீத நாதங்களோங்க அவிர்ப்பாகத்தை விக்கினமின்றி
முடித்து யாகபூர்த்தியும் பண்ணி, ஆவாகன தேவதைகளை யெல்
லாம் ஏதாஸ்தானத்திலே எழுந்தருளும்படி செய்து, அனந்தங்கோடி
திரவியங்கள் பொன்னுரங்கள் இரத்தினபரணங்கள் நவமணிகள்
பணிகள் துணிகள் பட்டுப்பட்டாவளிகள் சரிகைத் தாப்தாக்கள் பற்
பலவித பொற்பாத்திரங்கள் யானைகள் குதிரைகள் தேர்கள் பல்லக்கு
கள் பசுக்கள் இடபங்கள் பூமிகள் கன்னிகைகள் இன்னுமுள்ள
பொருள்க ளெல்லாவற்றையு மெடுத்துத் தானம் பூரி வெகுமானம்
இவை முதலிய சன்மானத்தால் யாசகர் பிராமணர் முதலியபேர்
களை யெல்லாம் திருப்தி செய்வித்து, மகாரிஷி சொன்ன உத்தரவின்
பிரகாரம் சர்வதானமும் அளித்து, தேவர்கள் ரிஷிகள் முனிவர்கள்
வேதவேதியர்கள் முதலிய யாவருக்குத் தெண்டஞ் சமர்ப்பித்து
அப்பால் சம்வர்த்தன மகா ரிஷியை யடுத்து, அவருடைய திருவடி
களைச் சிரத்திலும் புயத்திலும் கண்ணிலும் காத்திலும் பொருத்தி
வாழ்த்தி அவருடைய மங்களாசனம் பெற்று மற்றவர்களினது
நற்றவ வாக்கியமுமுற்று யாவரும் ஏதாஸ்தானத்திற் கெழுந்தரு
ளும்படிக்கு அனுப்பிவிட்டு யாகசாலையில் மீண்டு மிகுதிப்பட்டுக்
கிடந்த சொர்ணங்களை யெல்லாம் பூமியிற் புதைத்துத் தன்
மந்திரி பிரதானிகளுடன் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்
கச் சென்று அயோத்திமா நகரம் புகுந்து இராஜமண்டபச்
சிங்காசனமேறி இன்புற்றிருந்தான். கேட்டாயோ தர்மநந்தனா! பூர்
வம் சம்வர்த்தனர் பரமசிவனிடத்திற் சுவர்ணக்கல் வாங்கிவந்து
யாகத்தில் தானங்கொடுக்க, அதைப் பிராமண ரெடுக்கமாட்டாது
சலித்துப் போட்டுவிட்டுப்போன திரவியந்தான் இப்போது
மேடிட்டிருப்பது. ஆனால் எவர்கள் கண்ணுக்குத் தோற்ற
மாகுமோ அவர்கள் சத்தியநெறி உத்தமரென்றும், அவர்களாற்
சில யாகங்கள் நிறைவேறு மென்றும் பாபாகிதமாமென்றும்,
சம்வர்த்தன மகாரிஷியும் மருத்துமகாராஜனும் வாக்கிட்டிருக்
கின்றார்கள். அந்தத் தனந்தானிங்கே யிருப்பதென்று சொன்னது.
அது உனது கண்ணுக்குத் தோன்றும். நீதான் அந்தப்பொருளுக்
குரியவன். அதனாலேதான் உன்னுடைய அசுவமேதயாகமு நிறை
வேற வேண்டும்—என்று வேதவியாஸர் விளம்பினார். இவையனைத்
தையும் அஸ்தினபுரத்திற் கதிபதியாகிய தருமராஜன் கேட்டுச் சந்
தோஷப்பட்டு அந்தத் திரவியத்தினளவில் வெறுப்பும் விருப்பும்

இல்லாதவராகி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே றோக்கி மேல் நடக்கவேண்டிய தென்னவென்று கேட்டனர். அதற்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தரும மூர்த்தியைப் பார்த்து அவருடைய மனத்திலிருக்கின்ற ஆயாசம் விசனம் வித்தியாசம் வெதுப்பு துக்கம் துயரம் இவைகளெல்லாம் தீரும்படியாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

தருமராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய

தேறுதலோடு அத்தினபுராஞ்சென்று

அரசியற்றல்

ஐயா மெய்விதனாகிய மேலோனே, பூர்வவினைப் பிரகாரம் நடப்பதை யதுபவித்து ஒவ்வொருவராய் அநேகம் அரசரிந்து போனார்களே யல்லது ஒருவர் கொல்லவும் அதனாவிறந்தார்களென்று சொல்லவும் யாவருக்கும் வல்லமையில்லை. இது வீணாகிய அவமானம். அறிவில்லாத பேர்களான மூடர்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகிற வசனமேயன்றி வேறல்ல. சகல லோகத்திலுஞ் சர்வாத்மாக்களிலேயும் வியாபித்திருக்கின்ற தேவாதிதேவனாலே கிருஷ்டிக்கப்பட்ட மூன்றுலோகத்தையும் நான் ஜயிக்கிறேனென்று யார் சொல்லுவார்களோ அவர்களைப் பழியும் பாவமும் படராமல்விடா. இப்படிக்கொத்த பழி பாபங்களுக்கு மிகுந்த பலத்தையுடையவன் மிர்த்தியு தேவனென்னும் எமதர்ம ராஜன். அவனும் அநேக வியாதிகளென்றும், ஆயுஷ்பிராமண மென்றும் தொகையென்றும் வகையென்றும் இன்னதால் வீழ்ந்தானென்றும், இதினாவிறந்தானென்றும் பழிபோட்டுத் தன்பேரிலுந் ஈசுவரன்பேரிலும் பழிசாராமல் ஒரு முன்னிலைக் கூட்டாய் முடிக்கின்றான். இவைகள் தெரிந்திருந்தும் பர்வதாகிர்தியாகிய தோள்களையுடைய தரும நந்தனரே நீர் பிராந்தியாகிய கவலைகொண்டு மயங்குவானேன்? நானே கொன்றேனென்று வீணான பழியை மேற்போட்டுக் கொள்ளுகிறீர். உமக்கு வந்ததென்ன? ஒருவன்மேற் போகிற சுமையை நீரேன் சுமக்கிறீர்? பீஷ்மாச்சாரியார் உங்களாலே சாகத்தக்கவர்தானோ? அவரைக் கொல்ல உம்மாலேயாமா? நீங்களதிகாரிதானா? அவருக்கமைந்திருக்கும் விதியின்படிக்கு முடிந்துபோயிற்று. நீர் பெருமூச்சு நெடுமூச்சுமவிட்டு வருந்துவானேன். தேவேந்திரன் விருத்திராசுரனுடனே போராடி வஜ்ராயுதப் பிரயோகம்பண்ணி

அது பிரயோசனப்படாமற் போக அவன் பயந்து விஷ்ணு பாதத்திற் போய்விழுந்து முறையிட அப்போது மகாவிஷ்ணு ஒரு துரும்பைக்கிள்ளி வெள்ளைவாரணன் கையிற் கொடுத்துக் கொல்லச் சொல்ல அவனப்படியே பிரயோகம்பண்ண அதுவே பிரமாண்ட கோளகைமட்டு முருவிச்சென்று விருத்திராசுரனைக் கொல்ல, இப்படி கொன்றது ஒரு துப்பற்ற துரும்பாயிருக்கத் தேவேந்திரன் நான் கொன்றேனென்று கர்வத்தினாலே வசனிக்க அன்னேரமே யவனைப் பிரமஹத்தி தொடர்ந்தது. அதனால் அவன் நானாவித அவதிப்பட்டுப் பின்னர் தெய்வ பலத்தினற் சுகப்பட்டான். பெரியோர்கள் ஒரு காரியம் தங்களாலே நடக்குமென்று எண்ணார்கள்; வாக்கினாலுஞ் சொல்லார்கள்; ஈசுவரனாலே பிறப்பும் இறப்புமென் மெண்ணுவார்கள். நீர் தெரியாதவரல்லவே. தெரிந்துங் கலங்குவானேன்? மயங்குவானேன்? இந்த மயக்கத்தைவிட்டு அசுவமேதயாகத்தைப் பண்ணும் என்று மாயவன் உபாயமாய்ச் சொல்லினர். அங்கிருந்த ரிஷீசுவரர்களும் அப்படியே பேசித் தருமருடைய சஞ்சலத்தை மாற்றினார்கள். அதனால் அவர் தேறி இதனைச் சொல்லுகின்றார்—

ஓ சந்திரசீல உத்தமர்களே! நீங்கள் இத்தனைபேருஞ் சொல்லுகிறபோது நன்மை வந்தாலும் வரட்டும் தீமைவந்தாலும் வரட்டும் உங்கள் வாக்கியத்தை வேதவாக்கியமாக நம்பிக்கொண்டேன். யானிவ் வாசுதேவனோடும் ஏனைய பரிஜனங்களோடும் அலை யெறிந்து கரைசெறிந்த கங்காநதிக்கரையில் இன்னுஞ் சில நாளிருந்து என்னிதயந் தேர்ந்து பின்பு அஸ்திநுபுரத்திற்குப் போகின்றேன். நீங்கள் உங்களாசீர்மத்திற்கெழுந்தருளுங்கள்” என்று சகல கலைக்ஞானம் வல்ல மாதவர் முனிவர் ரிஷிகள் இவர்முதலிய பேர்களின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்தனர். அவர்களு மவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்று தத்தமிருக்கை யடைந்தார்கள். பின்பு தருமராஜன் வேதவியாஸரை வணங்கி, “சுவாமி நான் என்னுஞ் சிலதினத்தி லிவ்விட நீங்கி அஸ்திநுபுரஞ் சேர்ந்து அசுவமேத யாகத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையுஞ் சேகரித்துக் கொண்டு மருத்து மகாராஜனாற் புதைபட்டுக் கிடைக்கின்ற த்னங்களை யெடுப்பித்து வருவதற்கும் யாககாரியத்தை முடிப்பதற்கும் தேவரீரை யழைப்பித்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்றனர். அதற்குப் பதிலாகச் சொல்லுவோமென்று ஆசீர்வதித்துத் தமது ஆச்சிரமத்திற்

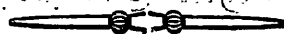
கெழுந்தருளினார். அப்பால் தருமராஜனும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியும் தம்பிமார்களும் மற்றுமுள்ள பேர்களுஞ் சில நாள் கங்காதீரத்தி லிருந்து, ஒருநாட் பயணப்பட்டுப் பட்டணத்திற்கு வந்தார்கள். அதுகண்டவுடன் மந்திரி பிரதானி முதலியபேர்கள் எதிர்கொண் டழைத்துவர மகாசம்பிரமவிலாச உல்லாசத்தோடும் இராஜவீதி யைக் கடந்து அரண்மனைக்குட்சென்று, நவரத்தினகசித கால்க ளமைந்த மண்டபத்திலிருந்து மகாரிஷீசுவரர் பிராம்ணர் மெரியோர் முதலிய பேர்களின் முகத்தைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் வியாஸபகவானும் அசுவமேதயாகம் பண்ணச் சொன் னதைத் தெரிவித்து மற்றமந்திரர் பிரதானியர் சாமந்தர் சாரணர் இவர் முதலியபேருக்கு அன்னியதேசத் தரசர்களிடத்தில் விகிதா சாரந் திறைகள் வாங்கச்சொல்லி இளைத்தவர் மிழ்தீர் அன்ன தானஞ் சொர்னதான முதலியவைகள் பண்ணிச் சந்திரவட்டக்குடை நிழலில் தாரணியைப் புரக்கும்படிக்குத் தருமராஜன் வீற்றிருந்தார்.

தருமன் சோக நிவாரணச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கண்ணன்

துவாரகைக்கு எழுந்தருளிய சருக்கம்

கண்ணன் துதி

சுரர்முதலோ ரேத்தெடுப்பக் கற்றாணி ஞாசிக்க சொருப மாகி இரணியவல் லுயிர்குடித்து ஹரிநமோ நமோவென்றுள் எிரங்கி நிற்கு மொருமதலை பிரகலா தனனையளித் தருளுருவா யுலக முய்யத் திருவரவி லறிதுயில்கொண் டமர்ந்தோ னென் னிந்தையினிற் செழியுந்தேவே ஐயா ஜனமேஜய மகாராஜனே! தருமராஜனுனவர் தமது மனத்தைவிட் டகலாதிருந்த விசாரமென்னும் வெந்தழலை வேத வியாஸர் கூறிய வேத வாய்மையினாலும் வேள்வி நிச்சயத்தாலு மாற்றிக் கொண்டவராய்க் கண்ணனாகிய அண்ணலோடு வண்ணத் தம்பியருந் தமதெண்ணப்படி நின் நினைது களிக்க அஸ்திஸூபரத்திற்

அது பிரயோசனப்படாமற் போக அவன் பயந்து விஷ்ணு பாதத்திற் போய்விழுந்து முறையிட அப்போது மகாவிஷ்ணு ஒரு துரும்பைக்கிள்ளி வெள்ளைவாரணன் கையிற் கொடுத்துக் கொல்லச் சொல்ல அவனப்படியே பிரயோகம்பண்ண அதுவே பிரமாண்ட கோளகைமட்டு முருவிச்சென்று விருத்திராசுரனைக் கொல்ல, இப்படி கொன்றது ஒரு துப்பற்ற துரும்பாயிருக்கத் தேவேந்திரன் நான் கொன்றேனென்று கர்வத்தினாலே வசனிக்க அன்னேரமே யவனைப் பிரமஹத்தி தொடர்ந்தது. அதனால் அவன் நானாவித அவதிப்பட்டுப் பின்னர் தெய்வ பலத்தினால் சுகப்பட்டான். பெரியோர்கள் ஒரு காரியம் தங்களாலே நடக்குமென்று எண்ணார்கள்; வாக்கினாலுஞ் சொல்லார்கள்; ஈசுவரனாலே பிறப்பும் இறப்புமென் றெண்ணுவார்கள். நீர் தெரியாதவரல்லவே. தெரிந்துங் கலங்குவானேன்? மயங்குவானேன்? இந்த மயக்கத்தைவிட்டு அசுவமேதயாகத்தைப் பண்ணும் என்று மாயவன் உபாயமாய்ச் சொல்லினர். அங்கிருந்த ரிஷீசுவரர்களும் அப்படியே பேசித் தருமருடைய சஞ்சலத்தை மாற்றினார்கள். அதனால் அவர் தேறி இதனைச் சொல்லுகின்றார்—

ஓ சந்திரசீல உத்தமர்களே! நீங்கள் இத்தனைபேருஞ் சொல்லுகிறபோது நன்மை வந்தாலும் வரட்டும் தீமைவந்தாலும் வரட்டும். உங்கள் வாக்கியத்தை வேதவாக்கியமாக நம்பிக்கொண்டேன். யானிவ் வாசுதேவனோடும் ஏனைய பரிஜனங்களோடும் அலை யெறிந்து கரைசெறிந்த கங்காநதிக்கரையில் இன்னுஞ் சில நாளிருந்து என்னிதயங் தேர்த்து பின்பு அஸ்திநுபுரத்திற்குப் போகின்றேன். நீங்கள் உங்களாசீர்மத்திற்கெழுந்தருளுங்கள்” என்று சுகல கலைக்ஞானம் வல்ல மாதவர் முனிவர் ரிஷிகள் இவர்முதலிய பேர்களின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்தனர். அவர்களு மவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்று தத்தமிருக்கை யடைந்தார்கள். பின்பு தருமராஜன் வேதவியாஸரை வணங்கி, “சுவாமி காங்களின்னுஞ் சிலதினத்தி லிவ்விட நீங்கி அஸ்திநுபுரஞ் சேர்ந்து அசுவமேத யாகத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையுஞ் சேகரித்துக் கொண்டு மருத்து மகாராஜனார் புதைபட்டுக் கிடைக்கின்ற தனங்களை யெடுப்பித்து வருவதற்கும் யாககாரியத்தை முடிப்பதற்கும் தேவரீரை யழைப்பித்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்றனர். அதற்கு வரப்படியே செய்வோமென்று ஆசீர்வதித்துத் தமது ஆச்சிரமத்திற்

கெழுந்தருளினார். அப்பால் தருமராஜனும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியும் தம்பிமார்களும் மற்றுமுள்ள பேர்களுஞ் சில நாள் கங்காதீரத்தி விருந்து, ஒருநாட் பயணப்பட்டுப் பட்டணத்திற்கு வந்தார்கள். அதுகண்டவுடன் மந்திரி பிரதானி முதலியபேர்கள் எதிர்கொண் டழைத்துவர மகாசம்பிரமவிவாச உல்லாசத்தோடும் இராஜவீதி யைக் கடந்து அரண்மனைக்குட்சென்று, நவரத்தினகசித கால்க ளமைந்த மண்டபத்திலிருந்து மகாரிஷீசுவரர் பிராமணர் பெரியோர் முதலிய பேர்களின் முகத்தைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் வியாஸபகவானும் அசுவமேதயாகம் பண்ணச் சொன் னதைத் தெரிவித்து மற்றமந்திரர் பிரதானியர் சாமந்தர் சாரணர் இவர் முதலியபேருக்கு அன்னியதேசத் தரசர்களிடத்தில் விகிதா சாரந் திறைகள் வாங்கச்சொல்லி இளைத்தவர் மிழ்தீர அன்ன தானஞ் சொன்னதான முதலியவைகள் பண்ணிச் சந்திரவட்டக்குடை கிழலில் தாரணியைப் புரக்கும்படிக்குத் தருமராஜன் வீற்றிருந்தார்.

தருமன் சோக நிவாரணச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கண்ணன்

துவாரகைக்கு எழுந்தருளிய சருக்கம்

கண்ணன் துதி

சுரமுதலோ ரேத்தெடுப்பக் கற்றாணி ஞாசிக்க சொருப மாகி இரணியவல் லுயிர்குடித்து ஹரிநமோ நமோவென்றுள் எரிக்கி நிற்கு மொருமதலை பிரகலா தனையைளித் தருளுருவா யுலக முய்யத் திருவரவி லறிதுயில்கொண் டமர்ந்தோ னென் சிந்தையினிற் செழியுந்தேவே

ஐயா ஜனமேஜய மகாராஜனே! தருமராஜனுனவர் தமது மனத்தைவிட் டகலாதிருந்த விசாரமென்னும் வெந்தழலை வேத வியாஸர் கூறிய வேத வாய்மையினாலும் வேள்வி நிச்சயத்தாலு மாற்றிக் கொண்டவராய்க் கண்ணனாகிய அண்ணலோடு வண்ணத் தம்பியருந் தமதெண்ணப்படி நின் நினைவு களிக்க அஸ்திநுபுரத்திற்

சொஸ்தமா யிருந்து அரசியற்றி வருகிறநாளில், ஒரு ஞாள் அர்ச்சுனராஜனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் ரத கஜ தூகபதாதி களுடன் ஸ்திரீ ஜனங்களும் புடைசூழ்ந்துவரத் தருமராஜனிடத் திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்கு வந்து, அலங்காரமான சிங்காதனத்திலிருந்து அகமகிழ்ந்தார்கள். இப்படி உலகளந்தவனும் உலகை வென்றவனும் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்ட அநேகங்கோடி வேதப்பிராமணர் ஆசீர்வசனங்கள் மொழிந்தனர். ஆகாயத்திலிருக்கின்ற பாரிஜாத மலரை வாரித் தேவர்கள் பொழித் தனர். இப்பேர்ப்பட்ட சம்பிரமத்துட னிருவரு மிருக்கின்றபோது விஜயன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் தெண்டனிட்டுத் தேரத்திரம் புரிந்து “சுவாமி பாரதயுத்த ஆரம்பத்தி லடியேன் தேவரீருடன் தடுத்துப் பேசிப் பிதாமகர் ஆசாரியர் அண்ணன் தம்பிகள் மாமன் மைத்துனர் பந்து மித்திரர் இவர் முதலாகிய ஜனங்களை எப்படி மாய்ப்பதென்று திப்பிரமைகொண்டு சொன்னபோது ஞானத்துவ மான பகவத்கீதையை உபதேசம்பண்ணி அறுபோகமுங்காட்டிப் பதின்மூன்றாள் யுத்தத்தில் அபிமன்யு இறந்த துக்கத்தினால் விக்கி யிருந்த காலத்தும் ஞானபக்குவத்தை யுபதேசஞ்செய்து நாயேனைக் காத்தருளினீர். ஓ பரந்தாமா இன்னமொருதரம் அன்ன ரகசியத்தை முன்னஞ் சொன்னவண்ணம் பன்னியருள வேண்டும்” என்று பணிய, கன்னங்கறுத்த மேக நிறத்தகண்ணன் சொல்லத் தொடங் கினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் அருச்சுனனுக்குப்

பிரம்மஞான முபதேசித்தல்

ஓ அருச்சுன! அன்றுரைத்தபடி இன்றைக்குரைத்தால், பூர்வங்கேட்டது தானேயென்று நீ லேசாயிருக்கப்போகாது. உனக்கு அது சுருவாகத் தோற்றப்படாது; மெத்தப் பளுவாகவே யிருக்கும். எளிதி லுணரமாட்டாய். ஆயினு நீ மகோத்தமனாதலால், அந்த ஞானத்தை வகித்த ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் அதைப் பக்தி ருத்தையாய்க் கேள்—அதனது பான்மையைப் பக்குவமாய்த் தெரிந்துகொள்—என்று பச்சைமால் இச்சையுடன் சொல்லத் தொடங்கினார்—ஓ காண்டபனே! முன்னொருகாற் காசிபமுனிவர் தவஞ் செய்வதற்காக ஓர் பர்வதச் சாரலிற் போயிருந்தார். அவ் விடத்தில் மான் மழுவேந்திய மகாதேவனைப்போல் வடிவுடைய ஓர் சித்தர் வந்தார். அவரை அக்காசிப் பணிந்து “ஓ ஆண்டவனே!

யாவரு முலகத்தில் நல்வினைசெய்து. முத்திபெறுகின்றார்கள். நானெத்தனையோ நல்வினைகள் செய்தும் அம்முத்தி வரவில்லை. ஆதலால் தபசைச்செய்து அதனாலந்த நிரந்தர முத்தி பெறவேண்டுமென்று இந்த மலைச்சாரலுக்கு வந்தேன். வந்தவிடத்தில் என் பங்குத் தெய்வம்போல் நீர் வந்தீர். தேவரீர் அடியேனுடைய பிரார்த்த வினைகள் தொலையும்படிக்குத் தத்துவ போதத் தரவேண்டும்” என்று பணிந்து வருந்திக் கேட்டார். அதற்கந்தச் சித்தர் மன மகிழ்ந்து “ஓ காசிபரே! ஓர் வித்தக புருடன் எத்தனை காலம் நல்வினையைச் செய்தாலும், முத்தியை யடைய மாட்டான். ஆயினும் அவன் செய்த நல்வினைகளெல்லாம் வீணாய் போகமாட்டா. உலகத்திலே தீவினையாளருக்கு இரும்பினால் விலங்கும், நல்வினையாளருக்குப் பொன்னினால் விலங்கும் பூட்டுவது போலாம். இருவருக்கு மறுஜன்மத்திலேயும் இவ்விலங்குகளே. எந்தவினையும் முத்திக்கு வழிகாட்ட மாட்டாது. இது சத்தியம். ஓ உத்தமரே! இவ்வுலகத்தில் நல்வினையென்று சொல்லப்பட்ட கரியமெவ்வளவோ அவ்வளவுஞ் செய்தேன். அதனால் என்னபலன் பெற்றேனென்றால், இந்திரனிருக்கின்ற சொர்க்கலோகத்திலேயும் பிரமாவின் சத்தியலோகத்திலேயுஞ் சிலகாலஞ் சஞ்சரித்து, அப்பலனையனுபவித்துப் பின்பு பூமியிற் பிறப்பென்னும் பெருங்கடலி லாழ்ந்தேன். இப்பிறவிக்கு வேண்டிய கருவியாகிய கல்வியில் ஐயத்திரிபு அறியாமையற்றுக் குறையாமற் கற்று வித்தியா கர்வமேறி அனேகம் பெரியவர்கள் பயந்து பின்னடையும்படியாய் வாதுகளிட்டுத் தாக்கங்கள் பண்ணி நானே யாதினும் விக்கிரமனென்று பேர்பூண்டு, கடைசியில் வினையினால் மெலிந்து அதன் வசத்திலாழ்ந்து, அக் கல்வி கேள்வி முதலியனவும் பிரயோசனத்திற்கு வாராமற் றேய்ந்து காலன் பாசத்தாற் கட்டுப்பட்டிறந்து கடுமையாகிய பொல்லா நாகத்திலாழ்ந்து எல்லா நாகமுஞ் சிற்சிலகால மனுபவித்து, ஆசாபாசப் பற்றினாலே திரும்பவும் பூமியிலே ஜனன மெடுத்தேன். ஐயோ இப்படி எத்தனையோ ஜனனமெய்தினேன். இறக்குந்தோறு மெனக்குண்டாயிருந்த அண்ணன் தம்பி பெண்டிர் பிள்ளை தமக்கை தங்கை மாமன் மைத்துனன் உற்றார் பெற்றார் உறவின் முறையார் உலகின் றுறையார் என்னு மிவர்களைத் தொகைப் படுத்திச் சொல்லமாட்டேன். இப்படி யெடுத்த பிறவி தோறும் பொய்யை மெய்போற் பேசியும் ஜாதிமுயற்சியுஞ் சமய முயற்சியுந் தள்ளாமல் அனுசரித்தும் விஷய வாசனைகளிலே

உழன்றும், இவ்வாறு பிரபஞ்சத்திலே அமிழ்ந்து ஆழ்ந்து முழுதிப் போனேனே யல்லாமல் முத்திக்கு வழியறியப் படிக்காமற் போனேன். இந்தப் பிறப்பிற் பிரபஞ்ச மாயாமயக்கத்தை விட்டுக் கடைத்தோரவேண்டிக் காட்டிலே வந்து சிலநாள் தபசுபண்ணி, லோகவாசனைகளை யொழித்து ஆசாபாசங்களைத் துறந்து சூரியன் முன்னர் நீங்கிய பனியிருள்பாற் பிறவித் துன்பத்தைக் கடத்தேன். இந்த மட்டுக்கும் என்னுடைய பக்குவ மென்னவெனில் கடல் நீந்திக் கரையேறிய தன்மையை யொத்தேன். இனியெனக்கு ஜனனமரணமில்லை. முத்தியென்னு மோட்ச வீட்டிலே குடியானேன். இந்தப் பக்குவ மென்னத்தினு லமைந்ததென்றால் ஆசாரியர் கட்டாட்சத்தினாலே அமைந்தது. குருவே துணை.

ஓ காசிபரே இப்படிப்பட்ட தத்துவ முத்தி இதுவாக்கும். நீர் நம்மை நேசித்து வந்தமையால் உமக்கு இந்தத் தத்துவமார்க்கங்க் ளெல்லாஞ் சொற்றேன். இதையுமது நின்மல மனத்திலிருத்தி வினை யென்பவைகளை விட்டுத் தத்துவவழியிலே தபசுபண்ணி முத்தி யடையும். இந்தத் தத்துவத்திற்கு முடிவு தன்னைத் தானறிவது; சித்த சாந்தி பெறுவது. மனது கலையாமற் பரமாத்மாவைத் துதித் தர்னந்தமடைந் தசைவற்றிருப்பது. மோன ஞானிகளுக்கு வேறே நினைப்பில்லை; மறப்பில்லை; இன்பமில்லை; துன்பமில்லை; யென்பதில்லை; நானென்பதில்லை; பகலில்லை; இரவில்லை; மருளில்லை தெருளில்லை—இவ்விதமாகவிருந்து பரமாத்மாவைக் காண்கிற பேருக்கு முத்தி—என்பதாயுரைத்துத் தமக்கிச்சைபானவிடத்தி லெழுந்தருளினார் சித்தர். பின்னொருகாற் காசிபரை யான் கண்டடுத்து ஓர் நற்பனை எனக்குச் சொல்லுமென்று கேட்ட போது இதனைச் சொல்லி இவ்வுபதேசம் வந்த முறைமையுங் கூறிப் போய்விட்டனர். இது தேவவாக்கியம். பிர்மவித்தை பரமரகசியம். ஓ அர்ச்சுனா நல்வினைகளைச் செய்தாலும் முத்தி வர் மாட்டாது. தத்துவமுடிவிலே நின்று தபோசித்தியைப் பெற்றுப் பரமாத்மாவைக் கண்டால் முத்தியுண்டாம். அஃதெப்படியெனில் அழகென்னப்பட்ட பதார்த்தங்களுக்குள் முதன்மையிற் சிறந்தது சூரியன். காரணபூதங்களிற் சிறந்தது அக்கினி. வித்தையிற் பெரியது வேதம். பெற்றதிற் பெரியது மானிடம். மந்திரங்களி லரியது காயத் திரி. நாலுகால் ஜன்மங்களிற் சிறந்தது பசு. பறவையிலுயர்ந்தது கரு டன். யுகநான்கிற் சிறந்தது கிரேதாயுகம். யுகங்களிற் பலமானது

இராஜசூயம். செம்பொன்னுக் குரியது தானம். தேகத்திற்குரியது மானம். சாப்பிடும் வஸ்துவிலுயர்த்தது அன்னம். பருகும்வஸ்துவி லதிகம் நீர். மலையிற் பெரியது பொன்மலை. மரத்திற் சிறந்தது ஆல். ரதிலிலுயர்த்தது கங்கை. சரசுகளிற் சிறந்தது சமுத்திரம். ஆச்சிரமங் களி லழகு இல்லறம். திசைகளிலழகு ஊர்த்ததிசை. தேவர்களிற் பெரியவன் பிரமன். பிரமனிற் பெரியவன் விஷ்ணு. எவரிலுமுயர்ந்த வன் நசன்.

அப்பா என் மைத்துனா இம்மூவரும் ஒருவருக்கொரு வர் பேதமில்லாதவர். பேதமுண்டென்று பேசி வாய்மதத்தால் வாதாடுகிறபேர் அக்ஞானிகள். மூவருமொன்றென்று பேரறிவா லுணர்த்தவர்கள் புண்ணியவான்கள். அவர்கள் பெறுவது மோட்சம். பேரறிவுடையவர்கள் யாரெனில் புருஷார்த்தங்களும் சாத்திரங் களும் புராணங்களும் நீதியும் வேதமும் நெறியும் முறையும் தெரிந்த வர்கள். இப்பேர்ப்பட்டனவாயுள்ள சத்தான பிரயோஜனத்தை அறிந்த மகாத்துமாக்களே முத்தொழிற்குரிய கடவுளரைச் சரியாக மதிப்பார்கள். அவர்கள்தான் லோகமயக்க மற்றதத்துவக்ஞானி கள். இதைவிட்டு இம்மூவரில் வித்தியாச மிருக்கிறதென்று மதத்து வேஷியாய் வாதிப்பவர்கள் கர்மிகள்; முத்திவழிக்கு முட்போட்ட டைத்துக் கொள்பவர்கள்; கதிக்கு அருகராகமாட்டார்கள். கடவுளர் மூவரிற் பெரிது சிறிது உயர்வு தாழ்வென்று சொல்லுகிறது எதற் குச் சமானமென்றால் பகலை இரவென்று சொல்லுவோரது பான் மைக்குச் சமானம், மேலும் பிரபஞ்ச ஆசையொழியாத எள்வரை யிலும் பிறப்பிறப்பொழிவதில்லை. ஆசையை யறுத்து நிராசை யடைந்தவன் முத்திக்கு வித்தாவான். இதனை நீ யறிந்துகொள்— என்று வாரிசுரூப னருளிச்செய்ய இவையனைத்தையும் வானவராஜ குமாரன் கேட்டு ஆசனம் விட்டெழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பிற விக்கடலை ஞானத்தோணியாற் கடந்து, ஞான பூரணனாகி நட்சத் திரங்களைக் கண்டவர் சந்திரனைப் பார்த்துச் சந்தோஷப் படுவது போல் ஆடிப்பாடி ஹரிஸ்மாணை நாடி ஆகிமத்தியார்த்த ரகிதனுடைய திருவடி மலரைச் சிறத்திற்குடி, தன்னைத்தான் மறந்து பரவச மடைந்து திரும்பித் தெளிந்து சுத்தஞான சுசீலத்தன்னியனாய் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடன் அவ்விடத்திற் குலாவிப் பேசிக்கொண் டிருந்தான்.

ஸ்ரீ கண்ணன் தருமாதியரிடத்தி லுத்தரவு பெற்றுத்

துவாரகைக்கேகுதல்

இவ்வாறு துவாரகாபுரி வாசனும் அருச்சுன ராஜனும் இந்திரப் பிரஸ்தத்திலிருந்து நன்னெறியாகிய விவகார தருமங்களைப்பேசித் தேசராஜர்கள் வந்து பணியத்தக்கதாகச் சிங்காசனத்திலிருந்து உலகு புகழ்ப் புரந்துவரு ஈளில், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தருமராஜ னிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குப் போகவேண்டு மென்றுன்னி அர்ச்சுனன் முகத்தை அருளுடன் பார்த்து “ஓ விஜய மகாராஜனே எனது தந்தை தாய் முதலாகிய யாதவர்க ளியாவரும் என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டிருப்பதாய்ச் சொல்லி யனுப்பினார்கள். தம்பிமார்களும் பிள்ளைகளும் ஸ்திரீ ஜனங் களும் பட்டணத்துப் பிரைஜகளும் என்னைக் காண்பதற்குக் கவலைப் பூண்டிருக்கின்றார்களாம். இது சங்கதி கேள்விப்பட்டேன். அதுமுதற் கவலைகொண்டேன். ஆனபோதிலும் எனக்கு உன்னைவிட்டுப் பிரியப் பிரியமில்லை. ஒருவிதமாய்ப் பிரிவோமென்றால் தருமராஜனைவிட்டு பிரியமில்லை. ஈனாவ்விடத்தில் வந்து வெகுநாளாயிற்று. மன ஈங்க மனமில்லை. ஈனாவ்விடத்தில் வந்து வெகுநாளாயிற்று. மன மும் வினையு மருவிக்கொண்டிருப்பதுபோற் பழகிக்கொண்டிருந்து விட்டோம். இப்போது மருவிப் பிரிவது அரிதாயிருக்கின்றது. ஆகி லும் என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையேறி யிருப்பவர்களுக் குத் திருப்திபண்ணாமற் போனாற் பாபமல்லவா? ஓ தருமார்த்த காமமோட்சர் தழுவிய தருமருக்கிளைய தனஞ்செயனே, நான் உன்மையாகச் சொல்லுகிறேன். எனக்குப் பிராணன் உறவு நிதி நிகேஷமும் பந்துமித்திரர் முதலாகிய பேர்கள் தருமராஜன் முதல் ஈங்களே யல்லது வேறில்லை. இப்பவும் உங்கள் தமையனைக் கேட்கி ரேன்; அவர் போவென்று உத்தரவுகொடுத்தார் போவேன்; இல்லு மென்றால் இங்கே தானே நின்றிடுவேன்! வேறெண்ணமில்லை. இதற்குனதெண்ண மென்ன? சொல்” என்றார். அப்போது அர்ச்சு னன் ஸ்ரீகண்ணன் முகத்தை நோக்கி “ஓ பரமதயாளுவாகிய பார் தாமா தேவரீருடைய எண்ணத்தில் இப்படிக் கிருந்தால் அப்படியே அஸ்திபுரத்திற்குச் சென்று அண்ணு அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய் வரலாம்” என்று சொன்னான்.

அம்மொழியைச் சந்தோஷமாய்க் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் தமது சாரதியை இரதங்கொண்டு வரும்படியாகப் போக்கி னார். அவன் அந்தக் க்ஷணத்தில் தேர்கொண்டு வந்தான். சவுரிராஜ னுந் தனஞ்சயராஜனுந் தேரேறினார்கள். அப்போது முரசு, காளம், பேரிகை, குடமுழா, டமாரம், சின்னம், தாரை, பூரி, கொம்பு, வாங்கா, சங்கம் முதலாகிய வாத்தியங்கள் ஏக இரைச்சலா யிரைந்தன. சாமரம், குடை, பீலிக்குஞ்சம், மயிற்பீலி, சாந்தாற்றி, கொடி, மகா தோரணம், மேற்கட்டி, விருது, டால் இவைகள் சிறந்தன. அனுமக் கொடியும் கருடக்கொடியும் ஆகாயமளாவிப் பறந்தன. இவ்வித ராஜ வைபவங்களுடன் இந்திரப் பிரஸ்தத்துத் தெருவில் அவர்கள் வருகிறபோது வேதப்பிராமணர் ஆசீர்வதித்தனர். தேவர்கள் புட்ப மாரி பெய்தனர். ஸ்திரீ ஜனங்கள் ஆலஞ்சுழற்றினர். பாணப்பெண் கள் மங்களம் லாலி சுபசோபனங்கள் பாடினர். அரண்மனைப் பெண் கள் வாசப்பொடிகளும் பனிநீர் முதலியனவும் வீசினர். பட்டுவான்கள் புகழ்ந்தனர். கட்டியார்கொண்டாடினர். இப்படி கடைவீதி முதலிய பலவீதியுங் கடந்து அஸ்திநாபுரத்திற்கு வந்து அந்தப் பட்டணத்தி லுள்ள பேர்கள் எதிர்சென்று கண்டு இங்கிதங்கள் செய்யச் சபா மண்டபம் போய்ச் சேர்ந்து தேர்விட்டிறங்கித் தருமராஜனுக்குத் தெண்டனிட்டுமூந்து துதித்தார்கள். தருமராஜனுஞ் சிங்காசனம் விட்டுமூந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து எதிர் தழுவிக்கொண்டு இதோப சார மியம்பினார். அர்ச்சுனன் கிரமப்படிக்குத் தருமராஜனையும் பீமராஜனையும் பணிய அவர்க ளாசீர்வதித்தார்கள். தம்பிமார் முத லியபேர்கள் இவர்களைத் தொழுதார்கள். இவர்கள் அவர்களைக் கட்டிக்கொண்டு ஆசி புகன்றார்கள். கிருபாச்சாரியர் விதூரர் இன்னு முள்ள மேலோருக்கும் வந்தனை தந்தார்கள். அவர்களும் இவர்களை யெடுத்தனைத்து நகைமுகமாய் மதித்து ஆசீர்வதித்து அன்பு பாராட்டினார்கள். அப்பாற் சஞ்சயன் முதலாகிய பேர்களுக்கு ஆத ரனை சொல்லிச் சிங்காசனத்திலிருந்தனர்.

இந்தப்பிரகாரம் யாவருஞ் சபையில் நிறைத்திருக்கும்போது இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குப் போய்வந்த சந்தோஷ சம்பிரமங்களைச் சிலரேம் பேசிக்கொண்டிருந்து, பின் யாவருமெழுந்து அந்தப் புரத்திற்குப் பேர்ய் ஸ்நான பூஜை ஜெப தப முதலாகிய நித்தியக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கும் கார்தாரியம்மனுக்கும் குந்திதேவிக்கும் பாதபூஜைபுரிந்து ஆச

மன்னியமருந்தித் தேவதாரச்சனைசெய்து போஜன சாலைக்குட் புகுந்து பந்துக்கள் முதலிய பரிசனங்களோடும் அநேக பிராமணக் கூட்டங்களோடுஞ் சட்ருசிபதார்த்த போஜனமருந்திச் சந்தனப் பானித குங்குமாதிகளணிந்து, மலர்மாலை புனைந்து தாம்பூலத் தரித்துச் சயனத்திற் படுத்து அன்றிராப்பொழுதை யகற்றி மறுநாட்காலையில் யாவருமெழுந்து காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டு கொலுக்கூடத்திற்கு வந்து நிறைந்தார்கள். அப்போது அர்ச்சுனன் தருமராஜனைப் பணிந்தெழுந்து “அண்ணா! மேகவண்ணன் துவாரகைக்குப் போய்வர வேண்டுமென்று சொல்லுகின்றார்” என்றான். அதுகேட்ட மாத்திரத்தில் ஜலம் நிறைந்த ஏரிக்கரை கசியுமாறு அவர் கண்களில் நீர்பெருகியது. உடலெங்கு மயிர்க் குச்செறிந்தது, “ஓ தேவகிநந்தனா! அடியேங்கள் துரியோதனாதிய ரிடத்தில் அகப்பட்டிக்கொண்டு சகலமுந் தோற்றுத் தாழ் வடைந்து வாழ்விழந்து தடுமாறுகிற காலத்தில் சத்துருக்களை ஜயிப்பித்து இராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தில் வைத்து அட்டாள தேசமும் இஷ்டஜன சமுகமாகவிருந்து கொண்டாடும்படிக்கு அருள்புரிந்தருளிய இறைவனாகிய தேவரீரை நான் எப்படிவிட்டுப் பிரிவேன்? எவ்விதத் தேறியிருப்பேன்? நீர் வந்து நெடுநாட்களாய் விட்டதால் அதைக் குறித்துப்பேச எனக்கொன்றந் தோன்ற வில்லை. இப்போது உமது மனத்திற் குறித்திருக்கின்றபடி அடியேனுக்குஞ் சம்மதமே. ஆனால் தேவரீருடைய கிருபையால் அசுவமேத யாகம் நடக்கவேண்டி யிருக்கின்றதே இதற்கெப்படி? தேவரீர் துவாரகைக்குப் போனால் திரும்பி வருகிறவரைக்கும் யாகம் தொடங்கப்போகிறதில்லை. தேவரீர் வந்தபிற்பாடு வேள்வி முடிக்க வேண்டிய பாரந் தம்முடையதே. உம்மைவிட வேறோராதா வில்லை” என்று கூறினார் தருமநந்தனர்.

இம்மொழியைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் தருமரைப் பார்த்து “ஓ மெய்விரத ஸூர்த்தியே! நீர் மனப்பூர்வமாய்ச் செலவு கொடுப்பீராகில் நான் போய்த் திரும்பிவந்து உமதிஷ்டப்படி நடந்து கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னார். இப்படி ஜனனமரண மொழிய் வேண்டுமென்றெண்ணித் தம்மை நம்பிக் கும்பிட்டபேரை இரட் டிக்கும் முத்திநாதன் சொல்லித் தருமராஜனிடத்தில் விடைபெற்ற பின் திரிதராஷ்டிரன் முதலாகிய பேர்களிடத்திலுஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு சாத்தியுடனும் சுபத்திராதேவியுடனும் தேரேறி

நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழ்ந்துவர அஸ்திபுரத்தைக் கடந்து போகின்றார். அப்போது வழிவிடத் தொடர்ந்த மாதவர் முதலிய மகாஜனங்கள் யாவருங் திரும்பிவிட்டார்கள். அருச்சுன நெருவன் மாத்திரம் கெடுநாட் பழக்கத்தைவிட்டுப் பிரியமாட்டாமற் பின் தொடர்ந்துபோனான். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனை விட்டு நீங்குவதற்கு இஷ்டமில்லாமல் தம்முடைய தேரை அவன் தேரோடு மெதுவாய்ச் செலுத்திப் பேசிக்கொண்டே போனார். இவ்வாறு இருவரும் பிரிவதற் கொப்பாமல் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்தவண்ணம் சென்றார்கள். அவர்கள் மனமுருகியது. முகங்கருகியது. உடல்வெருவியது. பூர்வத்திற் சரீரம் ஒன்றும் இப்போது அதிலிருந்து பிரிந்த சரீரம் இரண்டாகையால் பந்தம் போராடியது. இந்தப்பிரகாரம் எத்தனையோ மிருந்தாலும் முடிவிலெப்படியும் பிரிய வேண்டியதே யென்று அருச்சுனன் துணிந்து ஆதியைப் பணிந்து சின்ன மைத்துன்னிடத்திலுந் தன் பத்தினியினிடத்திலும் உத்தரவு வாங்கிக்கொண்டு அஸ்திபுரிக்கு மெத்த விரைவாகப் போனான். இப்பாற் சமுத்திர நீருண்ட கார்கால மேகம்போற் கறுத்த கண்ணன் அர்ச்சுனன் தம்முடைய கண்ணுக்கு அகப்பட்டாமல் மறைந்து போமளவும் பார்த்துக்கொண்டே போயினார்.

உதங்கமுனிவருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்திக்கும்

லம்வாதம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவர் அருச்சுனனைப் பிரித்து, சாத்தகி தேர் பின்னும் தம் தேர் முன்னுந் தங்கை தேர் நடுவுமாகத் தேவர்கள் பாரிஜாத புட்பமாரி தூவச் செலுத்திக்கொண்டு காரிய காரணங்கள் தெரிந்த ஆசிரியர் முதலிய சீரியர் பொருந்திய ஆசீர்மத்தின் வழியாய்ப் போனார். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வருகிறாரென்று உதங்கமகரிஷி எதிர்வந்து காத்திருந்தனர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரும் மகான்களுடைய ஆச்ரமமுள்ள வனமென்றறிந்து தேர்விட்டிழிந்து, உதங்க மகாரிஷியைப் பணிந்து அவரிடம் பரிபூரண ஆசீர்வாதம்பெற்று மிகுந்த ஆசையுடன் அவரோடு மகிழ்ந்தார். அக்காலையி லவரும் புகழ்ந்து பகவானைப் பரிந்து தமது ஆசீர்மத்திற் கழைத்துச் சென்று தழை பன்னாடை மரவுரி மலரணை மான்ஞோல் இவை முதலிய ஆசனத்தி லிருக்கச்செய்து தேவாயிரத்தத்திலும் இனிமை

யாகிய கனிவர்க்கங்களினால் விருந்தமுதருத்தி, உபசரித்து வித்தகனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியைப் பார்த்து, “ஓ மாயவனே! பாண்டவ குல தருமனாகியருங் கௌரவகுல துரியோதனனாகியருங் ஜீவவந்தராய் ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணவும் சத்தியசந்தராயிருக்கும் தேசாதிபதிகளாகிய இராஜாஜர்கள் தங்கள் தங்களினரசு குறையாமல் ஆளவும் பூமியிலுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் ஆயுசுடன் சுகமாய் விருத்தியடையவும் பண்ணிப்போட்டுச் சுவாமிகள் சத்தியவிரதத்துடன்மொழிந்து துவாரகைக்குப் போய் வரப்போகின்றீர் போலும்! உறவு பகை சமமாய் நோந்து பட்சபாதமில்லாமல், மேடு பள்ளமெல்லாஞ் சரிப்படுத்தி எவையுஞ் சீராய் நடப்பிப்பவரென்று தெரிந்த பெரியோர்கள் தேவரீரைச் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உலகிலுள்ள வெகு பிராணிகளையுந் துக்கப்படாமற் பக்குவசுகமாய் யிருக்கப் பண்ணி வைத்தீரென்று வெகு ஜனங்கள் விஸ்திரித்துக் கொண்டாடப் பார்த்தேன். துரியோதனனாகிய நூறுபேரும் பாண்டவர்களைந்நூறுபேரும் பகையிலே கெட்டுப்போகாமல் ஒரு வகையிலே ராஜ்ய மாளப் பண்ணின தாயும் போர்க்களத்தில் ஒருவரு மடியாமற் செய்ததாயும் உலகத்தைச் சுகப்படுத்தியதாயும் போதுமானமட்டுங் கேட்டுவிட்டேன். இவைபெல்லாம் உண்மைதானே வள்ளலே” என்று ஏளனமாகக் கேட்டருளினார்.

இவையனைத்தையுங் கேட்ட பக்தருக் குகந்த கர்த்தனாகவீரனாகைத்து “ஓ உத்தம உதங்கரே, நீர் நம்மைப் பெருமைப்படுத்திச் சொல்லி, அக்கினிமூண் டெரியும்படியாகக் கர்ப்பத்தில் தீமூட்டிவிட்டு முன்புறத்திலுருவிப் பின்புறத்திலோடிய இராமன் கணைபோலப் பேசினீர். நமக்குத் தெரியவந்தது. யுத்தகளத்திற்கும்புகூடி அஸ்திரங்களினால் ஒருவரை யொருவர் கொல்லவல்ல நல்லபேரில் செத்துப்போன பேர்களிடத்தில் வைத்த தயவுடன் எனக்குத் குத்துப்பாடாகச் சொன்னீர். ஐயா! எல்லது இப் பூமியில் தாமே வந்து பிறந்தவர்களும் தாமே நோந்து இறந்தவர்களா முண்டோ? அல்லவென்று பிறப்பிக்கிறவனும் இறப்பிக்கிறவனும் வேறொருவனுண்டோ? இது நீரறியீரோ? இப்படியென்று தெரிந்துந் தப்படி சொல்லுவானேன்? முன்னே அஸ்திபுரத்திற்கு நான் பாண்டவர்கள் தூதாய்ப் போகையில் நாரதர் கண்ணுவர் ஐமதக்கினி இம்மூவரும் வந்து என்

னுடன்கூட இருக்கும்போது பிஷ்மர் துரோணர் இன்னுமுள்ள பேர்களுந் துரியோதனனுக்கு எத்தனையோ புத்தி சொல்லியுந் கேளாமல் உலகிலுள்ள பேர்களை யெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு வீரசுவர்க்கம் போய்ச்சேர்ந்தான். அந்தக் காலத்தில் நாங்களுரைத்த புத்தியைக் கேட்டுப் பொறுமையாயிருந்த பாண்டவர்கள் இராஜ்ய பட்டங் கட்டிக்கொண்டு உலகத்தி லிருக்கின்றார்கள். வினையின்செய லெப்படியோ அப்படி முடியும். நம்மாலாவதென்ன? நீர்கூட இப்படி நினைக்கப்போமா? இவ்வாறும் யோசிக்கலாமா?" என்று லோகநாயகனிகழ்த்த உதங்கர் "ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ண! நீர் வேண்டுமென்று தப்பவைத்தா லிறப்பார்களா? நீரிப்போது உம்மைத் தப்பித்துக்கொண்டு பேசுகிறீர். யாவருக்கும் உயிர்வதை செய்யாதிருக்கும்படிக்குச் சொல்லி இப்போது ஊரையெல்லா மொருமிக்க அழித்தீர். நீர் நினைத்தாற் பதினெட்டக்குரோணி சேனைகளும் இன்னுமுண்டான உயிர்களும் அழியப்போவதே யில்லை. ஆகையால் உம்மைச் சபித் துப்போடும்படியாய் எனக்குக் கடனிருக்கின்றது. இதோசபிக்கிறேன்" என்று கோபித்துச் சொல்லினர். அதைக்கேட்ட கிருபாகிதி யாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் "ஓ உதங்கரிவியே! நீரேன் கோபிக்கின்றீர்? நான் சில வசனஞ்சொல்லுகிறேன். அதனை நீர் பொறுமையோடு கேட்டுப் பின்பு உமக்கிஷ்டமானபடி செய்யும்" என்று இதனைச் சொல்லுகின்றார்—

ஓ முனிசுரேஷ்டரே! பூமியில் தாமதகுணத்தை யுடையவர்கள் கொஞ்சத் தபசுபண்ணி அந்தத் தப்போபலத்தினால் வெகுளியும் வெறுப்பும்பிறந்து தங்களுக்கு எல்லோரும் பயப்பட வேண்டுமென்று சபித்துக்கொண்டே திரிகிறதுண்டு. சாத்விககுணத்தை யுடையவர்கள் பூரணமாய்த் தபசுபண்ணி, பொறுமை மேற்கொண்டு, மதங்களடங்கிச் சபிப்போமென்கிற இறுமாப்பு வார்த்தை வாராமற் சாதுவாயிருப்பார்கள். ஆனதால் நீர் தெரிந்தவர். தெரியாத பேர் சபிப்பேனென்றாலும் உம்மைப் போன்றவர்கள் பொறுமை சொல்லவேண்டும். நீர் தாமேதெரிந்துந் தெரியாதவர்போற் கோபிப் பிராகில் நாமென்ன செய்வது. வருகிறது வரட்டும். நாம் அதற்குப் பயப்படத்தக்கதல்ல. விஸ்தாரஞ் செத்தைகளைப் போட்டுக் கொளுத்தினாலும் ஒரு விளக்கொளிக்குச் சமானமாகாது. அப்படி போல, சகலமும் தெரிந்து பாபவழிகளைத்தள்ளி மேலான வழிகளுக்கு உபகர்திகள் தேடி நடப்பித்தவனும் நித்திய பிரம்ம

சாரியாயிருந்து சத்தியந் தப்பாமல் துஷ்டநிகரக சிஷ்டப்பரிபாலனம் பண்ணினவனு னானாயிருப்பேனாகில் என்னை நீர் சபித்தாலும் அந்தச் சாபமானதென்னைப் பற்றமாட்டாது. அதைப் பரீக்ஷை பார்க்க வேண்டினாற் சபித்துப்பாரும். மேலும் சிருஷ்டிகர்த்தன் ரக்ஷகர்த்தன் ஸம்ஹாரகர்த்தன் என்று சொல்லும் மூவர் முதலிய சமஸ்ததேவர்களும் நான்தான். தருமம் அதருமம் செல்வம் தரித் திரம் கசப்பு தித்திப்பு மனிதர் மிருகங்கள் நல்லவர்கள் பொல்லாதவர் கள் யாவரும் நான்தான். இவர்களுக்கும் இவைகளுக்கும் உற்ற துணை யானவனும் நான்தான். துஷ்டருக்குச் சத்துருவாகிறவனும் இஷ்ட ருக்கு மித்துருவாகிறவனும் நான்தான். இதற்குச் சாக்ஷி உமக்கே தெரியும். இராக்ஷஸர்களைப் போக்குவதும் இந்திராதி தேவர்களைக் காப்பதும் நீரறிவீரே. அப்படிப்போல் பாரதயுத்தமும் நடந்தது. பரதகுலத்தில் துரியோதனனும் பாண்டவர்களும் பிறந்தனர். துஷ்டர்களியாவருந் துரியோதனனைச் சேர்ந்து இறந்தனர். இஷ்ட ராகிய பாண்டவர்கள் சிறந்து தீவினை மறந்து என்னிற் கலந்திருக் கின்றார்கள். பூமியிற் பிறக்கிற ஆத்மகோடி-உளெல்லாம் ஆயுள் முடி யாமல் மடிவதில்லை. ஆயுளிருக்கும் போது யாவருஞ் சாகார்கள். இறப்பவர்களை யிருக்கச் செய்பவரும் இருக்கிறவர்களை யிறக்கச் செய்பவரும் எவ்வுலகத்தினுமில்லை. இதுவே சத்திய சிந்தாந்தம். நாமுள்ளபடி புகன்றோம். இப்பால் உம்முடைய மனதிற்கு ராஜி யானபடி செய்யும்” என்றோதினர்.

இவையனைத்துங் கேட்ட உதங்கர் சந்தோஷமடைந்து மகா பக்திசிரத்தையுடன் நகைத்து “ஓ தேவகிபாலா! நீர் நடத்தியவெல் லாம் அடியேனுக்குத் தெரியவரும். இப்போது தேவாரீருடன் மாறு பாடாய்ப்பேசியதும், சபிக்கிறேனென்றுஇசைத்ததும், என்செயலால் வந்தவையல்ல. அவையுந் தேவாரீர் செயலேயாம். ஈதன்றி அடியே னுக்கு ஓர் ஆசையிருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில் தேவாரீருடைய சொரூபத்தைக் காணவேண்டுமென்னு மிச்சையினால் இப்படிக்கு வா திட்டுப் பேசினேன். பரிதிபோன்ற பார்தாமனே! பாரதயுத்த முத னளில் அர்ச்சுனனுக்குக் காண்பித்த விச்வரூபத்தை எனக்குத்தெரி வித்துத் தீவினையிருட்டைத் தெளிவித்துப் பாரதயுத்தத்தை முடிப் பித்த பராக்ரம ரூபத்தையுங்காட்டி அடியேனுடைய பிறவிப்பெருங் கடலை வறளச் செய்யும்” என்று கேட்டுக்கொண்டனர். அதுகேட்ட மஹாலட்சுமி நாயகனாகிய புருஷோத்தமன் தட்சணத்திலே விராட்

சொருபத்தைக்காட்டி, உலகமெல்லாம் தாமேயாய் நின்றனர். அவ்வுருவத்தை உதங்கரிஷிதரிசித்து அதில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் அறுபத்தாறுகோடி இராஷ்ஸர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள் ஆகாசம் பூமி அஷ்டதிசைகள் பதினான்கு லோகங்கள் சூரிய சந்திர அங்காரகன் முதலிய கிரகங்கள் அஷ்டபாலர் வசுக்கள் உருத்திரகணங்கள் ஜீவாத்மகோடிகள் திரிமூர்த்திகள் இன்னுமுள்ள மலை மரமுதலிய வெல்லாம் பிரகாசித்திருக்கக் கண்டு பயந்து நயந்து வேதமந்திரங்களினால் தோத்திரம் பண்ணிச் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு, “என்னை யாளும் எந்தையே! ஓ கர்த்தனே! ஓ கடவுளே! தேவரீர் பெருமையைக் காண்பதற்கு நானெவ்வளவு மனிதன்? எனக்குள்ள தெரியாமைக்குணத்தினால் தேவரீரை மனித பரியாயத்தி லெண்ணிப் பேசினேன். இந்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருளும். ஓ ஆழியிற்றுயின்ற அருளாழியானே” என்று அடிக்கடி பணிந்து வேண்டிக்கொண்டனர். தட்சணம் பரந்தாமன் அவ்வுருவத்தை மறைத்து எப்போதும்போல் எதிரிலிருந்து தப்பாமற் றதிக்கும் உதங்கரைப் பார்த்து “உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேளுந் தருகிறேன்” என்றனர். அதற்கவர் “சுவாமி! தேவரீர் அதுக்கிரகம் பூரணமாயிருக்கும்போது எனக் கென்ன குறை? எனக்கு ஒருவரமும் வேண்டாம். சுவாமி களின் திவ்வியவடிவ தரிசனங்கண்டு களித்ததே போதும்” என்றனர். அதற்கு வாசுதேவனவரை யணைத்து “ஓ ரிஷியே! என்னுடைய விசுவரூப தரிசனம் பெற்ற நீர் மேலான வரத்தைப் பெற்றது போலாம். ஆகிலும் நீரோதாகிலுங் கேட்டுக்கொள்ளும்” என்றார். அதற்கவ்வுதங்கர் அவரைப் பணிந்தெழுந்து “ஆண்டவனே! இரவும் பகலும் ஒழியாமல் உம்மைக்கண்டு களித்துத் தரிசிக்கும் படிக்கு அதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்” என்றிரந்தார். அப்படியே கண்ணன் அருள்புரிந்து செலவு பெற்றுக்கொண்டு துவாரகையை நோக்கி நடந்தார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சாத்தகிக்கு உதங்க முனிவர்

சரித்திரங் கூறுதல்.

கேட்டிரோ ஜெனமே ஜெயமகாராஜனே இப்படி தன்னோடு ஸம்வாதம்பண்ணிய உதங்கரிஷிக்குச் சமாதானங்கூறி விஸ்வரூபத் தையும் வேண்டியவரத்தையும் அதுக்கிரகித்து விடைப்பெற்றுத்

தேரை நடத்திச் செல்லும் போது தம்பியாகிப் சாத்தகி அரிவாசு தேவனைப் பார்த்து “ஓ அண்ணா! இந்த உதங்கர் தேவரீரைக் கோபித்துச் சபிப்பேனென்றார்; வாதுபண்ணினார். இவ்வளவு மமதை இவருக்கு என்னத்தினால் வந்தது? அதை அடியேனுக்கு விவரமாப்ச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார். அதற்குச் சுவாமி சந்தோஷித்து “அடா தம்பி, அவரை இலேசாக நினையாதே! அவர் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். எல்லாவுலகு மெல்லாத்திசையுந் தொழும் பிருகுமகரிஷி யென்பவருடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர் இந்த உதங்கர். இவர் சிறுபிள்ளையா யிருந்தகாலத்தில் வேதபாடவித்தை கற்றுக்கொள்ளுவதற்குப் பயிலவ மகாரிஷியிடத் திற்குப் போய் அவர் பாதங்களிலே பணிந்து அவருக்கு ஊழியம் புரிந்து தம்மேலவருக்கு இதம்வரும்படி நடந்து வந்து கல்விகளெல்லாங் குறைவறக் கற்றுவந்தார். அந்த நாளில் இவருடன்கூட வெகு பேர் படித்தார்கள். படித்தவர்க ளியாவரும் நிர்வாகிகளாய் ஆசானி டத்திற் செலவுபெற்றுக் கொண்டு போயினார்கள். இவர் மாத்திரஞ் செலவு பெறாமல் பயிலவரிடத்தில் அந்தாங்கபட்ச முடையவரா ருந்தார். பயிலர் சகல தரும மருமங்களுஞ் சித்தியாகும்படிக்கு இவருக்கு வரங்கொடுத்து வெளிக்குக் காட்டாமலிருந்தார். இந்தச் சீடர் குருவின் வேலைகளிற் குறையாமல் மனஞ்சலியாமல் காட்டுக் குப்போய் ஆசாரியர் வீட்டுக்கு வேண்டிய விறகு சாகம் தேன் கந்த மூலபலங்கள் சமித்து மாவிலை தருப்பை இவை முதலியன குறை வில்லாமற் கொண்டு வந்து கொடுத்து ஒருநாட் போல் பலநாளும் வழிபட்டு வந்தார். அப்படி இருந்து வருகையில் இந்த உதங்கருக்கு விர்த்தாப்பிய மேலிட்டு நரை திரை மூப்பு நலி பிணி முதலிய இவை களனைத்துங் குறுகி இவரைக் குன்றச்செய்தன.

இப்படி குன்றியும் இவர் ஆசாரியர் வீட்டுத் தொழிலில் மாத்திரங் குன்றாமலிருந்தார்; ஒருநாள் காட்டுக்குப் போய் விறகுகள் சேர்த்துச் சுமையாகக் கட்டி, தமது ஜடாபார முடிமேல் வைத்துச் சூரிய பகவான் ஆபிரங்கிரணங்களும் ஒடுங்கிப் பிரகாசிப்ப தெப்படியோ அப்படிபோல் அந்த வயோதிக காலத்திற் சிறிதுஞ் சளையாமற் சுமந்துகொண்டு வந்தார். இப்படி வருகையில் அவர் தலையி விருக்கிற சடைக்காட்டில் ஒரு சடை அந்த விறகு சுமையிற் சிக்கிக் கொண்டது. அதை யவர நியாமல் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து தலைமே லிருந்த சுமையைத் தரைமேற் போட்டார். மாட்டிக்கொண்டிருந்த

சடை அடியோடு பிடுங்குண்டு இரத்தத் தாரைதாரையாய் வழித் தது. அந்த உதிரத்துடன் பூமியிலே விழுந்த சடை, உடனே திக்கென்று பற்றிக்கொண்டு லோகங்களையெல்லாம் திசுதிக்கென்று எரிக்கத் தொடங்கிற்று. அதனால் பிரபஞ்சஞ் சகிக்கமாட்டாமல் துக்கப்பட்டுத் துயர்கூடும்போது சடையழிந்து உதிரம் வழிந்து நெருப்பாயெரியக்கண்ட உதங்கர் பூமியிலே வீழ்ந்து புரண்டு அரண்டு மருண்டு அலறிக் கதறிப்பதறியழுதார். அதையாசானாகிய பயிலவர்கண்டு கிருபாகடாட்சம் பிறந்து சீடனுக்கண்டையில் வந்து தம்முடைய பெண்ணைப்பார்த்து, “அம்மா இந்த உதங்களைத் தூக்கிவிடு” என்று சொற்றனர். மிகுந்த கோண்புகள் கோற்றிருக்கின்ற பாக்கியவதி யாகையால் அந்த க்ஷணமே அவரை வாரியெடுத்துக் கண்ணீர் துடைத்து அவள் உபசரித்தாள். அப்போது உதங்கராகிய சீடர் குருவைப்பார்க்கவே மெத்தவும் அழத்தொடங்கினார். அந்தச்சீடரை ஆசாரியன் நோக்கி, “அப்பா என் சம்புத்திரனே! நீயேனழுகிறாய்? உன்னுடைய கருத்தென்ன? ஒளியாமலெனக்குச் சொல்” என்று கேட்டார். அதற்கவ்வுதங்கர் அவரைப் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமி! என் சடையறுந்து இரத்தம் பெருகுகிறது. இதைப்பாரும். என்னைக்காப்பாற்றும். எனக்காருமில்லை. தேவரீரிடத்திற் படித்த சீடருக்கெல்லாம் பொருளுரைத்து அருளளித்தனுப்பிவிட்டீர்; என்னிடத்தில் மாத் திரங் கருணைதப்பி யிருக்கின்றீர். எனக்குத் துக்கம் வாராதா? ஆண்டவனே எனக்கென்ன சுகமிருக்கிறது?” என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட பயிலவர் சிறுநகை விளைத்து மிகுந்த கிருபையுடன் இதனைச் சொல்லுகின்றார்—

3

அப்பா உதங்கா! குருவுக்குப் பணிவிடை செய்வதைப்பார்க்கிலும் வேறே தபசில்லை; யாகமில்லை; விரதமில்லை; கோன்பில்லை; ஆராதனையில்லை; உனக்குச் சகலமுஞ் சித்தமா யிருக்கின்றன. நானும் என்னுடைய அன்பினாலே உன்னைச் சதாகாலமும் ஆசீர்வதித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இனி நீ பெறவேண்டிய பேறு வேறில்லை; அதற்குத் திருஷ்டாந்த மென்னவென்றால் உன்னுடைய சடையிலே ஒரு சடை பிடுங்குண்டு போகவும் அது பற்றிக்கொண்டெரியவும் அதனால் லோகாலோகமெல்லாங் கிலேசப்படவுமான மிகுந்த மகிமையேயாம். நிலத்தில் வீழ்ந்து சோர்ந்தழுத உன்னையெடுத்து உபசரிப்பதற்கு ஒருபெண்ணும் ஏற்பட்டுப் போனாள். இவைகளெல்லாம் ஆசாரியபக்திபண்ணிய பலத்தினால்

வந்து சித்தித்தன. இப்பவும் அறுந்தசடை திரும்பவும் உனது முடியில் நிரம்பக்கடவது. உன்னைத் தூக்கியெடுத்த பெண்ணை நல்ல விரதத்தையுந் தவத்தையு மனுஷ்டித்தவன். இந்தப் பெண்ணை நீ விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, இன்பசுகத்தை யென்னாரு மனுபவிக்கக் கடவை. சகல பெரியோர்களு முன்னைப் பணிந்து மகாபூஜ்யனென்று கொண்டாட வேண்டியது” என்று ஆசீர்வதித்து, மேலும் “இந்தப் பெண் ஆசாரிய புத்திரியாச்சே. நாம் எப்படி கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வதென்றும், பண்ணிக்கொண்டால் தருமவிரோதம் வருமே யென்றும், அதனாற் பாபஞ் சம்பவிக்குமே யென்று மெண்ணிப் பாராதே. அப்படிக்குத் தருமவிரோத முண்டாகும்படிக்கிருந்தால் எனது வாக்கிலிருந்து இந்த உத்தரம் பிறக்காது. அப்பேர்ப்பட்ட பாவமொன்றும் பீடிக்காமலிருக்கும்படியாய் வரங்கொடுத்தேன். நானே விவாகமுஞ்செய்து வைக்கிறேன். நீ ஆடவருக்குள் பிடுகைய நாயகனாகி, கோவைப் பழம்போன்ற இதழுடைய மகாலட்சுமிக்குச் சமானமாய் என் தவத்திற் பிறந்த பெண்ணான இந்த மாதை மணந்து, இல்லற வாழ்க்கையிலிருந்து நல்லறத்தைப் பெறுக” என்று புத்தி தெளிபும்படியாகவும் புனித மருவும் படியாகவுஞ் செப்பினார். அதற்குச் சீடன் “ஓ ஐயா நான் பாபபுண்ணிய மறியேன். மிகவுஞ் சிறியேன். ஞானமறியேன். மற்றொன்றுங் குறியேன். தேவரீருடைய திருவாக்கை நம்பினேன். தங்களுடைய வார்த்தையே வேதம். ஆதலால் தமது இஷ்டப்படிக்கு டெந்து கொள்கிறேன்” என்றார். ஆசாரியர் ஆசாபாசங்களும் ஐம்புல மயக்கமு மற்ற சீடனைப்பார்த்து, “அஞ்சாதே” என்று அறுத்த சடை திரும்பவுஞ் சிரத்திற் பொருந்தி விளங்கச்செய்து தமது பெண்ணையும் நல்ல முகூர்த்தத்தில் மணமுடிப்பித்துத் தமது ஆசீர்மத்திற்றானே வைத்துக்கொண்டனர். அப்பாற் சதியும் புருஷனுங் கோட்டானைகள் மலிந்திருக்கப்பட்ட அக்காட்டிற் கூட்டாளிபோற் கலந்து பேதமில்லாமல் இருக்கையில், அந்தப்பெண்ணானவள் தகப்பனது தபோபலத்தினால் தன்னுடைய சரீரத்தைவிட்டு வேறே சரீரமெடுத்துப் புருடனைவிட்டுக் கூணப்போதும் பிரியாப்பிரியையாகி நாயகன் மனதுக்குச் சரியாய் டெந்து வாழ்ந்துவந்தாள்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாளிந்த உதங்கரான்வர் அரு ளென்னுங் கிருபைக்கடலும் ஞானவரம்பும் இருதயத்திற் குடி கொண்டிருக்குந் தன்னிறைவனுக்குச் சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு,

“சுவாமி, அடியேனுக்கிவ் வலைகளையுடைய கடல்வளைந்த பூமியிலே ஜன்மித்த ஜனங்களுக்குள்ளே புனிதமாகவும் பொறுமையாகவும் விளங்கும் பேரறிவாளரும் ஆசாரியரும் மாமனாரும் தேவரீராஷையால் தேவரீரிடத்திலேயே உதங்கமகாரிஷி யென்று பெயர் பெற்றேன். தேவரீரே எனக்குத்திருக்கலியாணமு முடிப்பீத்தீர். எல்லாச் சிறப்பும் பெற்றேன். ஓ ஆண்டவனே தேவரீருக்குக் குருதட்சணை கொடுக்க மனதிருக்கிறது. தேவரீர் மனத்திற்கு வேண்டியபொருளைக் கேட்டால் அடியேன் கொடுக்கிறேன்” என்று வணங்கி வேண்டினார். அதை யவ்வாசாரியர் கேட்டு “ஓ மாணாக்கனே நமக்கு எதிலேயும் அவாவில்லை. உன்னுடைய வந்தனை வழிபாடே நமக்குப் போதுமான குருதட்சணையாயிருக்கிறது. இதுவே போதும்” என்றுரைத்தருளினார். அதற்கவர் “ஓ சுவாமி தேவரீர் இப்படி மறுத்துச் சொன்னால் அடியேனுக்கு ஒப்பாது” என்று பின்னும் வருத்திக் கேட்டார். அப்படிக்கானால் என்னுடைய பெண்சாதி யிடத்திற் சொன்னால் அவருக்கிஷ்டமானதை விரும்பிச் சொல்லுவான், அப்படியே செய்” என்று அனுப்பினார். வல்லவராகிய உதங்கர் நல்லதென்று குருபத்தினியைக் கண்டு பிரதட்சண நமஸ்காரம் புரிந்து “அம்மா நான் ஆசாரியர் உத்தரவின் பேரில் வந்தேன். உமக்கு வேண்டியதைக் கேளாம். அதைக் குருதக்ஷணையாகக் கொடுக்கிறேன்” என்று பணிந்தார். அதற்கத்த ரிஷிபத்தினி ஒன்றுத் தோன்றாதவள் போலிருந்தனள். மீட்டும் உதங்கர் பணிந்தெழுந்து, “நீர் கேட்கிற வஸ்து பதினான்கு லோகத்திலிருந்தாலும் அருமையான தானாலும் பெருமையானதானாலும் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன். நீரொன்றும் யோசியாமற் சொல்லுந்தாயே” என்றார். அதற்குக் குருபத்தினி “ஓ சீடனே பௌடியந்த மித்திரசக்கியனென்னும் இராஜனுடைய பட்ட ஸ்திரீயின் காதுகளில் லீவரத்தின குண்டல முண்டாயிருக்கின்றது. அதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாம்” என்று சொன்னாள். அவ்வாறே நல்லதென்று செலவு பெற்றுகொண்டு உதங்கர் போயினார். இப்பாற் பயிலவர் ஆசீர்மத்திற்குள் வந்து உதங்கனெங்கே போனென்று பெண்சாதியைக் கேட்டார். குருதக்ஷணைக்காகக் குண்டலங் கொண்டுவரப் போனதை விண்டனள். பயிலவர் மெத்தக்கிலேசப் பட்டு “அந்த ராஜஸ்திரீயினுடைய குண்டலத்தை விரும்பி அந்த ராஜனுடைய குணமறியாமல் அனுப்பினாயே! அவனுஞ் சம்மதித்துப் போனானே! அந்தராஜன் மகாரிஷி சாபத்தினால் நித்தியம் ஒரு

மனிதனைக்கொன்று மாமிசந்தின்று வயிறு வளர்க்கின்றவனாயிற்றே! அப்படிப்பட்டவ னிடத்திற்கு நீ அனுப்பியதும் அவன் போனதும் பெரிய குற்றத்திற்கிடமாய் விடுமே” என்று சொல்ல ஆசாரியபுத் தினி கலங்கிக் கிலேசமாய் விலங்கிப் பெண்புத்தியும் பேயறிவுமாய் வருந்தி “ஐயோ நானேன் அனுப்பினேன். விருதாவிற் பழிக்கு ஆளானேனே! ஓ சுவாமி, தாயானவள் சேயை ரட்சிப்பதுபோல் காத்து வரும் தேவரீர் நமது மருகன்போன இடத்தில் ஒரு குறையும் வாராமல் என்னையும் அபராதனை சாராமல் அருள் புரியவேண்டும்” என்று அடிபணிந் தழுதாள். “ஓ பெண்ணே மன்மதனுக்குச் சமானமாகிய உதங்கன் யாதொரு அபாயமில்லாமல் வருவான். நீ பயப்படாதே” என்று திடஞ்சொல்லிப் பொய்யில்லா மெய்யார்கள் கூடிய சாது சங்கமத்திற் பொறுமைப் பயிரேற்றிய பயிலவர் தம்மிருப்பிடத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கிருந்த மற்ற ரிஷிச்வரர்களுஞ் சீடர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பிரியவசனம் பேசிக்கொண்டு வந்தனை வழிபாடு தந்து மனமுவந்திருந்தார்கள்.

இப்பாற் குருதக்ஷணை கொண்டவரப்போன உதங்கர் காடு மேடு செடி மலை ஆறு ஏரி குளம் மடு இவை முதலியவெல்லாங் கடந்த பவுடியந்த மித்திர சுக்கியனென்னும் வேந்தனைத் தேடிச்சென்று விசாலமான வாளுக்கொப்பாகிய கண்களையுடைய அவ்வரசனைக் கண்டார். அப்போதவன் மனிதர்களுடைய ரத்தநாற்றமும் மாமிச மொட்டிக் கொண்டிருக்கிற பற்சந்துகளும், குரூரப்பார்வையும், கோரவேர்வையும், குரை கடலோசையும், பவளம்போற் சிவந்த கண்ணும், நெருப்புப்பொரிபறக்க விழிக்குங் கோபமும் பர்வதாகிர்தி யாய்க் கறுத்தமேகம்போன்ற விகிர்தாகார சரீரமும் ஆலாலவிடம் போ லெரியுமுகமும் கோரத்தந்தமும் தீராப்பசியும் தெளியாத் தாக மும் எப்போதுயிரைக் கொல்லுவோ மென்னும் வாஞ்சையும் உகாந்த காலாக்கினிபோன்ற தோற்றமு முடையவனாய் மில்லாமல் ஒன்றியாய்க் காட்டிலிருக்கிற தன்மை யறிந்தும் அவனருகிற் சென்றார். அவனுமிவரை நல்விருந்தென்று களித்துப்பார்த்தான். உடனே உதங்கரிஷி பயப்படாமலவனை யாசீர்வதித்தனர். இராக்ஷசனுக்கொப் பாகிய நாசகால ராஜன் இவரைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு “ஓ ரிஷியே நான் பெரிய பசியால் நொந்துழல்கின்றேன். உகாந்தகால ருத்திராக்கினியைக் குடிவைத்தது போல் என் வயிறெறிகிறது. என்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் துவாரகைக்கு எழுந்தருளிய சருக்கம் 525

பசிதீரும்படியாய் நீ வந்தாய். ஓ கரும்பிலுமினிதாகிய விருந்தே! ஓ என் பசிதணிய வந்த பாக்கியவமுதே! உன்னைக்கொன்று தின்கிறேன் வா” என்று கைபிரண்டையும் நீட்டிக் காட்டினான். அப்போது உதங்கரொடுங்கி, “ஓ அரசனே, தேவர்களுக்குயர்ந்தவர் குரு, அப்பேர்ப்பட்ட ஆசானுக்குத் தகஷணை கொடுக்க வேண்டி உம்மைநாடி வந்தேன். வந்தவென்னை நீயார் வந்த காரியமென்ன என்று கேளாமல் தரும் விரோதமாகிய சொல்லைச் சொன்னீர்! நீர்சரீரமெடுத்த நாள் முதல் நாவினாலே ஒரு பொய் பேசியறியாத புண்ணியதேகி! பிரதாப சூரர்; வேலாயுதர் தரித்தருளிய தீரர்; உலகாளப்பட்ட உத்தமர்; நீதிசாஸ்திரர் தருமசாஸ்திரர் தெரிந்தவர்; அப்படியாகிய உமக்கு யாதோ தீவினை வசத்தால் இந்தத் தேகமும் கொலை செய்யுஞ் சிந்தையும் வந்திருக்கின்றன. மற்றபடி உமது புத்திக்கு மயக்கம் வரத் தக்கதேயில்லை. என்னைக்கொன்று தின்று பசிதீருவேனென்று நீர் சொல்லத்தகாத வார்த்தையைச் சொன்னீர். இப்பவுங் கோபத்தைத்தணித்து என்னுபத்தைத் தீர்த்து உமது பாபத்தை யொழித்துச் சார்தமூர்த்தியாய் மேல்வரும் லாபத்தைக் குறித்து நான் வந்த சங்கதியைக் கேட்டருளும் ” என்றுரைத்தார்.

இவ்வாறு சொல்லிய உதங்கர் வசனத்தைக் கேட்டவரசனவரைப்பார்த்து, “ஓ ரிஷியே! எனக்கிந்தச் சாபம் நேரிட்டுப் புத்தி மாறிப்போன தினந்தொட்டு நித்தியம் உதயமுதல் மூன்று ஜாமத்திற் குட்பட இந்தக் காட்டின்வழியாக யாத்திரைபோகிற மனிதரில் ஒரு மனிதனைப் பிடுங்கித் தின்று பசி தீரும்படியாய்த் தேவர்கள் வரங்கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அன்றுமுத லின்றுவரைக்கும் அது தப்பாமல் ஒவ்வொரு மனிதனையே தின்று வருகிறேன். இன்றைய தினத்தில் மேற்சொன்ன மூன்று ஜாமவேளைக்கு என் கண்ணெதிர் நீ வந்தாய். இப்போது நானுன்னை விடேன். எப்படியுங் கொன்று தின்று பசி தீருவேன் ” என்று சொல்லினன். அதுகேட்ட உதங்கரிஷி புன்சிரிப்பு காட்டி “ஓ பொருதும் வேலைத்தாங்கிய பூபதியே! பசியென்னு கோய் யாவார்க்கும் பொல்லாது. அந்த ரோகமேலிட்டால் ஏதாகிலுமொரு ஆகாரம் போடாமல் நிலலாது. யாரான போதிலும் கொன்று புசியாமல் நிறுத்தக்கூடாது. மானம், குலம் கல்வி, வண்மை, அறிவுடைமை, தானம், தவம், உயர்ச்சி, தாளாண்மை, மகளிர்கேண்மை என்னு மிப்பபத்தும் பசிவந்தகாலத்திற் பறந்து போய்விடும். அதன்செய லப்படிக்க கிருந்தாலும் வஸ்து நிலையும்

சாந்தகுணமும் நித்திய சத்தியமும் தருமநிலைவும் தயாரசூழும் தகுந்த தூய்மையும் ஆகிய இவையெல்லாமுடைய புண்ணியபுருட னான நீர் இந்த வேளையிற் கொண்டிருக்கும் பசிக்கு அற்பமான என்னுடல் உதவியாகும்படியாய் வந்து வாய்த்ததே அது எனக்குச் சந்தோஷம். வெகுபேர் பாழான உடலையெடுத்து மடிந்து மண்ணில் வாழாமற் போனார்கள். நான் பிறவியெடுத்த பாக்கியம் உமக்கு இரையாகப் பவித்ததுவே சிலாக்கியம். ஆனந்தயோக்கியம். ஆனாலும் நான் குருவுக்குத் தக்ஷணை கொண்டு வருகிறேனென்று வந்தவன். நீரென்னைத் தின்றுபோட்டால் அடியேனுடைய வார்த்தை அவலமாய்ப் போய்விடும். உம்மைக்கோரி நான் கேட்கவந்த உடைமையைக் கொடுத்தனுப்பினால் நான் கொண்டுபோய் ஆசாரிய சம்பாவனை நடப்பித்துப் பேச்சுத்தப்பாம லுய்மிடத்திற்கு வருகின்றேன். பிற்பாடு என்னைத்தின்று பசியாற்றிக் கொள்ளலாம். நானே மகாசத்தியன். சாகிறமட்டும் பேச்சுத்தப்பிப் போகமாட்டேன்” என்று சொல்லக் கேட்ட அரசன் “ஓ ரிஷியே கையிலகப்பட்ட பொருளை விட்டுவிட்டு வரட்டும் வரட்டும் என்று வழிபார்த்திருப்பது மார்க்கமோ? நீ வருமட்டும் உன் பிராணன் ஸ்திரமோ? இதை நானெப்படி நம்புவது? எனக்கு மனம் ஒப்புமா?” என்றான்.

இதனைக் கேட்ட உதங்கர் மீட்டுமவனைப் பரிந்து “ஓ மகாராஜனே! பெரியோர்கள் கிடைக்காத வஸ்து கிடைக்கிறதா யிருந்தாலும் ஜீவ இம்சை செய்யத் துணிபார்கள். நீர் சகல விவரங்களும் வைதிகமுறைகளும் அறிந்திருப்பவர். உமக்கு ஜீவஇம்சை செய்ய மனம் வராது. அல்லவென்று என்னைக்கொன்று பசி தீர்த்துக் கொள்ள மனதிருந்தால் நான் விரும்பிவந்த பொருளைத் தந்து என்னை யனுப்பிவையும். நான் சென்று குருதக்ஷணை கொடுத்துச் சொற்சோர்வு படாமல் உம்மண்டைக்கு வருவேன். நானுரைத்த உறுதி மொழி தப்புவதில்லை. தப்புவேனாகில் இந்தச் சமுத்திர ஜலம் அத்துதப்பிப் பூமியை முழுத்தக்கடவது. இதற்குச் சாட்சி ஆகாச வீதியிலிருக்கிற தேவர்களே” என்று கெட்டியாய்ச் சொல்லினார். அப்போது ராஜனுக்கு மனமிரங்கியது. அவன் “ஓ ரிஷியே என்னிடத்தில் நீ வந்த காரிய மென்ன?” என்று கேட்க உதங்கர் முகமலர்ந்து “ஐயா இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கை நீர்க்குமிழ்போலென்று எண்ணித் துணிந்த எங்களாசாரியாருடைய பெண்சாதி அருந்திக் கொப்பாகிய அமலை; அவ்வுத்தமி தானணிந்து கொள்வதற்கு

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் துவாரகைக்கு எழுந்தருளிய சருக்கம் 527

உம்முடைய மனைவி காதிலிருக்கிற குண்டலத்தைக் கேட்டாள். அதற்காக வந்தேன். நீர் கொடுப்பீராகில் உமக்கு மிகுந்த வைபவ முண்டாகும். சகல அரிட்டமும் நீங்கும். என்பேரிலே தயவு பண்ணி அதனைத் தாரும்” என்றார். அதற்கு அரசன் “ஐயா! நிஷியே கொடுக்கிற விஷயத்தில் தன்னுடைமையைக் கொடுக்கவேண்டும்; பிறருடைமையைக் கொடுப்பதினும் பிரயோசனமில்லை. ஆதலால் என் சொர்தப் பொருளாகியதைக் கேளும் தருகிறேன்” என்றான். அதற்கு உதங்கர் “ஐயா மகாராஜனே! நான் ஜென்மார்திரத்திற் பண்ணிய புண்ணியவசத்தால் ஆசாரிய பத்தினி அதைக் கேட்கவும் உம்மிடத்தில் வந்து யாசிக்கவு மாயிற்று அந்தக் குண்டலமே வேண்டியது. அதைவிட வேறு பொருள் வேண்வெதில்லை” என்றார். ஆனால் என்னரண்மனைக்குட் போய் என் பெண்சாதியைக் கண்டு நான் சொன்னதாய்ச் சொல்லி அக்குண்டலத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுக” என்று அனுப்பினான். உங்கள் வீட்டுக்கே யென்று உதங்கர் வினவினார். அரசன், வீட்டுக்கு அடையாளஞ் சொல்லிப் போவென்றான். அந்தக் குறியின்படியே உதங்கர் சென்று பதிவிரதா தர்மத்தைத் தாங்கி அருந்ததிக் கொப்பாகப் பொருந்தி யிருந்த ராஜஸ்திரீயைக்கண்டு உம்முடைய கணவன் உமக்குச் சொல்லி நீர் அணிந்திருக்கிற குண்டலத்தை என் குருவுக்குத் தகஷண கொடுப்பதற்காக வாங்கிக்கொண்டு போகச்சொன்னார். அவ்வார்த்தையை உம்பி வந்தேன். உமக்குத் தெரிவித்தேன். நீர் தயவு செய்யவேண்டும்” என்றார். அந்தப் பெண்பெருமாள் சந்தோஷப்பட்டு என்னுயகன் ஓர் அடையாளங் கொடுத்தருள் வாரானால் தடை சொல்லாமல் தருவேன்” என்றாள்.

அந்தக் க்ஷணம் உதங்கர் வேந்தனிடத்திற்கு வந்து “தேவரீ ருடைய மனையாள் ஓர் அடையாளம்வாங்கிவரச் சொன்னாள்” என்றார். அதற்கரசன் (பதியலாலொருகதியில்லை) என்று கழறி இந்த வாக்கியத்தைப் போய்ச் சொல்லுகவென்று விடுத்தான். இந்த அடையாள மொழியை அரசன்பத்தினிக்குச் சொல்ல வும் அவள் சந்தோஷமாய் உதங்கரிஷியைத்தொழுது தன் செவியி லணிந்திருந்த குழையைக் கொடுத்து “இந்தக் குண்டலத்தைத் தரித்தபேருக்குப் பசி யிராது. தாகமணுகாது. அக்கினி சூரியன் சந்திரன் இன்னுமுள்ள கிரகங்களின் வெப்ப வேதைகள் சேரா. சரீரத்திற்கு இளைப்பில்லை. விஷ

திருஷ்டியிராது. விகாரங் கிட்டாது. பூதப்பிரேத பிசாசு டாகினி டோகினி வைப்பு மாரண முதலிய மார்க்கங்களனுக். பாஸியப் பெண்டர் தரித்ததால் அவர்கட்கு வாழ்வுமிகும். கிழவிகள் தரித்தாற் குமரிகளாவார்கள். செளந்தரியமு முண்டாம். செல்வங் குறையாது. இது இருக்கிற இடத்திலே லட்சப் பிராமண போஜனம் நடந்துகொண்டே யிருக்கும். நாகலோகம் தேவலோகம் அசுரலோகம் யக்ஷலோகம் கருடலோகம் கார்தர்வலோகம் சித்தலோகம் வித்தியாதரலோகம் இப்பூலோக முதலான இடங்களி லிருக்கும் பேரெல்லாரும் இதனைத் திருட்டுத்தனத்தினு லாவது வஞ்சனை மோசத்தினாலாவது கிாகித்துப் போவதற்குச் கங்கணங் கட்டிக்கொண் டிருக்கின்றார்கள். இதற்கீடாகிய குழை எங்கணு மிராது. நாங்க ளன்புகூர்ந்து அளித்த இக்குண்டலத்தைக் குரு தக்ஷணையாகிய மேலான தானத்தைச் செய்து நிறைவேற்றுகிற பரியந்தம் நீர் மகா நிதானத்துடன் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். எங்களுக்கும் உமக்கும் பாக்கிய சிலாக்கியமுண்டாம். நல்ல பலன் கிடைக்கும். நாங்கள் கொடுத்தது பெரிதல்ல. நீர் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது அருமை. மெத்தப் பிரயாசம். மார்க்கத் தில் மலஜலாதி கழிக்கக், காலக்கடன் முடிக்க நித்திரைசெய்ய, போஜன மருந்த நேரிட்டால் கையைவிட்டுப் பூமியில் வைக்க லாகாது. வைத்தாலோ, உடைமை நம்முடையதல்ல. இதை யடித்துக்கொண்டு போவதற்கு எங்கே எங்கே என்று காத்திருப் பார்கள். மோசம் போகாதீர்” என்று மொழிந்து கொடுத்து விடுத்த மொய்குழலை உதங்கர் வாழ்த்தி, காட்டிலிருக்கிற காவலனிடத்திற் வந்து காட்டினார். அதுகண்ட அரசன் அவரைப்பார்த்து, “ஓ வேத முனியே! இதனை யும்முடைய ஆசானிடத்திலே கொண்டுபோய்க் கொடுத்துக் குருதக்ஷணக் கடனைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்” என்று செலவு கொடுத்தான்.

அப்போது உதங்கர் அரசனை நோக்கி “வேந்தனே உமக்குச் சமானமாகப் பேசுவதற்கு ஒருவரையுங் காணோம்; மகாத்துமா வாகிய உமக்கு ஜன்மந்திர வினையினால் இந்தத் தேகம் வந்திருக் கின்றது. அஃதப்படியிருக்க நீர் சொல்லிய அடையாள வசனத்தை உம்முடைய பெண்சாதி தெரிந்துகொண்ட வயணமெப்படி?” என்கு அந்தச் சந்தேக நிவர்த்திசெய்விக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார். யாவரையுங் கொன்று தின்று திரியுங் கூறுபெற்ற

காவலன் கொல்லா விரதமுடைய உதங்கரிஷியைப் பார்த்து “ஓ ஐயா! இராஜதருமமாவது வேதவித்தாகிய பிரமஞ்ஞான பிராமணர்களுக்கு வந்தனையாதி வழிபாடு செய்து பாதுகாத்து இல்லற தருமத்தின்வழி நிற்பலென்று கேட்டு அந்நல்லறத்தின் வழியினின்று நாளுந்தவறமற் பிராமண பூஜை நடத்தி வருகையில் ஒருநாள் ஒரு பார்ப்பானுக்கு அன்னங்கொடுத்தேன். அதிலே ஒரு மயிர் எப்படியோ தப்பிக்கிட்டு அவர் கரத்திற் சிக்கியது. அந்த அற்பக் குற்றத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் என்னை யிப்படியாகச் சபித்தனர். அந்தச் சாபத்தினால் நானிந்தக் கொடுமையைப் பெற்று எய்த்தேன்; வீட்டைவிட்டேன்; காட்டிலுற்றேன்; என் பெண்சாதி என்னுடன் கூட வந்திருந்து நான் படுகிற அலங்கோலத்தைப் பார்த்துச் சகிக்க மாட்டாதவளாய் நாட்டுக்குப் போய்விட்டாள். என்னையவள் விடுத்துப் போனபோது பர்த்தாவினுடைய தரும கருமங்களைச் செய்வதைவிடப் பதிவிரதைகளுக்கு வேறுகதியில்லை யென்னும் பொருள்பட அவ்வாக்கியஞ் சொன்னேன். அப்படிச் சொல்லியும் அவள் அகன்றாள். நீர் போய் அந்த மொழியைச் சொல்லவே அவள் தெரிந்து கொண்டு குண்டலத்தைக் கொடுத்தாள்” என்றான். உதங்கர் சந்தோஷித்து “மகாராஜனே நான் சென்று குருதட்சணை கொடுத்து விட்டு உமக்குச் சொல்லிய உறுதிவசனத் தப்பாமல் உம்முடைய பசி தீர்க்க வருகிறேன். செலவு கொடும்” என் நெழுந்தார். அப்போதரசனவரைப் பார்த்து “ஓ உத்தமனே கொல்லுபவர்களிடத்திற்கு நல்லவர்கள் வருவார்களோ? இனி நீர் தப்பித்துக்கொண்டு போகிற வழியைப் பாரும். நீர் வரவேண்டாம். நான் சுகப்படும்படியான மார்க்கத்தைத் தேடும். என்னேசம் எந்நாளுமோசம். ஆகிலும் விசுவாச மறக்கவேண்டாம்” என்றுரைத்து விடை கொடுத்தான். அதற்குப் பாலசுப்பிரமணியர்போன்ற உதங்கர் அவனை யாசீர் வதித்து “ஓ அரசனே உமது மனோ நிச்சயத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் மகாத்துமாக்களாகிய பயிலவரும் அவர் பத்தினியும் எனக்குத் தாயுந்தந்தையுங் குருவுந் தெய்வமுமாயிருப்பது மெய்யேயானால் நானுமவர்களை யவ்வாறே நினைத்து வழிபடுவது சத்தியமானால் இந்த கூடினத்திலேயே உம்முடைய சாபம் நீங்கிவண்டியது. நீர் பழயபடி ராஜ்யபரிபாலம் பண்ணத் தக்கது” என்று சொல்லி வாழ்த்தினார்.

இவ்வாறு உதங்கர் சொல்லி முடிவதற்குமுன் அரசனைவிட்டுச் சாபம் நீங்கியது.. பழயரூபத்திலும் பத்துப்பங்கதிகமான ரூப

இப்பால் உதங்கர் தேவேந்திரனுடைய வரத்தினாலும் பூமி தேவியாருடைய சகாயத்தினாலும் பயமகன்று நாகலோகம் புகுந்து அங்ஙனமுள்ள பல அதிசயங்களையும் ஆச்சரியங்களையும் பார்த்து ஆங்காங்குள்ள பாடுஞ் சாலையும் ஆடுஞ் சோலையும் கபாடவாயிலும் அபாரமதிலும், பற்பல வினோதமும் விற்பன விவேகமுங் கண்டு பயங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு மூர்ச்சைபோனார். அந்த வேளையில் அக்கினிதேவன் ஒரு வாசிமேற்றேன்றி “இந்தக் குதிரையின் செவியில் வாய்வைத் தூதுக” என்றார். உதங்கர் அப்படியே ஊதினார். அப்போது உகாந்தகாலப் பேரொலி பிறக்கக் குழையைத் திருடிப்போன நாகமும் இன்னுமுண்டான பாம்புகளுங் குலை குலைத்து பயந்து குண்டலத்தைக் கொணர்ந்து உதங்கர் முன்னே வைத்து “சுவாமி! அநியாமையாற் செய்த அபராதத்தைப் பொறுக்க வேண்டும்” என்று அடிமேற் பணிந்து போனார்கள். அதுகண்ட உதங்கர் யாதொரு பழியும் பாராட்டாமற் குழையைக் கைக்கொண்டு முறைவழியே வந்து குருவினது தழைவாகிய கருணைபோன்ற குருபத்தினி கையிற் கொடுத்துத் தீர்க்கதண்டம் செய்து: ஆசாரியாரையும் போற்றி “சுவாமி தேவாரூடைய அருளினாலே பிராணன் போகாதபடி பிழைத்தேன். நாகரத்தின ஓலையுங் கொணர்ந்து கொடுத்தேன்” என்று நடந்த விருத்தாந்தங்களை யெல்லாஞ் சொன்னார். ஆசாரியர் சந்தோஷப்பட்டு “நம்மிடத்திற் கற்ற சீடருக்குள்ளே உன்னையு மொருவனாய் ஒப்பிச் சொல்லப் போமோ? நீ ஜன்மாந்திரத்தில் நல்ல தவம் பண்ணினவ னாகையாற் பெரிதான காரியங்க ளுனக்குச் சுளுவாகக் கைகூடி வந்தன. உனக்கு வேண்டிய வரங்கள் தருகிறேன் பெற்றுக்கொள்” என்றருளினார். அவருமவ்வாறே பல வரங்களைப் பெற்று அவ்வாசீர் மத்திலே தங்கி யிருந்தனர். இப்படியான மேன்மையடைந்த உதங்கமகாரிஷி அவர். ஜனமேஜய மகாராஜன் புரிந்த சர்ப்பயாகமு மிவரால் நடந்தது—என்று சாத்தகிக்குஞ் சுபத்திராதேவிக்குஞ் சொல்லி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் துவாரகையை நோக்கி வருகின்றார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி வாக்கண்ட கிளைஞர் செயல்

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இப்படி உதயகாலத்துச் சூரியன்போல் ஒளிவிட்டு வெளிப்பட்ட சுவாமியைக் கண்ட துவாரகை யென்னும் தாமரைக்கமலம் அலர்ந்து விரிந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்தது. அதில் வாசமாகிய பந்து மித்திரர் புத்திரர் ஸ்திரீகள் முதலிய பேர்களும் எதிர்கொண்டு திவ்விய புட்பங்களினாலேயும் மாலைகளினாலேயும் அக்ஷதைகளினாலேயும் அணிமணிப் பணிகளினாலேயும் சந்தன தாம்பூலங்களினாலேயும் உபசாரஞ் செய்து ஆலத்தி சுழற்றிக் கர்ப்பூர தீபங்காட்டி வீதிகளெல்லா மெழுகி மொக்கிட்டுப் பட்டின வலங்காரம் பண்ணினார்கள். அந்நாட்டிலுள்ள பெண்களியாவரும் வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு, உனக்கு முந்துமோ எனக்கு முந்துமோ ஒப்பில்லாத சேவையென்றிரைந்து விரைந்தோடி நடந்து தொய்யிலெழுதியும் எழுதாமல் விடுத்தும் மை தீட்டியுந் தீட்டாமல் மறந்தும் வந்து சிறந்தார்கள்; கண்ணனுக்குப் பாதபூஜை பண்ணினார்கள்; பணிர்தார்கள்; நைவேத்தியம் வைத்தார்கள்; நான் ருக்மிணி; என்னைக் கிருஷ்ணன் கிட்டி முத்தி கொடுப்பாரென்பாரும் நான் பிருந்தை என்னிடத்திற் சிந்தை நந்தநந்தனனுக் கென்பாரும் என்னைவர் தணையீரோவென்று நகைப்பாரும் அழைப்பாரும் இன்னுஞ்சிலபெண்கள் தங்கள் வாசலை அலங்கரித்து இங்கேவாரும் சற்றுநேரம் நின்று பாரும் நானிட்ட கோலத்தைப் பார்த்து முத்திதாரும் நானிட்ட மேடையிலே உட்காரும் ஆதரியும் என்பாரும் வெகுநாளாய் சுவாமி வருவாரென்று பார்த்திருந்து வந்ததால் மகிழ்ந்து மயங்கிக் கிடக்கிறபேரும், பூர்ணகும்பமும் மாணிக்கதீபமும் வைக்கின்றபேரும் பச்சைப்பந்த விடுகிறபேரும் கொத்துச்சித்திர முத்துமாலைகளைக் கொத்துக் கொத்தாய்த் தொங்க விட்டிருப்பாரும் வாழை கரும்பு கமுகு பேரீஞ்சு தாழை கூந்தற்பனை இளரீர் இவை முதலிய தோரணங்கள் கட்டிச் சோபிக்கச் செய்கிறவர்களும் கொடிகள் டால்கள் மேற்கட்டிகள் இவைகளைக் கட்டுகிறபேரும் இந்தப்பிரகாரம் ஸ்திரீ புருஷர் எல்லோரும் வேடிக்கை விநோதமாய விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது நால்வகைச் சேனைகள் சகல சின்னங்களோடு வந்து சுவாமியைப் புடைசூழ்ந்தன. யாதவர்களெல்லாரும் மாதவனைப்

பார்த்து மங்களங்கொண்டாடி மகிழ்த்தார்கள். எந்தெந்தப்பணிகளை எந்தெந்தக் கோலத்தை எந்தெந்த அவயவங்களை எவ்வெவர்கள் கண்டார்களோ அவரவர்கள் அப்படியப்படியே நின்றார்கள். நல்வினை தீவினைகளைக் கடந்த நன் முனிவர்களெல்லாரும் மோக்ஷகாரண ராகிய முகுந்தனைப் பார்த்து, சந்திரனைக்கண்ட நீலோற்பலம் போன்று அகமும் முகமும் அலர்ந்தார்கள். நெடுநாட் பிரிந்த ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாரும் வாடிய பயிர்கள் மழையைக் கண்டதுபோற் கண்டு மகிழ்ந்து தழைத்தார்கள். சேயைப்பிரிந்த தாய்நையார்கள் நிதி நிக்ஷேபம் பெற்றவர்போலானார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட யாவர்க்கும் இன்ப நாயகனாகிய புருஷோத்தமன் எல்லாரிடத்திலும் கருணை காட்டிக் கசிந்துருகிப் பாராட்டி வருவதால் அவரவர்களும் என்னுடன் பேசினார் என்னைப் பார்த்தார் என்பேறிற் பட்ச மறக்கவிவ்லை என்று பேசிக் கலந்து களிகொண்டார்கள். இப்படி சுவாமியர்நவர் சர்வஜனமோகனனாகத் துலங்கி இராஜ மண்டபத்திற்கு வந்து மந்திரிகள் பிரதானிகள் மாதவர்கள் வேதியர்கள் வித்துவான்கள் பாடகர்கள் இன்னுமுண்டான பேர்களைக் கண்டு பரிந்து வார்த்தை புரிந்து பலநாட் செய்தியுந் தெரிந்து அந்தப்புரத்திற் புழுந்து அன்னை தந்தையரைப் பணிந்து வார்த்தை புரிந்து பலநாட் செய்தியுந் தெரிந்து தமையன்களையுந் தம்பிமார்களையும் பிள்ளைகளையுந் கனிந்து அஷ்டபாரியர்களும் வருந்தி வந்து பார்க்கச்சிறந்து அவர்களோடு மிகுந்த ஆதரணையுடன் திருப்தியான வசனங்கள் செப்பி நவரத்தின கசிதஜொலித மந்திரமணி மகா மண்டபத்தில் இந்திராதிபர்க ளிறைஞ்சியேத்த எழுந்தருளினார்.

அக்கால் அந்தப்புரத்திலிருந்த யாதவ ஸ்திரீகள் முதலாகிய பேர்கள் சுபத்திரையைக் கண்ணுற்றுப் பாரதயுத்தத்தி லிறந்த பற்பல பேருக்கும் அபிமன்னுவுக்கும் துக்கங் கொண்டாடிச் சாத்தகியைக் கட்டிக்கொண்டு சஞ்சலம் பாராட்டி விசனப்படு கின்றார்கள். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வந்து அவர்களைத் தடுத்து இறந்தபேர்களைக் குறித்து நீங்கள் இரைந்தழுவானேன்? போர்முகத்தில் நேர்முகமாகித் தேரேறிச்சென்று தீரத்துடனிருந்து சூரத்துடனிறந்து வீரசொர்க்கம் போனவர்களைப்பற்றி விசனப்படு வானேன்? ஐயோ அவர்கள் யாவரும் நல்ல கீர்த்தி பெற்றார்கள். மேலான பீஷ்மர் துரோணர் முதலியபேரும் வெதும்பிப் போனார்கள். ஒருவருந் துன்பப்பட வேண்டாம்” என்று துயர நீங்கச்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி வரக்கண்ட கிளைஞர் செயல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இப்படி உதயகாலத்துச் சூரியன்போல் ஒளிவிட்டு வெளிப்பட்ட சுவாமியைக் கண்ட துவாரகை யென்னும் தாமரைக்கமலம் அலர்ந்து விரிந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்தது. அதில் வாசமாகிய பந்து மித்திரர் புத்திரர் ஸ்திரீகள் முதலிய பேர்களும் எதிர்கொண்டு திவ்விய புட்பங்களினாலேயும் மாலைகளினாலேயும் அக்ஷதைகளினாலேயும் அணிமணிப் பணிகளி னாலேயும் சந்தன தாம்பூலங்களினாலேயும் உபசாரஞ் செய்து ஆலத்தி சுழற்றிக் கர்ப்பூர தீபங்காட்டி வீதிகளெல்லா மெழுதி மொக்கிட்டுப் பட்டின வலங்காரம் பண்ணினார்கள். அந்நாட்டிலுள்ள பெண்களியாவரும் வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு, உனக்கு முந்துமோ எனக்கு முந்துமோ ஒப்பில்லாத சேவையென்றிரைந்து விரைந்தோடி நடந்து தொய்யிலெழுதியும் எழுதாமல் விடுத் தும் மை தீட்டியுந் தீட்டாமல் மறந்தும் வந்து சிறந்தார்கள்; கண்ண னுக்குப் பாதபூஜை பண்ணினார்கள்; பணிர்தார்கள்; நைவேத்தியம் வைத்தார்கள்; நான் ருக்மிணி; என்னைக் கிருஷ்ணன் கிட்டி முத்தி கொடுப்பாரென்பாரும் நான் பிருந்தை என்னிடத்திற் சிந்தை நந்தநந் தனனுக் கென்பாரும் என்னைவர் தணையீரோவென்று நகைப்பாரும் அழைப்பாரும் இன்னுஞ்சிலபெண்கள் தங்கள் வாசலை அலங்கரித்து இங்கேவாரும் சற்றுநேரம் நின்று பாரும் நானிட்ட கோலத்தைப் பார்த்து முத்திதாரும் நானிட்ட மேடையிலே உட்காரும் ஆதரியும் என்பாரும் வெகுநாளாய் சுவாமி வருவாரென்று பார்த்திருந்து வந்ததால் மகிழ்ந்து மயங்கிக் கிடக்கிறபேரும், பூர்ணகும்பமும் மாணிக்கதீபமும் வைக்கின்றபேரும் பச்சைப்பந்த விடுகிறபேரும் கொத்துச்சித்திர முத்துமாலைகளைக் கொத்துக் கொத்தாய்த் தொங்க விட்டிருப்பாரும் வாழை கரும்பு கமுகு பேரீஞ்சு தாழை கூந்தற்பனை இளநீர் இவை முதலிய தோரணங்கள் கட்டிச் சோபிக்கச் செய்கிறவர்களும் கொடிகள் டால்கள் மேற்கட்டிகள் இவைகளைக் கட்டுகிறபேரும் இந்தப்பிரகாரம் ஸ்திரீ புருஷர் எல்லோ ரும் வேடிக்கை விநோதமாய விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது நால்வகைச் சேனைகள் சகல சின்னங்களோடு வந்து சுவாமியைப் புடைசூழ்ந்தன. யாதவர்களெல்லாரும் மாதவனைப்

பார்த்து மங்களங்கொண்டாடி மகிழ்த்தார்கள். எந்தெந்தப்பணிகளை எந்தெந்தக் கோலத்தை எந்தெந்த அவயவங்களை எவ்வெவர்கள் கண்டார்களோ அவரவர்கள் அப்படியப்படியே நின்றார்கள். நல்வினை தீவினைகளைக் கடந்த நன் முனிவர்களெல்லாரும் மோக்ஷகாரண ராகிய முகுந்தனைப் பார்த்து, சந்திரனைக்கண்ட நீலோற்பலம் போன்று அகமும் முகமும் அலர்ந்தார்கள். நெடுநாட் பிரிந்த ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாரும் வாடிய பயிர்கள் மழையைக் கண்டதுபோற் கண்டு மகிழ்ந்து தழைத்தார்கள். சேயைப்பிரிந்த தாய்நையார்கள் நிதி நிக்ஷேபம் பெற்றவர்போலானார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட யாவர்க்கும் இன்ப நாயகனாகிய புருஷோத்தமன் எல்லாரிடத்திலுங் கருணை காட்டிக் கசிந்துருகிப் பாராட்டி வருவதால் அவரவர்களும் என்னுடன் பேசினார் என்னைப் பார்த்தார் என்பேரிற் பட்ச மறக்கவிவ்லை என்று பேசிக் கலந்து களிகொண்டார்கள். இப்படி சுவாமியானவர் சர்வஜனமோகனனாகத் துலங்கி இராஜ மண்டபத்திற்கு வந்து மந்திரிகள் பிரதானிகள் மாதவர்கள் வேதியர்கள் வித்துவான்கள் பாடகர்கள் இன்னுமுண்டான பேர்களைக் கண்டு பரிந்து வார்த்தை புரிந்து பலநாட் செய்தியுந் தெரிந்து அந்தப்புரத்திற் புழுந்து அன்னை தந்தையரைப் பணிந்து வார்த்தை புரிந்து பலநாட் செய்தியுந் தெரிந்து தமையன்களையுந் தம்பிமார்களையும் பிள்ளைகளையுந் கனிந்து அஷ்டபாரியர்களும் வருந்தி வந்து பார்க்கச்சிறந்து அவர்களோடு மிகுந்த ஆதரணையுடன் திருப்தியான வசனங்கள் செப்பி நவரத்தின கசிதஜொலித மந்திரமணி மகா மண்டபத்தில் இந்திராதிபர்க ளிறைஞ்சியேத்த எழுந்தருளினார்.

அக்கால் அந்தப்புரத்திலிருந்த யாதவ ஸ்திரீகள் முதலாகிய பேர்கள் சுபத்திரையைக் கண்ணுற்றுப் பாரதயுத்தத்தி லிறந்த பற்பல பேருக்கும் அபிமன்னுவுக்கும் துக்கங் கொண்டாடிச் சாத்தகியைக் கட்டிக்கொண்டு சஞ்சலம் பாராட்டி விசனப்படுகின்றார்கள். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வந்து அவர்களைத் தடுத்து இறந்தபேர்களைக் குறித்து நீங்கள் இரைந்தழுவுவானேன்? போர்முகத்தில் கேர்முகமாகித் தேரேறிச்சென்று தீரத்துடனிருந்து சூரத்துடனிறந்து வீரசொர்க்கம் போனவர்களைப்பற்றி விசனப்படுவானேன்? ஐயோ அவர்கள் யாவரும் நல்ல கீர்த்தி பெற்றார்கள். மேலான பீஷ்மர் துரோணர் முதலியபேரும் வெதும்பிப் போனார்கள். ஒருவருந் துன்பப்பட வேண்டாம்” என்று துயர நீங்கச்

சொல்லியுந் தங்களாலடக்கக் கூடாதவர்களாகி இறந்தவர்களை நினைத்து நினைத்து மெத்தத் துக்கித்தார்கள். அந்த வேளையில் வசு தேவருந் தேவகியு மகிழ்ந்து மைந்தனைக் கட்டியினைத்துத் தழுவி முத்தமிட்டு உச்சிமோந்து புகழ்ந்து “அப்பா அச்சுதா, பாரதயுத்தத் தைப் பற்றிப் பற்பலவிதமாய்க் கேள்விப்பட்டோம். நடந்த பான்மையை நீ உள்ளபடி சொல்லுக” என்று கேட்டனர். அவர் பாரதம் போரை ஆதிதொடங்கி அந்தம்வரையிலும் அடிமடங்காமற் பேசினார். அவற்றைத் தாயுந் தந்தையுங் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டுக் காட்டில் வருந்திய பாண்டவர்கள் நாட்டிற் பட்டாபிஷேகங் கட்டிக் கொண்ட பட்சத்தையும் வினவி விரும்பி அசுவத்தாமன் கிருபாச் சாரி கிருதவன்மன் இம்மூவரும் பிழைத்த முக்கியத்தையுங் கேட்டு, “ஒருவராலொருவர் சாகிற்றில்லை. இது நல்வினை தீவினைக் கீடாயெடுத்த தேகம்; வினைப்போகத் தீர்த்தால் தனக்குத்தானே விட்டுப்போம். இதற்கொருவரும் பிணையில்லை. துணையில்லை” என்று பெரியாருடனும் உரியாருடனும் மேனோக்கமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அவர்களோடு கலந்து வார்த்தை யாடிக்கொண்டு “இன்னும் அசுவமேத யாகம் பண்ணவேண்டிய வேலையொன் றிருக்கிறது. அதற்குப் பேர்யத் தீரவேண்டும். நான் போகாமற்போனால் ஒன்றும்படியாது. ஒரு வேலையும் முடியாது” என்று கூறி இராஜஸ்திரீகளிருக்கும் இடத்திற் கெழுந்தருளி யிருந்தார்.

ஸ்ரீகண்ணன் துவாரகைக் கெழுந்தருளிய சருக்கம்

முற்றிற்று.

பரிசுத்தித்துற்பவச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

கவனவாம் பரியுருவா யவனியிடை யவதரித்துக் கருதுமன்பர் பவமகற்றும் படியன்பி னுளங்கொண்டு முனிவர்கள் பல் லாண்டுகூறத் தவமுயலும் விபீடணனுக் கிரங்கியொரு விமானமேற் சர்ப்பமீது னவையறுசு ரகுட்கோலங் கொண்டோனென் சிந்தைமலர் நன்னுகுந்தேவே.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் துவாரகை யில் ருக்மிணிகேவி-முதலிய அஷ்டலட்சுமியுடன் கோபிகாஸ்திரீ

களுங் குலாவிக் கொண்டிருக்கப் பூரண சத்திரோதயத்திற் கொப்பா
கிய முகமலர்ச்சி யுடையவராய் மனங்களித்து இன்பத்தி லாழ்ந்து
இஃமையுடன் வாழ்ந்திருந்தார். இப்பால் அஸ்தினாபுரத்தில் அரக்
புரிந்திருக்கின்ற தருமராஜன் முதலிய பேர்களுந் திரௌபதா
தேவியும் பொருந்திப் பற்பல சங்கதிகளெடுத்துப் பேசிவருங் காலை
யில், இறந்துபோன பிள்ளைகளையும் அவருட் சிறந்தவனுன் அபி
மன்னனையும் கினைந்து கினைந்து அக்கினியில் வீழ்ந்த அர்வித்த
மலர்போல் வதங்கி வாழக் கண்களிலே நீர் பெருகிச் சேராரும்படிக்கு
விசாரப்பட்டார்கள். அக்காற் சூத்திரதேவியாகிய குலமங்கையர்னவள்
அவர்கட்கனேக தைரியங்களையுந் திடங்களையுந் சொல்லித் தேற்றி
ஆறுதல் செய்துகொண் டிருக்கும்போது வேதவியாஸர் வந்து
யாவருடைய துயரங்களையும் போக்கி “இனிமேற் பழிபாவும்
நீங்குகிற வழியைப் பாருங்கள்; அசுவமேதயாகம். பண்ணுங்கள்.
அதனாலுங்களுக்கு நன்மையுண்டாம்” என்று சொல்லிச் செலவு
பெற்றுக்கொண்டு போயினார்.

பாண்டவர் இமயமலைக்கேகி மருத்துராஜன் வைத்த
நிதிப்புதையல் எடுத்தனுப்புதல்

இவ்வாறு வேதவியாஸர் வந்து கூறியதைப்பற்றி முரசுக்கொடிக்
கதிபனுன் தருமராஜன் யோசித்துத் தம்பியர் முகத்தை நோக்கி,
“யாக முடிப்பதற்குப் பொருள்வேண்டுமே! பொருளில்லா விட்டால்
அருளில்லாமற் போமே. அப்போது இவ்வுலகமும் அவ்வுலகமும்
நமக்குச் சொந்தமில்லையே. இதற்கெப்படி” என்று பேசினார்.
அப்போது சிங்கக்கொடிக் கதிபனாகிய பீமசேனன் அண்ணனைத்
தொழுது முன்னாலே யாகஞ் செய்த மருத்துமகாராஜனுடைய
திரவிய மிகுத்திருக்கிறதென்றும் அதைப் பெயர்த்து எடுத்து
வரலாமென்றும் வியாஸபகவான் விளம்பியிருக்கின்றான் என்றோ?
அவருடைய திருவாக்கின்படிக்கு இமோத்கிரிச் சாரலுக்கேகி,
பார்வதிதேவியார் பங்கனாகிய பாமசிவனுடைய பாதங்களைத்
தொழுது தரிசனம் பண்ணி அவருடைய கடாட்ச வீட்சண்ணியும்
பெற்றுப் பொருளெடுத்து வரலாம்” என்று செப்பினான். மற்றத்
தம்பிமார் மூவரும் அப்படியே செய்வது அழகாமென்றனர்.
அதற்குத் தருமராஜன் சம்மதித்துத் திருதராஷ்டிர மகாராஜன்
காந்தாரியம்மன் சூத்தியம்மன் இவர்களைப் பணிந்து இவர்களாசீர்

வசனத்துடன் செலவுவாங்கிக்கொண்டு கிருபாசாரியார் விதூன் சஞ்சயன் இன்னுமுள்ள சில பேர்களையும் பட்டினத்தில் நிறுத்திப் போட்டு ரதகஜதூகபதாதி முதலிய படைகள் புடைசூழ்ந்துவர, பேரி, பாங்கா, உறுமி, தம்பட்டம், மத்தளம், முரசு, முழவு, டங்கா, டமாரம் இவை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கச் சகல விருதுத் ஞாநனும் புறப்பட்டு அஸ்தினாபுரத்தைத் கடந்து காடு, செடி, மேடு, பள்ளம், மலை, ஆறு, புதர், கற்குவடு, தோப்பு, சாலை, சோலை இவை முதலிய வெல்லார் தாண்டிப் பனிமலைச் சாரலிற் சென்று வேதவியாஸரைச் சிந்தித்து வந்தித்து நின்றனர்.

உடனே அப்பாண்டவர்க ளைந்துபேருந் தெண்டனிட்டுப் பணியும்படிக்கு வேதவியாஸர் காட்சியாகி, ஸ்ரீபரமேசுவர சொரூபமாகிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரோபதேசம் பண்ணினார். அப்பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தினுற் கைலாயகிரி வாசராகிய கண்ணுதலையும் பார்வதி தேவியாரையும் போற்றி அங்ஙனமே அனேகரான் அருந்தவ மிழைத்துக்கொண்டிருந்தனர் ஐவர். அப்போது கைலாசபதி கிருபை கூர்ந்து இடபவாகனராய் இறைவியான மகாதேவியாருடன் எழுந்தருளினர். அவரோடு பலகோடி மந்தவர்களும் அளவற்ற சிவகணங்களும் எகாதசருத்திரரும் துவாதசாதித்தரும் வந்து நிறைந்தார்கள். வேதவியாஸரும் பாண்டவ ரைவரும் பணிந்து “ஓ மால்விடையாளா! ஓ மங்கைபங்காளா! ஓ அங்கைகங்காளா! ஓ கிண்கிணித்தாளா!” என்று தோத்திரம் புரிந்து அப்பாற் சிவபெருமானுடைய கண்ணருள் பெற்று அந்த மருத்து மகாராஜன் புதைத்துவைத்த தனத்தினிடத்தை யடுத்து வியாஸருரையால் நிலத்தைப் பெயர்த்து, பிலத்துவாரம் வரைக்கும்புதைந்து கிடந்த திரவியத்தைக் கண்டு களித்து வாரி வாரி மலை மலையாய்க் குவித்துப் பல மதயானைகள் ஓட்டகங்கள் பண்டிகள் குதிரைகள் மாடுகள் இவைகளின் பேரில் மூட்டை கட்டி யேற்றிப் பட்டணத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாங்க எவ்விடத்திற்குனே யிருந்து பின்னும் பல சேமத்திற்கிடந்த திரவியங்களை யெல்லாம் தேடி யெடுத்துச் சேர்த்துப் பட்டணத்திற்கு அநேகத் தடவையாகக்கொண்டு போய்க் கொட்டும்படி உத்தரவு செய்தார்கள். அவர்கள்ப் படியே திரும்பவும் வந்து பல நடையாய் ஓயாது எடுத்துப் போகும்போது அன்னியதேசத்து அரசர் கேள்விப்பட்டு ஓடிவந்து பார்த்து வெகுவாய்ப் பொறுமைகொண்டு மனம் இழுங்கிபு தென்ன

அற்புதமென்று ஆச்சரியமடைந்து “பாண்டவர் அநேக நாளா யெடுத்துத் இன்னு மாளாமலிருக்கிற புதையல் எப்படிப்பட்டதோ? ஸ்ரீ வேதவியாஸர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் இவர்களுடைய கடாட்ச வீட்சண்ணியம் பெற்றவர்களுக்கு என்ன தாழ்ச்சி? இதுவே அத்தாட்சி” என்று பேசிக்கொண்டார்கள். பாண்டவர் இப்படி தொகையிறந்த பொருளை மகமேருவைப்போலத் தொகுத் தனுப்பி விட்டபின்பு இரத்தமட்டும் போதுமென்று நிறுத்தி அங்ஙனே நிக் முஞ் சிவபிரானைத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

திரிதராஷ்டிரன் அழைப்பிக்கக் கண்ணன்

அவ்ஸ்திநுபுரிக் கெழுந்தருளுதல்

அப்போது அஸ்திநுபுரத்தி லுற்ற திரிதராஷ்டிரன் பட்டின முழுதுத் திரவிய மலைகள் சேர்த்ததைக் கேட்டுச் சிந்தை களித்துச் “சந்திரானுத் தொடங்கி எந்த நாளினும் இந்தப் பாக்கிய மிப்படியிருக்கக் கேள்விப்பட்ட தில்லையே” யென்று மகிழ்ந்து பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்து அந்தமட்டும் அதிர்ஷ்டசாலிகளென்று தம்பி யாகிய விதரானுடன் பேசி யோசித்துச் சில தூதரைக் கூவிக் கோபாலனை யழைத்து வரும்படி அனுப்பி வைத்தான். அப்படியே சாரணர் துவாராகைக்குப் போய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கண்டு தெண்டனிட்டுக் கொண்டு “சுவாமி பாண்டவர்கள் இமயமலைச் சாரலுக்கேகி வியாஸபகவானுடைய மந்திரோப தேசத்தினுற் பரமசிவனையும் பார்வதி தேவியையும் போற்றித் தவங்களியற்றி அவர்களுடைய பேரருளினால் அங்ஙனம் புதைய விட்டிருந்த மருத்துமகா ராஜனுடைய திரவியங்களை யெல்லாம் வாரிக் கொண்டுவந்து அஸ்திநுபுரத்தில் இடம் போதாமல் அம்பாரங்கட்டி வைத்தார்கள். இப்பால் அசுவமேத யாகம் பண்ண வேண்டி யிருப்பதினால் தேவரீரையழைத்து வரும்படிக்குத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜனும் விதராமகாராஜனும் எங்களை யனுப்பினார்கள்” என்று சொல்லிப்பணிந்தார்கள்.

அந்தச் சொல்லைக்கேட்ட கள்ளத் திருமாலானவர் மெள்ள வெழுந்து தந்தையாகிய வசுதேவரை நோக்கி “ஐயா! பாரத யுத்தம் புரிந்து முடிந்த நாளமுதற் பாண்டவர்கள் ஒருநாளைய் போற் பலநாளும் பெருந்துக்கப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்

அந்த வேளையில் வேதவியாஸர் வந்து சொல்லவேண்டிய வெல்லாஞ் சொல்லிப் பொருத்தி அவர்கள் மனதைத் திருத்தி அசுவதமேதயாகஞ் செய்தால் எல்லாப்பாவமும் பழியு நீங்குமென்றுரைத்தார். அந்த யாகத்தை முடிப்பதற்குப் பண்மில்லையே பென்று பரதவித்தார்கள். அதற்கும் ஒருவகையாய் மருத்துமகாராஜன் புதைத்து வைத்திருந்த சேமயிருக்கிற இடத்தைபுஞ் அது கிடைக்கும் விதத்தையுஞ் சொல்லிப்போயினார். அதுவரையில் எனக்குத்தெரியும். பின்பு அச்சேமத்தைக் கரைத்தெடுத்து அத் தின்புரத்திற் குவித்துக்கொண்டு யாகத்திற்கு எத்தனஞ் செய்திருக்கின்றார்களாம். யான் போகாமல் வேள்வி நிறைவேறமாட்டாது, முக்கியமாய் நான் செல்லவேண்டும். இஃதெல்லாமலும் யான் வரும்போது தருமராஜன் மாமா வசுதேவரும் மாமி தேவகியம்மானும் உரோகணியம்மானும் பலராமரும் தம்பிமார்களும் மற்ற ஸ்திரீ ஜனங்களும் பிள்ளை குட்டிகள் முதலாகிய யாதவ பந்துக்களும் வந்திருந்து யாகத்தை முடித்துவைக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி யனுப்பினார். இப்பவுஞ் சாரணரை விடுத்திருக்கின்றார். ஆனதால் தேவாரும் பிரயாணப்படவேண்டும். அடியேனுக்குஞ் செலவுகொடுத்தருளும்” என்று சொன்னார். குமாரனுடைய மொழியைக்கேட்ட மாத் திரத்திற் பரமசிவனுக்கும் பார்வதியாருக்கு மொப்பாகிய தந்தையுந் தாயும் உன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறோமென்று உத்தரவு பண்ணினார்கள்.

இப்பால் தம்மை நம்பின பேருக்குப் பிராணாதாரப் பிரணவ மூர்த்தியாகிய பகவான் வெளிப்பட அவரோடுபலராமர்கிருதவன்மர், சாத்தகி இவர் முதலான சகோதரர்களும் பிரத்தியுன்ன் சாம்பன் சுதேஷுன்ன் இவர் முதலான பிள்ளைகளும் தங்கை சுபத்திராதேவியும் மற்றயாதவர்களும் நான்குவிதப் படைவீரர் நார்புறமுஞ் சூழும் படியாக வெளிப்பட்டு மங்கள வாத் தியங்கள் எங்கெங்கு முழங்கும் படியாய்க் குடை கொடிகளுடன் மகரோதாரணாதிகள் பிடிக்க அவரவர்கள் வாகனங்களேறித் துவாரகையை விட்டு அஸ்திபுரம் போகின்றார்கள். அப்போது இருபுறத் தூதர்கள் முந்திப்போய் திரிதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அது கேட்டவுடன் கார்த்தாரிதேவி குந்திமாதேவி இன்னுமுண்டாகிய பந்துக்க ளெல்லாந் கிணை மகிழ்ந்து பட்டினத்தை அலங்காரஞ் செய்வித்துச் சகலஜன சமூகமர்க்ப்பு பஞ்சவாத் தியங்களுடன் எதிர்சென்று கண்டு அழைத்து

வரும்படிக்கு அமைச்சர்களுக்கு உத்தரவு செய்தார்கள். அந்தக்ஷணம் பட்டணத்திலுள்ள பிரஜைகளும் சேனைகளும் கட்டியரும் பட்டுவான்களும், நாடகசாலைப் பெண்களும் கட்டுமுட்டுக்காரரும் பட்டைக்காரரும் பொற்பிரம்புக்காரரும் வெள்ளிப் பிரம்புக்காரரும் பொற்றடிக்காரரும் வெள்ளித்தடிக்காரரும் ஆகிய சகல பரிஜனங்களுந் தங்கள் தங்கள் சின்னங்களோடு புறப்பட்டார்கள். வீதிக்கு வீதி பூரணகும்பம் மாவிலை தருப்பை வேதிகைமேடை மாணிக்க தீபம் நீராஞ்சனம் இவை முதலியனவமைத்துப் பணிநீருஞ் சந்தனமும் வீசிச் சாந்தினாலே தரைமெழுகிக் கர்ப்பூரத்தாந் கோலமிட்டுப் புட்பாரங்கள் தூக்கிப் பச்சைப்பந்த ரமைத்துப் பண்டுபலாதி தாம்பூலங்கொண்டு அண்டர்நாயகன் வருகின்றானென்று அந்நகர முழுவதும் அநேகவிதமான அலங்காரங்களை யமைத்து நிறைத்தார்கள். இப்பால் எதிர்கொண்டழைத்து வரச்சென்ற புரஜனங்களும் பரிஜனங்களும் போய் அவ்வவர்களைப் பணிந்து ஒருவர்க்கொருவர் வந்தனஞ் செய்துகொண்டு அஸ்தினுபுரத்து வீதியிலழைத்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அப்போது வெரு ஜனங்கள் கண்களிக்கும்படிக்கும் தேவர்கள் புட்பமாரி சொரிந்து கொண்டாடும்படிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் சகல பந்து மிந்திராநாதய பரிஜனங்களோடு இராஜ வீதிகளெல்லாங் கடந்து பெரிய அரண்மனையிலிறங்கித் திருதராட்டினுக்கும் காந்தாரிக்குங் குந்திதேவிக்குந் தெண்டனிட்டுத் தம்மை வணங்குமா ஸ்திரீகளுக்கு அபயப் பிரஸ்தம் பண்ணித் திரவியக் குப்பையைப் பார்த்துச் சந்தோஷச் சித்தமுடையவராய்ப் புகழ்ந்து தாம் வந்தசெய்தி பாண்டவர்களுக்குஞ் சொல்லி அனுப்பிவிட்டுத் தருமராஜனுடைய அரண்மனையில் வந்திருந்தார். வசுதேவர் தேவகிதேவி முதலிய பெரியோர்களும் உடனே வந்து சேர்ந்து பெரிய அரண்மனையிலிருக்குந் திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரி முதலியவர்களோடு கலந்து வீற்றிருந்தார்கள்.

உத்தரை உயிர்மாண்ட பிள்ளையைப் பிரசவித்தல்.

இப்படியிருக்கையில் உத்தராதேவிக்குப் பிரசவகாலம் நேரிட்டது. அதனால் அவள் வேதனைப்படலானாள். அதுகண்ட காந்தாரி குந்திதேவி முதலாயினோர் பிராமணர் சாஸ்திரிகள்மந்திரிகள் தந்திரிகள்சேனாநாயகர் இவர்முதலிய பேர்களைப்பொருந்தியிருக்கச் செய்து பந்துவர்க்கங்கள் முதலானவர்களோடு பக்கத்திலிருந்து உபசாரம்

புரிகின்றனர். அப்போது உத்தரை நல்ல நாள் சுபமுகூர்த்தம் திவ்ய நட்சத்திரம் சுபக்கிரகசாரம் மங்களலக்கினம் புருஷகால வோரை இவைகூடிய புனிதகாலத்திற் புத்திரனைப் பெற்றாள். அக்கால் அந்தப் புரத்திலிருக்குஞ் சொந்த ஜனங்களும் தாதிகள் சேடிகள் முதலிய பேர்களும் சமுத்திர வோசைபோலிரைந்து சந்தோஷங் கொண்டாடிச் சாந்து சந்தனாதிகள் பூசிவிளையாடினார்கள். அப்போது பிறந்த பிள்ளை யாதொரு செயலுமற்றுப் பிரேதம்போற் கிடக்கவே யாவருக்குஞ் சந்தோஷமாறிப்போய்க் கர்ப்பத்திற்றானே இறந்து பிறந்ததென்று கண்கலங்கி அழுதார்கள். இப்படிச் சகலமான ஸ்திரீகளும் பேரோசை யிட்டமும்போது இராஜமண்டபத்திலிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதலாகிய வேந்தர் கேட்டு விசனப்பட்டு, உடனே அவ்வந்தப்புரத்திற்கு வந்து குந்திதேவி கார்தாரியம்மன் திரௌபதாதேவி சுபத்திராதேவி தேவகிதேவி இவர் முதலிய யாவர்களுந் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து மலைத்தார்கள். ஆனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் அவர்களுக்குச் சாந்தமொழி புகன்றார். அவர் சொல்லுகிற சாந்தவார்த்தையை ஒருவருங் கேளாமல் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர்விட்டழுது, முகம்வாடி நாப்புலர்த்து நானி லத்திற் புரண்டு பார்த்தசாரதியை நாடிப் பதாம்புயத்தில் விழுந்து வாடிப் பரிந்து அருள்புரிந்து “இரட்சிக்க வேண்டும் ஆண்டவனே” என்று கரைந்து, “துரோணசாரி குமாரன் அசுவத்தாமன் தொடுத்த பிரமகிரமென்னும் பெரும்பாணமானது உத்தரையின் கர்ப்பத்தை மெத்தத் தீய்த்து மாய்த்துவிட்டதே! அப்போது நாங்கள் நீரிருக்கும்போது ஒரு தீங்கு மிராதென்று பயமொழித் திருந்தோமே! இப்போது வெம்பி இடர்க் கடலி லாழ்ந்தோமே! உம் முடைய திருவடியில் வீழ்ந்தோம்! உம்மையே யடைக்கலமாகத் தாழ்ந்தோம்! எங்கள் வினையிப்படிக்கிருந்தது! ஓ எங்களிஷ்ட தெய்வமே” என்று கூவிக் கஷ்டப்பட்டுக் கலங்கினார்கள்.

ஸ்ரீ கண்ணனோடு குந்திதேவி முறையிடல்

இவ்வாறு புலம்பிப் புரண்டு பொருமலுடன் அலறுகின்ற பேர்களைப் பார்தாமன் பார்த்து அத்தையாகிய குந்திமாதேவியை அழைத்து அணைத்து அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து மற்றையருக்கும் பொருமல் விம்மலாதி யுயரங்களைப்போக்கி “எல்லாற் தெரிந்த நீங்களே சிந்தை நைந்து துக்கப்படலாமா! எத்தனையோ துன்பத்தில் இதை உரையிடப்போமா? செத்துப்போனவர்களைப்

பிழைப்பிக்க நம்மாலாமா? நீங்கள் துன்பப் படாதிருங்கள்” என்று துணிவு கூறியபோது சூத்திரமாதேவியா அவரைப்பார்த்து “அப்பா மருமகனே உனது மைத்துனராகிய பாண்டவர்களின் பிள்ளைகளி யாவரும் பாரதயுத்தத்திற் படுகூரணமானார்கள். பேர்சொல்லப் பிள்ளையில்லாமற் போயிற்று. ஐயோ பிள்ளை வயிற்றுப் பிள்ளை யான பேரனிருப்பானே அவனுக்குப் பிள்ளையாய் ஒருவன் பிறப் பானே! அவனை யாமுமெடுத்து ஆசை தீரலாமென்று ஆவல் கொண்டிருந்தோமே! எங்கள் மருமக்கள் மார்களும் புகழ்ச்சியாய் மகிழ்த்திருந்தார்களே! எங்கள் மக்கள் பேரப்பொக்கிஷங் கிடைக்கு மென்று பூரித்திருந்தார்களே! இந்தச்சேதி கேட்டால் அவர்கள் அவ்விடத்திற்குநே ஆருயிர் மடிவார்களே! மறுபடியும் இந்த இடத்திற்கு வரமாட்டார்களே! வந்து எங்கள் முகத்தில் விழிக்கப்போகிறதாய்த் தோன்றவில்லையே! சத்துருக்களை ஜயித்துச் சகல புவனங்களையும் கைக்கொண்ட பேருக்கு ஒரு பெளத்திர னாவது இல்லாமற்போனால் அபகீர்த்தி யல்லவோ! மேற்கதி கிட்டாதே! வேள்வியும் விரதமும் நோன்பும் ஒட்டாவே. இந்தமட்டுத் தழைத்துவந்த இச்சந்திரகுலம் இனித்தலைக்காட் டாதே! மந்தப்பட்டுப் போச்சுதே! மகாதுன்பம் வந்து வாய்ச் சுதே! ஓ கண்ணனே! அப்பா மேகவண்ணனே! உலகங்களை ஆக்கவும் காக்கவும் கடைசியிற் போக்கவுஞ் சிலாக்கிய வல்லமை யுள்ள உனக்கு இந்தக் குழந்தையைப் பிழைக்கப் பண்ணுவதரிதோ? யந்திரமாகிய எல்லாத் தந்திரமும், யந்திரமாகிய சகல சுதந்திரமும், உனக்குண்டா யிருக்கின்றனவே. நாங்கள் பாதந்திரர். எங்களுக் கென்ன தெரியும்! ஏந்தலே! இதுவரைபி லெங்கனையு மெங்கள் பிள்ளைகளையுங் காப்பாற்றியது பெரிதல்ல. இப்போது நாங்கள் படுகிற துக்கத்தைப் பக்குவப்படுத்திப் போக்குவது உனக்குக் கோடிசுகிர்தம். நாங்கள் பட்ட வருத்தங்களெல்லாம் போதும். இனியாகிலுஞ் சந்தோஷம் பெறச் செய்து இதனால் நீ பெருமை பெற வேண்டும். ஓ ஆதவனுக் கொப்பாகிய மாதவனே! நீ சிறு பிள்ளையாய்ப் பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கும்போது அந்த உபாத்தி யாயருடைய பிள்ளை தாயாருடன் கூடி மலேக்குப் போய் நீரில் விளையாடிய காலையில், அம்மலேவிலுற்ற முதலே பிள்ளையை இழுத்துக் கொண்டுபோய் விழுங்கிவிட்டது. அப்பிள்ளையைக் குறித்துத் தாயுந்தந்தையுங் கவலைகொண்டு ஆற்றினருகில் வந்து, “ஓ முதலேயே எங்களிருவரையும் ஒப்புக்கொள்ளுக” என்று

பிராணனை விடுவதற்குத் துணிந்து மடுவில் விழப்போயினர். அதனை யறிந்து அவர்களை வழிமறித்து, மடுவின் கரையில் முதலையை வரவழைத்து, விழுங்கிய பிள்ளையைவிடச் செய்தருளிய விதரணன் நீ யல்லையோ? ஆசாரியனையும் அவன் பெண்சாதியையும் விசனமாற்றிச் சந்தோஷப்படுத்திய மேன்மைலோகா லோகங்களு மறியுமே! நீ மறந்துபோனாலும் நான் மறக்கத் தக்கவையல்லவே. என்னருமை மருமகனே! அவர்கள் பேரில் நாட்டிய அன்பு பாராட்டி அப்புலி வம்சத்தை யாதரித்தருள்க. ஐ ஆகியே உன்னைப் பெறுவதற்கு முன்னே பிறந்த ஆறு பிள்ளைகளைக் கம்ஸராஜன் வாளினால் செற்றான் ஏழாவது கர்ப்பத்தைக் கூழாய்க் கரைத்து, எட்டாவது பிறப்பாய்த் தஷ்ட நிக்ரகனாகிய நீ பிறந்து மாமனிறந்து போகப் போர்புரிந்தாய். உன்னைப் பெற்ற தாயாராகிய இந்தத் தேவகியம்மாள் மற்றப்பிள்ளைகளை வளர்க்கப் பாக்கியம் பண்ணாமற் போனேனே என்று விசாரப்பட்டமும்போது அந்தக்ஷணமே பாதாளலோகம் போய் முன்னிறந்த பிள்ளைகளாறையும் அழைத்து வந்து தாய் தந்தையர் முதலிய பந்து ஜனங்களுங்கண்டு கண்களிக்கச் செய்து, மறுபடியும் பாதாளலோகம் போய்ச் சேரும்படியாய்ப் பண்ணிவைத்த பெருமையை மகரிஷிகள் முதல் தேவர்களுந் தெரிவார்களே. இத்தியாதி பிரதாபம் பெற்ற உன்னுடைய கிருபா கடைச்சத்தினால் பெரிதாகிய காரியமுஞ் சூளுவாகுமே. அரிதாகிய பொருளெதுவு மிராதே. உன்னு லாகாத காரியம் ஒருவராலுமாகாதே! இந்தப் பரத வம்சத்தைப் பாழ்படவொட்டாமல் விளைவிக்க வேண்டியதும் முனைவிக்க வேண்டியதும் உன் கடமை” என்று மாமியாகிய குந்திதேவியார் வாழ்த்தினள்.

ஸ்ரீ கண்ணனோடு திரௌபதை முறையிடல்

இப்பால் அக்கினியிலே பிறந்த திரௌபதை “அண்ண” வென்று புலம்பி, கன்றிழந்த காராம்பசுவைப்போற் கலங்கி, கமல மலர்த்தாளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அசுவத்தாமன் உத்தரை கர்ப்பத்தின் பேரில் அஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்த காலையிற் கர்ப்பமாயிருக்கிற சரீரத் தாளாதென்று அந்தப் பாணத்துடன் கூடப் பொருந்தி, அவ்வுத்தரைக்குத் தேகவருத்தம் வைக்காமற் சக்கிரதரனாயிருந்து காத்துப் பக்குவப் படுத்திய தேவரீர் இந்தச் சிசுவையு மெழுப்பிக் காப்பாற்றா விட்டால், மகாபாவமாகிய அபவாதம் உம்மை வந்தடையுமே! மேலும் அசுவத்தாமன் அம்பு தொடுக்கும்போது

அபிமன்னன் பத்தினியான உத்தரை கருப்பத்தை மாத்திரம் விட்டு விடென்று தேவரீர் கேட்க, அந்தத் துட்டன் 'முந்தி அந்த மைந்தனைப் போக்குவேன்' என்றான். அப்போது தேவரீர் சினந்து, 'அடா அசுவத்தாமா, அப்படியே போக்குவாயாகில் ஈனாண்டாக்குவேன்' என்றீரே! இதை வெகு ஜனங்களு மறியுமே! உம்முடைய திருவாய் மொழியல்லவா எங்களை யெல்லாஞ் சந்தோஷப்படச் செய்தது. நம்பியிருந்த நாங்கள் மோசம் போகலாமா? ஓநந்தநந்தனா? பாண்டவர்கள் பிள்ளைபிறந்து பிழைமோசம் வந்ததென்று கேட்டால், உடனே மரிப்பார்களே. இதுவரையிலும் உயிர்த்துணையாயிருந்து இப்போது கைவிட்டுவிடுவது கருணையா? உமது மைத்துனர் ஐவரும் சுபத்திரை உத்தரை முதலானவரோடு ஈனும் வயிறு குளிர்த்து மகிழ்ச்சி யடைந்து மங்களம் வாலிசொல்லிப் புகழும்படியாய் இந்தக் குருத்துக் குழந்தை பிழைக்கக் குளிர்த்தகண்பாரும். ஓ கோபாலா! ஓ கோவிந்தா! ஓ கோகுலமணியே! பூர்வம் இராஜகூட்டத்தில் அடியேன் மானபங்கப்படாமல் மாளாத வஸ்திரங்கொடுத்து மானங்காத்தருளிய மாதவா! ஓ வாகுதேவா! ஓ ஜனார்த்தனா? அந்த ஆபத்துக்குதவிய அவசரத்திலும் இது பெரிய தல்லவோ? தேவரீர் திருக்கண் மலர்ந்து பார்த்தால் உடனே ஜெய முண்டாகுமே" என்று சிந்தை ஈந்திரங்கினான்.

கண்ணனோடு சுபத்திரை முறையிட்டல்

அப்பால் தங்கையாகிய சுபத்திராதேவி தாழ்த்தெழுந்து 'அண்ணா! உம்முடைய மருமகனாகிய வாளபிமன்னன் இறந்த செய்தி கேட்ட அப்பொழுதே திரிலோக தண்டனென்னும் உமது மைத்துனனாகிய அர்ச்சுனராஜன் இனி உயிர் வைத்திரேனென்று மகனுடனே கூட மடியத்துணிந்தபோது, தேவரீர் அவருக்குரிய வார்த்தைகளை ஏதேதோ தெரியப்படுத்தி 'அப்பா அர்ச்சுன பெரிதல்ல நாளைக்கே பேரன்பிறப்பான். அவன் வெகு தீராவான். வீரானு உன் பிள்ளையின் விசனத்தை மாற்றுவான்' என்று தேற்றினீரே! உமது பேச்சைக் கேட்டு 'பௌத்திரன் பிறக்கப் போகிறான்; கைக்குக் கணிசமா யெடுக்கலாம்' என்று கண்களித் திருந்தாரே! இப்போதக் காண்மபன் இந்தச்செய்தி கேள்விப்பட்டாலோ அந்தத் துக்கம் இந்தத்துக்கம் மற்றெந்தத் துக்கமும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து, உலகமும் விசும்பும் ஒருங்கே கலங்க வேண்டி வருமே! அவர் துக்கத்தை யெப்படி போக்குவது? என்ன உபச

மனம் பண்ணினாலும் உயிர் வைத்திருக்கமாட்டார். உடனே மற்ற நால்வரும் மடிவார்கள். நாங்களுமிறப்போம். ஆதலால் இந்தச் சிசுவை யெழுப்பித்தாரும். ஓ தீனபந்து! ஓ தீனதயாளு” என்று செப்பி மெத்தத்துயாரப்பட்டாள்.

ஸ்ரீ கண்ணனோடு உத்தரை முறையிடல்.

இப்படிக்கு எல்லோரும் விண்ணப்பம் பண்ணிக் கொள்வதை ஸ்ரீ லட்சுமி நாராயணன் கேட்டு, “அப்படியே யாகட்டும். உங்களுடைய மனஞ் சந்தோஷப் படும்படிக்குச் செய்கின்றோம். நீங்கள் எல்லோரும் வாருங்கள்” என்று எழுந்து பூவளந்த திருவடி சிவந்து பொருந்த நடந்து, உத்தரையின் ஆகுசகிருகத்தை நோக்கி நடந்தார். திரௌபதை முன்னும் குந்திமாதேவி பின்னும் சுபத்திரை பலராமர் சாத்தகி இவர்களிருபக்கத்திலும் பொருந்த நடு மத்தியில் நாயகமணிபோல் விளங்கிய கண்ணன் சரிகை வாள் வேல் சக்கரம் சூலம் இவைகள் வைத்து வேப்பிலைகள் சொருகி, பூரண கும்பங்களமைத்து, விருத்த ஸ்திரீகளும் மருத்துவத் தொழில் திருத்த மாய்ச் செய்யத் தக்கவர்களும் சிற்சில பந்து ஜனங்களும் தோழிகள் முதலிய சொந்த ஜனங்களுங் கூடிக்கொண்டிருந்த ஆகுசகிரத்தின் முகப்பி லெழுந்தருளினார். அப்போது அக்கினியிலே பிறந்த பாஞ்சாலி முன்னாடி யோடி, உத்தரையினது உறக்கத்தை மாற்றி “அம்மா இதோ உங்கள் தந்தை வந்தார். உன் மாமன் மாருக்குச் சகாயராகிய வாசுதேவர் வந்தார்.” என்று சொன்னான். அந்தச் சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்திற் செத்த குழந்தையோடொத்துக் கிடந்த உத்தரை துடிதுடித்தெழுந்து “ஆ மாமி எனது சாயி யிறந்துபோன துயரத்தை மாற்றுவதற்குப் பூமியிற் பிறந்த என் கண்ணுச்சாயி மோசம் பண்ணினானே! நானென்ன செய்வேன்! ஏது பண்ணுவேன்!” என்று அழுது நேமிநாதனைக் கண்டு தொழுது நெருப்பில் வீழ்த்த புழுப்போல் துடித்து முகம் வாடிக் கண்ணன் திருவடியைப் பற்றிக்கொண்டு “ஐயா என் வாழ்வும், வளமும் குலமும் நலமும் இன்றோடே போய்யாய்ப் போய்விட்டனவே” என்று புலம்பி மலின வஸ்திரமும் வாட்டமுற்ற முகமும் நீரோட்டமான கண்களும் மெலிந்த உடலும் நலிந்த சொல்லுமாய் இருகரத்தையும் விரித்து நீட்டி முகத்தைக் காட்டி இதனைப் பேசுகிறாள்—

ஓ அத்தனே! நம்பினபேரைக் காப்பாற்றுகிற சுத்தனே! ஓ கருணைப் பிரதாபா! ஓ கருணாசமுத்திரா! ஓ கற்றவர் மித்திரா! ஓ யதுகுல காவலன் புத்ரா! ஓ ஐவருக்குச் சகாயா! எனக்காதார மாயும் அருந்தனமாயும் குலமுதலாயு மிராநின்ற இந்தச் சுந்தரனை எழுந்திருக்கச் செய்து முன்னாலே அசுவத்தாமனுடன் பேசிய சப தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும், என்னுயகன்றிந்த பதின்மூன்றா னாள் யுத்தத்தில் நானுங்கூட அக்கினிப் பிரவேசமாகிறே னென் றெழுந்த என்னைத் தடுத்து கர்ப்பத்தின்பேரில் தீப்பாயப் படா தென்றும் தரும விரோதமென்றுஞ் சொன்னதின்பேரில் நானும் உயிர் வைத்துக்கொண்டிருந்துவிட்டேன். அப்படிக்கிருந்தும் இந்தக் கோரத்தைக் கண்டேன். இனியென்ன இருக்கிறது. இப்பூமியாசை யொழித்துச் சுவர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தால் என் கணவனுடன் பிரி யாத துணையா யிருப்பேன், நானிறந்தபோதே வராமல் இப்போ தேது வந்ததென்று கேட்பாராகில் சுமை கூலி கொடாத பெரும் பாவியான யான் சுமந்து பெற்று கொள்ளை கொடுத்து வந்தே னென்று கூறுவேன், புருடனும்போய்ப் பிள்ளையும் போனபின் பல்லவோ வந்தாய்? புத்திரனிருந்தால் வரமாட்டாயே! என்று கோபம் பண்ணுவாராகில் அந்தக் கோபத்தை யெப்படி மாற்றிக் கொள்ளுவே னென்று ஆலோசிக்கிறேன்; விசாரப்படுகிறேன். இல்லை இவ்வுலகத்தி லிருந்தாலும் புருஷனையும் பிள்ளையையும் பறி கொடுத்த பாதகியென்று பலரும் இகழ்ந்து பழிப்பார்கள், இந்தப் பதினான்கு லோகத்தையும் படைக்கத் துடைக்கப் பக்குவமுடைய தேவரீர் எனக்குத் தந்தையாய்க் கிடைத்திருந்தும் இந்தக் குழந்தை யெழுந்திராமற் போனால் இதனாலெனக்கு நிறை யல்லவா? ஓ நொந்தவரை ஆதரிக்கின்ற நந்தந்தனு! உமதாசை மருமகன் பிள்ளையை முன் கர்ப்பத்திற் காத்ததுபோற் காத்து ஐவருடைய ஆபத்தைத் தீர்த்து ஆதரிக்கவேண்டும், ஓ யாதவகுல சிரோஷ்டரே! பிள்ளை பிறந்த உடனே தேவரீருடைய திருவடிகளிற் போட்டுச் சரணாகதி அடைவிப்பதற்காக வெண்ணினேன், என்னெண்ணம்வீண் போகாவண்ணம் பண்ணும்” என்று மரித்த மைந்தனை வாரி யெடுத்திணைத்து முத்தமிட்டு உச்சிமோந்து “அடா மகனே! சராசரங்களை யின்ற தந்தைக்குத் தந்தையாகிய உங்கள் பாட்டன் இதோ உன் னுடன் பேசுவந்திருக்கிறார், ஏனையாவென்று யெச்சரி, இப்படி நீ பேசாமலிருக்கலாமா? சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டிச் சரணஞ் சரணமென்று அடைக்கலமாகக் கடவை! அப்பனே உனக்குத் தீர்க்

காயுளுண்டாம். ஜெயங்கிடைக்கும். இதோ உன் பாட்டன்மாரைப் பெற்ற பாட்டியாரோடு பெரியபாட்டியார் முதலான பேர்களியாவும் வந்து நீ வாய்திறப்பா யென்று காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். நீ பேசாமலிருக்கிற பெருமை யென்னடா! ஒ பிள்ளாய்! அடா காரணகாரியத் தெரிந்த காவலன் கான்முளையே!" என்று ஸ்ரீகண்ணுடைய கால்மேற் போட்டுத் தானும் விழுந்து கடகடவென்று புரண்டு கதறி யழுதாள். இருகரத்தையுந் தலைமேற் குவித்துத் தொழுதாள்; நான் வாழ்ந்த வாழ்வு இவ்வளவோ இதற்கோ நான் ஆளானேன் என்று புலம்பினாள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இறந்த குழந்தையை

எழுப்பித்தரல்

இப்படி புலம்பிய உத்தரையை இறைவன் பார்த்து “அம்மணி பயப்படாதே! விசனப்படாதே உன் மகன் பிழைப்பான்! முகத்திற்களையிருக்கிறது! கலங்காதே” என்று தைரியஞ் சொல்லி, சுத்தஜலம் வரவழைத்துத் தமது இரண்டு பாதங்களையும் கரங்களையும் திருவாயையும் திருமுகத்தையும் சுத்தி செய்து ஆசமன்னியம் பண்ணி அங்ஙனமமைத்த ஆசனத்திலிருந்து “இந்தப் பூமியும் பூமியையாளும் பாண்டவர்களும் திரௌபதி முதலிய பாட்டிமார்களும் மற்றும் சகலமானபேர்களுஞ் சுகசந்தோஷ சுபம் பெறும்படியாய் இதோ உத்தரையின் புத்திரனை எழுந்திருக்கப் பண்ணுகிறேன் பாருங்கள்” என்று சற்றுநேரஞ் ஜபத்திலிருந்து, “இவ்வுலகத்தில் எனக்குச் சத்துருவென்றும் மித்துருவென்றும் பேதமில்லை. யாவும் இரண்டாக வெண்ணுடல் வித்தியாச மில்லாமற்சமமாய் நடப்பித்தேன். நானுஞ் சரியாய் நடந்தேன். ஒருவரைக் கெடுத்து ஒருவரைஇரட்சிக்கவில்லை. மனதறிந்து ஒரு துரோகமுஞ் செய்தறியேன். மேலும் நான் சந்திரவம்சத்திற் பிரிந்த யதுகுலத்திற் பிறந்து க்ஷத்திரிய குலாசாரத் தப்பாமல் இராஜர்களிடத்திற் பிரீதியும் அந்தக் காரணமும் அன்பும் ஆசையுமுடையவனாக இருந்தேன். அருச்சுனனும் யானும் யுத்த ரங்கத்திலாவது மற்றோரிடத்திலாவது இன்னுமுள்ள எந்தக் காரியங்களிலாவது ஒரே பேச்சும் ஒரே பிராணனும் ஒரே மனதுமாயிருந்து நடக்கிறதும் நடத்துவதும் நடத்தியதும் பேதமில்லை. வஞ்சனைபுடைய சகடாசுரனையும் சிசுபாலனையும் தந்த வக்கிரனையும் இன்னுமுள்ள அஷ்டர்களையும் நான் கொன்றதுங் கொன்று வித்த

தும் பரிசுத்தமுள்ள தேவர்கள் ரிஷீசுவரர்கள் இராஜாக்கள் வேத வேதியர் கற்றவர் நற்றவர் இன்னுமுள்ள மற்றவர்களுக்கும் உத்தம தருமமென்று நிச்சயமாய்த் தோன்றும். ஆகிலும் தருமம் சத்தியம் என்னு மிவ்விரண்டும் இரண்டு நேத்திரமாகக்கொண்டு நித்தியப் பிரமசாரி விரதத்தை அனுசரித்திருக்கின்றே னென்பது நிச்சயமானால் இந்தப் பாதகுல யதுகுல முதலாயுள்ள எல்லாக் குலத் தரசர்களும் எல்லாக்குல ஸ்திரீகளுங் கண்டு களிக்கும்படியாய்ச் சுத்தவீரனாகிய அபிமன்னனுக்கு அவன் பத்தினியாகிய உத்தரைக் குப் பிறந்த பிள்ளையாகிய இந்தச் சிசுவானது இத்தரை யானுவதற் குப் பிழைக்கக் கடவது” என்று ஆகாயத்திற் கைரீட்டிச் சொல்லி அந்தப் பிள்ளையின் தேகத்தைத் தடவினர். இம்மொழி கூறிய போது யாவருந் தேரூதவர்களாய்த் தியங்கி மயங்கினார்கள். அப்போது உருண்டை வடிவாகிய கருங்கற்குழவிபோல் உபிரற்றுக் கிடந்த சிசுவானது அரண்டு புரண்டு இரண்டு கையுங்காலு மெடுத்து அசைத்துக் கண்கள் திறந்து சுவாசம் பிறந்து வாயைக் குழைத்து நாவை நீட்டிக் காவுகாவென்று அழுதது.

கேட்டமரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! மூவுலகத்தையுந் தன்னு தரத்துள் அடக்கி மூவாதளித்த முதல்வனுக்கு ஈதோரருமையோ? இவ்வற்புதத்தை அந்தப் புரத்துப் பெண்கள் யாவருங் கண்டு சரீரம் பொங்கிப் பிரமானந்த மடைந்து வேதவித்தாகிய விமலனைப் பணிந்து குழந்தையை மொடுத்து அவர் கரத்திற் கொடுத்துக் கட லொலிபோ லிரைந்து அவ்வவர்களும் பிபருவகையடைந்த பெருக் கத்தைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. இப்போர்ப்பட்ட சம்பிர மத்தைக் கண்ட விதூரனுஞ் சஞ்சபனும் இன்னுமுள்ள ஆடவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவருடைய லீலாவிபூதியை நினைந்து நினைந்து பர மானந்த சாகரத்தில் மூழ்கினார்கள். இப்பால் உத்தரைக்கு மெத்தப் பலஞ்சேர்ந்து பெற்ற வருத்தந் தீர்ந்து கோபாலனுடைய திருவடி யிலே தொழுது ‘ஓ பழுதுபடாத பாக்கியமே!’ யென்று பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்தினள். அப்போது பரவாசுதேவனவளை யாசீர்வதித்துப் புத்திரனைப் பெற்றவளிடத்திற் கொடுத்து மற்றவருடன் கூடி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து மனமு வந்திருந்தனர். அந்தச் செல்வனை யேந்திய விராடராஜ கன்னிகை முத்தமிட்டுப் பொன்னுபரணங்கள் பூட்டிப் பிராமணரைக் கொண்டு ஓமச் சடங்குகள் நடாத்தி ஜாதகன்மம் புரிந்து பரிசுத்தித்து மகாராஜனென்று நாமகரணம் புனைந்து சுகல

முயற்சியுடன் மங்கள வாத்திய முதலியனவெல்லா முழக்கி வைத்த
 னள். யாதவரோடு போஜகுலத்தாரும் விராடபுரத்தாரும் பாஞ்சால
 நாட்டாரும் ஆபரண முதலிய அநேகம் வரிசைகளும் வெகுமதி
 களுங் கொணர்ந்து ஆனந்தங் கொண்டாடி மஞ்சனீர் முதலிய சம்
 பிரமங்களில் மனது வைத்திருந்தார்கள். பட்டணத்து ஜனங்களியா
 வருங் காணிக்கை கொடி குடை சாமரம் பிலிக்குஞ்சம் இவை முத
 வாகிய பொருள்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அரண்மனைக்
 ளெங்கும் ஆகாயமறையப் பந்தலமைத்துப் பூமாலைகள் பொன்மாலை
 கள் முத்துமாலைகள் இரத்தின மாலைகள் முதலிய பல மாலைகள்
 தூக்கிக் கர்ப்பூர கதம்பப் பொடிகளை வீதிகள் நிறைய இறைத்து
 வாழை கடும்பு கமுகு கூந்தற்பனை இளநீர்க்குலை முதலியவைகள்
 கட்டி மாவிலைக்கும்பம் வைத்து, பிராமணர் தரித்திரர்யாசகர் முதலி
 யோர்க்கும் இரணிய முதல் அணிமணிப் பணித்துணிக ளளித்து
 ரிஷீசுவரர் முனீசுவரர் தவசிகள் முதலாயினோர்க்கு அன்னதான
 முஞ் சொர்ணதானமும் ஏமாறாமல் ஈயந்தார்கள். யாவருஞ் சந்தன
 தாம்பூல புட்பாதிகள் தரித்து அஸ்தினுபுர ஜனமும் அதற்குப்புறம்பி
 லுள்ள குருநாட்டு ஜனமுங் கொண்டாடித் தங்கள் தங்கள் வீடுகள்
 தோறும் புத்திரோற்சவம் பாராட்டினார்கள். திரிதராட்டிரனுங் காந்
 தாரியுங் களித்து இறந்து பிறந்த பிள்ளை துவாரகை நாதனாற் சிறந்து
 வளர்ந்ததென்று தேகமு மனமுஞ் செருக்குற்றிருந்தார்கள்.

பாண்டவர் பட்டினமீண்டு பரந்தாமன் செய்த
 வரிசையும் பௌத்திரனுய்ந்த பரிசையுங்
 கேட்டானந்தித்தல்

அக்காலந்த அஸ்தினுபுரத்திலுள்ள பசுக்களும் எருமைகளுந்
 தமக்குத்தாமே காலைச் சுருக்கிப் பாலிப்பெருக்கி மூலைக்கு மூலை
 வெள்ளமாயோடிப் பள்ளமாகிய பயிர்ப்புலத்திற் பாய்விக்கவும்
 காயக்காத மர முதலியவைகள் காய்க்கவும் பூக்காத மர முதலிய
 வைகள் பூக்கவும், ஏரி குளங்களிற் சங்கினங்கள் ஆர்க்கவும்
 அநேகந் தேசத்தரசர்கள் இச்சேதி கேட்டு மேன்மை நோக்கவும்
 நற்குணங்களுண்டாகவும் நித்திய சத்திய மங்கள் கலியாண சுப
 சோபனங்களோங்கவும் அசத்தியங்கள் அபரோதனைகள் அடர்பகை
 கள் இவை முதலியன பின் வாங்கவும் தூர்ச்சோகம் துற்பயங்கரம
 தூர்மரணம் தூர்வியாதி இவைகளெல்லா தூங்கவும் ஜயலட்சுமி

நனலட்சுமி தானியலட்சுமி தருமலட்சுமி முதலிய அஷ்ட லட்சுமி களுங் குதிகொள்ளவும் காடு தழைக்கவும் காடு செழிக்கவும் கல்வி கொழிக்கவும் செல்வி கொழுக்கவும் தேவாலயமும் விஷ்ணுவாலய மும் பூஜை வைத்தியம் அபிஷேகம் உபகாரம் அலங்காரம் இவை யாவும் குறையில்லாமல் நிறையவும் தேசதேசமெங்கும் அபிமன்னனுக்குச் சுபுத்திரனும் பாண்டவருக்குப் பெளத்திரனு மாகிய பரிசுத்தித்து மகாராஜன் பிறந்தானென்று பறையறையவும் பந்து ஜனங்கள் வந்து வந்து நிறையவும் பாபங்களெல்லாம் கொந்து கொந்து குறையவும்—இவ்விதமாக வளமோங்கி யிருக்குகானையிற் பிறந்த பரிசுத்தித்து மகாராஜனுக்கு ஒரு மாதமாயிற்று. அப்போது இமோத்கிரிச் சாரலுக்குப் போயிருந்த பாண்டவர் பின்னுந் தங்கள் மனோபிஷ்டப் பிரகாரத் திரவியங்க ளெடுப்பித்துக்கொண்டு பிரயாணமாகி அஸ்திநாபுரத் தெல்லையைச் சேர்ந்து முன்பு கொண்டுவந்து குவித்து வைத்திருக்கிற அளவிறந்த பொன்மலை களைக் கண்டு பூரித்து வருகிறார்கள். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் முதலாகிய பேர்கள் எதிர்சென்று கண்டு ஒருவரை யொருவர் தழுவிக்கொண்டு கண்ணும் மனமுங் களிகூர்ந்தனர். பின் அவர்கள் நாடகசாலைப் பெண்களாடலும் நல்லிசைகூடிய பேரியாழ்ப்பாடலும் பட்டுவர்கூறுந் தோத்திரமும் கட்டியர் கூறுங் காத்திரமும் வித்துவான்கள் கூறும். வாசியும் வேதியர் கூறும் ஆசியும் சர்வவாத்திய நாதமும் சதுரங்கச் சேனையின் பேதமும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் விண்ணதிர முழங்கும்படி இராஜவீதி முதலிய தெருக்களெல்லாம் கடந்துவந்து அரண்மனையிற் புகுந்து பெரிய தந்தையாகிய திரிதராஷ்டிரன் கார்தாரி சூந்தி இவர் முதலிய பேருக்குப் பூமியிற்படிந்து சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு அவர்களுடைய ஆசீர்வசனங்களைப்பெற்று வசுதேவர் பலராமர் முதலிய பேர்களையும் வணங்கினார்கள்; அப்பால் ஆசனத்திலமர்ந்து அதிசய வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள். அப்போது விதுரர், உத்தரை புத்திரனை யின்றதும் அது செத்துப்போய் வீழ்ந்ததும் கர்த்தனாகிய கண்ணன் தாம் நித்தியப் பிரமசாரியா யிருப்பது மெய்யாகில் இக்குழவி, எழுகவென்று சொல்லி உடலைத் தொட்டுத் தடவியதும் உடனே பிள்ளை பிழைத்ததும் பூரி முதலிய வரிசை வண்மைகள் நடந்ததுஞ் சொன்னார்.

அம்மொழிகேட்ட பாண்டவர் அற்புதமடைந்து பொற்புடைய புண்டரீகாட்சனைப் பூசித்து உபசாரஞ் சொல்லி “ஓ உபகாரம்

பண்ணிய உத்தமனே ” என்று பத்துத்தரமாகத் துதித்துத் தங்களைத் தாங்கள் மறந்து அளவிறந்த சந்தோஷத்தை யடைந்து ஆபத்த்ப் பதுவாகிய ஐயனைச் சங்குசக்கரக் கையனை அமலனாகிய துய்யனை காள் மேகம்போன்ற மெய்யனைப் பணிந்து நோக்கி “ஓ கோமானே! குருகேஷத்திரத்தி லிறந்த அபிமன்னனாகிய குமாரனை இன்று எழுப்பிக் கொடுத்தீர்! நீர் எங்களைக் காக்கும் பாரமுள்ள சீமானாகையாற் செய்யவேண்டிய வேலைகளை யெல்லாந் சீர்பெறச் செய்தீர்! உமக்கிவைகள் மெத்தச் சுருவாயிருக்கும். எங்களுக்கு மெத்த பளுவாயிருக்கும். குமாரன் மடிந்தநாள் முதற்கொண்டு கருதும் போதெல்லாங் கவலைப்படாத காலமில்லை. ஓ கண்ணனே! அக்கவலையினுற் செல்வத்தைச் சதமென்றேற்றிப் போற்றிய தீனரைப் போலாயினும்; திபங்கினும்; மயங்கினும்; இப்போது தேறித் தெளிந்த ஞானிகள் போலாயினும். இனிமேல் எங்களுக்குத் துக்கமு மில்லை; துயரமுமில்லை. ஓ ஆதியே! இதுவன்றிப் பிறவி யென்னுந் துக்கத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ள வேண்டிய பேருக்கு உம்முடைய அருளுண்டானால் அப்போதே கரை யேறலாம். உம்மை நம்பின பேருக்கு எங்குமென்ன குறைவு? ஐயனே! உம்மைப் பெற்ற தந்தையுந் தாயுந் சித்தை மகிழ்ந்து நீடுழி பெருமை பெற்றுக் குறைவில்லாமலிருக்கக் கோருகின்றோம். ஓ கோபாலா! உடைமையைக் காப்பாற்றும் வருத்தம் உடைமையைப் படைத்தவற்குத் தெரியும்; அவ்வுடைமைக்கு என்ன தெரியும்? சுமை யெடுப்பவனுக்குச் சுமைப்பளுவு தெரியும்; சும்மாட்டுக்குஞ் சும்மா இருப்பவனுக்கும் என்ன தெரியும்? இத்தன்மைபோல் எங்களைப் படைத்த உமக்கு இரட்சிக்கவுந் தெரியும் பட்சிக்கவுந் தெரியும். நாங்கள் ஏதுமறியோம்; மெத்தவுந் சிறியோம். முற்றி லும் வறியோம். ஓ தர்மார்த்த காம மோட்சமென்கிறபுருஷார்த்தங் களை நாங்களனுபவிக்கும் படியாய்ப் பொருத்தி வைத்த கர்த்தனே” என்றும் வருத்தம் வரவொட்டாமற் காத்தருளிய வாசுதேவா சரணம் சரணம் என்று ஸ்துதிசொல்லி நின்றனர். இப்படி ஸ்துதி சொல்லி நின்ற ஐவரை அனந்தசயனன் பார்த்துச் சிறுகை காட்டிக் கிருபா நோக்கம் நாட்டி அவர்களோடு பழையபடி ஏது மறியாதவர்போல் உண்டுத்து உலகினர்போ லிருந்தருளினார்.

பரிசுஷித் துற்பவச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பரிவலச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

மின்னுருவாம் முன்னுருவில் வேதநான்காய் வினங்கொளியாய்
முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய்ப்
மின்னுருவாய் முன்னுருவிற் பிணிமூப்பில்லாப் பிறப்பிலியா
யிறப்பதற்கே யெண்ணு தெண்ணும்
பொன்னுருவாய் மணியுருவிற் பூதமைந்தாய்ப் புனலுருவர்
யனலுருவிற் நிகழுஞ் சோதி
தன்னுருவா யென்னுருவில் நின்றவெந்தை தளிப்புரையுந்
திருவடியென் றலை மேலவே.

ஓ சந்திராகுலத்தி லிந்திரனுக் கொப்பாய்த் தோன்றிய ஜனமே
ஜய மகராஜனே! அபிமன்ன மகராஜனுக்குப் புத்திரனும்
அருச்சுனமகராஜனுக்குப் பெளத்திரனுமாகிய பரிஶித்து மகா
ராஜன் பரந்தாமனுடைய கிருபாகடாட்சத்தால் உயிர்த்தவதரித்த
உண்மையை யெண்ணுத்தோறும் பாண்டவர் பரமானந்தக் கடலில்
மூழ்கினவர்களாகி அந்தக் கண்ணபிரானோடு தங்கள் கருத்து
முதலிய காரணங்கள் மூன்றுங் கலங்கப் பொருந்திப் போஜன
முதலியனவுண்டு பூசுவன பூசிப் பூண்பன பூண்டு அஸ்திநாபுரத்தி
லிருக்குநாளில் பிறவித் துயரமாகிய தரித்திரத்தை யனுபவித்தவர்
களுக்கு நிக்ஷேபங் கிடைத்தது போல் தருமராஜனுடைய ராஜ
சபைக்கு வேதவியாஸ ரெழுந்தருளிஞர். அவரைக் கண்டவுடன்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பாண்டவர்களு மெழுந்து “ஓ எங்கள் குல
தெய்வமே! ஓ எங்கள் தபோபலமே! ஓ எங்கள் விரதமே! ஓ
எங்கள் சரதமே. எழுந்தருள்க எழுந்தருள்க” என்று சாஷ்டாங்க
தெண்டனிட்டு அர்க்கியபாத்திய ஆசமனியங் கொடுத்துப் பாத
பூஜை தொடுத்துக் கர்ப்பூர தூபமெடுத்துச் சிங்காதனத்தி லிருக்க
வைத்து வணங்கினார்கள். அந்த வியாஸரவர்களை இருக்குவேதங்
களினால் ஆசீர்வதித்து “ஓ தருமனந்தனா, அசுவத்தாமாவின்
அஸ்த்திரந் தகித்து எரிந்த உத்தரையின் பிண்டமானது செத்து
விழுந்து யாவரும் மெத்த வருந்திக் கத்தியபோது சித்தஜனேப்

பெற்ற உத்தமனாகிய புருஷோத்தமன் தமது அலர்த்த செந்திர மரைக் கமலம்போன்ற கரத்தாலே தடவிப் பிராணப் பித்திஷ்டை பண்ணிப் பரிசுத்தித்தென்று பெயரிட்டுத் தேவதார்க்சனே. செய்த தருளிய செய்திக் கட்டுச் சந்தோஷமடைந்தோம். இப்பேர்ப்பட்ட பகவான் உங்களுக்குப் பக்கத்துணைடா யிருக்கிறபோது பிறங்க் கடலுங் கடத்தீர்கள். ஈதெல்லாஞ் சந்திரன் முதல் அபிமன்னு வரையிலுமாகிய உங்கள் பெரியோர்கள் செய்த தவமேயல்லது வேறில்லை” என்று சொல்லியபோது தருமராஜன் மமஸ்கரித்து “ஐயா வேதமுனியே! இவ்வுலகளந்தவ னருளுந் தேவரீருடைய கிருபாகடாட்சமு முண்டாயிருக்கும்போது எங்களுக்கென்ன தாழ்ச்சி? இதற்குச் சாட்சி பாரபாரமாய்ச் செம்பொன்மலைகள் நேரிட்டிருப்பதேயாகும். இத்திரவியஞ் சேகரித்துக் கொடுத்த தைப்போல் அசுவமேத யாகத்தையு முடிப்பித்து எங்களுக் குண்டான இடாகற்றிச் சுகப்படச் செய்தருளு மிறைவனே” என்று துதித்தனர்.

வேதவியாஸர் யாகவிதி கூறுதல்

அந்த வேளையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வியாஸரைப்பார்த்து “ஓ வேதபுண்ணியனே! தேவரீர் ஈசுவர சொரூபமாகையால் நீரே அசுவமேத யாகத்திற்கு ஆசாரியராயிருந்து முடிப்பித்தல் கடன்” என்று வேண்டினார். அதற்கு வேதவியாஸர் “ஓ தேவகி நந்தனா! அப்படிக்கானால் அசுவமேத யாகத்திற்குத் தீக்ஷை வகிக்கவேண்டும். அந்தத் தீக்ஷைபாவது வசந்தருதுவிற் சித்திரைமாதப் பர்வ முதற்கொண்டு பன்னிரண்டு பர்வம் வரைக்கும் பெரிமவர்களுடன் விரத மனுசரித்துப் பக்குவமா யிருக்கவேண்டும். அந்தச் சித்திரா பர்வத்திற் பஞ்சஸட்சண மமைந்த குதிரையைப் பூஜைபண்ணித் தேசங்கள்தோறஞ் செல்ல விடவேண்டும். தேசமெல்லாந் திரிந்து பன்னிரண்டாவது பர்வத்திற்கு மூன்றாந் குதிரைவந்து யாக சாலே சேரவண்டும். அந்தக் குதிரைக்கு ஸர்வ சுபலட்சணங் களும் பொருந்தி யிருக்கவேண்டும். அந்த அசுவத்தின் பின்னே திடகாத்திர தேக வீரமுடைய ராஜர்களும் பல ராணுவவீரர்களுந் துணையாகப் போகவேண்டும். அவர்களந்தக் குதிரைக்கு எந்த ராஜாக்களாலுந் தோஷமில்லாமலும் அபாயமில்லாமலும் ஆட்சேபணை யில்லாமலும் ரட்சித்துக்கொண்டு சகல ராஜாக்களிடத்திலுங் கப்பணங்களுடன் ஜயம்பெற்று வரவேண்டும். இந்தப் பிரகாரங்

குதிரை வந்து சேர்ந்த பிற்பாடு யாகத் தொடங்கவேண்டும். ஓமக் குழிக்கு வேண்டிய உப கருவிகளும் யாக பாத்திரங்களும் அமைக்க வேண்டும். பிராமண ரிஷிகளும் தவசிரேஷ்டர்களும் தினமானம் போஜனஞ் செய்யவேண்டும். எவர்களெந்த வஸ்துக்களை விரும்புகின்றார்களோ அந்த வஸ்துக்களும் பற்பல சொத்துக்களும் விஸ்தார மிருக்க வேண்டும். இல்லையென்னும் வாக்கியங்களும் கலகங்களும் குறையும் லோபத்தனமும் வரப்போகா. சாமான் எடுத்துக் கொடுப்பவர்களும் செலவழிப்பவர்களும் பூரியளிப்பவர்களும் கோப மில்லாமல் முகநயந்து மிகப் பபந்து கொடுத்துவரவேண்டும். எந்தெந்தப் பொருளை எந்தெந்த இடத்தி லமைப்பதோ அந்தந்தப் பொருளை அந்தந்த இடத்திற் கலபையில்லாம லமைத்து வைக்க வேண்டும். கங்கைக்கரையில் யாகசாலை அமைக்கவேண்டும். பொற் பாத்திரம் வெள்ளிப் பாத்திரம் செப்புப் பாத்திரம் கலசம் அகல் தகளி வட்டகை அருண்டம் மடக்கு பாலிகைக்கடம் குடம் சால் கரகம் இவைகளெல்லாங் குறைவற இருக்கவேண்டும். பூமியிலுள்ள பிராமணரும் ரிஷீசுவரரும் யாகத்திற்கு வந்து சேரும்படியாய்த் தூதுவர்களை யனுப்பித் தெரிவிக்கவேண்டும். இத்தியாதி காரியங் களுங் கைகூடினபின்பு வேள்வி ஆரம்பிக்கலாம்” என்று விளம்பினார்.

தருமராஜன் ரக்ஷாபந்தனங்கொண்டு

அசுவம் விடுத்தல்

இவ்வாறு கூறிய வேதவியாஸரைத் தருமராஜன் தொழுது ப்ரீகிருஷ்ணபகவான் முகத்தைப் பார்த்து “ஐயா துவாரகாபுரி வாசனே! இவ்வாறெல்லாஞ் செய்வதற்குத் திருப்திதானா?” என்று கேட்டனர். அதற்குப் பசுவின் கன்றைக்கொண்டு விளாங்குனி யுதிர்த்தருளிய யதுகுலவேந்தன் சந்தோஷித்து “ஓ மெய்விரத வேந்தனே! அப்படியே செய்வதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. ஆனால் உமது தம்பிமார்களும் நானும் என்னுடன் சேர்ந்தவர்களும் உம்முடன் கூடியிருந்து நீர் கைகாட்டிய ஏவற்றொழிற் செய்யக் காத்திருக்கின்றோம். குறைவில்லாமல் வேள்வியை நிறைவுபடுத்தும்” என்று புகன்ற காலையில் அறைகழ லரசரும் வியாஸரும் எழுந்து மகிழ்ந்து குதிரைச்சாலைக்குட் புகுந்து எல்லாக் குதிரைகளையுஞ் சோதித்து அக்குதிரைகளில் இலக்கண முள்ளதாய் ஒரு குதிரை யை யேற்படுத்தி அதற்கு ஸ்ரானம் பண்ணிவைத்துச் சந்தன

புட்ப கந்த கதம்ப குங்கும அட்சதைகளினுற் பூஜை பண்ணி
 வைவிதமாகிய இரத்தினபரணங்களினால் அதை அலங்கரித்தார்கள்;
 தருமராஜனை எல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் கலசாவாகனம் பண்ணிய
 கங்கையினால் ஸ்நானம் பண்ணச் செய்து சாஸ்திரப்படி வஸ்திர
 மும் மான்றோலும் தரிப்பித்து இப்பூயிபை யானுஞ் செங்கோற்
 கொண்ட கரத்தில் ஒரு பலாசத்தண்ட மேந்துவித்துத் தருப்பை
 யினுற் பவித்திரார் தரிப்பித்துச் சந்தனதிகள் பூசிச் சுகந்தபரிமள
 மிகுந்த மலர்மலை சாற்றிக் கங்கணங்கட்டி வைத்தார்கள்; அப்பால்
 எக்ஞவற்கல ரென்னப்பட்டவ ரிருந்து ஓமாகுதிகள் நடத்த ஓமாக்
 கினியை வலம் வரும்படி குதிரையை நடத்தி அதன் நெற்றியில்
 வீரப்பட்டங்கட்டி எல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் பூப்பிரதக்ஷணம் பண்ணி
 வைக்கும்படியாய் மந்திரதேவதை வசத்தால் விடுத்தார்கள். அப்பால்
 வியாஸர் தம் சீடர்களிற் பதினாயிரவரை நோக்கி அசுவத்தின் பின்
 போய் வரும்படிக்குக்கட்டளை யிட்டுக் குதிரை நடக்கும்போது
 காலடி வைக்குமிடங்களில் ஓமங்கள் பண்ணவும் தேகம் உதறிய
 விடத்தில் நாகப்பிரதிஷ்டை செய்யவும் நீர் விட்ட இடத்திற் குள
 மெடுப்பிக்கவும் படுத்த இடத்திற் கோவில் கட்டவும் தும்மி விம்மி
 இருமிய இடங்களிற் சுமைதாங்கி சத்திரம் சாவடி இவைகளேற்
 படுத்தி வரும்படிக்கும் திட்டஞ் செய்தனுப்பினார்.

தருமராஜன் அர்ச்சுனனுக் கறிவுறுத்தி யனுப்புதல்

கேட்டரோ ஜனமேஜயமகாராஜனே! அப்போது தருமராஜன்
 ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்து, பரிவலம் வருவதற்குப் பின்
 போய்வருகிற வீராதி வீரர் யாரென்று கேட்டனர். அதற்கு
 வியாஸர் “ஓ தருமந்தன அசுவத்தின் பின் போகத்தக்கவன்.
 அருச்சுனன். அவனைத் தவிர இதரரால் முடியாது. அவனே
 போகவேண்டும்” என்று சொல்லவும் அதை விஜயன் கேட்டு
 உடனே அம்பராதூணியும் வில்லுங்கொண்டு கவசமும் வெற்றி
 மாலையும் கிரீடமும் ஆரகேயூரமும் மதாணி முதலிய பதக்
 கமுகம் தரித்துத் தன் அண்ணனுடைய அடிமேற் பணிந்து
 “அண்ணா! அடியேனுக்கு உத்தரவு தந்தனுப்பும். குதிரையின்
 பின்போய் பூப்பிரதக்ஷணம் புரிந்து பெரியவர்கள் பேசிய தவணைக்கு
 முன்னேவந்து சேருகிறேன்” என்றான். அத் தம்பியைத் தரும
 ராஜன் அணைத்திறக்க கட்டி ஆவிங்கனஞ் செய்து “அப்பனே!
 பதினெட்டு நாளை யுத்தங்களில் உலகிலுள்ள அரசர்களுடும்

யானைகள் முதலிய சேனைகளையுங் கருவருத்துப் போட்டோம். அந்த யுத்தங்களிற் போனவர் போக யாராகிலு மவர்கள் சந்ததியார் தப்பி யிருப்பார்கள். அப்படி தப்பினபேர் எதிர்த் துக் குதிரையைத் தகைந்து சண்டைபண்ண வந்தாலும் அவர்க ளிடத்தில் நன்மையாய்ப் பேசி லகுவாய் அவர்களுடைய பகையை மாற்றி வீணே பாணந்தொடுத்துச் சண்டை கொடுத்துப் பாழ் படுத்தாமல் ஒருவருக்கும் பிராணபயமில்லாமல் உறவாய்க் கலந்து சகலதிசைகளையும் விஜயஞ் செய்துகொண்டு அசுவமேத யாகத்திற்கு முன்னாளே வந்து சேரக்கடவாய்.” அங்கங்கே கிடைக் கும் பொருள்களைக் கிடைத்தமட்டும் பெற்றுக்கொண்டு அஸ்தினா புரம்வந்து சேரவேண்டும்” என்று சொல்ல அர்ச்சுனன் அந்தப் படியே நடக்கிறேனென்று அவரை வணங்கிப் பீமசேனனைத் தொழுது தம்பிமார்களைத் தழுவி தாய் தந்தைமார்களையும் பணிந்து ஸ்திரீ ஜனங்களுக்குத் தெரிவித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பலராமர் வசுதேவர் விதுரர் கிருபாசாரி சாத்தகி தேவகி ரோகணி முதலிய வர்களைத் தொழுது அவர்களுடைய ஆசீர்வாதமுந் தாங்கி அலங் காரமுள்ள வெல்லாம் புனைந்து தெளிவிற்குஞ் சவுரியத்திற்கும் ஒரு வரும் நிகரில்லாத சிலைவிஜயன் சிவசுப்பிரமண்யக் கடவுளைப்போற் புறப்பட்டுப் பிராமணர்களையும் வேதவியாஸரையுந் கைதொழுது அவர்களை வேதவிதிப் பிரகாரம் பூசித்து மங்களாசனவரம் வாங்கிக் கொண்டு இரதமேறினான்.

திரிகர்த்தராதி தேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அந்த அர்ச்சுன ராஜன் பெற்றிருக்கின்ற பெயர்கள் பன்னொன்றிற் சுவேதவாகன னென்கிற பெயருக்குக் குறைவுவராமல் அக்கினிதேவனுற் பெற் றிருந்த அழிபாத ரதம் பாரதயுத்த முடிவில் அழித்துபோனபடியால் வேறே ஒரு தேரும் வெள்ளைக் குதிரைகளுஞ் சம்பாதித்து அலங் கரித்து அனுமத்வஜ மெழுதிராட்டிச் சுவேதவாகனன் தேரேறினா னென்று ஜெயசங்கத்துடன் வீரசின்னம் மாரகாகளம் பேரி தாரை பூரி கொம்பு முரசு முதலாகிய வாத்தியங்கள் முழக்கினார்கள். கொடிகள் குடைகள் மயிற்பீலிகள் பீலிக்குஞ்சங்கள் ஆலவட்டங்கள் மகரதோரணங்கள் மேற்கட்டிகள் முதலிய சின்னங்கள் தாங்கி னார்கள். ரதகஜதுரக பதாதிகள் நாற்புறத்துத் தழைத்தன. துரைக் கும் அலைகளையுடைய சமுத்திரப் பெருக்கமாய்ச் சிற்சில வீரர்களும்

பற்பல ராஜர்களும் குறுநில மன்னர்களுங் குழுஉக் கொண்டு நெருங்கினர். மண்டலத்தி லுண்டான கருந்தூள் செந்தூள் விண்ட லத்தை முடிநிறைத்தன. அருச்சுனனாகிய சந்திரனே அணியாகிய அளவற்ற நட்சத்திரங்கள் புடை சூழ்த்திருப்பனபோல் ஆயுதபானிக ளாகிய அரசர்கள் தங்கள் தங்கள் படையுடன் தொடர்ந்துவந்தனர். அநேக ஸ்திரீ ஜனங்கள் வேதவிலாசம் பார்க்கவேண்டு மென்று தேவேந்திரனுடன் அரம்பாஸ்திரீகள் மருவிவருவதுபோல் அர்ச்சுன னைப் பொருத்திநின்று வெண்சாமரம் வீசி விருது, டால், பிடித்தனர். தேவர்களுந் தேவப்பெண்களும் பூமாரி பொழிந்தனர். இவ்வித ஆடம் பரத்தோடு அர்ச்சுனன் தனது எக்துக் குதிரையை முன்னே நடத் தித் தான் பின்னாலே போனான். அந்த அசுவமானது சுயேச்சையாய் வடக்குத்திக்கு நோக்கி அடிமேலடி வைத்து மெத்தென நடந்து தன் னைச் சூழ்ந்து வருகின்ற வேதியர் அவ்வடிகள் நாட்டிய இடங்களில் ஓமங்கள் செய்து உபசரித்து வரும்படியாய் இரவும் பகலுஞ் சென்று, அநேக பூமிகள் கடந்து திரிகர்த்தன் தேசத்தை யடைந் தது. முன் பாரதப் போரில் மடிந்த ராஜர்களுடனே செத்துப்போன திரிகர்த்த ராஜனுடைய பிள்ளைகள் துரியோதனனைச் சார்ந்தவர்க ளாதலாற் பாண்டவர்களால் விடப்பட்டு ஓர் அசுவமேதக் குதிரை வருகிற தென்று சமாசாரம் கேள்விப்பட்டு மகாபகத்துவ ராஜசிங்க மாகிய பார்த்தனுடன் பகைத்து யுத்தம்பண்ண நினைத்து மிகுந்த கோபத்துடன் கறுத்து வில் வேல் வாள் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து கிரீடகேயூர கவசமும் பொருந்தி நால்வகைப் படையும் பிரித்துச் சங்கத்தொனி குறித்துக் குதிரையை வளைத்தார்கள்.

அந்தச் சங்கதியை அர்ச்சுனனறிந்து திரிகர்த்த ராஜகுமாரர் களைப் பார்த்து “அப்பா அரசிளஞ் சிங்கங்களே! உங்கள் தகப்பன் கீசகனுடன் ஸ்நாத்திரங்கொண்டு துரியோதனனைச் சேர்ந்து அந்தப் பகையை முடித்துக் கொள்வதற்காக விராடபுரத்தைச் சார்ந்த தெற்குத்திசையில் மேய்ந்த பசு நிரைகளை மடக்கினான். அக்கால் நாங்களைவரும் உருமறைந்து அங்கே அக்ஞாதவாசம் பண்ணினோம். அப்போது விராடனுக்காகப் பரிந்து அவனுடைய சேவகத்தைப் புரிந்து செயங்கொண்டோம். அந்த விராடன் தன் பிள்ளை குட்டிக ளுடனே பாரதப்போரில் எங்களுக்குப் படைத்துணையானான். உங்கள் தகப்பன் துரியோதனன் பட்சத்திற் சேர்ந்து போர் புரிந் தான். வந்தகதை யிப்படியாக்கும். நாங்களுங்கட்குப் பகையல்ல.

எங்களை விரோதித்து எதிர்க்காதீர்கள். பாரதயுத்தத்தில் உங்கள் தந்தை பட்டபாடும் நானாவிதக் கேடுங் கேட்டிருக்கின்றீர்கள். எங்கள் தலைவராகிய தருமராஜன் அசேய சத்துருவென்று பெயர் பெற்றவர்; சத்தியமும் தருமமும் தயாரசமு முற்றவர்; முரசக்கொடி பொறுத்தவர். அப்பேர்ப்பட்ட உத்தமருடைய யாகத்திற்கு விக்கினத் தேடாதீர்கள். தீங்கு செய்யக் கருதுவது நன்மையல்ல. நான் எங்கள் தமையனிடத்தில் விடைபெற்று வரும்போது 'பாரதயுத்தத்தில் தேச தேசத்து ராஜர்களுஞ் சேனைகளுஞ் செத்துப்போனார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகள் குழந்தைகளா யிருக்கும். அவர்களுங் கண் கலங்கி வருந்தி மெலிந்து ஞாந்திருப்பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பாலிய புத்திகொண்டு மந்திரி முதலியபேர்களின் கலைப்பினற் சண்டைபோட வந்தாலும் அவர்களுடன் எதிர்த்துப் போர் புரியாமல் நல்ல வசனங்களைப் பேசி, தெளிவுண்டாகத் தெரியப்படச் சொல்லி பயப்படுத்தாமல் நயப்படுத்தி யாகத்திற்கு வரும்படியாய்ப் பண்ணிக்கொண்டு வரவேண்டும்.' என்று ஆக்ஞாபித் தனுப்பினார். நாங்களோ இதுவரையிலும் ஏதேதோ துன்பமெல்லாம் அனுபவித்தோம். அந்தக் காலத்திலும் எங்கள் தமையன் சொல்லைத் தள்ளி நடந்ததில்லை. அதனால் உங்களுடனே அமராடுவதற்கு மனமில்லை. சிங்கம் யானைக்கு வணங்குவதுபோல் இணங்கிச் சொல்லுகிறேன். எங்கள் வசனத்தைக் கேட்டு உங்கள் விசனத்தை விட்டுவிடுங்கள். சமரசமாய் அசுவமேத யாகத்திற்கு வந்திருந்து குறைவற நிறைவேற்றி வாருங்கள். என்றைக் கிருந்தாலும் இறப்பது நிச்சயம். இது வரையிலும் இருந்தவர்களு மிறந்தவர்களுமென்ன பலனைக் கண்டார்கள். ஒன்றுமில்லை உலகம் பொய்யாய் விட்டது. ஆதலால் ஒருவர்க் கொருவர் ஒப்பிப்போகிறது உத்தமம். இதை நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள். சண்டைபோட வேண்டுமென்று இஷ்டமிருந்தாற் சகல ருங்கூடி வாருங்கள்" என்று பேசினான்.

இச்சொற்கேட்ட திரிகர்த்தன் மைந்தர்கள் மிகுந்த கோபா வேசங்கொண்டு "ஓ! ஓ! உயுத்தகோலங்கொண்ட நீ உறவாடிப் போகலாமென்று வந்தாயோ? உபாயமாய்க் காதலோதிக் கால்வாங்கலாமென்று நினைத்தாயோ! அடா பைத்தியக்காரா! உன்னை லேசாய் விடுகிறதில்லை. இன்றைக்கு நீ தப்பிப் பிழைத்துப்போகப் போகிறதில்லை. இப்போதே உன் தலையை வாங்குவோம். எங்கள் கணைக்கு உன் பிராணனை இரையாக்குவோம்" என்று சொல்லி மகா சவுரிய

பராக்கிரமசாலிகளாய் வில்லெடுத்துப் பிடித்து இரண்டு குதையும் வளைத்து விற்குண மெடுத்துத் தொனித்து வெகு பாணங்களைத் தொடுத்து விஜயன் தேரின் பேரிலும் அநுமந்தக் கொடியின் மீதும் சுவேதப் பரிகளினிடத்திலும் சாரதி மேனியிலுஞ் சொரிந்தார்கள். அவருள் திரிகர்த்தனுடைய ஜேஷ்டகுமாரனாகிய சூரிய வன்ம நென்பவன் கூரியபாணங்களைக் கோடி கோடி கோடியாய்த் தொடுத்துவிட்டான். அதை மாதவிநாயகன் கண்டு மகிழ்ந்து புன்சிரிப்புக்கொண்டு “அடா அற்புத்தி யுடையவர்களே! எங்களண்ணனுடைய வார்த்தை கடந்து நடக்கும்படிக்கு வைத்தீர்களே! இதுதான் நெனக்குத் துயரம் விளைத்தது” என்று காண்டபத்தை வளைத்துச் சிறிது கணைகளைச் சிந்திக்கொத்தினான். அதனாற் சூரியவன்மன் பயந்து அர்ச்சுனனை வியந்து “இவன் பழம்புண்ணாளி. மெத்த அது போக முற்றவன் மாசறக்கற்றவன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடிப்போனான். அவன் தம்பி சூரிய வீரிய நென்பவன் சற்றுநேரம் நின்று பாணவருஷம் வருஷித்தான். அதனாற் காண்டபன் நேரும் அவன் தேகமும் கவிந்து குவிந்து மறைந்து போய்விட்டான். உடனே விஜயன் அவன் தொட்ட அம்புக்கும்புக ளத்தனையுந் தும்புந்துசியுமாய்ப் பறந்தோட வடித்து அவனாகத்திலும் வேகக்கணைகள் விடுத்து மூர்ச்சை யாக்கினான். அதுகண்டு அவனுக்கினைய சூரியகேது வென்பவன் எதிர்த்து அண்டமும் பூமியும் அதிர்த்து விதிவிதிர்த்துப் போகும்படியாய் பெரிய கணைகளைச் சொரிந்தான். அவைகளைப்பெல்லா மருச்சுனன் போக்கித் தன் பாணங்களைத் தாக்கி அவனிரண்டு தோளையுந் துளைப்பித்தான். அந்த வருத்தத்திற் காற்றமாட்டாமல் அவனும் பின்னிடைந்தான். அவனுக் கினையவனான சூரியசண்ட விக்கிரமநென்பவன் தேவதாஸ்திரங்களை அனேகமாய்த் தொழுதெடுத்து அர்ச்சுனனுடைய உடலுயிர் வெவ்வேறாய்ப் பிரிந்து போகும்படிக்குப் பொழிந்தான். அதனாற் பார்த்தனது பச்சைமேனி முழுமையும் பசந்து இரத்த தாரைகள் நிறைந்தன. அப்போதும் அர்ச்சுனன் பச்சாத்தாபப் பட்டு “ஐயோ! இவன் மெத்தவுஞ் சிறுபிள்ளை யுத்தத்திறமுங் கண்டிருக்கமாட்டான். ஆயினும் நாம் லகுவாய் பாணங்களைத் தொடுப்போம்” என்று தயாரசத்தினு லடித்தான். எதிரி இவன் பேரி விரக்கம் வைக்காமல் உரக்கச் சாத்தினான். விக்கிரம பராக்கிரம அர்ச்சுனன் இதுதான் மிகக் கோபங் கொண்டு விஷக்கணைகளைச் சொரிந்து போர் புரிந்தான். அவன் இவன் பாணத்தை அலட்சியஞ் செய்து

வடவாமுகாக்கினியிலும் பதினமடங் கதிகமாய்ச் சிடசிடப்புடனெரிந்து சிங்கம்போற் கற்சித்து, மிகுந்த குரூரமாகிய விஷாக்கினியம்புகளைக் கும்பாக விடுத்து மார்புருவப் பொடித்தான். அப்பாணங்கள் பட்டுருவியபோது அர்ச்சுனனுடைய மார்பில் உதய சூரியன் போலொளிரத்தக்கதாய் உதிரம் பெருகியது. அதனால் அவன் கையிற்றாங்கிய காண்டபங் கழன்று சிறிது முர்ச்சைபோனவன் போற்களைத்துச் சாபந்தான்.

அப்போது திரிகர்த்தருடைய சேனைகள் கடலொலிபோல விரைந்து சந்தோஷப்பட்டு நெருங்கி விரைந்து களித்தார்கள். அந்த வேளையில் அவர்களுடைய மந்திரர் சாமந்தர் சேனாதிபர் முதலிய பழைய மனிதர்கள் கண்டு யுத்தஞ் செய்வதற்கு வீராவேசங்கொண்டிருக்கிற சூரியசண்ட விக்ஶ்ரமனைத் தடுத்து கெக்கலி கொட்டிச் சிரிக்கா நின்ற சேனைகளைக் கோபித்து அதட்டி நிறுத்தி அர்ச்சுனனுடைய பிரதாப வீரத்தை யெடுத்துப் புகழ்ந்து பேசத் தொடங்கினார்கள். ஓ திரிகர்த்தராஜ சிகாமணி! இவர் நமது ராஜவம்சத்திலும் வீர தருமத்திலுஞ் சிறந்த சிங்கம் போன்றவர். இந்திரதனுசையும் வெல்வவல்ல விஜய காண்டப முடையவர். காலகேய நிவாத கவசரை யழித்துத் தேவர்களுக்குப் பயமொழித்துத் தேவெந்திரனுக்கு இந்திரலோக சுதந்தரத்தை அளித்தவர்; காண்டவவன தகனங் கண்டவர்; சகலதேசத்தரசர்களுக்கும் பாரதப்போரிற் சாடித்துவிட்டவர்; திக்கெட்டும் பேர் பெற்றவர்; தீரவீர சிகாமணியானவர்; இவர் தொடுக்கும் ஓரம்புக்கும் இங்கிருக்கிற கும்புக்குஞ்சரி. நீர் சிறுவனென்று தயவு செய்திருக்கின்றார். நீரவருக்குத் துரும்பு. அவரிரும்பு. நீரவருக்குப் புல். அவர் மலைக்கல். நீரவருக்குப் பூனை. அவர் யானை. இப்பேர்ப்பட்ட யாளிக்குமுன்னே நீர் பகையாளியா யெதிர்த்துச் சண்டை போடலாமா? நீர் எவ்வளவு மனிதன்? அவர் தமையன் உரைத்த சத்தியத்தை அனுசரித்துப் பார்க்கின்றார் போலுந் தோன்றுகிறது. வேண்டுமென்று போர்விளைத்தவரல்லர். அப்படிக்கானால் இன்னேரம் நீங்களியாவரு மிறத்திருப்பீர்கள். எப்போதுத் தன்னிலுமுயர்ந்த பேர்களைத் தழுவிப் பிழைக்கவேண்டும். மேல் விழுந்து போராடக்கூடாது. இனியேனும் உறவு பண்ணிக்கொண்டு ஒத்துப்போகிறது உத்தமம். யாவரும் வாருங்கள்” என்று மற்றச் சிறு பிள்ளைகளையுந் தேற்றித் தந்தையைக் குறித்து அவர்களுக்

கிருக்குங் கோபத்தை யாற்றினர். உடனே யப்பிள்ளைகள் யாவரும் தாமரை மலரானது சூரியனை விரும்பு மாறுபோலும் நெரிஞ்சிற் புட்பஞ் சூரியனை நாடித் திரும்புவதுபோலும் சிற்சில காணிக்கை யுடன் வந்து மூர்ச்சை தெளிந்த அர்ச்சுனனைப் பணிந்து ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு “ஐயா விஜயமகாராஜனே! நாங்கள் தேவரீருடனெதிர்த்துப் போர்புரியும்படியான திறமுடைய வர்களா? ஸ்திரமுடையவர்களா? தங்களுக்கு நாங்களுவ்வளவு மனிதர்? ஆனால் எங்களத்தன் செத்த குற்றம் மெத்த உபத்திரவம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. ஆத்திரக்காரருக்குப் புத்திமட்டு என்பதுபோல் வந்து யுத்தம் பண்ணினோம். தாங்கள் கூழிக்க வேண்டும்” என்று சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அமைச்சர் முதலாயினோரும் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். அர்ச்சுனன் அந்த நால்வரையும் அமைச்சர் முதலிய பேர்களையுங் கரத்தினு லெடுத்து உரத்தோடணைத்துச் சில விசித்திர வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்து அப்பால் அசுவமேத யாகத்திற்கு நீங்களி யாவரும் இஷ்டமான பந்துக்களுடன் வந்திருந்து சம்பிரமங் கொண்டாட வேண்டுமென்று வரம்போல் உரமான வார்த்தை வாங்கிக்கொண்டு பிரயாணப்படுவதானான். அப்போது அவர்கள் தடுத்த குதிரையை விடுத்து அதற்குப் பூசை முதலியவும் புட்பாலங்கிர்த பூஷணங்களும் பொருத்திச் சற்றுதூரம் வந்து வழி விடுத்துச் சந்தோஷ சித்தராய்ப் போனார்கள். அவ்வசுவம் அவ் வடதிசைக்கண் எத்தெத்தத் தேசங்களிற் செல்கின்றதோ அங்கெல் லாம் விஜயன் பின்றொடர்ந்து அந்தந்த அரசர்களைக் கைவசப் படுத்திக்கொண்டு வருகின்றான்.

மகதராதிதேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பால் அசுவமானது சுபகரத்துடன் மகதகேசத்தை நாடிவந்தது அங்கே பகதத்தன் பிள்ளை வபிரதத்தன் பார்த்து முகம்வேர்த்துக் குதிரையைப் பிடித்துப் பந்தித்தான். குதிரையுடன் கூடவந்த படைகளும் மன்னவர்களும் சாரணர்களும் சேனாதிபதிகளும் சற்றே சிந்தித்து முத்திப்போர் மூட்டினார்கள். அவனும் ரதாளுடனாய் ரதகஜதூரக பதாதிப் படைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வில்லினையேந்தி யுத்த சூனனத்தனாய் வந்து அவர்கள் யாவரையும் வெற்றிகொண்டான். அப்போது பார்த்தன் கண்டு அவ்வயிரதத்தனுக்குத் தழைக்கச்

சொல்லிப் பார்த்து எதிலும் வழிப்பட்டு வராமையால் உடனே தனது காண்டபத்தைப் பிடித்துப் பாணங்களைப் பறக்க விடுத்தான். அதனால் வச்சிரத்தத் னோடியொதுங்கி நீலகிரிக்குச் சமானமாகிய நீண்ட துதிக்கைபூண்ட யானையின்மீதேறி வந்து சக்ராயுதங்களை யும் உக்ரவேல்களையும் உந்தினான். அப்போது அர்ச்சுனன் கண்டு புன்னகை விளைத்துக் காண்டப நானேற்றிக் குணத்தொளி காட்டினான். அவ்வொசையால் அஷ்டகஜங்களும் அஷ்டமாநாகங்களும் அஷ்டகுலாசலங்களும் செவிபெட்டுக் கலங்கி அலமலங்கித் துலங்கி நலங்கி அசைந்தாடவும் விழுந்தோடவு மாயின. ஆகாச வீதியிலிருக் குத் தேவர்களெல்லாரும் பயந்து ஒதுங்கினார்கள். இவ்வாறாக யுத்தம் பண்ணும்போது வயிரத்தன் மனங் கலங்காமல் பழி விலங்காமல் குரூரமான அனேக பாணங்களைச் சொரிந்து அர்ச்சுனனைப் பகைத் தான். அவனவைகளைப் பொடியாகப் பொடித்து அந்த வயிரத்தனேறிவந்த மதயானையை மாட்டி வீழ்த்தி அவன் மார்பிலுஞ் சில பாணம் போக்கினான். வயிரத்தன் வேறு யானையின்மேலேறி வீறி வந்தான். அந்த யானையின் மூச்சும் மதவெள்ள நீச்சும் துதிக்கை வீச்சும் காதுகளசைத் திசைக்கும் பெருங்காற்றினோச்சும் நோத்தி யாய் நெறித்தகொம்பும் காலடியி லெழும் தும்பும், இருப்புலக் கைகொண்டு சுழற்றுகிற வம்பும், சேனைக்கடலைக் கலக்குகிற தெம் பும் யாவராலுஞ் சொல்லி முடியா. அந்தயானையின்மேற் கொண்ட வச்சிரத்தன் அஸ்திரங்களைத் துஸ்தரமாய் அர்ச்சுனன் பேரிற் கொட்டினான். அவைகளை அர்ச்சுனன் பொடியாக்கி ஒரு தோம ராயுதத்தை யெறிந்தான். அதைக்கண்ட வச்சிரத்தன் நான்கு தோமரத்தை ஞாடிக்குள்ளே உந்தினான். அத்தோமரங்களை அர்ச்சுனன் தீயெழப்பொடித்து வச்சிரக்களை யெடுத்துப் போக்கி வயிரத்தனை மூர்ச்சை யாக்கினான்.

அப்போது யானையின் மேலிருந்து அவமாய் வீழ்ந்த வச்சிரத்தன் மீண்டுங் களைதெளிந்தெழுந்து இனி நான் உன்னை விடுகிற தில்லை யென்று தேவர்கள் பயப்படும்படியாய் அக்கினிக்களைகளைத் திக்கென்றேறியத் தாக்கி விஜயனை நோக்கி “என்தந்தை பகதத்த மகாராஜன் கிழவரானபடியினாலே நீ சுருவிற்கொன்று போட்டாய். நானுங் கிழவனல்ல. என்னை லேசாகமதிக்காதே. துரியோதன மகாராஜனுக்குப் படைத்துணையாய் நான் வந்திருப்பேனாகில் நீ யிவ்வளவுதூரம் வரும்படியா யிருக்குமோ? நீ எகிறிப் பறக்கும்

படியான வீரம் பெருக்குமோ? என்னவோ உங்களுக்கு நல்ல காலம். ஆகிலும் என்னிடத்தி லெப்போது வந்து சிக்கிக்கொண்டாயோ அப்போதே உனக்குப் பொல்லாதகாலம். இப்போது நீ விடுகின்ற பாணங்களெல்லாம் எனக்கு முன்னே வாரா. என்னையுந் கொல்லமாட்டா; உன்னைத்தானே திரும்பிக்கொல்லும். என்னோடு சண்டை விளைத்து நீ வெற்றிபெறமாட்டாய்! என் விற்பிற மைக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும் வீரரொருவருமில்லை. நீ பென்ன செய்யப் போகிறாய்? ஓடிப்போகாமல் நில்லு நில்லு” என்று சொல்லி, அஸ்திரங்களைத் தொடுத்தான். இரண்டு சேனைகளுந் திரண்டு சண்டைக்கு அடல்புரண்டு நிற்கின்றார்கள். அப்போது வீரரிருவரும் ஆகாசம் பூமி தெரியாமல் அம்புகள் சொரிந்து, மேககர்ச்சிதம்போற் பவுரிஷங்கூறி தேவர்கள் கொண்டாடும் படிக்கு வெற்றி தோல்வியற்று இரண்டு நாள் யுத்தம் பண்ணினார்கள். அப்படி பண்ணுகையிற் சத்தமேகங்களுந் த்யங்கி சமுத்திர முங் கலங்கி, பேரிடி சோதியெழும்பிப் பூமி சுழன்று மயங்கித் துருவனும் நடுங்கிச் சூரியனுமொடுங்கிச் சோகமாகும்படியாயது. இவ்வாறு அண்டகடாக நடுங்கப் போர்புரியும்போது அர்ச்சுனனுக்கு மிகுந்த கோபம் வந்து எதிரியினுடைய பாணங்களையும் யானையையும் வில்லையும் வெட்டி யெறிந்து கவசத்தையு மொழித்து அம்பரூத் தூணியையுங் கிழித்து அவன் மார்பையுந் துளைத்து வாட்டமுண்டாக்கினான். அர்ச்சுனனு லடிபட்ட வச்சிரதத்தன் பிராணமூர்ச்சையாய்ப் பூமியில் விழுந்து திரும்பித் தெளிந்து எழுந்து வருகின்றான். அப்படி வருகின்ற வயிரதத்தனைக் காண்டபனழைத்து, “அப்பா! யுத்தத்தில் உனக்கு நிகராக ஒரு வரையுஞ் சொல்லப்படாது. எங்கள் தமையன் தேசராசர்களுடனே சண்டைபண்ணி ஒருவரையுங் கொல்லாமல் நன்மை பாராட்டி சித்திராபர்வத்திற்குள்ளே வரவேண்டும் என்று சொல்லியனுப்பினார். அவருடைய உத்தரவைத் தள்ளப்படாதென்று விரதமாகக் கொண்டு உன்னை உயிருடன் விட்டேன். என் யீனாய்ப் போராடிக் காண்ப் பிணமாய் மாண்டுபோகும்வழி பார்க்கிறாய். இனியேனு நண்பாயுறவாடி நர்மெல்லோருங்கூடி யாகத்திற் கதிகாரியாகிய தருமராஜனை வணங்கிச் சுகமாய் வாழலாம்” என்று சொல்ல அப் படியே அவன் சம்மதித்துக் காணிக்கைகள் வைத்து அசுவபூசை செய்து விஜயனைப் பலகாற் கும்பிட்டுக் கொண்டான். அவனுக்கு அர்ச்சுனன் ஆகிகூறி செலவு பெற்றுக்கொண்டு அம்மகத

தேயத்திற் கருகிலுள்ள பல தேசங்களிலுஞ் சென்று ஜயங்
கொண்டு அவர்கள் யாவரையும் யாகத்திற்கு வருப்படி திட்டஞ்
செய்து அப்பாற் செல்லப் புறப்பட்டான்.

சிந்துவாதி தேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பாற் குதிரை
யானது சிற்சில கடும் பற்பலநாடுங் கடந்து நெற்பயிருடைய
சிந்துதேசத்திற்குச் சென்றது. அங்கே சயிர்தவனுடைய பேரனா
கிய சுப்பிரதிபனும் பின்னுமுள்ள பல ராஜகுமாரர்களுஞ்
சேர்த்து அர்ச்சுனனைச் சத்துருவாகப் பகைத்துத் தந்தையைச்
சபதம்பண்ணிக் கொன்ற வந்தையை நினைந்து வெதும்பித் துடித்
துக் குதிரையைப்பிடித்துக் கட்டுவோம் குறைவற்ற சண்டை பண்
னுவோம் என்று நால்வகைச் சேனைகளுடன் பஞ்ச வாத்தியங்கள்
முழங்கப் படையெடுத்து வந்தார்கள். அதை அர்ச்சுனனறிந்து
எதிர்த்துப் போர்புரிந்து தொகையற்ற பாணங்களைத் தூவி வேலாயு
தமும் சூலாயுதமும் சூர்தாயுதமும் சக்ராயுதமும் முன்பின் பாராம
லோயாது செலுத்தி ஒரு முகூர்த்தம் வரையிலும் பொருத்தமா
யுத்தம் புரிந்தான். அதனால் ராஜகுமாரர்கட் கெல்லாம் விஸ்தாரங்
காயங்கள்பட்டு அவர்களுடைய நாற்படைகளிலுஞ் சிலபேர் கொந்து
ரைந்துவாடிப் பறந்தும் சிலரிறந்தும் போனார்கள். அது கண்ட
சுப்பிரதிபன் கிரீடியின்பேறிற் பதுமமுகாஸ்திரம் பாய்ச்சினான். அத
னாற் பற்குனன் இரதத்தின்பேறிற் சாய்ந்தான். வில்லும் பாணமும்
ஓய்ந்துபோயின. இந்த அதிசயத்தை ஆகாயவீதியிலுள்ள தேவரிஷி
களும் அமரர்களுங் கண்டு அர்ச்சுனனுக்கு மிப்பேர்ப்பட்ட அபஜயம்
வரலாமாவென்று மந்திரங்களினாலே அவனுக்கு வேண்டிய சகாயம்
பண்ணி வாழ்த்தினர். உடனே யவன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து
கண்கள் சிவந்து எண்களெழுந்து மிகுந்த வெகுளி மேற்கொண்டு
வில்லை வளைத்து நானேறிட்டு நூறுபாணங்களை நொடிக்குள் விடுத்த
துப் பாம்பின்படத்தின் பேரில் இடிவிழுந்தாற்போல் சிந்துதேசச்
சேனைகளையும் இராஜகுமாரர்களையும் கொன்று குவித்துப் போர்
புரிந்த இடமெல்லாம் புழுதியும் நிணச்சேறும் உதிரவாறுமாகக்
காட்டி, மெத்த வருத்தப்படுத்தினான். அப்போது வெற்றி மிகுந்த
குதிரை வீரர் யானே வீரர் இராஜகுமாரர் இராஜ பந்துக்கள் இவர்கள்
யாவரும் மிகுந்த துக்கமடைந்து புறங்கொடுத்தோடினார்கள். இந்தப்
பிரகாரம் வாடியபேரும், ஓடியபேரும், வீடியபேரும் பல்லைக்கடித்துப்

பாதவித்தபேரும், புல்லைக்கடித்துப்புலம்பியபேரும், வில்லை விடுத்து வெறுங்கையாய் நின்றபேரும் அல்லல் முடியாதென்று அபயம் புகுந்தபேரும் இறந்து போன பிணமலைகளிற் பதுங்கியபேரும், படைமுறித்து ஒதுங்கியபேருமாக இருக்கக் கண்ட அர்ச்சுனன் மன்னித்துச் சற்றேவிடா யாற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது மீட்டும் ஆபிரம் ராஜகுமாரர் மாயிருவாலுமாய் மயங்கும்படிக்குவந்து பெரியபோர் மூட்டினார்கள். பற்குனன் விற்குணங்காட்டி, கற்கவடுருவக் கணைகள் செலுத்தி வந்தபேர்களையும் அவர்களேறியூர்ந்த தேர்களையும் வில்லையும் பாணத்தையும் மேனியையும் வருத்தினான். அதனாலவர்கள் பிராணஹானியும் பேமானியும் மாய்க் குறைவு பட்டுப் புறமுதுகிட்டு, மறுபடியும் போரிட்டு வீறிட்டுவந்தார்கள். அதுகண்ட அநுமக்கொடியோன் நகைத்து, மீட்டும் பகைத்துப் பாணம் தொடுக்காமல் தகைத்து மிகுந்த பட்ச முடையவனாய் அவர்களையழைத்து “அப்பா இராஜசெல்வர்களே! நான் அஸ்திநுபுரம் விட்டு அசுவத்தின் பின்னே புறப்படும்போது உங்கள் பெரியமாமனாகிய தருமராஜன் சொன்னதாவது ‘முன்னம் பாரதயுத்தத்தில் வெகுபேர் அடிப்பட்டுப் போனார்கள். அவர்கள் குலங்கள் பழுதுபடாமல் ஆங்காங்கு ஆலம் விழுதைப்போற் சில பிள்ளைகள் ஒன்று மரையுமாக உஜ்ஜீவித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் விளக்கில் வீழ்த்திறக்கிற விட்டிழ்ச்சிபோல் வந்துவிழுந்து உன்னோடு போராடுவார்கள். அவர்களுடன் பகைத்துப் போர்புரியாமற் பிரிய வசனங்களினால் தெரியப்படுத்தி நம்மில் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கொள். அவ்வழிக்கும் வராமற் பழிக்குடன்படுவாராகில் பிராணச்சேதம் வாராமற் போராடி அக்குமாரர்களைக் காத்துக் சமாதானத்தின்பேரின் குதிரையை மீட்டுக்கொண்டு வா. வரும்போது அவர்கள் யாவரையும் நமது யாகத்திற்கு வரும்படியாகச் சொல்லி வா’ என்று உத்தரவு செய்தனுப்பினார். அவர் வாக்கியம் எங்களுக்குப் பிரதானம். ஆகையால் உங்களுக்கெல்லாம் இது நல்ல காலம். நீங்களுஞ் சண்டைசெய்ய நாங்களும் உங்களிடத்தில் அடிபட்டு நைய, சிலபேர்கள் வைய வெகுபேருய்ய, விளையாட்டுச் சண்டையாய் நிஷ்பிரயோசனத்தை யடையலாயிற்று. ஆயினும் பெரிதல்ல. நீங்களெல்லாம் வேறல்ல. காலகதியாற் பகைக்கும்படி நேரிட்டது. போகட்டும் இப்போது என்ன சொல்லுகிறீர்கள். என்னே வரப்போகிற சித்திராபர்வத்தில் நடத்துகின்ற அசுவமேத

யாகத்திற்கு நீங்கள் உங்களிஷ்டஜன குடும்பசமேதராய் வந்திருந்து நடப்பித்து வரவேண்டும்” என்று வசனித்தான்.

அச்சமயத்திற் சயிர்தவராஜ பத்தினியாகிய தூர்ச்சளையான வள் தனது பௌத்திரன் முதலாயினோர் அசுவமேதக் குதிரையின் பின்வந்த அர்ச்சுனனோடு சண்டையிட்டிருப்பதை யறிந்து ஓடிவந்து, அர்ச்சுனனைக் கண்டு “அண்ணா! என்கழுத்து இப்படியாக இருக்கக்கண்டதே, தெய்வம்!” என்று கதறி யழுது கால்மேற்பணிந்தாள். உடனே விஜயன் அலறிப்பதறி வாரியெடுத்து முகத்தோடு முகஞ் சேர்த்து அழுது “அம்மா நமது குலம் பழுதுபட்டுப் போயிற்று. நீ யேன் வெளிப்புறப்பட்டாய்?” என்று கேட்டான். “அண்ணா இன்னோரம் உங்களுடனெதிர்த்துச் சண்டையிட்டவன் உமக்கும், எனக்கும் பேரன். இவனை நீர் காப்பாற்றவேண்டும் என்று கேட்க விரும்பிவந்தேன்” என்றாள். அர்ச்சுனன் “அம்மா! இந்தப் பிள்ளையின் தந்தையும் உனக்குப் பிள்ளையுமாகிய எனது மருமகனென்கே?” என்றான். அதற்கவள் “அண்ணா என்புருட லைச் சதுர்த்தசியுத்தத்திற் கொன்று அவர்தலையைச் சியமந்த பஞ்சகத்தினின்று தர்ப்பணம் விடுகின்ற எங்கள் மாமன் கரத்தில் விழுவென்று நீர் சரங்கொண்டு போட்டபோது அச்சரமும் என்புருடன் கிரமும் என் மாமன் கரத்தில் வீழ்ந்து, அவருடைய சரீரமு மச்சொத்தோடு நதிதீரத்தில் அழுந்தியது. அப்போது உமது மருமகன் அந்தச் சேதி கேட்டு அந்நாள் முதல் திகிலடைந்து பாட்டனையுந் தகப்பனையும் பறிகொடுத்தோமே யென்று அழுது, உமது பேரைச் சொல்லுந் தோறுங் காதினுற் கேட்க பயங்கொண்டிருந்தான். நீங்கள் அசுவமேதயாகம் பண்ணப்போகிறதாய்ப் பரிவலம் வருகிறபோது அர்ச்சுனனுங் கூட வருகிறானென்று சிலர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதுமுதல் நானுக்குநாள் அவனுக்குத் திகில்மேலிட்டு வந்தது. நீங்கள் புறப்பட்டீர்களென்று சேதிக்கேட்டான்; உடனே பிராணனை விட்டான். இந்தக் கலக்கங்களெல்லாம் பார்க்கவுங் கேட்கவும் என்னை ஆளாக்கி வைத்தது பாழான தெய்வம். என் பாக்கிய மிப்படிக்காச்சது. என்னன்பனுக்கு அக்கதி வாய்ச்சது. நான் பிறந்த குல மிறந்து போச்சது. பேசும்போதெல்லாம் பெருமூச்சாச்சது. அண்ணா! தப்பியிருப்பவன் இச்சயந்தவச் சுப்பிரதீபன். இவன் உமதடைக்கலம்” என்று பேரன் கையைப் பிடித்து விஜயகுபேரன் கையிற் கொடுத்தாள்.

அப்போது அர்ச்சுனன் முகம்வாடி, முத்து முத்தாய்க் கண்ணி
 ரோடி முன்னாடி நிற்கின்ற தங்கையைப் பார்த்து “ அம்மணி! அண்
 ணன் துரியோதனன் எடாத எடுப்பாகிய அடாத காரியங்களெண்
 ணிப் படாத பாடும் பட்டுப்போயினான். அவனிமித்தத்தி லுடன்
 பட்டுவந்த பலதேசத்து ராஜர்களையும் வெகு சேனைகளையும் நேச
 மித்திரர்களையும் ராஜபுத்திரர்களையும் சத்துருவாகப் பாவித்துக்
 கோபித்து வேடனைப்போல் வேலைமுடித்து வெகுபேர் இராஜஸ்திரீ
 களை விதந்துவாக்கி விட்டோம். என் கண்ணால் உன்னையும் இந்தக்
 கோலத்துடன் பார்க்கும் பாவியா யிருந்தேன். அம்மா! ஊழின்
 செயலால் நேரிடுங் காரியங்கட்கு யார் என்ன செய்யலாம்!” என்று
 கிலேசித்து உபசாரஞ் சொல்லி விசுவாசித்து அவளது மாறாத துக்
 கத்தை மாற்றி ஆறாத அக்கினியை அவித்துச் சிலநேரம் இருவரும்
 நிரவிய வார்த்தைகளாய்ப் பேசிப் பேரனுக்கு வேண்டிய வான் வேல்
 முதலிய திவ்விய ஆயுதங்களும் அஸ்திரங்களும் மந்திரங்களுங்
 கொடுத்து முஷ்டநிலைமூர்த்தி நிலையாதிகளைக் காட்டி அவன் பேணிக்
 கொண்டு வைத்துப் பணிந்த காணிக்கையைக் கைக்கொண்டு ஆணிப்
 பொன் ஆரங்களும் ஆணைசேனை பரிவாரங்களும் பேரனுக்களித்துத்
 தங்கையின்முகம் தனது தோள்மேற் படிய அணைத்துச் சமஸ்த
 ஜனங்களுஞ் சந்தோஷங் கொண்டாடச் செய்து அசுவமேதயாகத்
 திற்கு எல்லோரும் வரவேண்டுமென்று அன்பாகச் சொல்லிப்
 போட்டு விடைபெற்று அசுவமும் பிராமணர்களும் முந்தி நடக்கப்
 பிந்திய சேனைகளுடன் நாகஜ மேளவாத்திய முழங்க நடந்து
 அநேக காடுகள் மேடுகளெல்லாங் கடந்து வங்கதேசமட்டும்போய்
 அங்கிருந்து தெற்கே திரும்பிக் களிங்கம் குலிங்கம் புலிங்கம் தெலுங்
 கம் ஒட்டியம் கன்னடம் மராடம் குகுதம் இந்தத் தேசங்களெல்
 லாஞ் சென்று அவ்விடத்தி லுண்டாகிய அரசகுமாரர்களைக் கண்டு
 பக்குவபதமாய்த் திரும்பி சூரியர் சந்திரர் முதலான கிரகங்களும்
 நட்சத்திரங்களும் ஆகாயத்திற் செல்வதிற் கிடமில்லாமலுயர்ந்து
 வளர்ந்து பரந்திருக்கின்ற மலைநாடுல்லாந் தொடர்ந்து வந்தமுங்
 கடந்து வந்தியதேசம் புகுந்து வருகின்றான்.

விந்தியமாதி தேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டிரோ ஜென்மேஜெய மகாராஜனே! அப்போது நீலமகா
 ராஜனுடைய மூத்தகுமாரராகிய பிரவீர நீலன் நீலத்துவஜன்
 என்னு மிவ்விருவரும் பாண்டவர்களுடைய வீரப்பிரதாபம் எழுதி

குதிரை முகத்திற் கட்டிநுந்த வீரபட்டத்தைப் பார்த்து, அக் குதிரையை அப்பாற் போகவொட்டாமற் காவலிட்டார்கள். அதைச் சுவேதவாகன னறிந்து அவ்விராஜ குமாரர்களைப் பார்த்து “ஓ அரகிளங்காளையே, திக்குவிஜயத்திலும் பாரதப்போரிலும் உங்கள் தந்தை பட்டபாடு நீங்கள் கேட்டிருப்பீரல்லவா? இப்போது எல்லாம் நிறைவேறிப்போய் விட்டது. நீங்களிந்தக் குதிரையைத் தடுத்து என்னை மினக்கெட்டச் செய்வதனால் உங்கட்கு லாபமென்ன? வீணாய்ப் பகையை விளைத்துக் கொள்ளாதீர்” என்று சொல்லியும் அதற்கவர்கள் சம்மதியாதவர்களாகி, நாங்கள் சண்டைக்குத் தயாராயிருக்கிறோமென்றும் நாங்கள் தடுத்த குதிரையைச் சமர்த்துண்டானால் விடுவித்துக்கொண்டு போகலாமென்றும் பேசினார்கள். அச்சொல்லைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் கோபங்கொண்டு “நீங்கள் யுத்தத்தில் மெத்த வல்லவர்களோ என்கே பார்ப்போம் வில்லைவளையின்கள்” என்று சொல்லித் தனது காண்டபமெடுத்தான். எடுத்த காண்டபத்தில் நாரிதொடுக்கு முன் அவர்கள் கோடி. அஸ்திரங்களை விடுத்தார்கள். அதை இரணியனைக் கொல்லுவதற்குத் தூணிலுதித்தருளிய ரகிங்கத்திற் கொப்பாகிய துரைசங்க அர்ச்சுனன் கண்டு தனது விஜய காண்டபத்தை வளைத்து நானேற்றி வேண்டிய பாணங்களை விடுத்து அவர்களேவிய அம்புகளைத் தும்புகளாக வடித்துப் பொடியாக்கி ஒரு கணையால் அவர்கள் வில்லை வெட்டி மற்றொரு பாணத்தால் அவர்கள் தேரையழித்துச் சில வடிக்களைகளை அவர்கள் மாட்டிற் பட்டு முதுகிலுருவி யோடும்படியாய்த் தாக்கி மாட்டினான். அப்போதவர்கள் போர் முகத்தைவிட்டு நேர்முகமா யோடாமல் ஊர்முகமா யோடிப் பிழைத்தார்கள். அதை விஜயன் கண்டு நகைத்து விறுதாவி லேன் பகைத்து வந்தார்களென்று கனைத்துக் குதிரையை மறித்துக் கொண்ட கொண்டைக்காரரைக் கூப்பிடுங்கொன்று உரத்துக் கூவினான். அப்போது புரமிட்டோடிய ராஜகுமாரர் தந்தையாகிய நீலனை யடுத்துச் சண்டை தொடுத்து இளைத்துவந்த சங்கதிகளைச் சொன்னார்கள். அதை யவனுணர்ந்து நீங்கள் சிறுவராகையால் திரும்பி யோடி வந்தீர்கள். என் பருவகாலத்தில் நானேயானால் வென்று வருவேன். சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்னு மிம்முன்று சுடரையுந் கண்களாகப்படைத்த பரமசிவனும் எனக்கு நேராக வருவதற்கு நெஞ்சு துணிவாரா? பாரத யுத்தத்தில் வீரமில்லாமலிளைத்த விணரை யெல்லாம் வென்றோமென்று பேர்வைத்துக்கொண்டு என்னையும் அசக்கிப் பார்க்கலாமென் றெண்ணி வந்தான் போலும்.

நல்லது நான்போய் என் வீரியத்தைக் காட்டி, வெற்றிக்கொடி நாட்டி வருகிறேன். பாருங்கள்” என்று சபதம்பேசிச் சதுர்விதப் படையுடன் இரதமேறிச் சென்று, இந்திரகுமாரனை வளைத்து மந்திரவாளிகள் விடுத்தான். அப்போது அர்ச்சுனன் சேனைகளும் நீலன் படைகளும் போர்கொடுத்தார்கள்.

இப்பால் விஜயனானவன் வெகுண்டு கையிற் காண்டபத்தினைக் கொண்டு ஆலால விடத்திற் கொப்பாகிய கோலாகலக் கணைகளைக் கொட்டினான். நீலனும் விஷாமிர்த விமலன் பாணத்தை யேவிக் கிட்டினான். இவ்விருவரும் விஷ்ணுவும் ராட்சஸரும் விளைப்போர் புரிவதுபோல் விறற்போர் புரிந்து நிற்கவே, ஆகாயவீதி நிறையத் தேவர்கள் வந்து புகுந்து வாகாய சண்டையைக் கண்டு நின்றார்கள். அந்த வேளையிற் பார்த்தன் நீலன் கைவில்லை முறித்து நெஞ்சிற் கணைகளைக் குறித்தான். நீலன் வேறு வில்லெடுத்து வளைத்து விபரீத பாணங்களை உந்தினான். அவைகளை அருச்சுன னழித்து, நீலனேறி வந்த தேர் குதிரை சாரதிகளைச் சிந்தச்செய்து பின்னுமனைகமான மின்னற் கணைகளை விட்டு வில் கவசம் துவஜம் கிரீடம் இவை முதலியவெல்லாம் பொடி பொடியாக்கிப் போக்கினான். நீலன் நெறித்து வெறித்து வாளாயுதத்தை உருவிக்கொண்டு விஜயனை வெட்டக் கிட்டவந்தான். அவன் எட்டவரும்போதே விஜயன் ஓர் மொட்டைக் கணைவிட்டு அவ்வாளைத் துட்டத்தனையா யொடித்துப் போட்டான். மறுபடியும் நீலன் பாணங்களை வருஷம்போற் பொழிந்தான். அதனால் விஜயன் கலங்கி மெய்மறந்து உடனே சிறந்து உர கக்கணை யெறித்து நீலன தகலத்தை நிறையக் கலக்கினான். அப்போது நீலன் மூர்ச்சையாகிப் பேச்சில்லா தொழிந்து நீச்ச நிலையில்லாத துக்க சமுத்திரத்தி லாழ்ந்த ஐயோ இதுவரையிலும் நான் வாழ்ந்த வாழ்வு இம்மட்டோ வென்று தன் வீட்டுக்குள்ளே சென்று தனக்கு மருமகனாய் வாய்த்திருக்கின்ற அக்கினிதேவனுக்குக் காயத்தைக் காட்டி இந்த வேளை நீர் வந்த விஜயனை மாட்டி யடித்துத் தூரத்தி விடுமென்று சொல்லினான். அதுகேட்ட அக்கினிபகவான் மாமனை நோக்கி “ஐயா மகாராஜனே! பரவாகுதேவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி யாய் அவதரித்துப் பாண்டவசகாய னென்று போர்பெற்று அவர் களுக்கு மைத்துனரா யிருப்பதுமல்லாமல் கயிலாசபதியின் கருணையைச் சம்பூரணமாய்ப் பெற்றிருக்கின்றவன் இவன்; மேலும் பதினான்கு லோகமும் புகழ்பெற்றவன். எனக்குக் காண்டவ

வனத்தை இரையாக்கிக் கொடுத்துக் காவலிருந்து மருந்து முதலிய வஸ்துக்களை விருந்துபோலருந்தச் செய்தவன்; திருந்திய தேவர்களின் இடையூறகற்றிய செல்வன்; பதினெட்டுநாள் யுத்தமும் பொருந்தப் புரிந்தருளிய போர்வீரன். இவனுடன் பகைத்து எதிர்ப்பவர்க ளியாரெனில் தலைவிதி யோலை கிழித்தவரென்று தப்பாமல் நம்பலாம். முக்காலஞ்சொல்லுவேன். அப்பேர்ப்பட்டவனை ஏகதேசத்தி லெதிர்த்து அமராகெரேனென்பதும் நீர்போய் அடித்து ஓட்டிவிடுமென்பதும் அறிவில்லாத் தாழ்ச்சி. ஆகையால் அவனுடன் கலந்து உறவாடி விட்டால் நமக்கு என்றென்றைக்குங் கீர்த்தி யுண்டாகும். நமக்கும் அபாயமில்லை” என்று அக்கினிதேவன் பக்குவஞ் சொல்ல அம்மொழி கேட்ட நீலன் உமக்கிஷ்டமிருந்தால் எனக்கும் அவருக்கும் உறவுண்டாக்கி வையுமென்று கேட்டான்.

அப்போதே அக்கினிபகவான் அரணைப்போல் ரூபமெடுத்து அணிமணிப் பணியாவுந் தரித்து நீலனையும் அழைத்துக்கொண்டு அலங்காரமுள்ள தேரேறி அர்ச்சுனனுக்கெதிரிலே வந்து, “ஐயா! முன்னர் நீங்கள் ராஜகுபயாகம் பண்ணுகிறதற்காகத் திக்குவிஜயஞ் செய்து திரவியஞ் சேகரித்தபோது உமது தம்பி சகாதேவராஜனும் உங்கள் குமாரன் கடோற்கஜனும் பல சேனாசனியங்களோடு இந்த நீலராஜனிடத்தில் வந்து நெருங்கினார்கள். அப்போதும் இப்படி தான் போர்விளைந்துபோயிற்று. அந்தச் சேதிக்கேட்டு நானேடிவந்து இருவருக்குஞ் சமாதானம் பண்ணிவைத்து வேண்டிய நீலமணிக்குவைகள் கொடுப்பித் தனுப்பினேன். இன்றைக்கும் அவ்வாறே இசையச் செய்யவந்தேன். ஓ தாளாண்மையுடைய தனஞ்செய மகாராஜனே, அதுகாலம் வேறு இதுகாலம் வேறு; ஆதலால் இப்போது நீர் தயவுபண்ண வேண்டும்” என்று சாற்றினான். அதைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் நீர்யாரென்றுவினவ, நான் அக்கினிபகவானென்று தன்னுடைய சொரூபத்தை யெடுத்து நின்றான். அவனை விஜயன் பார்த்து “ஐயா திக்கடவுளே! இந்தப் பொல்லாத நீலனிடத்தில் நீரிருக்க வேண்டிய காரணமும் இவனுக்காக நீர்வந்து பேசவேண்டிய அவசரமும் என்ன?” என்று கேட்க அதற்கு அக்கினி “ஐயா இந்திர குமாரனே இந்த நீலன் என்னைக்குறித்துத் தவமிழைத்தான். நான் பிரசன்னமானேன். தன் பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு எனக்கு மருமகனாயிருக்கவும் தன் கோட்டைக்குக் காவலுந் தனக்குத் துணையுமாய் வசிக்கவும் வரம்பெற்றுக்கொண்டான். அதனாலே நான்

பாபேடும்படி நேர்ந்தது” என்றான். அது கேட்ட அர்ச்சுனன் ஆச்சரியமாகி “இப்படியா! ஆ ஆ இந்த நீலன் என்ன பாக்கியம் பண்ணினான். தேவரீரையே மாப்பிள்ளையாகப் பெற்றானன்றோ? மெத்தவுஞ்சந்தோஷம்” என்று புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வணங்கினான். அந்த அர்ச்சுனனை அக்கினிதேவன் தூக்கியெடுத்து ஆசீர்வதித்து நீர் ஊட்டி வைத்த காண்டவவன் தகனத் தன்னமூர் தண்ணீரும் எனதகட்டிலிருக்கின்றன. ஓ திடகாத்திரதேகனே, ஓ மகாமேருவாகனனே, ஓ சுபத்திரைமோகனே இந்த நீலன் இன்றுமுதல் உங்களுக்கு நேசனே, அவன் அசுவமேத யாகத்திற்கும் வருவான். நீரொப்புக்கொள்ள வேண்டும்” என்று சொல்லிச் சிலகப்பணங்களும் காணிக்கைகளும் பண்டு பலாதிகளுங் கொண்டு வந்து வைத்தான். அதுகண்ட அருச்சுனன் கண்களித்து வணங்கி வின்ற நீலனை த்தமுவி அவன் மக்களையும் வரவழைத்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வெகுமான மூங் கொடுத்துப் பல சன்மானம் புரிந்தனுப்பினான். அவர்களும் வணங்கிப் போனார்கள். பின்பு அவ்விந்தியத்திற் கருகிலுள்ள இன்னும் பல தேசங்களில் அசுவஞ்செல்ல அவ்வவ்விடங்கள் தோறங் தானுஞ்சென்று யாவரையுங் கைவசப்படுத்திக் கப்பணம் பெற்றுக்கொண்டு குதிரையை நடத்தி வருகின்றான்.

பாண்டியாதி தேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டிரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்படி பற்குணன் குதிரையை நடத்திக்கொண்டு, பேரி, பாங்கா, கொம்பு, கொடி, முரசு, பூரி, சவடோல், டமா, இவை முதலிய வாத்தியங்களதிரத் தெற்கிலே திரும்பி வெகுவான ராஜாக்கள் எதிர்கொண் டுபசரிக்க அவர்களுக்குப் பதிலுபசார மரியாதைகள் செய்து யாவரும் யாகத்திற்கு வாருங்களென் றுறுத்தி அவர்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு போகையில் குதிரையானது சோலைகனெருங்கிய பாண்டியதேசத்தில் ஆலவாயென்னும் மதுரைக்கு வந்தது. அவ்விடத்தில் அர்ச்சுனனுடைய தேருஞ் சேனைகளும் வைகையாறு பெருகி வருவதுபோல் புகுந்த செய்தியை மீனக்கொடி படைத்த பப்புருவாகனன் கேள்விப்பட்டு தனக்குரிய தந்தை வந்தானென்று சந்திரனைக் கண்ணுற்ற சமுத்திரம்போற் பொங்கி யிரைந்து சந்தோஷப்பட்டு தடம்புயம் பீணத்துத் தாயிடத்திற் சென்று எனது தகப்பனாரை எதிர்சென் றழைக்கும் படிக்குச் செலவுகொடு மென்று சரணம் புகுந்தான். மைந்தன் மொழிகேட்ட மங்கை சிந்தை மகிழ்ந்து

தன்னை மறந்து பிரதாபவிஜயனை மணம்புணர்ந்த நாளிலிருந்த பூரிப்பு எவ்வளவோ அவ்வளவுக்கும் அதிகமாய்ப் பூரித்து வாய் குழறி, “அப்பா மகனே! உன்னிஷ்டப்படி உன் தந்தையை அழைத்து வரலாம்” என்று பேசினான். அந்தக் கூணம் முரசு காளம் பேரிகை தாளம் சல்லரி மல்லரி சற்சரிசுமாளம் சகல ராஜசமேளம் ரதகஜதுரகபதாதி இவை யாவுஞ் சூழ உபயசாமர விருதுகளுடன் சென்று அர்ச்சனராஜனைக் கண்டு சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு இரு கரத்தையும் சிரத்திற் குவித்து நின்றான். அப்படி நிற்கின்ற பிள்ளையைக் காண்டபன் குறாரப் பார்வையாகப் பார்த்து அவன் செவியில் நாராசமேற்றியது போலிதனைச் சொல்லுகின்றான்—அடா பப்புருவாகா, இம்மதுராபுரிக்குத் துரையாகிய நீ வெறுங்கை விண்ணைப் போல் வந்து பணிந்து நிற்கின்றாயே: கூரத்திலல்லையா? வீரமில்லையா? தீரமில்லையா? ஆ! ஆ! உன் சேவகத்தை நானென்னென்று செப்புவேன்? உனது திறமறிந்துகொண்டேன். இனிக் குறையில்லை. உன்னைப் பெற்றவனெவனோ அவன் வீரமில்லாதவன். நீ ராஜஸ்திரீ கர்ப்பத்திற் பிறந்தவனல்லே. அப்படிக்குப் பிறந்திருந்தால் கேசுத்திரபலம் கூரத்திரமுண்டாக்குமே. கையினில் வில்லுங்கட்கழும் வாங்குமில்லாமல் வரலாமா? தேசவலம் வருகிற பரியைப் பிடித்துப் பந்திக்கவேண்டாமா! நீ வைசிய ஸ்திரீ கர்ப்பத்திலே தோன்றினவன்போல் யுத்தத்திற்குச் சற்றே பயந்தாய், சரிதான் சரிதான்” என்று கோபத்துடன் சொல்லினான்.

இவை யெல்லாங் கேட்ட இராஜகுமாரன் தலையிரங்கித் தடுத்துப் பேசாமல் திரும்பிப் பட்டணமேபோய் இராஜமண்டபத்திலுட்கார்ந்து, மந்திரிகள் பிரதானிகள் முதலான பேரோடுங்கூடி ஆலோசித்துத் தந்தையைப் பகைத்துச் சண்டைசெய்வது தருமமல்லவேயென்று சிந்தாக்கிரந்தனாய்த் தியங்கினான். இந்தச் சேதி நாகலோகமெட்டியது. நானுக்குப் பாரியாளாகிய உலூகியறிந்து, உடனே மதுரைக்கு வந்து தனக்குப் பிள்ளையாகிய பப்புருவாகனைப் பார்த்துத் துக்கித்தாள். அக்காற் பப்புருவாகன் அப்பெரிய தாயைத் தெண்டனிட்டு அட்சதைகளினால் அர்ச்சனைபண்ணி அடிபணிந்தெழுந்து நின்றான். அப்படி நிற்கின்ற பிள்ளைக்கு உலூகி ஆசீர்வதித்து “அப்பா குமாரனே! உன் தந்தை குருகுல சிகாமணி, அதிரதமகாமணி, திரிலோககண்டகர்! திடகாத்திர தேக தேவதாதோத்திர வாகுவலிபெற்ற மகாநுபாவர். உன்னுடைய

தனுவேத தாஷ்டக தாளான்மையைப் பார்க்கவேண்டு மென்கிற தையிறுந் பேசினால் சிறுவனாகிய நீ திடங்கொள்ளாதிருப்பா னேன்? பிள்ளைக்கு அடையாளமென்ன? தகப்பனது மனோபாவந் தெரிந்து நடக்கவேண்டியது. உனக்கு நாலாம் பாட்டனாகிய சந்தனு மகாராஜன் கங்காதேவியை மணந்து வாழும்படிக்கு மூத்தப்பிள்ளை யாகிய அந்தக் காங்கேயன் தன் தகப்பன் நிமித்தம் பிஷ்மித்துக் கொண்டார். அந்தப் பிரகாரத் தந்தையிஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகிற வன்றான் தநுபன். மது குலாசார தர்மப்பிரகாரம் அசுவமேதக் குதிரையைத் தகைத்து தகப்பனென்றும் அண்ணனென்றும் பாரா மல் போர் தொடங்கி வெற்றிபெற வேண்டும். அப்போது அந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றவனுக்குச் சித்தமகிழ்ச்சி யுண்டாகும். நீ வில் வித்தை கற்ற திறம் உன்றத்தைக் கெப்படி தெரியும்?" என்று சொல்ல மற்ற ராஜர்களுஞ் மந்திரிகளுஞ் சரிதானென்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். அதுகாலையிற் பப்புருவாகன் அவர்களை நோக்கி 'ஐயோ! ஈதென்ன அநியாயம்? மது வல்லபத்தைச் சத்துரு வின்பேரிலே தாக்கவேண்டு மல்லது பெற்றவர்கள்மீது பேசப் போமோ? மரியாதைக்குத் தாழ்வல்லவோ? தருமமல்லவோ' என்று பேசினான். அதற்குப் பெரியதாயார் "அப்பா மகனே! தாய் தந்தை இருவருஞ் சந்தோஷப்பட்டு ஒரு வேலையைச் செய்யென்றால் மும் மூர்த்திகளு மொழிந்த வாக்கியமாகக் கொண்டு முடித்துக் காட்ட வேண்டியது முறைமை. இதனை மரியாதைத் தாழ்வென்றுத் தரும மல்ல வென்றும் பேசாதே" என்று மொழிந்தாள்.

அந்தப் பேச்சைக்கேட்ட பப்புருவாகன் பரிதாபப்பட்டு 'அம்மா! நல்லது நீர் உமது தங்கையாகிய எனது தாயாரிடத்திற்குப் போம்" என்றனுப்பிவிட்டு அமர்செய்வதற் காசைப்பட்டு ஆடை யாபரணமும் ஆரகேயூர மணிமகுடமுந் தரித்து வில்லும் அம்புறுத் தூணியுந் தாங்கி நால்வகைச் சேனைகளையுந் கொடி குடைமுதலிய சின்னங்களோடு நானாவித் வாத்தியங்களு முழக்கிப் புறப்படும்படிக் குத் திட்டப்படுத்தித் தேரேறி, வாயுததிக்கு மிஞ்சின வேகமாய்க் குதிரைகளைத் தூண்டி மண்டலமும் விண்டலமும் படபடவென்று நடுங்கும்படியாய் வெளிப்பட்டுத் திரிபுர ஸம்ஹாரஞ் செய்தருளிய சிவபெருமானைப்போலும் தேவர்களைக் காப்பாற்றி இராக்காசர்களை ஐயித்த திருமால்போலும், சூரனைமடித்துக் கோழிக் கொடிபிடித்த சிவசுப்பிரமணிக் கடவுளைப்போலும் மதுரைப்பதி வீதியில்

வருகின்றான். அப்போது சங்கநாதம், சிங்கநாதம், முரசு, காகளம், குடமுழா இவை முதலியவை முழங்கத் தன்னுடைய அம்ஸக் கொடி அண்டமளாவ சித்திராங்கத பாண்டியனுடைய மீனக்கொடி முன்னே பிடிக்கத் தந்தையின் அனுமக்கொடி பிந்திப்பிடிக்க ஏழு சமுத்திரம்போற் சேனைகள் இரைந்து துடிக்க, தேரோசைகேட்டுப் பிர்மதேவன் மயங்க உலகமென்னமாமோ வென்று யாவரு முயங்க வடவாமுகாக்கினிபோல் எடுத்த விரைச்ச லடங்காம லெரிந்து எதிர்த்துவந்து குதிரையை மடக்கிக்கொண்டான். அதை விஜயனுடைய தூதுவர் கண்டு கண்கலங்கிப் பயங்கொண்டு அக்காண்டப லிடத்திலோடிச் சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அர்ச்சுன னை மகிழ்ந்து முகமலர்ந்து களித்துத் தன் சேனைகளை நோக்கிச் சண்டைபண்ணுங்களென்று முடுக்கினான். அப்போதே அர்ச்சுனன் சேனையும் பப்புருவாகன் படையுங் கைகலந்து தேருடன் தேர் குதிரையுடன் குதிரை யானையுடன் யானை ஆளுடனான் மன்னருடன் மன்னர் மற்றையருடன் மற்றையர் முனைந்து தொந்த யுத்தத் தொடங்கினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அர்ச்சுனனும் பப்புருவாகனும் எதிர்த்தார்கள். ஒருவருக்கொருவர் பட்சம் பாராட்டாமல் வில்லெடுத்து வளைத்து நானேறிட்டுப் பாணப் பிரயோகம் பண்ணியபோது அமரர் ஆகாயவீதியினிறைந்து வேடிக்கை பார்த்தார்கள். பூமியினுள்ள பேர்கள் யாவரும் பொருந்திய சண்டையை விரும்பிக்கண்டார்கள். அக்காற் சப்த குலகிரியும் சப்த சமுத்திரமும் அஷ்டமாதங்கமும் அஷ்டமா காகமுங் கலங்கின.

இப்படி யிவ்விரண்டு விக்கிரமர்களும் விட்ட பாணங்களி லிருந்து அனேக மேகங்களெழுந்து நான்குதிசையுங் கறுத்து மின்னல் காட்டி இடித்து இரைந்து மழைகளைச் சொரிந்தன. சில பாணங்கள் பார்த்தவர்கள் பயப்படுமபடியாய்ப் பர்வதங்களுஞ் சுழலும்படியாய் சூராவாரிபோ லடித்தன. சில பாணங்கள் கடாக்கினிபோலவும் வடவாமுகாக்கினி போலவும் உகரந்தகாலாக்கினி போலவும் ஜடராக்கினிபோலவு மேற்கொண்டெழுந்து எரிந்து விரிந்தன. மலைமலைகளாய் மலியவும் மரமரங்களாய்க் குவியவும் மணல்மாரி சொரியவும் கணைவாரி நிறையவும் இருளுண்டாகவும் வெயிலுண்டாகவும் இப்படி பற்பல வந்தைகளை விளைத்து விண்டல லோகத்தாரும், மண்டலலோகத்தாரும், நாகலோகத்தாரும் போக

லோகத்தாரும் நடுங்கத்தக்கதாய் மோகனஸ்திர முதலிய மொய்
கணைகளேவி ஆயிரத்தெட்டண்டமு மயங்கி நடுங்கும்படி விஸ்தார
மென்மேலான அஸ்திரங்களைத் தொடுத்து விடுத்தார்கள். இருவ
ருடைய கணைகளும் பெருமிதங் குறையாமல் ஒன்றையொன்று
கிழித்து ஒன்றையொன் றெரித்துக் கூடிச் சிரித்து ஆகாயத்தை
முட்டிக் களைத்து எட்டுத்திக்கும் ஏங்கத் தனித்து, கடல் கலங்கக்
குளித்து சேனைகளைச் சிதைத்து கால் தலை மேல் உடல் மார்பு
தோள் என்புகள் நரம்புகள் வெவ்வேறு யிடிய வெட்டுக்கென்றெடிய
மேலெழுந்து விழுந்து படிய சண்டை செய்யுமிடங்கள் முடிய
பிரஜைகள் படிய காற்றாடிபோல் தேர்கள் சுழலக் கண்கலுத்து
யானைகளுமூல வேகமாகக் குதிரைகள் தாண்ட, விதவிதங்களாய்ச்
சாரதி தூண்ட வாயுவேக மனோவேக சரவேக சர்ப்பவேகாதிகள்
பின்னிட்டோட இத்திரன் முதலியபேருஞ் சிந்தைகளித்துத் தீர
சிங்கக்குட்டி வீரசிங்கத்திலு மிரட்டி ஆ ஆ மெத்தவுங் கெட்டி
என்று சிதானித்துக்கொண்டாட, ஒருவரையொருவர் நீங்காமல்
பின்வாங்காமல் இளையாமல் சளையாமல் தலைவளையாமல்
கையோயாமற் போராடி வருகின்றார்கள்.

அப்படி வருகையில் சவ்வியசாசி கை மேலிட்டுத் தன்
குழந்தை மார்பில் முப்பது சரத்தைக் கொத்தாகக் கொர்த்துவிட்டு
ஆர்த்தான். அதைப்பார்த்த அரசகுமாரன் அப்போதே வெட்டி
யெறிந்து அர்ச்சுனனைக்கிட்டி எட்டுப் பாணத்தை யெடுத்து
அபிமத்திரித்துத் தொடுத்து அப்பன் மருமத்திற் குப்பென்று தாக்கி
மொய்க்கவிடுத்தான். அதை விஜயன் கண்டு வெகுண்டு குமாரன்
விட்ட எட்டுக் கணையையுந் தனதெட்டுக்கணையால் துட்டத்தனையா
யறுத்து, மறுத்தும் பப்புருவாகன் நெற்றியிற் பிறைமுகக் கணையைப்
பாய்ச்சினான். அர்ச்சுனன் விட்ட அக்கணைசித்திராங்கதையின் செல்
வக் குமாரனது நெற்றியைத் துளைத்து இரத்த வெள்ளத்தை விளைத்
தது. அதனாலச்சிறுவன் கோபித்துப் பற்குணன் மார்பிலும் பருத்த
தோளிலும் வீரபட்டத்திலும் சில பாணங்களை விடுத்தான். அந்தப்
பாணங்கள் பொத்தல்கள் பொறித்து, உதிரப்பிரவாக முண்
டாக்கி விஜயனுடைய அநுமக்கொடியை அறுத்தன. காண்டபன்
கலங்கி மகன்றேரிலாடிய அன்னக்கொடியை யறுத்தான்; இரண்டு
தோளையுந் துளைத்தான்; அம்மாத்திரத்திலப்புதல்வன் அர்ச்சுனன்
புயத்தை வாட்டினான். அர்ச்சுனன் ஆறு கணைகளை எடுத்துப் பூட்டி

னான் பதினாறு கணைகளை பாலன் பிடித்துப்போக்கிக் கிரீடியின் உடல் முழுவதும் கிளறினான்; மருமஸ்தான்த்திலும் மாயன் கணையைச் சொருகினான். அப்போ தருச்சுனன் கைபிற் பிடித்த காண்டபத் துடன் மூர்ச்சையாகி உடனே தெளிந்தெழுந்து தன் மகனுடைய வல்லமையை யறிந்து வீர தர்மத்தைப் புகழ்ந்து விதானையாக வில் வித்தை கற்றிருக்கிற மெய்யனுடன் ஐயமில்லாமல் மறுபடியுஞ் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினான். அரசினங்குமானுத் தன்னையனுடன் மையலில்லாமற் கூடி உடங்கினான். இப்படி யிருவருங் கை கலந்து ஒருவரை யொருவர் வெல்லும்படிக்கான விதந்தேடி வல்ல பாம்பைப்போற் சிறிகாணவிதக்கோல்களினுற் பீறிவருகிறார்கள். அப்போது பாண்டிய பௌத்திரன் பேரில் அர்ச்சுனன் கொடிய பாண்ங் களை மார்புத் தோளும் புதைய மாட்டினான். அதைச் சித்திராங்க தையின் சேயன் லட்சியம் பண்ணாமல் உருத்திரவேச் சரத்தைப் பொருத்தி உருத்திர மந்திரத் திருத்தமாய் ஜபித்துக் கண்ணுங்கருத் தும் ஒன்றுபடக் காதுபரியந்த மிழுத்துத் தந்தையாகிய காண்டபன் மார்பைக் கலக்கவிட்டான். அப்பாணமானது சூரியனை விழுங்கிய பாம்புபோல் வந்து சுடச்சுடவெரிந்து சுடர்மலிந்து காகாவென்றுரு விச் சரசர வென்று முதுகிற் புறப்பட்டுப் போயது. அதனால் விஜயன் கைவிலுடன் மெய் வல்லமையுங் கழன்று கிறுகிறுவென்று கழன்று பிரேதம்போல் விழுந்து போயினான்.

அதைப் பப்புருவாகனன்றிந்து, தனது தேர்விட்டிழிந்து தந்தைக்குச் சமீபத்தில் வந்து இந்த விதிக்கோ இவ்வளவுதூரம் வந்தீரென்று சிந்தை வருத்தித் தேம்பியழுது தகப்பன்மீது வீழ்ந்து உடல்பதறிப் புரண்டு அலறிக் கதறி அடிப்பட்ட காயங் களை யெல்லாம் பார்த்து இடிவிழுந்த மராமரம்போல் ஏங்கிச் சாய்ந்து மாய்ந்தவனோடு தேய்ந்த வாறுபோ லோய்ந்து தானும் மூர்ச்சைபோய்விட்டான். அதை மந்திரி பிரதானி முதலிய பேர்கள் கண்டு ஐயோ இந்த வினைக்கென் செய்வோ மென்றேங்கி உடனே ஓடிப்போய் இராஜ கன்னிகையாகிய சித்திராங்கதைக்குத் தெரிவித்தார்கள். அந்தப் பெண் பெரு மாட்டி தன் காதலர்க்கு நேர்ந்த கலக்கத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தரையில்விழுந்து, முறையோவென்றழுது மதிபோன்ற முகத்தை மூடி, கண்ணீராரூயோடி வதங்கிய மாந்தளிர்போற் சரீரம் வாடி இதுவரையிலும் காத்திருந்து காணப்பெற்ற மைந்தனையும் காதலனை

யும் ஏககாலத்திலிழந்து எப்படி யுயிர்தாங்கி யிருப்பேனென்று கதறி யோடிப் பின்னமாய்ப்போன இருவர் பேரிலும் படுத்துப் புரண்டு பரதவித்து “ஐயோ ! பாவியானேனே” யென்று ஆவிசோர சின்று விதவிதமாய் ஒப்பினை சொல்லிக்கூவி, பின்பு விசனம் ஒருவாறு விலங்கத் தயிரியங்கொண்டு பாதாளத்திற்குச் சென்று தன் சககளத் தியாகிய உலாகிக்குத் தெரியப்படுத்தினான். அவள் கேட்டமாத் திரத்தில் அழலிற்பட்ட மெழுகுபோலுருகி யோடிவந்து புருடன் வீழ்ந்துகிடக்கின்ற கோலத்தைக் கண்ணினாற்கண்டு பிள்ளையை யும் பார்த்து உள்ளமு முடலுங் கலங்கியழுது உமையாள் பாகுகிய கண்ணுதலைத் தொழுது கணவனுடைய பாதத்தைக் கண்களிலுங் தலையிலும் பொருத்தி முத்தமிட்டுப் பணிந்து முடிமேலே யணிந்து திரிபுண்டரமணிந்து திலகந் தீட்டிய நெற்றியிற் றனது நெற்றியை வைத்தொத்தி இரத்தனகிரீடந் தாங்கிய சிரசை மடிமேலிருத்தி ஆகாசவீதியிலிருக்கிற தேவர்களுந் தேவதாஸ்திரீகளும் பெருந்துயர் படுமபடியாய் அழத்தொடங்கினான் — “ஓ பார்த்தாமன்போற் பச்சை நிரம் பெற்ற அர்ச்சுனராஜனே! நெருப்புப்பொறி பறக்குங் கண்களை யுடைய காலகேய நிவாதகவசர் மூன்றுகோடி அறுபதினாயிரம் பேரை கொடியிலே ஜெயித்து இத்திரனாசக்கிடையூறில்லாதாக்கி வைத்த கிரீடியே! அக்கினிதேவனுக்காக அழிபாத வனத்தை யழித்து உயிர்வகைகளை அவ்வக்கினிதேவனுக்குக்கொடுத்தகாண்டவ வனதகன! அக்கால் தேவேந்திரானவன் முப்பது முக்கோடி தேவர் கள் சப்தமேகங்கள் துவாதசாதித்தார்கள் ஏகாதசருத்திரர் திக்குப் பாலகர் அஷ்டவசக்கள் தேவகணங்கள் இவர் முதலிய யாவரோடும் வந்தெதிர்த்தபோது, இவர்களையெல்லாம் வென்ற காண்டபி! இப் போது நீர் பெற்ற பிள்ளையால் அந்த நிலைபெற்ற ஜயமெல்லாம் போயிறக்கும்படி நேரிட்டதற்கு னானே காரணமாயிருந்து மகனைத் தூண்டியனுப்பினேனே! இப்படி வருமென்று சிறிது மெண்ணி லேனே!” என்று பிரலாபித்தடங்கினான்.

அப்போது புருஷனருகிற் புண்பட்ட நெஞ்சோடும் புரண்டு வீழ்ந்து கிடக்கின்ற சித்திராங்கதை யெழுந்து “முறையோ!” என்று முகத்திலறைந்துக் கொண்டு வயிற்றைப் பிசைந்து வாடி வகை யொன்றுந் தோன்றாமல் காடி “ஐயோ என் பிராணநாயகா! உமது பெயரைச் சித்தித்துக்கொண்டு யுத்தகளஞ் சென்ற பேருக்கு உடனே ஜெயமுண்டாகுமே! அப்படிப்பட்ட நீர் ஒரு சிறுவனால் இப்படி

வீழ்த்திருப்பது என்ன மாயமோ? இது யார் செய்த உபாயமோ? அல்ல தெங்களைச் சோதிக்க வெண்ணிய கேயமோ? ஓ உத்தர குரு கண்டத்தைவென்று நவமணிகளுடன் பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன் கொண்டுவந்த விஜயனே! பீஷ்மாசாரியை துரோணசாரியை, சிந்துதேசாதிபதியை, அங்கதேசாதிபதியை, இவர் குமாரர்களை, மற்றுமுள்ள வெற்றிபெற்ற வேந்தரை யெல்லாம் வெகு லேசில் வென்று கொன்று வீரப்ரதாபத்துடனின்ற உமது கீர்த்திக ளெங்கே சென்று மறைந்தனவோ? ஓ கிருட்டினனே! விராடபுரத்தில் உத் தர நிரை மீட்சிகொண்ட பார்த்தனே! கங்கையைத் திங்களைப் பொங் கரவை வெங்கடுவைக் கூவிளத்தைக் கொன்றையைத் தும்பையை என்பைப் பிரமசிரமாலிகையோடுத் தரித்தருளிய பெம்மான் மன் மதனுக்கு அம்மான் அவருடன் விளையாடி ஆரமார்க்கடல் கூடி வில்லாலடித்துக் கிளைத்து மல்லாலினைத்துக் களைத்து, மேலான அஸ்திரங்களை யெல்லாம் பெற்ற பாசுபதனே! ஆதிநாராயண அவசரமாய் வந்து பங்குனியுத்தரத்தி லுற்பவித்த பற்குனனே! அம்மானுன கம்சனைச் சங்கரிக்க வந்த தந்தவக்கிரசிசுபால மர்த்தன னுக்கு மைத்துனனே! அவர் சாரதியாய்விடுந் தேரிற்பூட்டிய சுவேதவாகனனே! பூர்னயுகபெற்ற புண்ணியனே! மிகுந்த மகுத்துவர்களின் ஆசீர்வாதம்பெற்ற மெய்யனே! இத்தனைகோடி யுத்தம் விளைந்த பாரதப்போரி லிறக்காமல் எனக்குப் பழியுண் டாக்க வந்தீரோ? இது வரைக்கும் நீர் வருவீரென்று வழிபார்த் திருந்த எனக்கு ஸ்வழி காட்டினீரோ! தருமராஜனுக்குத் தம்பி யாகிய உமக்குத் தர்ம சகாயமில்லையோ! அஃதும்முடன் கூடத் துணையாக வரவில்லையோ? நாளிரைந்து அழுது வினாந்து கேட் குங் கேள்விக்கு ஒருத்தரான் சொல்லீரோ? கொசுவினாற்சரபங் குலைந்த தென்றுரைத்தாற் குவலய மிபாவும் வசைசொல்லிக் தூற்றமே! தேவரீருடைய மார்பு எப்படி துளைப்பட்டதோ? ஓ வச்சிரதேகனே! ஓ என்னிச்சைப் பிரதாபனே! மார்பு துளைபடும் போது என்னை யென்னவென்று நினைத்தீரோ? என்ன விசனப் பட்டீரோ? என்ன நிந்தனை சொன்னீரோ? எப்படி சிந்தை ளைந்தீரோ? ஓ விஜயதீரனே! நான் கொடிய பாவியாய் ஆனேனே! இன்று குலை குலைந்துபோனேனே! ஐயோ தெய்வமே இனி யென் னுபிரை வைத்திருக்க மாட்டேன்” என்று வளர்ந்தெரியுங் கனலில் விழுந்த தாமரைமலர்போல் வாடிப் பூமிமேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சை போயினுள். அண்டையிலிருந்த நாக கன்னிகை அணைத்தெடுத்துக்

கொண்டு “அம்மா ஏன் துக்கப்படுகிறாய்? வேண்டாம் என் வார்த்தை பைக் கேள். விசனப்படுவதினாற் போனது மறுபடியும் வருவதில்லை. மனது தேருக” என்றுரைத்தாள்.

இவ்வாறு தேற்றிய அம்மூத்தவளுடைய வார்த்தையின்படிக்குச் சித்திராங்கதை சிறிது தெளிந்து தமக்கையின் முகத்தைப் பார்த்து “அக்கா தேவலோகத்திலும் நாகலோகத்திலும் பிரதாபம் பெற்ற புண்ணியனைக் கண்டு எதிர்கொண்டு சென்று வணங்கிய உமது மகளை இணங்க வொட்டாமல் வலுவிற சண்டைக்கு வரச்சொன்னு ராமே! நீருமவர் மனதின்படி போய் யுத்தம்பண்ணடாம களையென்று விட்டாராமே! உமது சொல்லைக் கேட்ட பிற்பாடுதான் பையன் கர்வங்கொண்டு சண்டை கண்டு வென்று கொன்று தானுங்கூடவே சாய்ந்து மாய்ந்தானாமே! இவ்விருவரும் ஒரே காலத்தில் பிராணன் போகும்படியாய்ப் பிராரத்துவங் கூட்டியிருக்குமோ? அல்லது உம் முடைய எண்ணம் ஏதாகிலுமுண்டோ? புருடன்பேரிற் கோப மிருந்து பிள்ளையை விடுத்துக் கொல்லச் சொன்னீரோ? உமக்கு அவர்மீது ஆசையில்லைபோற் றேன்றுகின்றதே! நாயகனென்னும் அன்பிருந்தால் என்னுடன்கூட உமதுடல் பதறாதா? உயிர்கத றாதா? கால்கை உதறாதா? துக்கப்படரா? கீழேவிழீரா? ஏதோ வந்தவுடன் பதறிக் கொஞ்சந் துக்கங்காட்டி இப்போதெனக்குத் திடஞ்சொல்ல வருகிறீரே! இதிலென்னமோ சூதிருக்கிறது! எனக் கொன்றுத் தோன்றவில்லை! அல்லது பிள்ளையின் கரத்தாலிறக்கும் படி பூர்வவினை இருந்ததோ? அவனுக்குத் தந்தையைக்கொன்ற பாவியென்று அபவாதமும் அபகீர்த்தியும் அதுபவிக்கும்படியான காலமோ? ஆ! இதென்ன ஞாலமோ? இந்திரஜாலமோ? உம்மைப் போலிருப்பதற்கு எனக்குத் தைரியமில்லையே! என்னைவிட உமக்கு அவர்மீது மோகமுண்டே! அம்மா என்னவோ இருக்கிறது. ஏதாகிலு மர்மமுண்டானால் என்னுடன் கலந்து பேசும். வஞ்ச நெஞ்சம் வேண்டாம். நீரே தஞ்சம். இல்லாவிட்டால் நான் தீப்பாய்ந்து மாய்ந்து போகிறேன். செலவுகொடும்” என்று துணிவுகொண்டெழுந் தாள். வெகு ஜனங்களுஞ் சமாதானங் கூறிப் பணிந்தழுதார்கள். இப்படியிருக்கின்ற வேளையிற் பப்புருவாகன் தூங்கியெழுந்தவனைப் போலெழுந்து தந்தையையுந் தாய்மார்களையும் பார்த்து முகத்திலடித் துக்கொண்டு புரண்டு விழுந்து புலம்பி “ஐயோ தெய்வமே! அர்ச்சுன ராஜனுக்குப் பிள்ளையென்று பிறந்து சித்திராங்கத பாண்டியனுக்

குப் பெளத்திரனெனச் சிறந்து மன்னர் முதலியயாவரும் வணங்கும் படியாய்த் தருமந்தப்பாமல் அரசாட்சி செய்து வந்த யான் இப் போது பெற்ற தாய்மார்கள் விதவையா யிருக்கும்படிக்குத் தகப்பனேக் கொன்ற தறிதலையனென்று பேர்பெற்று மகாபாவியானேனே ” என்று துக்கித்து இதனைப் பேசத் தொடங்கினான்—

“ஓ சகல புவன கர்த்தாவாகிய சாம்பவ மூர்த்தியே! பிதாவைக் கொன்ற பெரும்பாவி நானாகையால் அருந்தவர் யாவரும் என்னைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அகங்கலங்கி இந்தத் துரோகி யுள்ளமட்டும் வெள்ளம் மட்டாகும், மழைபெய்யாது, கடல் வறண்டுபோம், தவ மோங்காது. தானதருமத் தங்காது. நெற்பயிர் விளையாது. சூரிய சந்திரர் கதிமாறும், பூமிதேவி இவனைச் சுமக்கப்பொருந்தாள்! என்று யேசுவார்களே! ஆளுக்கொரு பேச்சுப் பேசுவார்களே! தந்தையின் தலை கிரீடஞ் சிந்தித் தரையில்விழக் கண்டேனே! அவருடைய உடலை வருத்தி உயிர்தீங்கக் கொன்றேன்! ஏதேது இனிநான் பிழைத்திரேன். இறப்பேன். இவ்வுலகவாழ்வை மறப்பேன். உப்பருலகத்திற் சிறப்பேன். உற்றார் பெற்றாரைத் துறப்பேன்.” என்று கண்ணீர் பொழிந்து கலங்கி யுரைக்குங் காலையில் அசுவமேதக் குதிரையின் பின்னாலே ஓமம் பண்ணிக்கொண்டு வந்த எக்ருவற்கலருடைய சீடர்களாகிய பிராமணர்களும் படைமன்னர்களும் நெருங்கி அருச் சுன்னிறந்து கிடக்கிறதையும் சித்திராங்கதை யம்மனும் பப்புருவாக னுந் தியங்கி மயங்கி யழுகிற துக்கத்தையும் நாககன்னிகை நலிவுற் றி டுக்கிற மெலிவையும் பார்த்து “தருமராஜனுடைய அசுவமேத யாகத்திற்கு வீரத்துடன் நடத்தப்பட்ட குதிரையை எப்பேர்ப்பட்ட வர்களாலும் ஆட்சேபனை பண்ணவொட்டாமல் அஜேயனாக வந்த இராஜசிங்கமே! ஓ அர்ச்சுனத்தங்கமே! நீர் வருகிறவரையிலுந் தரும ராஜன் எதிர்பார்த்திருப்பாரே! நாள் வைத்துக்கொண்டு வந்த சித்திரா பர்வமுங் கிட்டியிருக்கின்றதே! மதுரையில் வாசம்பண்ணவேண்டி வந்தீரோ? மகனும் மனைவியர்களு முமதாவியைக் கொள்ளத் தத் தீரோ! அண்ணா அவர்களின் சொல்லைப் பன்னாளுந்தள்ளி நடப்பதில் லையே! இன்னாளிலேது இப்படி விளைந்தது தொல்லையே! அவரெண் ணத்தையும் வீரத்தையும் முடித்துவிட்டு அப்பாற்பிராணனை விட் டால் அது தப்பா? இப்போது காரியத்தாழ்ச்சி வந்திருக்கின்றதே! எங்களப்பா!” என்று அப்பிராமணர்களும் படைமன்னர்களும் பரத வித்தமுது பப்புருவாகனைப் பார்த்து “ஓ ராஜசிங்கமே! நல்ல யுத்

தம்பண்ணினீர்! தந்தையைக் கொல்லுகிற யுத்தவிதையை உமக்குக் கற்றுக்கொடுத்த வித்தகனுக்கு அத்தனைக்கத்தனை பலன் னைக் கூடிப்போயிற்று. உம்மைப் பிதிர்த்துரோகம் பிடித்துக்கொண்டது. இந்தப் பாவந்தீரப் பன்னிரண்வேருஷத் தந்தையின் தலையோட்டில் நீர் இரந்துண்ணவேண்டி வரும். அப்போதுத் தீராதது. ஐயோ! தனது நாயகனுடைய கருத்தறிந்து நீ போயுன் தந்தைக்குத் திடத் தைக்காட்டி மகிழ்வித்துவா வென்றால் மடிவித்து வரலாமா? இவ்வுலகத்தி லொருவன் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் தந்தையின்மீது கோபமுண்டாகி உன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று சொல் முறைமைக்குச் சொன்னால் அப்பாவம் பின்னால் மாமியார் வீட்டில் மடைத் தொழிலாற்றி மாமியாராவது மனைவியாவது தங்கள் இடக்கையினால் உப்பள்ளி வைப்பதெக்காலமோ அக்காலகலு மென்று ஆரியர் விளம்பி யிருக்கின்றார்கள். நீர் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கொன்று வேலையை முடித்துவிட்டீர். வந்ததை யனுபவியும்” என்று சிந்தை குன்றிக் கன்றிச் செப்பினார்கள்.

அப்போது பப்புருவாக னவர்களைப் பணிந்து “ஐயோ! இப்போது என் கண்ணெதிரே என் தகப்பன் எழுந்திராவிட்டால், க்ஷணப்போதிலே என்னைப் பார்க்கமாட்டீர்கள். மேலும் அதிரதனாகிய வீரனைக் கொல்லப்போகாது. அதிலும் இராஜனாக இருப்பானாகில் அவனுடனெதிர்த்து விரோதிக்க லாகாது. அதிலுஞ் சத்தியவந்தனு யிருப்பானாகில் அவனைப் பகைத்துப் போர்புரிந்து வெல்லப்போகாது. இப்படிக்கு ஒருமகாரிஷியின் சித்தாந்தமுண்டு. இப்போது நான் செய்திருக்குங் கொலையில் இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்திருப்பது மல்லாமல் எனக்குத் தகப்பனாகிய மகானைக் கொன்றேன். இப்பாபத்திற்கு பிராயச்சித்தங் கிடையாது. ஆதலாற் பிராணலிம்சை செய்து கொள்ளுவதே சரி” என்று தன்னுயிரை விடுவதற்கான உபாயந்தேடிக்கொண்டிருக்கிறான். சித்திராங்கதையும் பிராணனை விடுவதற்குத் திடங்கொண்டிருக்கிறான். இதை நாககன்னிகை கண்டு மிகுந்த இரக்கத்துடனே மகனண்டை வந்து “அப்பா மைத்தனே பயப்படாதே! அப்பன் பிராரத்துவ கருமத்தினாலே இறந்தார். உன் பாகிய வசனத்தினாலே இதோ பிழைக்கப் போகின்றார். நீ சிந்தனைப்படாதே” என்று தெரிவித்துத் தன் சிந்தையிற் றுதித்து மதித்துத் தந்தையாகிய வாசுகியை நினைத்துச் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு ஜபித்தான். அவ்வாசுகி சிந்தாமணி யென்னுஞ் ஜீவரத்தினத்தைக்

கொடுத்தனுப்பினான். அம்மணியை வாங்கி மகன் கையிலளித்து “உன் தந்தையின் மார்பிலும் சிரத்திலும் பாணங்கள்பட்ட இடத்திலும் பொருத்து” என்றுரைத்தனன். அதை அந்தப்பிள்ளை தாயைத் தொழுது தன் கையால் வாங்கி தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு கூத் தாடிச் சந்தோஷித்து, இறந்து கிடக்கின்ற தகப்பனிடத்திற்கு வந்து, தாய் மொழி மந்திரம்போல் மார்பிலும் தலையிலுங் புண்பட்ட இடத்திலுங் காட்டினான். உடனே அர்ச்சுனன் நித்திரை நீங்கி யெழுந்தவன்போ லெழுந்து சிறந்து ஹரிஹாருடைய திருமங்களைப் பாடிச் சிந்தை களித்தான். அந்த வேளையில் மைந்தன் வணங்கினான். அவனை விஜயன் யெடுத்தனைத்து முத்தமாடிக்கொஞ்சினான். பக்கத்திலிருந்த பிராமணரும் படைகளும் பத்தினி மாறும் துக்கத்தீர்த்தார்கள். தேவர்கள் பாரிஜாத புட்பமாரி வாரி வாரிச் சொரிந்தார்கள். இரண்டு பத்தினிமாறும் பொருந்திப் பணிந்தார்கள். அவர்களைக் காண்டப னெடுத்து ஆசீர்வதித்துத் தேவேந்திரனைப்போற் சிந்தைகளித்துச் சமஸ்தமான பேர்களுஞ்சந்தோஷப்படும்படியாய்ச் சித்திராங்கதையோடும் பப்புருவாகனோடுங் குலாவி, நடந்த காரியங்களை விசாரித்துக்கொண்டு; நாககன்னிகையைப் பார்த்து “ஓ பெண்ணே! நீ அருமையான அரவானைப் பரி கொடுத்து விட்டாயே! அத்துயர்போக இந்தப் பப்புருவாகனென்னும் பிள்ளை உன்னிடத்தில் லட்சியமாகிய பட்சம்வைத்துப் பிரீதியுண்டாய் நடந்து வருகின்றானா?” என்று கேட்டான். அதற்கு நாககன்னிகை நயந்து “ஓ என் பிராணவல்லபா! உலகத்தில் புருஷனில்லாத பெண்களுக்கும், புருடனைப் பிரிந்திருக்கிற பெண்களுக்கும் பிள்ளையைவிட ஆதரவிலை. தருமசாத்திரம் பேசிய நீதி வசனப் படிக்குத் தப்பாமல் ஒப்பாக நடந்தேறி வருகின்றான்” என்று நவின்றனள். அதனைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் மீட்டு மவனைப் பார்த்து “ஓ மாதாசி! இன்று உன் குழந்தையும் நானும் யுத்தம்பண்ணி, நானிறந்த செய்தி உனக்கார் சொன்னது? எப்படி யறிந்து நீ இவ்விடத்திற்கு வந்தாய்? உன் தந்தையனுப்பினாரோ? இவ்வாறு விளையுமென்று முன்னாடிச் சொன்னாரோ? நீ வந்த காரியத்தைச் சரியாய்ச் சொல்லு: என் பிராண ரத்தினமே” என்று கேட்டான். அதற்கு நாககன்னிகை அமுதத்தைக் காதிற் பொழிவதுபோற் சொல்லத் தொடங்கினான்—

பிராணநாதா! ஒருநாள் நானும் என் பாங்கிமார்களுங் கங்காநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து கரைமேல்வந்து மயிராற்றிக்கொண்

டிருக்கையில் வசுதேவதைகள் ஏழுபேர் திவ்விய கிரீட ஆரகேயூரம்
 தாணிகளுடன் தேஜோமயமான விமானரூடராய் வந்திறங்கிக் கங்கா
 நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனியங்கள் கொண்டு
 சிவபூஜை வேலையாய் அங்கிருந்தார்கள். அப்போது கங்காதேவி
 மிகுந்த செளந்தரியத்துடன் வந்து நின்றாள். அவளைக் கண்ட
 வசுக்களெழுவருஞ் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து 'அம்மா நாங்கள்
 எட்டுப்பேரில் ஏழுபேர் உமது வயிற்றிற் பிறந்து இறந்தோம். எங்
 களுக்கு முதல் வசு பிரபாசனர். அவரும் உமது பிள்ளையாகிய பீஷ்ம
 ரென்று நாமம் வகித்துக் கௌரவகுல முதல்வனென்றிருந்தார்.
 அவர் மிகுந்த மூதறிவாளர். என்றைக்கு எங்கள் வசுபாதத்திற்கு மீட்
 டும் வருவரோ வென்று நாங்கள் எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்
 டிருந்தோம். அப்பேர்ப்பட்ட மகானுபாவனைச் சிகண்டி கொண்டு
 ளென்று பேர்வைத்துவிட்டு அர்ச்சுனன் வேலைமுடித்து விட்டா
 ளென்று சகல ராஜர்களும் பேசிக்கொள்கின்றார்கள். அந்த அர்ச்
 சுனனுக்குப் பாட்டனைக் கொல்லும்படி எப்படி மனத்துணிந்ததோ
 வறிகிலோம்' என்றார்கள். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட கங்கை
 யாதொன்றும் பேசாமற் சும்மாவிருந்தாள். அதுகண்ட வசுக்கள்
 அவ்வம்மனைப் பார்த்து 'ஓ சிவபிரானுடைய ஜடாமகுடத்தி லிருக்
 குந்தாயே! பெற்ற சேபின்பேரி லிரங்காதவன்னை இப்பேருலகி லெங்
 கணுமில்லை. பீஷ்மர் உமது பிள்ளை யென்று கேட்டும் அதை நீர்
 சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டும் இன்னுனால் மாறுபாட்டி லிறந்தா
 ரென்று சொன்னால் சிறிது முமது சித்தை கலங்கவில்லை. ஐயோ!
 (ஆரோ செத்தான் ஏனோ அழுகிறாள்)? என்று சொல்லும் பழ
 மொழிபோல் இரக்கமற்றிருக்கின்றீர். எங்கள் மனந்தாளவில்லை.
 இதுவரையிற் பெற்றதாயிருக்கும்போது நமக்கென்ன வென்று
 சும்மாவிருந்தோம். உமக்கக்கறை யில்லாவிட்டால் இப்போதே அவ
 னைச் சபிக்கின்றோம். எங்களுக்காகிலும் உத்தரவு கொடும்' என்று
 கேட்டார்கள். அதற்குக் கங்காதேவி அந்த வசுக்களைப் பார்த்து
 'மக்களே! உங்களிஷ்ட மெப்படியோ அப்படியே செய்யுங்கள்'
 என்றாள். இப்படி பேசிக்கொண்டிருந்த வார்த்தையைக் கேட்ட
 நான் பயந்து திகிலடைந்து நாகலோகம் புகுந்து என் தந்தையான
 வாசுதிக்குச் சொன்னேன். அவர்கேட்டு அதிக விரைவாகக் கங்கைக்
 கரைக்கு வந்து, கங்கா தேவிக்கும் வசுக்களுக்குஞ் சாஷ்டாங்க
 தெண்டனிட்டு, பீஷ்மர் பூமியிற் பிறக்கும் யுத்தத்தில் இன்னுன்
 கையால் இன்னுணறிப் பானென் றிருக்கவும் அதே பிரகாரம் நடக்க

வும் அமைப்பின்படியானதைக் குறித்து அர்ச்சுனனைச் சபித்தால் ஆகத்தக்க காரிய மென்ன? உங்களைத் தடுப்பாருமுண்டோ? உங்களுக்கில்லாத அக்கரை எங்களுக்கென்ன?' என்று உபசார நயிச்சிகமாகப் பேசினார். அந்தப் பேச்சிலே அவர்களுக்குத் தயவு வந்து இதனைச் சொல்லுகின்றார்கள்--

ஓ நாகவேந்தே! அர்ச்சுனன் தான்பெற்ற பிள்ளையைப் பகைத்துப் பேசிச் சண்டை விளைத்து அந்தக்குமாரன் கணையால் மரண மடையக் கடவன்—என்றார்கள். அப்போது எந்தத்தை வாசகியானவர் அவர்களை வேண்டி 'இப்பேர்ப்பட்ட அபாயம் வந்தால் மறுபடி பிழைப்பதெப்படி?' என்று வினாவினார். இப்படியாக வினாவிய எந்தத்தையை வசுக்கள் நோக்கி 'ஓ வாசகி! விஜயன் புத்திரன் பாணத்தால் இறந்தானென்று நீ கேள்விப்பட்டால் உடனே ஜீவசிந்தாமணியை அனுப்புவாயாகில் அதன் பரிசும் பட்டமாத் திரத்திற் பிழைப்பான். இவ்வளவு வருத்தம் அவன் அநுபவியாவிட்டால் பிஷ்மாசாரியரைக் கொன்ற பாவம் வெகுநாளைக்கு விடாது' என்று விளம்பினார்கள். அப்போதென் தந்தை அவர்களைப் பணிந்து விடைப்பெற்று நாகலோகத்திற்கு வந்து நடந்த வயணத்தை யென்னுடனுரைத்து உபசரித்திருந்தார். அன்றுமுதல் இன்றைய வரையிலும் இரவும் பகலும் ஏக்கமாய்த் தூக்கமில்லாமல் என் மனதில் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இத்தருணத்தில் தேவரீர் வந்து மதுரையிற் புதுத் வலிபச் சண்டை யிழுத்து வம்பு வார்த்தை பேசிய மார்க்கமெல்லா மறிந்து நானிவ்விடத்திற்கு சண்டைபோடச் சம்மதி யில்லாதிருந்த மகனைச் சண்டைபோடச் சொல்லி ஆளாக்கிப்போட்டு நான் மீண்டும் நாகலோகம் போய் விட்டேன். அப்பால் தேவரீர்தப்பிள்ளையின் கணையாற் பெருந்தூக்க மானீரென்றும் அதுகண்டு பிள்ளையு மூர்ச்சை யாயினென்றும், சித்திராங்கதை ஓடிவந்து தெரிவித்தாள். இந்தச்சேதி பாதிகேட்டுங் கேட்காததற்கு முன்னம் மனந்தாளாம லோடிவந்து நால்வரோடொக்க அழுது சிறிது தைரியங்காட்டி நின்றேன். அதனாற் சித்திராங்கைக்குச் சந்தேஹமுண்டாகி 'எனக்கு நீ உண்மை சொல்லாவிட்டால் உயிர் துறக்கிறேன்' என்றாள். அப்போது குமாரன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து இந்நிமிடத்தில் என்றத்தை உயிர்பெற்றெழா விட்டால்

யானு முயிர்மாய்த்துக் கொள்வேன்' என்று சித்தமாயினான். உடனே நான் அவர்களைத்தேற்றி என்றத்தையைத் தியானித்துப் பணிந்தேன். அவர் உடனே ஜீவசிந்தாமணியைக் கொடுத்தனுப்பினார். அதை உமது பேரிற் பொருத்தி உயிர் பெறச் செய்தேன். ஓ என்னுயிர்க்குயிராகிய உத்தமனே! நானிங்கு வந்திருப்பதற்குக் காரண மிதுதான் ” என்று சொல்லி முடித்தனள்.

அப்போது சித்தஜனைப்போன்ற சிலைவிஜயன் மெத்தவு மகிழ்ந்து கொண்டாடிப் புகழ்ந்து நற்றவர் கற்றவர் பிராமணர் இவர் முதலாகிய பெரியோர்களைப் பணிந்து “ஓ சுவாமிகளே! ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் எங்களைக் காத்து முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தார். தனார் வேதியராகிய துரோணாசாரியார் வில்வித்தை கற்பித்து மேன்மை பெற வைத்தார். நாகராஜனும் அவருடைய கன்னிகை உலுகியும் நானின்னுங் குறைவற்று இம்மையி விருக்கவும் அம்மையில் யாதொரு நரகத்துள் மாழாமற் சிறக்கவும் பண்ணினார்கள். இவ்வாறெனக்கு நன்றி செய்தருளிய இந்நால்வருக்கும் என் தந்தை தாய்க்கும் வந்தனைபண்ணி என்னிஷ்ட தெய்வம் இவர்கள்தான் இவர்களுக்குப் பிரதியுபகாரஞ் செய்யப் பெறாதவனா யிருக்கிறேன் ” என்று சொல்லி உலுகியைப் பார்த்து, “ஓ நாக கன்னிகையே! நீ இந்த மதுரையிற்றானே இருப்பாயாகில் நானுங் குதிரையும் அஸ்திபுரம் போய்ச்சேர்ந்து அசுவமேதயாகத் தொடங்கும்போது உன்னைபும் சித்திராங்கதையையும் உங்கள் தவப்புத்திரனாகிய பப்புருவாகனையும் அழைப்பித்துக்கொள்கிறேன். நீங்களும் வாருங்கள் ” என்று சொன்னான். இப்படி சொல்லிய கேசவற்றேழனை அம்மாதிரிவரும் வணங்கி ‘ஓ எங்கள் பிராணாதாரா! தேவரீர் இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டதாற் பட்டினத்திற்குட் பிரவேசித்து இராஜ அரண்மனையிற் பொருத்தி விருந்து முதலிய தருத்தியிருந்து வா லாமே ” என்றழைத்தார்கள். அதற்குப் புரத்தா பூமான் மகிழ்ந்து “ஓ என் காதலிகளே! மதுரையில் நிரத்தரம் வாசம் பண்ணும்படியான ஆசையுண்டா யிருக்கின்றது. ஆனால் இப்போது நான் யாக தீட்சை வகித்திருக்கின்றேன். பட்டணத்திற் பிரவேசிக்கப்படாது ” என்று பகர்த்து பப்புருவாகனென்னும் பாலனைப் பார்த்து “அடா குழந்தாய்! பதின்மூன்று நாள் யுத்தத்தி லிறந்த அபிமன்னனுக் கொப்பாகிய என் குமாரனே ! ” என்றனைத்து முத்தமிட்டு ஆரகே யூர கிரீட மதூணி முதலிய ஆபரணங்க ளளித்து வாழ்த்தினான்.

அந்தப் பிள்ளை சந்தனக் கட்டைகளையு முத்தாரங்களையும் விஸ்தாரமாக வைத்துப் பணிந்து போற்றினான். அவ்வாறே பணிந்து போற்றிய இரண்டு ஸ்திரீகளையும் பிள்ளையையும் அரண்மனைக்குட் போக விடுத்து நால்வகைச் சேனையுட னடந்து, அனைகம் அரசர்களுடைய நட்புஞ் சினேகமும் பெற்று, நவரத்தின பூஷண திரவியங்களுமுற்று, மேற் சமுத்திர தீரத்தை நாடி அங்கிருந்து திரும்பி வடதிசையைக் கூடி வருகின்றான்.

கிரிவிரசாதி தேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பால் அசுவமானது கிரிவிரசபுரமென்னு மகததேசத்திற்கு வருகிறமார்க்கத்தில் ஜராசந்தன் மகன் சரதேவன் அவன் குமாரன் ஏகசந்தியென்பவன் வந்து குதிரையைத் தடுத்து வந்தடுத்த சேனைகளைப் புடைத்துக் கண்கள் சிவக்கக்கறுவினான். அக்காலையில் அருச்சுனன் “ஏகசந்தியையழைத்து ஏனப்பா குதிரையை மடக்கினாய்?” என்று கேட்டான். அதற்கவன் முறுக்கி முடுக்கி “ஓ அர்ச்சுனா! நீ மாத்திரம் ஆண்பிள்ளை யென்றும் மற்றவரெல்லாரும் வீண்பிள்ளையென் றெண்ணினையோ? போம்பிள்ளை போம்! இங்கிருப்பவர்கள் பெண்பிள்ளையல்ல. நான் உன் குதிரையை விடுகிறதில்லை. சண்டைபண்ணி ஜயித்துக் கொண்டேபோ” என்று சாற்றினான். அது கேட்டு அர்ச்சுனன் கைகத்து அவனுடனிருந்த மந்திரி முதலாகிய மதிவல்லோரைப் பார்த்து ‘ஓ நீதிவல்லோர்களே! நான் அஸ்தினுபுரம் விட்டுப் புறப்படும்போது சத்தியவிரதனான தருமராஜன் சொன்ன புத்திகளென்னவென்றால் சிறுபிள்ளைத் தனத்தால் எந்த ராஜர்கள் போர்புரிய வந்தாலும் போர்புரிந்தாலும் அவர்கள் சேனைகள் விரிந்தாலும் நமது படைகள் பிரிந்தாலும் நீ யெதிர்த்தமராடாதே! பொறுமையாய் நல்ல வசனம் புகன்று யாகத்திற்கு வரும்படி பண்ணிக்கொண்டு வந்து விடு’ என்று ஒருதரத்திற்குப் பத்துதரமாகச் சொல்லிச் சில தூரம் வந்து வழி விடுத்தும் போயினார். அவருடைய விரத மொழியை நினைக்குந்தோறஞ் சரதமுன் வந்து நிற்கின்றது. சத்தியத் தள்ளி நடக்கப்போகாதென்று பார்க்கிறேன். உங்கள் சித்தமெப்படியோ அப்படி?” என்று செப்பினான். அது கேட்டவமைச்சர் முதலிய யாவருஞ் “சண்டைசெய்வது வேண்டாம் வேண்டாம்!” என்று ஒதிலார்கள். அப்படி யவர்களுரைத்தும் அந்தப் பிள்ளை சினந்து கனத்த கணைகளை மனத்திலும் வேகமாகக் கடுக்கி முடுக்கி

னான். அவை யனைத்தையும் அருச்சுனன் தன் பாணத்தா லழிந்து போகப் படுத்தி அரசகுமாரன் பேரில் அம்புகளுந்த அவனு மிவன் மீதிற் கொடுங்கணை சிந்த இருவருக்கும் உடல் துளைபட்டு உதிரங் குழம்பி முந்த விந்தகிரிபோன்ற தோளிளையுடைய விஜயன் கோபம் பாராட்டாமல் ஓர் ஏறுகணையோச்சி அவனது தேர் குதிரை சாரதி வெற்றிக்கொடி வீரவில் இவைகளைப் பொடியாக்கி அவன் சரீரத்தி லுஞ் சில வடுக்களேற்படுத்தினான். அப்போதவ்வேகசத்தி யென்ப வன் மீட்டும் பயப்படாமல் வேறு தேரோறி முன்னிலும் வலிவான ஒரு வில்லைப் பிடித்துப் பல்லைக் கடித்து வருகிறான். அவனை அருச்சுனன் யேறநோக்கிப் புன்சிரிப்புச் சிரித்து “அப்பா இளஞ்சிங்கமே! நமது கூத்திரிய குலத்திற்கடுத்த முறைமைப் படிக்கு உன் சேவகத்தைக் காண்பித்தாய். உன்னுடைய வீரத்திற்கு நாம் மெச்சினோம். நாளாவரப்போன்ற சித்திரா பர்வத்தில் நடக்கப்போகின்ற யாகத்திற்கு நீயும் உன்னிஷ்ட ஜன பந்துக்களும் வந்திருந்து பார்க்கவேண்டும்” என்று பேச அவனுஞ் சந்தோஷமடைந்து சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டுத் துதித்தான். அவனை விஜயன் வாரி யெடுத்து மதித்து வாழ்த்தி அவனால் வரும்படியான கப்பண காணிக்கைகளை வாங்கிக்கொண்டு சிநேகமாக நிறுத்தி அக்கிரிவிரசபுரத்திற் கடுத்துள்ள தேயங்களை யும் வென்று கைவசப்படுத்திக் குதிரையை நடப்பித்துக்கொண்டு அப்பாற் போகின்றான்.

சேதிபாதி தேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பால் அசுவமானது சேதிபதேசஞ் செல்லுகையிற் சிசுபால குமாரன் சரபனென்பவன் குதிரையைக் கட்டினான். அவனை ஆகண்டலனளித்த அருச்சுனன் பார்த்துப் பிரிய வசனம் பேசிச் சண்டை வேண்டாமென்று சாற்றித் தான் வந்த வரலாற்றையும் விளம்பினான். அதற்கவன் சம்மதித்துத் தெண்டம்பண்ணிக் கண்டகராகிய வண்டரை வென்ற காண்டபக் கையனே! என்று பின்னும் பணிந்து யாகத்திற்கு வருகிறேனென்று ஒப்புதலையாகச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் மகிழ்ந்து அவன் தந்த நவமணி முதலிய பரிசுகளை பெல்லாங்கொண்டு புறப்பட்டான். அப்பாற் கிராதர் வாசம் பண்ணுகிற தேசமெல்லாங் குதிரையுடன் திரிந்து கோசல தேசத் திற்குப் போய் அங்கிருந்து பின்பு பயணப்பட்டு அயோத்தி காசி

இவை முதலிய பட்டணங்களுக்கு வந்தான். அங்கங்கிருக்கின்ற அரசர்க ளெல்லோரும் வந்து வரிசைகளிந்து மகாநேசமாக வாழ்த்திப் போற்றிப் பழமைபாராட்டினார்கள். அப்பால் தசார்ணவ மென்கிற புரிக்குப் போயினான். அவ்வுலகுக் கிறையாகிய சித்திராங்கதன் வந்து தீர்க்கதெண்டனிட்டு யாகத்திற்கு வருகிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு சால்வை முதலியவைகளுங் கொடுத்தான். பற்குனன் அவைகளை பெற்றுக் கொண்டு அவ்விடம் விட்டு கிடதநாட்டுக்குப் புரவியுடன் போனபோது அந்த கிடத நாட்டிறைவன் படை யெடுத்து வந்து சில தொடைவிடுத்து வெந்து அர்ச்சுனனுக்குத் தோற்று வேர்த்து ஓடினான். அக்காலையில் நடுவிற் பார்த்திருந்த திடவானொருவன் சமாதானஞ்சொல்லி இருவரையும் ராஜிபடுத்த. அதனால் அர்ச்சுனன் மன்னித்து அவனை அசுவமேத யாகத்திற்கு வரும் படியா யழைத்துக்கொண்டு அப்பால் திரும்பி வித்தகிரிக்குத் தென்பாரசத்தில் ஆரியம் வடுகம் கன்னடம் மராடம் ஒட்டம் சவுராஷ்டம் கோகர்ணம் மலையாளம் அச்சி கொச்சி இவைகளியாவும் போய்த் திரும்பி யாதவ குலத்தார் கிறைந்திருந்த துவாரகைக்கு வந்தான். அதுகண்ட யாதவ குமார ரணேகர் எதிர்கொண்டழைத்து வந்து பூஜை முதலியவும் புரிந்து புரவியையும் போர் வீரனையும் பணிந்தார்கள். அதனால் விஜயன் சந்தோஷ சித்தனாகிய யாவரையும் யாகத்திற்கு வாருங்களென் றியம்பிப் பஞ்சவடிக்கு வந்து மேற்கடலோரமாய்ப் போனான்.

காந்தாரமாதிரி தேசாதிபர் விஜயம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அங்கே யிருக்குங் காந்தார தேசத்தை நோக்கிச் செல்லுகையில் மாமாவாகிய சகுனி பிள்ளை கண்டு தன் தந்தையையுந் தங்கள் தமையன் முதலிய பேர்களையுங் கொன்ற சத்துரு வந்தானென்று குதிரையைக் குறுகி வளைத்தான். அதை அருச்சுனனறிந்து தருமராஜன் சொல்லைத் தள்ளிச் சண்டைபண்ண லாகாதென்று கருதி யவனை யருகிலழைத்து “அப்பா சித்திர விஜயா! உனக்கு எல்ல பேச்சினுற் சொல்லுகிறேன் கேள். உங்களத்தான் எங்களைப் பகைத்துப் பஞ்சைகளாக்கிக் கொஞ்சநாட்களிற் குறைத்து மறைத்தான். அந்தப் பஞ்ச மாபாதகனைப்போல் நீயும் போகாதே! அகியாயமாய்ச் சாகாதே! இனிமேலென்ன இருக்கிறது? நாம் உறவாயிருந்து பிறவாநெறி தேடிக்கொள்ளுவோம். உன்மட்டில் இந்த நாட்டை ஆண்டு

கொண்டிரு” என்று இசைத்தான். இவ்வளவு இதமுரைத்தும் அச்சித்திரவிஜயன் வசத்திற்கு வாராமல் வில்லை வளைத்து மேலான கணைகளைத் தொடுத்தான். அர்ச்சுனனும் எதிர்த்து அவனுடைய வில் தேர் சாரதி கொடி முடி இவை முதலிய விருதுகளை யழித்து அவனையும் பின்னோட்டங் கண்டான். மறுபடியும்வன் வேறு தேரேறி வில்லுந் தரித்துப் பற்கடித்து வந்து அர்ச்சுனன் தோள் மேல் காற்பதும் அனுமக்கொடிமே லைம்பதும் காண்டபத்தின் பேரில் அறுபதும் சுவேதக் குதிரைகளின் மீது எழுபதும் சாரதி பேரில் எண்பதமாக அம்புகளை எண்ணித் தொடுத்துக் கீர்த்தி வண்ணமும் பாடினான். அப்போது கண்ணுதலைக்கண்டு கடாட்சங் கொண்ட பார்த்தன் அத்தனை யம்புக் கும்புகளையுந் தனது ஒரே கணையா லுதறிவிட்டு அவன் வில்லையு முறித்துக் கவசத்தையுந் கிழித்துச் சிறுநகை நகைத்துத் திருமுகமலர்ந்தான். அந்தச்சமயத் தில் அவனுடைய மந்திரி பிரதானியர் மூதாதையர் இவர்க ளிப்பாவரும் போந்து அச்சித்திர விஜயனைப் பார்த்து “அப்பா இராஜகுமாரனே அகிலகண்டகனாகிய அர்ச்சுனனுக்கு நீ யெவ் வளவு வல்லமைசாவி! ஐயோ இதுவரையிலும் பார்த்தன் உன்னை யுயிரோடும் விட்டு வைத்தானே! இது யார் செய்த புண்ணியமோ? தெரியவில்லை! இந்தமட்டும் ஓடிப் பிழைப்பது உத்தமம்” என்றார் கள். அவர்களுடைய சொல்லினாலும் தான்பட்ட வருத்தத்தி னாலும் மெய்பென்று நம்பி நாலடிசென்று அங்ஙன நின்று யோசித்துத் தன்னிடத்திலுள்ள அதிரதர் முதலிய படை மன்னரை யெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு மறுபடியுந் திரும்பி மாயன் மைத்துன னுடைய சேனைக் கடன்மேற் புகுந்து யானைச் சண்டை குதிரைச் சண்டைகள் பண்ணினான்.

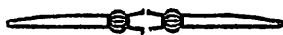
அதைக்கண்ட சுவேதவாகனன் நகைத்து நாம் “அன்பினால் முன்பின் பார்க்கின்றோம். இந்தச் சங்கதி அந்தப் பிள்ளை யெண்ணி நடக்கவில்லை. நல்லது உள்ளபடியாகின்றது” என்று அவனுடைய அதிரதர் முதலாகிய படைமன்னரை நிமிஷத்திற் கொன்று சுவர்க் கத்திற்கு அனுப்பி அடாதம்பி நீயும் வாடாவென்று நூறு கணையை கொடிக்குள் விடுத்தான். அதனாலே அவன் சாரதி தேர்குதிரைக ளிறந்தன. கொடியும் வில்லுமழிந்தன. அவன் சரீரமும் அலக் கழிந்து துளைப்பட்டுப் போயது. உடனே மூர்ச்சைபோனான். அவனைப் பெற்ற தாயார் மகன் வீழ்ந்தானென்று கேட்டு மார்கி

லறைந்துகொண்டு ஓடிவந்து “அண்ணா என் பிள்ளையை இக்கோலங் காணலாமா? ஐயோ மலையை வாரிக் கொடுத்து மண்ணுக்கொரு பிடியாய் மக்கிக் கிடக்கின்ற வெனக்குப் பேரிடி விழுந்தாற்போற் பிள்ளை யிறந்தானே! வாய்பேசாம விருக்கின்றானே! உமக்கு அடைக்கலம், அடைக்கலம், இச்சமயம் அபயங்கொடுத்தான் டருளும்” என்று வேண்டினான். அதனால் விஜயனுக்குத் தயை பிறந்தது. அவன் “அம்மா நானென்ன செய்வேன்! சும்மாவிராமல் எத்தனைபேர் சொன்னாலுங் கேளாமல் எகிறிவந்து விழுந்து இக்கதி யானான்” என்றான். இப்படி பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே சித்திர விஜயன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து விழித்துப் பார்த்து காக்கு வறண்டு நாபிகருகி அர்ச்சனையைப் பணிந்து “ஓ அத்தான் என்னை மன்னித்து ஆதரிக்க வேண்டும்” என்று தோத்திரம் புகன்று துதித் தான். அவனை விஜயன் யெடுத்தினைத்துக் கட்டியிருக்கி முத்தமிட்டு “உன் தந்தை செய்த நிகதை வெகு விரைத! அவ்வஞ்சகச் சிந்தை முதலிய மார்க்கங்களெல்லாந் துரியோதனதுயர்களையும் உங்கள் குடும்பங்களையும் உலகத்தி ராஜர்களையும் சேனையையும் நாசமாக்கிப் போட்டன. அந்தப்பழி யெந்தெந்தக் காலத்திலுந் தீராது. உன் சிந்தை நொந்து வெல்லுவதற்கு வல்லமையிருந்தால் இன்னமுஞ் சண்டைக்குவா. இல்லாவிட்டால் விலகிப்போ” என்று சொல்லி னான். அதற்கவனென்றும் பேசாமற் சாணாகதியென்று விஜயன் காலேப்பற்றி நின்றவிட்டான். அப்போது விஜய னவனைப்பார்த்து “அப்பா சித்திரவிஜயா, என் தமையனென்னை யனுப்பும்போது யாரோடுஞ் சண்டை பண்ணவேண்டா மென்றும் கூடாத்திரம் வேண்டாமென்றுஞ் சொல்லி யனுப்பினார். அதனால் இத்தனை தூரம் பிழைத்துப் பேசுகிறாய். இல்லாவிட்டால் ஒரே கணியால் உன் பிராணனை வாங்கிப் போடுவேன். இப்பவும் எங்களைச் சத்துருவாக எண்ணாதே. மைத்துனன் முறையாக மதித்து மனத்தில் அன்பு பதித்து அரசு வகித்து அன்னை முதலிய சுற்றங்களுடன் வாழ்வு பெற்றுச் சுகமாயிருக்கக்கடவை. இது வல்லாமல் உங்கள் தந்தையுடன் பிறந்த எங்கள் பெரிய தாயார் ஆனந்தப்படுமபடியாய்ப் பழய உறவுபாராட்டி அஸ்திநாபுரத்திற்கு வரவும் போகவுமா இரு” என்று சொல்லினான். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சித்திர விஜயனும் அவன் தாயும் அப்படியே நல்லதென்று சொல்லி அசுவமேத யாகத்திற்கு அவசியம் வருகிறோமென்று ஒப்புக்கொண்டு வழிவிடுத்திருந்தார்கள்.

இப்பால் அர்ச்சனை அவர்களை நியத்திவிட்டுக் குதிரையுடனும் படைவீரருடனும் புறப்பட்டு வருகையில் விராட்புரராஜனுடைய மகன் அஞ்சன குமாரனறிந்து எதிர் புதுத்து சகல மேளவாத்தியங்களு மொலிக்கும்படிக்குச் செய்து அர்ச்சனராஜனைத் தொழுது உபசாரம் புரிந்து அசுவமேத யாகத்திற்கு வருகிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு வணங்கினான். அஞ்சப் பிள்ளையை விஜயனெடுத்து ஆசீர்வதித்து அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத் துருபதேயத்திற்குப் போகிறபோது வழிகளிலுள்ள குறுசிலமன்னர் கண்டலீகர் இவர் முதலிய மன்னர்களைக் கண்டு சன்மானங்கொண்டு பாஞ்சால தேசத்திற்குச் சென்றான். அங்கிருந்த திஷ்டத்தூய்மானுடைய குமாரன் விப்பிரசித் தென்பவன் ஓடிவந்து சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு அருச்சுனனைப் பூஜித்து அவசியம் வேள்விக்கு வருகிறேனென்று விளம்பினான். அவனை அருச்சுனனணைத்து உபசரித்துத் துருபதனுட்டிற் பொருந்தி அங்கிருந்து வெளிப்பட்டு இன்னுமங்குள்ள தேசங்களிற் குதிரையுடன் றொடர்ந்து சகல தேசங்களையும் விஜயஞ் செய்து கொண்டு அஸ்தினாபுரிக்குச் சமீபத்தில் வருகின்றான். அப்போது சாரணரால் தெரிந்துகொண்ட தருமராஜன் தம்மைமறந்து சந்தோஷங்கொண்டாடித் தண்டாயுதபாணி யாகிய பிமசேனனைப்பார்த்து “அப்பா மாருதி குமாரா! அசுவமேதக் குதிரையோடு நமது அருச்சுனன் வந்துவிட்டான். இனி யாகவேண்டுங் கங் காரியங்களெல்லாஞ் சர்வ ஜாக்கிரதையோடு முடியவேண்டும். புறதேச அரசர்களும் அவர்களுக்குரிய மந்திரி பிரதானியர் முதலிய பல பரிஜனங்களும் அவ்வத் தேசவாசிகளும், விருதுக்களோடும் வாத்தியங்களோடும் சதுர்விதப் படைகளோடும் வெரு ஆடம்பரத்துடன் வருவார்கள். அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடி விசித்திரமான விநிதிகளும் விருது முதலிய சன்மானங்களும் கொடுத்து விசாரித்து வரவேண்டும். இவர்களல்லாமல் ஆங்காங்குள்ள விராடியர்களும் வேதியர்களும் தபோதனர்களும் தத்துவ ஞானிகளும் மற்றுமுள்ள ரிஷிசுவரர் முனிசுவரர் முதலான பேர்களும் வருவார்கள். அவர்கட் கெல்லா மனோபிஷ்டப்படி சகல உபசாரங்களும் நடத்திவரவேண்டும். நீயும் பல சாரணர்களை விடுத்திட்டு உலத்திலிருக்கிற உத்தமர்கள் நற்றவர்கள் பிராமணர் ராஜாக்கள் வைசியர் முதலிய சகல ஜனங்களும் யாகத்திற்கு வரும்படி செய்வதுமல்லாமல் யாகத்திற்கு வேண்டிய சாமான்களை யெல்லாம் சர்வஜாக்கிரதையாய்க் குறைவற அமைத்துக்கொள்” என்று விளம்பினார்.

பரிவலச் சருக்கம் முற்றிற்று.

வேள் விச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

ஒண்மிதியிற் புனலுருவி யொருகால் நிற்ப
வொருகாலுங் காமருசீ ரவுண்ணுள்ளத்
தெண்மதியுங் கடந்தண்ட மீதுபோகி
யிருவிசம்பி னூடுபோ யெழுந்துமேலேத்
தண்மதியுங் கதிரவனுந் தவிரவோடித்
தாரகையின் புறந்தடவி யப்பால்மிக்கு
மண்முழுது மகப்படுத்த நின்றவெந்தை
மலர்புரையுந் திருவடியே வணங்கினேனே.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பாற் பூரித்து வளர்ந்திருக்
கும் புயாசலம் படைத்த பீமசேனன் தமையன் சொற்படிக்கு நூறு
யிரஞ் சாரணர்களை யழைத்து, அத்தந்த தேசங்களிலுற்ற பிராம
ணர் கூத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் மற்றுமுள்ள இதர ஜாதியான
சகலமான பேரையு மழைத்துக்கொண்டு வாருங்களென்று அனுப்பி
விட்டு யாகமண்டபமும் அன்னதானச் சாலையும் வெவ்வேறுகச்
சமைத்து அவைகளைத் தங்கச்சரிகை பொற்பாளம் வெள்ளித்தகடு
இவை முதலியவைகளாலும் நவரத்தினங்களினாலு மலங்கரித்தான் ;
யாகத்திற்கு வேண்டிய ஓமகுண்டம் கலசம் கண்டிகை நீர்க்குடம்
சிங்காசனம் வேதிகை மேடை பீடம் இன்னுமுள்ள வெல்லாம் அமை
த்து ஒன்பதுவகைத் தானியங்கள் இரத்தினக்குவியல்கள் பருப்புகள்
நெய்க்குடங்கள் வாழைப்பழங்கள் பலாப்பழங்கள் மாம்பழங்கள் இள
நீர்கள் தேங்காய்கள் மாவிலை தருப்பை சமித்து மஞ்சள் காய்தறி
வாழை கரும்பு இலை தயிர் பால் வெல்லம் சர்க்கரை சந்தனம்
குங்குமம் கர்ப்பூரம் பனிரீர் கதம்பம் கஸ்தூரி தாம்பூலம் புட்ப
மாவிலை முடி குடை கவரி தோட்டி கண்ணாடி கோசலம் கோமயம்
பற்பல புண்ணிய தீர்த்தங்கள் பட்டுப்பட்டாவளிகள் தினுசுவாரி
கோடி மடிகள், கட்டில்கள் மெத்தைகள் கின்னரி தம்பூர் நால்வகை
யாழ் வீணை மரவரி தண்டம் கமண்டலம் உருத்திராட்சம் யோக
வேஷ்டி மிதிபடி அம்பு அம்புறுத்தூணி வில் வேல் வாள் இவை

முதலான சகல பொருள்களையும் யாவருமாச்சரியப் படுமபடிக்குச்
சேகரித்து எவ்வெவற்றை எந்தெந்த ஸ்தானத்தி லமைக்க
வேண்டுமோ அவ்வவற்றை அந்தந்த ஸ்தானத்தி லமைத்துக்
கொண்டிருக்கின்றான் :

அர்ச்சுனன் விஜயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுந்
தருமராஜனுங் கொண்டாடல்

அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தருமராஜன் முதலிய
பேரைப் பார்த்து நாம் அனுப்பிய குதிரையுடன் அர்ச்சுனன்வந்து
விட்டான். அநேக தேசத்தரசர்களும் யாகத்திற்கு வந்தார்கள். விஜ
யன் திக்குவிஜயஞ் செய்து துவாரகைக்கு வந்தபோது விஷ்ணு
தேவனென்னும் பிராமணனிடம் ஒரு செய்தி சொல்லி அதை
யென்னுடன் தெரிவிக்கவேண்டு மென்று அனுப்பிவைத்தான்.
அப்படியே அந்தப் பிராமணன் வந்து புகன்றான். அஃதென்ன
வெனில்—‘தேசத்திராஜர்களை யெல்லாம் உறவுபண்ணி யாகத்திற்கு
வரும்படியாகச் சொன்னேன். அப்படியே தப்பாமல் வருவார்கள்.
வந்தாற் பழைய பகைகளைப் பாராட்டாமல் மரியாதையுடன்
அழைத்துப்போய் நல்ல வசனங்களினால் திருப்தி பண்ணிவைத்துத்
தக்க விநிதிகளமைத்து விடவேண்டும். பாண்டி நாட்டிலிருந்து
சித்திராங்கதை புத்திரன் பப்புருவாகன் தம்மைத் தரிசிக்கும்படி
யாய் வருவான். அவன் தாய்மார்களுஞ் சேர்வார்கள். அவர்களை
ஆதரித்துக் காக்கவேண்டும்’ என்பதேயாம். இதை யுமக்கு
தெரிவித்தே னென்றார். அதைத் தருமராஜன் கேட்டு “ஓ
ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியே! நம்முடைய அர்ச்சுனன் அசுவத்தின் பின்
னாற்சென்று அரசரை வென்று ஜயங்கொண்டு அவ்வரசர்களிடத்தி
னின்றும் திரைகளளந்து வந்த செய்தியைச் சாரணர் சொல்லக்
கேட்டேன். அதை நானென்னென்று சொல்லுவேன்” என்று புகழ்ந்
தார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் யுதிஷ்டிரமகாராஜனும் அர்ச்சு
னன் பெருமையைக்கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கையில் சிரசில் கிரீட
மும் மார்பில் மாலையும் கைகளில் வில்லும் பாணமுங்கொண்டு பிரள
யம்போல் நால்வகைச் சேனையும் நானாஜாதிப் பிரபுக்களும் பூமியைச்
சூழ்ந்த சமுத்திரம்போல் வந்து யாகசாலையைச் சுற்றியிருந்தார்கள்.
பேரி சச்சரி டாங்கா முரசு இவை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கக்
கூர்த்திப்பிரதாப சர்விகளாகிய கஜாதி ராஜவம்சத்தார் இரதாருட-

ராய்த் தொகையிறந்தபேர் வந்தார்கள். யாதவகுல சிரேஷ்டர் குந்திபோஜ சிகாமணிகள் சேதிபதேசாதிபர் சிந்துதேசாதிபர் கார்தார தேசாதிபர் விராட தேசாதிபர் துருபத தேசாதிபர் கிரிவிரச தேசாதிபர் இவர்கள் யாவரும் கங்கைக்கரை வெள்ளம் போற் பரவி யிருந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி தருமராஜனைப் பார்த்து “ஓ மெய்விரதரே! இத்தனை தேசாதிபர்களும் பிரியமோடு வரச்செய்த அர்ச்சனனுடைய வல்லபத்தைச் சொல்ல யாரால் முடியும்? அவனுக்கு வலத்தொடையில் சிவப் பாகிய ஒரு மச்சமிருக்கிறது. அதுவாக்கும் இவ்வளவுதூரம் வெற்றியை விளைவித்தது” என்று கூற அதுகேட்ட தருமர் வியந்து சந்தோஷமடைந்தார். அப்போதிந்தச் சங்கதியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த திரௌபதி நகைத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்குத்திருஷ்டிகழித்து நெட்டையிட்டருளினான். அதேனென்றால் இரகசிய ஸ்தானத்தி லிருக்கும் மச்சம் எல்லோரு மறியும் படிக்கு வாசதேவன் திருவாக்கினால் வெளிப்பட்டதே யென்கிற வியப்பினாலே யாதலால் அவன் நகைத்தபடி சென்று அந்தப்புரச் சாலையில் வரும் ஸ்திரீகளை யெல்லாம் விசாரிக்கும் வேலைகளில் முயற்சியா யிருந்தனர்.

இப்பால் நாரதர் வசிஷ்டர் காசிபர் பிருகு அகஸ்தியர் தூறுவாசர் கௌதமர் உதங்கர் சனற்குமாரர் கண்ணுவர் மார்க்கண்டேயர் தவுமியர் வேதவியாஸர் சயமுனிவர் பாதர் இன்னு மநேகங்கோடி ரிஷீசுவார்கள் வந்தார்கள். அன்றியும் சிவந்த ஜடாமகுடமும் வெளுத்த பற்களும் உலர்ந்த உடலும் பருத்த தண்டுக மண்டலமும் வேதவாக்கும் மரவுரியும் குழைச் செவியும் காவிகாம் பரங்களு முடையவர்களாய் அளவற்ற மகா தபோதனர்கள் வந்தார்கள். இவர்களியாவருங் கூடிய கோலமானது தருமராஜனுடைய பூர்வ புண்ணியமெல்லா மவரைக் காணவந்ததாக இருந்தது. தருமனந்தனருந் தவுமிய புரோகிதரும் வந்த பெரியோர்களுக்கு வணக்கஞ் சொல்லிச் சரணம் புகுந்து பூஜா விதியை ஆசாபாசத்துடன் புரிந்து தம்மை மறந்து மகிழ்ந்தனர். இன்னு முந்திய நகையும் முப்புரி நூலும் கிருஷ்ணசனமும் தர்ப்பைப் பௌத்திரமும் பின்னர் சிகையும் பிரமதேஜசுமாய் வெகுபேர் வந்தார்கள். அவர்களையும் உபசரித்துப்பா தபூஜை பண்ணிப் பணிந்தனர் தருமந் தனர். இப்பால் பால்போல் மொழி சேல்போல் விழி ஆல்போல் வயிறு

நூல்போலிடை வேல்போற் கைவீச்சு வரால்போற் கண்டைக்கால்
இத்தியாதி நன்மைகளையும் ஆபரணங்களையும் முடைய அரண்மனைப்
பெண்கள் யகூஷவனிதையர் கின்னர ஸ்திரீகள் கந்தர்வமாதர்
ராட்சத மங்கையர் பிராமணவனிதையர் ரிஷீசுவரர் மடந்தையர்
நாகலோக அரிவையர் வேடத்தெரிவையர் குறச்சிறுமியர் நீராவஞ்சி
யர் மலையர மகளிர்கள் ஆகிய நானாகுலப் பெண்களும் வந்து சேர்ந்
தார்கள். அப்போது எங்குங் குடைகள் கொடிகள் ஆலவட்டங்கள்
தாலவட்டங்கள் மகர தோரணங்கள் வெண்சாமரைகள் மயிற்பீளி
கள் பீலிக்குஞ்சங்கள் விருதுகள் டால்கள் இவை முதலிய கின்னங்
களும் யானைகள் குதிரைகள் தேர்கள் பதாதிகள் என்னும் நாற்
படைகளும் ஆங்காங்கு நிறைந்து நின்றன. இவையன்றியும்
முத்துமாலைகள் பவளக் கோர்வைகள் பொன்னரித்தாமங்கள் இரத்
தினத் தாழ்வடங்கள் இரசித மலர்மாலைகள் என்னுமாரங்களைப்
புனைந்த மார்பினராகிய பாணினிக் கொப்பான வடமொழிப் பாவலர்
கள் சமஸ்கீர்த சுலோகங்கள் கற்பனை யலங்காரங்கள் பாடிக்கொண்டு
வர அகஸ்தியமுனிவருக் கொப்பான தென்மொழிப் பாவலர்கள்
இயலிசை நாடகமென்னு முத்தமிழ்களையு மிசைத்துக் கொண்டுவர
பூத பௌஷ்யவர்த்தமான மென்னுந் திரிகாலமும் அறிந்து
சொல்லும்படியான மந்திரிகள் இராஜலோகக் தெரிந்து பழகும்
படியான தந்திரிகள் நிஜத்தைப் பேசிய உயிர்ச்சேவகர்கள் மாயர்
மயக்கத்திலழுந்தாத காவலாளிகள் மனுவிக்கியான முணர்ந்த
நீதிமன்னவர்கள் சகுன சாஸ்திர முதலிய நிமித்திகப் புலவர்கள்
விதி விலக்குகளை யறிந்த அந்தணுளர்கள் விண்ணமுதை யொப்பச்
சமைக்கு மடைத்தொழிலாளர்கள் தாமரை மாலையும் அக்கினியுங்
காட்டிய கையார்கள் அன்னக்கொடியுந் திரிதண்டமு நீட்டிய துய்யர்
கள் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் சேனாதிபர் தண்டத்தலைவர்
குடிபடைகள் ஆகிய சகலமானபேருந் தாம் தாம் என்னு முழக்கத்
தோடும் வந்து நிறைய வேலாயுதம் சூலாயுதம் பாலா பல் பல்லயம்
சவளக்கழி பவளக்கோல் கார்த்திகை கூர்த்திகை அத்திரம் சத்திரம்
இவை முதலிய படைகள் ஆங்காங்கு விளங்க விருஷபக்கொடி
கருடக்கொடி புலிக்கொடி யானைக்கொடி யாளிக்கொடி அன்னக்
கொடி அன்றிற்கொடி மயிற்கொடி குயிற்கொடி பசுக்கொடி பருந்துக்
கொடி அனுமக்கொடி முரசுக்கொடி அரவக்கொடி புருஷாமிருகக்
கொடி வெள்ளைக்கொடி சிவப்புக்கொடி மஞ்சட்கொடி நீலக்கொடி
என்னு மிவ்வகைக் கொடிகளெல்லா நிறைந்து நெருங்கி இன்னுமிவ்

விதமான அநேக வைபவங்கள் மழைக்காலம் கோடைக்காலம்
கூடாமகால மென்றில்லாமல் நிரந்தரம் பெருவெள்ள மோங்குகின்ற
கங்காப் பிரவாகம்போற் பெருகி மெய்யறிவு விளங்கிய வேதவேதியர்
கள் பொருந்திய யாகசாலை இடம் போதாதென்றிசைக்கத் தக்க
தாய் ஈரேழுலகும் ஓரிடத்திற் குடிபுகுந்தவாறுபோல் நிறைந்தன.

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! மூன்றுகுலத்து ராஜர்
களில் எத்தனையோ பேர் எத்தனையோ கோடி மகமுடித் திருப்
பார்கள். அத்தனையோ மகத்திலும் எந்தெந்த யுகத்திலும் இந்த
வைபவம்போ வில்லையென்று மார்க்கண்டேயர் வசிஷ்டர் நாரதர்
வேதவியாஸர் இவர் முதலாகிய சகல முனிவர்களும் புகழ்ந்தார்கள்.
மேலும் அங்கு வந்த அரசர்களும் பிராமணருந் தங்கள் தேகத்திலே
தரித்துக்கொண்டிருக்கிற வாசனைப்பொடிகளும் சந்தனக் குழம்பு
களும் ஆபரணக் கற்களும் பொற்சன்னங்களும் உரைபட் டிதிர்த்து
திப்பி திப்பியாய்க் குவிந்துபோயின. பனி நீர்களைக் குடங்
குடமாய்ச் சொரிந்தார்கள். அரச ரணிந்திருந்த மாலைகளிற்
பிரசங்கள் பெருக்கெடுத்துத் துளிக்க அவற்றைச் சுரும்பினங்கள்
களித்திரைத்து சென்று கிரகிப்பன. ஜனநெருக்கத்தினால் யாவரு
மொதுங்கி யொதுங்கி நடந்து நெளிப்பார்கள். யானை மதங்களும்
குதிரை வாய் துரைகளும் பசுவின் பால்களும் இதுவோ அதுவோ
மற்றெதுவோ என்று மயங்கும்படிக்கு ஒடின. சுருந்தூள்
செந்தூள் ஆகாயத்தில் நிறைந்தன. யாகசாலையினின்று முண்டா
கிய ஓம்பு புகை, உலகமெங்கும் மணக்கும் கரும்புச்சாற்றின் புகை,
ஸ்திரீகள் கூந்தலுக்கூட்டிய அகிற் சந்தனப்புகை, சமையல்
செய்கின்ற மடைப்பள்ளிப் புகை, தேவதை கட்டுகின்ற சாம்பி
ராணிப் புகை ஆகிய இப்புகையாவு மெங்கு மயங்கி இயங்கின.
இருக்கு எஜுர் சாமம் அதர்வணம் என்னு நான்கு வேதமந்திரங்களு
மெங்கு மிசைத்தன. விண்டலத்திற் கட்டிய மணிகள் ஓயாம
லசைத்தன. முரசு காகளும் பேரி பூரி இவைகள் மூலைக்குமூலை
முழங்கின. ஒரு பக்கத்திற் பரதநாட்டிய மாடுவர். ஸ்திரீ ஜனங்
களும் புருஷஜனங்களும் ஒருவருக்கொருவர் புஷ்பங்கள் சூடி
மரியாதையாய்த் தழுவியணைத்துக் கூடுவர். ஒருவர்மீ தொருவர்
பொன்மாரி பூமாரி வாரிப்போடுவர். தண்டை சதங்கை கிண்கிணி
சிலம்பு இவைகள் புலம்புகின்ற பாதங்களையுடைய தையலரையும்
ஆடவரையுங் காமுறச் செய்யுங் காமன் பவனியொருபுறம் வருவன்.

இவையன்றியும் வீதிகளியாவும் திருவிழா வோசையும் மண்டபங்களில் தோத்திர வோசையும் யாகசாலையில் மந்திர வோசையும் சமித்து நெய்களினால் எரிகின்ற அக்கினி யோசையும் வில்லோசையும் நானோசையும் வெடியோசையும் கெடியோசையும் தோப்புகளில் வண்டு முதலிய பட்சிகளோசையும் வெள்ளிடமெல்லாம் தண்டைச் சிலம்புகளினோசையும் ஆகாயத்திற் கொடியோசையும் ஆங்காங்கு தேவர்களோசையும் வாங்காத துந்துமியோசையும் போஜனச் சாலைகளிற் புசிக்குமோசையும் இரப்போர்க் கீழ்மோசையும் இரந்து கேட்கிறபேர்களின் னில்லாமைபோ யுண்டான வோசையும் பந்திபந்தியா யிருந்து போஜனம் புசித்து வந்தவர்களுக்கும் வராதவர்வருக்கும் வழிபார்த்து உபசரிக்கு மோசையும் ஆகிய இவ்வித வோசைகள் எவ்வித ஆசைகளினு மெய்தி அப்பாலுந்தாண்டின. அப்போது அஸ்திநாபுரத்திலுள்ள பிரமுகர் தங்களுடைய மனைகள்தோறும் இரவலர்களுடைய மனமும் இனமும் ஜனமும் தினமும் ஒன்றினுங் குறைவில்லை யென்று சொல்லிக் களிக்கும்படி அன்னதானமுஞ் சொன்னதானமு மபரிமிதமாக நடத்திப் பரிஜனங்களாக வந்த பேர்களுக்கெல்லாம் படி முதலியவுங் கொடுத்துக் கடிமுரசறைவித்துக் கிருஷ்ணமூர்த்தியுந் தருமராஜனுந் திருநாள் கொண்டாடிய செல்வம்போலிருந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் அசுவமேதக் குதிரையோடு

அஸ்திநாபுரம் வருதல்

அந்தவேளையில் ஆஜானுபாகுவாகிய அரசனொருவன் வந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திக்குந் தருமராஜனுக்குஞ் சாஷ்டாங்க தெண்டஞ் சமர்ப்பித்து “அசுவமேதக் குதிரையுடன் அனேக தேசங்களிற் போய் அபஜயமில்லாமல் அர்ச்சுனராஜன் நமது அஸ்திநாபுரத்திற் குச் சமீபத்தில் வருகின்றார். இராத்நிரிக்கு அங்கேயே குதிரையை விடுகிறபடியால் அசுவாலய மென்றொரு ஈஸ்வராலயம் கட்டிப் போட்டு வருவார்போலு மிருக்கிறது. தங்களுடைய பாததரிசனம் அந்த நானுக்கு நாளைக்குக் கிடைக்கும்” என்று நவின்றனன். அச் சொல்லைக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுந் தருமராஜனு மானந்தப் பட்டு எப்போது பொழுதுவிடியு மென்று இரவு முழுதும் நித்திரையற்றிருந்தார்கள். புண்ணியவான்களின் புகழ்ப்பிரகாசம் போலுஞ் ஷண்முகக்கடவுளினுடைய வேலொளிபோலுங் கிழக்குத்திசையிற்

சூரியனுதித்தான். சகலமானபேர்களுங் காலக்கடனை முடித்து அர்க்கியங்கொடுத்துச் சூரியனைத் தொழுது அணிமணிப்பூணுதி அலங்காரம் பண்ணிக்கொண்டனர். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி விதூரமாக ராஜன் நகுலராஜன் சகாதேவராஜன் கிருபாச்சாரியார் உயிச்சன் சஞ்சயன் இவர் முதலாயினோர் வாகனரூடராய் மகாஜனங்களுடன் புறப்பட்டு எதிர்சென்று வீதிகளில் அமைத்திருந்த பூரணகும்பங்கள் பச்சைப் பந்தல்கள் தோரணங்கள் வாழைகள் கமுகுகள் கரும்புகள் இவை முதலிய விநோதங்களைப் பார்த்து வேடிக்கையாய் ஆட்டபாட்டங்களுடன் சந்தன தாம்பூல புட்பங்கள் வழங்கி நாராயணனுடைய உலகத்தைக் கண்டு களிக்கும் நாட்டம்போல் மகிழ்ந்து அர்ச்சனனைக் கண்டார்கள். அர்ச்சனராஜன் உதயத்திலெழுந்து ஸ்நான மந்திர ஜபதபங்களை முடித்துச் சூரியனைப் பணிந்து ஆசாரியர் முதலாகிய பிரம்மரிஷிகளையும் பிராமணரையுத் தொழுது அசுவத்திற்குப் பூஜை புரிந்து ஆனந்தத்துடன் தன்னைக் காணவந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி முதலான பந்துக்களையும் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முதலிய பரிஜனங்களையும் பார்த்து, எவரெவர்களுக்கு எப்படி சன்மானஞ் செய்யவேண்டுமோ அவரவர்களுக்கு அப்படிக் கெல்லாம் வணங்குதல் தழுவிக்கொள்ளுதல் வந்தித்தல் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி முதலான பந்துக்களையும் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முதலிய பரிஜனங்களையும் பார்த்து, எவரெவர்களுக்கு எப்படி சன்மானஞ் செய்யவேண்டுமோ அவரவர்களுக்கு அப்படிக் கெல்லாம் வணங்குதல் தழுவிக்கொள்ளுதல் வந்தித்தல் வாயாலுபசரித்தல் சிரக்கம்பம் பண்ணுதல் காமமைத்தல் இவை முதலிய மரியாதைகளெல்லாஞ் செய்து, பெரியோர்களால் ஆசீர்வசனம் பெற்று நகுல சகாதேவர்களுடைய பணிதலை மேற்கொண்டு அவர்கட்குப் பரிவுகூறி, யாவரும் வாகனங்களிலேறிப் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக வார்த்தையாடிக் கொண்டு அஸ்தினாபுரத்து இராஜவீதியில் அனைவரு நெருங்க வருகின்றான்.

அப்போதவ்விதியிலுள்ள ஸ்திரீஜனங்கள் மோகமாய் வந்து ஆலத்தி முதலியன சுற்றி, “இந்த மகா புருஷனைச் சோப் பெற்ற புண்ணியசாலிகளின் பாக்கியமே பாக்கியம்” என்று புகழ்ந்து கொண்டாடி, “இந்தக் கிருஷ்ணர்ச்சுனிநுவரையும் ஏவலாளிகளாய்ப்பெற்ற தருமராஜன் மெதூரில் தெய்வத் துரைத்தனம் பண்ணும் படிக்குக் கிடைத்தது, உத்தமர்களாகிய மெது முன்னோர்கள் செய்த பூர்வ புண்ணியப் புனிதம்” என்று புகழ்த்தார்கள். ஆடவர்கள் யாவரும் ஆனந்தத்தோடு வந்து கண்டு “எப்பொருட்கு மிறையாகிய கயிலாச வாசனைக் கண்டு பண்டு சண்டை செய்து அதனாலவருளைக் கைக்கொண்டதன்றித் திரிபுரதகனஞ் செய்தருளிய அச்சிவபெரு

மாணைப் போல் தேவர்பகையை வென்ற தீர்தவ வீரன்! தேவலோக பட்டாபிஷேகம் பெற்ற செல்வன்! உத்தராகுரு கண்டத்தை துஸ்தரயுத்தத்தில் வென்று பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொண்ணைப்பெற்ற பாக்கியன்! பூர்வம் ஒரு தேர்மிசை உத்தராகுமாரன் நேருந்தவந்து பந்து வர்க்க முதலிய பேர்களை மாட்டிப் பேய்போலாட்டி யாவரையும் புறமுதுகிட்டோட வோட்டி உத்தரை நிரை மீட்சிகொண்ட உத்தமன்! பதினன்காநாட் போரில் ஐந்துவித வியூகங்கட்டிய துரோணசாரியரையுஞ் சுத்தவீரர்களையும் வென்று கற்ற விற்றி நத்தையுங் காட்டி வியூகத்தைக் கலைத்துச் சயிர்தவ ஸம்மாரங் கொண்டு சபதத்தை நிறைவேற்றிய பராக்கிரமன்! அந்தச் சயிர்தவன் தந்தை தந்த தர்ப்பணத்தையும் அவன் தலையையும் போக்கிய வியாக்கிரமன்! இவன் திருஷ்டிக் கெதிரில் தேவாதி தேவர்களுந் தலைகாட்ட மாட்டார்கள்” என்று துதித்தவர்களாகி “இந்தப் பரத் கண்ட முழுமையும் அசுவத்துடன் கூடப்போய் வந்தானாகையால் இவனுடன் எதிர்ப்பவர்கள் யாருமில்லை” யென்று மதித்துக்கொண்டாடினார்கள். இவ்வாறஸ்தினுபுரத்திலுள்ள ஆடவரும் ஸ்திரீகளும் புறநகர்வாசிகளும் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படியாய் அர்ச்சுனன் இராஜமண்டபத் தண்டையிற்போய்த் தேர்விட்டிழிந்து அந்தப்புரத் திற்குச் சென்று காந்தாரியம்மன் குந்திதேவி இவர்களைத் தொழுது மற்றமாதர்களுக் கெல்லாம் பிரியவசனங்கள் பேசி இராஜகொலுக் கூடத்திற்கு வந்து தருமராஜன் முதலிய சாதுக்களுக்குச் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு அவர்களுடைய ஆசி பெற்றுப் பீமராஜனையையும் அதனுடன் கூடவந்த பிராமணர் முதலிய பேர்களை யுங் கங்கைக்கரை யோரத்திற் கட்டிய யாகசாலைக்குப் போகும்படியாய் உத்தரவுசெய்து சபாமண்டபத்தி லோராசனத்தின் மீதிருந்து திக்குவிஜயமாகப்பாய் ஆங்காங்கு நடத்திவந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் பேசிக்கொண்டு இருக்கின்றான்.

உலூகி சித்திராங்கதை பப்புருவாகன்

இவர்கள் வருதல்

அப்போது அநேக ராஜமண்டலம் புடைசூந்துவர, ரதகஜதூரக பதாதி கால்வகைச் சேனைகளடர்ந்துவர, சர்வவாத்திய சமேளங்கள் முழங்கி முடைந்துவர, சகல விருதுகளுடன் கொடி குடை தயங்கித்

தொடர்ந்துவர, கருந்துள் செந்துளெழும்பிப் படர்ந்துவர, நாக கன்னிகையாகிய உலூகியும் பாண்டிய புத்திரியாகிய சித்திராங்கதையும் பப்புருவாகனும் பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்தார்கள். அவர்களை முரசுக் கொடி வேந்தனுப்பிய முறைமைப்படிக்கு அநேகம் அரசர்கள் எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்தார்கள். அப்படிக்கு வந்த பப்புருவாகன் தன் தாய்மார் முதலிய ராஜஸ்திரீகளை அந்தப் புரத்திற்கனுப்பிவைத்து, தன்னுடன் வந்த பற்பல மன்னரும் பாளையக்காரரும் குறுநிலவேந்தரும் குடித்தன மாந்தரும் கோபமற்ற சாந்தரும் தேர் முதலிய வாகனங்கள் விட்டிறங்கச் செய்து, தான் தருமராஜனுடைய சரணாவிந்தத்திற் பணிந்தான். அவர் தமக்குப் பிராணபதமாகிய அத்தம்பி பிள்ளையை யணைத்தெடுத்து, முத்தங்கொடுத்து வாழ்த்தி, அதோ உன் பெரியபாட்டெனென்று கைகாட்டினார். நீட்டிய கையை முடக்கு முன்னமே தாட்டியான தரணீசன் திரிதராஷ்டிரனுடைய பாதங்களில் தெண்டனிட்டுக் கொண்டான். அவனுமெடுத்து அணைத்து ஆசீர்வதித்துக் க்ஷேமங்களைக் கேட்டான். அப்பால் அவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திபலராமர் வசுதேவர் சாதகி அருச்சுனன் பீமன் நகுல சகாதேவர் இன்னும் பெரியோர்களுக்குத் தெண்டம் பண்ணினான். அவர்களியாவரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்த்திப் போற்றினார்கள். இராஜோபசாரங்களியாவும் நடாத்தி அந்தப் புரத்திற்குச் செல்லச் செய்தார்கள். வந்தியர் புகழ்ந்துவரச் சிந்தைதெளிந்த மைத்தன் அந்தப் புரத்திற்கேகித் திரௌபதாதேவி சுபத்திராதேவி முதலிய தாய்மார்களையும் குந்திமாதேவி காந்தாரி தேவி முதலிய பாட்டிமார்களையும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்களும் உபசரித்து வாழ்த்தப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் இராஜசபைக்கு வந்து ஆசனத்தி லமர்ந்திருந்தான். அந்தப் பிள்ளைக்கும் அவனுடன் கூடவந்த இராஜ பரிவாரங்களுக்கும் ஆடையாபரண கேயூரமணி குண்டல கிரீடங்களெல்லாம் கொடுத்து மேலான மரியாதை பண்ணினார்கள். இதே வரிசையாய்ச் சித்திராங்கதை உலூகி முதலிய ராஜஸ்திரீகளுக்கும் வெகுமதிவரிசை நடப்பித்தார்கள். இவ்விருவரும் மாமிமாருக்கும் சககளத்திமார்களுக்கும் ஓரகத்திமார்களுக்கும் உற்றார் உறவின் முறையிற் சிறந்த சுற்றத்தாருக்கும் பணிதல்செய்து அணியாகிய ஆசீர்வசனம் பெற்று அவரவர்களுக்கு அமைத்த அரண்மனை விடுதியில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அரசுகள ராஜன் தனித்து வந்து நாககன்னிகை சித்திராங்கதை இவ்விருவரையுங் கண்டு ஆசைகொண்டு “இத்தனைகாலம் உங்களை விட்டுப்

பிரித்திருந்ததுண்டு. அக்குற்றங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று மனங்கலந்து கூடிக் குலாவிக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான்னுடன் கிளர்ச்சியுற்றிருந்தான்.

யாகாதிகிரியைகள் தொடங்கி நிறைவேற்றுதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறு சகல தேச ராஜர்களும் வந்து நடக்கவேண்டிய சிறப்புகளெல்லாஞ் சர்வ சித்த மாய் நிறைவேறி யிருக்கும்போது இனி நடக்கவேண்டுங் காரியங் கட்டு வேதங்களில் விளம்பிய விதிப்படிக்கு வேதியர் விவரித்தார் கள். அப்பிரகாரமே அரசர்களமைந்தார்கள். உடனே அந்தண ரொழுது நிற்கால் ஜீவன் இருகால் ஜீவன் இவ்விரண்டும் முந்நூறு கொணரச் செய்து அவைகளைத் தருப்பைப் புற்களினுற்பந்தித்து வேதமந்திரஞ் சிந்தித்து நவமாகிய சமித்துகளிட்டு நான்குபுறமுந் தேவதைகளைப்பந்திப்பிட்டு விரிந்து பிரகாசிக்கும் வேதிகைதொட்டு முத்தராசி ரத்தின ராசிகளைப்பரப்பித் தங்கக் கலசம் வெள்ளிக் கல சம் தாம்பரக் கலசங்கள் அமைத்து அதிலாகாய கங்கையை விடுத்து மாவிலை தருப்பை வஸ்திரங்கள் புனைந்து தூபதீப நைவேத்தியம் புரிந்து திரிமூர்த்தி சொரூபமாகச் சிந்தித்து இன்னும் பலதேவர்களுக் குண்டான கலசங்களை எங்கெங் கமைக்கவேண்டுமோ அங்கங்குந் கணக்கின்படி யமைத்துக் காருட விஷ்ணு ரூபங்கள்போல் ஓமவேதி யுண்டாக்கிப் பூமலை, மணிமலை, பொன்மலை, மாணிக்கமலைகள் பூட்டிச் சரஞ்சரமாய்த் தொங்கவிட்டுக் காட்டி, வேதவியாஸரும் ரிஷீச்வரரும் பொருந்திக் கடலொலிபோல் வேதவோசை முழக்க, சுவர்ணப் பாத்திரங்களும், இரத்தின பாத்திரங்களும் உபபாத்திரங் களாக வைத்து, காருக பத்திபம் ஆகவனீயம் தக்ஷணாக்கினியம் என் னும் அக்கினி மூன்றையும் வளர்த்து, திக்குதேவதைகள் வசுக்கள் தேவகணங்கள் இவை யெல்லாவற்றையுந் திசைகடோறும் ஸ்தா பித்து அஷ்டஸ்திபமாயையும் ஆதிகாராயணனையும் ஆத்யாக நிறுத் தினர். அப்பால் வியாஸபகவானொழுந்து, தருமராஜனிடத்தில் வந்து “இனிமேல் நீரொழுந்திரும்” என்று சொல்லி, இது நல்லகாலம்! “இதுவே நன்மையான லக்கினம்” என்றும் நவின்றார். அது கேட்ட மாத்திரத்தில் யுதிஷ்டிரரொழுந்து சென்று கங்காஸ்நானம் பண்ணி, புனித வஸ்திரம் தரித்து, பிரகாச மிகுந்த ஆபரணங்கள் புனைந்து, திரிபுண்டர மணிந்து, மகாலட்சுமிக் கொப்பாகிய பாஞ்சாலியோடு விரத் தீல வாதனாகிப் புரதக்ஷணைப்போற் சிறந்து, மேதினி யெங்கும்

பொங்கிய மேக முழக்கம்போல் மேளவாத்தியமும் வேதவோசையு முழங்க வேள்விச்சாலையிற் புகுந்து, மகரிஷிகளையெல்லாம் வணங்கி மங்களாசனந் தாங்கி, எக்குகுண்டத் தருகாமையில் எல்லோருங் காண எழுந்தருளினார்.

இப்பால் தம்பிமார்களும் யதுகுலராஜர்களும் பக்கத்தில் நிற்க, ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் கருணாநிதியாய் எதிரில் தோன்ற, அகஸ்தியர் வியாஸர் தவுமியர் எக்குவற்கலர் இவர்களெல்லாரும் யாகப்பிரதாக்களாகவும், ஜயமுனி, வஸிட்டர், வைசம்பாயனர், வரதமுனி இவர்கள் வக்தா சிரோத்தாவாகவும், நாரதர் முதலாகிய பேர்கள் உபாத்தியாய ராகவுமிருந்து, தேவர்களருந்தும் விருந்து இதுதானென்று செப்பும் படிக்கு ஏழுநாள் இரவு பகல் ஓயாமல் இளைப்பு நித்திரை பாராமல், இடைஞ்சல் வாராமல் அக்கினிபூஜை நடாத்தி மந்திர தேவதைகள் வசத்தாய் தருப்பைக் கயிற்றால் அசுவத்தை யூபத்தம்பத்திற் பிணைத்து, வபையெடுத்து ஆகுதி கொடுத்துத் திருப்தி பண்ணினார்கள். அப்போது பீமசேனன் யாகசாலைக்கு வெளியில் வந்து தன் கையை நீட்டி, ஓவென்று கூவி, “உலகங்களி லிருந்தும் வனங்களி லிருந்தும், மலைக்குளிகைகளி லிருந்தும் வந்திருக்கிற மகான்கள் முதலிய எல்லா ஜனங்களுக்குஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்—யாவருஞ் சங்கோசப்படாமல், வஞ்சமில்லாமல், கேட்கவேண்டுமேயென் றுன்னாமல், தங்கள் தங்கட்கு இஷ்டமான பொருள்களைக் குறைவில்லாமல் எடுத்துக் கொண்டுபோகலாம். இதற்கியாதொரு தடையில்லை “என்று முக்காற் கூறினான். அதை யாவருங் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு, யானைகள் குதிரைகள் தேர்கள் பல்லக்குகள் குடைகள் கொடிகள் ஆலவட்டங்கள் சத்திரங்கள் சாமரங்கள் கிரீடங்கள் வீரபட்டங்கள் சால்வைகள் பீதாம்பரங்கள் நவமணிப் பணிகள் தனித்தனியாகிய ஒன்பது ராசி ரத்தினங்கள் விற்கன் அம்புகள் அஸ்திரங்கள் சஸ்திரங்கள் சுவர்ணங்கள் ரசிதங்கள் இவற்றாற் செய்த பாத்திரங்கள் பசுவினங்கள் நாடுகள் நகரங்கள் இவை முதலாகியவைகளை யெல்லாங் கேட்ட பேர்களுங் கேளாதபேர்களுமாய்த் திரணமாக வெண்ணிக் கொள்ளை யடித்தார்கள். அக்கொள்ளையிற் குறையக்குறைய மேலுமெல்லா வஸ்துக்களையும் விஸ்தாரமாய்க் கொண்டு வந்து குவித்துக் கொண்டே யிருந்தான் பீமசேனன். இப்படிக்கு பீமன் கொள்ளை கொடுக்க மற்றத் தம்பியர் தானமுந் தியாகமும் ஓயாமற் செய்து,

இன்னமும் பெறுகிறதற்கு ஏழைமனிதரில்லையே யென்று ஏக்கங் கொண்டார்கள்.

ஐயா ஜனமேஜய மகாராஜனே! நானொன்று சொல்லுகிறேன். கேளும்—விண்டலத்தினின்று வருஷிக்கிற மேகத்தினையாத பேரும் மண்டலத்தில் தருமராஜனியற்றிய யாகத்தில் மகாராஜனாகாத பேருங் கண்டறியோம். குபேரலோகத்திலும் அளவற்ற தரித்திரருண்டு. தருமராஜன் யாகத்தில் தரித்திரரென்பவரில்லை. இந்திரலோகத்தில் போகமில்லாதிருக்கினு மிருக்கும். இந்த முரசுக் கொடியோன் யாகத்தில் யோகமில்லாரும், போகமில்லாரும், மோகமில்லாரும், திபாகமில்லாருமில்லை. கூன் குருடு செவிடு முடம் ஊமை சப்பாணி குள்ளன் சித்திரக்குள்ளன் இவர் முதலாகிய பேர்களுக்கும் வாகனங்களோடு பலவண்மைப் பொருள்களெல்லாம் கொடுத்தார்கள். இந்த அசுவமேத யாகத்திற்கு வராத பேர்கள் தான் தரித்திரர்; கோயாளிகள்; துக்கமுடையவர்கள். வந்தவர்களெல்லாம் லட்சுமி சம்பந்தமுந் தெய்வலோக பந்தமுள்ளவர்கள். இப்படிக்குச் செலவழித்துத் திரவியங்கள் மலையாயிருந்தன. இப்பால் பிராமணரோதுகிற வேத நாதமும், கந்தர்வர் பாடுகிற வீணைகீதமும், வித்தியாதார யக்ஷர் கின்னரர் இவர் முதலான பேர்களின் கானபோதமும், மங்களகர வோசையுடன் விளங்கிக் கோஷிக்க அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க ஆரம்பித்து, வண்டு மொய்ப்பதுபோல் வந்த மாதவர்களை யெல்லாம் வண்மையாக வருஷித்துத் திரிமூர்த்திகளுக்கும் ஆகுதி யீந்து அப்பாற் கிரம்ப படிக்கு இந்திரன் முதலிய யாவருக்குங் கொடுத்துச் சந்தோஷங் கொண்டார்கள். பின்னர் ரிஷீச்வரர் யூபவீதி செய்யத்தொடங்கிக் கருங்காலித் தூண் ஆறு வில்வத்தூண் ஆறு பலாத்தூண் ஆறு தேவதாரித்தூண் இரண்டு அரசின்தூண் ஒன்று ஆக இருபத்தொரு தூணில் ஒவ்வொருதூணும் இருபத்தொரு ஜாணுயரமாயிருக்கும்படியாக வேதவிதி தப்பாமல் யூபவிதிவகுத்து முன்னூறு தூண் பூமியிலே நட்பு அவற்றில் முன்கொணர் திருந்த நாகால் இரண்டுகால் ஜீவன்கள் முந்நூறையுங் கட்டி வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்ற பசுபந்தவிதி தப்பாமல் லவைகளை நடுவே நிறுத்தி அவ்விடத்தில் நடத்தவேண்டிய சடங்கெல்லா முடித்து மந்திரங்களினாலே பசுக்களை விகிர்ந்து வபையென்னும் உறுப்பெடுத்து அக்கினிக்கு ஆகுதிபண்ணித் தேவாமுதத்திலு மினிமையாக நடத்த தேவதைகளுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

அப்போதத் தேவதைகள் மந்திரபலத்தால் வாங்கிப் புகித்துச் சந்தோஷங்கொள்ள ரிஷீச்வரர் யாகத்தை முடித்து, பூரணாகுதி கொடுத்து, தருமராஜனுக்கு பூரணசீர்வாதம் புரிந்தார்கள். தரும நத்தனரும் திரௌபதியும் தம்பிமார்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமியும் ஒன்று சேர்ந்தெழுந்து தேவர்கள் தவமுனிவர் பிராமணர் ரிஷீச்வரர் இவர் முதலாகிய பேர்களை நமஸ்கரித்து அருளாசிபெற்று யாகநடத்திவைத்த சோமயாசி முதலிய பேர்களுக்குச் செம் பொன்மணி முதலானவைகளோடு அம்பொன்றாழு மளித்து நிராசையுள்ள பேர்களைப் பூசித்து அளவற்ற பேருக்குத் கோதான முதலியன வேறு வேறாய்க்கொடுத்து வியாஸர் முதலாகிய பேர்களைப் பணிந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் திரிநேத்திரதாரியாகிய பரமசிவனுக் கொப்பாகிய பூதேவர்கட்குக் கொடுத்த தானங்களைக் கொண்டு அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து இராஜஸ்திரீகளையெல்லா மழைத்து விடுத்து வேண்டியமட்டுங் கொடுக்கச் சொல்லினர். அப்போது குந்திதேவி முதலியபேருள் சலியாது கொடுத்தார்கள். யாகத்தி லமைத்த கலச பாத்திரங்களை யெல்லாம் தவுமியர் முதலாகிய பெரியோர்களுக்குக் காட்டி அங்கீகரிக்கும்படி செய்து கங்கணவிசர்ச்சிதங் கண்டு மங்களஸ்நானங்கொண்டு இலட்சப் பிராமண போஜனஞ்செய்துண்டு திவ்வியமங்கள வாத்தியத்துடன் சிங்காசனமேறி யிருந்தார் தருமராஜனாவர். தானமேற்றவர் சுமந்து சுமந்து சலித்து அவ்வவ்விடங்களிலே போட்டுவிட்டுப் போனார்கள். மன்னவர் கொணர்ந்த வரிசைகளிற் கிரீடாதி ஆபரண முதலியவெல்லாம் வெகுமானம் பண்ணியபோது அவ்வவர்களுந் தருமானமட்டுந் தாங்கி அப்பா லெங்களாளில்லை யென்று வாங்காமற் போனார்கள். இந்திராதி தேவர்கள் பஞ்சதருவின் புஷ்பங்களைச் சந்தனத்தோடு கலந்து சொரிந்தார்கள். வித்துவான்கள் பாடிப் பரிசு பெற்றார்கள். கின்னா கிம்புருடர் பெண்கள் கீதசுரம் பாடி மங்கள லாலிகளினுற் பல்லாண்டு கூறினார்கள். யாவரும் ஒரே கூட்டமாய்க்கூடி விரைந்து ஏழு மேகமும் ஒரே தடவையாயிரைந்து முழக்கினுலெப்படியோ அப்படிக்கு அளவற்ற கோடி ரிஷீச்வரர்களும் முனிச்வரர்களும் வேதவேதியர்களும் தபசிகளும் விரதியர்களும் வேதமுழக்கத்துடன் ஆசீர்வதித்து அவரவர் தங்கள் தங்க ளெதாஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளினார்கள். மந்திரமூர்த்திகள் தேவதைகளை யெல்லாம் அவ்வவற்றினுடைய இடத்திற்குப் போகும்படி யனுப்பிவிட்டுத் தாங்களுந் தங்களிடம்

போய்ச் சேர்த்தார்கள். இராஜராஜர்களிற் சிலர் தங்களுடைய பட்டணத்திற்குப் பிரயாணப்பட்டார்கள். பாஞ்சாலியு முரசுக் கொடி படைத்த முன்னவனும் யாகசாலையை விட்டு அனேக வாத்திய கோஷத்துடன் அஸ்திநாபுரம்போய்ச் சேர்த்தார்கள். உலகத்திலுள்ள நால்வகை வருணத்தினரும் எந்தக் காலத்திலும் இந்த யாகத்திற்கு மிஞ்சின யாக மெங்கணுமில்லையென்று சொல்லிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

வேள்விச் சருக்கும் முற்றிற்று.

நகுலோபாக்கியானச் சருக்கம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி.

திருவடிவிற் கருநெயொல் சேய னென்றும்
 திரேதெக்கண் வளையுருவாய்த் திகழ்ந்தா னென்றும்
 பெருவடிவிற் கடலமுதந் கொண்ட காலம்
 பெருமாளேக் கருநீல வண்ணன் தன்னை
 யொருவடிவத் தோருருவென் றுணர லாகா
 ஐழிதோ னாழி நின் தேத்தி யல்லாற்
 கருவடிவிற் செங்கண்ண வண்ணன் தன்னைக்
 கட்டுரையே யாரொருவர் காண்கிற் பாரே.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே, அசுவமேத யாகத்தைக் குறைவற நிறைவேற்றிய தருமராஜனாவர் தம்பியர் முதலிய சகல பரிஜனங்களோடு அஸ்திநாபுரம் வந்து சேர்த்தபின்பு ஒருநாள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி கிருபாசாரியார் விதுரமகாராஜா தம்பியர் முதலிய இஷ்டஜன பந்துக்கள் இன்னுமுள்ள இராஜமித்திரர் ஆகிய இவர்கள் யாவரும் புடைசூழ்ந்திருக்கும்படி கொலுமண்டபத்திற் சபைகூடி இருக்கின்றார். அச்சமயத்தில் அளவற்ற பூசுரர்களும் வித்துவான் களும் மகாரிஷிகளும் இன்னுமேலான முனிவர்களும் ஏககூட்டாய்க் கங்காப்பிரவாகம் பெருகிவருவதுபோல் வந்து அசுவமேதயாக முடிந்த வைபவத்தைப் பற்றிச் சிறப்பித்துத் தருமராஜனை மிகவுங் கொண்டாடினார்கள். அப்படி யவர்கள் கொண்டாடியதனால் ஒரு வேளை பரமசாதுவாகிய தருமராஜனுக்கு மனச்செருக் குண்டாகவுங்

கூடுமென்பது பற்றியோ அல்லது அசுவமேதத்திற்கு மிஞ்சிய தொன்று மில்லை யென்று கருதி அதிதிபூசைக்கு அருமைக்குறை வுண்டாகாமைப்பற்றியோ மற்ற யாதுகாரணமோ வறிகிலேன். அப் போது ஒரு கீரிப்பிள்ளை தற்செயலாய் வந்து அசுவமேதயாகத்தை யுந் தருமராஜனையுங் கொண்டாடிய ஜனசமூகங்களைப் பார்த்து “ஓ பூசுரர்களே ஓ வித்துவான்களே ஓ மகாரிஷிகளே ஓ மகாமுனிவர் களே இந்தத் தருமராஜன் செய்த யாகம்போலில்லை யென்று மெத்த மோகமாய்ச் சொன்னீர்களே! நான் என் வாக்கினால் இதை யொருபெரிதாய்ப் புகழ்ந்து பேசவே மாட்டேன். நீங்கள் நயிச்சிகழு மிச்சகமுங்கொண்டு பேசினீர்கள். நாமப்படியல்ல. இதென்ன யாகம் மெத்த அற்பமான சின்னயாகம்” என்று இகழ்ச்சியாய்ச் சொல்லியது. அப்போது புகழ்ச்சியாய்ப் பேசிய ரிஷிகள் “ஓ நகுலமே! இப்போது நடந்த அசுவமேதயாகத்தில் எங்களாற் குற்றம் ஏதாகிலு முண்டா? வேதமந்திரம் வழிவிப்போனதுண்டா? அரசர்கள் யாராவது தவறுசெய்திருந்தால் அத்தாட்சி கொண்டா? மந்திரவீனங் கிரியாவீனம் வராமற் சர்வஜாக்கிரதையாய்ச் செய்து மகத்தை முடித்து ஜயித்தோம். இந்தக்காலத்தில் நீ வந்து நாங் கள் சிந்தனைப்படுமபடிக்கு நிந்தனைவிண்டாய். அஃதெந்த விதத்திற் கண்டாய். உள்ளதை யுள்ளபடி சொல்” என்று கேட்கக் கீரிப்பிள்ளை சொல்லத் தொடங்கிற்று—

அசுவமேதாதிகளினும் ஓரதிதிபூசை விசேட

மென்பதைப் பற்றிக்கூறிய சத்துப்பிரத்த

முனிவர் கதை

ஓ மஹான்களே! இந்தப் பூமியிற் புனிதபூமியானது குருகேசுத் திரம். அந்த கேசுத்திரத்திற் சத்துப்பிரத்தனர் என்றொரு ரிஷி துல் வியரிருந்தார். அவருக்கு அருந்ததிக்குச் சமானமான பெண்சாதி யிருந்தனர். அந்த அம்மானுக்கு ஒரு பிள்ளையுண்டா யிருந்தான். அப்பிள்ளைக்கு ஒரு பெண்சாதி. இவர்கள் நான்கு பெயர்கள் இல்லற தருமத்தை நடத்தி நல்லறஞ் சம்பாதித்து எல்லோருந் தோத்திரம் பண்ணுவதற்குப் பாத்திரமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கையில் க்ஷாமகாலம் நேரிட்டு மழையில்லாமற் காய்ந்து தழை யும் பயிர்கள் தீய்ந்து சகல ஜீவாத்துமாக்களும் ஓய்ந்து பசியினால் வருந்தி மாய்ந்து தானதரும தவங்களெல்லாம் புனைந்துபோயின.

பசும்புற்றலையுங் காணக்கூடாதபடி காய்ந்து கடலும் வறண்டு காசினி யோர்கள் குடலும் வறண்டு காட்டிலிருக்குந் தவசிகளுக்கு அஷ்ட மத்துச்சனி பிடித்துக் கந்தமூலபல சருகாதிகளுங் கிட்டாமற் கிலே சப்படுகிறார்கள். அக்காலத்தில் இந்தச் சத்துப்பிரத்த ரென்னும் முனிவர் முதலிய கால்வருக்குங் குடிக்கத் தண்ணீர் கிட்டாமல் கிழங்கு காய் கனி இலை இவை முதலியவும் அகப்படாமல் பசியினால் நொந்து பரதவித்து வெந்து சரீரமிளைத்துத் தாஷ்டகம் களைத்து அஸ்திகளுடனே பரமசிவன் பாதத்தை மனதிலமைத்து “ஓ வெள்ளிமலையானே! ஓ வெண்பொன் விடையானே! நாங்கள் எத்தா லுங் குறையுற்றோம். இனிச்செத்தாலும் உம்மைவிடோம்” என்று ஒரே உறுதிகொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு நாட்டில் நடக்கின்றார்கள். அப்போது மேல்வரப்பட்ட தெய்வீகங் கண்ணுக் குத் தோற்றப்படுமாறுபோற் புலங்களிற் பால் வெளுப்பாகிய சில நெல்லுதிரந்து கிடக்கக் கண்டு நான்குபேரும் ஒவ்வொன்றாய்ப் பொறுக்கி யெடுத்து நல்ல மனத்துடன் வீட்டுக்குவந்து அந்த நெல்லை அரிசிபண்ணி அந்த அரிசியைப் பொரிமாவாக்கி இந்த மாவு நல்ல நீருஞ் சாப்பிட்டு நான்குபேரும் இற்றைநாளைப் போக்கலா மென்று ஸ்நான முதலாகிய நித்தியவிதியை முடித்துப் பொரிமாவை எடுத்துப் பங்கிடப் போகின்றார்கள்.

அந்தச் சங்கட சமயத்தில் ஆதிசேடனானவர் தபோந்ஷ்டை கூடிய பிரமக்ஞான வேதியன்பால் வந்து அந்தச் சத்துப்பிரத்த ரென்னு முனிவரைப் பார்த்து “ஓ தபோதனரே! எனக்கு மிகுந்த பசியாயிருக்கிறது. உமது கிரகத்திற் புசிக்கவந்தேன்” என்றார். இந்தச் சொல்லைத் அத்தபோநிதி கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமுடைய வராகி “ஓ சுவாமி! என்னைப்பெற்ற தாய் தந்தையரின் தவமோ எங்கள் சந்ததியாரிழைத்த விரதமோ பிதிர் பிதாக்கள் பண்ணிய பூஜாவிதியோ தேவரீரின் கெழுந்தருளக் கிடைத்தது. என் பாக்கி யமே பாக்கியம்” என்று ஆச்சிரமத்திற்குள் அழைத்துப்போய் பாதங்கள் விளக்கி அந்த ஜலத்தைச் சிரசிற் புரோகூதித்துக்கொண்டு உள்ளுக்கு மருந்தி மற்றையார்க்கு மவ்வாறே நடத்தித் தமது வீடெல்லா மிறைத்துப் புண்ணியாவசனம்பண்ணி ஆசனம்போட்டு அவரை உட்காரவைத்துப் பொரிமாவை யெடுத்து நான்குபாகம் பண்ணிப் பெண்சாதி மருமகள் மகன் இம்மூவருக்கும் மூன்றுபங் கைக் கொடுத்து நீங்கள் புசியுங்களென்றனுப்பித் தன்னுடைய

பங்கை அதிதியாகிய ஐயருக்குக் கொடுத்தார். அவர் வாங்கிப் புசித்துப் பசியடங்காமல் முகத்தைச் சுளித்துக் கடித்துக்கொண்டு “என்னகாண் ஐயரே! நீரிட்ட தரித்திரம்பிடித்த சாப்பாட்டாற் சிறிதும் வயிறு நிரம்பவில்லை” என்று ஒருவாறு யிருந்தனர். அதை யவர் கண்டு மிகவுந் துக்கப்பட்டு நாமுண்ணாமல் அளித்தும் இவ ருக்கு வயிறு நிரம்பவில்லை. நமக்குந் திருப்தியில்லை. ஈதென்ன தரு மம்? ஈதென்ன உபகாரம்? என்று ஏங்கியிருந்தார். அப்போதவர் பெண் சாதி புருடனைப் பார்த்து “சுவாமி கவலைப்படவேண்டாம். என் பங்கு மாவையும் அவருக்குக் கொடும்” என்று கொடுத்தாள். அவளை யவர் றோக்கி “அடிபெண்ணே! பூமியில் மிருகம் பட்சி ஏறும்பு இவை முதலியனவும் ஆசையுடன் திரிந்து இரைகொண்டுவந்து பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டிவைக்கின்றன. இதை நீ பார்த்திருக்கமாட் டாயா? அதைப்போல் நானுங்களைக் காப்பாற்றி ரட்சிப்பதைவிட்டுப் புறத்தியாருக்குத் துணைபட்டு நெருட்களாய்ப் பட்டினியாயிருக் கிற உன்னுடைய சாப்பாடாகிய மாவை வாங்கிக் கொடுக்கப்போமா? எனக்கு மனம் வருமா? மேலும் துன்மார்க்க முள்ளவளா யிருந் தால் ஒருசமயம் பார்க்கலாம். ஐயோ ஓ சன்மார்க்கவதியே ஓ அருந் ததியே உன்னைக் காக்காமலும் போவேனாகில் எனக்கு நரகங் கிட்டுமே! சுவர்க்கத் தூரமாய்ப்போமே! இராகுவினாற் சந்திரன் கிலேசப்படுந் தன்மைபோல் நீ பசியினால் வருத்தப்படப் பார்த்து அப்பசியைத் தீர்க்காது நான் உன் பங்குப் பெரிமாவை வாங்கி யெப்படி கொடுப்பேன்? எனக்கென்ன புண்ணியமுண்டு?” என்று துக்கப்படுகிறபோது தருமபத்தினியர்னவள் சொல்லுகிறாள்—

ஓ என் பர்த்தாவே ஒருவருக்கு அன்னம்வைத்தால் வயிறு நிரம்ப வைக்கவேண்டும். குறைவாய்ப் போட்டால் அதுதான் எரி குணமென்னும் வியாதிக்கிடம் பண்ணி இகபரமிரண்டுங் கெடு மென்று இல்லறதருமத்தி லியம்பி யிருக்கின்றது. மேலும் ஸ்திரீ களுக்குத் தாய் தந்தை தமையன் தம்பி பிள்ளை பெண் சுற்றம் குரு இந்த எண்மரும் பெரிதல்ல. புருடனே தெய்வம். புருடனே பிரா ணன். புருடனைவிட வேறொரு பொருளுமில்லை. புருடனிஷ்டப் படிக்கு நடந்துகொள்ளவேண்டும். அப்படி நடவாவிட்டால் நரகத் திற்குரிய சாதகராவார்கள். இந்தத் தருமந் தேவரீருக்குத் தெரிந் திருந்தும் எனக்குத் திருப்தியாகும்படி புத்திசொல்லவா நினைத் தீர். நான் சொன்ன பிற்பாடு நீர் ஐயப்படலாமா? உம்முடைய

பங்கை அதிதிக்குக் கொடுத்து பசியுடனிருக்க நான் மாத்திரஞ் சாப்பிடுகிறதற்கு விதியிருக்குமா? தேவரீர் சாப்பிடாதபோது நானு மப்படியே அமுதமேனு மும்மை நீக்கி யருந்தேன்” என்றுரைத் துப் பொரிமாவைக் கொடுத்தாள். அதையும் முனிவர்வாங்கி அதிதிகையிற்கொடுத்து “சுவாமி இதையும் புசித் திளைப்பாறும்” என் னார். அவரதையுங் கைக்கொண்டு அன்புடனே தின்று அதனாலும் பசி தீராமல் “ஐயோ” என்றேங்கினார். அப்போது தவரைக்கண்டு கிலேசப்படுகிற தந்தையை அவர் மைந்தனானவ னோக்கி “எந்தாய் நமஸ்காரம்! என் பங்கையுந் தருகிறேன். அதனைத் தேவரீ ரதிதிக் குக் கொடும்” என்று சொல்லினன். அதற்கவர் “அப்பா பிள்ளைக்கு எத்தனை வயது சென்றாலுந் தந்தைதாய்க்குறவு மைந்தனேயன்றி வேறல்ல. நீ சிறுபிள்ளை. உனக்குப் பசி யதிகமாயிருக்கும். சகிக்க மாட்டாய். நீயே புதிக்கக்கடவை. உன்மாவை வாங்குவதற்கு எனக்கு மனமில்லை” என்று சொன்னார். பூமியுள்ள நானுந் கீர்த்தியை நிலை நிறுத்தப்பட்ட குமார னானுடேட்டு “ஐயா தந்தை யின் கருத்தை யறிந்து நடவாத பிள்ளையைப் பூமிதேவி பொறுக்க மாட்டாள். நான் உமக்கு விக்கிரயங்களுக்கு பாத்தியமா யிருக்கிற சொத்து. இந்தப் பொரிமாவுக்கு மாத்திரம் பாத்தியமில்லாமற் போவானேன்? சிறந்தநாள் முதல் இறந்தநாள் வரையிலுஞ் சாப் பிடுகிற நாம் இன்றைக்கொருநாள் நிறுத்தித் துறந்தவர்களுக்குச் சோறுாட்டி வைத்தால், அதனாற் பிராணன் போய்விடப் போகிற தில்லை. நாளைக்குச் சோறு அகப்படும். இப்பேர்ப்பட்ட அதிதி அகப்படமாட்டார். இளைத்த சரீரத்தை நாளைக்கே பருக்கப்பார்க் கலாம். இளைத்த விரதத்தை நாளைக்குக் கிளைக்கப் பார்க்கக்கிட் டாது. இதனால் தேவரீரை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்” என்றான். பின்பவர் அந்த மாவையும் பெற்று அதிதிக்குக் கொடுத்தார். அவ்வதிதி அதையும் பட்சித்து விட்டு அரைவயிறுகூட நிரம்ப வில்லையே யென்று எரிபுரி யென்ன ஏங்கியிருந்தனர்.

அதனால் மூவரும் ஆபாசப் படுகின்றார்கள். அப்போது மாமன் கருத்தை மருமகள் கண்டு திருவடியைத் தொழுது “மாமா பூர்வ ஜன்மத்தில் நாம் தேடிக்கொண்ட நல்வினையானது இப்பிறப்பில் எதிர்ப்பட்டதாக வந்த இந்த வேதியரது அரும்பசியை என்னுடைய பங்குமாவையுங் கொண்டு எப்படியாகிலும் நீக்கிவிடும்” என்று ஏத்தினாள். அம்மருமகள் சொல்லைக்கேட்ட மாதவன் மனம்

வருந்தி “அம்மா இடையைப் பார்க்கினுந் தேய்ந்த உடலோடு மாசற்ற மனமும் பெற்ற நீ ஐயோ பசிதாளுவாயோ? பசினோயையுந் தடுக்கவல்லையோ? எல்லது உன்னிஷ்டப்படி வாங்கிக்கொடுத்தாலும் எங்கள் மூவருடைய பாகத்தைப் புசித்த முனிவருக்கு இது பெரிதோ! அந்தோ இது கொஞ்சமாச்சே! நீ கொடுத்தபோதிலும் நான் வாங்குவது தருமமல்லவே! அம்மா நீ உன்னுடலுக் காதாரந் தேடிக்கொள். இக்கிலேசத்தைப் பற்றி நீ யோசிக்க வேண்டாம்” என்று கூறவும் அதற்கு மருகி “மாமா மாயாசம்பந்தமான இந்தத் தேகத்தைச் சுமந்திருப்பதெல்லாம் பரிசுத்தமுள்ள தேவரீருக்குத் தொண்டு செய்வதற் கல்லவா? சுவாயி தேவரீருடைய பட்சம் என்மேலிருக்கும்படியாய் என் சொல்லைத் தள்ளாமல் இந்தமாவை வந்த அதிதிக்குக் கொடுத்து உபசரித்து விடுங்கள்” என்று தன்பங்குமாவைத் தந்தாள். அந்த மருகிக்கு மீட்டுந் தடுத்துச் சொல்லக் கூடாதவராய் அவர் அந்த மாவை வாங்கிமந்திரவுருவாக வந்த அதிதிக்கு மனமகிழ்ந்து கொடுத்தார். அப்போதவர் மிகவுஞ்சந்தோஷித்துத் தேவலோகத் தமுதத்தைப் பார்க்கிலுஞ் சிறந்த ருசியுண்டான அமுதாய்ப் புசித்து மனமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து இளைப்பு தீர்ந்து புயம் பூரித்து வாய் கை கால் இவையலம்பி அவர்களை யருட்கண்ணைப் பார்த்து “ஹா! ஹா! என் பசியைத் தணித்தீர்கள். இனிமேல் தருமந் தழைக்கும் தாழ்ச்சியில்லை” என்று குறைவில்லா முறைமை விளம்பி மறைந்துபோயினார். தேவர்கள் ஆகாயத்தினின்று அதிக முழக்க முண்டாகும்படியாய் ஆசீர்வதித்துப் பூமாரியும் பொழிந்தார்கள். தேவதூதுயி யறைந்தார்கள். திக்குத் திகாந்தமெல்லாஞ் செவிடுபட வேத முழங்கியது. மேகம் வழங்கியது. தருமமோங்கித் தழைத்தது. சமுத்திர மார்த்தது. ஆத்ம கோடிகளெல்லாங் கொண்டாடித் துதித்தார்கள். முனிச்வரர் ரிஷிச்வரர்கள் ஆசிகூறிய மங்களவோசை எட்டுத்திக்கும் போர்த்தது.

அந்தவேளையில் தருமதேவதை பிரசன்னமாய் மனைமாட்சியிற் சிறந்த மாமுனிவரைக் கூவி அவருடைய மனைவி மகன் மருகி இம்மூவருங் கேட்கும்படி சொல்லுகிறது—“ஓ இருவினை போக்கிய இல்லறதரும சிலாக்கிய சத்திபவாக்கியனே! உம்முடைய ஆசீர்மத்தில் அதிதியாய் வந்து பிள்ளைக்கிருந்த பொரிமாவையுந் தின்று வந்தவன் நான்தான். யான் ஆதிசேடன். என் முடிமீதுற்ற

அவ்னியிற் பொருந்திய பேர்கள் நல்ல பிரயோசனத்தை அடைய வேண்டுமானால் அதிதீபுஜை புரிதலே தரும் என்று யாவருக்குத் தெரிவிக்கு மாறுபோல் எனக்கு விருந்திட் டுகத்தீர்! உமக்கும் உம்மைச்சேர்ந்த இம்மூவருக்கு மொப்பாக ஒருவருமில்லை. மிகுந்த களிப்புடனே தேவர்களெல்லோரும் வந்திருக்கின்றார்கள். உம் முடைய பிரகாசமானவுடல் உட்பரிற் சிறந்த சத்தியலோகத்திற் பொருந்தி வாழும்படி பிரமதேவர் அபயஸ்தங்காட்டி விமானமு மனு ப்பி யிருக்கின்றார். நீர் குடும்ப சமேதராகப் புறப்படும்” என்று தரும தேவதை சொல்லியது. அப்படி சொல்லுமுன் இமையவர் இந்திர விமானத்துடன் வந்து நிறைந்தனர். அவர்களைக் கண்ட மாமுனிவர் துன்பம்வென்ற தேகத்துடன் சிந்தையிற் புளகெழும்படிக்கு மற்ற மூவரோடு தேவவிமானத்தி லேறினர். உடனே இதழ்கணெருங்கிய மலர்மாலை தரித்த அரம்பையர் சாமரம் வீசினர். பெருலம பொருந்திய வித்தியாதார் ஸங்கீத கான தாள மேள சச்சரியுடன் எச்சரிக்கை பேசினர். சகல சம்பிரமசாம்பிராஜ்ய வைபவத்துடன் சத்தியலோக வாசியாகிய வித்தகனுற்ற பத்தரைமாற்றுப் பசும் பொற் றீடத்தின் பக்கம்போய்ச் சார்ந்துள்ள மோட்ச சாதனராகிய ஜீவமுத்தர் பல்லோருந் திருவுளமகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர். இந் நால்வரும் வருகின்றதைத் சதுர்முகனறிந்து எழுந்தெதிர்கொண்டு “ஓ மகான்களே நீங்கள் தருமதேவதைக்கு அன்னதானஞ் செய்த தயாளுவாகிய இல்லறத்தாரென்று கேள்விப்பட்டு உங்களைக் காண்பதற்காக வந்தேன்” என்று தழுவிக் கொண்டனன். அது காலையில் அவர்கள் அகங்குழைந்து அன்னவாகனத்தேவரது அடிமேற் பணிந்து அவரருளாலே சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந் தார்கள்.

கேட்டிரோ தருமராஜனே! ஓ மகாதவ சிரேஷ்டர்களே! இந்தப் பெருமையைக் கண்டிருந்த யான் அதுமுதல் அதிதியானவர்கள் காலினுற் காட்டிய வேலையைத் தலையினுற் செய்து அவர்களை யடுத்திருந்தேன். எனது பூர்வதவ மெத்தன்மை யுடைத்தானதோ நானென்னென் றியம்புவேன்? இந்த உலகத்தில் எட்டுத் திக்கும் பதினாறு கோணமாகச் சென்று தவம் ஜபம் மகம் இவற்றைச் செய்கின்ற பிரமக்ஞானமுள்ள பெரியோர்களை யெல்லாம் பார்த்தேன். சில ஊனற்ற நெற் பொறுக்கிப் பொரிமாவரைத்துக் கொடுத்துப் பிரமலோகம் பெற்ற அந்த மகாநுபாவருக்குச் சரியாப்ச்

சொல்லுவதற்கு எவர்களையுங் காணேன். வெற்றியைப் பாவித் தருளுகின்ற முனிசுவரர் முதலிய யாவரும் உமது யாகத்தை மெச்சினார்கள். அதனாவிது கூற நச்சினேன். நீர் செய்த யாகமானது அம்முனிவன் ஓரதிதிக்குச் பிச்சை போட்டத்திற்கொவ்வாது” என்று யாவருந் துணுக்குறும்படிக்குச் சொல்லிப் பிலத்துவாரத்தி னுழைந்து போய்விட்டது. அதைக்கேட்ட தருமராஜன் வெட்கப்பட்டுத் தீவினை நீத்த பேரறிவாளர் செய்கின்ற யாகத்திற்கு ஈடாக என்னைப்போன்ற ஏழையர் செய்யக் கூடுமோ? செய்தாலும் அப்படி முடியுமோ?” என்று சொல்லிக் கீரிப்பிள்ளை கூறிய மகத்துவமான சரித்திரத்தை மனதிற் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது பொய்மொழி நீத்தமுனிவர் தருமராஜனை வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு போயினர்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! அறன் குமாரன் தொடங்கிச் செய்த யாகம்போல் ஒருவருஞ் செய்ததில்லை. அப்படிக்கிருந்தும் அவர் செய்த வேள்வி அதிதிக்குப் பொரிமாவளித்த பட்சத்திற்கொவ்வாததாயது. ஆனாலிந்த யாகமுதலிய எல்லாக் கரும் தருமங்களும் ஸ்தூலமென்றுஞ் சூக்குமமென்று மிரண்டு வகையாயுள்ளன. அவைகளில் ஸ்தூலமென்பது நல்வ்னைகள், அவ்வ்னைகளில் காலத்திற்குத் தக்கபடி யோசிக்கத்தக்கது சூக்குமம். இந்தத் தருமத்தை கண்டறிந்தவர் பெரியோர். மற்றொருவருக்கு மித்த வுண்மை வெளிப்படாது” என்று கூறிய வைசம்பாயனரை ஜனமேஜயமகாராஜன் பணிந்தெழுந்து “ஐயா மாதவமுனியே! மகாராஜசபையிற் சிறப்பாக வந்து தோன்றி இவ்விதம் பேசிப்போன கீரிப்பிள்ளை யாதோ அதனது விவரம் தெரியவில்லை. ஆனதாலதனுடைய வரலாற்றைச் சொல்லியருள வேண்டும்” என்று கேட்க வைசம்பாயனர் அத்தக் கீரிப்பிள்ளையின் பூர்வகதிகளை முறைபிறழாமற் றண்டு ஒன்றும் பிசகில்லாமற் சரியாய்த் தொடுத்த மாலைபோ லெடுத்த தணியத் தொடங்கினார்.

நகுலத்தின் பூர்வஜன்ம வரலாறு

ஐயா ஜனமேஜய மகாராஜனே! நான்கு திக்கிலுள்ள சர்வாத்ம கோடிகளும் நன்மை பெறும்படியாகத் தொழுது போற்றிச் செய்யாவின்ற புண்ணியப் பொருளானவர் ஜமதக்கினி பகவான்; மகா புனிதமூர்த்தி. அவர் ஒருநாள் பிதிர் தேவதைகளுக்குச் சிரார்த்தம் பண்ணவேண்டி வீடுவாசல் சுத்திசெய்து சுசியாய்க்

கோசல் கோமயங்கூட்டி நூதன பாண்டத்தில் காமதேநுவின் பாலைக் கறந்து அதனைத் தமதாச்சிரமத்தில் ஒரு பக்கம் வைத்தனர். அந்த மாட்சிமை கொண்ட மாமுனிவர் துன்பப்படும் படிக்குக் குரோத மென்னுந் தெய்வம் வந்து சாய்த்துவிட்டது. அதை அம்முனிவர் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டு வேர்த்து மிகவுங் கோப முடையவராய் மறுபடியுந் தணிந்து தமது பொறுமைக் கிவ்வண்ட கோளகையில் நிகரில்லாதவராகியதால் அதுவே வியாகூலமாகக் குன்றிப் போயிருந்தார். இப்படிக்கிருந்த பிரீமாவக் கொப்பாகிய ஜமத்கினி பகவானது ஞான சமுத்திரக் கடலைக் கலக்கித் தூளெழும் படி செய்து உடலிற் பூசிக்கொள்ளும்படி நேர்ந்த அக்குரோத தெய்வம் அவருக் கெதிர்வந்து “ஓ தவமுனியே! பற்றற்ற உமது திருவுள்ளத்தின் பான்மை பகரற்கரிது. நீர் கறந்துவைத்த பாவி னுக்காக உமக்குக் கோபமேறிக் குற்றமீறுவதையும் கோபங் குறைந்து குற்றமாவதையும் காணுமாறு குறுகி அங்குவைத்த பாலைக் கவிழ்ந்தனன். அதனால் உமதுள்ள முணர்ந்தேன். இன்று நான் செய்த பிழை பொறுத்தருளவேண்டும்!” என்று புகன்றது. அச்சொல்லைக்கேட்ட மாசற்ற மகாமுனிவர் அதன் முகத்தைப் பார்த்து “ஓ குரோதமே! குற்றங்களைச் செய்தலும் தருமத்தின் முறைமைகளை நடாத்தலும் இன்னு மெப்பேர்ப்பட்ட காரியங்களை முடித்தலும் விவேகத்தினுந் பேசி முடிக்கும்படியாகிய பேரறிவுடையவர்களாகிய பெரியோர்கள் பரமசிவனது நற்கிருபையின் தொழிலினால் நடத்துவதல்லது வேறில்லை. தென்புலத்தவராகிய பிதிர்த்தேவதைகளுக்காகத் திதி கொடுப்பதற்குப் பரிசுத்தமான பாலமைத்துவைத்தனன். நீ அந்தப்பாலை இப்படிக்குச் செய்ய வேண்டுமென்றே நினைத்துத் தரையிற் கவிழ்த்தனை. இதனால் அந்தப் பிதிர்த் தேவதைகளுக்கு இடையூறு கிடைப்பதல்லாமலும் எனக்குப் பெரிய குற்றம் நேரிடும்படிக்குச் செய்தாய். ஒருவருக்கு வெறுப்பு வரும்படியாய்ச் செய்தது தீவினையேனும் நல்வினையேனும் அவற்றைச் செய்தவர்களை வெறுத்து வருத்தப் படுத்தவும் சந்தோஷப்படுத்தவும் மேலான பெரியவர்க ளிருக்கின்றார்கள். நீ கேட்டுக் கொண்ட தாழ்மையான இன்சொல்லை நிதானித்தேன். உன்னைக் கோபிக்கவுமில்லை; கோபித்துச் சபிக்கவுமில்லை; பொறுமையாய் மனம் பொறுத்திருந்தேன். ஆதலால் உன்னிடத்திற்கு நீ போய் விடலாம்” என்றார் அம்மொழி கேட்ட குரோதமென்னுந் தெய்வம் போய் விட்டது.

இங்ஙனஞ் சுத்தப்பிரகாசமான அம் முனிவர் தனித்திருந் தார். அப்போது இவருடைய ஆசீர்மமாகிய கிரகத்திற் பிதிர்த் தேவதைகள் நேரில் வந்து விஸ்தாரமான பெருங் கோபம் பிர பலித்து ஜொலிக்கும் படிக்குச் சினந்து, “ஓ சந்ததியானே! உன் னுடைய பிதிர்ப் பூஜைக்காக அமைத்திருந்த பாலை ஊற்றிவிட்டு அபராதஞ் செய்தவனைக் கோபிக்காமலிருப்பது கடமையோ? விசாலமான இடத்தையுடைய உலகத்திற் செய்யத்தக்க கருமங்க ளெல்லாவற்றினு மிகச் சிறந்த பெரியகாரியம் பெரியாருக்குச் செய்கின்ற கருமமல்லாமற் பிறிது வேறுண்டோ? பிதிர்க்களான பெரியவர்களின் பூஜைக்காக நீ வைத்திருந்த பாலை கவிழ்த்த விண்ண வனைச் சபிக்காமல் விட்டுவிட்டாய், இதைவிடப் பாபம் இன்னு மேதாகினு முண்டென் நெண்ணினையோ அல்லது இவர்களென்ன செத்துப்போன பிதிர்த்தேவதைகள் தானே யென்று அலட்சியங் கொண்டு இகழ்ச்சியாய் நினைத்தாயோ? நீ அந்தத் தேவனை வெறுக்காமலினுந் கீரிப்பிள்ளையாய் உள்ளங்குழைந்து திரியக் கடவை” என்று சாபமிட்டார்கள். உடனே ஜமதக்கினி முனிவர் தேகத் துடித்துப் பதைத்து வருந்தி “ஓ பிதிர்த்தேவர்களே” என்று அவர்களின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து “ஓ என் குலாக்ஷகர்களே யான் செய்த வினையினால் இச்சாபம் நேரிட்டது. எளியன்பேரிற் கிருபைவைத்து அருள்சூர்த்து அன்பு நாட்டி இச்சாபத்திற்கு விமோசனஞ் செய்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார். அத னுற் பிதிர்க்கள் பிரியமவைத்து “ஓ பிள்ளாய் நீ எங்கள் சாப்பிர காரஞ் சின்னவுடலெடுத்து மன்னித்திரிவாய். அப்போது பொய்த் தொடக்காகிய அசத்தியமில்லாத ஓர் நித்திய சத்திய உத்தமன் ஒப்பில்லாத அசுவமேத யாகம் புரிந்து பூரணாகுதி கொடுத்துப் புனித மாதவர்களுடன் அடுத்துப் புகழ்ப்பிரதாபப் பேரெடுத்து யாவருந் தன்னைப் போற்றும்படிக்குச் சிங்காசனத்தி லிருப்பான். அக்காலந்த ஜகபதிகாதிற் கேட்கும்படியாய் எல்ல பெண்சாதி பிள்ளையுடன் கூடிக் கொல்லா விரதம்பெற்ற இல்லற தருமத்தை மெய்விரதமாகக் கொண்டு னன்மை கண்ட ஒரு முனிவரானது விரதசீல மேன்மையை நீ யெடுத்துப் பேசிப் பின்பு வேதவிதியின் பிரகாரஞ் சிவார்ச்சனை புரிந்து ஜகத்தின்மே லாசையற்றுத் தவத் தின்மே லாசைவைத்துச் சிலநாளை அத்தவமிருந்து கழித்துவிடுக. அப்பால் உன்னுடைய யதாரூபம், பெறுவாய். சாபம் நீங்கிப்போம்” என்றுரைத்து மறைந்துபோயினர். இப்பாற் பரமார்த்தியராகிய

ஜமதக் கினிபகவான் பிதிர்விரதத்திற் கமைத்த பொருளைக்கெடுத்த ஒருவனைத் தண்டியாதிருந்த பாபத்தினாலே கீர்ப்பிள்ளையாகி அதிதி பூஜை செய்யப்பட்டவர்களையும் பலநாள் தரிசித்துப் பல முனிவர் களாற் கொண்டாடப் பட்டிருக்கின்ற தருமராஜனுக்குச் சத்துப் பிரத்த மகாரிஷியினுடைய மேன்மையைக் கூறி அப்பாற் சிவ லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து அபிஷேக அலங்கார அர்ச்சனைகள் புரிந்து அனேகநாள் பிதிர்க்களை யெண்ணித் தவமிருந்து யதாரூப மடைந்தனர்.

நகுலோபாக்கியானச் சருக்கத்தோடு
அசுவமேதபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

15-வது ஆசிரமவாச பர்வம்

கண்ணன் துதி

பேச வாதிமறை நாலு மோர்விரகு பேசி லாமைநனி பேசு பாத நம
கூச வானவர்கள் கூற யானுனடி கூமொறுனருள் கூரு கோல நம
கூச வாபரண மார மலைதரு சோபை மாதருடல் தூய்தில் பாதவரை
கேச வாதியெனப் பேச வாய்மையருள் கேச வாயநம கேச வாயநம.

குதபுராணிகர் வாக்கியம்

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு அந்தியபஞ்சகத்தின் முதற்பாகமாகிய அசுவமேதபர்வத்தைக் கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை ஜெனமேஜைய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமி! தருமராஜன் தனது மூதாதைக்கு முடிக்கவேண்டுங் கருமங்கள் யாவும் முடித்துவந்து அஸ்தினாபுரத்தி லரசு செய்கையில் அம் மூதாதை யாதியோரை யுத்தத்தில் முடிப்பித்தோமே யென்னுங் கவலையாலரசில் மனம்பொருந்தாமல் மீட்டுஞ்சகல பரிஜனங்களோடு கங்கைக் கரைக்கண்வர அக்கால் வேதவியாஸி வந்து அக்கவலை மாறுவதற்கு அசுவமேதம் புரிவாயென, அதற்கவர் போதுமான

பொருளில்லை யென அப்பொருள் வருவாய்க்கும் அம்முனிவரோது கூற மீட்டும் பட்டினஞ்சென்றாசியற்றுங்காற் கண்ணன் தருமரிடத் தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்கேகப் பின்பு பாண்டவர்க ளிமோத்கிரிக்கேகி வேதவியாஸருகூடய அநுக்ரகத்தால் அருந்த னப் புதையலெடுத்து அஸ்தினாபுரத்திற் கனுப்புங்கால் உத்தரை உயிரற்றபிள்ளையைப் பிரசவிக்க, அதை, திரிதராஷ்டிர னழைப் பிக்க வந்த கண்ண னுயிர்தந்தெழுப்பிப் பரிசுஷித்தென்னும் பேரிட் டழைத்துப் பாண்டவரை வரவழைத்து வேதவியாஸரால் யாகத் தைக் குறித்து ரக்ஷாபந்தனஞ் செய்வித்து அருச்சுனனையு மசுவதையுந் திக்குவிஜயத்திற்கனுப்ப அவன் பலதேசங்களிலுஞ் சென்று பகூம் பாராட்டி வென்று பப்புருவாகனாலே தனக்கு பீஷ் மரைப்பற்றி வசுக்களால் கோந்திருந்த பழியை நீக்கிக்கொண்டு சித்திராபர்வத்திற்கு முன்னாள்வந்துசேர அதுகண்ட தருமராஜன் சகல வைபவத்தோடும் அசுவமேதயாகத்தை நிறைவேற்றினராக— அக்கா லளவற்ற பெரியோர்க ளசுவமேத முடிந்த சிறப்பைக் கொண் டாடும்போது ஒரு கீர்ப்பிள்ளைவந்து அதிதிபூஜையின் மகத்துவத் தைச் சொல்லிப்போன வரையிலுள்ள யாவுஞ் சாங்கோபாங்கமாய்க் கேட்டுச் சந்தோஷமாயினேன். இப்பால் இரண்டாம் பாகமாகிய ஆசிரமவாச பர்வத்தையுந் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்க வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.]

திரிதராஷ்டிரன் துறவெய்திய சருக்கம்

துதி

நாமவ னிவனுவ னவளிவ னுவளெவன்
தாமவ ரிவருவ ரதுவிது வுதுவெது
வீமவை யிவையுவை யவைநலந் தீங்கவை
ஆமவை யாயவை யாய்நின்ற வவரே.

ஐயா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அசுவமேதயாகத்திற்கு வந்த சிற்சில தேசாதிபர்களும் பிராமணர்களுந் தருமராஜனிடத் திற்கு வந்து, வடமதுராபுரிக்கு அரசனாகிய வாசுதேவனையுந் கண்டு மருவித் தோத்திரம் பண்ணினார்கள். அது காலையில் அறக்குமான் மனமகிழ்ந்து அவர்களை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு, ஆசனத்தி லிருக்கச் சொன்னார். அப்படியே அவ்வரசர்களுந் அந்தணர்களுந்

தாங்கள் கொண்டுவந்த யானை குதிரை தேர் பல்லக்கு ஆபரணம் விநோதவிற்பையான வீரகண்ணடை கொடி குடை புஜகிர்தி மகுடம் தும்பிப் பதக்கம் இவை முதலிய பொருள்களை யெல்லாம் தருமராஜனுக்குக் காணிக்கை வைத்துத் தங்கள் தங்களுக்குரிய பீடத்தின் பேரி லமர்த்திருந்தார்கள். அவை யனைத்தையும் தருமராஜன் ஒப்புக் கொண்டு அவர்களுக்கு ஆணிப்பொன் பதக்கமும் மதாணி முத்து மாலைகள் இவை முதலிய வஸ்துக்களை விஸ்தாரமாகக் கொடுத்தார். அவர்களவற்றை யேற்றுச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போயினார்கள். இப்பாற் பாண்டவர்கள் திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரி குந்திதேவி விதுரன் திரௌபதி சுபத்திரை உத்தரை இவர் முதலானவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சந்தோஷித்து அவரவர் அரண்மனையிற் சென்று கூடிக்குலாவி யிருந்தார்கள். இப்பால் தருமராஜன் எட்டுத் திக்குனுங் தீவார்திரங்களினுங் தனது ஆக்ஞாசக்கராஞ் செலுத்தி வெள்ளைக்குடை நிழலில் வீற்றிருந்து இராஜாங்கம் நடாத்தி வரும் போது சிலாட் சென்றபின் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரும் யாதவ குலத்தார் போஜ குலத்தார் ஆண்பெண் ணடங்களும் கிருபாநிதியான தருமராஜனிடத்திற் செலவு வாங்கிக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் பட்டினம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். இவ்விடத்தில் நாடு செழித்துக் காடு தழைத்துத் தருமங்களோங்கிச் சத்தியம் நிறைந்து பெருமையும் நீதியும் நெறியும் முறையும் சுத்தமும் சுகுணமும் சீலமும் ஞானமும் மென்மேற் சிறந்து தேவகுருவும் ஆச்சரியப்படுமபடியாய்த் தெய்வ லோகத்தினும் இந்த வைபவமில்லை பென்று தேவீவந்திரனுங் குபேரனும் புகழ்த்து பூரிக்கச் சகோதரர் பந்து மித்திரர் முதலியோர் தம்மவைட்டுப் பிரியாதிருக்கும்படியாய் ஒருமையுடனோம்பி மன்னுயிரெல்லாம் தன்னுயிர்போற் கருதி இரக்கமுஞ் ஜீவகாருண்யமும் உடையவராய்த் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறார் தரும நந்தனர்.

இப்படித் தருமர் துரைத்தனம் பண்ணிவரும் நாளில் இவருடைய நித்திய நியதிக ளென்னவென்றால் பட்டாபிஷேகமான நாள் முதற்கொண்டு நிறமும் தம்பிமாருடன் உதயத்திலெழுந்து காலக்கடனை முடித்துச் சூரிய நமஸ்காரம் தொடுத்து அர்க்கியங் கிரமப்பிரகாரம் விடுத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திபைத் தியானித்துத் திரிதராஷ்டிரனையும் காந்தாரி யம்மனையும்டுத்து வேதவிதிப்படிக்குப் பாதபூஜை பண்ணி, பணிவிடை உபசாரப்பத்திகள் செலுத்தித் துதித்து வணங்கித் தோத்தரித்து அவர்களுடைய ஆசீர்வாதம்

பெற்றுப் பிராமணக் கூட்டங்களுடன் பெரிய தந்தையைச் சபா மண்டபத்திற் கழைத்துவந்து சிங்காசனத்தி லேற்றித் தாமும் தம்மொருடன் பக்கத்திலிருந்து விதூர் கிருபாச்சாரி உயிச்சன் சஞ்சயன் பட்டவர்த்தனர் மகுடவீர்த்தனர் மந்திரிகள் தந்திரிகள் சாமந்தர்கள் பிரதானிகள் குழபடைகள் இவர் முதலியபேர்கள் சூழ்த்திருக்கும்போது தேச சமாசாரங்கள் தூதர்கள் வந்து சொல்லக்கேட்டு அவற்றைத் தந்தைக்குரைப்பார். உடனே திரித ராஷ்டிர னஃதறிந்து எந்த தேச ராஜர்களுக்கு என்னகுறை யிருந்தாலும் அதை யம்மைந்தனுடன் சொல்லி மகிழ்ச்சி யுண்டா கும்படியாய்ச் செய்து அரண்மனைக்குப் போய் ஸ்ரானம் பூஜை ஜப தப முதலியவெல்லா முடித்துத் திரௌபதி சுபத்திரை முதலிய மருமக்கள்மாரைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு அறுசுவையன்ன முண்டு சந்தன புட்ப தாம்பூலங்கொண்டு ஒருநாளைப்போற் பல நாளு மதுபவித்துவருவான். மருமக்கள்மாரும் அம்மாமன் மாமிமா ரிடத்தில் அதிகநேசமாயிருக்க அவர்களும் விசுவாசமாய்ப் பேத மற்றுப் பொருந்தி யிருப்பார்கள்; தங்கள் தங்கள் புருடருக்குஞ் செய்யவேண்டிய பூஜிதைகளைக் குறைவறச்செய்து வருவார்கள்.

திரிதராஷ்டிரன் தருமராஜனுக்கு விபரீதச்

செலவுண்டாக்க, அது கண்ட பீமன்

மனம்பொறுது தவித்தல்

இப்படிக்கிருக்க திரிதராஷ்டிரன் தருமராஜனை யழைத்து “அப்பா தருமந்தனா! துரியோதனாதியர்களாகிய உன் தம்பியர்கள் பேரால் அக்கிராரம் சத்திரம் சாவடி மடம் சோலை நந்தவனம் கோவில் குளம் கால்வாய் ஏரி கிணறு தென்னமரச்சோலை பனைமரச்சோலை புன்னைமரச்சோலை பலாமரச்சோலை இவைகளெல்லாம் ஏற் படுத்துக. அவர்கள் துர்கிர்த்தியங்களெல்லாம் தீர்த்து நற்கதி பெறும்படியா யெண்ணுக” என்று சொல்லித் தானே நித்திய விசாரணை வைத்துக்கொண்டு அதுவே வேலையாய் எங்கே பார்த்தாலுந் துரியோதனனுடைய பேர் மயமாயிருக்கும்படி செய்வித்து நித்தியம் அனேக அரதேசிகள் பரதேசிகள் ஆண்டிகள் சோகிகள் சங்கமர்கள் தாதர்கள் இரப்போர் பலப்போர் பஞ்சைகள் இவர்கட் கெல்லாம் அன்ன சொர்ண வஸ்திராதிகளளித்து வித்துவான்களாற் பிரபந்தம் பாடச்செய்து பரிசுகொடுத்துத் திதிவருங் காலத்திலும்

வருஷாப்திகத்திலுஞ் சோடசமகா தானஞ் சொரிந்து வருகிறான். அவனெப்படி வாரிச் சொரிந்தாலும் மேலும் மேலும் பரிந்து நடப்பிக்கும்படி செய்து அவனிஷ்டத்துக்குக் குறுக்கே பேசாமல் தடைசொல்லாமல் பொருளில்லா திருந்தாலும் அந்தச் செய்தியை யுற் தெரிவிக்காமல் எல்லாஞ் சரியென்று அப்பெரிய தந்தை பெரிய தாயின் மனதிற்கு வித்தியாசத் தோன்றவொட்டாமல் நடந்து கொண்டு வந்தார் தருமராஜன். இவையல்லாமல் அத்திரிதராஷ்டிர னுடைய உத்தரவின்படி துரியோதனன் துச்சாதனன் முதலாகிய பிள்ளைகளுக்கும் பீஷ்மர் துரோணர் சோமதத்தன் காம்பிலீகன் அபிமன்னன் சயிந்தவன் சல்லியன் சகுனி கர்ணன் இவர் முதலான பேர்களுக்கும் யாதவர் போஜகுலர் கார்தாரபதிகள் விராடபுரத்தார் துருபதேயர் காசிராஜர் தேசராஜர் சேரசோழ பாண்டியர் இவர் முதலிய அனேகம்பேருக்கும் அவ்வவர்களோடு வந்து மடிந்துபோன புத்திரமித்திர பந்துஜனாதிகட்குத் தினந்தப்பாமற் சிராத்தம் நடப் பித்தும் அதிதி முதலிய பேர்களுக்கு அன்னதான மீந்தும் பசு முதலிய தானங்கள் பண்ணியும் அபரிமிதமில்லாத தருமச்செலவு கள் செய்தும் ஒருவேளை அன்னம் புசித்தும் அதுவுஞ் சிலகால மின்றி உபவாசமிருந்தும் பசு முதலிய தானங்கள் பண்ணியும் தாய்தந்தையர் சிந்தைகளிக்கச் செய்து வந்தார் தருமமூர்த்தி.

இவைகளையெல்லாம் பீமசேனன் பார்த்துக்கொண்டிருந்து ஒருநாள் தமையனருகில் வந்து “அண்ணா! முன்னாலில் துரியோத னாதியர்களுக்குத் தங்களுக்கும் நடந்த சரித்திரமும் நாம் பண்ணிய சபதங்களும் அவற்றை முடிக்கவேண்டிப் பட்டபாடும் இந்தத் திரிலோகங்களு மறிபுமல்லவா? இவையெல்லாம் ஒருபக்கமிருக்க இப்பவும் அந்தத் துஷ்டர்களைப் பெற்ற இந்தக் கிழவன் ஏற்பட்டு நம்மைத் தலையெடுக்க வொட்டாமல் முடியைத் தடவி மூளை யுறுஞ்சுபவர் போலவும் பகையாளி குடியை உறவாடி கெடுப்பவர் போலவும் சந்தோஷமாகவே உம்மைமேன்மைப்படுத்தி மிடற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகின்றான். இது தெரியாமல் தேவரீர் அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் மற்றென்றைக்கும் ஒன்றாய் நன்றாயிருக்கின்றீரண்ணா! நானே இவை யனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டு தேவரீருக்கு மனக்கிலேசம் வரப்போகுதென்று வாயைத் திறவாமல் மறுவார்த்தை பேசாமல் எனக்கு நானே வயிற்றைப் பிசைத்து வயிறெறிந்து வாய்ப்பூட்டுக் கட்டிக்கொண்டு திரிகிறேன்.

முன்னே பேசினும் சிசுவத்தி! பின்னே பேசினும் பசுவத்தி. இடையிற் பேசினால் ஸ்திரீஹத்தி! கடையிற் பேசினால் பிராமணஹத்தி இப்படியாக இடிந்திருக்கிறேன். என்னைக் காணும்போதும் என் வார்த்தை கேட்கும்போதும் பெரியவரும் அவர் பெண்சாதியும் நூறுபேரையு முடித்தவனென்கிற ஞாபகத்தினால் பெருமூச்சும் பேரிரைப்பும் விட்டு முறுக்கி ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்துக் கடித்துத் தின்றுவிட வேண்டுமென்று எண்ணி யிருக்கிறார்கள். நானவர்கள் வாய்க்கு அடங்குகிறவனு யிருக்கவில்லை. அதனால் இதுவரையிலும் பிழைத்திருக்கிறேன். தேவரீரோ தங்கள் மனதைப்போல் எதிரி மனது மிருக்குமென்று நம்புகின்றீர்கள். இதற்கு நானென்ன செய்வேன்? ஆருடன் முறையிடுவேன்? என்னாலும் பொறுக்க முடியாமல் இன்று தங்களுக்கு வெளிப்படுத்தினேன்” என்றான்.

இவை யனைத்தையுந் தருமசொரூபி கேட்டு “ஆ! தம்பி எது எப்படியாயினும் இப்போது சொல்லியதுபோல் இனிமையப் போதுஞ் சொல்லாதே. அவர்கள் மெத்தவும் கொத்துபோ யிருக்கின்றார்கள். மைத்தராசை பொல்லாது, அந்த விசனங்களை நாமேதான் ஆற்றல்வேண்டும்” என்று புகன்று சத்துருவையு மித்துருவையுஞ் சரிபென்றுதா மெப்படி வணங்குகின்றாரோ அப்படியே யாவருந் திரிதராஷ்டிரனுக்கு வணங்கும்படியாய்த் திட்டப்படுத்திப் பீமன் செல்லுவதற்கு முன்னே யிருந்த பத்தியைப் பார்க்கிலும் பத்தத்தனை பங்கு அதிகமாய் போஷிக்கவுங் பூசிக்கவுந் தொடங்கினார். அதனால் பீமனுக்கு நெஞ்சில் நெருப்புமூண்டு, ஒருநாள் தாட்சணியம் பராமல் திரிதராஷ்டிரன் கார்தாரி இவர்களுக்குக் கேட்கும்படியாய்ச் சொல்லுகிறான்—ஓ! ஓ! இவ்வுலகத்தில் அநேக அரசர்களையும் தேவர்களையும் யட்சர்களையும் கந்தர்வர்களையும் வீரதிவீரர்களையும் சூராதி சூரர்களையும் சிங்கத்தைக்கண்டு பங்கங்கண்டோடி இறந்துபோகின்ற யானைகளைப் போல் என்னிடத்தில் அபஜெயப்பட்ட டழிந்துபோகும்படி கண்டது இந்தக் கைத்தண்டல்லவா? துரியோதனனாய் நூறுபேர்களையும் வேள்விப் பசுக்கள்போல் மாட்டிவிட்டது இந்த கதாயுதமல்லவா? மண்ணுசைகொண்டு பெண்ணுசையுண்டு மானபங்கம் பண்ணி விண்ணுசைகொண்ட வீணரை முடித்தது இந்தத் தடியல்லவா? மோசமெண்ணி மாயச் சூதாடிய பாவியும் அவன் குடும்பமும் எங்கே? அவனோடு வீண்பேச்சுப் பேசி நாசமாய்ப்போன வினாச

காலரெங்கே? இவர்களையும் இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட துணைகளையும் ஈடுகொடுத்துச் சாடி அமராடி எனக்குத் துணைகூடி யிருந்தது என் கதாயுதமல்லவா? இதைவிட எனக்கொரு சகாயமில்லை. ஆனால் தெய்வசகாயம்போல் இந்தக்கதை எனக்கு உயிர்த்துணை யாதலால் தினமானம் இதைப் பூஜைசெய்து வருவேன்” என்று தெழித்துச் சுழற்றி மேலேவிட்டெறிந்து கீழ்து மேலதாய்ப் புரண்டு வருவதைப் பிடித்து எதிரில் நின்ற நகுல சகாதேவரைப் பார்த்து “ஓ தம்பிமார்களை! இப்பவுந்தானென்ன? எனக் கெதி ரொருவருமில்லை. உண்டென்று வந்தால் சண்டனுலகத்திற் கனுப்பி விடுவேன்” என்று இரைந்தான்.

திரிதராஷ்டிரன் கொலுக்கூடம் வந்து தனது
துறவின்கருத்தைத் தருமனுக்குணர்த்தி
விடைகேட்டல்

இவை யனைத்தையுங் கண்ட நகுல சகாதேவர் முகஞ்சுளித் துத் தருமராஜனைப் பணிந்து ஜாடையாய்ச் சொன்னார்கள். அதனை யவர்கேட்டுங் கேளாததுபோல் தம்மியல்பின்படி யிருந்தனர். இந்தப் பிமனிசைத்த வெப்பமான பேச்சுகளைக் கேட்ட பெரியராஜனும் பெரியதாயும் மனம் வருந்தி “இவன் என்றைக்கும் முரடன் முன்பின் தெரியாமற் பேசிவிடுவான். எந்தச் சங்கதியும் உரக்கக் கூவுவான். இதனால் நமக்காக வேண்டியதென்ன? எல்லாவற்றிற்குத் தருமராஜ னிருக்கின்றான். அவன் நல்ல பிள்ளை. நமக்குச் செய்து வருகிற உப சாரமும் பணிவிடைகளும் போஜனாதி சவுக்கியமும் வந்தனை வழி பாடுகளுங் குறைவானவைகளா? இல்லை. நமக்குத் தான் ஏதாகிலுங் குறைவுண்டா? தாழ்ச்சி என்பது சாக்கிக்குமில்லை, பாலேப்பற்றிப் பாணையைக் காக்கவேண்டும்” என்று புருடனும் பெண்சாதியும் பேசாமலிருந்து ஒருநாள் பெரிய பிள்ளையை யழைத்து “முரசு கேதனா! உன் தம்பிமார்க ளிறந்துபோய்ப் பதினைந்து வருடமாயின. இதுவரைக்கும் என்னிஷ்டம்போல் நடந்துவந்தாய். என் பிள்ளைக ளிருந்தாலும் நாங்கள் இவ்வளவு சவுக்கியம் பெறமாட்டோம். அப்பா வள்ளலே இது உள்ளபடி சொன்னோம். இன்றைக்குக் கள்ள மில்லாத உன்னோடு கொலுக்கூடம் பார்க்க வருகிறோம். ஆதலால் நீ அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்” என்றார்கள். உடனே தருமராஜன் மகாபாக்கியமென்று கூறி அளவற்ற வேதவேதியர்கள்

வித்துவஜனங்கள் வேந்தர் தம்பியர் நால்வர் கிருபாச்சாரியார் விதுரன் சஞ்சயன் உபிச்சன் மற்றுஞ் சுற்றிலுமுள்ள குறுநிலமக்கள் இவர்களெல்லோருங் கூடியிருக்கச்செய்து தந்தைக்குத் தெரிவித்தார். திரிதராஷ்டிரனும் அவன் சாயல்போலு மிராநின்ற காந்தாரியுஞ் சகலவித வைபவ வண்மையலங்காராதி வரிசைகளோடு அந்தப் புரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு மேளதாளங்கள் புள்ளாங்குழல் நாக சுரம் யாழ் வீணை இவை முதலிய சின்னங்கள் நெருங்கக் கட்டியர் கொண்டாடப் பட்டுவான்கள் புகழ்ந்து பாட எட்டுத்திக்கும் ஜயங் கொண்டாட விருந்த சந்திரகுலத்தாருடைய இயற்கைகளை இசைத்துப் பரணி முதலிய பிரபந்தங்களை வித்வான்கள் பிரசங்கம்பண்ணக் கணிகையர் நாட்டியமாடக் கடவுளர் கைலாவு கொடுக்கக் கந்தனையனையமைந்தர் வந்தெதிரழைக்க வந்து கொலுக்கூடத்தி லமைந்திருந்த சிங்காசனமேறி யிருந்தார்கள். அவ்விடத்தி லிருந்த யாவரும் வணங்கிப் போற்றினார்கள். பெரியோர்களை இவர்கள் தொழுது ஆசீர்வாதம் பெற்றனர். யாவரும் நிறைந்திருக்கும் சபையில் தருமராஜனை யழைத்துப் பக்கத்தி லிருத்திச் சில வார்த்தைகளியம்பத் தொடங்கினான் திரிதராஷ்டிர மகாராஜன்—

அப்பா புருடதிரனே! அப்பா புருட ரத்தினமே! அப்பா புருட சிலாக்கியனே! அப்பா புருடபூஜ்யனே! அப்பா புருடதிலகனே! ஐயா புண்ணியப் புதல்வனே! என் வார்த்தையை ஞாபகம் வைத்துக் கேள். அலர்ந்த புட்பமாலேகளைப் புனைந்த அரசர்களிற் சிலர் இம்மைப் பிரியாஜனத்தைக் கண்டு போதுமென்ற திருப்திகொண்டு மறுமைப் பிரியோஜனத்தைப் பெறவேண்டுமென்று மாதவம் புரிந்து சுகம்பெற்றார்கள். பலர் மண்ணுசையால் மயங்கிப் பெண்ணுசைப் பேய்பிடித்து உயங்கிப் பொன்னுசைக்கு முயங்கித் திரிகின்ற பேராசைக்காரர்களாகித் துறவுபெறாமல் பாசபந்தத்தி லழுந்தி முடிவில் வருணபாசப் பிணிப்பினால் வருந்தினார்கள். சத்து.அசத்து என்பதை உணராதவர்கள் தாமசகுணத்தை யுடையவர்களாய்ச் சங்கடப்பட்டிருந்து மறுபடியும் ஜனனமெடுப்பார்கள். அச்சின்ன வறிவுடையவர்கள் மெய்யைப் பொய்யென்றும் பொய்யை மெய்யென்றும் வாய்கூசாமற் பேசி வருந்துவார்கள். அப்பனே! இந்தப் பாண்டம் உப்பில்லாம லுளுக்கத் தக்கது. ஊழ்வினையும் பாழ்நிலம். மலக்கூடு; பிரதிமை; காற்றிருந்தசைக்குத் துருத்தி; நீரிற்சுமிழி; நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெய். ஓயாதிறக்கிறதும் பிறக்கிறதுமாகிய இவ்

விரண்டுமே இதற்கு வேலைகள். இவ்விரண்டையு மில்லாமற் செய்து கொள்ளுவதற்குத் துறவு என்பதுவே திறவுகோல். இத்துறவே ஜனன மரண சாகரத்தைக் கடப்பதற்குத் தெப்பம். இந்தத் தெப்பத்தி லேறிச் சஞ்சலமாகிய ஜனனமரணக்கடலைத் தாண்டி பிரமக் ஞானப் பேருத்தியிலேறி விளையாடி அஞ்சனம் போட்டறியும் பொருட்போல் அகண்டாகார பிரமஞானத்தை யறிந்து அக்ஞான கேவலமான சமுகவிசார குடும்பத்தி லாழிமற் பரமாசாரிய னொ னைக்கொண்டு உப்புக்கடல் ஜலத்தை மேகங்குடித்துச் சுகப்பட்டுப் பொழிந்தும் பின்னுமந்த நீரானது அக்கடலிற் போய் விழுந்து பழய உப்பாய் ஒப்புரவுகொள்வதுபோற் பிறவியின் குணமாதலால் அக் குருவருளைப்பற்றிச் சுகத்தையடைய வேண்டும். விவேகவானாகிய உனக்கு நான் விவரித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. சிருஷ்டிகாதன் எனக்கு நூறுபிள்ளைகளைக் கொடுத்தாற்போற் கொடுத்து அவர் களின் புத்தியைக் கெடுத்து யுத்தகளத்திற் படுத்தார். அந்தப் பிள்ளைகள் எனக்குச் சள்ளைகளென் றெண்ணாமல் விஷத்தை அமு தென்ன விரும்பிய விழலனைப்போல் விருதாவாய்ப் பழியியற்றேன். விதியை யதுசரிக்கு மதியென்பதற்குச் சரியாய் அவர்கள் போன வழிக்கெல்லாம் இடங்கொடுத்துப் பிற்பாடு பெருந்துக்கத்திற் குடம் பெடுத்தவ னாயினேன்.

அப்பா யுதிஷ்டிரனே! நமது கிருஷ்ணன் தூதுவர்தபோது நெஞ்சில் வஞ்சனை யில்லாமல் என்னைப் பார்த்தபோது ‘ஓ மாமா உமது நூற்றைத்து பிள்ளைகளையும் ஒன்றுபடுத்தி வாழ்விக்கவேண்டி நான் வந்து என்ன பாடுபட்டும் என்னெண்ணப்படி முடிவதா யில்லையே?’ என்றென்னிடத்தி லன்புபாராட்டி எத்தனையோவித மிசைத்தான். இஃதல்லாமலும் பிஷ்மர் துரோணர் கிருபர் விதுரர் சஞ்சயன் இவர்களைக் கொண்டும் இன்னுமுள்ள மகாரிஷி முதலிய பேர்களைக்கொண்டும் எனக்கு மென்பிள்ளைகளுக்குத் தெரிவித்தான். அப்பா தருமநந்தனா! என்ன தெரிவித்தும் இப்படியாக முடிவதற் கிருக்கும்போது என் தூர்ப்புத்தி அந்த நற்புத்திக் கிசையுமா? இதற்கு மூலமானவன் நானே. என்னைவிடப் பெரும்பாவி எங்கு மிருக்க மாட்டார்கள். இந்தமட்டும் இகத்தாசையைத் துறந்து பரத் தாசையை விரும்பிப் பாராமற்போனால் மகாபாதகங்கள் வந்து என்னைப்பற்றிப் பிடிக்கும். அடா குழந்தாய்! உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற நான் கொள்ளையாகிய கொடுநரகத்தி லாழ்வது குணமோ?

நம்முடைய பிதிர்பிதாக்கள் முதலிய பெரியோர்களும் முத்திப்பேறே முக்கியமென்று வேறே பாக்கியத் தேடாமல் நேரே சுவர்க்கம்போய் நிலைத்தார்கள். இந்தச் சந்திரவம்ஸங் கடைத்தேறுவதற்கு உன்னை விடப் பிள்ளைகளில்லை. உனக்கு நிகர் ஒருவரையுஞ் சொல்லமாட்டேன். இந்த நாட்டைவிட்டுத் துறந்து நான் காட்டைக் கிட்டிப் போனாலும் உன்னுடைய அருமை பெருமை நற்குணம் சாந்தம் பொறுமை சுத்தம் பத்தி ஆசாரம் உபசாரம் சத்தியம் விரதம் இப்பேர்ப்பட்ட நன்மைகளை மறக்கமாட்டேன். சுருதி குரு சுவாது பவம் என்கிற மூன்றில் முதலிரண்டு முன்னே புணர்ந்தேன். கடைசி யொன்றாகிய சுவாதுபவ மென்பதை உன்னாலே தெரிந்து கொண்டேன். அதாவது துஷ்டப்பிள்ளைகளைப் பெற்றபாவமே. ஒ என்னிஷ்ட. கனிஷ்டனாகிப் பாண்டுபுத்திரனே! உன்னால் அப்பாவ அதுபவம்போய்ப் பரிசுத்தம் பெற்றேன். ஆகையால் நீ நமது பெரிய வர்களாண்ட பூமியைச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டு செல்வமாகவிருந்து ஜயம்பெறக் கடவாய்! நான் துறவடைகின்றேன். உலக தருமமாவது இராஜன் குரு பிதர் தமையன் இவர்கள் சொல்லின்படி வழுவாம விருத்தல். அப்படிக்கிருந்தால் யாதொரு தோஷமும் இல்லை. அதைப் பற்றி என் சொல்லைத் தடுக்காமல் ஒப்புக்கொண்டு விடைகொடுக்க வேண்டும். அப்பா வித்தகனே! யானிருந்து காணப்போகிற காட்சி வேறில்லை. உங்களைவர்களுடைய அன்பும் விசுவாசமும் பலமும் அரசாட்சியுங் கண்டேன். ஆரந்தங் கொண்டேன். அவனியாசயை விண்டேன். எத்தனைநாளாக் கிருப்பினும் ஒருநாளிறப்பது நிச்சயம். இவ்விதமாக இறப்பவர்கள் வீட்டி விருக்காமல் துறவடைந்து காட்டுக்குப்போய்த் தனித்துத் தவமிழைத்து ஆன்மாவை யொழிப்பா ராகில் அவர்கள் தாம் பிழையின்றிப் பிழைத்தவர்களென்று பெரியோர் பேசியிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் நீ மனமகிழ்ந்து எனக்குச் செலவுகொடுத்திட வேண்டும்” என்றனன்.

திரிதராஷ்டிரன் கருத்துக்குத் தருமனொவ் வாம

விருவருஞ் சம்வாதித்தல்.

கேட்டிரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவை யனைத்துங் கேட்ட தருமராஜன் மிகவுமாலோசித்து “ஐயா தேவரீருக்கு யான் நித்தியவிதி செய்து பத்திராட்டி வருவதில் ஏதாகிலுங் குற்ற முண்டோ? எங்களைவர்களால் தப்புத்தாழ்ச்சி யுளதோ? இதர மானவர்களால் ஏதேனுங் குறை நேர்த்திருக்குமோ? தேவரீருடைய

மனம் இடியவேண்டிய செயல் யாதோ? தெரியேன். நாங்கள் குழந்தைகளாயிருக்கிற ஏழு ஆறு ஐந்து நான்கு மூன்று இவ்வபது களிலெங்கள் தந்தை சிந்திப்போயிருக்க அக்காலத்திலாதரித்து அக்ஷாராப்பியாசஞ் செய்வித்துத் தனுர்வேதங் கற்பித்துத் தேவேந்திரபோக சாம்பிராஜ்ய சம்பிரமம் அதுபவிக்கப் பண்ணிக் கண் பார்வையை நிமைகாக்கு மாறுபோலிரட்சித்து எங்களுக்குத் துணைக் காரணமாயிருந்த சுத்தபவித்திர உத்தமத் தந்தையான தேவரீர் காட்டுக்குப் போகிறேனென்பது கடமையோ? தங்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட வெறுப்பு வருவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தேர்கிலேன். யாவருக்கும் விதிவழிமதியனுசரித்து வினையின்படி நடந்து போனது போயிற்று. அன்னாள் முதல் இன்னாள் வரையிலும் இடையில் யாதொரு காரணங்களிலுந் தேவரீருடைய மனம் எங்கள் பேரில் வெறுத்ததில்லை. அப்படிக்கேதாகிலும் வித்தியாசங்கண்டிருப்போமாகில் இதுவரையிலும் பொருந்திப் பூஜித்து நேசித்து விசுவாசித்து வாழமாட்டோம். ஒ தயை தாட்சண்ய முண்டாகிய தந்தையே! எங்களுக்குத் தாய் தந்தை குருதெய்வம் மித்திரர் முதலிய யாவரு நீங்களென்று நம்பியிருக்கிற எங்களை இப்போது தேம்பவிடுத்துக் காட்டுக்குப்போகக் கருதுவது தகாது”—என்று சொல்லிச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து வெம்பியழுதார். பிமனுர் தொழுதான். தம்பியரும் பணிந்தார்கள். அப்போது திரிதராஷ்டிரன் நமஸ்கரித்தவர்களைக் கைதூக்கி யெடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு ஐவரையும் பக்கத்தில் உட்காரவைத்துத் தருமராஜனை பார்த்து “அப்பனே! நீ ஆளும் அரசாட்சியிற் குற்றம் பகை பேராசை பொருமை கோபம் புறங்கூறல் பொய் இவைகளெல்லாங் குலத்தோடு சாய்ந்தன. சுத்தம் நிறை குணம் உறவு சமத்துவம் சார்தம் புகழ் சத்தியம் இவைகளியாவும் குடியேறி வாய்ந்தன. உன்னுடைய நீதியாற் பசுவும் புலியும் சிங்கமும் யானையும் கருடனும் பாம்பும் குரங்கும் நண்டும் மூடரும் ஞானியும் புலியும் மானும் எலியும் பூனையும் கிளியும் கீரியும் கோழியும் நரியும் தோண்டானும், ஆடும், பகையில்லாம விருக்கின்றன. உங்களாலே ஒரு குற்றமுங் குறையுமில்லை. உபசார ஸ்திரிகளாலே பொல்லாங்கொன்றுமில்லை. மற்றையர்களாலும் மனஸ்தாபமில்லை.

ஓ கலியென்னுங் கரும்பணியைத் தொலைக்குஞ் சூரியன் போன்ற பாக்கியனே! எல்லாப் பிறப்பினும் மானிடப்பிறவி அருமை

யானது. அப்பிறவி யெடுத்தாற் பத்தினி புத்திராருடனே கூடி வாழ்வது துக்கம். அதை யொழித்துத் துறவறமெடுத்துத் தவம் புரிந்தால் அவர்கட்குச் சொர்க்கம். ஆனதால் அவாவறுத்த லென்னுந் தருமத்தைப் பற்றிக் காட்டுக்குப் போகின்றேன். இன்னும் நாட்டிலும் அரண்மனை வீட்டிலு மிருந்தால் எமவாதைக்கிட முண்டாகும். அப்போது நான் அவஸ்தைப்படவேண்டி வரும். பூமியிலே தோன்றிய வெல்லாம் அழிந்துபோவனவே. அழிந்து போவதற்கு முன்னே தபசு முதலிய தானதருமங்களைச் செய்து நற்கதி புகவேண்டும். அதை விட்டு ஆசாபாசங்களி லாழ்ந்து வீழ்ந்து போகிறவர்களுக்கு என்ன வுண்டாகும்? அந்தகனாலும் அவனுடைய தூதர்களாலும் பந்தப்பட்டுப் பரதவிக்க வேண்டிவரும். ஓ அறநெறி யகலாத ஐயனே! நமது சந்திரகுலத்திற் பிறந்து தரணியை யாண்ட அரசர்கள் தங்களுக்குத் தேகதிடமும் நல்லறிவு முள்ள வரைக்குந் தாங்களே நீதியான அரசாட்சி செலுத்தி வயோதிகம் வருஞ் சமயமறிந்து பிள்ளைகளுக்குப் பட்டங்கட்டி அவனியைப் புரக்கவைத்து அடவி சேர்ந்து தடையிலாப்பதவிக்குத் தக்கவழியை அனுசரித்தார்கள். நீயும்படியே என்னிடத்தி னுட்டிய வாஞ்சையின்படிக்கு அன்பு தவறாமல் அனுப்பிவைப்பாயாகில் ஊழி காலமும் உலைவில்லாமற் சுகமே யிருப்பீர்கள். அநேக நாள் கெடிஸ்தலாதிபனு யிருந்து சகல மன்னர்களும் வணங்கும்படி க்கு வாழ்ந்து சாஸ்திரசம்பிரதாய பண்டிதனாகிய உன்னைப் பிள்ளை யாகவும் சதுர்வேத வியாஸரைத் தகப்பனாகவும் பாண்டு பூபதி விதுரமகாராஜன் இவர்களைத் தம்பிகளாகவும் பிஷ்மாச்சாரியரைப் பரமாசாரியப் பண்ணவனாகவும் பெற்று அவர்களுடைய கிருபா கடாட்சமுங் கண்ட நான் நரகத்திலாழ்ந்து போவது ஞாயமா? உலகத்திற்குத் தாயனைய நான் இன்னமும் துறவுகொள்ளாமற் பேயனாய்ப் போவது பெரும்பிழை. ஐயனே! இன்னுமிப்படி யிருப் பேனாகிற் சிற்றறிவுடையவனென்று சிலர் பேசுவார்கள். புத்தியின னென்று பலரேசுவார்கள். இறக்கிற விஷயங்களிற் போர்முகத்தி லிறப்பது முத்தி. தவம் புரிந்திறப்பது அழியாப் பதசித்தி. இவ் விரண்டு மில்லாமல் முதுமையும் திரையும் நரையும் தலைடுக்கமும் காதடைப்பும் கண்பஞ்சடைவும் ஞாபகப் பிசகும் காரியத்தாழ்ச்சி யும் இருமலும் ஈனையும் இளைப்பும் உளைப்பும் களைப்பும் கைத்தலத் திற் றண்டும் முதுகுவளைவும் தேக வாட்டமும் திடந்தப்பிய ஆட்டமும் பந்துஜனங்கள் கூட்டமும் திகிலும் பயமும் ஆசையும்

பாசமும் பந்தமும் சொந்தமும் படாக்கிடந்து வாய்குழறிக் கண் பார்வை யுடைந்து அதில் நீர்தாரையாயோட நெடுமூச்செறிந்து அரண் பெருண்டு ஆவியொழிவது அழகல்லவே.

அப்பா சற்புத்திரனே! என்னடக்கையைப் பற்றிப் பெரியவர் கள் வாக்கினுற் பிழையாகப் பேசினால் நான் பிழைத்த பிழைப்புக் குச் சிறுமையுண்டாகுமே. இன்னுமெத்தனை நானேக்கிருந்தாலும் நீ யென்னைப் பார்ப்பது நானுன்னைப் பார்ப்பதுமே யன்றி வேறென்னையுண்டு. நானே ஆரகேயூர் கிரீடபுஜகிர்தி முதலிய ஆபரணங்களையும் உயர்ந்த வஸ்திரங்களையும் சுமந்து சுமந்து காய்ப் பேறிப் போயினேன். சட்ருசி பதார்த்தங்களுடன் அன்னம் பால் ரசம் பண்டு பலகாரங்களுமுண்டு கழித்துவிட்டேன். பெண்டு பிள்ளை முதலியவற்றைக் கண்டு ஒழித்துவிட்டேன். இனிமே லெனக்கு ஓர் ஆசையுமில்லை. சம்பங்கித் தயிலம்பூசி வகுந்து உயர்ந்த சுகந்த மிகுந்த பூமாலைகளைப் புனைந்திருந்த தலைமயிரைச் சடையாகக் கட்டி செங்கோற் பிடித்த கரத்தில் தருப்பைப் புற் பெளத்திரம் போட்டு அறுசுவை யுண்டியுண்ட நாவினுற் கந்தமூலம் புசித்துப் பஞ்சணையிற் படுத்ததை விடுத்துக் கிருஷ்ணஜனமடுத்து இரத்தினகுண்டலமும் பதக்கமுமணிந்த காதுகளிலுங் கழுத்திலும் உருத்திராட்சம் புனைந்து பட்டுப் பட்டாவளியுடுத்த இடையில் மரவுரிதரித்துத் திட்டி அமட்டிப்பேசிய வாக்கினால் திருமந்திரஞ் செப்டி அஷ்டாங்க யோகமுடைய பெரியோரைத் துணைகொண்டு காலங்கழிப்பது நன்மை. தீராததுக்கத்தைத் தருகின்ற தேசத்தி லிருப்பது துன்மை. அப்பா என்னென்பிற்குரிய அறன் குமாரனே! எனதபிப்பிராயத்திற்கு மனதொத்து விடை கொடுத்திடுகவென்று வேண்டிக்கொண்டான். இம்மொழிகளைக் கேட்ட குந்தியின் முதற் குமாரனுனவர் சிந்தைகலங்கி மது பெரிய தந்தைக்கு இந்த அக்ஞானத்தீர்த்து அந்த விக்கிரானம் பிறந்தவிதமெப்படியோ ஆ! ஆ! மகா ஆச்சரியம் என்று இரண்டு கரத்தையுஞ் சிரத்திலெற்றிப் போற்றிக் கண்ணீர் தாரைதாரையாயோட மனோவாக்குக் காயங்க ளொருமித்து “ஓ என் ஆண்டவனே! இவ்வுலகத்தை சுவேதக்ஷத்திர நிழலி லடக்கிச் செங்கோல் கோனாமல் எங்கும் பிரக்கியாதியாய் நீதிசெலுத்தி வருவதே நித்தியவிரத சத்திய தருமம். இதனால் தவமுதலியவுஞ் சித்தியாகும். தபசு பண்ணுகிற வார்களைப் யார்க்கிலும் தருமவானாகிய இராஜன் அதிகபலனடைவான்.

அஃதெவ்வாறெனில் கடினவிருதயமில்லாமற் பஞ்சேந்திரியங்களை ஒரு வழிப்படுத்திப் பாவபுண்ணியத் தெரிந்து கோபதாபத்தைக் குறுக்கி ராஜரீகம் பண்ணினால் அதனால் வரும் பலன் அநேகரான் தவம்பண்ணுகிறபேர்களுக்குக் கிடைக்காது. அவ்வரசனும் அந்நாட்டிலுள்ள மகாஜனங்களும் முத்தியடைவார்கள்.

ஓ எந்தையே! இவ்வுலகத்திலுள்ளோர் காட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போய்த் துறவடைந்து தவமிருந்து மேற்கதி பெறுவ ரென்று பேசுவது வழக்கமாய்ப் போனபடியால் தேவாரும் அப் படியே நினைத்தீர். அதை நான் விலக்குவதற்கு அருகனல்லன். அடியேனுக்கு ஒரு வரங் கொடுத்தருளல் வேண்டும். அதாவது என்னைப் பெற்று வளர்த்து இராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பண்ணி வைத்து என்னாற் காணவேண்டிய கண்காட்சியுங் கண்ட கடவுளாகிய நீர் காட்டுக்குப் போகிறபடியால் உம்மைப் பிரிந்திருக்க மாட்டேன். உமக்கு ஏவற்றொழில் செய்வதற்காக நானுங் கூட வந்து விடுகிறேன். தேவாரைத் தெய்வமென்றெண்ணி ஊழியம் பண்ணி வருவதில் எங்களுக்குண்டாகிய தீவினைகள் நீங்கிப்போய் விடும். நாங்களாண்டு வருவதைத் தேவாரீர் காண்டற்கில்லாமல் எங்களைப் பிரிந்து தவம்பூண்டு போகிறேனென்பதனால் உங்களைப் பிரிந்து ஒருக்காலும் நாங்களிருக்கமாட்டோம். எங்கள் சொல்லைத் தடுக்காமல் வரங்கொடுக்க வேண்டும்” என்று தருமர் கேட்டார். அதற்குத் திரிதராஷ்டிரன் “ஓ சேயனே! நீ சொன்னது தகாத வார்த்தை. எல்லாமதுபவித்துக் கிழமாய்ப்போன நான்துறப் பது எளிது. பிறந்த நாண்முதல் இதுவரையிலுஞ் செளக்கிய மில்லாதிருந்து இப்போது அரசுபுரிந்து வருகிறவர்கள் நீங்கள். ஆதலால் இந்த வாழ்வை வெறுத்து நீங்கள் எனக்கு முன்னே காட்டுக்குப்போய் இறக்கிறோ மென்பதை மறக்கவேண்டியது. திரிலோகமும் உங்களாலே சுகப்படவேண்டி யிருக்கின்றமையால் நீ யிந்தச் சொல் கூறத்தகாது. உலகத்திற்கு அரசனில்லாவிட்டால் தருமங்களும் நன்மைகளும் விட்டுப்போம். உன்னை நம்பியிருப்பவர்கள் வெம்பிப்போவார்கள். புரசனர் முதலிய பேர்களுந் துறவு பெற்றுப் போவார்கள். மேலும் நான் என் மக்களும் ஒக்கலுஞ் சேர்ந்து உங்களைப் படுத்திய பாடுங் கெடுத்த கேடும் போகும்படியாய் நீங்களிராஜ்யத்தைப் புரந்து தருமத்தப்பாமனடந்து மேலான நீர்த்திபெற்று நாங்கள் சம்பாதித்துக்கொண்ட அபகீர்த்தியைப்

போக்கி எங்களுக்கு மேலானபதவி யுண்டாக்கி வைக்கும்படிக்கு வையகத்திலிருந்து மனுநீதி தப்பாத வாழ்வுபெற வேண்டும். உனது தருமநீதியைப்பற்றித் தானே நான் தவத்தினுக்குப் போகிறேனென்றது. நான் கொண்ட ஆசையை நீ கெடுத்துவிடாதே. என்னிஷ்டப்படி செலவுகொடுத்தால் இச்சந்திரவம்சமும் என் தவமும் உன் சத்திய விரதமும் விருத்தியாகும். உன்னைப் பிரிதர்வாக்கிய பரிபாலனென்று யாவரும் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள். கால முள்ளவரைக்கும் ஞாலத்தில் உன்னைப் பூசிக்கப்பெறும். அப்பா உத்தமனே! தடைசொல்லாமற் செலவு கொடுத்திடுக” என்றான்.

தருமன் லம்வாதத்தால் திரிதராஷ்டிரன் மூர்ச்சித்தல்

இவையனைத்தையுங் கேட்ட மெய்விரதன் ஐயமாய் விசாரப் பட்டு “ஐயோ! பழுத்த ஆலமரத்தைக் கொழுத்துத் தழைத்துக் கிளைத்த விழுது தாங்குவதுபோல் ஆதரிக்காமல் பழுத்த பழமாகிய பார்த்திபனை யெப்படி விட்டுப் பிரிகிறது? கிளைக்குந்தோறும் வயி ரெறிகிறது! என்செய்வது” என்று நொந்து, “ஐயா பெரிய தந்தையே! தேவரீருடன் நான் மாத்திரம் வருகிறேன். மற்றப் பெயர்களெல்லாம் இவ்விடத்தி லிருக்கட்டும். அல்லது உயிச்சன் வசம் ராஜ்யத்தை யொப்புவித்துப் போட்டு நாங்களைவரும் வந்து உபசரித்து இரவும் பகலும் பாதுகாக்கிறோம். கருணைபுரியும் அல்லாமலும் நீர் தவஞ்செய்கிற காலம் இதுவல்ல. இப்போது மெத்த தள்ளாமை. அதிலும் பணி வெயில் காற்று மழை பசி தாகம் நோய் இவைகளுக்கு உமது தேகந் தாளாது. இப்போது தவமிருத்த மடளாது. உங்களை நீங்கி நாங்களிருப்பது உயிர்விலங்கி உடலிருப்பதுபோலாம்” என்று விசனத்தினால் உரத்துக் கூவினார். அப்போது பக்கத்திலிருந்த பார்த்திபர்களும் வேதியர்களுந் திரித ராஷ்டிரனை நோக்கி “ஓ மகாராஜனே! நீர் நாட்டைவிட்டுப் பிரிந்து காட்டுக்குப்போவதை உமது பிள்ளைகள் தாளாமல் வெள்ள மாய்க் கண்ணீர் சொரிந்து வருந்துகின்றார்கள். நீர் காட்டுக்குப் போய்ப் பெறப்போகிற பலனை நாட்டிலிருந்து நன்றாய்ப் பெறக் கூடும். இடம்பொருளேவல் இங்கிருக்கின்றன. அங்குமுள்ளனவென் றதைந்தாலும் இவற்றைப் போலாகா. இப்பாண்டு புத்திரர்கட்கு நல்ல காலம் வருவதற்கு இத்தனை நாட் சென்றது. அந்தச் செல் வத்தை நீங்களிருந்து பார்க்காமல் மற்ற யாரிருந்து பார்க்கப்

போகின்றார்கள். யாரிருந்து பார்த்தாலும் நீங்கள் பார்த்து மகிழ் கின்றாப்போ லிருக்குமா? ஆதலால் நின்றாவிடும்” என்று சொன்னார்கள். அச்சொல்லைத் திரிதராஷ்டிரன் கேட்டு மனச் சலிப்புடன் மரணமானதற்குச் சமானமான மூர்ச்சையடைந்தான். பதிவிரதையான காந்தாரி இருகரத்தாலும் ஏந்தி அணைத்தாள். அப்பால் அவளும் பிள்ளைகளுந் தாகத்திற்குக் கொடுத்துச் சாமரை சாந்தாற்றி ஆலவட்டம் மயிற்பீலி இவைகளினால் வீசிக் தண்ணீர் விட்டுக் கூசி ஆயாசத் தெளிவித்தார்கள். அப்போது திருதராஷ்டிரன் மூர்ச்சை தெளிந்து பேசிக் காந்தாரியைத் தனியே யழைத்து “நீ பாண்டவர்களுக்குப் பக்குவமாய்ச் சொல்லிப் பதப் படுத்திவை” என்று இரகசியமாய்க் கூறி யனுப்பினான்.

வியாஸர் தருமனைத் திரிதராஷ்டிரன்

கருத்துக் கிசைவித்தல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பாற் காந்தார தேசத்தலைவி தருமனந்தனைப் பார்த்து “ஓ மாந்தாதாவுக்குச் சமதையான தருமனந்தன! உன் தந்தை நாட்டைவிட்டுக் காட்டில் நிஷ்டைகூடி யிருப்பதற் கெண்ணினார். வயதாய்விட்டபடியால் அவர் அம்மைப்பயனை விரும்பவேண்டிய அவசமிருந்தது. நீ செலவு கொடுத்தால் நான் கூடப்போயிருந்து சகல உபசாரங்களும் நீங்களிருந்து செய்வதுபோற் செய்கின்றேன். ஓ தந்தை தாய் சொல்லைக் கடவாத மைந்தரானவர்களே! பெரியோர் முதலிய பேர்களின் பேச்சையும் அவர்களாலோசனையுங் கேட்டு நடந்த பிள்ளைகளுக்குச் சிரேயசுண்டாம். செல்வம் பெருகும்; யுத்திபுத்தி மேலாகும். ஆதலால் அவரெண்ணத்திற்குத் தடைசொல்லாமல் உத்தரவு கொடுங்கள்” என்று சொல்லினான். அதற்குத் தரும நந்தனர் மகாலட்சுமியைப் போன்ற தாயையும் மகாவிஷ்ணுக் கொப்பாகிய தந்தையையும் நோக்கி அலர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல் முகமலர்ந்து “ஐயா நான் யோசனைசெய்து தேவரீ ருடைய இஷ்டப்படிக்கு நாளையதினஞ் சொல்லுகிறேன். இன்றைக் குப் போஜனம் பண்ணப் போம்” என்று புகன்றனர். திரதராஷ்டிரன் அச்சொல்லுக் கிசையாமல் “அப்பா தருமனந்தன! நாளையென்பது நம்முடைய நாளல்ல. நமனுடைய நாளாகவுங் கூடும். ஆதலால் இன்றைக்கே செலவுதரவேண்டும். இல்லாவிட்டால்

நான் சாப்பாட்டிற்கு எழுந்திருக்கமாட்டேன். உன்னுடன் விஸ்தரித்துப் பேசவும் பலமில்லை. என் காலமும் பலமு மொடுங்கிப் போயின. விசனமும் வியாகூலமும் மேலிட்டன. இனிக் காரியமில்லை. நீ நன்றாய் யோசித்துப்பார்” என்று கழறினான். இம்மொழிகேட்ட தருமராஜனும் பற்பல மன்னர் மந்திரியர் முதலாகிய பேர்களும் மற்ற ராஜஸ்திரீகளும் ஓ வென்று கதறி விசாரப்பட்டார்கள். அந்த வேளையில் வேதவியாஸர் வந்தருளினார். அவரைக்கண்டவுடன் நெருப்பில் வீழ்ந்தெறியும் புழுவானது நிழல்கண்டெழுந்ததுபோல் யாவரு மெழுந்து தெண்டனிட்டுத் தொழுது “ஓ சர்வக்ஞமூர்த்தி, தேவரீர் சத்திரகுலத்திற்குப் பழுதுவராமலளித்த பாலன் காட்டுக்குப் போகிறதாய்ச் சொல்லுகிறார். அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு யாங்கள் வாட்டமுடையவர்களாயினோம். அது கடுமையான கலக்கத்தை விளைத்தது” என்று கண்ணீர்விட்டுக் கசிந்தார்கள். தேவமுனி அவர்களை யணைத்து ஆசீர்வதித்துத் தருமராஜனைத் தண்மைபோடு பார்த்து “ஓ அறன்குமாரனே! உலகத்தைப் புரந்து போர்புரிந்தாவது அல்லது துறந்து தவமிருந்தாவது ஆன்மாவை அறிவுடன் பிரிக்க வேண்டியதென்று வேதங்களில் இராஜ தர்மம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் குறித்து உனக்கொருவ ரறிவிக்க வேண்டியதில்லை. தவசுக்குப் போகிறோ மென்பவர்களைத் தடுக்கப்போகாது. அவர்களிடப்பட்டிக்குச் செலவுகொடுத்து விடவேண்டும். ஆசாபாசப் பற்றுக் குற்றபோதிலும் வாசாகயிங்கரியஞ் சொல்பவர்கள்போல் ஒழித்துவிடவேண்டும். நீ உலக காவலனாக விருந்து இக்குலத்திற்குரிய தபோபலத்தைக் தேடுக” என்றுரைத்தனர். அதனைத் தருமராஜன் கேட்டு “சுவாமி நானெவ்வளவு மனிதன் எனக்கென்ன தெரியும்? நானெம்மாத்திரம் பாத்திரன். தேவரீரும் என் தாய் தந்தையருஞ் சொல்லுகிறபோது நான் தடுத்துப் பேசுங் காரியஸ்தனோ? தங்களிடப்பட்டிக்குச் செலவுகொடுத்தேன். இதற்கு வேறு மாறில்லை” என்று சொல்லவும் விஷ்ணு அம்ஸமாகிய வேதவியாஸர் ஆசீர்வதித்துத் திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரி பாண்டவர் முதலிய பேர்களிடத்தில் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போயினார்.

திரிதராஷ்டிரன் தருமராஜனுக்கு இராஜ நீதி யுரைத்தல்

இப்பால் தருமராஜன் திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுக்குச் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டுத் “தேவரீரிஷ்டப்படி செய்வதற்குத் தடை

யில்லை” என்றார். இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் அப் பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு மங்களாசனஞ், சொல்லி அரண்மனைக் குட்போய் அன்னபானுதிகளுண்டு மறுநாட் காலையில் மைந்தர் முதலாகிய பந்துஜனங்கள் மந்திரிமார்கள் அன்னியதேசத்தர் அஸ்தினபுர வாசிகள் ஆகிய யாவர்களையும் மழைப்பித்து, இராஜகொலு மண்டபத்தில் வந்து வீற்றிருந்தனன். அப்போது பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளுக்குப் பிள்ளைகளும் இராஜபத்துக்களும் வேத வேதியர்களும் விதுரன் கிருபாச்சாரி சஞ்சயன் உயிச்சன் குந்திதேவி திரௌபதி சுபத்திரை உலாகி சித்திராங்கதை இன்னுமுண்டான சகல ஜனங்களும் மற்ற இனங்களும் வந்து புடைசூழ்த்திருந்தார்கள். அவர்களை யெல்லாம் திரிதராஷ்டிரன் பார்த்து என்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவையுங்களென்று கேட்டான். அதற்கவர்கள் அகங்குவித்து ஐயா! உமக்குச் சம்மத மெவ்விதமோ அவ்விதமே எங்களியாவருக்கு மென்றார்கள். அப்போது தருமராஜனைச் சமீபத்திலழைத்துத் தனிமண்டபத்திருத்தி “ஓ மேட்டிமையான வேந்தனே! நீ ராஜ்ய பரிபாலன விதங்களை நன்றாய்த் தெரிந்தவனானாலும் என் வார்த்தையுங் கொஞ்சங் கேட்டு வைக்கவேண்டியது. அதாவது நீ யாண்டு வருகின்ற நாடு நகரங்களில் யாவரு முன்னைத் தருமத்திலே தாழாத உத்தமனென்று சொல்லும்படி வித்தக விதரணையும் வெகு வித நற்கருமங்களும் பிராமண விசுவாசமும் பெரியவர்களைச் சமு முடைய வனுயிரு. பழமையான மந்திரியும் புதுமையான சேவகனும் கற்றுணர்ந்த வித்துவான்களும் கலைவல்ல ஆசாரியரும் சூழ இருந்து இறைசெலுத்து. தன் தாரமே தாரம்; பரதாரம் சோதரமான பான்மையது என்பதை மறவாதே. தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர்களென்று கருதிப் பாதுகாக்கும் மேன்மையும் சத்தரு இகழ்ச்சியும் மித்துரு புகழ்ச்சியும், குற்றந்தெரிந்து தண்டித்தலும் குறையறிந்து கண்டித்தலும் நால்வகைச் சேனைகளின்பேரில் ண்டும் நடுவு நிலைமை முதலிய பண்பும் குடிபடை கோட்டை கொத்தளம் காடு மலை ஆறு ஏரி இவை முதலிய காப்பும் அந்தப்புர விசாரணையும் சந்தேகமற்ற உயிர்ச்சேவகர் காவலும் சுத்தபோஜன ஜலபானமும் சுகசயன நித்திராபோகமும் ஆகிய இவைகளெல்லா மிதமாய் மனங்களிந்து உரிமையோடும் பெறவேண்டும். சுயம்பாகியைத் தள்ளப்படாது. அவன்பேரிற் கோபங் கொள்ளப்படாது. பதினான்குலோகமும் தன்கைவசப்பட்டபோதிலும் ஆலோசனை யில்லாமல் ஓர் அற்புதமான செயல்பட்டாது. எந்தக் காரியங்களும் மர்மமாயும் இரகசியமாயு

மிருக்கவேண்டும். ஒரு சங்கதியைப் பற்றி மன்றைப்போடு ஆலோசிக்கும்போது அவர்கள் சாம்பிரதாய மறிந்தவர்களா யிருக்கவேண்டும்.

அப்பா மெய்விரதனே! நீ அரசாளும் பட்டினத்தினின்றும் இன்னும் பலவிடங்களினின்றும் வியாஜ்யம் வில்லங்கம் வரும். அப்படி வருமாகில் இருவரையும் விசாரித்துச் சாட்சி விசாரணை செய்து சபைகூடிய பெரியவர்களுக்குத் தெரிவித்து அவர்கள் உலகத்தைச் சார்ந்தவர்களாய் அரசன் நியாயத்தையுந் தெய்வ சகாயத்தையுந் சேர்ந்திருந்து பெரியோர்களின் சத்திய நெறியை உற்றுப் பார்த்துச் சொல்லுவண்ணங் கர்த்தத்துவ மிருந்து கண்ட தென்று குற்றத்திற்குத் தகுந்த நீதி செலுத்தவேண்டும். திரவியங்களை அதிக விறையம் பண்ணுமற் பொக்கிஷத்தை நிரப்பவேண்டும். தருமத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணவேண்டும். உதயத்தி லெழுந்து நித்தியவிதி முடிக்கவேண்டும். இரவில் நகரசோதனை நடத்த வேண்டும். விருந்துபசரிக்க வேண்டும். நீதிவிசாரணை நிலவிசாரணை நீர் விசாரணை தேவாலய விசாரணை தரும விசாரணை சாஸ்திரவிசாரணை கல்விவிசாரணை சங்கீதவிசாரணை மதுவிசாரணை யாகவிசாரணை யோகவிசாரணை போகவிசாரணை அலங்காரம் கற்பனை விற்பனம் சிலம்பம் சிற்பம் இவைகளெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு இத்தனை நாழிகை இன்னின்றன தொழிலென்று அளவு படுத்தி நடத்திவரவேண்டும். வேட்டையாடவேண்டும். காட்டைத் திருத்தவேண்டும். சகலபரணங்களும் பூமாலையும் கதம்பகஸ்தூரி சந்தனங்களும் விடாம லணியவேண்டும். தன்னுடைய தாளான்மையைப் பிறர் பாலில் ஒப்புவிக்கப்படாது. இராஜசபைக்கு வேண்டியவைகளைத் தூண்டிச் சேகரிக்கச் சொல்லவேண்டும். தீர வீரராயிருப்பவர்களைப் பெருமைப் படுத்தவேண்டும். அன்புடையாரிடத்தில் நண்புவைக்கவேண்டும். ஒருவரைச் சினேகிக்குமிடத்தில் மெத்த விசாரித்து நேசிக்கவேண்டும். எல்லாருடைய சொல்லையும் கேட்டுத் தோள்வலியையுந் துணையாகக்கொண்டு சமருக்கெழ வேண்டும். சத்துருக்களிடத்தி லுறவாகாது. அந்தரங்கப் பேச்சு வெளியிற் போகக்கூடாது. இப்படி யெல்லாம் இராஜன் ஜாக்கிரதையாயிருந்தால் ஒருநாளுங் குறைவிராது. பழமைபாராட்டி நடத்துவது பக்குவம். ஒருவனைப் பகைக்கும் விஷயத்தில் தன் பலமும் எதிரி பலமும் கால பலமும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துப் பகைக்க

வேண்டும். அல்லாமலும் சொந்தப்படை அப்போதைக்குப் பணங் கொடுத்துவைத்த படை அன்னிய அரசர்களாற் கூடிவந்த படை காட்டிலிருக்கும் படை அம்மான் சீதனப்படை அடைக்கலப்படை என்னுமிந்த அறுவகைப்படையும் இராஜர்களுதவியுங்கொண்டு வெல்லுமிடத் தோற்கு மிடமறித்து சண்டைபண்ணி ஜயம்பெற வேண்டும். உடற்பிறப்பைக் காக்கவேண்டும். மானங்கெட ஒரு வேலைக்கும் பிரவேசிக்கலாகாது. சொற்சொர்வுபடப் போகாது. சின்னமனிதரைச் சேர்க்கலாகாது. அப்பா புதல்வனே! வேதவியாஸ ரும் பீஷ்மரும் நாரதரும் ரீஷீசுவார்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பொருந்திச் சொல்லத் திருத்தக் கேட்டிருக்குந் தெளிவினையுடைய உனக்கு நானென்ன சொல்லப் போகின்றேன்” என்றனன்.

திரிதராஷ்டிரன் மீட்டும் பொருட்செலவிடக் கண்ட

பீமன் வெகுள, தருமனவனைத் தேற்றிப்

பொரு ளனுப்புதல்

இவைபெல்லாங் கேட்ட தருமராஜன் சரீரம் புளகித்துப் பெரிய தகப்பனாரை வணங்கித் தேவரீரியம்பிய வண்ணத் தெரிந்து நடக்கிறேனென்று திருவடிபைத் தொழுது சற்றே அழுது “ஐயா! தேவரீர்க்கு என்னைவிட்டுப்பிரிய எப்படி மனத்துணியுமோ அறி பேன். அப்பால் யான் நிரம்பக் கிலேசிப்பேன்; நெட்டுயிர்ப்பேன்” என்று கூறித்துக்கித்த தரும நிருபனைத் திரிதராஷ்டிரன் கட்டி யணைத்து முத்தமிட்டுக் கருணை நீராட்டி “அப்பா மகனே! எனக்கு மப்படியேதா னிருக்கிறது. என்ன செய்யலாம்? இனி மேலான பதவியை விரும்பினால் எனக்கும் உனக்குந் துணையாகும். அப்பனே! இப்பூமியில் ஜன்மார்திர மென்பதும் ஊழென்பதும் பூர்வகர்மமென்பதும் இதுதான். இதனை யறிந்து மனதைத் திடஞ் செய்து கொள்ளுக” என்று சொல்லி அங்குள்ள யாவரையும் நோக்கி இரண்டு கரத்தையுஞ் சிரத்திற்குவித்து வணங்கி, எல்லோ ருக்குஞ் சரணம் சரணம் என்று சொல்லி யெழுந்தான். அப்போது யாவரும் மேககர்ச்சிதம்போல் வீறிட்டலறிக் கூச்சலிட்டழுதார்கள். அக்காலரசன் யாவரையுங் கையமர்த்தி “நீங்களெல்லோருஞ் சுகமாயிருங்கள். தம்பி அரசாட்சி செய்கிறான். உங்களுக்குத் தாயுந் தந்தையும் அவன்தான். அவனைவிட ஆதரிப்பவர்களியாரு மில்லை. சத்தியமாகக் காலங்கழியுங்கள்” என்று சாற்றி உபசரித்து

வாழ்த்தித் தனது அரண்மனைக்குப்போய்த் தம்பியாகிய விதூரனை யழைத்து யுத்தத்திலிறந்தபேர்களுக் கெல்லாம் நாளைக் கார்த்தி கைப்பர்வம் வருகிற பரியந்தஞ் சிராத்தங்களும் அநேக தரும தானங்களும் பண்ணவேண்டுமென்று தருமராஜனுக்குச் சொல் லும்படிக் கனுப்பினான். அப்படியே விதூரன் தருமராஜன் முதலிய பேர்களைக் கண்டு தெரிவித்தான். தருமராஜன் சந்தோ ஷப்பட்டு அப்படியே செய்வோமென்றார். அருச்சுனனும் அதற் குச் சம்மதித்தான். பீமன் கேள்விப்பட்டு வெகுளிமீழ்ந்துகொண்டு விதூரனைப்பார்த்து வெறித்து விழித்தான். அதை அர்ச்சுனன் கண்டு “தெண்டனிட்டு அண்ணா என்னத்திற்கு நீர் வீணை பழப்புக் கிடந் தேடிக்கொள்ளுகின்றீர். ஐயோ! போனதெல்லாம் போச்சு, இப்போதேன் நமதண்ணு மனத்திற்கு வியாகூல முண்டாக்கு கின்றீர்? வேண்டாம் மனம்பொறும்” என்று சில உபசார வார்த் தையையக் காதிற் புகன்றான். அதைக்கேட்டும் பீமனுக்கு மனந் தாளாமல் “தம்பி! செத்தபேரெல்லாம் நமக்கு ஜன்மப்பகையாளிகள்! அவர்கள் பண்ணிய அக்கிரம மோசத்திற்கு மோட்சமும் வேண் டுமோ? இந்தப் பாவி கிழவனைப் பார்க்க நெஞ்சுருகுகிறது! வயி றெரிகிறது! தொலைந்துபோகிறவன் சும்மாபோகாமல் போகிற பைசாசங் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுப் போகின்றாற்போற் கொஞ்ச மிஞ்சி யிருக்கின்ற பொருளையும் நருவறுத்துப் போகின்றான்.

“அப்பா அர்ச்சுன இவனுக்கேலிந்த வேலைகள்? இருக்கிறவன் தலையை மொட்டையாக்க வேண்டுமென் றெண்ணி, நாளை போகின்றோமே நாசம்பண்ணிப் போவோமென்று கெடு நினைப்பு கொண்டு இறந்துபோனவர்களுடைய சிராத்தத்திற் கென்றும் தர்மங்களுக்கென்றும் தர்மங்களுக்கென்றும் இவனுக்கும் இவன் பெண்டாட்டிக்கும் பெருஞ் சாவுக்கென்றும் காடாற்றலுக்கென்றும் கருமாந்தரங் கல்லெடுப்புக்கென்றும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் இவைகட்குப் போதுமான திரவியப் பொக்கிஷம் எங்கிருந்து வரும்? நாலாம் வழியிலு நூலாம்வழியாய் விட்ட கண்கெட்டபாவி இன்னுமிருப்பதையுந் துடைக்கத் துணிந்து சொல்லியனுப்பினான்ல்லவா? பிள்ளைகள் செத்துப் பதினைந்து வருடங்களாயின. பதினாறுவது வருடம் நடக்கிறது. இந்தப் பதினைந்து வருடம் வரையிலும் ஐயோ! தனக்கிட்டமானபடிக் கெல்லாந் திதிக்கென்றும் மதிக்கென்றும் தர்ப்பணத்திற்கென்றும் தருமத்திற் கென்றும்

தானத்திற் கென்றும் கோவிலுக் கென்றும் குளத்திற் கென்றும் வாங்கி வாங்கி ஒன்றுங் குறைவில்லாமற் செய்து வைத்தான். இன்னும் பயித்தியக்காரப்பாண்மெக்கள் நாம் சொன்னபடி கேட்பார்கள் சரிப்படித்திவிடுவோம் என்கிற எண்ணமாக்கும். இவன் பிள்ளை இவன் சொல்லைக்கேட்டு இருந்தானா, அப்படிக்கிருக்க வீணான காரியத்திற்கே னிவன் தலைப்பட்டு இவ்வாறு நடத்தப்படுத்துகிறான்? ஆனால் இத்தக கிழவன் நமக்கு முன்னாலே மெத்த உபகாரம் பண்ணினவன். நம்மைச் சொக்கட்டானாவதற்கு வரவழைத்து இக்கட்டு வராமற் காத்திருந்தவன். திரௌபதியைத் துகிலுரியும்போது வேண்டாமென்று தடுத்து மெத்தப் பிரயாசைப்பட்டான். மகன் செய்த வஞ்சனைகளை பெல்லா மாற்றினான். நாட்டைக் கொடுப்பித்தான். ஆ! ஆ! இவன் செய்த நன்மைகளை யெல்லாம் என்னென்று சொல்லுவேன். தன்மனப் பூர்த்தியாய்த் மெத்தவு நன்மை செய்த வேடன். கொலைசெய்யும் பாவி. இவனைத் தகப்பனென்ற போதே சஞ்சலம் விளையும். சங்கடந்தழையும். இவன் கெட்டான் பாவியென்று தள்ளிவிட்டுப் போகாமல் இவனைக் கட்டிக்கொண்ட முகின்றார் நமது வைதிகச் சாந்தஸ்தர். இதனால் வீணானமயக்கம். காரியமேயில்லை. விறுதா! விறுதா!!” என்று வெகுளிமேற்கொண்டு கோபக்கூத்தாடினான். இவையனைத்துங் கேட்ட அர்ச்சுனன் வெறுத்துக் கண்கறுத்து, முகஞ்சிறுத்து நெறித்துப்பார்த்து “ஐயா தோன்றலே, இப்படிக்கெல்லாம் எண்ணாத வெண்ணமும் பண்ணாத கோலமும் பண்ணியகாலத்தில் அண்ணாவுடைய சொல்லுக்கடங்கியிருந்தோம். விண்ணாளப்போயினார் நமது பகைவர். உமக்கிது வரையிலுமில்லாமல் இப்போதென்ன கிளைத்துக்கொண்டது. ஓ அண்ணா! நமது ஜேஷ்டருடைய மனசு நோவுமென்று சொல்லியுங் கேளாமற் போனால் நான் செய்வதென்ன?” என்று கொஞ்சஞ் சுறுக்காய்ப் பேசிப் பின்னும் பீமனுக்குத் தெரிய விளம்பிக் கோபமாற்றினான். விஜயன் பேசிய சாந்தமும் பீமன் சொல்லிய உகாந்தமும் தரும நந்தனன் கேட்டுச் சஞ்சலப்பட்டு விதுரனைப் பார்த்து “ஐயா! ஆண்டவனுக்கிளைப்படி ஆகவேண்டிய காரியங்களெல்லா மாய் விட்டன. இனி நாமொருவரை நித்திப்பதி லென்ன பயன்? எப்படியுந் திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் எங்கள் தந்தை. எங்களுடையர். எங்களின்ஷ்ட பந்து. எங்கள் தெய்வம். எங்கள் குரு. அவர் சொல்லியனுப்பிவைத்த பிரகாரம் நடப்பிக்க வேண்டியதே நம் கடமை. ஆதலால் நீர் அவர் சம்மதிப்படிக்குச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளும்”

என்று வேண்டிய திரவியங்கள் ஆபரணங்கள் ஆடைகள் பசுக்கள் இவை முதலாகிய வஸ்துக்களை அருச்சுனைக்கொண்டு கொடுத்து விட்டுவா” என்று நவின்ரூர். அதுகேட்ட பீமன் உள்ளெரிந்து மேலுக்கிசைந்து நானக் கிழவனைப் பேசியதற்கு அபராதமாவிது வென்று ஆட்களைக்கொண் டெடுப்பித்து விதரனுடன் கூடப் போய்ப் பெரிய அரண்மனையின் முன்முகப்பு வாயிலில் வைத்து விட்டுத் திரும்பினான்.

திரிதராஷ்டிரன் தானம் வழங்கிக் காந்தாரியோடு
தவக்கோலங்கொண்டு வெளிப்படுதல்

அப்பால் விதரன் திரிதராஷ்டிரனிடத்திற்கு வந்து “அண்ணா! நீருரைத்த வண்ணம் புகன்றேன். தருமராஜனும் அர்ச்சுனனும் உமது வார்த்தையைத் தலைமேலேற்றிக்கொண்டு பிராணனைக் கேட்டாலுங் கொடுக்கச் சம்மதித்தார்கள். வெகு பொருள்களும் விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களும் அளவற்ற பசுக்களும் இன்னும் பலவிதச் சாமான்களும் வந்து உமதரண்மனை முன் முகப்பு வாயிலில் நிறைந்து கிடக்கின்றன. இனியாகவேண்டுங் காரியங்களை உமதிஷ்டப்படி நடப்பீயும்” என்று சொல்லிப்போட்டுத் தனது அரண்மனைக்குப் போயினான். இப்பால் திரிதராஷ்டிரன் நாளைக் கார்த்திகைமாத மாரப்ப முதற் பர்வம் வருகிற வரைக்குஞ் சிராத் தங்கள் நடத்தப்படுமென்று சாரணரைக் கொண்டு எங்கும் பறையறை வித்து, தானுங் காந்தாரியுமாக அப்மாதப் பிறப்பின் தினங் காலையில் நித்தியசுரும அனுஷ்டானங்கள் முடித்துச் சிராத்தத்திற் காரம்பித்தார்கள். அப்போது பார்ப்பனக் கும்புகள் மேற்பட்டுத் தேனீப்போல் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். அப்பால் வாகுலிகள் சோமதத்தன் பூரிசிரவன் கர்ணன் விடசேனன் சகுனி சயிந்தவன் சல்லியன் துரியோதனாதியர் நூறுபேர் அனேகம் அரசர்கள் இன்னும் அவ்வவர்களுடைய புத்திர பௌத்திர மித்திராதியர்கட் கெல்லாம் மேலானகதி வரும்படிக்கு சிராத்தங்கள் பண்ணி அனேக மாயிரம் பாற்பசுக்களளித்து ஆடையாபரணங்கள் ஆவலடங்கக் கொடுத்து, பொன் மூட்டைகள் கட்டி அவ்வவர்கட்கும் புரட்டிப் புரட்டி யளித்து அனேக வித்துவான்களுக்கு வெகுமானம் பண்ணி யாவராலும் ஆசீர்வதித்தல், வாழ்த்துதல், புகழ்தல் இவை முதலிய கேட்டு மன்மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கினான். அந்தத் தந்தையையுந்

தாயாகிய கார்த்தாரியையும் மைத்தராகிய பாண்டவர்கள் வந்து தெண்டனிட்டார்கள். தட்சணந் தவம்பண்ணப் போகிற தாரதிபன் பர்வங்கழித்த பாட்டிமையினன்று உதய ஸ்நானஞ் செய்து அனுஷ்டான முடித்து இலட்சுமிகரமாகிய தனது அரண்மனைக்கும் சிம்மாசனத்திற்கும் பொக்கிஷ சாலைக்கும் ஆயுத அறைக்கும் பூஜைகள் பண்ணித் தன்னுசைகள் எல்லாவற்றையும் போக்கி கிராசையுடைய வளய்த் தான் கட்டிக்கொண்டிருந்த துஸ்திரவஸ்திரங்களையும் அணிமணிப்பணிகளையும் தள்ளி, ஈஷணத்திரயங்களையும் எள்ளி, மரவுரி யணிந்து கார்த்தாரியுந் தொடர்ந்துவரப் பிராமணர் ஓமாக்கினி வளர்த்துவரப் பாண்டவர்கள் பூசித்துவர இராஜமனை நீங்கித் தெருவீதியில் வந்தான்.

திரிதராஷ்டிரனோடு குந்திதேவியுந் துறவெய்த,

அதுகண்டு வருந்திய பாண்டவரை யவ்

வன்னை தேற்றி யறிவுறுத்தல்

கேட்டரோ ஜெனமேஜெப மகாராஜனே! அந்த வேளையிற் குந்திதேவியும் விதுரமகாராஜனும் வந்து கலந்தார்கள். இவர்களையும் பாண்டவர்கள் வணங்கினார்கள். அவர்களை யவ்விருவரு மெடுத்து அணைத்து ஆசீர்வதித்தார்கள். பின்பு குந்திதேவி தன்னுடைய பிரார்ப்தவினை தீரவேண்டித் தன் பிள்ளைகளேவரையும் நோக்கி இதனைச் சொல்லுகின்றாள் — ஓ என் குழந்தைகளே! உங்கள் தந்தையாகிய பாண்டமகாராஜன் இறந்துபோனபோது மாத்திரா தேவி மடிந்ததைப்போல் நானுங்கூட மாளாமலிருந்ததேன்? அதே நென்றால் நீங்களேவரும் பாலராகையால் உங்களை வளர்க்கவேண்டுமென்கிற பாசத்தினாலும் என் தீவினை மேலிட்டு நற்கதி கிடைக்காமற் செய்த மோசத்தினாலும் உலக நிகழ்ச்சிக்குப் பயப்படாமல் உடலைச் சுமந்தேன். அப்படியாக இருந்த காலத்தில் துரியோதனனது யார்களுக்கும் உங்களுக்கும் பகைகேரிட்டுப் பலப்பட்டது. அப்போது இந்தக் கலகம் எப்படி முடியுமோ எதாய்விளையுமோ பார்ப்போமென்கிற சேசத்தினால் நின்றேன். அந்த விரோதம் பதினெட்டுநாள் பாரதமாகிப் பதினென்பலா மன்னர்களையும் அவர்கட்குரிய நால்வகைப் படைகளையும் பந்து மித்திரர்களையும் பல புத்திரர்களையும் உரியோர் முதலாகிய பெரியோர்களையும் ஒருங்கே ஒழித்தது. அவ்வுண்மையையும் பார்த்தேன். இறந்தவர்களைக் குறித்துத் துயரப் பட்டுக்

கடன் முறை நடந்த காட்சியுங் கண்டேன். நீங்கள் பட்டங் கட்டிக் கொண்டு படுகிற காட்சியு மாட்சியுந் தெரிந்தேன். முடிவில் ஒன்று மில்லை. பெற்ற பிள்ளைகளிற் பெரியபிள்ளையாகிய கர்ணனைக் காப் பாற்றாத பெரும்பாவி நான். சின்னாதிங் கிருப்பதி லென்ன லாபம்? புண்ணியஞ் செய்வோர் புகுவது சொர்க்கம். அல்லாதோ ரடைவது நரகம். ஆனதால் இனிமே லெனக்கென்ன விருக்கிறது. உங்கள் பெரிய தகப்பனுடன் நானுங் காட்டுக்குச் சென்று அவருக்கும் பெரியவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து அடிமைப்பட்டு சுத்தமனதோடு மிருந்து விரதமனுட்டிப்பது மேலென்றெண்ணுகிறேன். என் சொல் லைத் தள்ளாமல் இன்புற்றுச் செலவுகொடுங்கள் ” என்று கேட்ட னன். அப்போது தருமராஜன் தவிர மற்ற நால்வரும் வெகுஜனங் களும் பசுவைப் பிரியும் தன் சிசுவைப்போற் பரதவித்துக் கலங்கி னார்கள். தருமராஜன் சற்று நிதானித்து கையொடு கையறைத்து “தாயே எங்களைப் பெற்று வளர்த்துப் பெரியவர்களாக்கிப் போஷித்துவந்த நீர் இப்போது யாங்கள் செல்வ சாம்பிராஜ்யச் சிங்காசனமேறி நீதி செலுத்தும் நித்திய வைபவத்தைப் பாராமல் நகரத்தைவிட்டு நீங்கப்போக நினைப்பீராகில் நாங்களெப்படி பிரிந் திருப்போம். தந்தை தாயிழந்த மைந்தராகின்றோமே. அக்கினி யெரியப்பட்ட காட்டில் எப்படி யனுப்பிவிட்டிருப்போம். நாங்கள் செல்வமா யிருக்கும்போது நீங்களெல்லோரு மிருந்து பார்க்கப் பாக்கியம் பண்ணாத பாவிகளாய்ப் போகின்றோம். ஆவிபோய்க் கிடந்த பிணமாகின்றோம். ஓ அன்னையே! இனி யெங்கட்கு மென்ன விருக்கின்றது” என்று கண்ணீர் சோரக் கருகி முகம்வாடி கால்மேல் வீழ்ந்து கதறியழுது பதறித்தொழுதனர்.

இவ்வாறு கதறியழுது வீழ்ந்த ஜேஷ்டகுமாரனைக் குந்திதேவி யெடுத்து மார்போடணைத்து மனங்கலங்கித்திளைத்து “தருமநந்தனா! உங்கள் தகப்பன் தவஞ் செய்தபோது நான் பணிவிடை பண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். அவரென்னிடத்தில் அதிகப் பிரீதியினை யுடைய வர். உடலிரண்டு முயிரொன்றுமா யிருந்தவர். தமக்குச் சுகந் தேடிக் கொண்டு என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோயினார். அதுவும் உபாயந்தான். அப்போது என்னையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு போனாற் பிள்ளைகள் பிழைக்கவேண்டுமே யென்று கருதிவிட்டுப்போனதாய்த் தெரியவருகின்றது. ஏதோ நானும் இந்தக் கர்மபூமியிலிருந்து காணாததெல்லாங் கண்டேன். கேளாததெல்லாங் கேட்டேன். இனி

யிந்தக் காயத்தை வைத்திருக்கப் போகாது. உன் தந்தையை நீங்கி வெகுநாளாயின. நானும் போய் அவருடன் சேர்ந்து உங்களுடைய கண்மைகளை யெல்லாம் யெடுத்துப் பேசுகிறேன். அதுவரையில் யர்கங்களினாலேயும், தவங்களினாலேயும், வேதங்களினாலேயும், மேன்மை பெற்றிருக்கின்ற அனேக மேலோர்கள் காட்டில் தவம் பண்ணுவார்கள். அவர்களுக்கு ஊழியம்பண்ணி இந்தப் பொய்யான வுடலை யொழித்துப் போடுகிறேன். இந்நாட்டிலும் பெரிய அரசன் மனை யீட்டிலும், உயிர் பிரியலாகாது. அப்பனே நீங்கள் பண்ண வேண்டிய உபகாரத் தடைசொல்லாமல் எனக்கு விடைகொடுப்பது தான். யான் சகலமான காட்சியுங் கண்டுவிட்டேன். இனி யான் காணவேண்டுமென்றுமில்லை. நீங்களிப்போதுதான் அரசுரிமைக் குரியவர்களானீர்க ளாதலால் இனி உங்கள் கண்ணூர எல்லாக் காட்சியுங் காணவேண்டும்” என்று கரைத்தனன். இப்படி கரைத்த தாயைப் பாண்டவர்கள் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கி நின்ற மூதார்கள். அப்போது திரௌபதி சுபத்திரை உத்தரை மற்று முள்ள ஸ்திரீகள் யாவரும் மேககர்ச்சிதம்போ விரைந்து விரைந்து அலறுவதானார்கள். அக்கால் மாமியார் மருமக்களை அணைத்துப் போற்றிக் கண்ணீர் துடைத்துத் தேற்றித் துக்கத்தைமாற்றித் துயரத்தை யாற்றி மனோதிடஞ் சொல்லி, தானுடுத்துக்கொண்டிருந்த வஸ்திரத்தைக் களைந்து மரவுரியுடுத்துத் தருமசாஸ்திரத் தெரிந்த தருமராஜனை நோக்கி ‘எல்லாந்தெரிந்த வல்லாண்மைக் காரனாகிய நீயும் இவர்களுடன் கலங்கப்போமா? இப்பட்டணத்தைவிட்டு அரைக்கணமேனு நீ விலங்கலாமா?’ என்றுரைத்துத் தேற்றிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறாள்—

அப்பா தருமந்தனா ! இளையவன் சகாதேவன்; அவனை வளர்ப்பதற்கு எத்தனையோ பாடு பட்டேன். அவனுக்குத் தாய் முகமுந் தகப்பன் முகமுஞ் செவ்வையாய்த் தெரியாது. என் மாற்பையு மடியையும் விட்டுப் பிரியாதிருந்து வளர்ந்த மைந்தன். அவனைக் கையையும் விட்டோடு. மற்றவர்கள் எல்லாச் சித்துங் கற்றவர்கள். அவர்களுையுஞ் விடாதே. மற்றவர்கள் எல்லாச் சித்துங் கற்றவர்கள். அவர்களுையுஞ் சன்மானத்துடன் நடப்பித்துக்கொள்ளுக. என் மருமக்கள் மார்களில் எல்லாரும் நல்லவர்கள். மெத்தவும் பதிவிரதைகளாகிய உத்தமிகள். அவர்கள் சித்தங் கலங்காமற் பத்திரமாய்ப் பார்த்து ரட்சணை பண்ணி வரவேண்டும். கர்ணனுடைய பிள்ளை அச்சுவசேனனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். கர்ணனுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமக்

கடன்களைக் குறைவில்லாமல் நடத்திவாருங்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ண னுடைய சொல்லின்படிக்கு நடவுங்கள். வேதவியாஸரை மறக்காமற் பூசியுங்கள். உங்களுடைய ஏவலாளிகளைக் கைவிடாதீர்கள். புதிய மனிதரைக் கண்டவுடன் பொங்கி மகிழ்ந்து பூரித்துச் சேர்க்காதீர்கள். எங்களைப் பிரித்தோமென்று ஏக்கப்படாதீர்கள். சத்தியவிரத தருமங்களை மறக்காதீர்கள். உத்தமரா யிருங்கள் ” என்று ஆசீர்வ தித்துக் கார்த்தாரியம்ம னிடத்திற் போய் வணங்கி நானுமதடைக்கல மென்று கலந்தாள். இந்தச் சங்கதி திரிதராஷ்டிரன் கேட்டு மெத்த வுஞ் சந்தோஷப்பட்டுச் சற்குணராகிய பிள்ளைகளும் நற்குணமுள்ள ராதிபரும் கற்பனை கற்ற மந்திரிகளும் மற்றையரான புரஜனங்களும் பிரியாமற் றொடர்ந்து வரும்படியாய் அஸ்தினுபுரத் தெரு வீதியில் வந்தான். ஆஜானுபாகுவாகிய திரிதராஷ்டிரன் காலநடையாய் நடந்து வருவதைக்கண்ட துரியோதனன் பெண்சாதி முதலியபேர் கள் துக்கப்பட்டுத் துறந்துபோகின்ற அம்மாமனார் மாமியார்களையும் இறந்துபோன புருஷதீர்க்களையு மெண்ணிப் பதைத்துத் தாங்களுந் துறவுவேடம் பூண்டு சஞ்சலமுஞ் சந்தேகமும் இல்லாதவர்களாய் மாமன் மாமிமார்களை வணங்கி வெளிப்பட்டார்கள். அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு நடக்கும்போது சஞ்சயனும் விதூரனுந் துறவு பூண்டு காவி வஸ்திரம் தரித்துத் தண்டுகமண்டலம் தாங்கிச் சென்றார்கள்.

திரிதராஷ்டிரனுதியர் துறவெய்திச் செல்லும்போது
அந்நகரத்தினர் பிரலாபம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவர்களை யெல்லாம் தருமராஜன் பார்த்து “நிம்மதமான உங்களுக்கிது சம்மதந்தானா” என்று கிலேசித்து வீழ்ந்து மூர்ச்சையாகி மீட்டுந் தேற்றி யெடுக்கத் தெளிந்து எம்மதமு மிதுகானென்று தான் தாங்கிய மணிமகுட குண்டலாதிகளை வாங்கினார். பாங்கினிலிருந்த தம்பி மார்களும் இது மெத்தவு நன்மையென்று தோள்வீங்கி யோங்கி னார்கள். இத்தியாதி தன்மைகளைக் கண்ட விதூரனுஞ் சஞ்சயனு முரசக்கொடியையுடைய முதல்வனைப் பார்த்து “அரசனே! நீர் காட்டிற் போயிருந்து உமது தந்தை தாய்க்குப் பணிவிடை பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்தீரல்லவா? உமக்குப் பதிலாய் நீரனுப் பியதாக நாங்கள் போயிருந்து திரிதராஷ்டிர பூபதி முதலிய பேருக்குப் பணிவிடை செய்கிறோம் ” என்று திருப்தி சொல்லி

வைத்து அத்திரிதராஷ்டிரனுக்குப் பக்கத்திற்போய் நின்றார்கள். இந்தச் சேதியைத் திரிதராஷ்டிரனறிந்து “நீங்களிருவருந் தரும ராஜனுக்குத் துணையாயிருந்து அவனி புரப்பிற்கொன்று எண்ணி யிருந்தேன். முன்பின் யோசிக்காமல் வெளிப்பட்டீர்கள். இதுதான் என் மனதைக் கிலேசப் படுத்துகின்றது ” என்று வருந்திக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்திற்கிருபாசாரியரும் உயிச்சனும் வந்து கண்டுநாங்களுந் துறவுகொண்டு வருகிறோமென்று சொல்லினர். அம்மொழிகேட்ட திரிதராஷ்டிரன் வருந்தி அவர்களை யழைத்து அணைத்து உபசாரஞ் சொல்லி “எனது தம்பி விதுரனுஞ் சஞ்சயனும் வந்து நீங்களும் வந்துவிடுவது சரியல்ல. ஆதலால் நீங்களிருவருந் தரும ராஜனிடத்திலிருந்து மனுநீதி குன்றாமல் அரசுபுரியக் கடவீர்கள் ” என்று அமர்த்திவைத்து அப்பாற் போகும்போது அஸ்திபுரத்திலுற்ற நான்கு வருணத்தாருங் கண்ணீர் விட்டழுது “முன்னொரு நாள் சொக்கட்டானாடித் தோற்றுக் காட்டுக்குப்போக வழிபார்த்த பாண்டவர்களும் திரௌபதியும் இந்தத் தெருவழியே போனார்கள். அன்றைக் கந்தப் பாவத்தைக் கண்டோம். இன்றைக் கிந்தப் பாவத்தைப் பார்த்தோம்” என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டு முறையிட்ட டிரைந்தார்கள். மறுபடியுஞ் சிலர் தேறித்தெளிந்து “இதுவரையிலும் நம்மைப் புரந்துவந்த இறைவனும் இறைவியும் எல்லாச் செல்வத்தையுந் துறந்து தவத்திற்குப் போசிறபோது நாம் அவத்திலிருப்பானேன்? நாமுங் காட்டுக்குப் போவோம்” என்று வீட்டுக்கதவை யடைத்துப்போட்டுப் புறப்பட்டார்கள். வெகு ஜனங்கள் “காட்டுக்குப் போவானேன் நாட்டுக்கு நல்லதுரை வந்திருக்கின்றார். வீட்டிலிருந்தபடி வேள்விப்பலனும் விரத பலனும் தவப்பலனும் தான பலனுந் தானே வரும்” என்றார்கள். சிலபேர்கள். “பாபத்திற்கு ஆதிமூலமாகிய பார்த்திவன் பட்டணத்தை விட்டுப்போவது நம்முடைய ஆபத்துநீங்கியது” என்றார்கள். அநேகம் பேர்கள். “கோபத்தாற் குடி கெடுத்த நூறுபிள்ளைகளும் பேரர்களும் மாண்டுபோன கோபத்தாலே தொலைந்து போகின்றான்” என்றார்கள். பற்பலபேர்கள் “மகாபதிவிரதையின் சாபத்தால் இப்படிச் சமைந்தது” என்றார்கள். சிலபேர்கள். “பெரியோர்களின் மனஸ்தாபத்தால் நேரிட்ட சங்கடமிது” என்றார்கள். பலபேர்கள் “போங்காலத்தில் யாவரும் போவார்கள் சாங்காலத்தில் யாவருஞ்சாவார்கள். ஆங்காலத்தில் அற்பானையும் பொற்பாள மாக்கிவைக்கும் ” என்றார்கள். பலபேர்கள் “ஊழ்வினைப் படி முடியும். ஒடியோடிப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி கருடனாகி

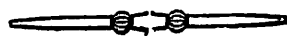
தில்லை” என்றார்கள். சிலபேர்கள் “இவனென்ன லேசானவனா? ஐயோ! இவன் கொடியபாவி! இவனுக்குத் தவங் கைகூடுமா? ஒருக்காலு மிவனெண்ணங் கைகூடிவரப் போகின்றதில்லை” என்றார்கள்.

இப்படிக்கெல்லாம் பற்பலவாறாய்ப் பேசிச் சரிப்போனபடியேசிக்கொண்டு தெரு நெருக்கமாம்படிக்குச் சேர்த்தார்கள். இந்தப் பிரகாரம் அஸ்திபுரத்து வீதிகளைக் கடந்து கோட்டைவாசலை யடர்ந்து போகையில் தெருவுகளும் வெட்டவெளிகளுந் தெரியாமல் அழுதுகொண்டு வரும் ஜனங்களைத் திரிதராஷ்டிர னடக்கி அவரவர்களுக்கு மனந்தெளியும்படியாய் உபசரித்துத் தானதருமங்களெல்லாங் கொடுத்து எல்லாரையும் பட்டணத்திற்குப் போங்கொன்று அனுப்பிவிட்டுப் பிள்ளைகளையும் அவர் பரி ஜனங்களையு நோக்கி நில்லுங்களென்று சொல்லிச் செல்லுகின்றான்; அப்போது யாவரும் பணிந்தார்கள். அவர்களையெல்லாந் திரிதராஷ்டிரன் ஆசீர்வதித்துச் செல்லும்போது தருமராஜன் குந்திதேவியைக் குறுகி “அம்மா தேவரீர் போகின்றீரா?” என்று அலறினார். அப்போது அவளும் பதறிக்கதறிப் பாசபந்தப்பற்றினை யுதறி “ஓ வித்தக்கனாகிய வேந்தனே! விசனப்படாதே! இந்தமட்டில் நில்லு” என்று சொன்ன போது பீமன் அர்ச்சுனன் நகுலசகாதேவர் சித்தம் பிரமித்துச் சோர்ந்து போனார்கள். அவர்களை விதரமகாராஜனும் சஞ்சயனும் தேற்றிச் சோபமாற்ற எழுந்திருந்து “ஐயோ! பெண் ஜன்மத்தைப் பெற்றோர் இப்பேறு பெற்றுச் செல்ல யாமதற்கொவ்வாதிருந்தால் பெரும் பாவமென்று புண்ணியவான்கள் புகன்றபோதிலும் எங்கள் தாயைப்போல் தருமம் தவம் தண்மை தயை தக்க தனயர் ஆகிய இச்சவுக்கியத்தையுடைய புண்ணியவதிகளை யாருங்காண்ப தருமையிலும் அருமையாயிற்றே! ஓ அம்மா! உம்மைப் பிரிந்தபின் எம்மைப் புரந்துகொண்டிருப்போமோ? எப்படி மனந்தேறப் போகின்றோம் தாயே!” என்று துக்கித்தார்கள். அப்போது குந்தி தேவி ஐவரையும் நோக்கி “ஓ குழந்தைகள்! விரதம்பெற்ற நான் விசனப்படலாகாது. உங்களைப் பார்க்குந்தோறும் நீங்கள் படுகிற விசனத்தை நோக்குந்தோறும் என் கண்ணிலுஞ் ஜலம் பெருகுகிறது. எவர்களையும் விட்டதல்ல நேசம். இவ்வுலகத்தி லிருந்தால் வரும் பெருமோசம். இக்கட்டுப்படச் செய்யும் எமபாசம். ஓ என்னளவில் விசுவாசம் வைத்த இளந்தைகளே பயப்படாதீர்கள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய என் மருமகனிருக்கின்றான். எல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும். கலங்காதீர்கள். இந்தப் பரிசுத்தித் துவினால் நமது குலத்தழைக்கும். இவன் பிரபலஸ்தனாயிருப்பான். சுகமேயிருங்கள் ” என்று பூரண ஆசீர்வசனம் புரிந்து “நீங்களியாவரும் என்னிடத்தில் நாட்டிக் காட்டிய அன்பு நிச்சயமானால் இட்சணமே செலவு கொடுங்கள் ” என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு “உங்கள் வீடு இவ்வுலகத்தில்! இனி எங்கள் வீடு அவ்வுலகத்தில்! ஆதலா லங்கே போகின்றோம் ” என்று சொல்லித் திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரி முதலானவர்களை நோட்டுங் கலந்து நடந்தனள். அப்போது பிள்ளைகள் முதலிய பேர்களுக்குப் பதிற்பேச வாய்வராமல், நாவுவரண்டு நாபியுலர்ந்து திக்கு நோக்கித் தெண்டனிட்டு வெகு ஜனங்களும் பாண்டவர்களுந்திரும்பி அஸ்தினாபுரத்திற்கு வந்தார்கள். திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரி குந்திதேவி சஞ்சயன் விதூரன் இவர்களைப் பார்த்துத் துறந்த பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களிற் சிலர் ஒளபாசாக்கினி பூசிக்கும் வேதப் பிராமணர் இவர்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி வேதங்கட்கு முதலாகிய ஒமென்னும் பிரணவ ஓசையை யொலித்துக்கொண்டு வனத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

திரிதராஷ்டிரன் துறவெய்திய சருக்கம் முற்றிற்று.

திரிதராஷ்டிரன் வனவாசச் சருக்கம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி

தாரம் போதுபொரு டானென் றோதிநம தாரம்பாலர் பலச் சார்பென் றோதிநம
வீரம்போது தலை மீதந் தாளுநம வேகம் போதிலெரி மாகந் காலவணி
நாரம் போதகன மாவிந் கோதிநம ஞானம் போயழிய நாசஞ்சேரியம
கோரம் போகவெனை யானுந் கோலநம கோவிந் தாயநம கோவிந் தாயநம.

ஐயா ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறு துறவறவாச்சிரமத்தைப் பெற்று வனத்திற்குப்போன திரிதராஷ்டிரனானவன் தன்னைக் காந்தாரியம்மன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழைத்துப்போக பூமிதேவிக்குச் சமதையாய் குந்தியம்மன் கல்லு முள்ளு கறடு மேடு பள்ளம் இவைகளைப் பார்த்துச்சொல்லி உபசரித்துவர மற்றப்

பெண்களெல்லாஞ் சுற்றிக்கொண்டுவர விதுரனுஞ் சஞ்சயனு முன்
 னாலே வழிகாட்டிச் செல்ல இந்தப்பிரகாரம் பல நந்தவனங்கள்
 சோலைகள் சாலைகள் தடாகங்கள் கழனிகள் முதலியன குலாவிய
 குருநாட்டெல்லையைக் கடந்து நடந்து சந்தியாவந்தனக் கடனை
 முடித்துத் தருப்பாசனம் விரித்து இரவிற் சயனித்து உதயத்தி
 லெழுந்து கங்காநதிக்குப்போய் கங்கையைத் தொழுது ஸ்ரானம்
 பண்ணி நித்தியவிதி முடித்துக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டுக் குரு
 க்ஷேத்திரமனுசிச் சிமந்தபஞ்சக ஸ்தலத்தில் அன்றிராத்திரியிருந்து
 மூன்றாளுதயத்தில் ஸ்ரானம் பூஜைகள் முதலிய முறைகளை
 முடித்துச் சூரிய நமஸ்காரம் பண்ணி அப்பால் நடந்து கருமேகந்
 தாங்கிய மலைச்சாரல்களி லோங்கிய பல சோலைகளைக் கண்டு
 அவற்றிலொரு சோலையுட் சென்றான். அங்கே கேகயதேசத்து
 ராஜன் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவனையும் அவ
 னுடனே கூடியிருந்த சத்யுபரேன்னும் பெயரினையுடைய முனி
 வரையுங் கண்டு நமஸ்கரித்தனன். அவர்களிவனை அஸ்தினா
 புரத்திற் கதிபதியென் றறிந்து வாருங்களென் றழைத்துப்போய்
 ஆசீர்மத்தில் வைத்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமன்யாதி உபசாரங்
 களாற் பூசித்து கந்தமூலபலங்கள் கொடுத்துப் பசிதீர்த்துத்
 தருப்பை மான்ரோல் இவை முதலிய சயனங்களமைத்துக் கொடுத்
 தார்கள். அப்பால் அன்புடனே ஒருவர்க்கொருவர் இன்ப முண்டாய்
 இஷ்டவார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

திரிதராஷ்டிரன் தவ நிலை

அப்போது அம்பிகை மைத்தனான திரிதராஷ்டிரன் தனது
 தம்பியான விதுரனைப் பார்த்து “அப்பா என்னிளவலே! நாமிங்
 கிருந்து தவஞ்செய்யத் தக்கதாக ஒரு பர்ணசாலை பண்ணுக”
 என்றான். அந்தக்ஷணத்திலே சஞ்சயனும் விதுரனும் ஒலே முத
 லியவைகளைச் சேகரித்து ஸ்திரீகளிருப்பதற்கும் புருஷர்கள் தங்கு
 வதற்கும் பூசனை முதலிய முடிப்பதற்கும் போஜனஞ் செய்வதற்
 கும் பெரியோர்களிருந்து காலக்ஷேபம் பண்ணுவதற்கும் வெவ்
 வேறாகிய இடங்கள் விதவிதமா யமைத்துவிட்டார்கள். திரிதராஷ்
 டிரன் அந்தவிடத்திற் சென்று தவம் பண்ணிக்கொண்டுவர விதுரன்
 சஞ்சயன் இவர்களிருவருங் காட்டிலே திரிந்து கந்தமூல பலங்கள்
 சம்பாதித்து வந்து கொடுக்கக் கார்தாரி குந்தி இவர் முதலிய
 பெண்கள் போஜனஞ் சமைத்து அருகிற் காத்திருந்து உபசாரம்

புரிய யாதொரு குறையுமில்லாமல் வீரதமும் தவமும் நாளுக்கு நாள் மென்மேலாக விருத்தி பண்ணிக்கொண்டு மெய்யுணர்வுடையவனாயினான். இவ்வாறு திரிதராஷ்டிரன் தவம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிற சங்கதியைத் தினந்தோறும் ரிஷிகள் கண்டு “ஆ ! ஆ ! இது மகாமேலாகிய தவம்” என்று ஆச்சரியப்பட்டுச் சந்தோஷித்தார்கள். பதினான்கு லோகமும் இது மகா பக்குவமென்று கொண்டாடினார்கள். அக்காலரசன் பலமு நலமு முடைத்தாகி பனிகுளிர் மனமு வெயில் இவைகளினுற் சனையாமல் உடல் வளையாமல் கசங்கிக் களையாமல் காசினியாண்ட சம்பிரமசுகங்களை நினையாமல் கர்ப்பூர தீபம்போல் ஜோதிகாட்டத் தாரணையோகம் சாதித்து வந்தான். இவனுடன் கூடிவந்த பிராமணர் அக்கினி அவியாமற் பூசித்திருந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையிலே சில நாட்களுக்குப் பின் திரிதராஷ்டிரன் ஒருநாள்விட்டு ஒருநாள் போஜனம் புசித்து வரத்தலைப்பட்டான்; அப்பால் வாரத்திற் கொருநாள் தின்னுவதாயினான்; பிற்பாடு பட்சத்திற் கொருநாள் நுகருநேகம் கொண்டான்; அதன்பின் மாசத்திற்கொருநாள் வுண்ணல் நண்ணினான்; அப்பாலயனத்திற் கொருநாள் அருந்தினான்; பின்னும் வருஷத்திற் கொருநாள் சாப்பிடத் தலைப்பட்டான்; அப்பால் அந்தச் சாப்பாட்டைக் குறைத்துக் கிழங்கே சாப்பிட்டு அதையும் விடுத்துப் பழங்கள் தின்று அதையும் விலக்கிச் சருகு புசித்து அதையும் துறந்து ஜலமருந்தி அதையும் நிறுத்தி வாயுவைக் கும்பித்து இப்படியாக நாளுக்குநாள் ஆகார வர்ச்சிதம் பண்ணிச் சாகாணுர்ச்சிதஞ் செய்து தவநிலையில் சிறந்து நின்றான்.

நாரதமுனிவர் திரிதராஷ்டிரனாகியார்க்கு இனிச்

கைகூடும் பதவியின் திற முரைத்தல்

அக்காலத்தில் அனேகர் தவங்களுடைய ரிஷிசுவரர் முனிசுவரர் புடைசேர்ந்த கூட்டமாய் நாரதமுனிவர் வந்தார். அவரைத் திரிதராஷ்டிரன் முதலிய மூவரும் எதிர்சென்று கண்டு சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டுப் பாதபூசை பண்ணி ஆசிபெற்று ஓராசனத்திலெழுந்தருள்செய்து அடிபணிந்திருந்தார். அப்போது சத்யபா முதலான பெரியவர்களுஞ் சந்தோஷப்பட்டு வணங்கினார்கள். குந்திதேவி கார்தாரி முதலிய பெண்களும் போற்றினார்கள். எல்லாருக்கும் நாரதர் நன்மையுண்டாக விளம்பினார். அக்கால்

திரிதராஷ்டிரன் நாரதரைப் பார்த்து “ஐயா தெய்வமுனிவரே, அவத்திற் காலம் போக்காமல் தவத்தை விரும்பி வனத்திற் புருந்து சிவத்தைப் பேணிய தசயூபருடைய கடைச்சந்தாங்கிப் பவத்தை யுடைத்தேன். தேவரீருடைய தரிசன சுபத்தையும் படைத்தேன். என் பாக்கியமே பாக்கியம்!” என்று சொல்லித் தொழுதான். அதைக்கேட்ட நாரதர், “அரசனே இந்தச் சதயூபரென்பவர் மிகவும் பக்குவமுடையவர். இவருடைய ஆசிரமம்போ லெங்கணு மில்லை. இந்த ஆச்சிரமத்தை யடுத்துத் தவமிழைத்துப்பெருமை பெற்றவர்களும் சுவர்க்கபதவி சேர்ந்தவர்களும் வெகுபேருண்டு. இது எல்ல சித்தியான இடம். இவ்விடத்திலுள்ள தீர்த்தங்களுக்குச் சமானமாகிய தீர்த்தம் எவ்விடத்துமிராது. பூர்வத்திற் சதவிந்து வென்னும் ராஜன் தன் குமாரன் சதசித்துவை ராஜனாகவைத்துத் துறவடைந்து, இந்த ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து அருந்தவமிருந்து இத்திரலோக மடைந்தான். இன்னுமனேகம் அரசர்களும் இங்ஙன மிருந்து கதிபெற்றார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட இடம் உமது புண்ணிய வசத்தாற் பொருந்தியது. வேதவியாஸருடைய கிருபாகடாட்ச மிருக்கின்றபடியால் உமக்கொரு குறைவுமிராது. பூரணமாகத் தவத்தைத் தேடிக்கொள்ளும். நீரிங்கிருந்து செய்யுந் தவமகிமை யாற் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் இவர் முதலாகிய தேவர்கள் சந்தோஷப் படும்படியாய் முத்தியடையலாம்” என்றனர்.

இவ்வாறு சாமகீதம் பண்ணுகின்ற மகதியாழ் நாரதர் சாற்றியதைக் கேட்ட வரச னவரைப் பணிந்தெழுந்து “சுவாமி இந்த வனத்தில் தவமிழைத்தும் பேறு பெற்றவர்க ளனேகம் பேரென்று திருவாய் மலர்ந்தீர். அடியேன் கிழவன் தள்ளாதவன் மகாபாவி! நானெப்படி தபசு பண்ணுவேன்? எப்படிக் கதிபுரு வேன்! எனக்கும் பலன் கிட்டுமா? என்னையு மவர்களுடன் சேரவொட்டுமா?” என்றான். அதற்கு நாரதர் கிருபை கூர்ந்து “ஓ சந்திர குலாதிபதி! தவமென்பது ஒருக்காலும் அவமாகாது. உமது சத்திக்குக் கூடினமட்டுந் தபசு பண்ணிக்கரை யேறும்” என்று குறித்தார். அந்த நாரதரைத் திரிதராஷ்டிரன் தொழுது “ஆண்டவனே! தேவரீ ராசீர்வாத பலமே என் தவத் திற்குத் துணையாகும். ஆனால் எனக்கு என்ன கதிவரும்? என்னைச் சேர்ந்த இவர்களுக்கு எந்தப் பதவி கிடும்? இவற்றைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்க அதற்கு நாரதர் “ஓ மகாராஜனே!

ரீர் தாமரைக் கமலத்திற் பிறந்த பிரம் தேவனுடைய பிள்ளைக்குப் பிள்ளையாகிப் குபேரன் பக்கத்தில் யக்ஷராஜனாகி அநேகர் சேவித்து வந்தித்து நிற்க இரத்தின கிரீட முதலாகிய வஸ்திராபாணங்களுடன் மெத்தப் பிரகாசமாய்ச் சிங்காசனமேறி, உமது பெண் சாதி உம்மைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கச் சகல வைபவத்துடனே ஜன்ம சாபல்லியமா யிருப்பீர். குந்திமாதேவி இந்திரலோகத்திலிருக்கிற பாண்டமகாராஜனுடன் நண்புற்றுக் கூடியிருப்பள். விதுரன் தருமராஜனுக்குட் பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்வன். சஞ்சயன் நாகலோகஞ் சேர்வான். உமது குமாரர்களுடைய தருமபத்தினிமார்கள் தங்கள் தங்கள் கணவனுடன் கலப்பார்கள். ஸ்தூலதேக மிருக்கிற வரையிலுந் துன்பம். ஸ்தூலதேகத்தைத் துணையாகக்கொண்டு பாபங்களை விட்டுச் சூட்சும தேகத்திற் பிரவேசித்தால் மோட்சம். இதனையே நிச்சயமாக உனது மனத்திற் கொள்ளும்” என்றியம்பினார்.

இவ்வாறு கூறிய நாரதர் வார்த்தையை நராதிபனும் ராஜஸ்திரீகளுங் கேட்டு அற்புதப்பட்டு “ஓ கர்த்தனே தேவரீரிட்டருளிய கட்டளைப்படிக்கஷ்டப்பட்டுத் தவஞ்செய்கின்றோம். முடிவில் சரீரத்தை யொழித்துத் தாழ்ச்சியில்லாமோட்சமடையும்படியாகிய உபாயமெப்படியோ அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்கச் சத்யுபருஞ் சகல ரிஷிகளுஞ் சந்தோஷிக்கும்படியாய் நாரதர் “ஓ புனிதசீலர்களே யான் ஒருநாள் அநேகமான முனிபுங்கவர்கள் என்னுடன் கூடிவரத் தெய்வலோகத்தி் விருக்கின்ற தேவேந்திரன் சபைக்குச் சென்றேன். அவ்விடத்தில் வெகுபேர் தேவர்களும் பிரமரிஷிகளும் மேனகை முதலிய பெண்களும் பொருந்தி யிருந்தார்கள். அப்போது சில மகரிஷிகள் இந்திரனைப் பூசித்து “ஓ ஆகண்டலனே! பூமண்டலாதிபனாகிய திரிதராஷ்டிரனுனவன் தன் தம்பியோடும் பத்தினியோடும் குந்திதேவி முதலிய பெண்டிர்களோடு தவசு பண்ணுகிறானென்று பேசினார்கள். அதற்கு இந்திரன், திரிதராஷ்டிரன் கார்தாரி குந்திதேவி விதுரன் சஞ்சயன் அநேகமான ராஜஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்கள் மூவாண்டாய்த் தவம் புரிகின்றார்கள். அவர்கள் செய்யப்பட்ட தவசுகளினால் இன்னின்ன வழியில் தேகம் விழுந்துபோம் பின்பு யாவரு மிவ்வுலக பதவியைப் பெறுவார்களென்றுரைத்தான். அதை நான் கேட்டுவந்தேன். ஆனதா லதேபிரகாரம் உங்களுக்குப் பதவி கிடைக்கும்” என்று

சொல்ல திரிதராஷ்டிரனாதியர் சதயூபரையும் நாரதரையும் பார்த்துப் போற்றி மகாரிஷிகளையும் வணங்கினார்கள். அப்போது நாரதரும் அவரோடு வந்த ரிஷீசுவரர்களும் அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் பண்ணினார்கள். நாரதராதியர் போனபிற்பாடு திரிதராஷ்டிரன் முதலியபேர்கள் பலநாளுந் தவசு பண்ணிப் பக்குவப்பட்டு வந்தார்கள்.

தருமனாதியர் திரிதராஷ்டிரனுடைய தவச்

சூழலுக் கேகுதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவர்கள் அஸ்தினை புரத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போன பிற்பாடு தருமராஜன் முதலாகிய பிள்ளைகளும் திரௌபதியும் மற்ற ராஜஸ்திரீகளும் மிகுந்த தாபத்திரையத்துடனே சந்தோஷ மில்லாமற் சஞ்சலப்பட்டு எல்லோரையும் பிரிந்து தனிமையிலிருக்கச் சம்பவித்ததே யென்று தனித்தனி புலம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருநாள் தருமராஜன் தம்பிமார் முதலியவர்களைப் பார்த்து “நமது பெரியதகப்பனார் பிரபஞ்ச வாஞ்சையைவிட்டுத் தவம் பண்ணப்போனார். நமக்குரிய தாய்மார்களும் பெண்டிர்களுங் கூடச்சென்றார்கள். விதாராஜனுஞ் சஞ்சயனுங்கூட இங்கிராமற் போயிருக்கிறார்கள். அவர்களை மறந்து நாம் இவ்விடத்திற் சிறந்து அரசாட்சி பண்ணிக்கொண்டிருந்து விட்டோம். இதென்ன அநியாயம். அவர்கள்தான் ஆசையை யொழித்தார்கள். நாமும் அப்படியே ஒழித்து விட்டோமா? இல்லையே! ஐயோ நானும் அவர்களுடனே போய்ச்சேர்ந்து, அவர்களுக்கு ஊழியம்பண்ணிக் கலந்து, இந்த மாயவாழ்க்கையைத் துறந்து வாழ்வேன்” என்றனர். இம்மொழி கேட்ட தம்பியர் நால்வரும் தளர்ந்து கால்மேல் விழுந்து மழை பொழிவதுபோல் அழுது “இதற்காகவா இந்தப் பாடுபட்டது? இராகவா ஆ! தெய்வமே” என்று யாவருங் கண்ணீர் சொரிந்தார்கள். திரௌபதி சுபத்திரை உலூகி சித்திராங்கதை உத்தரை இவர் முதலிய உத்தமஸ்திரீகளும் விஸ்தாரங் கூடித் தராதிபனான தலைவர் தங்களைத் துறந்துபோவதைக் குறித்து ஒவென் றரற்றினார்கள்.

இவைகளை யெல்லாங் கண்டிருந்த சகாதேவன் தமையன் பாதத்திற் பணிந்து “அண்ணா யதுகுலத்திற் பிறந்த யாதவ சம்பந்த

மான நமது தாய் குந்திதேவியார் தம் பிராணனை யொழித்துவிடும் படிக்கு நினைத்துப் போயிருப்பது தெரிந்தும் கண்ணினாலே கண்டும் அதைப்பற்றி நாம் சிறிதும் பரதவிக்காமல் ஐசுவரிய மோகபோகங்களினால் மயங்கினோமே யல்லாமல் பெற்று வளர்க்கப் பெரும்பாடு பட்ட உத்தமியை மறந்துவிட்டோம். அன்றைக்கு நினைபாத யாம் இன்றைக்கு எண்ணுவதி லென்னலாபம்? இது ஏழ்மையாகிய பாவம். அஃதிருக்கட்டும் நமது பெரியவர்களும் பூமி பாலரும் உமக்கு ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் சூட்டினார்கள். நீர் நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகிறே னென்பது காரியமன்று. நான் எல்லாருக்குந் தாழ்ந்தவன். என்னை ஏவல் கொள்வது ஞாயும். ஆதலால் எனக்குச் செலவுகொடும். நான்போய் அவர்களுக்கு ஊழியஞ்செய்து அடிக்கடி உமக்குச் சமாச்சாரமறிவிக்கிறேன். அப்படிக்குச் சம்மதி யில்லா விட்டால் தாயாரைப் பார்த்துவருகிறேன். தயைசெய்யும்” என்று கேட்கத் தருமராஜனுக்கு விசனம்பிறந்து “நீ மாத்திரம் தனியாய்ப் போவது சரியல்ல. எல்லோருக்கும் விசனமிருக்கும். ஆதலால் யாவரும் போய்ப்பார்த்து வருவோம்” என்றெண்ணினார். அந்தக் குறிப்பை யறிந்த ஸ்திரீகள் முதலியபேருங் கூடவருகிறோமென்று மீறி யானே குதிரை பல்லக்கு ஒட்டகம் வண்டி இவைகளிற் புறப்பட்டார்கள். தருமராஜனுந் தடைசொல்லாமல் வீதிகளில் முரசறைவித்து வரத்தக்க பேர்களுடன் நகரம் நாடு ஆறு மலை காடு இவைகள் கடந்து வழிமுடிய அன்னதானமுஞ் சொர்னதானமுங் கொடுத்துக் கிருபாசாரியையும் உயிச்சனையும் காவலாளிகளுடன் பட்டணம் பாதுகாக்க வைத்துவிட்டு ஒட்டொழியப் புறப்பட்ட ஊராருடனே வெகு கூட்டமாய் வெளிப்பட்டு ரதகஜதரக பதாதிக ணெருங்க வெள்ளைக்குடை விருது டால் இவைகள் பிடிக்கச் சகல மேள வாத்தியங்களுஞ் சம்பிரமமாய் முழங்கப் பிராமணர் வித்து வான்கள் கட்டியர் பட்டுவான்கள் இவர்கள் யாவருந் தொடர்ந்து ஆசீர்வசன வாழ்த்துகள் விடுக்க, மகாரிஷிகளுந் தபசிகளு மறை கோஷமுடுக்க இரத்தினகிரிச் சாரலோரமாய்ப் போயினார்.

அந்த மலையினின்றும் ஓடிவருகின்ற அருவியும் அதில் விளை யாடி மருவிய மச்சங்களும் பற்பல நிறப் பொற்சன்னங்கள் முத்துக் கள் சங்கினங்கள் மலைத் தேன்களுடன் கலந்து கரைகளில் மலிந்து பிரகாசிக்கின்ற காட்சியும் ஆகாயமட்டு முயர்ந்த மரங்களின் மாட்சி யும் மான்கள் ஆன்கள் மயில்கள் குயில்கள் முதலிய உயிர்க

னெருங்கியிருக்கிற பான்மையும் குறவர் சிறு குடிசைகள்தோறுஞ் சிறுவர்கள் விளையாட்டுத் திரட்சியும் யானை புலி சிங்கங்களின் மருட்சியும் சந்தனம் அகில் குங்கும விருட்சங்களால் மடைப்பள்ளிகளி லுண்டாகிய புகைச்சலும் வாயுவைப் பட்சித்துக்கொண்டு மண்டல மாய்க் கிடக்கிற மலைப்பாப்புகளும் தேயுவிழுந்தெரிகிற சிலைக்காம்பு களும் இராஜஸ்திரீகளுடைய அவயவங்களுக் கொப்பாகிய பல அலங் காரங்களைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிற அலங்காரப் பூவனங்களும் பூர்வம் ஆசிரேசுடனால் மகமேருவின் சிகரத்தை மறைத்து வாயு தேவனுக்கு வலிமை கொடாதிருந்தவாறுபோற் பாம்புகள் படம் விரித்து மலைச்சிகரங்களை மறைத்துக் கொண்டிருப்பதும் மலை களுக்கு வாகைமலை தொடுத்துவிட்டதுபோற் பெருகியோடுங் தேனருவியும் பெரிய பாம்புகள் பூமிமட்டமாய்த் தொங்கிக்கொண் டிருப்பதும் வானமாதர்கள் மலைகளின்மீதிறங்கி இராஜ கன்னியர் களைக் காணும்படியான நலமும் வாசனைமலர்களி லுறைந்த வண்டு கணிறைந்த மதுமலர்த்தடமும் நால்வகைச் சேனைகள் நடக்கு மோசைபையும் வாத்திய முழக்கத்தையு மடக்கி ஆங்காங்கும் அருவியாய் விழுந்தோடுகின்ற நீரொலியும் மிருகங்களிரைகின்ற பேரொலியும் விண்மே. விரைகின்ற காரொலியும் வாடைக்காற்றும் வசந்தக்காற்று மருவி வருகின்ற மாறொலியு மிருந்திருக்கின்ற பல வளங்களையும் பார்த்து அந்தப் பர்வதச்சாரலி விறங்கினார்கள்.

இப்பால் யானை சேனை பரிவாரங்களை அவ்விடங்களிற் பத்தித் துக் கூடாரங்களிட்டு ஸ்திரீகள் புருஷரோடு கூடி அந்த மலையிடங் களைக் கண்டு மலர்களைப் பறித்து வாவியிற் குளித்து மாணிக்க மெடுத்துக் கிளிகளுடன் கொஞ்சி விளையாடிக் குயில்களுடன் மிஞ்சிப் பாடி மயில்களுட னாடி மானுடனோடி அன்னப்பட்சிகளுட னடந்து பெண்ணைகளுடன் றொடர்ந்து முல்லையரும்பைக் கண்டு நகைத்து வில்லைக் கரும்பைக்கொண்டு வளைத்து வல்ல மன்மதனுடன் சண்டை விளைத்து நல்லபோஜன பதார்த்தஞ் சுவைத்து நானாவித புட்பமுடித்துக் கால்களுக்குச் செம்பஞ்சு கூட்டிக் கண்களுக்கு மைதீட்டி நெற்றிக்குத் திலகமிட்டு நீள்முடியிற் கொண்டையிட்டு ஒருவரை யொருவர் பிரியாமற் குலாவி யிருந்தார்கள். நாயகரும் நங்கைபருங் கூடலில் ஊடலாகி உடனே வனவேடர்களைக் கண்டும் விலங்குகளைப்பார்த்தும் பயந்து தலைவனைத் தழுவிக்கொள்ளுவார்கள். இப்படி தையலார்களுந் தருமனாதியரும் வந்திருப்பது தெரிந்த மாத

வர்களும் முனிவர்களும் யாகம் புரிந்த பிரசாதங் கொணர்ந்து ஆசீர்வதித்தார்கள். மிருகங்கள் சத்துருத்தனத் துட்டத்தனமில்லாமல் ஒன்றோடொன்று இட்டமாகத் திரிந்தன. அட்டமாசித்தி பெற்ற தருமராஜனது வட்டமான வெண்குடைபோ லெழுந்தமதி அட்டதிக்கும் பரவ அப்போது சமுத்திரம்போ லெறித்த நிலவில் ஆடவரும் அரிவையரும் உலாவிச் சிறந்து மன்மதக் கூத்தாடி மகிழ்ந்து மதுபானமருந்தி இரவு முழுதும் நித்திரை யில்லாம லுழன்றார்கள். கற்றைக் கிரணத்தைக்காட்டி நின்றதிங்களும் கரு மேகம்போ விருண்டுவந்த கங்குலும் தந்தை தாயாரைக் காண வேண்டு மென்கிற பிரமைகொண்டு நீங்கு மவர்போல் நீங்கிவிட்டன. இப்படி சோமனு மிருளுந் தொலைவதற்கு முன்னே தருமராஜ னுடைய ஆக்ஞா சக்கரம் புகுந்து அதமாக்குந் தன்மைபோல் உதய கிரியிற் சூரியனுதித்தான்.

அப்போது தருமபூபதி யெழுந்து காலக்கடனை கடாத்திப் பிரயாணபேரி முழக்கவைத்துக் கட்டியர் பட்டுவர் முதலிய பேர்கள் முன்னே சென்று சங்கதிசொல்லக் கருதலரை வெல்லவல்ல சகல சேனைகளும் சர்வ வாத்தியங்களும் சமஸ்தஜனங்களும் தம்பிமார் களும் புடைகுழ்து புல்ல உடனே பிரயாணமாகித் திரிதராஷ்டிரன் முதலிய பேர்கள் தவசுசெய்கிற வனத்தைச் சார்ந்து கங்கா நதியும் யமுனாநதியுங் கலந்துவருகிற குருக்ஷத்திர எல்லையில் இரதத்தை விட்டிறங்கி ஆச்ரமத்திற் கருகாமையிற் போயினார். அதை யங்கிருந்த மகரிஷிகள் பார்த்து “ஓ அறக்கடவுளே! உங்களை யன் யமுனாநதியில் ஸ்நானம்பண்ணப் போயிருக்கின்றார்” என்றார்கள். அப்படியே திரும்பி யமுனாதிக்கரையை நோக்கி வருகையில் திரிதராஷ்டிரன் தீர்த்தமாடி ஜப தப முதலிய செய்கையை முடித்து வெகுரிஷிகளுடன் திரும்பி வருகிறான். அப்போது தருமராஜன் தம்பிமார்களுடன் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டார். அதைக் கூடவந்தவர்கள் குறிப்பா லுணர்த்த இராஜசபையிற் றெரிந்துகொண்ட திரிதராஷ்டிரன் கண்ணுள்ளவன்போற் கண்டு இருகரத்தாலு மெடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு இறுகத்தழுவி அவர்களுடைய முகத்தைத் துடைத்து ஆசீர்வதித்து அவர்களுட னடந்து தவச்சுழலுக்குச் சென்றான். அங்ஙனமிருந்த முனிசுவரர்கள் ரிஷீசுவரர்கள் பெரியோர் காந்தாரி குந்திதேவி இவர்கள் யாவ ருக்கும் பாண்டவர்களும் ஸ்திரீகளும் பரிவாய் நமஸ்காரம் பண்ணி

னார்கள். இவர்களெல்லோரையு மவர்களெடுத்தணைத்து ஆசீர்வதித் தார்கள். சகாதேவன் முந்தியோடிக் குந்திதேவி காலில் விழுந்து ஓ அம்மாவென்றலறினான். அவனையத்தேவி யெடுத்தணைத்து ஆதரித்து 'அப்பா மகனே சும்மாவிரு' என்று சொல்லித் தேற்றினான். தருமராஜன் முதலிய பேர்களும் வணங்கினார்கள். குந்திதேவி சகலரையுந் தழுவிக் கொண்டு "ஏன் விசனப்படுகிறீர்கள்? யாதுங் குறைவில்லை" என்று சொல்லி வாழ்த்தினான். இப்படி ஒருவருக் கொருவர் இஷ்டலாபங்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பாண்டவர் கள் சஞ்சயன் வரக்கண்டு கட்டித் தழுவிக்கொண்டு அனேக ஆதரணை வசனங்களாற் புகழ்ந்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அப்போது சந்திரவம்சந் தழையுங்காலம் இதுதானென்று அங்குள்ள தவச் சிரேஷ்டராகிய மகாரிஷிகளெல்லாருங் கொண்டாடினார்கள்.

தருமராஜனுந் திரிதராஷ்டிரானு மொருவர்க்கொருவர்
கேசுமவிசாரணை செய்துகொள்ளுதல்

அந்த வேளையில் தருமனந்தனர் எங்கள் சிறிய தந்தையாகிய விதுரமகாராஜ னெங்கே யென்று வினாவினர். அதற்கு விவேகத்தி லுயர்ந்த சஞ்சயனவரைப்பார்த்து "ஐயா! நாங்கள் அஸ்தினாபுரம் விட்டு வனத்திற்கு வந்தநாள்முத லொருவருஷம் வரையில் நமது ராஜனுக்கு அவர் ஏவற்றொழி வியற்றிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு யாதொரு காரணம் பிறந்து எந்த உறுதியைக் கைக்கொண்டு போனாரோ தெரியவில்லை. எங்களையெல்லாம் ஓட்டற விட்டுப் போட்டு அட்டகுண மூர்த்தியாகிய அமலனை அகத்துணையாகப் பற்றி அன்புமாறமையுமாகிய குறியேறி மகத்துவ மிகுத்திடும் வெறியேறினர். வந்தாலும் வந்தார்; வராமலிருந்தாலு மிருந்தார். இப்படியாகச் சித்து விளையாடுகின்றார். நித்திரையாகாரமில்லை. எத்தேச காலமும் இங்கில்லை. நம்பத்தகாது என் சொல்லை" என்று நவின்றார். அதைத் தருமராஜன் கேட்டுச் சஞ்சலப்படுவார் போல் ஜாலங்காட்டி இனியெப்போது காண்போமென் றேங்கிக் கூடவந்த பேர்களளுங் குறையாகித் துக்கப்படும்படியாய் விக்கி விசனப்பட்டார். அப்போது தபசியாகிய திரிதராஷ்டிர னவரை யாதரித்து "அப்பா தருமனந்தனா! உனக்கிது என்ன மயக்கம்? இதோ விதுரனைக் காண்பாய். இந்த வெளியிலே தானிருப்பான்" என்று விளம்பினான். அப்போது அந்தக் காட்டிலிருந்த ரிஷி

களும் அவர்களின் பத்தினிமார்களும் அஸ்திபுர நாட்டிலிருந்து தருமராஜனென்னும் ராஜரிஷி வந்திருக்கின்றார் அவரைப் போய்ப் பார்ப்போம் என்று கும்பு கும்பாய் வந்தார்கள். தரும ராஜன் முதலிய பேர்கள் அவர்களுக்குச் சாஷ்டாங்க தெண்ட னிட்டெப் பணிந்தார்கள். அவர்களை அவர்கள் ஆசீர்வதித்து அங்கு வந்திருந்த அரசர்களும் ராஜஸ்திரீகளும் இன்ன ரின்னொன்று ரிஷிபத்தினிக ளறிந்து கொண்டு தருமராஜன் அவர் தம்பிமார்கள் திரௌபதி சுபத்திரை உத்தரை சித்ராங்கதை உலாகி அரவான் பெண்சாதி கடோற்கஜன் பத்தினி இளம்பஞ்ச பாண்டவருடைய பத்தினிமார்கள் பாண்டவர்களுக்கு வேறுள்ள பெண்சாதிகள் அவர்கள் பெற்ற பிள்ளைகளின் பெண்சாதிகள் எல்லோருக்கும் உபசார மரியாதை செய்து பண்டு பலாதிகள் கொண்டுவந்து கொடுத்து ஆசீர்வதித்தார்கள்.

இப்பால் திரிதராஷ்டிரமுனி தருமதனயனை கோக்கி “ஓ குழந்தாய்! உன்னரசும் சேனைகளும் குடித்தனங்களும் உன் சொல் வழி நடக்கின்றார்களா? உனக்குரிய சினேகிதர்கள் சுகமே யிருக்கின்றார்களா? அஸ்திபுரம் அழகாய் அலங்காரமாயிருக்கின்றதா? தேசதேசத்திராஜர்கள் பூர்வ மரியாதைபோற் புரிந்துவருகின்றார்களா? பந்துஜன போஷிப்பு நடந்துவருகின்றதா? நான்கு வருண தருமமும் பிசகாமல் நடக்கின்றனவா? பிராமணர்கள் தங்களுடைய விதிமுறை தப்பாமல் நடந்துவருகின்றார்களா? வேதபாராயணம் பண்ணுகின்றார்களா? யாகாதி கிருதுக்கள் நடந்தேறி வருகின்றனவா? ஒளபாசனாக்கின்பூஜை யாகின்றதா? அவரவர்க்குரிய சர்வமானியஞ் சவுக்கியமாய் விளைகிறதா? யாவருக்கு மறிவு மேம்பட்டிருக்கிறதா? கல்விசெழிக்கிறதா? தருமந்தழைக்கிறதா? தேவாலயங்களுக்குக் காலந்தப்பாமற் பூஜை நடக்கிறதா? தேர்திருநா ளுண்டாயிருக்கிறதா? அதிதி பரதேசி திதி மதி முதலியவற்றி னுபசாரங்களும் உபகாரங்களும் உண்டாயிருக்கின்றனவா” என்று விசாரித்தான். அதற்குத் தருமராஜ னிருகரத்தையுஞ் சிரத்திலே தரித்து “ஓ எங்களையனே! தேவரீருடைய ஆக்ஞா சக்கரப்படிக்கு அஷ்டலட்சமியுங் கூத்தாடிக்கொண் டிருக்கின்றார்கள். குறைவில்லை. ஓ நிறையறிவுடைய நிருபரேமே! தேவரீருடைய திருமேனரிந்த வெப்பமான தவத்திற்கு ஒப்புக்கிறதா? தாளுகிறதா? உபசாரங்கள் குறையாம னடக்கின்றனவா! துரியோதனன் பெண்சாதி முத

விய சிறு பெண்கள் தவமும் விரதமுஞ் சாதிக்கிறார்களா? இந்தச் சஞ்சயன் உங்களுடைய பணிவிடையில் ஏமாறாம லிருக்கின்றார் போலும்! அதனு லவர்தேகம் இளைத்துக் காட்டுகிறது. நல்லது எல்லோரையும் பார்த்தேன். விதாராஜனைப் பார்ப்பதற்குப் பாக்கியம் பண்ணாதவனாயிருக்கிறேன். ஊழ்வினையை விலக்க ஒருவராலாகாது” என்று பேசிப் பெருமூச்சுவிட்டார். அதற்குத் திரித ராஷ்டிரன் “அப்பனே! மனதை மாயாமயக்கத்திற் போக்காதே! பிராந்திகொண்டு தாக்காதே. அதோமுகப் பார்வை பார்க்காதே அக்ஞானங்களை நோக்காதே! நான் தவஞ் செய்யத் துணிந்து வந்த நான் முதல் என் தேகத்திற்கு வலுவேறி விட்டது. நமக்குரியவர்கள் சலிப்பில்லாமற் பணிவிடைபண்ணி வருகின்றார்கள். ரிஷீசுவரர்களே! தாய் தந்தையரினு முத்திய பேராகின்றார்கள்; ஐயோ! இதுகாறு நாடீடசுகமென்று நான் கெட்டு நலிந்தேன். காடேசுகமென்று கண்டு தெளிந்தேன். இந்தப் பலனெல்லா முனக்கே உன்னுடைய சகாயத்தினால் எனக்கிது கிடைத்தது” என்று திரித ராஷ்டிரன் தருமராஜனை ஆசையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

விதாரமகாராஜன் முத்திபெறுதல்

இப்படிக்கிருக்கையில் தற்செயலாய் அங்ஙனம் விதாரமகாராஜன் வந்தார். உடனே தருமராஜன் முதலிய பேர்கள் சென்று நீறு பூத்த நெருப்பைப்போ லிருக்கின்ற அந் நிருபனைக்கண்டு தேகம் வேறுபட்டும் முகமாறுபட்டும் தலைசடையிட்டும் திகம்பரனாகிய பரமசிவத்தின் தரிசனப்பான்போ லிருப்பதை நோக்கி ஆச்சரியங்கொண்டார்கள். இவர்கள் வருகிற திரண்ட கும்பைக்கண்ட விதாரர் மிரண்டோடினார். அப்போது தருமராஜன் மாத்திரம் தனிமைபாய்ச் சென்று என்னையாவே! என்னப்பாவே! என்னத் தாவே! என்னண்ணாவே!” என்றழுது அழைத்துப்பின்தோடார்த்தார். அதைக்கண்ட விதாரர் ஒரு பூமரத்து நீழலிலே சென்று இரண்டுகண்களையும் மூடிக்கொண்டு கின்றார். அதைத் தருமராஜன் பார்த்து, “ஆண்டவனே! அடியேன் உமது திருவடிக் கடிமையாகிய தருமன்” என்று சாற்றினார். அப்போது விதாரர் கண்ணைத் திறந்து நோக்கி தம்முடைய பிராண வாயுவை வெளியாக்கித் தருமராஜனுடைய சரீரத்தி லயிக்கப்படுத்தி அதுக்கிரகம்பண்ணினார். அப்போதே தருமராஜனுக்குப்பிரமதேஜசும் பேரறிவும் காயசுத்தியு முண்டாயின. விதாரன் சமாதிகிலைகொண்டு அங்

ங்னை யிருந்து அசைவற்றுப் போயினார். அப்போது தருமராஜன் ஆரத்தங்கொண்டு விதாரைத் தகனம்பண்ணி வைக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார். அக்கால் ஆகாயத்திலிருந்து அசரீரிதோன்றி “ஓ தருமரத்தனா! இவ்விதாராதேகத்தைத் தகிப்பதற்கு அக்கினி தேவனாலாகாது. நீ யிர்த நினைப்புக் கொள்ளாதே” என்றுரைத்து மறைந்தது. அதைக்கேட்ட தருமராஜன் பயந்து நயந்து தண்டனிட்டு, அவ்விடம்விட்டுத் திரும்பிப் திரும்பிப் பெருங்கும்பலாக நின்ற தம்பிமார் முதலிய பேர்களை யழைத்துக்கொண்டு திரிதராஷ்டிரனது தவச்சூழலுக்கு வந்து நடந்த தன்மையெல்லா நவீன்று வணங்கினார். பக்கத்திலிருந்த அருந்தவ முனிவர்க ளியாவரும் ஆனந்த பரவசத்தாராகி “ஐயோ! எங்களுக்கு இப்பேறு கிடைக்காமற்போயிற்றே மகாசித்தனாகியும் பரகாயப் பிரவேசம் பண்ணுகிற பாக்கியவானாயு மிருந்த இந்த விதாமகாராஜனைத் தம்பியாகவுத் தந்தையாகவும் படைத்த உங்கள் குலத்தினுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்” என்று சந்திரகுலத்தையும் திரிதராஷ்டிரன் குணத்தையும் தருமராஜன் மனத்தையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து போற்றி வாழ்த்தினார்கள். திரிதராஷ்டிரன் தருமராஜனால் விதானாகிய தம்பியினுடைய சங்கதியெல்லா மதுபவமாய்க் கேட்டுக் கொடுத்துவைத்த மகாராஜனென்று குறிப்பு வைத்திருந்தான். அப்பாலவன் தருமராஜனைப் பார்த்து “நீ மெத்த சத்தியவானாகையால் அந்தப் புருஷோத்தமனாகிய விதானுற் றுளிற பரகாயப் பிரவேசச் சித்தி பெற்றனை. எங்கிருந்தாலு மெய்தவேண்டிய விற்ப மெப்படியுங்கிடைக்கும். தப்படி மனத்தையுடையவர்கள் சலித்துச் சஞ்சலித்துத் திரிவார்கள்” என்று கிலேசப்பட்டு அங்குவந்திருந்த மகாரிஷிகளையும் மகாரிஷிகளின் பெண்சாதிமார்களையுஞ் செலவுகொடுத்தனுப்பிவிட்டுப்பாண்டவர்களைப் பார்த்து “வழிநடத்தினைப்பாகவந்த நீங்கள் ஸ்நானசந்தி ஜபபூஜைகளை முடித்துக்கொண்டு விரைவிற சரப்பிடப் போங்கள்” என் றனுப்பினான். அப்படியே யாவரு மிஷ்டபோஜனம் ஷட்ருசிபதார்த்தங்களுடன் புசித்துக் கந்தமூல பல கனிகளுந் தின்று, கரம் வாய்ப்புசி சயனம்பொருந்தி இரவகற்றி உதயத்திலெழுந்து இதயமகிழ்ந்து காலேக்கடனை நிறைவேற்றிக்கொண்டு சூரிய நமஸ்காரங்கண்டு திரிதராஷ்டிரன் கார்தாரியையுந் தொழுது சூர்தேவியாருடன் பேசிச்சூளிர்த்து பாதபூஜை பண்ணிப் பணிந்து பிரிவாற்றாமையைக் குறித்துப் பாதவித் திருக்கின்றார்கள். அப்போது சத்யபமுனிவர் வந்தார். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்தில்

தருமராஜனும் மற்றப்பேர்களுந் தண்டனிட்டார்கள். முனிவர் அவரவர்கட்கு ஆசிரமவாசம் “ஒ புனிதர்களே! நீவிர் இங்கேதானே யிருங்கள்” என்று உபசரித்தார். அப்படியே மகா பாக்கியமென்று அவர்கள் ஒரு மாசம் வரையிலு மிருந்தார்கள். முப்பத்தோராராள் கங்கைக் கேசி உதய ஸ்நானஞ் செய்து ஸ்திரீகளுந் தம்பிமார்களும் புடை நெருங்க மீட்டும் ஆச்சிரமஞ் சேர்ந்து தாய்தந்தை முதலிய மகான்களை வணங்கி அவர்களால் மங்களவாசி கொண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தார் தருமநாதன்.

திரிதராஷ்டிரன் வனவாசச் சருக்கம்

முற்றிற்று :

திரிதராஷ்டிரன்

புத்திரசோபந் தீர்த்த சருக்கம்

புரி கண்ணன் துதி

கட்ட மாப்வினை கைத்த தாணம கத்தும் வாதியர் கைப்ப டாய் நம
விட்ட மானவர் பத்தி யாய்நம வெற்றி யாவவல் வித்த காநம
வெட்டு மாவுரு வத்த னேநம வெட்டொ ணுவதி வத்த னேநம
வெட்ட மாவர கிட்டு வாய்நம விட்டு வேநம விட்டு வேநம.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறு துறவறம்பூண்டு தவஞ் செய்யப் பெற்ற திரிதராஷ்டிரன் முதலானபேர்களும் இல்லறம் பூண்டு இன்பலத்தைப் பெறப்பட்ட தருமராஜன் முதலானவர்களும் காட்டிலிருக்குங் காலையில் செவ்வானம்போற் சடையும் திருநீற்றுப் பூச்சும் ஜபமாலைக் கைவீச்சும் தண்டுகமண்டலமும் மிதியடியும் கதிர்முடியுமுடைய என்னுண்டவராகிய வேதவியாஸர் வந்தார். அவரைக் கண்ட திரிதராஷ்டிரனும் பாண்டவர்களும் மாட்சிமை பெற்ற தவசிகளும் மற்றுமுள்ளபேருந் தீர்க்கதண்டமிட்டு, அர்க்கிய பாத்திய மளித்து ஆசனத்தி லெழுந்தருளப் பண்ணிப் போற்றினார்கள். அந்த மகாநுபாவ ரவர்களைச் சாமவேத

மிருக்குவேத மாதிகளினால் ஆசீர்வதித்து அநேகங்கோடி மகாரிஷி
கள் புடை நெருங்கி யிருந்து கேட்கத் திரிதராஷ்டிரனை நோக்கி
“அப்பா தனயனே நீ யிவ்விறுத்தாப்பியமான காலத்திற் காட்டி
லிருந்து ராஜரிஷியாகி, பூர்வபாவங்களைப் போக்கடித்துக்கொள்ள
வேண்டி ஆசைப்பட்டு வந்தாய் போலும். ஆதிலும் ஒரு ஜாமமேனும்
ஒரு நாழிகையேனும் நிலைபெற்று உட்காருவதற்கு உனக்குத்
திராணி யிருக்குமா? பெரிய மனத்தன யிருக்கின்ற நீ வெய்யில்
காற்று மழையாதிகட்குக் காலந் தள்ளுவாயா? அப்படிக்கமையுமா
கில் மெத்தவும் அற்புதம்!” என்று கொண்டாடி “இனிப் பிறவிக்கிட
மில்லாத காலம் நேரிடப்போகிறபடியால் நற்காரியத்தையே உன்
னுடைய மனது கோரிக்கொண்டது. அப்பா! நீ பண்ணும்
தபசுக்கு உன்னுடைய பெண்சாதியும் உன் தம்பி பெண்சாதியும்
தள்ளாத காலத்திற் பால்மாறிக்கை யில்லாமல் ஏவற் பணிவிடை
செய்கிறதும் இரவும் பகலும் கட்டிக் காத்துக்கொண்டிருப்பதும்
பூர்வபுண்ணிய பலமென்று புகலவேண்டியதே! வஞ்சனையற்ற சஞ்
சயன் உன்னுடைய பாதத்தைத் திருநாதனுடைய திருவடியாக
நினைத்துச் சிந்தித்துப் பந்திப்புட னிருக்கின்றான். இதுவுந் தவமே.
பஞ்சபாண்டவரைந்துபேரும் நெஞ்சிரக்கமுள்ளவர்களாய் வஞ்சி
மார்களுடன் உன்னைப் பார்க்க வந்து உன்னுடன் கூடவிருந்து உப
சரிப்பது லேசான காரியமா!

“ஓ காவலனே! இந்தப் பிள்ளைகளைப்போற் பிள்ளைகளுண்டோ?
உனக்குண்டாயிருந்த நூறு பிள்ளைகளும் பண்ணியவையெல்லாம்
புண்ணிய விரோதங்களேயாம். அதற்குச் சாட்சி குருக்கேதத்திரந்
தான். இவர்கள் உனது வயோதிகதிசையில் உதவியானார்கள். நீ ஜன்
மாந்திர சகிர்தமுடையவன். இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல காலத்தில்
அந்தப் பாவிகளை நினைக்கவேண்டாம். இந்த ஐவரையும் நீ
பெற்ற பிள்ளைகளா யெண்ணியிருக்க வேண்டும். பிள்ளைகளைப்
பெற்றபேர் தம் பிள்ளைக்குச் சமானமான பிள்ளைகளிராரென்
றும் தமது பிள்ளைகளே புத்திசாலிக ளென்றுங் கொண்டாடி
மெச்சி இச்சைகொள்ளுவார்கள். அப்படிக்குப் பிள்ளைகளைப் பெற்ற
வர்கள் சந்தோஷப்படலாகாது. அப்பிள்ளைகளைக் குறித்து
வெளியிற் பேசிக்கொண்ட பேச்சை ஒருவன் சொல்லக்கேட்டு
மனைவியுந்தானு மகிழ்வது மாண்பு. ஆதலால் நாம் நூறு பிள்ளைகளை
யும் பெற்றவனல்ல; வளத்தவனல்ல. அவர்கள் இருந்ததுமில்லை;செத்

ததுமில்லை—என்றிகழ்ந்து இவர்கள் பொருட்டில் மகிழ்ந்திருந்து தபசுக்குத் துணிந்து வந்தபோதே சகலமும் நாசம்பண்ணவேண்டும். அப்போதுதான் ஸன்னியாசமென்று சாற்றுவது. இந்தக் காலத்திலாவது மறந்துபோனாயோ? அல்லது புத்திரசோபம் வைத்தாயோ? நீயே மறவாதிருந்தாற் பெண்பாலான கார்தாரி எப்படி மறக்கப்போகிறாள். மறவாதிருந்தால் தபசுக்கு விக்கினம்வரும். துட்டரை மறப்பதனால் காயசித்தியுண்டாம். மனுநீதி வேதங்களும் வந்து முன்னிற்கும். இதற்கு மிஞ்சிய உறுதி நான்வேறு சொல்லத் தக்கதில்லை” என்று பிறப்பிறப்பற்ற பரப்பிரமத்தை யொத்த வேதவியாஸர் சொன்ன மொழியைத் திரிதராஷ்டிரன் கேட்டுச் சிரமேற் கரங்குவித்து இதனைப் பேசுவதானான்—

வியாஸரோடு திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரி குந்திதேவி
இம்முவருந் தங்கள் குறைகூறி யிரத்தல்

“ஓ என்னையனு மெய்யனுமான அரும்பொருளே! இளைத்த காலத்தில் தவத்தின்மே விச்சைவைத்து வந்தேன். தேவரீர் கிருபா கடாட்சத்தினுற் குறைவில்லை. எனக்கு என்னகதிவருமோ அது தெரியவில்லை. இருப்பவர்களே என் பிள்ளைகளென்றும் இறந்து போன நூறுபிள்ளைகளும் என் சத்துருவின் பிள்ளைகளென்று மெண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றேன். சத்தியமாகச் சொன்னேன். இந்தத் தருமராஜன் ஆரோக்கிய திடகாத்திரதேகுகை இருக்க வேண்டுமென்று கோரி யிருக்கின்றேன். இப்பூவிலினி இருக்கவு மாட்டேன். எனக்குண்டாகிய தெய்வபலன்கள் நான் பெறப்போகிற கதிகள் இவைகளெல்லாம் உமது பாதமேயென்று கோரியிருக்கின்றேன். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நார்பத்தெண்ணியிரம் ரிஷிகளும் யக்ஷ கின்னர கிம்புருட சித்த வித்தியாதாரும் ஆகிய இவர்களெல்லாம் கூடி முடிக்காத காரியம் தேவரீராலே முடியுமென்றும் நல்வினை தீவினைக்கிடமாகிய ஜனனமரணங்கள் வாராமற் காக்குங்கடன் தங்களுடையதென்று மெண்ணித் தமது திருவடியை என்மனதிற் குடிவைத்திருக்கிறேன். நான் பேசுகிற பேச்சிற் குற்றங்குறை இருக்கினும் க்ஷமித்து அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும். (பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந்தெரியும்) என்று கூறிய பழமொழிக் கிணங்க, எனக்குப் பிறந்த நூறு பிள்ளைகளும் பாவிகளாயிற்று யோனார்கள். இப்படி அற்பாயுசாகப் போகின்றவர்களாதலால்

அடங்கியொடுங்கி யிராமல் அன்புடைய இப்பாண்டவர்களை மன வருத்தப் படுத்திவைத்து, பீஷ்மர் துரோணர் கர்ணன் சகுனி சிந்து தேசாதிபன் மைந்தர் பந்துக்கள் தேசத்தார் சேனைகள் மந்திரிகள் தந்திரிகள் இவர்கள் யாவரு மரணமடையப் போக்கினார்கள். இதில் புண்ணியவான்கள் யார்? அவர்களுக்கென்ன பதவி? பாபிகள் யார்? அவர்களுக்கென்னகதி? இவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட பேர்கள் பெறும் பலனென்ன?" என்று கேட்குங்காலையில் கார்தாரி தேவி, கணவனது கருத்தைத் தெரிந்து, வியாஸருக்குத் தெண்ட னிட்டு வசனிக்கத் தொடங்கினாள்—

“ஓ என்மாதலரு மாநிதியுமான மறைப்பொருளே! மதித்த தோளினையுடைய மன்னவர் பெற்ற மாதர்களை என் மக்கள் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு மடியவும் இவர்கள் விதந்துவாய்த் துக்கசாகரத்திற் படியவு மாயின. சுமங்கலிகளாகிய திரௌபதி சுபத்திரை நாககன்னிகை இவர் முதலானபேர்கள் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையும், சகோதரர்களையும் தந்தை முதலிய பேர்களையும் இனியெப்போது காணப்போகின்றோமென்று துக்கப்படுகின்றார்கள். சுவர்க்கலோகத்தையும் பாதாளலோகத்தையும் ஓரிடத்திற் சேர்க்க வும் பிரிக்கவுஞ் செய்யுஞ் சக்தி தங்களுக்கிருக்கும்போது இந்தப் பாரதப் போரி லிறந்தவர்களை அழைப்பித்துக் காண்பிக்கிறது தமக்கு அருமையான வேலையல்ல. தேவரீர் அவ்வளவு தயை புரிந்தால் யாவருக்கும் அற்புதமாயிருக்கும். அமரரும் புகழ்வார்கள். தவரிஷிகளுஞ் சிரக்கம்பஞ் செய்வார்கள். நாங்களுந் துக்கம் நீங்கிப் பக்குவப்படுவோம். இந்த வரங்கொடுத்து இரட்சிக்கவேண் டும்” என்று இரண்டு பாதங்களையும் பற்றித் திரண்ட கும்புடன் வீழ்ந்து புரண்டலறினாள். அப்போது பொற்பட்டத்தினாற் கண் களைப் புதைத்துக்கொண்டிருந்த கார்தாரியின்பேரில் வியாஸர் கருணைநாட்டி, “ஓ மருமகளே, உன்னிஷ்டப்படியே நடக்கும்” என்று சொல்லி இளைய மருமகளைப் பார்த்து “அம்மா குந்திதேவி, உன் குறையைச் சொல்” என்று கேட்டார். அதற்கவ்வம்மை தீர்க்கத்தண்டஞ்செய்து “சுவாமி தேவாதிதேவனுன நீர் பூதேவரா யவதரித்து, எங்களுக்குப் பொருந்திய மாமனுமாகி எங்கள் குலக் குரவனுமாக இருக்கின்றீர். உம்மிடத்தில் என்குறையைச் சொல்லா மல் இன்னுமெவரிடத்திற் சொல்லுவேன். ஓ ஆண்டவனே! என் கன்னிகைப் பருவத்தில் தூர்வாசரதுக்கிரகித்த மந்திரபலத்தினாற்

கர்ணனைப்பெற்று லோகோபவாதத்திற் கஞ்சிப் பெட்டியில்வைத்து நானப்போது கட்டியிருந்த நாகவுரிப்பட்டை விரித்துப்போட்டு ஆற்றில் விட்டுவிட்டேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய என் மருமகன் துரியோதனனிடத்தில் தூது வந்தபோது இரகசியத்தை வெளியிட்டு யாருக்குஞ் சொல்லாதே யென்று ஊருக்குப்போய்விட்டான். நான் என்பிள்ளைகளைவரையும் வஞ்சித்துச் சொல்லாமலிருந்தேன். பதினேழாநாள் யுத்தத்திற் கர்ணன் மாண்டான். மனதறிந்து ஜேஷ்டமைந்தனைக் கொன்ற மகா பாதகி நான். ஆகையால் எனக்கும் பதவி கிடைக்குமா வென்கிற ஏக்கமுண்டு. என்னை யிரும்பினுங் கொடிய தாயென்று இந்தப் பிள்ளைகளும் நிந்தித்துவிட்டார்கள். ஆதலால் அந்த வஞ்சநெஞ்சம் படைத்த பாபத்தைத் தீர்த்துக் கர்ணனையு மென்கண்ணிற் காணச் செய்யவேண்டுங் கர்த்தனே ” என்றாள்.

வேதவியாஸர் யுத்தகளத்திறந்த துரியோத னாதியரை வரவழைத்துத் திரிதராஷ்டிர னாதியரோடு குலாவச்செய்தல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! குந்திமொழிக்கும் வியாஸர் கிருபை கூர்ந்து “அம்மா! சகலமும் பிராரப்த கர்மப் பிரகாரம் பவிக்குமேயல்லது வேறொன்றும் விளையாது. பாண்டவர் பிழைத்திருக்கவும் கர்ணன் யாரோயெவரோ வென்னப்பட்டிற்செய்து விளைப்பயனிருந்தமையால் அதை விலக்க ஒருவருக்கும் அதிகார மில்லை. விதிப்படி மதியும் வளருமென்பது அறிந்திருந்துத் தெரிந்திருந்துத் மயங்குவானேன்? உனக்குச் சிறிது பாபங்களுண்டா யிருப்பதாய்ச் சொன்னாய். உன்பேரில் ஒன்றுமில்லை. இந்த வம்சம் விருத்தியாகிறதற்குப் பெற்ற பிள்ளைகளை வைத்த கர்ப்பமுடைய புண்ணியவதியாகிய உன்னைக் கண்டவர்கள் துதித்தவர்கள் மதித்தவர்கள் நினைத்தவர்கள் ஆகிய யாவருக்கும் பஞ்சமாபாதகங்க ளெல்லாம் பறந்தோடிப்போம். உன்னிஷ்டப்படியே கர்ணனைக் காண்பாய். இந்தப் பூமியிற் பிறந்து குருக்ஷேத்திரத்தி லிறந்தவர்க ளெல்லாரும் தேவாம்ஸம் கந்தர்வாம்ஸம் யக்ஷாம்ஸம் திசைக்காவல ரம்ஸம் இராட்சஸாம்ஸம் இப்படியாகப் பிறக்கப்போகிறார்கள். போகட்டும். இதைக் குறித்த விசனங்களும் பழிபாவங்களும் உங்களு கில்லாமற் போகும்படிக்கு எல்லோரையும் தருவிக்கிறேன்; வாருங்

கள் ” என்று சொல்லிச் சோலைகணெருங்கிய கங்கைக் கரைக்குத் திரிதராஷ்டிரன் பாண்டவர் இவர் முதலான ஆடவரோடு காந்தாரி குத்தி முதலிய ஸ்திரீ ஜனங்களை யு மழைத்துக்கொண்டு சென்று அங்கே ஓரிடத்திலே தங்கி யிருக்கச் செய்தனர். அப்படியே அவர்கள் இருந்தார்கள். சூரியனு மஸ்தமனமானான். யாவருஞ் சந்தியாவந்தன முடித்து இராத்திரி யங்கேயே யிருந்து, பொழுதுவிடிந்த பிற்பாடு சூரியோதயத்திற் காலேக்கடனை நிறைவேற்றிக்கொண்டு ஒரு தோப்பி லிறங்கினார்கள். இந்தச் சங்கதி யெங்குத் தெரிந்து ரிஷீசுவரர் முனீசுவரர் இராஜாக்கள் பின்னுமுள்ள வெகு ஜனங்கள் வந்து வேடிக்கையாய் நிறைந்தார்கள். வானமுழுதுந் தேவதைகள் வந்து கவிந்தார்கள். அப்போது அனேக நட்சத்திரங்களுக்கு நடுவே ஒரு சந்திரன் பிரகாசிப்பதுபோல் வியாஸபகவான் விளங்கி யிருந்து “ஓ திரிதராஷ்டிரனே! நீங்களெல்லோரும் இங்கே வாருங்கள் ” என்றழைத்து நிறுத்தி வலங்கரத்தை நீட்டி வானத்தைக் காட்டினார். அக்கால் ஆகாயத்திற் பேரி வாங்கா டாங்கா மேளம் முரசு சங்கம் இவை முதலிய சகல வாத்தியங்களு மொலிக்க, கொடி, குடை, சாமரம், ஆலவட்டம் இவை முதலிய விருதுகள் ஜொலிக்க, ஆனை சேனை பரிவாரங்கள் ஆர்ப்பரிக்க இன்னுமளவற்ற வைபவங்கள் கணக்கிட்டுச் சொல்லி முடியாதனவாய் விளங்க யாவரும் கங்கைக்கரையெங்கும் பொங்கி வழியும் பெருவெள்ளம்போல் வந்திறங்கினார்கள்.

அஃதெவ்வாறெனில் ஆகாயமளாவிய சிகரகோபுரத் தேரின்பேரில் ஆரகேயூர மணிகுண்டலக் கிரீட புஜகிர்தியுடன் முத்துமாலைகளிலங்க வெற்றிமலை துலங்க சந்தனுமகாராஜனுக்குங் கங்காதேவிக்கும் பிறந்த தாலக்கொடிபடைத்த பிஷ்மாசாரியரும் வேதக் கொடிபடைத்த வில்லாசிரியராகிய துரோணரும் கந்தியாவர்த்தமலை யணிந்து நாகக்கொடி படைத்து வணங்காமுடிபெற்று நவரத்தினமலைதரித்துச் சந்தனபுட்பம் ஜவ்வாதுபூசிப்பெரிதாகியராதத்தின்பேரிலேறிக்கொண்டு சர்வமேள சமேளதாள விருதுடாலுடன் ராஜாதிராஜனாகிய துரியோதனராஜனும் தொண்ணூற்றொன்பது தம்பிமார்களும் பதினாயிரம் புத்திரவர்க்கமும் பலகோடி பேரர் பெருக்கமும் அங்கதேசாதிபனாகிய கர்ணமகாராஜனும் குளிர்த்த சந்திரன்போல் முகமும் அலர்த்த தாமரைபோற் கரமும் வஜ்ரமலை போல் மார்பும் உச்சிதத் தூண்போல்தோளும் வீரகண்டையும் மின்னல்மேனியுமுடைய வீரகோதண்ட அபிமன்னராஜனும் இராவான்

கடோற்கஜன் இளம் பாண்டவர்கள் அஞ்சனவர்மன் சகுனி மாமன் சிகண்டி திஷ்டத்தூய்மன் உத்தமோசன் உதார்மன் பாஞ்சாலன் உத்தரகுமாரன் சுயோதனன் விராடன் சதானீகன் சல்லியன் சிந்து தேசாதிபன் சயிந்தவன் சோமதத்தன் சோழன் பாண்டியன் சேரன் காசிபதி ஆகிய இவர்களும் இவர்களுக்குரிய பெரியோர்களிலும் பந்து மித்திர புத்திரர்களிலு மின்னார்வந்தார் இன்னார் வரவில்லை யென்று சொல்லாமற்படிக்கு எல்லோருந் தங்கள் தங்கள் நால்வகைப்படை யுடன் வந்து நிறைந்தார்கள். வந்தவர்கள் அந்தக் கும்பிலிருந்த பகைவரை நோக்கி “ஆ! ஆ! சண்டையுண்டா? கொண்டா கொண்டா போட்டா செண்டா”. என்று பொங்கிப் போர்செய்யப் புறப் பட்டார்கள். அவர்களை வேதவியாஸரடக்கி உருவகங்காட்டினார். யாவரும் அற்புதமோங்கி ஆனந்தித்தார்கள்.

கேட்டிரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அருந்ததிக்கு நாயக ராகிய வஸிஷ்டமகாரிஷியின் பேரன் வேதவியாஸராகையால் இறந்த பேர்களை யெல்லாம் அழைப்பித்துக் காட்டுப்படிக்கான சக்தி அவ ருக்கு இசைந்தது. இந்தச் சமர்த்து யாருக்குண்டாகும்? அப்போது திரிதராஷ்டிரனாதிபர் மகாவானந்த பரவசத்தாராகிக் களித்து இது அநாதியான பிரமகுலத்தின் மகத்துவமோ அல்லது நமது குலத் தோர்களின் தவமோ என்று சிந்தித்து ‘ஒன்றாகிய பரப்பிரம் சோரு பமே இவர். உலகத்திற் செத்துப்போனவர்கள் பிழைப்பதே அருமை யாயிருக்க யுத்தகளத்திலிறந்து மறந்து எரிந்து சாம்பராய்ப் பறந்து போனவர்கள் திரும்பச்சிறந்து வருவது அறவுங்கெடாத ஆச்சரியம். ஞானநிறைந்த சுகப்பிரம்மத்தைப் பிள்ளையாகப்பெற்று வேதங்களைச் சிக்கறுத்து வெளிப்படுத்திய இந்த மெய்யனைத் துணையாகப்பற்றி நாமெல்லோருங்கரையேறலாம்’ என்று துணிந்து அவரைத் தொழுது “ஓதேவதேவனே! மிருகண்டர் பிள்ளையாகிய மார்க்கண்டேயருக்குப் பதினாறுவயதுகொடுத்த ஈசன் பிரதாபத்தைக் கேட்டறிந்தோம். பதி னெட்டுநாள் யுத்தத்தில் மடிந்த பாராதவீரரைப் படைத்துக் காட் டிய உமது பராக்கிரமத்தையும் எமது பாக்யத்தையும் என்னவென்று சொல்லுவோம். இது வரையிலுந் தவஞ் செய்த மகாரிஷிகள் எவ ரோனு மிப்பேரப்பட்ட விற்தையை எளிதிற் செய்திருக்கின்றார்களா? இனிமேலுஞ் செய்யமாட்டுவார்களா? இல்லை இல்லை முற்காலத் தில் அகஸ்தியர் சமுத்திரத்தைப் பருகினாரென்றும் பகீரதன் தவம் பண்ணிக் கொணர்ந்த கங்கையைச் சன்னுமகாமுனி பருகினாரென்

ஹம் பெருமையாகப் பேசிக்கொள்ளுவார்கள்; அவற்றிலுமிது அருமையான காரியம்” என்று ஆனந்தப்பட்டு “அந்தோ ஈதென்ன ஆச்சரியம்! இவர்கள் யாவரும் முன்னிருந்த க்ஷாத்திரங்களெல்லாமுடித்து இப்போது அன்னியோன்னியமாயிருக்கின்றார்களே! இவ்வேதவியாஸமூர்த்தி இவர்களை யெல்லா மிப்படியே நிலைக்கச் செய்து அஸ்திபுரத்தைப் பேர்பாதி யாய் ஆளும்படிக்குத் திட்டம் பண்ணிவைத்து விடுவாரா? அப்படிக்கானால் நாம் புருடனைப் பிள்ளைகளைத் தந்தையைத் தமையனைத் தம்பியை மாமனை மைத்துனனைப் பாட்டனைச் சிற்றப்பனைப் பெரியப்பனை, சேர்த்தாரை, சிநேகிதர்களை, உற்றாரை உறவின்முறை யாரைப் பார்க்கலாமே! பரியலாமே! கலந்திருக்கலாமே” என்று யாவருங் கவலை கொண்டார்கள்.

அப்போது விதவைகளெல்லாம் மங்கிலியம்பெறலாமென்று மகிழ்ந்தார்கள்; “குந்திதேவி பெற்ற கர்ணனென்றும் பாண்டவர்க்கு அண்ணனென்றுத் தெரிந்தபிற்பாடு கலகமேபிராது. நூற்றைந்து பேரும் அண்ணனாகிய கர்ணனை அடிபணிந்து வாழ்வார்கள். உலகஞ் செவ்வைப்படுங் காலமாகும்” என்று ஒருவருக்கொருவர் கும்மாளமிட்டோடிக் கொண்டானடித்துச் சரீரம் மறந்து பரமானந்த வசனங்களைப் பாடி யாடினார்கள். பிராமணரிஷிகள் பிரமித்துப் போனார்கள். அந்தந்த அரசர்கள் முதலிய பேர்களை அவரவர்கட் குரிய பெரியமனிதர்கள் அருமையாய்ப் பார்த்து ஆவலோடிருந்தார்கள். இவ்வாறு வித்தியாதரர் வீனாகானம்பாட விண்ணுலகமாதர் பரதநாட்டியமாடத் தேவர்கள் பூமாரிபோடத் தேவேந்திரனாதியர் திப்பிரமைகூட நிறைந்திருக்கின்ற நிருபர் முதலியபேர்களை வியாஸர்காட்டி “ஓ திரிதராஷ்டிரனே நன்றாய்ப் பார்” என்று கண் தெரியப் பண்ணினார். அப்படியே திரிதராஷ்டிரனுங் காந்தாரியுங் குந்திதேவியும் பார்த்துத் திப்பிரமைகொண்டு தியங்கியவேளையில் பிஷ்மாசாரியுந் துரோணசாரியுந் தேர்விட்டிழிந்து வேதவியாஸரைச் சேவித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுயவர் ஆசீர்வதித்து அழைத்துவந்து ஆசனத்திலிருத்தினார். அவர்களைப் பார்த்த பெரிய அரசனும் பாண்டவர்களும் காந்தாரி குந்திதேவி முதலாகிய பெண்களும் பந்திபந்தியாய் வந்து பணிந்தார்கள். அவர்களின் பாதங்களை யெடுத்துக் கண்களினும் உச்சியிலும் ஒத்திக்கொண்டார்கள். துரியோதினாதியர் வந்து விழுந்து தொழுது எழுந்தார்கள். அவர்களைத் திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரி குந்திதேவி இம்மூவருந்

தங்களிருகரங்களாலு மணைத்து ஏங்கிச் சுப்பிரமணியரைக் கண்ட சோமசுந்தரமூர்த்தியும் பார்வதிதேவியாரும்போற் களித்துத் தங்களுக்குண்டாகிய புத்திரசோபத்தை விண்டார்கள். பாண்டவர் களுந் துரியோதனாதியர் முதலியபேருந் தழுவி நாம் குலமுறை வழுவிப் பழிக்குடன்பட்டு நழுவிப்போய் விட்டோமென்று பரதவித் தார்கள். உர்ணன் வியாஸரையும் திரிதராஷ்டிரன் கார்தாரி குந்தி தேவி இவர்களையும் வணங்கினான். அவனை யவர்கள் உடலுடன் உடல் ஒன்றுபடும்படியாய் அணைத்து உபசரித்தார்கள்.

அப்போது பாண்டவர்கள் தமையனை வணங்கித் தங்களுக் குண்டாகிய தயாரசமெல்லாங் காட்டி மனக்குறை மாற்றினார்கள். அபிமன்னன் வந்து திரிதராஷ்டிரன் முதலிய பேரைக் கிரமமாகப் பணிந்து வணங்கினான். அவனை யாவரும் ஆசீர்வதித்துப் பிரிய மாட்டாமற் பிரிந்தார்கள். தருமராஜன் முதலிய தந்தையரையும் வணங்கினான். அவர்களெல்லோரும் அவனை இறுகத்தழுவியணைத்து விந்தை விந்தைபாய்ச் சொல்லி யழுதார்கள். அர்ச்சுனன் மாத்திரம் அவனை யணைத்துக்கொண்டு விடமாட்டேனென்றும் நானுங் கூடப் போகிறேனென்றும் யானுங்கூடி யிருக்கிறே னென்றும் இப்படி யெத்தனையோ விதஞ் சொல்லிக் கதறினான்; பதறினான், இளைத் தான்; களைத்தான். அவன் பட்டபாட்டை இவ்விதமென்று சொல்ல வெளிதல்ல. பின்பு அபிமன்னன் திரௌபதி முதலியபேர்களைத் தொழுதான். அவர்கள் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு புத்திரசோபத் தைப் போக்கினார்கள். உத்தராவந்து கால்மேல் வீழ்ந்தழுது பரிசுஷித்தென்னும் புத்திரனைக் காட்டினான். அவனை அபிமன்னன் மெத்தப்புகழ்ந்து சித்தங்களித்து “நீ சித்தஜனை வென்ற வித்தகனாற் சித்திபெறுவாய்” என்று வாழ்த்தினான். இளம் பஞ்சபாண்டவர்க ளிறைஞ்சினார்கள். எல்லோருமெடுத்து உச்சி மோந்து இச்சை தீர்த்தார்கள். இராவான் தொழுதான். அதுகண்டு உலாகி யழுதான். அவனை யவன் பார்த்து “அம்மா ஏனழுகிறாய்? வந்தவேலை தீர்த்தால் இந்த லோகத்தில் என்னவேலை? உனக்கிந்த ஜூர் சொந்தமென் றெண்ணினையோ?” என்று வேதாந்தம் பேசி விடுத்தான். கடோற்கஜன் அஞ்சனவர்மன் இவ்விருவரும் ஏற்றிப் போற்றித் தெண்டனிட்டார்கள். அவர்களை யாவரும் வரிசைக் கிரமமாய் வாழ்த்தி யெடுத்தார்கள். இராஜர்கள் முதலிய பேர்களும் பணிந்தார்கள். அவர்களை வியாஸர் முதலியபேர்கள் புகழ்ந்து மகிழ்ந்

தார்கள். திரௌபதியானவள் பாஞ்சாலன் திஷ்டத்தூய்மன் முதலிய பேர்களைக் கண்டு எந்தெந்த விதமாய்த் துக்கப்பட வேண்டுமோ அந்தந்த விதமா யழுது புலம்பி அணைத்துத் திளைத்து ஆதரித்து உபசரித்து அன்புபாராட்டினாள். உத்தரை விராடனையுஞ் சுவேதன் முதலியவர்களையும் பணிந்தாள். அவர்களவளை ஆசீர்வதித்து ஆதரணை சொன்னார்கள். காந்தாரியானவள் சகுனி முதலாகிய பேர்களைக் கண்டு கண்கலங்கி மனந்தேறினாள். சிந்துபதியையுங் கண்டு சிந்தைநைந்து சிந்தை தெளிந்தாள். அப்போது துர்ச்சகை துயர்கூர்ந்து துணைபிரிந்த மான்போல் துவண்டு நின்றாள். இன்னுமுள்ள பேர்கள் எல்லோரும் இங்ஙனமிருந்த வியாஸர் முதலிய பெரியோர்களையும் உரியோர்களையும் அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணி ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் களிகூர்ந்தார்கள்.

இத்தன்மை நடந்த செய்கைகளில் இறந்து வந்தவர்களியாவரும் தேவாம்ஸம் உடையவர்களாயும் இங்கிருந்த பேர்கள் யாவரும் மானிடவாக்கை தாங்கினவர்களாயு மிருந்தபோதிலும் கல்லோரைக் கண்ட தீயோருக்கு நன்மை கிடைக்குமென்னுஞ் சொல்லுக்குச் சோர்வில்லாமல் அவர்களைப் பார்த்த இவர்களுக்கு ஆசாபாச அக்ஞானங் கில்லாமல் உபாயமாய்ப் போய்விட்டன. இப்பா லங்ஙனம் வியாஸருத்தரவிற்படிக்கு அனேக கூடாரங்கள் வீதிவீதியா அடித்தார்கள். அவைகளில் வந்தவர்களெல்லாரும் போயிறங்கி அவரவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் சகலாபரண பூஷண மாங்கிலிய மங்களகரமாய் மஞ்சள் குங்கும புஷ்பாதிகள் பூண்டு அஷ்டலட்சுமி கடாட்சமுண்டாய்க் கலந்து வாழ்ந்தார்கள். மற்றைய ஒருவரை யொருவர் தொழுது பிரியமாட்டாம லழுது மனந்தேற்றுகிறபேர்களும் விசனமாற்றுகிற பேர்களும் தாங்கள் தாங்கள் பட்டபாட்டைப் பேசுகிற பேர்களும் சந்தோஷப் படுகிறபேர்களும் ஆலிங்கனஞ் செய்கிற பேர்களும் கேஷமலாபம் விசாரிக்கிற பேர்களும் தெய்வலோக சவுக்கியங்களைச் செப்புகிற பேர்களும் வீரசுவர்க்கத்தின் மேன்மையை விசாரிக்கிற பேர்களும் அதனை யெடுத்து விளம்புகிற பேர்களும் சந்தனம் சாந்து சவ்வாது புனுகு இவைகள் பூசுகிறபேர்களும் பூமாலை பொன்மாலைகள் புனைகின்ற பேர்களும் சம்பிரமச்சாப்பாடு கச்சாயவர்க்கக்களோடு புசிக்கிற பேர்களும் தம்புரு? வீணை தாளம் மேளம் சின்னரி அல்குசா வேணுநாதம் முரளிநாதம் நாகசுரம் இவைகளை வாசிக்கச் செய்து விரும்பி யிருக்கிற? பேர்களும்

நடனநாட்டியங்களில் விசுவாசிக்கிறபேர்களும் சாஸ்திர விசாரணை பண்ணுகிறபேர்களும் இப்படி பலபல விதங்களாய்ப் பகற்காலமு மிராக்காலமும் போக்கி வெகுநாள் டிரிந்திருந்த வருத்தமொழிந்து மறுநாட்காலையில் ஸ்நானசந்தி முடித்து ஒருவருக்கொருவர் விக் ஞாபனம் விளம்பி நீவிரவேறு யாம் வேறென்று நிகழ்த்தி அங்கிருந்து வந்தோர் யாவரும் இங்கிருந்தோர் யாவரையுந் தொழுது வியாசா னுக்கிரகப்படிக்கு எல்லோரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு மேலுலகம் போனார்கள். ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லா மனது தரியாமல் ஆகாசத்தைப் பார்த்துப் புருடருடனேகூட வானலோகத்திற்குச் செல்ல வாஞ்சையுற்றவர்களாய் வியாஸருடைய பாதத்தில் விழுந்து “ஓ ஸர்வலோக சரண்ணியனே! ஓ சமஸ்த தேவதாகம புராண சாஸ்திராதிகளை யெல்லாஞ்சாற்றிய தலைவனே! ஓ சுகப்பிரம்ம ரிஷியின் தந்தையே! யாங்களினித் தனித்திருங்கமாட்டோம்” என்று தளர்ந்து அழுதார்கள். “அப்படியே நீங்களியாவருங் கங்காநதியிற் பூதசரீரத் தைப் போக்கித் திவ்வியதேகம்பெற்று உங்கள் பதியிருக்கின்ற பதி போய்ச்சேருங்கள்” என்று பக்குவப்படுத்தினார். அப்படியே அவர் கள் யாவருங் கங்கையிலிறங்கித் தங்கள் தங்கள் கணவனை நினைத்து, கங்கையைப் பூசித்து அங்ஙனம் தங்களாவியை யகன்றார்கள்; உடனே தேவதேகம் பெற்றுத் தங்கள் நாயகருடன் நலமுற்றிருந் தார்கள்.

பாண்டவர் அவ்ஸ்திநுபுரம் வந்து சேருதல்

இப்பால் இவையனைத்தையுந் திரிதராஷ்டிரனும் பாண்டவர் முதலியபேரும் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து இங்கிருந்து சங்கடப்படாமல் ஸ்திரீகளடைந்த சௌக்கியத்தை யெண்ணி வியாஸபகவானே யுன்னி வாழ்த்தி மதித்துத் தோத்திரம் பண்ணி னார்கள். அந்தவேளையிற் குந்திதேவி வியாஸரைப் பணிந்து “தயா நிதி! விதவையா யிருந்த பெண்களெல்லாருஞ் சுமங்கலிகளாய்ப் போய்ப் புருடருடன் கலந்துபோனார்கள். நான் மாத்திரம் பாவி யானேன். தேவரீர் கிருபை யுண்டானால் எனக்கும் மேன்மையுண் டாம்” என்று சொல்லி விசனமடைந்தாள். அவள் கருத்தையறிந்த வாதராயணர் சைகைகாட்டி “இஃதுனக்குக் காலமல்ல. சற்றே பொறு” என்று நிறுத்திப்போட்டுத் திரிதராஷ்டிரன் கார்தாரிதேவி பாண்டவர் சஞ்சயன் பாஞ்சாலி சுபத்திரை உத்தரை ரிஷிபத்தினி கள் மகாரிஷிகள் முதலான இவர்களையுங் கங்கைக்கரையிற்றுளே

நிறுத்தி வசித்திருக்கச் செய்தனர். இப்படிக்குச் சிலநாளிருந்த பின்பு ஒருநாள் திரிதராஷ்டிரன் வியாஸரை வணங்கி “ஓ கண் தெரியாத வெனக்குக் கண்தெரிவித்த கருணைக்கடலே! நான் கடைத்தேறுங் கால மெதுவோ?” என்று கசிந்து கேட்டுக்கொண்டான். வேதவியாஸர் அவனுக்கு ஆசீர்வதித்து “இன்னுஞ் சிலநாள் தவஞ் செய்வாயாகிற் சீக்கிரத்திற் கதி கிடைக்கும்” என்று செப்பியாவரையும் ஆசீர்மத்திற் கனுப்பினார். அவ்வாறே இராஜனுங் காந்தாரி குந்திதேவி முதலியபேரும் ஆசீர்மத்திற்கு வந்து தவ மாற்றினார்கள். வியாஸர் பாண்டவர்களை யழைத்து “நீங்களேன் இங்கு காத்துக்கொண் டிருக்கின்றீர்கள்? நாட்டுக்குப்போய் துரைத் தனம் பண்ணுங்கள். உங்கள் தந்தை தாய்மார்களுக்கு இன்னுஞ் சிலநாட்களிருக்கின்றன. அந்நாட்கள் தீர்த்தபிற்பாடு மேற்கதி புதுவார்கள். அப்போது நீங்கள்வந்து ஒத்துக்கொள்ளலாம்” என்று அதுக்கிரகம் பண்ணிப்போட்டு யாவரும் வந்தனைசெய்ய அவர்களுக்கு மங்களாசனம் புரிந்து உடனே மறைந்து தமதாச்சிரமத்திலுறைந்து சிறந்தனர். இப்பால் தருமராஜனும் தம்பிமார்களும் ராஜஸ்திரீ கூட்டங்களும் மற்றுமுள்ள பரிஜனங்களும் கங்கைக் கரையைவிட்டுத் திரிதராஷ்டிரனாதியர் தவஞ்செய்கின்ற ஆசீர்மத்தில் வந்து உட்கார்த்தார்கள். அவர்களைத் திரிதராஷ்டிரன் பார்த்து “நீங்கள் செலவு பெற்றுக்கொண்டு பட்டினம் போங்கள். நீங்கள் வந்து ஒருமாதத்திற்கு மேலாயிற்று. அரசாட்சி யெப்படி இருக்கிறதோ தெரியாது. நீங்கள் ராஜ்யத்தைப் பிரியாது நலமாக்க வேண்டும். ஆதலாலுங்கள் தரும பத்தினிமார்களுடன் அஸ்தினா புரம்போய்ச் சேருங்கள்” என்று சொல்லினான்.

இவ்வாறு பெரியதத்தை சொன்னதைத் தருமராஜன் கேட்டுச் சஞ்சலமுடையவராகி “ஐயா! நாட்டின்பேரிலு மற்றப் பாட்டின் பேரிலும் எனக்கிஷ்டமில்லை. அரசுபுரிவதற்கு இளையவர்களில் யாரையாகிலும் ஒருவனை அனுப்பிவிட்டு நான் தங்களிடத்தில் நீங்காமலிருந்து நிரந்தரமாய் ஊழியம்புரிந்து உங்கள் பாதத்தை நம்பி நற்கதி பெறலாமென்று நினைத்திருக்கின்றேன். என்னிஷ்டப் படியே செலவு கொடுத்தருளவேண்டும். ஓ தீனபந்துவே” என்று வேண்டினார். அதற்குத் திரிதராஷ்டிரன் “அப்பா! நீ சொன்ன வார்த்தை என்காதிற்கு இதமாயிருக்கவில்லை. என் சொல்லைத் தள்ளாதே” என்று சொல்லி அவரைத் தனது மார்புடனணைத்து

நீங்களிருக்கிறவரைக்கும் எங்களுக்குத் தவத்திற் சிந்தை கலக்காது. உங்களுக்கிப்போது இராஜ்யச் செங்கோல் செலுத்திப் பெறவேண்டிய பலனுக்கு மிஞ்சி வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் இப்போதே நீங்களஸ்திபுராஞ் சென்று நீதி செலுத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சந்திரவம்சம் தளரும். குருவம்சமென்னும் பெயருங்குன்றும். அதனால் எங்கட்கு முங்கட்குஞ் சுவர்க்க முதலிய பதவி தூரமாகும். நீங்கள் போய் வாருங்கள்” என்று புகலவுந் தருமராஜன் பிதாவின் வசனத் தள்ளாமற் பாக்கியமென்று கொண்டு காந்தாரியிடத்தில் வந்து கண்கலங்கி, “தாயே உங்களைவிட்டுப் போகாமலிருந்து ஊழியம் பண்ணிக் கடைத்தேறலாமென்று நினைத்தேன். ஐயா அவர்கள் அரசாட்சி செய்வதற்கு அனுப்பிவைக்கின்றார். அவர் சொல்லையுந் தள்ளக்கூடாது. தேவரீருடைய எண்ணமெப்படியோ அப்படியுக் கட்டளையிட்டிருளும்” என்று பணிந்தார். அப்போது காந்தாரி அப்பெரிய பிள்ளையை யெடுத்தனைத்து விழிநீர் துடைத்து “அப்பனே ஒப்பில்லாத சத்திய விரதசீலனே! உன்னாலே யெங்களுக்குப் பிறவியில்லாமற் போகும்படியாகிப் பெருந்தவ மிருக்கின்றோம். நாங்க ளதுபவிக்கப்போகிற கதிக்கு நீயே அதிபதியாய் யிருக்கின்றாய். உங்களைப் பிள்ளையாகப் படைத்த எங்களுக்குப் பெரும் பிழைகளெல்லாம் நீங்கிப் பேரறி வோங்கிப் புண்ணிய பலனைத் தேடவும் நீங்கள் வந்துபார்த்து நேசித்துப் பூசிக்கவும் இறந்துபோன பேர்களையெல்லாம் எதிரிற் காணவும் இறைவனுக்குக் கண்கள் தெரியவும் பெற்றோம். உங்களா லெங்களுக்குக் கொரு குறைவுமில்லை. எங்களாலுங்களுக் கெத்தனையோ துக்கங்களுண்டு. அவைகளையெல்லா மறந்து எங்களை யாதரிக்கச் சிறந்த உங்களன்பு ஒன்றே போதும். நீங்களிவ்விடத்தி லுறைந்து பணிவிடை செய்ய வேண்டுமென்கிற சிந்தை வேண்டியதில்லை. உங்கள் பெரிய தந்தை யுரைத்த பேச்சைக்கேட்டு ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்வது நன்மையாம். நாங்களும் நல்ல பதவியைப் பெறுவோம். ஓ தருமநந்தனனே! உன்னுடைய மனதில் யாதுஞ் சிந்தியாது தம்பியரோடு தருமபத்தினிகளோடுஞ் செல்லுக” என்று சிந்தைகனிக் துரைத்தனள்.

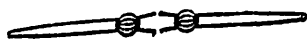
இவ்வாறு கூறிய காந்தாரி தேவியைத் தருமனந்தனர் தொழுது குந்திதேவியை நமஸ்கரித்தழுதார். அந்த அம்மாள் சிந்தை கலங்காமல் மற்ற மைந்தர்களை யு மனைத்துத் தேற்றி “நீங்கள்

ஐந்தறிவினைப்போல் அமர்ந்து வாழ்வீர். உங்கணிமித்தம் வியாஸ பகவான் இங்கு வந்து எங்கள் கோரிக்கையை ஈடேறச் செய்தார். உங்களுக்கும் அவருடைய கடாட்சமுண்டாம். எங்களுக்கும் அவரால் மோட்சமுண்டாம். நாட்டிலிருந்து அரசுபுரிவதும் காட்டிலிருந்து தவசு புரிவதும் ஒன்றுதான். இவ்விரண்டுக்கும் பலனுண்டு. ஆதலால் நீங்கள் நாட்டையாளப் போவது நலம்” என்றுரைத்தான். இப்படியாகத் தந்தை தாய் மூவரும் ஒரேமனதாய்ச் சொல்லிய உத்தரவைக்கேட்ட தருமநந்தனர் அம்மூவரையுந் தொழுது போற்றி விடைபெற்றுக் கொண்டனர். அப்போது திரிதராஷ்டிரன் வரைப்பார்த்து “குழந்தாய், நமது பீஷ்மர் விளம்பிய இராஜதரும மேம்பாட்டின்படி மேதினி புரந்து கீர்த்தி பெறக்கடவை” என்று ஆசீர்வதித் தனுப்பினன். தம்பிமார்களும் நமஸ்கரித்து மங்களாஸனங் பெற்றுவந்தார்கள். பாஞ்சாலி சுபத்திரை முதலிய பெண்களும் வணங்கிப் பக்குவப்பட்ட மனதை யுடையவர்களாய் விடை பெற்றுக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்பாற் பாண்டவர்கள் சகல பரிஜனங்களோடுஞ் சஞ்சயன் முதலாகிய பேர்களிடத்திலுஞ் சொல்லிக் கொண்டு வெளிப்பட்டுத் தவப் பெருமை வாய்ந்த மகரிஷிகள் ரிஷிபத்தினிகள் இவர்களைப் பூசித்து விசுவாசித்து தானதருமங்க ளெல்லாங் கொடுத்து சர்வேசுவராகிய கடவுளைத் தியானித்துச் சகலவித சந்தோஷங்களை யு மடுத்துத் தந்தை தாயாரைப் பிரிகின்றோ மென்கிற ஆற்றுமையா லுண்டாகிய துன்பத்தையுந் தடுத்து எங்கீத இங்கித மங்கள ஸரஸஸல்லாப வைபவத்துடனே அஸ்தினாபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

திரிதராஷ்டிரன் புத்திரசோபந் தீர்த்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

திரிதராஷ்டிரான் முத்தியடைந்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி

புரையாற்றி யாவையினு நிலையுற்ற பாதநம
புகழுற்ற தோறுமுடல் புளகித்து ணையமொரு
கரையற்ற மாதவர்க டமைகைத்த லாமலக
கனியொக்க நாடிமிகு களியுற்ற பாதநம
வுரையுற்ற தாயுமறை யுணவிற் படாததென
வொழிவற்ற சோதிவர வழியிட்ட வீரநம
திரையற்ற வார்கலிய தெனவைத்த பாதநம
திரிலிக்ர மாயநம திரிலிக்ர மாயநம.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறு பஞ்சபூதம்போன்ற பாண்டவர்களைந்துபேரும் அஸ்திநாபுரத்திற்குப் போகையிற் பட்டினத்திலுண்டாகிய ஜனங்களெல்லாம் எதிர்கொண்டு வந்து பணிந்து மிகுந்த உபசாரத்துடன் சர்வமேள சகிதமாய்ப் புடை சூழ்ந்தனர். நாட்டியப் பெண்கள் நட்டுமுட்டுக்காரர் பட்டுவான் கள் கட்டியர் வித்துவான்கள் பிராமணர் சோமயாஜிகள் தீக்ஷிதர் முதலிய பேருங்கூடி ஜயங்கூறி யழைத்து வந்து இராஜகொலு மண்டபம் புகுந்து சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளச் செய்தார்கள். அப்போது தருமனந்தனர் சபையிற்சேர்ந்த மகா ஜனங்களுக்கெல்லாம் தவஞ்செய்கிற தந்தையிடத்திற்போய் வந்த விந்தையையும் அவ்விடத்திற்ருளே இருந்துவிட வேண்டுமென் றெண்ணிய தம் சிந்தையையும் பேசினார். அவர்களியாவரு மவரை மிகுந்த பட்சமாய் ஆசீர்வதித்து ஒருவருக்கொருவர் ஆலிங் கனம் பண்ணிக்கொண்டு மகாமகிழ்ச்சி கொண்டாடி வாழ்விற் கிறந்து சகலசம்பிரமத்துடன் மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

பாண்டவர்கள் நாரதமுனிவரால் திரிதராஷ்டிரானுதியர் செயல்கேட்டுப் பிரலாபித்தல்

இப்படி சிலநாட்போக ஒருநாள் நாரதமகாமுனிவர் வந்தார். அவருக்குப் பாண்டவர்கள் ஆசமன்யாதி உபசார பூஜைகளெல்

லாம் நடத்தி வாழ்த்தித் தொழுதார்கள். அந்த மகாநாபாவ ரவர்களை யாசீர்வதித்து “ஓ பாண்டு புத்திரர்களே! நீங்கள் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணி எண்ணிய கருமங்களை யெளிதில் முடித்து வந்ததால் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற பட்சமுடைத்தாய் வந்தேன்” என்றார். அப்படியே மகாபாக்கியமென்று தருமராஜன் வணங்கி “சுவாமிநாங்கள் வனத்திற்குப்போய் தந்தை தாய்மார்களைப் பணிந்து விதுர தரிசனங்கொண்டு வேதவியாஸர்காட்டிய வந்தைகளெல்லாங் கண்டு ஒரு மாதம்வரையிலுமிருந்து வந்தோம்” என்று விளம்பினார். அதை நாரதர் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து “இறந்தவர்களாகிய எல்லோரையும் பார்த்தீர்களா? இங்கிருந்த ஸ்திரீகளும் இன்பமுடைய பதவி பெற்றார்களா?” என்று நவின்று “ஓ தருமநத்தனரே! நான் கங்காஸ்நானம் பண்ணிவரும் போது உங்கள் தந்தை தாய் தவம்புரிகின்ற சாலையிற்போய் அவர்களின் தன்மையை யுணர்ந்து அதை யுங்கட்குச் சொல்லிப்போகவும் வந்தேன்” என்றார். அச்சொல்லைக்கேட்ட தருமநத்தனர் ஆனந்தப்பட்டு “சுவாமி எங்கனையாவு மெங்கள் தாய்மாருஞ் சுகமாயிருக்கிறார்களா? தவறெறி நிறைவேறி வருகின்றதா? பெரியவர்களின் சாகவாசக்கூட்டங்க ளுண்டாயிருக்கின்றனவா? சஞ்சயன் முதலியபேர்களும் ஏவலாளிகளும் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கின்றார்களா?” என்று கேட்க அதற்கு நாரதர் “கேளுந் தருமநத்தனரே! நீங்களி யாவரும் போய்ப் பார்த்து வந்த பிற்பாடு பிராமணர் பேச்சைக்கேட்டு முன்னிருந்து தவம் பண்ணிய காட்டைவிட்டு மேட்டுப்பாங்காகிய ஒரு காட்டில் மூங்கில் மிகுந்துப் புதருகளாயோங்கித் தழைத்து அக்கினிமயமாயிருக்கிற வனத்திலிருந்து அப்போலோர் வெள்ளிடையான இடத்திற் சருகுபட்சணம் பண்ணிக் கொண்டு சிறிதுகாலத் தள்ளி வந்தார்கள். பின்பு அச்சருகைத் தள்ளித் தண்ணீர் மாந்தினார்கள். சிறிது நாள் சென்ற பிற்பாடு தண்ணீரையும் நீக்கி உபவாசமிருந்து தவம் புரிந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையில் மைப்படியுங் கண்டத்தராகிய மகேசுவரனுடைய அதுக்கிரகத்தினார் காடாக்கினி பற்றிக்கொண்டு நாலுபக்கமுஞ் செறிந்து புலிங்க ஜாலங்களுடன் புகைகளெழும்பச் சிட்சிடப்புடனே ஆகாயமும் பூமியுந் தெரியாமற் பரவியது. அத்தீயில் அலகப்பட்டக்கொண்டு விருத்தனாகிய திரிதராஷ்டிரனும் காந்தாரியும் குத்திதேவியும் சஞ்சயனும் வெந்துபோனார்கள். அப்போதவர்கள் சிந்தையிலக்கினித் தேவனைத் தியானித்து வேதவியாஸரைச் சிந்தித்து, விஷ்ணுவாகிய ஆதிமூலப்

பொருளை வேண்டி, கயிலாசபதியைக் கருதி, கருமசரீரத்தைக் கழற்றி ஞான மேன்மையுடன் நிஷ்டை கூடியிருந்து கற்கதி பெற்றார்கள். பொற்பதுமை போன்ற அப்புண்ணியர் இரும்புண்ட நீர்போல் திரும்பாத திவ்விய பதவி சேர்த்தார்கள் ” என்று விளம்பினார். இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அஸ்தினுபுரத்தை யாண்ட வர்களாகிய பாண்டவர்கள் மெய்சோர்ந்து கைசோர்ந்து, மனஞ் சோர்ந்து, பூமியில் விழுந்து, பொருமி விம்மி, ககனத்தளவு முயர்ந்த மலையருவியானது கால்கொண்டோடுவதுபோற் கண்ணீர் விட்டழுது கதறிக்கதறி, “ஐயோ எங்கனையாவே! ஓ எங்கள் பெரிய அன்னையே! ஓ எங்க ளருமைத்தாயே! சகல சுப சந்தோஷ சம்பிரமங்களிருக்கத் தனி வனத்திலே தகனமானீர்களே! சந்திர வம்சத்திற் பிறந்து ஏக சக்ராதி பத்யம் புரிந்து, வெள்ளைக்குடை நீழலில் இருந்து விளங்கிய ஐம்பத்தாறு தேசத்தையும் விடுத்துக் காடே கதியாய்க் கிடந்திறக்கக் கிடைத்ததோ? அக்கினிதேவனுக்கு எங்களிடத்தில் அன்பில்லாமற் போயிற்றோ! எத்தனைவித சகாயஞ் செய்தும் அத்தனையும் எண்ணிப் பாராமற் போயினாரே! அக்கினிபற்றி எரிக்கும்போது திக்கொருவரு மில்லையே என்று தேம்பித் தியங்கினீர்களோ? ஓ எங்களைப்பெற்ற தந்தையினுஞ் சிறந்து காத்த பெரிய தந்தையே! பத்தி மேற்கொண்டு செய்த தவம் பழுதாயிற்றே? நாடிருந்தும், நகரமிருந்தும், வீடிருந்தும், வினோதங்களிருந்தும், தேர்களிருந்தும், யானைகளிருந்தும், குதிரைகளிருந்தும், பதாகைகளிருந்தும், அஸ்திர சஸ்திரங்கள் முதலிய படைகளிருந்தும், ஒக்கலிருந்தும், மக்களிருந்தும், இனமிருந்தும், கனமிருந்தும், ஞானமனமிருந்தும், போதுமான மானமிருந்தும் யாருமற்றவர்கள்போ லானீர்களோ? தேகம் நழுவிப்போகிறவிடம் இன்னதென்று தெரியாதென்பதாய்ப் பெரியோர்கள் பேசிய நீதி சரியாயிற்றே! ஊழ்வினையின் கதிவாய்த்ததே! அவரவர் செய்த வினை அவரனுபவிப்ப ரென்கிற ஆட்சிக்குச் சாட்சியானீரோ? ஓ எங்களுக்குச் சுபங்கொடுத்த தோன்றலே! நாங்களிருந்தும் உங்களுக்கு நன்மையைச் செய்யாமற் போனோமே! எங்க ளரசாட்சியின் சம்பிரமத்தைத் தேவரீர்கள் இருந்து பார்க்கப் பாக்கியம் பண்ணாது பாவியானோமே. நீங்கள் உண்பன தின்பனவற்றை யொழித்திருக்க நாங்கள் சம்பிரமமாய்ச் சாப்பிட்டிருந்தோமே! உலகேசனும் உத்தமிமார்களும் வந்தார்களென்று, அமரர்களும் அமரராதனும் ஆரம்பையர்களும் ஆதரணையுடன் ஆசைகொண்டு எதிர்கண்

டழைத்துப்போய் இந்திரபதவியி லிருத்தினார்களோ! சந்திரபதவி யிற் பொருத்தினார்களோ! எானிருக்கிறேனென்று நாடிச் சொன்ன போது அரசு புரியும்படிக்கு அறிவுறுத்தி அனுப்பிவிட்டார்களே. அந்தோ அந்தோ! இனி நாங்களெப்படி இந்தப் பூமியிலிருப்போம்? நாயகன்கதி நமக்காகுமென்று பொற்பட்டம் பூட்டிக் கண்களை மறைத்துக் கொண்ட புனிதவதியாகிய பெரியதாயே? தேவ ரீரை அக்கினிதேவன் எப்படி கிட்டி யெரித்தார்? ஈதெனக்கு விந்தையா யிருக்கிறது! உலோக நிந்தையா யிருக்கிறது! நீங்க ளெரியும்போதும், வெள்ளெரிப் பழம்போல் விரியும்போதும், சிறியேனைக் குறித்து என்ன நினைத்தீர்களோ! ஓ தெய்வமே! ஓ வினையே! உள்ள நாளுள்ளமட்டும் விசனமேபட வைத் தீர்களே. ஓ அம்மா குத்திதேவியாரே! உமதுமைந்தன் அர்ச்சுனன் காண்டவவனத்தை அக்கினிதேவனுக்கு அமுது செய்யக்கொடுத்த கருணையை நினைத்து, அர்ச்சுனனுக்குத் தாயாயிற்றே யென்று பட்சம்வைத்து நன்றி குன்றாமல் நடக்கவில்லையே அவ்வக்கினி! எங்க ணிமித்தத்தி லெத்தனை பாடுபட்டாய்? தாயே இப்போது எப்படி மறந்து விட்டாய்? ஓ குந்திபோஜ குலக்கொடியே! எங்களை வளர்க்கப் பார்க்கக் காக்க இன்னொருதரம் வாராயே? ஓ பநிவிரதா பங்கயில்லாத பாக்கியவதியே! தேவேந்திரன் வந்து தியாகியென்று கேட்கக் கவசகுண்டல மளித்தவன் கர்ணமகாராஜன். அந்த உத்த மனைப் பெற்ற பத்தினி வந்தாளென்று அவ்வும்பர்நாத னெதிர் கொண்டழைத்து உபசரித்தானோ? இல்லையோ! பாண்டு பூபதி யைப் பார்த்தாயோ! பார்க்கவில்லையோ!” என்று பற்பல வாறாகப் புலம்பிப் பரதவித் திருக்கும்போது, பந்துமித்திரர் முதலிய பேர்களுங் கவிந்து அந்தப்புர ஸ்திரீகளும் ஒருவரோடொருவர் அலறி, மோதிவிழுந்து முட்டிக்கொண்டு ஆண்மகனுக்குக் கொடுத்து வையாத விதவையான நாங்கள் மாமன் மாமியார் முதலிய பேர்களுக்குங் கொடுத்துவைக்காத மகாபாவியானோமென்று மயங் கித் தியங்கினார்கள். ஊரனைத்தும் புரண்டதுபோலும், உகாந்த கால இரைச்சல்போலு மிருக்கிற ரோதனத்தைக் கண்டு, அஸ்தினு புரத்துள்ள யாவரும் பயந்து போனார்கள்.

நாரதர் பாண்டவர்களைத் தேற்றி இறந்தோர்க்கு

ஈமவிதியாதி முடிப்பித்தல்

அந்த வேளையில் நாரதரெழுந்து, தருமராஜனை யணைத்து எடுத்துச் சோபந்தீர்த்து, பணி நீர் வீசிக் களைப்பாற்றி “ஓ பாத குலத்திற் பிறந்த பாக்கிபவானே! நீ உலகத்தியற்கை யறியாத ஒருவன்போல் வருத்தப்படுகிறாயே! அப்படியே அழுது புலம்பினாலும், யாத்திரை சென்று தேடினாலும், இறந்தவர்கள் வருவாரோ! துறந்தவர்கள் சிறந்த செல்வத்தைத் தேடுவார்களோ! மறந்துமவர்கள் பிறவி வேதனையில் மயங்குவார்களோ! கறந்தபால் முலைக்கேறுமோ? கலங்கி விசனப்பட்டாலும் விலங்கினவர் விலங்கினவர்களே! இதற்கென்ன செய்யலாம்! இனி எட்டுத்திக்குங் கீர்த்தியிட்ட பட்டாபிஷேக துரந்தராகுகிய நீ உன்னுடைய தம்பிமார்களுடனும், தருமபத்தினி முதலாகிய மாதர்களுடனுங் கங்கைக்குச்சென்று, ஈமவிதி முதலாகிய கருமக்கிரியைகளை நடாத்தி ஸ்நானம் பண்ணி, சோடச மகாதானமுங் கொடுத்து, சூதக நிவாரணம் பண்ணிக் கொள்” என்றார். அதுகேட்டுத் தருமராஜன் முதலியபேர்கள் தேறி, பிராமணக் கூட்டங்களுடன் பாகிரதிக் கரைக்குப்போய் ஸ்நானம் பண்ணி, அன்று முதல் பன்னிரண்டுநாளு நித்திய கர்ம விதியும் நிமல வேத விதியும் ஆகம முறைப்படி கிரமமாய் முடித்து, கிலையுதித்து பிண்டம்வகித்து, திலதர்ப்பணம் விடுத்து சோடச தானமுஞ் சொரிந்து, இறந்துபோனவர்களுடைய அஸ்திகளை ஆராய்ந்தெடுத்தக் கங்கையில்விட்டு வரும்படிக்குச் சில தூதரையேவி, வந்த பந்துக்கள் சிந்தை மகிழ்ச் சேர்ந்து அன்னதானம் நடாத்தி, யாவரையும் பூஜித்து வெகுமதி கொடுத்துத் தாங்களும் போஜனமுண்டு, கந்தபுட்ப தாம்பூல சந்தனாதிகளீர்துகளித்தார்கள்.

அப்போது புறதேயங்களிலுள்ள இராஜராஜர்களும் ராஜ பூஜிதர்களும் வந்து வினவிக்கொண்டார்கள். அவர்களுடன் தரும நந்தனர் கலந்து வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்து, பின்பு அஸ்தினை புரி வந்து சேர்ந்து, இராஜ மண்டபத்திற் கொலுவிருந்து நீதிச் செங்கோல் நடாத்தினார். முன்னே நாரதர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டபடி சொல்லியனுப்பிய தூதர்கள் அந்தப்பிரகாரம்

போய்ப் பார்த்து, வன முதலியன வெந்து சாம்பலாய்க் கிடப்பதை நோக்கி, இறந்தவர்களுடைய எலும்பை எடுத்துவந்து கங்கையில் விடுத்து மீண்டனர். உடனே பாண்டவர் அப்பால் நடக்கவேண்டிய கருமக்கிரியை யெல்லாம் நடத்தி முடித்து, அந்தத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் காந்தாரிதேவி குந்தியம்மன் சஞ்சயன் இவர்களிறந்து கிடந்த இடத்திற் கோயில்கள், கோபுரங்கள் அக்கிராரங்கள், தவச் சாலையன், விரதமாடங்கள், யோகஸ்தலங்கள், தடாகங்கள் சுமை தாங்கிகள் இப்படிக்கு அனேக விமரிசைகளுண்டாக்கி, உற்சவாதி முதலிய மகத்துவங்களேற்படுத்தி, அதிக இச்சையுடையவர்களாய்ப் பட்சந்தோறும், பட்சம்வைத்துப் பிரார்த்தனை தரிசனை முதலியன நடக்குப்படி பாதுகாத்து வந்தார்கள். அப்பால் பேரானந்தப் பிரபலராகிய தருமராஜன் நீதியோடு ராஜரீகம் நிகழ்த்தினார்.

திரிதராஷ்டிரன் முத்தியடைந்த சருக்கத்தோடு

ஆசிரமவாசபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

16-வது முசலபர்வம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி.

ஆராய வேதமுடி வானுத பாதநம வாசாபி சாசமற வேயாளு பாதநம
சீராய வானவர்க டேவாதி தேவநம தேனாரு பாதமலர் சீராக வோதுதொறு
நீராய வாணவரை நேர்காணு பாதநம நீதான தாகுமென நேரோது மாசில்
ஊராய னுயபத மாநாட வோதிநம நாராய னுயநம நாராய னுயநம. [பொரு

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு அந்தியபஞ்சகத்தி
னிரண்டாம்பாகமாகிய ஆசிரம வாசபர்வத்தைக் கூறிய வைசம்
பாயன முனிவரை ஜனமேஜய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து,
“சுவாமி! தருமராஜன் சகல வைபவத்தோடும் அசுவமேதயாக

நிறைவேற்றி அஸ்தினாபுரத்தி லரசாட்சி செய்துவரு நாட்களி
 லொருநாள் திரிதராஷ்டிரன் கொலுக்கூடத்திற்கு வந்து பாண்டவர்
 முதலிய பலருங் கேட்கும்படி தான் துறவாச்சிரமத்திற் கொண்
 டிருக்குங் கருத்தை வெளிப்படுத்தி விடைகேட்க, அதற்குத் தரும
 நந்தனார் ஒருவாற்றானு மொவ்வாது இருவருக்குஞ் சமவாத நேர்ந்து
 திரிதராஷ்டிரன் மூர்ச்சையாக அக்கால் வியாஸர் வந்து தந்தை
 கருத்துக்கிணங்குக வென்று தருமனைத்தேற்ற, அதனாற்றேறிய
 தருமநந்தனருக்குத் திரிதராஷ்டிரன் இராஜ நீதிகளுபதேசித்துக்
 குருக்ஷேத்திரத்தி லிறந்துபோன துரியோதனாதிபர்கட்குச் சிராத்த
 கருமாதிகளுந் தருமதானாதிகளு நடத்திக் கார்தாரியோடு தவக்
 கோலங்கொண்டு வெளிப்பட, அவர்களோடு விதுரராஜனுங்
 குந்திதேவியுந் துரியோதனாதிபர் பத்தினிகளுஞ் சஞ்சயனுந்
 துறவெய்திக் கூடும்போது குந்திதேவி தன்னைக்கண்டு வருந்திய
 பாண்டவர்கட் கறிவுறுத்தித் தேற்றிச்செல்ல, இவ்வாறு யாவரும்
 வனநோக்கிச் சென்று சத்யுப முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தருகி
 லிருந்து தவநிலை சேர்ந்து நாரத முனிவரால் இனித் தமக்குக்
 கைகூடும் பதவியின் திறமுணர்ந்திருக்குங் காலையில் தருமராஜன்
 திரிதராஷ்டிரனாதிபரைச் சென்று கண்டு ஒருவர்க்கொருவர்
 க்ஷேமாதிகளை விசாரித்து விதுரராஜனுடைய முத்திநிலையைத்
 தரிசித்து அங்ஙனமிருக்கும்போது வேதவியாஸர் வர, அவரைத்
 திரிதராஷ்டிரனாதிப மூவரும் வணங்கித் தங்கள் மனக்குறைகூற,
 அதற்கவரமர்க்களத்திறந்த யாவரையும் வரவழைத்து அவர்களோ
 டுங் குலாவச்செய்ய, அப்படியே யவர்களோர் பகலுமிறவும் பரிந்து
 குலாவி மறைந்தபின் தருமன் அஸ்தினாபுரம் வந்துசேர, அப்பாலப்
 பெரிய தந்தையாதிப மூவரும் வனத்திற் கடுத்தவம் புரிந்து கனலுக்
 கிரையானார்களென்று நாரதமுனிவராற் கேட்ட அத்த்தருமனாதிப
 ராங்குச் சென்று ஈமவிதிக்கடனாதிக ளாற்றிவந்து அஸ்தினா
 புரத்தி லரசு செலுத்தியவரையிலுள்ள சரித்திரங்க ளனைத்துஞ்
 சாங்கோபாங்கமாய்க் கேட்டுச் சதுர்வித புருஷார்த்தமும் ஜன்ம
 சாபல்யமு மடைந்தேன். இப்பால் மூன்றும் பாகமாகிய முசுல
 பர்வத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்க,
 வைசம்பாயனமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.]

பலராமகிருஷ்ணர்

பரமபதமடைந்த சருக்கம்

துதி

அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை
அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்
அவரவ ரிறையவர் குறைவற இறையவர்
அவரவர் விதிவழி யடையநின் றனரே.

ஓ குருகுல சிகாமணியாகிய ஜனமேயஜ மகாராஜனே !
திரிதராஷ்டிர மகாராஜன்-காந்தாரியம்மன் - குந்திதேவி-விதிராமகா
ராஜன் - சஞ்சயன் - துரியோதனாதனியர் பத்தினிமார் - இவர்கள்
யாவருந் பரமபதஞ் சேர்ந்தபின்பு தருமராஜன் அவரவர்
கட்குரிய கருமக்கிரியைகளெல்லா முடித்துவிட்டவராய் யதாப்ர
காரம் அஸ்தினுபுரத்திலிருந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டு வந்தார்.
அப்போது தருமராஜனுக்குப் பட்டங் கட்டிப் பதினெட்டு வருஷங்
களாயின. அப்பாற் பதினெட்டு வருஷம் வரையிலும் அரசுபுரிந்து
வருகிற நாளையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுவர் துவாரகையில்
தந்தையாகிய வசுதேவர் தேவகி முதலிய தாய்மார்கள் - பலராமர்
முதலிய சகோதரர் - அவரவர்களின் மனைவியர் - அளவிறந்த
பிள்ளைகள் - யாதவக்கூட்டத்தார்-அனேக ராஜர்கள் இவர்கள் யாவ
ருந் தம்மைப் பிரியாது மருவி யிருக்கும்படி அஷ்டலட்சுமிகளோடும்
அளவற்ற கோபிகாஸ்திரீகளோடு நித்தியவைபவ லீலா வினோதராய்
முத்தராகிய முனிவர்களெல்லா முறை முறையாய் வந்து வணங்க
வாழ்வுற்றிருந்தார்.

இருடியர்களால் யாதவகுலஞ் சாபமேற்றல்

இப்படி யிருக்குங்காலையி லொரு நாள் கிருஷ்ண பகவானைக்
கண்டு தரிசனம் பண்ணவேண்டிக் கண்ணுவர் ஜமதக்கினி-நாரதர்-
ஆகிய இம்மூவருந் துவாரகை வீதியில் வந்தார்கள். அப்படி
வரும்போது யாதவகுமாரர்களிற் சிலர் சாம்பனென்பவனைக்

கருப்பிணி வேடம் போட்டு, அம்மகாரிஷிகளுக் கெதிரிற் கொண்டு வந்து, “சுவாமிகளே! இந்தப்பெண் பப்புருவாகன் பெண்சாதி; இப்போது கருப்பிணியா யிருக்கின்றாள். என்ன பிள்ளையைப் பெறுவாள்? அதைத் திரிகால ஞானிகளாகிய தேவரீர் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார்கள். அவர்கள் கருத்தை மகாரிஷிகளுணர்ந்து கோபங்கொண்டு “ஓ! யதுகுல குமாரர்களே! இந்தக் கர்ப்பம் அற்பமல்ல. இப்படியே கட்டியாயிருந்து, ஒருவராலுஞ் சொல்லுதற்கரிதாகியும் வெல்லுதற்கரிதாகியு மிராநின்ற முசலமாய்ப் பிறக்கும். அந்த இருப்புலக்கையால் இந்த யாதவகுல முழுது நாசமடைந்து போம். அப்போது கிருஷ்ண சுவாமியும், பலராமரும், ஸ்திரீஜனங்களுந் தப்பிப் போவார்கள். பின்பு பலராமர் தமக்குத் தாமே சரீரத்தை யொழித்து, ஓ வென்றிரையுஞ் சமுத்திரத்திற் கலந்து போவார். கிருஷ்ணமூர்த்தி காட்டிற் சென்று பூசயனம் பொருந்திப் பொய்த்துயில் கொள்ளும்போது, ஒரு வேடன் வில்லிற் பாணத்தை சந்தித்து விடுவான்; அதனால் அவர் தேகத்தைப் பரிகரித்து வைகுந்தஞ் சேர்வார். இப்படிக்கெல்லாம் உங்கள் வம்சம் இறந்துபோகப் போகின்றது” என்று சபித்து வந்தவழியே திரும்பி வனம் போய்விட்டார்.

உற்பாதங்கள் விளைதல்

இவைகளை யெல்லாம் வசுதேவர் கேள்விப்பட்டு, சகிக்கக் கூடாத சங்கடங்களைத் தாங்கினவராகி “ஊழ்வினை மாட்டிற் கொண்டது. இனிமேலொன்று முதவாது. ஆடுங்காலமும் ஒடுங்காலமும்-அடங்கிப்போயின. இந்தமட்டு முன்னடந்த பெருமையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று” என்று கருதிப் பிள்ளைகளை யழைத்து, “அடா பாமார்களே! பெரியவர்களிடத்திலு் அபராதமிழைத்துச் சாபங்களேற்றீர்களே! ஐயோ! இதென்ன அடியாயம்.” என்றவர்களை வெறுத்துத் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கையில், மறுநாள் சாம்பன் வயிறுநோய்ப்பட்டு, ஐயை யோவென்று அழுதுபுரண்டு சேத்தேன் - எய்த்தேன் - கேட்டேன் - என்று தேம்பிப்பழுது, பெரிய மந்தரம்போலும் - மகமேருபோலும் யமதருமராஜன் தண்டாயுதம் போலும்-ஒரு இரும்புலக்கையைப் பெற்றான். அந்த உலக்கையைக் கண்ட யாதவர் முதலிய யாவரும் உடல் நடுக்கங் கொண்டு, வசுதேவரிடத்திற் போய்ச் சொன்னார்கள். அவரும் பயந்து ஊக்கப்பட்டு, அதை அரங்கொண்டு உரங்கண்ட

மட்டும் அராவிப் பொடிகளாக்கி, சமுத்திரத்திற் கொட்டிப் போடும் படிக்குத் திட்டப்பட்டுத்தொர். அவர்களப்படியே செய்து முடித்து, மகரிஷிகள் சாபத்தைக் கடலிற் கரைத்துப் போட்டோமென்று பயமகன் றிருந்தார்கள். அன்று முதல் ஒரு புருஷன் கறுத்த ரூபமுஞ் சிவந்த கண்களுங் கையிலே தண்டாயுதமும் பாசமுங் கொண்டு, இரவும் பகலும் துவாரகையைச் சுற்றிக்கொண்டு எல்லா ரும் பார்க்கும்படியாய் உலாவித்திரிகிறான். இதல்லாமல்-அற்புத மாகிய உற்பாதங்கள் அனேகமுண்டாகின்றன. பூமி குலங்கியது; சமுத்திரம் அலையோங்கித் துவாரகையின் மேலேதாவியது. இவை களை யெல்லாங்கண்ட யாதவர் விசாரப்பட்டது சொல்லி முடிவதல்ல.

இவையன்றிக் கிளிப்பிள்ளை கோட்டான்போற் பேசவும், ஆடு கள் நரிபோ லுளையிடவும், நரிகள் ஆடுபோல் கணைக்கவும், மாடுகள் புலிபோற் கர்ச்சிக்கவும், புலிகள் மாடுகள்போற் கத்தவும், பசுக்கள் கழுதைகள்போற் கன்று போடவும், கழுதைகள் பசுவின் குட்டி போடவும், பெருச்சாளி கிரிப்பிள்ளையைப் பெறவும், கிரிப்பிள்ளை கள் எலி-பெருச்சாளி - மூஞ்சூறு-இவைகளைப் பெறவும், நாய்கள் பூனைகளைத் தரவும், பூனை நாய்களைத் தரவும் உயர்ந்த ஜாதியாரைத் தாழ்த்தஜாதியார் வையவும், ஒருவரையொருவர் மரியாதைக் குறைவு செய்யவும், ஸ்திரீகள் வரிசைக்கிரமத்தப்பி நடக்கவும், புருடர் வருணச்சிரமங் கெட்டுக் கிடக்கவும், அக்கினிதேவதை அதிகமாகவும், அந்தரமாரி கல்மாரியாய்ப் பொழியவும், சோற்றுப் பாளை தெருவிலுருளவும், சாற்றுச்சட்டி சந்தியிலுடையவும், மனை களிலும் வீடுகளிலும் பாம்பும் ஆமையு துழைந்து, கறையான் புற்றுக்கட்டி, பருந்தடித்து மோதிவிழுந்து பயமாய்ப்போகவுங் கண்டார்கள். இவைகளையெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யறிந்து, முன்னாலே குருகேஷத்திரத்திற் கார்தாரியாகிய பதிவிரதை சபித்த சாபத்தை நினைத்து மதித்து, 'முப்பத்தாறாவது வருடம் எங்கள் வம்சத்தைப்போல் உங்கள் வம்சம் நாசமாகக்கடவது' என்று நவின் றிருக்கின்றன எல்லவா? அந்தப்படிக்கு நேரிட்டது. (முற்பகைசெய்தாற் பிற்பகை விளையும்.) என்று சொல்லு மேலோர் வாக்கியமென்ன பொய்யா?" என்று ஒருவாறு சஞ்சலங் கொண் டிருந்தனர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி யாதவர் யாவரையும் ஒரு பூஜையை
முன்னிட்டுக் கடற்கரைக் கழைத்துச் செல்லுதல்

அப்படி யிருக்கின்ற நாளி லொருநாள் கிருஷ்ணமூர்த்தி சபை நிறைந்திருக்கின்ற ஜனங்களைப்பார்த்து, “சமுத்திரக்கரையில் வருடந்தோறும் பூஜைபோட்டுத் தேவதைகளை நோக்கித் தியானித்து வைவேத்தியம் பண்ணி நாமுஞ் சாப்பிட்டு வருவோமே, அந்தநாளிந்நாள்; நீங்களியாவரும் புறப்படுங்கள்;” என்று சொல்லவும் அவர்கள் பட்டணமெங்கும்-பறையறைவித்தனர். அதனாற் சகலருஞ் சந்தோஷத்துடன் பிரயாணசகிதமாகி, இனிமேல் விளையப்போகிற விந்தை தெரிபாதவர்களாய்ச் சிந்தை களித்துச் செழித்திருந்தார்கள். அன்றிராத்திரி கறுத்த தேகமும் - பருத்த தலையும்-திறந்தவாயும்-கோரத்தமும் - திரண்டுருண்ட மூக்கும்-எரிந்து சிவந்த கண்களும்-பரந்து விரிந்த செம்பட்டையிரும்-மடிந்து தொங்கிய காதுகளும்-பனைமரம்போன்ற காங்களும் பர்வதாகிர்தமாகிய மார்பும், மலையையொத்த முலையும், பருத்த வயிறும்-ஆகியவிலவகைத்தான உறுப்புக்களைக் கொண்ட விகிர்தா கிர்தியாகிய வேடங்கொண்டு ஒத்துவந்து, எல்லோரும் பயப்படத் தக்கதாய்ச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அவரவர்களை யிழுத்துப் போகவு மெடுத்துப் போடவுமாகி, ஆடை யாபரணங்கள் வில்லம்பு கள்-வாள்கள்-வேல்கள் இவைகளை யிராக்கதர் வந்து கொள்ளையடிக் குங் கொடுமைபோலவுங் கண்டு, யாவரும் பயந்தெழுந்து, இதென்ன விபரீதமென்று ஏங்கியிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியி னாயுதமாகிய சக்கரங் கோடிசூரிய பிரகாசமா யெழும்பி ஆகாயத்திலுயர்ந்து ஒளியவும், அவருடைய ரதமும் குதிரைகளும்-கருடக்கொடியும் - வானத்திலோடி மறையவும், அண்ணனாகிய பலராமருடைய தேரும்-அசுவமும் தாலக்கொடியும் - மேலேறிச் செல்லவுமாயின. இவைகளை யாவருங் கண்டு, இது மகாவிந்தை யென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிற் சகல ஜனங்களுஞ் சமுத்திர ஸ்நானத்திற்குப் புறப்படுங்களென்று அசரீரிவாக்கிய முண்டாயிற்று. அதுகேட்டுச் சர்வ ஜனங்களும் அதிசயப்பட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

இப்படிக்கிருக்கிற வேளையில் கோபாலன் வேறு தேர் கொண்டுவரச்சொல்லி அதன்பேரி லேறிக்கொண்டு, சந்தோஷமும்

துக்கமு முடையவராகி, அநேக யாதவகுமாரரும் அரசர்களுஞ் சூழ்ந்து வரும்படியாகப் பட்டணத்தைக் கடந்துபோனார். கலப் பையையுடைய பலபத்திரர் பாதசாரியாய் நடந்துவந்தார். பட்ட ணத்திலுண்டான வெகு ஜனங்களும் பஞ்ச வாத்தியங்களுடன் கும்புகும்பாய்ப் புறப்பட்டு, சமுத்திரகோஷம்போற் சப்தித்துக் கொண்டு, அன்னபானாதிகளுடனு மதுமாம் சாதிகளுடனுஞ் சமுத்திரக்கரையைச் சார்ந்து, விஸ்தாரமாய்ப் பந்தரிட்டிருந்த இடத்தில் வந்திறங்கி, அவ்வவர்களும் ஸ்நானஞ்செய்து, மடி யுடுத்துக்கொண்டு, கைவேத்திய முதலியவுங் கொடுத்து, வரிசை வரிசையா யுட்கார்ந்து போஜனங்களுடன் பஞ்சகச்சாயங்களுடன் புசித்துச் சகலருஞ் சரீரத் தெரியாமல் மறந்து சமுத்திரக் கரையிற் றுளே தங்கியிருந்தார்கள். அப்படி யவர்களிருக்கையிற் பலராம ரெழுந்து, காட்டுக்குப்போய் வருகிறேனென்று நடந்துவிட்டார். அவர்போன கருத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் பார்த்து, மேல் நடக்கப் போகின்ற விதிகளறிந்து, ஒருவருக்கும் சொல்லாமற் போய்விட் டாரே யென்று பொறுமலுடனிருந்தார். இப்பாற் காட்டுக்குப் போன பலராமர் வீட்டுக்கியான மில்லாதவராய் ஒரு விருட்சத் தடியிலிருந்து, பத்மாசனம் பண்ணிச் சமாதி நிலையிற் பிரானுயா மங் கருதித் தமது வெள்ளைமேனி பிரகாசிக்கத் தக்கதாய் தியானத்தி லமூந்தினார்.

யாதவர் யாவரும் மதுவெறிகொண்டு பகைத்து

முசலப்பொடிக் கோரையால் மாளுதல்

இவ்விடத்திலிருந்த யாதவகுமாரர்களுக்கும் - யாதவ ராஜர் களுக்கும்-மெள்ளமெள்ள மது வெறியேறி, யாவருக்குங் கோபமுங் குரோதமுந்-மதமும் மாற்சரியமும் பிறந்து, ஓ வென்றிறைந்து ஒருவரை யொருவர் மதியாம லெதிர்த்து, ஒருவரை யொருவர் வறிதே வைது சண்டையிட வெளிப்பட்டனர். அப்போது சாத்த கிக்குக் கண்கள் சிவந்து கோபம் பிறந்து, கிருதவன்மனுடைய முகத்தைப் பார்த்து, வாயில் வந்தபடி வைது, விசேட வித்தியாச மாய்ப் பேசி, “அடா பயலே! நீ பாபியாகிய அசுவத்தாமனுடன் சேர்ந்து, பாதிராத்திரியிற் பாசறையிற் புகுந்து, இராஜகுமாரர் இளம்பஞ்ச பாண்டவர் முதலிய எல்லோரையும் போக்கிச் செய்யாத காரியங்களுஞ் செய்த தீயனல்லவா! ஜாதிகுலங்கெட்டுத்

தருமநீதியை விட்டுத் தறிதலையான தடியனீயல்லவா!” என்று வைதான். அதற்குக் கிருதவன்மன் கோபித்து, “அடா சாத்தகி உன் பவிஷென்ன? நீயும் பிராமணனான பூரிசிரவனும் போர்புரிகையில் அவன் உன்னைக் கீழேதள்ளி இரண்டு கையையு மிதித்துக் கழுத்தை யறுக்கக் குறுகியபோது, அர்ச்சுனன் ஒரு பாணத்தை யேவிப் பூரிசிரவன் கையை வாளாயுதத்துடன் வெட்டினான். அவனவனைப் பார்த்துத் திட்டி வானைட்டு அதில் விழுந்து மடியப்போகையில் நீ மடக்கி வெட்டினாயே, அடாபாவி! நீயொரு வீரனா? உன் யோக்கியதைக்கு என்னை யேசவந்தாயே, அடா பேயே!” என்று பேசினான். அப்போது ருக்மிணி குமாரன் சிறிய தந்தையான சாத்தகிக்குப் பரிந்து, கிருதவன்மனைக் கிட்டித் திட்டினான். இவை களைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கண்டு, தமது தம்பிக்கும் பிள்ளைக்குஞ் சைகை பண்ணினார். உடனேயவர்கள் ஆபுதங்கள் கைக்கொண்டு யுத்த மாரம்பித்தார்கள். நெடுநேரம் போர்புரிந்து முடிவிலிருவரும் வாள்கொண்டு வெட்ட, சாத்தகியால் அக்கிருதவன்ம னிறந்தான்.

அதைக்கண்ட அவனுடைய சகோதரர் - பிள்ளைகள் - சேனைகள் இவர் யாவருஞ் சேர்ந்து சாத்தகியோடெதிர்த்தார்கள். அப் போது சாத்தகியுங் கிருஷ்ணன் பிள்ளைகளுங் கலந்து போர்புரிந் தார்கள். இருகிறத்தாரும் ஆயுதங்களற்று நிராயுதராகி, கடற்கரை யில் முளைத்திருந்த இருப்புலக்கைப் பொடிகளாகிய கோரைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, மகாரிஷிகளிட்ட சாபத் தப்பாமல், தமையன்-தம்பி-மக்கள்-மாமன்-மைத்துனன்-அத்தான்-பின்னவன் - முன்ன வன்-என்று சொல்லப்பட்ட உறவு முறைபாராமல் கட்குடி வெறியேறி, ஒருவரையொருவ ரதட்டிப்பேசி வம்புசெய்து, ஒருவரை யொருவரடித்துக்கொண்டு மடிந்து போனார்கள். இவைகளைக் கண் டிருந்த வண்டிருந்த துளவமாலையான் தூரரின்று வேடிக்கை பார்ப் பவராயினார். அந்தக் கோரைகளினூற் சாவாமலிருந்தவர்கள் யாரெனில்! தாரகன்-பப்புருவாகன்-ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவர்கள் மூவர். இம்மூவரிருக்க மற்றப்பேர்கள் எல்லோரும் இறந்துபோனார்கள். அப் பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மற்ற யிருவரோடும் பலராமரிடஞ் சென்று, “அண்ணா, நம்மவர்க ளெல்லோரும் இவ்விதமாய் மாண்டு போனார்களா” என்று சொல்லித் தாரகனையழைத்து, “நீ அஸ்திநுபுரம் போய்ப் பாண்டவர்களுக்கு இச்சங்கதி தெரிவித்துப்போட்டு, அர்ச்சுனனை மாத்திரம் அழைத்துக் கொண்டுவா” என் றனுப்பினார். அப் படியே தாரகன்புயணமாய்ப் போயினான்.

கண்ணன் வசுதேவருக்கு நடந்தது நடக்கவேண்டுவன்

வுங்கூறிப் பலராமரிடம் செல்ல அவர்

பரமபத மடைதல்

இப்பாற் கண்ணன் பப்புருவாகளை யழைத்து, “நீ கடற் கரையிலிருக்கின்ற யாதவஸ்திரீகளையும், அஷ்டபாரியர் முதலிய பேர்களையும், யானை குதிரை - தேர் - காலாள் முதலியவைகளை யுஞ் சேகரித்துக் கொண்டுபோய்த் துவாரகைப் பட்டணத்தில் விட்டுவாவென் றனுப்பினார். அவனவ்வாறு சென்று எல் லோரையு மழைத்துக் கொண்டு வரும்போது, ஒரு வேடன் அக்கடற்கரையிற் கிடந்த கோரையை யெடுத்துக் கையிற்பிடித்துச் சுழற்றிக்கொண்டு வருபவன் சும்மாபோகிற பப்புருவாகளை யடித் தான். அந்த அடி அவன் மார்பிற் பட்டபோதே பப்புருவாகன் பதறிவிழுந்து இறந்தான். இந்தச் செய்தியை மலைதாங்கிய மாதவன் கேட்டு நகைத்து, தவம் பண்ணப்பட்ட சாதுக்களே மேலானவர்களென்று கருத்தி லெண்ணி, அண்ணாவாகிய பலராமர் முகத்தை நோக்கி, “போஜவம்சத்திலும் நமது குலத்திலுமுள்ள யாவருந் தப்பாமலிறந்து போனார்கள். பப்புருவாகன் தப்பியிருந் தான். அவனையும் ஒரு வேடனடித்துக் கொன்றுவிட்டான். ஏனடா அடித்தாபென்று கேட்பதற் கிடமில்லை. ஈகவாச்செய லிப்படியாயிற்று. ஸ்திரீ ஜனங்களையும் நால்வகைச் சேனைகளையுந் துவாரகையிற் சேர்த்து வருகிறேன்” என்றுரைத்து யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு அச்சமுத்திரக் கரையை யடுத்திருக்கின்ற துவாரகாபுரிக்குட் புகுந்து, தாய் தந்தையர்களைப் பணிந்து, கண்ணீருகுத்துக் கனிந்து, “தெய்வாராகளை செய்விப்பதற்குச் சேர்ந்ததும் கோரைகளினால் யாவருமாய்ந்ததும், தாரகன் அஸ்திநா புரி சார்ந்ததும் அர்ச்சுனன் இதோ வரப்போகின்றானென்ப துஞ் சொல்லி, “இன்னு மேழுதினத்தில் இத்துவாரகை அழியப் போகின்றமையால் அவன் முன்னிலையில் இதைச் சேர்ந்த நாடு களையும்-நவநிதிகளையும்-அன்னியராஜர் கைப்பற்றிக் கொள்ளாமற் காத்துக்கொள்ளுங்கள். இவையல்லாமலும் யானை சேனை பரிவாரங் களும் யாதவஸ்திரீகளுந் திக்காலொன்றாய் இறைந்து போகாமற் போர்ச்சிங்கமாகிய புரந்தரன் மகனாற் போஷித்துக் கொள்ளுங்கள்.

இறந்தவர்களைக் குறித்து மறந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள். அவர்கள்தான் ஆசாபாசர் துறந்தவர்கள். ஒருவருக்குத் துக்கம் வேண்டியதில்லை. துக்கப்படுவதினால் இறந்த ஆன்மா மறுபடி திரும்பி வரப்போகிறதில்லை. போனவர்போக மிகுந்திருப்பவர்கட் கெல்லாஞ் செவ்வையாகத் திடஞ்சொல்லிக் காப்பாற்றுங்கள். நான் அண்ணாவாகிய பலராமரிடத்திற்குப் போகின்றேன். சந்தோஷமாகச் செலவுகொடுங்கள்” என்று கண்ணன் கேட்டார். தந்தையான வசுதேவரும் தாய்மார்களும்-மேகவண்ணன் விளம்பியதைக் கேட்டு, கண்களிலே தண்ணீர் பெருகக் கசிந்து, ‘பலராமனு நீயுந் தவம் பண்ணப்போனால் நாங்கள் போகிற கதியென்ன? இந்த நாட்டிலிருந்து பெருகிற சாம்பிராஜ்யமென்ன? நீ தெரியாதவனல்லவே! ஓ கிருஷ்ணா! உனக்குச் சம்மதமான படிக்குச் செய்திடுக” என்று சஞ்சலப்பட்டார்கள். அதையனந்த கல்யாண குணனாகிய ஆதிமூலங் கேட்டு, ஒருவர்முகமும் பாராமல், ஒருவருடனும் பேசாமல், தம்மோடழைத்துவந்த நால்வகைப் படைகளையும் - நன்மைபெற்ற ஸ்திரீ ஜனங்களையும் - அத்துவாரகையிற் சேர்த்துவிட்டு, பலராமரிருக்கும் பாரியவனத்திற்குப் போய்விட்டார். இப்படி தம்பிவரக்கண்ட பலராமர் முகத்திலிருந்து, ஆயிரஞ் சிரசும் நாகரத்தினமணிப் பிரகாசமும் பர்வதாகாரமான மண்டலசரீரமும் - பளபளப்பாகிய திருமேனியுமான ஆதிசேஷன் வெளிப்பட்டுப் பூமியிலிறங்கிப் போய்விட்டான். இவையெல்லாங் கிருஷ்ணமூர்த்தி கண்டு பூர்வஜன்ம புண்ணியத்தை யெண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், ஆதிசேடன் நகர்ந்துகொண்டு சமுத்திரக் கரையை நாடிப் போனான். அப்போது வருணராஜன் எதிர்கொண்டு அர்ச்சனைபண்ணி, நாகலோகத்திற்கு அழைத்துப் போய்விட்டான். அங்கேயுள்ள யாவரு மவ்வாதிசேடனுக்கு மரியாதை செய்து தெண்டனிட்டு, வெகுநாள் பிரிந்துபோன வருத்தம் தீரப் பேசி, பின்பு சிங்காசனத்தி் லேற்றித் தரிசித்து வந்தார்கள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி பரமபதமடைந்து

தேவராதியர்க் கநுகரகித்தல்

இப்பால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இச் சங்கதிகளெல்லாந் தெரிந்து, தம்முடைய சரீரத்தைவிட்டு வைகுண்டம் போவதற்கெண்ணி, “பூர்வம் நமக்குத் தூறுவாசர் உள்ளங்காலில் அம்புபட்டுருவி யிறந்துபோவாயென்று சொல்லி யிருக்கின்றார். அந்தச்

சாபத்தை அதுபவிக்கவேண்டிய காலஞ் சமீபித்தது. இனிநாமில் விடத்திலிருக்கக் காரியமில்லை.” என்று அவ்விடம் விட்டுப் புறப் பட்டு அனேகங்காதவழி நடந்து, இருண்ட காட்டிற் சென்று, ஒரு மரத்தினீழ்வி லுட்கார்ந்து, இரேசக பூரகமார்க்கமாய் வாயுவையடக்கி நிலைபெற்றிருந்து, நிலத்தின்மேலே சாய்ந்து, இருகாலையு நீட்டி, ஒரு கரத்தைச் சிரத்தின்மேலமைத்து மற்றொரு கரத்தை இடையின்மேல் வைத்து, அரைக்கண் விழித்து, செந்தாமரைக் கமலம்போல் விளங்குகின்ற தமது பாதத்தின் பெருவிரலை அசைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு வேடன் வில்லிலே பாணத்தைப் பூட்டி, பட்சிகள் மிருகங்க ளகப்படாமற் காடெலாந் திரிந்து பசியினால் வருந்திக்கண்பஞ்சடைந்து கலங்கிவந்தான். அவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய காற்பெருவிர லாடுவதைப் பார்த்து, அதனைப் புறவென்றண்ணிப் பாணப்பிரயோகம் பண்ணினான். அந்தப்பாணம் போய் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பாதத்திற் பட்டுருவிப் போகவும், அதுகாரணமாகப் பரவாசுதேவனுடைய பிரணவாயுவானது சாரத்தைவிட்டுப் போயது. இதை வேடனறிந்து ஓடிவந்து பார்த்து, மனிதனென்றறியாமல் வடிக்கணைவிட்டேனே என்று மண்மேல் விழுந்து துக்கப்பட்டு, மார்பிலடித்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதான். அதுகாலையில் ஆண்டவனுடைய திருமேனியி லிருந்து அனேகங்கோடி சூரியப்பிரகாச ஜோதியான தெழுந்து, தமது பதமாகிய வைகுண்டத்திற்குப் போயது.

இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியாய் விளங்கிய பகவானுடைய திருவிளையாட்டைக் கண்ட ரிஷீசுவரர் முனீசுவரர், தேவர்கள்- தேவகணங்கள் அஷ்டதிக்குப்பாலகர் - நவக்கிரகங்கள்-அஷ்டவசக் கள்-இவர் யாவருநெருங்கி; ஆதிமூலமாய் விளங்கப்பட்ட தேவ னுக்குச் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு, “ஓ தாமரைக்கண்ணா! ஓ மேகவண்ணா! ஓ முகுந்தா! ஓ கோவிந்தா! ஓ கருணாகரா! ஓ கிருபாநிதி! ஓ சமுத்திரவண்ணா! ஓ சுபத்திரைக்கண்ணா! ஓ பஞ்சாயுதா! ஓபஞ்சசதகோடி பூமியைப் படைத்தளித்தழிக்கும் பங்கஜாட்சிமனாளா! ஓ பூமியையளந்த புருஷோத்தமனே! ஓ கஜேந்திரவரதா! ஓ குவாலயாபீடமென்னுங் குஞ்சரத்தைக் கொன்ற கோபாலா! ஓ கஞ்சனைச்சாடிய கமலவதனா! ஓ சிசு பாலனைச் செறுத்த தேவகிபாலா! ஓ திரௌபதிமானங்காத்த ஜனார்த்தனா! ஓ பாண்டவசகாயா! ஓ பாஞ்சஜன்னியவாயா! ஓ

வசுதேவசேயா! ஓ வாசுதேவமாயா! ஓ அருச்சுனற்குப் பகவந்
கீதைபடித்த பராபர வஸ்துவே! ஓ நான்குவேதமுங் காணாத நாதா!
ஓ நாவலர்யாரும் புகழுநவநீதா! ஓ உபகிடதத்தை யுரைத்தருளிய
போதா! ஓ உலகம் யாவுங் கடந்தபாதா! ஓ உள்ளுணர் வுடை
யோருவக்கு மதீதா! ஓ துளபத்தாரா! ஓ தாமோதரா!
ஓ சுதந்தரா! ஓ துரந்தரா! ஓ புரந்தரா! ஓ நிரந்தரா!” என்று
தோத்திரம்புகன்று, பாரிஜாத புட்பங்களைப்பறித்து பெருமார் வரு
ஷிப்பதுபோல் வருஷித்து, வேதங்களினாற்றுகித்து, மெய்புள
கித்துக் களித்தார்கள். அப்போது ஜீவரத்தினமுடி ஜொலித்துப்
பிரகாசிக்கின்ற பணம்குடங்களை யுடைய பணியாசனத்தில் மகா
லட்சுமியுடன் பதிந்து, நித்திய சூரியர் பத்திசெலுத்த உத்தமர்
முதலியோர் சுற்றிலுந் தொழுதேத்த வீற்றிருந்த அஷ்டாட்சரப்
பொருளானவர் அவர்களை யெல்லாங் கிருபைக்கண்ணாற்பார்த்து,
அஸ்தமமைத்துத் திருவாய்மலர்ந்து தெரிவிக்கின்றார்—

“ஓ என துண்மையுணர்ந்த உத்தமர்களே! நாம் பூமியிற்பிறந்து
ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்று பேர்சிறந்து, பொய் வாழ்க்கையிற் புகுந்து,
பொருந்தலரைப் பொருதுவென்று பூபாரந்தீர்துவந்த புனிதசரித்
திரத்தை எழுதிவைத்துப் பூசித்தாலும், ஒருவருக்குப் புகன்றாலும்,
அவர்கள் இகத்திற் சகல இன்பமும்புயித்து, பரத்தில் நமது
வைகுண்டபதமு முண்டாகும்படி பெறுவார்கள். இன்னும் இப்
பூமியில் மனிதரானவர்கள் எனது சரித்திரத்தைப் பத்தியோடும்
வினவுவார்களாயின், அவரவர்கட்கு வேண்டிய பிரார்த்தனைகள்,
கைகூடிவரும்படியாய்க் கட்டாட்சிப்போம். கோரிக்கைகள் நிறை
வேறும்; வித்தை யுண்டாம்; வெற்றி யுண்டாம்; சித்தியுண்டாம்;
புத்தியுண்டாம்; பாபங்கள்தீரும்; கோபங்களாறும்; தருமந்தழைக்
கும்; தவங்களோங்கும்; கொலை-களவுகள்-காமம் பொய்-என்னும்
பஞ்சமாபாதகங்களும் புறம்போய்ப் பிழைக்கும். ஜனனமரண
வேதனை சாகும். தன்னந்தனியாகிய தீவினை வேகும். நமனுபத்திர
வஞ் சித்திக்காமற் போகும். தருமமாகவெண்ணிய வெண்ணை
தளராமலுண்டாகும். சஞ்சலமேகும். மஞ்சவான் செழியும்.
மழைமிகப் பொழியும். மனுக்களும் வாழ்வார். வேள்விகளோங்கும்.
வேந்தர் நீதியுந்தழைக்கும். மும் மூர்த்திகளும் பொருந்தி முத்தி
கொடுப்பார்கள்” என்று கட்டாட்சித்து, யாவரையும் அவரவர்கள்
யதாஸ்தானத்திற்குப் போகும்படியாய்ச் செலவுகொடுத்து, தாம்

யதாப்பிரகார நித்தியானந்த சுத்த பரிபூரணராய், சர்வமங்கள குணனந்த ஸ்வரூபராய், சாஸ்வதமுத்திக் காதீனபரராய், ஆதி மத்தியாந்தரகிதராய், சங்குசக்ரகோதண்ட கதாகட்கதராய், தம்மோடொப்பாரு மிக்காரு மில்லாதவராகி மாணிக்கமேடையின் மேல் வீற்றிருந்தருளினார்.

பலராமகிருஷ்ணர் பரமபதமடைந்த சருக்கம்
முற்றிற்று.

அருச்சுனன் துவாரகைபோய் மீண்ட
சருக்கம்.

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி

வாத வாதரறி யாத பாதநம மாகர் நாடரிய வேத பாத நம
வோது வாரரிய வேத நாலுமன மோர்வு ருததென வோது பாத நம
சீத வா தவழல் சேரு மாதவர்கள் சேரு மாறுனடி தேரு மாறருளி
மாத வாவிலழி வேன யானுநம மாத வாயநம மாத வாயநம.

ஓ ஜெனமேஜெய மகராஜனே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய சாரதியாகிய தாரகன் அஸ்திநாபுரத்திற்குப் போய் தருமராஜன் முதலிய பேர்களுக்குச் சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டு, “ஓருருகுலக் கோமாளனாகிய பாண்டுகந்தனே! துவாரகையிலுள்ள யாதவ குலாதிபர் வருஷா வருஷஞ் சமுத்திரக்கரைக்குப் போய் தேவதைகளுக்குப் பூசையிடுகிற வழக்கப்பிரகாரஞ்சென்று நைவேத் தியம் பண்ணி மதுமாம்ச பட்சணங்களை இச்சைதீரப் புசித்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் வெறியேறி, சாத்தகியுங் கிருத்தவன் மனும் வரைதப்பிப்பேசி கண்கள் சிவந்து ஓடுவார்மீதொருவர் கோபித்தார்கள். அப்போது இவர்பட்சத்திற் சிலரும் அவர் பட்சத்திற் சிலருஞ் சேர்ந்து, ஆயுதபாணிகளாயுத்தம் பண்ணினார்கள். இருதிறவர்களுக்கும் அஸ்திர சஸ்திரங்கள் பயன்படாமற் பாழாய்ப் போயின. அப்பால் வேறுசில ஆயுதங்களைத் தேடுவாராயினர். சில

நாட்களுக்கு முன்னே யாதவர் சாம்பனைக் கருப்பங்கொண்ட பெண்வேடம் போட்டு, கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் காணவந்த கண்ணு வர்-ஜமதக்கினி-நாரதர்-இவர்கட்கெதிர்காட்டி, 'இந்தப்பெண் பெறப் போகிறது பிள்ளையா பெண்ணா?' என்று பரிகாசம் பண்ணினார்கள். அந்த மகாரிஷிகள் வெறுத்துக்கோபித்து, 'இந்தக் கருப்பத்தில் முசலம்பிறக்கும். அதனால் உங்கள் குலமிறக்கும்' என்று சபித்துப் போய்விட்டார்கள். அதைக்கேட்ட வசுதேவருங் கிருஷ்ணரும் பலராமரும் விசனமடைந்திருக்குங் காலத்தில் சாம்பன் அதுவே கருப்பமாய் இருப்புலக்கையைப் பெற்றான். அதைக்கண்ட யாவரும் விசனங்கொண்டு, அந்த எழுகுலக்கையை ராவிக் கடலிற் கொட்டிப் போட்டார்கள். அவைகளெல்லாம் பின்பு முட்கோரைகளாய் முளைத்திருந்தன. அவைகளை இவர்கள் இப்போது பிடுங்கிக்கொண்டு ஒருவரையொருவரடித்து, சரீரங்கள் இரண்டிரண்டு துண்டாய் வீழ்ந்திறந்தார்கள். அச்சண்டையில் ஸ்ரீபலராமர்-ஸ்ரீகிருஷ்ணர்-பப் புருவாகன்-நான்-ஆகியநாங்கள் நால்வர் தப்பினோம். இதில் பலராம ரும் பரவாசுதேவரும் வனம்புகுந்தனர். பப்புருவாகன் சேனைகளை யும் ஸ்திரீகளையு மழைத்துக்கொண்டு துவாரகையில் விட்டுவரப் போயிருக்கின்றான். என்னை ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி இவ்விடத்திற் கனுப்பி அருச்சுனனை யழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னான்' என் றான்.

அருச்சுனன் வசுதேவரைத்தேற்ற, அவர் கண்ணன்

கூறியவற்றைச் சொல்லிக்கலங்குதல்

இதைக்கேட்ட பாண்டவர்கள் கண்களிலே தாரைதாரையாய் ஜலம் பெருக அழுது, "ஐயோ! குலப்பழுது வந்ததா?" என்று தொழுது பூமியில் விழுந்துபுரண்டு அலறிக்கதறிப் பதறி, மலை போன்ற தோள்களும்வாடி, மலர்மலைகளும் வதங்கி, முகங் கருகி, பெருமூச்சுவிடுத்துத் தங்களா லாற்றமாட்டாத மனத்தாப மடைந்தார்கள். இந்தச்செய்தி அந்தப்புரத்தி லிருந்த அரிவையர் கேட்டு, சமுத்திரகோஷம்போற் சப்தித்தழுது பிரலாபித்தார்கள். அர்ச்சுனன் மாத்திரஞ் சிறிதுதேறி, தருமராஜன் முதலிய பேர் களின் சஞ்சலத்தை மாற்றி, "ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமியார் சொல்லி யனுப்பிவைத்த வண்ண நான்போய் வருகின்றேன். தேவரீர் உத்தரங் தாரும்" என்று தருமரந்தனரைத் தொழுதுகேட்டான். அப்படியே செய்வென்று அனுக்கிரகம்பண்ணினார். உடனே அவன் கொடிசுடை

சிகரங்கள் பிரகாசிக்கின்ற தேர்மேலேறிக்கொண்டு, வாயுவேகம் பின்னிட மனோவேகம் போற்றேரைச் செலுத்திக்கொண்டு போய்த் துவாரகாபுரி சேர்ந்து தேர்விட்டிறங்கி நடந்து, அமங்கனக்குர லோசையடர்த்திருக்குந் தெருக்களையுந் தெற்றிகளையும் பார்த்துப் பார்த்து, கண்களை மூடி மூடித் திறந்து, முத்து முத்தாய நீர் துளிக் கச் சித்தப் பிரமைகொண்டு, மகாவிசனத்துடன் வசுதேவர் அரண் மனையைச் சார்ந்து, “ஓ மாமா! மாமா!” என்றாற்றினான். அப் போது சவம்போற் கிடந்த வசுதேவரெழுந்து, அலறிப் பதறிக் கதறி யவனைக் கட்டிக்கொண்டு, தலையோடு தலை முட்டிக்கொண்டு, ஓவென்றிரைந்து, அழுது, உருண்டு புரண்டு ஒரு மண்டபத்தில் வந்து உட்கார்த்தார்; அருச்சுனனைப் பார்த்து, “அப்பா பற்குண! பிள்ளைகள் முதலாகிய பேர்களிறந்து என்னைமறந்து, தங்கள் தங்கள் போகசவுக்கியங்களைத் துறந்து வீரசொர்க்கத்திற் சிறந்து போனார்கள” என்று சொல்லி உடனே சோபித்துப் பூமியில் வீழ்ந்து மூர்ச்சைபோயினார். அப்போது ஸ்திரீகள் யாவரும் ஓவென் றிரைந்து ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்ட மூதார்கள்.

அக்கால் அர்ச்சுனனும் பொருமியழுது, மாமனாகிய வசு தேவரை வாரியெடுத்து, பணிநீர் தெளித்து, சாந்தாற்றிச் சாமாங்க ளால் உபசரித்து மூர்ச்சை தெளிவித்து, கண்ணீர் துடைத்து, “ஓ மாமா! எல்லாந் தெரிந்த இறைபாகிய நீர் அறிவுமயங்கி அவஸ்தைப்படலாமோ? துக்கத்தை விருத்திபண்ணி விசாரப்படலாகாது. துக்கமானது தைரியத்தைத் தொலைத்துக் கலைத்துத் தூரத்தி லோட்டிவைக்கும். சாஸ்திரப் பழக்கத்தினாற் சங்கடங்களை மாற்றிக் கொள்ளுவண்டும். ஓ மதியுடையீர்! ஓ தீரமனதுடையீர்! ஓ குபேர மகிழ்வுடையீர்? கிருதவன்மன்-சாத்தகி-சாம்பன்-அனிருத்திரன்-இவர்! முதலாகிய சூரர்குல போஜகுல யதுகுல வம்சத்தார்க ளெல்லா ரும் ஒருவர் பார்ப்பதற்கும், ஒருவர் பணிவதற்கும்-வாக்கினாற் பேசுவதற்கும்-வண்மைகூறிக் காட்டுவதற்கும்-அருமையான பலங்களை யுடைய வீரர். அவர்களுக்கு வினைவலி இப்படியாகக் கூடியிருந்தது. ஐயோ! இப்போதிறந்தவர்கள் பாரதப்போரிலே தப்பியிருந்தார்களே, அப்போதல்லவோ மடியவேண்டும்? பெருந்தீயினின்று பிழைத்தவன் புலிங்கத்தி லிறந்தானென்று பேர்வாய்த்ததே! ஓ மாமா, இதைக்குறித்து விசனப்படுவதினாற் காரியசாதன மாமா? இனிச்சிந்தாகுலப் படவேண்டாம். நொந்தாவ தென்னை? திடங்

கொண்டிருக்கும்” என்று தேற்றிய மருமகனை வசுதேவர் பார்த்துத் தேம்பியழுது, “தேவேந்திர பட்டம் பெற்ற ஜெயவிஜய தீரணே! இவர்களியாவரு மரித்துப் போனது பூர்வ வினையென்று புகன்றனை. அது என் மனதிற்குச் சரிப்படவில்லை. அதென்னத்தினு லென்றால், என்னினைய குமாரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனினைப்பாணாகில், யாதொரு சண்டையுமில்லை; சச்சரவுமில்லை; சாவுமில்லை; பிரமன் கட்டளையு மில்லை; ஊழ்வினை பென்பதும்மில்லை; மற்றொன்றுமில்லை; இப்போ தெண்ணினாலும் இறந்தவர்கள் பிழைப்பார்கள். அவர்கள் பிழைக்க வேண்டுமென்கிற இஷ்டமில்லாமல் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண் டிருந்து விட்டான். பிள்ளைகளென்கிற வாஞ்சையை எள்ளத்தனையு மெண்ணாமற்போனான். அவனெண்ண மென்னவோ எவரிட்ட சாபமோ ஒன்றும் நான் அறியேன். அப்பா பற்குண! முன்னாலே அசுவத்தாமன் விட்டபாணத்தாலே தீய்ந்து மாய்ந்து கருகருத்துக் காய்ந்து சுட்டெரித்த கட்டைபோற் பிறந்த அபிமன்னுவின் பிள்ளையாகிய பரிக்கித்தென்னும் உன்பேரப்பிள்ளையை எழுப்பிக் கொடுக்கவில்லையா? சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மடிந்துபோன பிரா மணவாத்தியார் பிள்ளையை வரவழைத்துத் தரவில்லையா? மது பான மயக்கத்தினால் இறந்த இந்தப் பிள்ளைகளை யெழுப் பித் தாப்போகாதா? இவனுக்கிது அருமையா? இந்தக் குலம் இப்படிக்கானது பெருமையா? எட்டாவது பேராய்ப்பிறந்து நட்டப் படுத்தி என் குலத்தைக் குட்டிச்சுவராக்கினான். அவ னுடைய எண்ணமே இப்படியாக்கி விட்டது” என்று பிரலாபித் தார். அர்ச்சுனன் ‘மாமா! பாரதயுத்தம் பதினெட்டுநாளுந் தீர்ந்து இரணகளம் பார்க்கவந்த எங்கள் பெரியதாயார் கிருஷ்ணமூர்த்தி யைக் கண்டு, ‘அப்பாகிருஷ்ண! எங்கள் வம்ஸத்தை இப்படியாக் கினாயே; இப்படியே உங்கள் வம்சமும் ஒழியக் கடவது’ என்று அழியாச்சாபம் கொடுத்தாள். இதல்லாமலும் உங்க ளுடைய கொழுத்த பிள்ளைகள் காலத்திற்குத் தகுந்த புத்தியாய்க் கண்ணுவர் முதலிப முனிவரைக் கண்டு, கருப்பமென்று பரியாசம் பண்ணி அவர்களுடைய சாபமும் பெற்றார்கள். இப்படிக்குப்பளு வேறியபடியால் இதனை என்னாலும் உம்மாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யாலு நட்டப்படாமல் நிறுத்தலாமென்று நம்புகிறீரா? ஒருபோதும் நம்பவேண்டாம். வினை மூண்டுவிட்டது. ஒருவரை நோவதினற் காரி மில்லை. விதியை வெறுக்க வேண்டுமல்லது வேறொன்றில்லை” என் னான். வசுதேவர் பார்த்து, “அப்பாவிஜயா! சமுத்திரக்கரையில் எல்

லோரு மிறந்தபிற்பாடு ஸ்ரீகிருஷ்ணன்வந்து, எல்லாச்செய்திகளையுஞ் சொல்லி, எங்களுக்குத் தைரியம்பேசி, நாங்கள் சும்மாவிருப்பதற்கு வயணங்கூறி, உன்னைக்கொண்டு எல்லாச்சம்ரட்சணையு நடத்திக் கொள்ளும்படிக்குக் கட்டளையிட்டு, பலராமனிடத்திற் போவதாய்ச் சொல்லிப்போனான். துவாரகையையுமின்னுமேழுநாளிலே சமுத் திரங்கொண்டுபோகுமாம். இதைவிட்டு வேறிடஞ் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமாம். இவையெல்லாம் அர்ச்சுனனாலே யாகுமென்று உன்னைக்கைகாட்டி விட்டான்” என்று வாய்விட்ட லறி விளம்பினார்.

அர்ச்சுனன் துவாரகையிலுள்ள ஜனங்களையெல்லாம்

இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்து சேரும்படி முரசறைவித்தல்

இச்சொல்லைக் கேட்டமாத் திரத்தில் அருச்சுனன் கண்கலங்கி, “ஆ தெய்வமே! என்னுயிர்க்குயிராகிய உத்தமனை யொழித்து எத் தனை நாளைக்கு இத்தலத்தி லிருப்பேன்? ஐயோ அவரையன்றி இனியென்னால் யாதாகும்?” என்றுகிலேசித்து, மீட்டுந்தேறி வசுதே வரைப்பார்த்து “ஓ மாமா, கிருஷ்ணபகவான் உத்தரவிற்படிக்கு நான் உங்களுக்குத் துணையாயிருந்து, சகல காரியங்களுந் தாழ்ச்சி யில்லாமல் நடத்திவைக்கிறேன். நீங்கள் சீக்கிரம் பிரயாணப்படுங்கள். இந்திரப் பிரஸ்தம்போவோம். ஏனென்றால்-தாரகனால் யாவுங்கேட்டு நான் பிரயாணமானபோது எங்களண்ணுவாகிய தருமநந்தனார் சொல்லிய தென்னவென்றால், கிருஷ்ணசுவாமியின் சொற்படிக்கு நடந்துகொண்டு அவருடைய தாய்தந்தை முதலிய எல்லோரையும் அழைத்துவந்து இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சேர்” என்று ஆக்கியா பித் திருக்கின்றார். ஆதலா லந்தப் பிரகாரம் நடத்துவதற்குச் சித்தமா யிருக்கிறேன். நீங்கள் ஆலசியம் பண்ணுமற் புறப்படுங்கள்” என்று சொன்னான். அந்தப்பேச்சுக்கு வசுதேவர் சம்மதித்து, சமுத் திரக்கரையி லிறந்து கிடக்கிற பிணங்களை யெடுத்துத் தகனம் முத லாகிய கடன்களியற்றிச் சமுத்திர ஸ்நானம் பண்ணி, கங்காஸ்நானஞ் செய்து, எல்லோருடனும் பொருந்தி யிருக்கின்றார். அப்போது விஜயன் வசுதேவரைப் பார்த்து, “ஓ மாமா, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி காட்டுக்குப் போனாரென்றீர். அவரிருந்து செய்திற தபசைப் பார்க்கவேண்டும். அவரையும் தரிசனம் பண்ணவேண்டும். நீரும் வாரும்” என்றுரைத்தான். அதைக்கேட்ட தாரகனாகிய சாரதி “ஐயா அர்ச்சுன மகாராஜனே, யாதவகுல புருஷர்கள் மடிந்துபோனமை

யால் அவரவருடைய ஸ்திரீகள் வெகு துக்கமடைந்து துயரப் படுகின்றார்கள். அவர்களை யழைத்து உபசரித்து, திகிலுந்தியக்கமும் பயமும் பறக்கச்செய்து தேற்றிவிட்டு, அப்பாற் போகலாம்” என்றான். அதற்கு விஜயன் “அப்படியே யாகுக” என்று சம்மதித்து, மந்திரி பிரதானி முதலியபேர்களுையு நான்கு வருண ஜனங்களையும் வருவித்து, “ஓ நகரவாசிகளாகிய மித்திரர்களே! யாதவகுல மடங்கலு நசித்துப்போயது. இந்த வியாகூலத்தாற்பலராமருங் கிருஷ்ணமூர்த்தியு மனம் வெறுத்துக் காட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள். இப்போது நீங்களிருக்கிற பட்டணமும் இன்றைக்கேழாவது நாளில் முழுகிவிடப்போகின்றது. ஆகிறகாலமாயிற்று. போகிறகாலம்வாய்தது. ஆதலால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பெளத்திரனாகிய வச்சிரதேவனை அபிமானராஜனாக வைத்துக்கொண்டு, இந்திரப்பிரஸ்தத்திலே உங்களிபாவரையுங் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறேன். அங்கிருந்து உங்கள் காலத்தை ஆனந்தமாய்க் கழிக்கலாம். மேலும்-இறந்தவர்கள் தவிர மற்றப்பேர்கள் எந்த விஷயங்கள் செல்வங்கள் மேம்பாடுகள் விரும்புவரோ அவைகளை யெல்லாங் குறைவில்லாமல் நிறைவாகக் கொடுத்து சம்ரட்சணை பண்ணுவார் தருமராஜன். நீங்கள் சுகப்படுவீர்கள். அவரவர்கள் தங்களுக்குண்டாகிய ஆடையா பரணமும் ரொக்க முதலிய வெல்லா வஸ்துக்களு மெடுப்பித்துக் கொண்டு, மாடுகள் நுகளுடன் சதுர்விதத்தானைகளுடன் புறப்படுங்கள்” என்று பேசி முரசுமுழக்கிவைத்தான். அப்படியே சம்மதமென்று யாவரும் அவரவர் விடுதிக்குப் போயினார்கள்.

வசுதேவரும் பத்தினிமார் நால்வரும்

நிரியாணமாதல்

இப்பாலர்ச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அரண்மனைக்குட் சென்று, அந்தப் புரஸ்திரீகளுக் கெல்லாம் அநேகவித தணிக்கை சொல்லி, துக்கத்தை யாற்றித் துயரத்தையு மாற்றிப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். அப்போது சூரியனஸ்தமனமானான். அன்றிரவில் யாவரோடும் போஜனமுண்டு, பொழுது விடிகிற வரையிலும் பொருமலுற்றிருந்த அவர்கள் பெரிய விசனத்தைப் போக்கி, இவர்கள் புத்தியைப் புண்ணிய நூல் வழிகளிலே தேற்றிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது வசுதேவர் “நானிங்கிருக்கமாட்டேன்; என் பிராணனை விடுகிறேன்” என்று கூறி வாயுவைக்கும்பித்

துப் பிராணவாயுவைப் பிர்மானந்தவழியிற்போக்கி மேற்கதிகைய
யடைந்தார். அது கண்ட யாவரும் இடிமேலிடி அடிமேலடி படும்பரிசு
போலுடைந்து, ஒ வென்றிரைந்து, உற்றார் பெற்றார் சுற்றத்தார்
முதலிய மற்றெல்லோரும் வந்து கூடக் கடலொலிபோற்கதறிப்
பதறி உடலுதறிப் பரதவித்தார்கள். அந்த யதுருலகாயகிகள் விச
னப்படுவதை விஜயன்கண்டு வெறுப்பும் விருப்பமுற்றவனாகி, பூர்வ
ஜன்ம வினையின்படிக்கு முடிந்ததைக் குறித்துக் துக்கப்படுவதினால்
காரியமில்லை யென்று தேறி, அந்த ஸ்திரீகளையுந் தேற்றி உபசரித்
துத் திரிலோகங்களுந் தேவதேவனென்று துதிக்கத்தக்க ஸ்ரீகிருஷ்ண
மூர்த்திக்குப் பேரனாகிய வச்சிரதேவனை அணைத்துக்கொண்டு விச
னங்களை மாற்றி, ஆளைத்தேற்றி, அவனால் இறந்த வசுதேவருக்கு ஸ்நா
னக்கடன்முடிப்பித்து, அலங்காரபுட்ப ஆபரணங்கள் தரிப்பித்து,
பீதாம்பரப்போர்வையுடுத்தி, சுவர்ணகசித விமானத்தி லேற்றி,
வெகு ஜனங்கள் கூடி வரும்படியாய் வாத்திய கோஷத்துடன்
மழைசஸ்தானத்திற்குச் சென்று அகிற்கட்டை சந்தனக்கட்டை
தேவதாரிக் கட்டைகளெடுக்கி, அதன்மேலவரை வளர்த்து, ஓமத்தீ
மூட்டி, வேதவிதிப் பிரகாரங் கடன்முறைகளை முடித்து அக்கினிக்
குணவாக்கினான். அவருடைய தேவிமாராகிய தேவகிதேவி
ரோகணிதேவி-பத்திராதேவி-மதுராதேவி-இந்நான்கு அம்மைமார்க
ளுந் தயிரியமுடையவர்களாய் அகத்துருகி, அருகிலிருந் தழா
மற் சோடசதானங்களுங் கொடுத்துத் தாங்களும் ஸ்நானம்பண்ணி
மஞ்சள் குளித்து, குங்குமமணிந்து, புட்பமுடித்து, இருந்தவர்கட்
கெல்லாம் இன்சொல்லுரைத்துத் தேவதாபக்தி செலுத்தி, ஆசாரிய
பூஜைபுரிந்து, தாய்தந்தையரை நினைந்து, தம் பதியுடன் கலந்து
சககமன மாணர்கள். பதிவிரதைகளாகிய நால்வரும் உடன் கட்டை
யேற்றிவ வச்சிரதேவன் அப்பாட்டிமார்களுக்கும் இயற்றவேண்டிய
அருங்காட்டருங் கடனை முடித்து, எல்லோருக்கும் ஈமவிதி புரிந்து,
கருமக்கிரியைகளும்-தில தர்ப்பனாதினும்-பிண்டங்களும் தானதுண்
டங்களுங் கொடுத்து, மங்களஸ்நானம் பண்ணிப் பஞ்சகவ்விய
முண்டனன்.

அருச்சுனன் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் பலராமருக்கும்

அமக்கினிக்கடன் முடித்தல்

அப்பா லருச்சுனன் ஸ்திரீஜனங்களைப் பட்டணத்தில் வைத்து
விட்டு, வச்சிரதேவன்-மந்திரிமார்—தாரகன்-இவர் முதலிய பேர்க

ளோடு புறப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைத் தேடிக்காணும்படியாய்க் காட்டுக்குட் சென்று, மேட்டுப் பாகங்கள்-குகைகள்-மலைகள்-மலைச் சார்புகள்-நதிகள்-ஆகிய இவ்விடங்களெல்லாம் தேடி அலுத்து, எங்கு மவரைக் காண்பதற்குக் கூடாமையால் விசனப்படுகிறான். அப்போது ஒரு வேடன் அர்ச்சுனனுக் கெதிரில் வந்து வணங்கி, “ஓ மகாராஜனே! நீங்கள் தேடப்பட்ட மகாபுருஷனை நான் கண்டு வந்தேன். உங்களுக்கும் காண்பிக்கிறேன் வாருங்கள்” என்று சொல்லியழைத்துக்கொண்டு முன்னே நடந்து, ஒரு மரத்தடியிற்போய் நின்று, “இஃதா விழுந்துகிடக்கிற இவர்தானா பாருங்கள்” என்று சொன்னான். அவரை இவர்கள் பார்த்தமாத் திரத்தற் பூமியின் பேரில் வீழ்த்துப்பூண்டு அலறி, “தேவாதிதேவா! நீரிறக்கவும், உம் முடைய சரீரம் பூமியிலே கிடக்கவும், நாங்கள் பார்க்கவும், பீரம் தேவரிப்படியுமெழுதியிருந்தாரா?” என்று பிரலாபித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மார்பிலேயும் பாதங்களிலேயுங் கவிழ்த்து, தாயைப்பிரிந்த சேய்போலேங்கி, உடம்பு மறந்து வீழ்த்து, உடனே எழுந்து தேறி, மிஞ்சிப்போன காரியத்திற்கு என்செய்வோமென்று தைரியங் கொண்டு சிறிதுதெளிந்து, தன்னுடைய இஷ்டமான பகவானுக்குப் பிராணவாயு எந்தவழியிற் கழன்றுபோயிற்று பார்ப்போமென்று சரீரமடங்கலுந் தடவிப்பார்த்து, உள்ளங்காலிற் பாணம் பட்டுருவி அந்தவழியாய் ஆன்மாகழன்று போயிற்றென்றறிந்து, நவத்துவாரமிருக்கக் காலின் வழியாய்ப்போகவேண்டிய காரணமென்னவென்று யோசித்து, “ஓ! ஓ! பூர்வர்தூர்வாசருக்கு உபசாரஞ்செய்தபோது அவர் பால்ரசத்தைத் தேகமெல்லாம் பூசச் சொல்லியும் உள்ளங்காலிற் பூசாமையால் அவர் ‘உனக்குப் பிராணன் உள்ளங்கால்வழியே ஓடிப்போம்’ என்றுரைத்த வண்ணம் வினைமூண்டு அம்மகானின்வாக்கியமும் பலித்ததென்று மனமறுகி, பாரதயுத்தத்தில் நம்மைக்காத் தருளிய பகவானுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட கதிகிடைத்தபோது நமக் கெந்தகதியோ அறியோமென்று நலிந்து மெலிந்து, கூடவந்தவர்களுடன் கலந்து, “இனி இந்தக் கோபாலனுடைய அருமைத் திருமேனியைத் தேரிலெடுப்பித்துக்கொண்டு துவாரகைக்குப்போய்த் தகனஞ் செய்வதற்குத் தொடங்கினால், ஸ்திரீஜனங்கள் பார்த்து முகம் வேர்த்துக் குழ்புகள் கூடி, அழவும்-அலறவும்-கதறவும்-பதறவு மாவார்கள். அவர்களையாற்றித் தேற்றி யடக்குவதற்கு ஆலசியமாய்ப் போம். ஆதலால் இங்கேதானே அக்கினிபுடம் பண்ணிப்போட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் இறந்ததுந் தகனம் பண்ணிப் போட்டதுஞ்

சொல்லாமல், அவர் யோகத்தி லிருக்கின்றார்; தரிசனம் பண்ணி வந் தோமென்று சாதித்துப் போடுவோம். நமதுசொல்லை நம்புவார்கள். உடனே பயணப்படுத்தி இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்கு அழைத்துப்போய் அவ்விடஞ் சேர்த்தபின்பு கண்ணனிறத்ததுங் கர்மங்கண்டத்ததும் பேசலாம். இதுவரையிலும் அடக்கிவையுங்கள்” என்று யாவரோடு நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டு, கட்டை முட்டைகள் சேர்த்து அதன் மேற்கிடத்தி, பிள்ளை மில்லாமையாற் பேரனைக் கொண்டு நீர்க்கடன் நெருப்புக்கடன்கள் முடித்து உச்சிக்காலம் வரையிலுமிருந்து காடாற்றிவைத்து மற்றக் கடனுங்கழித்து, கலப்பைதரித்த பல ராமரைப்பார்ப்போமென்று நடக்கையில் ஓரிடத்தில் அவருடலைக் கண்டு, எல்லோரும் பிரலாபித்து, அவரையு மவ்வாறே அக்கினிக் கிரையாக்கி அருங்கடன் முடிப்பித்து, அஸ்தமனவரையிலுமிருந்து, பின்பு மேகம் பொழிவது போல் விழிநீர் பொழிந்துகொண்டு துவாரகாபுரி வந்து சேர்த்தார்கள்.

துவாரகாபுரி கடலில் முழுகிப்போதல்

இப்படி யாவுமுடிந்தபின் அப்பட்டண மழிந்து போகிறானுஞ் சமீபித்தது. இப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் ருக்மிணி முதலிய அஷ்ட லட்சுமிமார்களும் வெகுவாகிய பெண்களும் ஓடிவந்து, அருச்சுனன் வச்சிரதேவன் இவர்களுடன் வந்தபேர்களையுங் கண்டு, ஸ்ரீகிருஷ் ணசுவாமியாரும் பலராமருஞ் சுகமாவென்று கேட்டார்கள். அவர் களுக்கு ஒருவரு முண்மைசொல்லாமல் இருவருங் கண்ணைமூடிக் கொண்டு தபசிலே இருப்பதாகக்கூறி சந்தோஷமடையும் படிக்குச் செய்து, தாங்களுஞ் சந்தோஷித்திருந்து பயணப் படுங்களென்று பகர்த்தார்கள். அவரவர்களும் ஆடையாபரணப் பொக்கிஷங்களோடு வைப்புச் செப்பு முதலிய வெல்லாவற்றையு மெடுத்துக்கொண்டு பண்டிகள் - சகடங்கள்-தேர்கள் - காடிகள்-யானைகள் குதிரைகள்- ஓட்டகங்கள்-இவைகளிலும், இராஜபட்ட மகிஷிகளான எட்டுப் பேரும் பல்லக்கிலும், இராஜர்களெல்லாரும் யானை குதிரைகளி லுமேற நடந்தார்கள். கிருஷ்ணமூர்த்தியின் போகத்திற்கிசைத்த பதினாயிரங் கோபிகாஸ்திரீகளின் பல்லக்குகளும், ரதகஜதுரக பதாதிச் சேனைகளும், யாதவ குடும்பங்களும் புறப்பட்டு ஆயுதபாணி களாகிய வீரர்களிருபக்கமும் அடர்ந்துவர வந்தார்கள். அருச்சுனன் ஒரு தேரேறி, பாணங் கைக்கொண்டு, சகல சாமான்களும் ஜனங்களுந் துவாரகையிலில்லாமல் வெளிப்பட்டு விட்டனரா

வென்று விசாரித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான். அப்போது சமுத்திரம் பொங்கித் துவாரகாபுரியை யடித்துக்கொண்டு போயது. இதையாவருங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, “ஐயா! துவாரகை முழுகியது. இது பாமேச்வரனுடைய செயல்” என்று பேசிக்கொண்டார்கள். அவ்வதிசயத்தை அருச்சுனன் பார்த்து, “ஈச்வர கடாட்சமெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி, ஆலசியம் வேண்டாம், அவசரமாய் நடவுங்கள்,” என்று தேவேந்திரன் தேவதைகளுடன் நடந்து வருவதுபோற் சமுத்திரம் போன்ற ஜனங்களை நடத்திக்கொண்டு பஞ்சவடிக்கு வந்தான். அதுவரையிலும் பொழுதிருந்தது. அப்பால் வடமதுரையை வாயிற் போட்டுக் கொண்ட கீழ்க் கடலின் சங்கதியை மேற்கடலுக்கு விளம்பச் சென்றவன்போற் சூரியன் அஸ்தமனமாயினான். உடனே இருள்முடிக்கொண்டது. அதனாலிவ் விரவை இங்ஙனமே கழிப்போமென்று அவ்விடத்திலேயே யிறங்கினார்கள்.

அருச்சுனன் யாதவகுல ஜனங்களோடு பஞ்சவடி

யிலிருந்தபோது வனவேடர் வந்து

கொள்ளையடித்தல்

அப்போது அந்தக் காட்டிற் குடியிருந்த வேடர்கள் வேலாயுதம் - சூலாயுதம் - சக்கராயுதம் - கதாயுதம் - இருப்புலக்கை - வசி - வில்லம்பு - சவளம் - வாளம் - கவுண்டு - உண்டைவில் - இவை முதலாகிய ஆயுதங்களைப் பிடித்து, கோடிபேர் வரைக்கும் புறப்பட்டு, துவாரகைப் பட்டணத்தின் ஜனங்களிடத்திற் கொள்ளையடித்து, ஆடையாபரணங்களை யு முரித்து, பெண்களையு சிறைபிடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அதை வச்சிரதேவன் கண்டு, “ஓ வேடரே! கேளுங்கள்; என்கைப் பாணங்களுக்கு உங்கள் கூட்டமுழுமையும் ஓட்டமாய்ப் போய்விடும், காட்டைக்கொளுத்தி உங்கள் வீட்டையழித்துச் சேட்டைக் காற்றுபோல் உங்களுக்குக் கேட்டையுண்டாக்குவேன். ஒடிப் பிழையுங்கள்!” என்று யாவருங்கேட்க உரத்த சொல்லாற் சொல்லி உரப்பினான். அவன் மொழியை யவ்வேடர்கள் ஒரு வரவுசெலவில் வைக்காமல், ஆசை வெட்க மறியா தென்பதுபோல அதறப்பதற விழுந்து, பல தனங்களையும் வெகு ஜனங்களையுங் ஸைப்பற்றினார்கள். அதை வச்சிரதேவன் கண்டு பாணங்களை மாரியர்கப் பொழிந்தான். அவைகளுக்கு

அவர்கள் தப்பிக்கொண்டு கொள்ளை யடித்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் அருச்சுனனறிந்து, தன் கையிலிருந்த காண்டபத்தை வளைத்து, கனலாஸ்திரங் கதிராஸ்திர முதலிய கடவுட் படைகளைப் பிரயோகம் பண்ணினான். உலோகாலோகமெல்லாம் வெந்து தகித்து நீராக்கி வேறுகச் செய்கின்ற அப்பாணங்கள் கொஞ்ச மேனும் வேகமாய் ஓடாமனின்று வெருவித்திரண்டன. வில்லும் வளையாமல், வேதமத்திரங்களும் பலியாமல், மருவித் துவண்டன. அதனா லருச்சுனனுக்குப் பலங் குறைந்து, பயமறந்து, வீர தருமம் போய்விட்டதென்று வெம்பி, “ஐயோ! எமது கையிற்பிடித்த வில்லும் அம்பும், தோளிறுறுக்கிய அம்பறாத்தூணியுஞ் சேரர்து போகக் காரணமென்ன? சாம்பவமூர்த்தியின் கடாட்ச வீட்சண் யங் தப்பிப் போனதினாலேயோ, முதுமையான கிழத்தனத்தினாலே யோ, மற்றென்னத்தினால் இப்படியாயிற்று?” என்று ஏக்கங்கொண்டு நின்றான். அந்த வேளையில் வேடர்கள் மேலிட்டு, அகப்பட்ட மட்டும் பறித்துப் பிடுங்கிக்கொண்டு, யாவரையும் புரட்டிப் புரட்டி யுதைத்துவிட்டுப் போனார்கள். இவைகளை யோசித்துப் பார்த்த விஜயன் அந்த வேடரைநோக்கி, “அப்பா கானவர்களே! இவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமி வீட்டுப்பெண்கள். நீங்கள் கைக்கொண்டிருப் பது அப்பகவானுடைய புனித சொத்தாகிய ஆடையாபரணங்கள், இதை யெண்ணிப் பாருங்கள்” என்று எத்தனை விதமாய் இதமான வார்த்தைகளுரைத்தாலு மவ்வேடர் கேளாமல், சரிப்போன மட்டு மெல்லாவற்றையுங் கொண்டு போனார்கள்.

விஜயன் வச்சிரதேவனுக் கணிமுடி சூட்டி இந்திரப்

பிரஸ்தத்திலிருத்தி ருக்மிணியாதியர்க் குள்ளது

கூறி யவர் கடனுமாற்றி முடித்தல்

இப்பால் திரிலோக கண்டகனான விஜயன் பலங் குறைந்து போய்ப் பொறுமைமேலிட்டு, “யாரார்சொத்து யாராரனுபவிக்க வேண்டுமோ, எந்தெந்தெந்த வேளையில் என்னென்ன பாடுபட வேண்டுமோ, அவையெல்லா மதுபவித்துத் தீரவேண்டும். வினையின் பயனே பயன்” என்று வெட்கப்பட்டு அவமானமடைந்து வேடரிடத்திற் சிக்காமலிருந்த பொருள்களையும் - ஸ்திரீகளையும்- சேனைகளையும்- அஷ்டபாரியர்களையு மழைத்துக்கொண்டு, பஞ்சவடி யைவிட்டுக் குருகேஷத்திரத்தைக் குறுகினான். அப்போது

அங்கிருந்தமகா ரிஷிசுவரர்களியாவரும் வந்து, அருச்சுனன் முதலிய பேர்களுக்கு ஆசீர்வசனம் தந்து, அவ்விடத்திற்குள்ளே சிலநேரமிருத்தி, கந்தமூலபலாதிகளுதவி வழியினைப்பாற்றினர். பின்பு அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய பேரனான வச்சிரன் முதலான பங்காளிகளுக்குத் துவாரகை நாட்டைப் பங்குவைத்து, நீங்குகளித்தப்படி நடவுங்களென்று முழுக்கிப்போன கோட்டைபோக நகரத்திற்குப் புறம்பாகிப் நாட்டை மூன்றுபங்கிட்டுக்கிருதவன்மன் குமாரனுக்கும் சாத்தகி குமாரனுக்கும்-வச்சிர தேவனுக்குங் கொடுத்து, அவ்வவ்விடத்திற்குள்ளே மூன்று பட்டண மேற்படுத்திக் கொள்ளச்சொல்லி அவ்வவற்றிலிருந்து அவ்வவற்றைச் சார்ந்த நாட்டை அவ்வவர்கள் ஆண்டு அதுபவித்துக்கொண்டு அவரவர் தாய்மார் முதலாகிய ஜனங்களை யெல்லாம் வம்சாசார வாசம் போகாமற் சம்ரட்சணை பண்ணிக் கொள்ளுங்கொண்டு திட்டம் பண்ணினார்கள். அவர்களும் அப்படியே சம்மதித்துக் கொண்டார்கள். இப்பால் வச்சிரதேவனையும்-பட்டஸ்திரீகள் எட்டுப்பேரையும் பலராமர் பெண்சாதிகளையும்-அவர்களைச் சார்ந்த பந்துக்களையும்-யாதவப் பெண்களையும்-யாதவராஜர்களையும் - அழைத்துவந்து இந்திரப் பிரஸ்தத்திலே சேர்த்து, வச்சிரதேவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைத்து, பிற்பாடு ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் காட்டிலிறந்து வைகுந்த நாட்டிலுறைந்தாரென் றுரைத்து, இரண்டு கண்களிலுந் திரண்டு புரண்டிருக்கின்ற வெள்ளங்காட்டி, உடல்பதறிக் கதறியழுதானருச்சுனன். அப்போது அக்கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஆவிபோன்ற ருக்மிணி முதலான தேவிமார்கள் துபரப்படும்பான்மையிலில்லாமல் துணிவாயிருக்க, அதுகண்ட அருச்சுனன் உங்களுடைய எண்ண மெப்படியிருக்க, நாங்கள் அக்கினிப் பிரவேசமாவோ மென்று யென்று கேட்க, நாங்கள் அக்கினிப் பிரவேசமாவோ மென்று ஆனந்தப்பட்டுச் சொல்ல, அவ்வார்த்தையின் வண்ணம் பெரிய கட்டைகளினால் நெருப்புகள் மூட்டி, நெய்யுங் கர்ப்பூரமு நிறையச் சொரிந்து அண்ட கோளகைமட்டு மண்டியெரியவிட்டான். அதிலத் தேவிமார்களெல்லாரும் திரளாய் வந்திறங்கி, ஸ்ரீவைகுண்டஞ் சேர்ந்து ஆதிநாராயண மூர்த்தியுடன் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஸத்தியபாமை முதலாகிய பதினாயிரங் கோபஸ்திரீகளுந் தவமிழைத்து, விரத சித்தியாய்ச் சரீரங்களை யொழித்துப் பரமபதஞ் சேர்ந்தார்கள். பலராமருடைய பத்தினிமார்களு மக்கினியிற் பாய்ந்து அன்பன் பக்கலிற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படியாக இறந்துபோன ஸ்திரீஜனங்களுக் கெல்லாம் அர்ச்சுனனுனவன் வச்சிர

தேவனுடைய போனைக்கொண்டு கருமக்கடன்களை முடிப்பித்து, அவனுக்கு மிகுந்த தைரியங்களைத் தகுந்தபடிக்குச் சொல்லி அவனிடத்திற் செலவு வாங்கிக்கொண்டான்.

அருச்சுனன் வேதவியாஸரிடம்போய் நடந்த

விதங்கூறிப் பணிய, அவரவன் மெலிவு

தீர்த்தனுப்புதல்

இப்பால் அர்ச்சுனனுனவன் வியாஸபகவானுடைய ஆசீர் மத்திற்குச் சென்று, வெயிலில் விடாய்ப்பட்டு வந்து பெருநிழலைக் கண்டு நின்று வெப்பம் தீர்த்துக்கொண்ட நேர்மைபோல் மனங் குளிர்த்து, வேதவியாஸருக்குச் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு வாய் புதைத்து நின்றான். அப்படி நின்ற மாதவிகொழுநனுக்கு வியாஸர் ஆசீர்வாதம்பண்ணி, “ஓ சவ்வியசாகி! நீயேது இவ்வளவுதூரம் வந்தது? உங்களண்ணன் முதலியபேர்கள் அஸ்திநுபுரத்திற் ககமாயிருக்கிறார்களா? உயிர்த்துணை யாகியும் உடற்காதாமாகியு மிருந்த உத்தமனை ஒழித்துவிட்டு வந்தாயோ? வேடருடனே சண்டை பண்ணி வெட்கப்பட்டுப் போனாயோ? வேறேதாகிலும் வந்தைகளுண்டோ? சத்திர பிம்பம்போன்ற முகம்வாடி யிருப்பானேன்? உன் முகங் களைமாறி யிருப்பானேன்? நடந்தகாரியங்களை உள்ள படிக்குரை” என்று கேட்டார். அதற்குவள்ளலாகிய வாசவன்மகன் “சுவாமி! யாதவ குலங்கள் முழுதும் பழுதுபட்டன. துவாரகாபுரி சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போய்விட்டது. சாத்தகி - கிருதவன்மன் - முதலிய யாதவகுமாரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டைகொண்டு கோரைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டடித்துச் சமுத்திரக்கரையி லிறந்து விட்டார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட துர்மரணநேரிடுவதற்கு முன்னமே பலராமர் காட்டுக்குப் போய்விட்டார். இந்தவேலைகளெல்லாம் தீர்த்தவுடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியுங் காட்டுக்குப்போய் என்னிடத்திற்குத் தாரகனை யனுப்பிவிட்டு, தமையனுந் தாமுந் தனித் தனி இருந்தார்கள். நான் தருமராஜனிடத்தி லுத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு தாரகனுடன்போய் வசுதேவர் முதலியபேர்கள் பட்ட சஞ்சலத்தை யகற்றி, அவ்வுரிலுள்ளோரை யெல்லாம் என் தமையனார் சொற்படி இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குப் பிரயாணமாகும்படி முரசறைவித்து, அரண்மனையிலுள்ள மற்ற ஆடவர்களையும் ஸ்திரீகளையும் பிரயாணப்படுத்த இருந்தபோது வசுதேவரும் அவர் பத்

தினிமார் எவ்வரும் பிராணனொழிந்தார்கள். உடனே அவர்களின் அருங் கடன் முடித்து என்னன்பனைப் பார்க்கப்போனபோது, அவர் தமதண்ணன் உயிர் நீக்கிக்கொண்டது கண்டு தாழும் உயிர்போக்கிக் கொண்டார். அவ்விருவருக்குத் தகனசஞ்சயனம் பண்ணி, இருப்பவர்களை யழைத்துக்கொண்டு பஞ்சவடிக்கு வந்து அன்றிராத்திரி அங்குத் தங்கியிருந்தோம். அவ்விடத்திலுள்ள வேடர்கள் வந்து வளைத்து, ஸ்திரீகளையும் ஆடையாபரணங்களையும் கொள்ளையடித்தார்கள். என் கரத்தில் வில்லும் வேலு மிருத்ததல்லாமற் கொல்லும்புங் கொடுவாளுமிருந்தன. ஒன்றும்பிவிர்த்தி யாகாம லடங்கி விட்டது. பின்பவர்களிடத்தில் என்சிலம்பம் நடவாமற்போகவே நயமதுர வசனங்கள் பேசி, அத்துட்டர்கள் பறித்துக்கொண்ட சொத்துக்கள் போக மற்றச் சொத்துக்களையும், கிருஷ்ண சுவாமி யின் அஷ்டபாரியைகளையும், மற்றஸ்திரீகளையும்ழைத்துக் கொண்டு ஊர்வந்து சேர்ந்தேன். எட்டுப் பத்தினிகளுந் தீப்பாய்ந்து போனார்கள். மற்றவர்கள் தவஞ்செய்யச் சென்றார்கள். இந்தச்செய்திகளை யெல்லாம் தங்களிடத்திற் சொல்லிக் கொள்ள வந்தேன்” என்று கண்ணீர் சிந்திக் கதறி அவர்காவில்வீழ்ந் தழுதான்.

இப்படி ஐம்பத்தாறு தேசத்து ராஜர்களையும் அரைக்கணத்தில் வெல்லுகின்ற அர்ச்சுனன் ஆறாமைப்படுவதைக் கண்ட வேதவியாஸர் அவனை யாதரித்தெடுத்து, “அப்பா! மிகுந்த தூய்மையாகிய தவசுகளிற் சிறந்து நிறைந்த மனத்தையுடைய பெரியோர்களின் சாபத்தினால் யாதவகுலம் பாழாய்ப் போயிற்று. ஆதிமூலப் பொருளாகிய ஆதிநாராயணன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனையவதரித்து, ஆதியிலெண்ணிய தேவரகசியப் பிரகாரம் பூபாரத் தீர்க்கவந்த காரியங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, பழயபடிக்குப் பரமபத வாசியாயினார். அவருக் கொரு காலமு நாசமில்லை. காயங்கருகிப்போம். பலராமனும் ஆதிசேடனாய் அவனித்தேகத்தை நீக்கிப் பாம்பாய்ப் பாதலஞ் சேர்ந்தான். யாரானபோதிலுந் தோற்றமாகில் மாற்றமுண்டு. இந்தப் பிள்ளைகுட்டிகள் அழியா மலிருக்க நிறுத்தும் வல்லமை கிருஷ்ணமூர்த்திக்குண்டா யிருந்தபோதிலும், தாமிருந்து கற்பனைசெய்த கட்டளையைத் தாமேயழிக்கலாகா தென்று ஜாடையாயிருந்து விட்டார். இதன்றிப் பாரதயுத்தத்திலே ஜயித்த பலமெல்லா மெங்கே ஓளித்தன? பாரதயுத்தத்துக்குப் பார்வதி பங்கனாகிய பரமசிவன் கொடுத்த பாசபத முதலிய வரங்கள் எங்கே தத்தளித்தன வென்

றும், தேவராஜன் முதலாகிய தேவர்களீந்த திவ்வியாஸ்திரங்களும் மந்திரங்களும்-முஷ்டிகிலைகளும் எங்கே ஒளிந்தனவென்றும் உன் மனதிற் கவலைகொண்டிருக்கின்றாய். அந்தப் பலன்களும்-வல்லாப் களும்-ஐயநலங்களும் - கடல்வண்ணனாகிய கண்ணன்சகாய முள்ள மட்டுக்கு மிருந்தன. அவர்போகவே யாவுங் கூடப்போய் விட்டன. உன் முகக்களையும் அவருடன் கலந்துபோயிற்று. இனியுனக்கு எதுவுஞ் சாயாது. நீ மயங்க வேண்டாம். நீங்களும், சீக்கிரத்தில் ஜாக்கிரதைப் படவேண்டும். ஐம்புலனை யடக்கி உத்தர திசைநாடி மெத்தத் துரிதமாய் நடப்பதே காரியமல்லது, வேறே விரியயில்லை.' என்று ஆரியருரைத்தனர்.

அருச்சுனன் னஸ்தினாபுரி யடைந்து தருமனாதி யார்க்குத்தான் போய்வந்தசேதி புகல, அவர்கள் பிரலாபித்தல்

அவையனைத்தையும் கூரிய புத்திசாலியான சீரியன் கேட்டு, இது நிரியாண தீட்சை மந்திரமென்று நினைவிற்பதித்து, பகையிருள் கடிந்தசூரியனையனை யான் பரமானந்தம்பெற்றபான்மை போலாகி, மனவருத்தங்க ளியாவுமாறி, வேதவியாஸரை வேண்டிப் பணிந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு அஸ்தினா புராஞ்சென்று, தரும ராஜனுடைய அடிமேற்றொழுது, பீமனை வணங்கி, மேலோரைப் பரவி, தம்பிரமார்களை யணைத்து, சகலரையும் வந்தித்து, ஸர்வ ஜீவதயாபர மூர்த்தியாய் தற்பாணைச் சிந்தித்து, பாண்டமகாராஜன் தவம் பதிவிருந்தது போலிருந்து, தான் துவாரகாபுரிக்குப் போனதும். வசுதேவர் - அவருடைய பெண்சாதிமார்கள் நால்வர் - பலராம் - கிருஷ்ணர்-இவர்களோடு யாதவகுல மடங்கலும் இறந்து போனதும், துவாரகாபுரியைச் சமுத்திரம் விழுங்கிவிட்டதும், பஞ்சவடியில் வந்திறங்கியபோது வேடர்களடித்துக் கொள்ளையிட்டதும், அவர்கள்மேல் தன்னுடைய பாணமும்-மந்திரமும்-ஏறிப் போகாமல் மாறிப்போனதும் ருக்மிணி முதலிய தேவிமார் எட்டுப் பேரும் அக்கினிவளர்த்து உயிர்விட்டுப்போனதும், சத்தியபாமை யும் கோபஸ்திரீகளும் தவஞ்செய்திறந்து மறைந்து போனதும், மைத்துனன் பிள்ளையாகிய வச்சிரன் முதலான மூன்று பிள்ளை களுக்கு நாட்டை மூன்றாய்ப் பங்கிட்டுக் கொடுத்ததும், இந்திரப் பிரஸ்தத்தி லழைத்து அந்தவிடத்தில் வச்சிரனுக்கு உச்சிதமுடி

சூட்டிப் பட்டங்கட்டியதும், வியாஸபகவானிடத்திற்குப் போனதும், அவருக்குச் சங்கதிகளைத் தெரிவித்து அவர் சொன்ன புத்தியைக் கேட்டுவந்ததும் ஆகிய இவையனைத்துஞ் சவிஸ்தாரமாய்த் தருமனந்தனர் முதலாகிய சகலருங்கேட்கச் சொன்னான் அருச்சுனராஜன்.

இவைபனைத்துங் கேட்டிருந்த தருமராஜனுனவர் இடியுண்ட மரம்போல் மடிவுண்ட மனத்தினராகி, ஆ! கிருஷ்ணவென்று கூவி மூர்ச்சித்து, சித்திரப் பதுமைபோல சைவற்றிருந்தனர். அப்போது அருகிலிருந்த வேதியர்களும் பரிஜனங்களும் பணிநீராடிகளைத் தெளித்து, சாந்தாற்றிச் சாமர முதலியவைகள் வீசித் தேற்றினார்கள். அதனற்றேறித் தெளிந்த தருமனந்தனர் பக்கத்திற்குழந்திருந்த பெரியோர்களைப் பார்த்து, “ஓ மகான்களே! எங்களாவிற்கு ஆவியாயிருந்த ஒரு பேராவியானவர் போய்விட்டாரே. அவரெங்கட்குச் செய்த வுதவியை யென்னொரு மனத்தால் நினைக்கத் தரமோ? ஆதியிற் பெரியதந்தையானவர் இளவரசாக்கி முடிசூட்டிய வென்னைத் தன் பிள்ளைகளின் தீய போதனையாற் காடாய்க்கிடந்த இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்கனுப்பும்போது, அவ்வுரை இந்திரனவந்திரலோகம்போலாக்குவித்தளித்த இயல்பை நினைப்பேனோ? இவ்வருச்சுனனாற் காண்டவ வனத்தை அக்கினிதேவனுக் குணவாக்கி, ஓடியாத காண்டபமும்-குறையாத அம்புப்புட்டிலும் - அழியாத மும் இவ்வருச்சுனனுக்குத் தருவித்த அருளை நினைப்பேனோ? இராஜசூய யாகத்திற்கு இடையூறெய்தா வகை ஜராசந்தனையுஞ் சிசுபாலனையு மெளிதிற் கொல்லுவித்து, தாமே அக்கிரபூஜையேற்று அந்த யாகத்தை நிறைவேற்றிவைத்த அன்பை நினைப்பேனோ? மகாசபையில் மாயச் சூதாடி வென்ற துரியோதினாதிபதித் திரௌபதியின் துகிலுரியும்போது, அவள் மானத்தையும் எங்கள் வீரத்தையுங்காத்த அருமையை நினைப்பேனோ? ஆரண்யவாசத்தில் துரியோதனனவலால் விருந்துக்குவந்த தூர்வாசமுனிக்கு அமுது விருந்தளித்து, அவர்வந்த நினைப்பை மாற்றிவைத்த ஆதரவை நினைப்பேனோ? இந்திரனுக்குக் காணன் வாலாறுகூறிக் கவசகுண்டலத்தைக் கவாச்செய்த கருத்தை நினைப்பேனோ? மித்திரமகாரிஷி வனத்தில் ஓராமலக்கனியால் கேரிட்ட ஆபத்தைக் காத்தருளிய ஆதரவை நினைப்பேனோ? துரியோதனன் படைத்துணைக் கழைக் கப்பெரானபோது அன்பெல்லா மெங்குள் பேரினிறுத்தி, அருச்சுன

னுக்காதரவு கூறியனுப்பிய அருமையை நினைப்பேனோ? நாங்கள்
நாடுவேண்டித் தூதுவிடுத்த காலத்தில் மனங்கோணுது சென்று,
கையேந்தி யிரந்துங்கொடாத அக்கைதவனுக்குத் துணையாகாதபடி
விதூரருடைய வில்லை யொடித்து, அகவத்தாமன்மீது அநுமான்
மேற்படுத்தி, எங்கள் தாயைக் காணராஜனிடத்திற் சிலவரங்
கேட்டுவரச்செய்து, துரியோதனனுக்குக் களப்பலிக்காயுடன்பட்ட
இரவான் செயலையும்-யுத்தத்திற்கு நாள்வைத்துக்கொடுத்த சகா
தேவன் செயலையும்-வெளிப்படுத்தி, இவ்விருவர் செயலு மவனுக்
குதவாதபடி காணையும் புரட்டிவைத்த நன்மையை நினைப்பேனோ?
அருச்சுனன் யுத்தகளத்தைக்கண் டயார்த்தபோது தமது தீதோப
தேசத்தாலும் விசுவரூபத்தாலும் இவனயர்வை மாற்றியருளிய
அன்பை நினைப்பேனோ? பாசறைபிற்படைகூடிவந்த மூதாதையும்
வில்லாசிரியரு மெங்கள்பேரில் முதிர்சினங்காட்டாதபடிகலக்குவித்த
மொய்ம்பினை நினைப்பேனோ? பதின்மூன்று நாட்போரில் அபிமன்னு
இறந்ததை அறிந்ததாம், சஞ்சகத்தரோடு போராடி மீளு மிவ்
வருச்சுனன் அறிந்தா லென்னாகுமோ வென்று வழியிற்றானே ஆகண்
டலனை அக்கினிப்பிரவேச மாகுமோர் அத்தணாக விருத்தி, அவன்
முன்னிலையில் ஒரு வாக்குத்தத்த முண்டாக்குவித்து அழைத்து
வந்து, ஆயுதங்களையுமவன் கைக்கெட்டாதபடி மறைத்துத் காத்தரு
ளிய அருமையை நினைப்பேனோ? அத்தினமர்ச்சுனன் செய்து
கொண்ட சபதத்தையழிக்கும்படி துரியோதனதுயர் செய்து
கொண்ட ஆலோசனையைக் கேட்டுக் கலங்கியவெனக்குத் தக்கபடி
தேறியங்கூறித் தேற்றிய தகைமையை நினைப்பேனோ? அந்திப்
பூசைக்காரனாகிய இவ்வர்ச்சுனனை ஓராரண்யத்திற் கழைத்துப்
போய்த் தம்மைச் சிவமாகப்பாவித்துப் பூஜை செய்யும்படி
செய்து அவனோடுண்டு அவனை நித்திரை செய்வித்து,
தம்மைவந்து பணிந்த இந்திராதியர்க்கினிமைகூறி, தாரக
னென்னுஞ் சாரதிபிடம் காளைடக்கவேண்டுங் காரியங்கட்குத்
திட்டஞ்செய்து, அர்ச்சுனன் சொப்பனத்திலு மாதரவுகூறி,
அவனைக் கருடன் மீதெற்றிக்கொண்டு கைலாயஞ்சென்று பாசு
பதாஸ்திர முதலிய பரிசுகள் பரமனிடத்தினின்றும் வாங்கிக்கொடு
த்து, இங்கே ஏக்கமுற்றிருந்த வென்னை யெழுப்பவந்து கூடிய
இரக்கத்தினை நினைப்பேனோ? பதினான்கா நாட்போரில் அருச்சுனன்
பேரிற் சுதாயுவிடுத்த சுதாயுதத்தைத் தமது மார்பிற் றுங்கி,
சக்கராயுதத்தாற் சூரியனை மறைத்து, சயித்திரதனாகிய சிந்து

ராஜனையுஞ்சங்கரிப்பித்து அர்ச்சுனன்செய்த சபதத்தினை முடித்தருளிய தாஷ்டகத்தை நினைப்பேனோ? தன் தந்தைபடச் செய்தோரைத் தறிபடச் செய்வேனென்று அசுவத்தாமன் விடுத்த உக்ர நாராயணஸ்திரத்தைப் பதினேழா நாட்போரில் அங்கராஜனு மாவக் கொடியோனு மமார்க்களத்துற்ற கம்பீரங்கண் டையுற்றவெனக்குமேல் நடக்கு நிச்சயங்கூறித் தேற்றிய நிலைமையை நினைப்பேனோ? இவ்வர்ச்சுனன் கர்ணனைவெற்றி கொள்ளாது வந்தமைக்கு வெறுத்துக்கொண்ட என் மீது இவன் சாற்றிய சபதத்திற்கு நிவாரணங்கூறி, என்னையு மிவனையுந் தேற்றிய இனிமையை நினைப்பேனோ? தருமங்க ளெல்லாங் கூடிக் கர்ணராஜனைத் தலைகாக்கக் கண்டு, ஓரந்தணனாய் வரிடஞ்சென்று, அத்தருமப்பலனைத் தானம்வாங்கி இப்பற்குணனாவ்வண்ணலைப் பரமபதமடைவித்த பாக்கியத்தை நினைப்பேனோ? பதினெட்டா நாட்போரிற் படைக்குறைவைக்கண்டு வருந்திய வெனக்கு இனிநடக்கப்போவது இது வென்றுகூறித் தேற்றிச் சமர்க் கெழுவித்த சமர்த்தை நினைப்பேனோ? பீமன் தனது பிராணநிலை கூறித் துரியோதன னுயிரிலையறியாது வருந்தியபோது, அருச்சுனனைக் கொண்டறிவித்து அவனை முடிப்பித்த அன்டிரை நினைப்பேனோ? அசுவத்தாமன் பாசறையுத்த நடத்தப்போவதறிந்து, எங்களைத்தனியே கானகத்திற் கழைத்துச்சென்று, ஓரிர்வெல்லாங் காத்த ஊக்கத்தை நினைப்பேனோ? அசுவத்தாம னவ்விரவிற்கெய்த கொடுமைக் காற்றாமல் திரௌபதி கொண்ட சபதத்தை ஒருவாறு முடித்தருளிய உண்மையை நினைப்பேனோ! துஷ்டஜன நிக்கிரக மெல்லாந் தொலைந்தபின்பு இஷ்டஜனராகிய எங்களைப்பரிபாலிக்க வேண்டி, திரிதராஷ்டிரன் கார்த்தாரியிடத்திலழைத்துச் சரண்பு குவித்து, என்பெரியதாய் தமக்கிட்ட சாபத்தையும் வருந்தாதேற்று, அஸ்தினாபுர ஆளுகையை எனக்கொப்புவித்து, உபிரற்றுதித்த பரிக்கித்தை உயிர்ப்பித்துக் கொடுத்து அசுவமேத முதலிய சற்கரு மங்களை யெல்லா நிறைவேற்றி ஆட்கொண்டருளிய அருமையை நினைப்பேனோ! ஆ! ஆ! இனியென்னென்று நினைக்கப்போகின்றேன்'' என்று இவ்வாறு பலவாறாய்ச் சொல்லிப் புலம்பினார். மற்ற பீமனாதிய தம்பியர் நால்வரும், திரௌபதி-சபத்திரை உத்தரை-முதலான பேரும், தங்கடங்கட்கவர்செய்த உபசாரங்களையும் உறுதி களையும் உள்ளத்தி லெண்ணியெண்ணி வருந்துவதானார்கள்.

அருச்சுனன் துவாரகைபோய்மீண்ட சருக்கத்தோடு

முசல பர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

17-மகப்பிரதானிக பர்வம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி

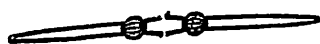
பிறைசூடு வோனுமரி பிரமாவு மாதிரம்
பெருவான மாதிரில் வரைநாச காரிநம்
துறைகூறு வாதருள மிருளான பாதநம்
சொருபாவெ னுவுருகு மவர்காணு சோதிநம்
வறைகூவி நாயனைய வெனையாளு பாதநம்
அமரேச ராலுமறி வரிதாய பாதநம்
மறைசூடி காபரண வணியான பாதநம்
மதுசூத னாயநம் மதுசூத னாயநம்.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

[ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! இவ்வாறு அந்திய பஞ்சகத்தின் மூன்றும்பாகமாகிய முசலபர்வத்தைக் கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை ஜெனமேஜெய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமி! தருமராஜன் தமது தாய்தந்தையர் முதலிய பேர்கட்கெல்லாஞ் சஞ்சயனமுதலிய கடன்களை நிறைவேற்றி அஸ்தினுபுரத்தி லரசி யற்றுங்கால் துவாரகைபிற கண்ணனைக்காணச்சென்ற கண்ணுவாரதி முனிவர் முவரை யாதவவமிசத்தினர் செய்த பரிகாசத்தா லக்குல முழுவது நாசமாகச் சாபம்பெற்றதைக் கிருஷ்ண மூர்த்தியறிந்து ஒரு திருவிழாவை முன்னிட்டு யாதவர்யாவரையு மழைத்துக் கொண்டு கடல்நுகிற்செல்ல, அப்போதவர்கள் மதுவுண்டவெறியினு லொருவரையொருவர் பகைத்துமாள அக்காற்றப்பிய தாரகனைப் கிருஷ்ணமூர்த்தி அருச்சுனனிடத்திற் கேவி ஸ்திரீஜனங்களைத் துவாரகையில் விடுத்து வசுதேவருக்கு நடந்தனவு நடக்கப் போகின்றனவுங் கூறித்தனியே கானகஞ்சென்ற பலராமரைக் கலந்து இருவரும் பரமபதமடைய, அஸ்தினுபுரியில் தாரகன் வந்து கூறிய சேதிக்கேட்ட தருமனுத்தாங்கொண்டு அருச்

சுனன் துவாரகைக்குவந்து யாவரும் இந்திரப்பிரஸ்தம்போய்ச்
சேரும்படி முரசறைவிக்க, அதுகேட்டவுடனுயிரீங்கிய வசுதேவ
ருக்கும் அவர்பத்தினியர் நால்வருக்கும் ஈமக்கடனாதிகள் முடித்த
பின்பு காட்டிற்சென்று பலராம கிருஷ்ணருக்கும் படுகாடு விதிடத்
தித் துவாரகைக்குமீள, உடனே அத்துவாரகையைக் கடல்கொண்டு
போனதுகண்டு சகல ஜனங்களைப் பழைத்துக்கொண்டு பஞ்சவடி
யைப் பலதுன்போடுந்தாண்டிக் குருநாட்டெல்லையைச் சேர்ந்து
கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பௌத்திரனாகிய வச்சிரதேவன் முதலிய
பங்காளிகள் மூவருக்கு மிகுந்திருக்கும் பூஸ்திதியாதிகளைப் பகுத்
துக்கொடுத்து இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் கொண்டுபோப் விடுத்துப் பல
ராம கிருஷ்ணர் பரிசுகூற, அதுகேட்டு அநுமரணஞ் செய்த அவர்
தேவிமாருக்கும் அருங்கடன் முடித்து வேதவியாஸரைக் கண்டு அவர்
அதுக்கொடுப்பின்படி அஸ்தினாபுரிக்குப்போய்த் தருமனாதியர்க்கு அறி
வித்தவரையிலுள்ள சரித்திரங்களை யெல்லாஞ் சாங்கோபாங்க
மாய்க் கேட்டுத் தாழ்த்தியங் கடந்தேன். இப்பால் நான்காம் பாக
மாகிய மகப்பிரதானிக பர்வத்தையுந் திருவாய்மலர வேண்டு
மென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.]

பாண்டவர் துறவெய்திய சருக்கம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி

பார்த்ததன் பரவையு ணீர்தோறும் பார்துளன்
பார்தவண்ட மீதென நிலவிகம் பெழிவரக்
கார்த்தில் விடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறுங்
கார்த்தெங்கும் பார்துள னிவையுண்ட கரணே.

ஓ ஜெனமேஜைய மகாராஜனே! அஸ்தினாபுரத்திலே தருமனா
திய பாண்டவர்களுந் திரௌபதிமுதலான பத்தினிமார்களுந்
தங்களுயிருக்குயிராயிருந்து பாது காத்துவந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி
பரமபத மடைந்ததைப் பற்றித் தாங்களடைந்த பரிபவங்களை யெல்
லாம் ஒருவாறு மாற்றித் தேற்றிக்கொண்டனராக. அக்கால் தரும
ராஜன் இராஜமண்டபத்தைவிட்டு அந்தரங்கச் சாலைக்குட் புகுந்து,
தம்பியர் முகங்களை நோக்கி, “அப்பா சகோதரர்களே! நமக்குச்
சகாயமாகிய கிருஷ்ணபகவானானவர் இப்பூவாசையைத் துறந்து

சகல தேவரும் புகழும்படியான தமது பரமபதத்திற்குக் குடிபோய் விட்டார். இனி நாம் இந்தப் பூமியை ஆண்டுகொண்டு ஆசையொழியாம விருந்தால், இதுவரையிலு நாம்பெற்ற பிரதிஷ்டைகள்போய் அப்பிரதிஷ்டை யுண்டாகும். நாமும்-நம்மிவிருக்கின்ற பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சேந்திரியங்களும் - பிராணவாயுவும் - ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய மயமென்று நிச்சயமாய் நம்புங்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஆண்டவன் இவ்வுலகத்தைவிட்டுத் தாண்டியபோது, இனிமேல் நாமிங்கே இருக்கலாகாது. வடதிசை நாடி நடக்கவேண்டியதே; இஃது என்னெண்ணத்தில் தீர்க்கமாயிருக்கச் சொல்லுங்கள் ” என்று உசாவியபோது வாயுபூதத்திற் கொப்பாகிய பீமசேனன் வணங்கிச் சொல்லுகின்றான்—

**தருமராஜன் தம் கருத்தின்படி தம்பியருந்
திரௌபதியும் இணங்கி யிருப்பதை அறிதல்**

“ஓ எங்க ளருமையறிந்த அண்ணாவே! தேவரீருரைத்தவழி மேனிலையைக் கொடுக்கும். மற்றவை யெல்லாங் கானலைத் தண்ணீரென்று கருதி, ஓடிப்பார்த்து விடாய்ப்பட்ட றெங்குந் தன்மையை ஓக்கும். இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே ஜனனமெடுத்து வந்த நாள் முதல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுத்தரவின்படிக்குச் சகல சாம்பிராஜ்ய வாழ்வுகளும் அதுபவித்தோம். இப்போதவர் நடந்தபடிக்கு நாமும் இறந்து அவர் திருவடியைச் சார்வோம். ஊழ்வினையின் வண்ணம் யாவுமுடிவது திண்ணம். வேறு எண்ணங்கொள்ளவேண்டிய தென்னவிருக்கின்றது? இனி நமது அபிமன்னு குமாரனாகிய பரிக்ஷித்தை இந்தப் பதினான்கு உலகத்திற்கும் பார்த்திபனாக்கிவைத்து, இப்போதே துறந்து இறந்துபோவது நன்று. இனிமேற் பட்டணத்திலிருப்பது காரியமல்ல ” என்று பணிந்தான்.

அப்பால் தருமநத்தனர் அருச்சுனனை நோக்கி, “ஓ அஜேயஜய விஜயனே! சகல செயல்களுந் தெரிந்த நீ உன் சங்கதியைச் சொல் ” என்றார். அதற்கு விஜயன் நொழுது, “ஓ அண்ணலே! இவ்வுலகத்தை ஓரடியிலுளந்த வாமனனாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி பூவிற்பிறந்து திருவிளையாடல் புரிந்த நாளெல்லாங் சிறந்த செல்வங்களை அனுபவித்தோம். அவரிறந்து போனபின்பு நாம் பூமியிலிருப்பது பெருமையல்ல. இன்னுமிருக்க நினைத்தால் நமக்கு யாதுண்டாம்? பிறவிக்கிடமாகும். இந்தச் சமூ

விசாரபந்தத்தைவிட்டு வடக்கே போய்விடுவது நன்மார்க்கம், துறந்துபோவதற்கு வேதவியாஸரிடத்திலும் பொருள் பெற்றுவந்தேன். இனி யிருப்பது இறப்பதற்குச் சமானம்” என்றிசைத்தான்.

இப்பால் தருமர் நகுலசகாதேவரைப் பார்த்து, “ஓ கனிஷ்டர் களே! உங்கள் கருத்தென்ன?” என்றார். அதற்கவர்கள் சிரத்திற்காத்தைக் குவித்துச் செபுகின்றார்கள்—“ஓ குவளைமலர் மாலை யணிந்த கோமானே! சித்திர விசித்திரக் கோதண்டம் பிடித்த கிருஷ்ணபகவான் இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்த நாள்வரையில், அவரோடு நாமுங்கூட வாழ்ந்தோம். அவரிப்போ திர்தப் பூமியைப் பிரிந்து போனதால், நாமும் பிரிந்து போய்விடுவோம். அவரைவிட்டு நமக் கென்ன ஆதார மிருக்கிறது” என்றார்கள். அப்பால் யுதிஷ்டிரர் திரௌபதியைப் பார்த்து, “உன் மனதிலிருக்கிற எண்ணத்தை ஒளியாமற் சொல்” என்று கேட்டார். “ஓ பொய்யுரையாத புண்ணியப் பொருளே! தாமரையானது தண்ணீரிருக்கிற பரியந்தந் தழைத்துப் படர்ந்து-அலர்ந்து-மலர்ந்து-விருத்தியா யிருக்கும். அத்தண்ணீர்வறண்டாற் கூடவே உலர்ந்துபோம். அத்தன்மைபோல் நமக்குச் சகலவிதத்திலு மாதரவாயிருந்த ஸ்ரீதரன்போய்விட்டார். இனி உங்களெண்ணமுங் கதியுமெவையோ? அவையே எனக்கு மாதவம்” என்றுரைத்தனள் பாஞ்சாலி.

தருமராஜன் பரிசுஷித்துக்குத் திருமுடி புனைதல்

இவை யனைத்தையுந் தருமபூபதிகேட்டு, சுபத்திரையை யழைத்து, “அம்மா! நாங்கள் துறந்துபோக இருக்கின்றோம், நீ இவ்விடத்திலிருந்து எங்கள் குரு குலத்தையும் உங்கள் யாதவவம் சத்தையும் விசாரித்துக்கொண்டு, இந்தப் பூமிகளுக்கெல்லாம் பெண்ணரசாகத் திருந்தி யாவரும் புகழ்ந்து வணங்கப்பட்ட அபிமன்னு குமாரன் பரிசுஷித்து உன்னை வணங்க அவனுக்கு நீ துணையாய்ச் செறிந்து, கிருஷ்ணபகவானுக்குப் பேரனாகிய வச்சிரதேவனையும், சாத்தகி குமாரனையும் - கிருதவன்மன் புதல்வனையும்-விசாரித்துக் கொண்டு, எல்லாரினுஞ் சிறந்த எஜமானியாகி, மதிமந்திரித் தன்மையும் - நால்வகைச் சேனையாதரிப்பும் - விதிவிசாரனையும் - வகித்து அடிமைகள் முதலிய ஜனங்களை யெல்லாஞ் சம்ரட்சணை பண்ணிக் கொண்டு சம்பிரமமாயிரு” என்று சொன்னார். இப்படி மூத்தார் கூறிய சொல்லைத் தேட்ட சுபத்திரை, ஆவென்றார்த்து, கண்களிற

ஜலஞ்சோர வேர்த்து, பெருமூச்சுவிட்டுப் பூமியிற்படிந்தாள். அவள் பட்ட விசாரத்தையும்-தருமநந்தனர் ஒருவாறு தேற்றினார். அப்போது தம்பெண்சாதியும் பீமன் அருச்சுனன்-ரகுலன்-சகாதேவன் இவர்கள் பெண்சாதிகளுஞ் சோர்ந்து, எங்களுக்கென்னகதியென்று கேட்டார்கள். அதற்கவரவர்களை நோக்கி, “நீங்களுஞ் சுபத்திரா தேவியுடனிருந்து, அம்மாதா சொற்படி நடந்து, கற்புக்குப் பயந்து, அற்புதமான செல்வத்தை யடையுங்கள். உங்களுடைய பேரென்துரைத்தன மாகையால் யாருக்கென்ன தாழ்ச்சி? ஒரு குறைவுமில்லை” என்று யாவருக்கு நிறைவாகிய ஆசீர் வசனம் புகன்று, பரீக்ஷித்தையழைத்து இதனைச் சொல்லுகின்றார்—

“அப்பா சுபத்திர சிகாமணி! நீ சந்திர குலத்திற் பிறந்து தளர்ந்து சிறந்து வளர்ந்த மெய்ஞ்ஞான துல்லியனாகையால், இந்த வம்சத்தைப் பிரபலிக்கப்படுத்தி, நீயுங் கனவானாகி, நீதி சாஸ்திரம் தருமசாஸ்திர மறிந்து, முறைப்படி அரசு புரிந்து, பாப புண்ணியம் பார்த்துப் பாராள் வேண்டும்” என்று பின்னுஞ் சொல்லவேண்டிய விதி முறைகளையெல்லாம் விளங்க உரைத்து, உடனே சிங்காசனத்தி லேற்றி, சிரோஷ்டமாகிய நன்னாளில் திருமுடிபுனைந்து, அஸ்திநு புரத்திற் கதிபதியாக்கி, சகல சேனாசனியங்களையும் புரஜனங்களையும் வருவித்துப் பேரனுக்கு வணங்கப் பண்ணிக் கிருபாசாரியரைப் புத்தி யுத்திகட்குக் கர்த்தாவா யிருக்க னேமித்து வைத்து, அவர் கையிற் பரீக்ஷித்தைப் பிடித்து ஒப்புவித்து, காக்கக் கடனுமக் கென்று கையடை கொடுத்து, உபிச்சனைப் பெரிய மந்திரியாக்கி, உன்னடைக்கலம் பிள்ளையென்று தாக்கி, மீட்டும் பரிக்ஷித்தை நோக்கி, “எந்தெந்த ராஜர்களுக்கு என்னென்ன மரியாதையோ, அந்தப்பிரகாரம் அசையாமல் நடப்பித்து அவரவர் அத்துப்படிக்கு கப்பணம்-பகுதி-திறை-தீர்வை - வாரம்-இவை கொடுக்கில் அதைத் தடுக்காமல் வாங்கி, நாட்டிலே பயிரிடுங் குடிகளுக்கு ஆறி லேந்து பங்கு கொடுத்து ஒருபங்கு நீ யெடுத்து, இவ்விதமாக நடு நிலை குன்றாமல் இராஜ்ய பூஜ்யரூய் நீடுழி வாழக் கடவாய்” என்று வாழ்த்தி உடனே முத்திரை மோதிரமு முத்திரை முடிவைத்த செங்கோலு மளித்து அநேக புத்திமதிகளியம்பினார்; அப்பால்தப்போ தனர் - பிராமணர் - தரித்திரர் - புலவர் முதலிய பேர்களுக்குப் பசுக்கள்-சுவர்னங்கள்-பட்டுகள் - வஸ்திரங்கள் முதலாகிய தானங் களுங் கொடுத்து, மிகுந்திருந்த பொக்கிஷங்களை யெல்லாம்

பரீக்ஷித்து மகாராஜனுக்கு ஒப்புவித்து, தங்களைப் பிரியமாட்டாமற் கவலைப்படுகிற பேர்களுக்கெல்லாங் கவலைதீர நல்ல வசனங்கள் கூறித் தேற்றி, யாவரிடத்திலுஞ் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, ஆரகே யூரமணி குண்டல கிரீடாதிகளைக் கழற்றிவைத்து அவ்வவ்வயவங் கடோறும் உருத்திராக்ஷ மணிகளைப் புனைந்து, போர்க்கலையுரிந்து வற்கலைதரித்துச் சகல ஆசாபாசங்களையும் விட்டு, தம்மைப்போல வே தவவேடங்கொண்டு நான்கு தம்பிமாருந் திரௌபதாதேவியும் ஒன்றுபட்ட மனத்தினராய்வர அவர்களோடுங்கூடி நடக்கின்றார்.

தவவேடங்கொண்டு வெளிப்பட்ட தருமனாதிபயர் கெதிரில் வேதியரிருவர் வியாஜ்ய முரைத்தல்

இவ்வாறு பாண்ட வர்களுந் திரௌபதியுந் தவக்கோலங் கொண்டு வெளிப்பட்டபோது இரண்டு பிராமணர் தமக்குள் ஓர் வழக்கை முன்னிட்டு எதிர்வந்து நின்று, “ஓ தருமமூர்த்தி! நீர் நீதி வழக்கை முன்னிட்டு எதிர்வந்து நின்று, “ஓ தருமமூர்த்தி! நீர் நீதி நெறியுஞ் சத்தியமும் தப்பாமல் இராஜ்யமாண்டு, ஒருவருடைமைக் கும் ஆசைப்படாமல் வாழ்ந்தவர். நாங்களிருவரும் விவாதப்பட்டு வந்தோம். எங்கள் ஞாயத்தைக்கேட்டுத் தீர்ப்புச் சொல்ல வேண் டும். அஃதென்ன வியாஜ்யமென்றால், இதோ நிற்கின்ற பிராமணன் எனக்கு ஒரு மனையை விற்றார். நானதை விலைகொடுத்து வாங்கி என்னுதீனமாக்கிக்கொண்டு வீடுகட்ட வேண்டுமென் றெண்ணி அஸ்திவாரம் வெட்டுகையில், அந்த வெட்டுக்குழியில் திரவியத் தவலைகளிருந்து அகப்பட்டன. அவற்றை நானெடுத்துக் கொண் டேன். அந்தத் தனத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கச்சொல்லி கேட் கின்றார் இவர். நான் விலைக்கு வாங்கிக்கொண்ட நிலத்திலிருக்கின்ற சலரிதி பாஷாண நிதி நிக்ஷபாதிகள் என்னுடையவை யென்கின் றேன். இவர், ‘நானுனக்கு மனைமாத்திரம் விற்பேனெயொழிய, எங் கள் பெரியவர்கள் புதைத்துவைத்த ரொக்கத்தையும் விற்பேனா?’ என்கிறார். ‘நிலத்தை வாங்கிய என்னதீர்ஷ்டம்’ என்று நான் சொல் லுகிறேன். இதுதான் என்னுடைய வியாஜ்யம்” என்றான்.

இவையனைத்தையுங் கேட்ட தருமந்தனர் இன்னொருவனை நோக்கி, “உன்வியாஜ்யமென்ன?” என்றார். அதற்கவன் “ஐயா! நானி வருக்கு மனையை விற்பேன். அதிலிருந்த தனத்தை விற்கவில்லை. தனம் எனது. நிலம் இவரது. இதுதான் என் வழக்கு” என்றான். உபயவாதிகளின் பேச்சைக்கேட்ட தருமந்தனர் இளவரசனாகிய பிமனைப் பார்த்து, “தம்பி! இதற்கொன்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டனர். அதற்குப் பிமன் சொல்லுகின்றான்—

ஓ அண்ணலே! இந்தப் பிராமணர் இருவரு நேற்றையதினம் என்னிடத்தில் வந்து விவகாரஞ் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அஃ தெவ்வாறெனில், “இவரிடத்தில் மனைவாங்கிக் கடைக்கால் வெட்டி னேன். அதிற் பொற்காசுள்ள தவலைக ளகப்பட்டன. அவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு இவர் வீடுதேடிப் போய்வைத்து, ஐயா! உம்மிடத்தில் மனையைக் கொண்டேனே ஒழிய, பொன்னையும் பொருளையும் கொள்ளவில்லை. அப்படிக்கிருக்க, அந்த மனை அஸ்தி வாரத்தில் பொருளாகப்பட்டன. அவற்றை நீ ரெடுத்துக்கொள்ளும். எனக்கு ஒருவருடைய சொத்துவேண்டாம். நான் விலைதந்து வாங்கிய மனையொன்றே போதும். அதிக சொத்துக்கு ஆசைப்பட் டால் எமபாச மிறுக்குமென்றேன். இவர் வேண்டாமென்று மறுத்து என் வீட்டிற் கொண்டுவந்து அவைகளை வைத்துவிட்டனர்.” என்று ஒருவர் சொல்லினர். அது கேட்ட நான் மற்றவரைப் பார்த்து, ‘நீரென்ன சொல்லுகிறீர்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கவர் ‘நானிவருக்கு மனைவிற்றேன். அது கிழக்கு மேற்கு அடி இவ்வள வென்றும் தெற்கு வடக்கு அடி இவ்வளவென்றும் ஆகக்கூடிய அடிகளுக்கு நீதியடிக்கோலாற் கூடிய குழி இவ்வளவென்றும் - நாற்பாங்கெல்லை காட்டி, சர்வவில்லங்க சுத்தியாய் ஜலநிதி பாஷா ணம்-மாவடை-மரவடை-நிதிநிகேஷபம்-இவையாவுமுட்பட சந்திர சூரியருள்ள வரைக்குந் தானவிற்பனைகளுக்கு உபயோகமாய் இவரே அநுபவித்துக்கொள்ளுவ தென்று கையெழுத்திட்டுச் சாட்சிகள் சகிதமாய்ப் பொருளறவிறு விலைதரக்கொண்டேன். அந்த மனை அஸ்திவாரத்தில் சில திரவிய மகப்பட்டதாய்க் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். உமக்கு விற்ப்போட்ட மனையிலிருந்து என்ன அகப்பட்டாலும் அது உம்முடைய சொத்து. அதனை நான் கைப் பற்றுவேனாகில் எனக்கு நாகங்கிடைக்கும்’ என்று தடுத்து இவர் வீட்டிற் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டேன். அப்பொருளுக்கு மெனக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை” என்றனர். இப்படியாக நேற்றையதினம் இவர் எனக்கு வேண்டாமென்றும் அவர் தமக்கு வேண்டாமென்றுஞ் சொல்லி, இன்றைக்குத் தேவரீர் ஸன்னி தானத்தில் மனையை வாங்கினபோதே அதிலுள்ள பொருளேன தென்றொருவரும், மனையை விற்றேனே யொழிய அதிலென் பெரியோர்கள் சேமித்துவைத்த பொருளை விற்றிலேனென் றொருவருமாய் வந்து, நாப்புரட்டிப் பேசுகின்றார்கள். நேற்றுப் பேசியது செளமியம். இன்று பேசுவது வைராக்கியம். ஆகையால்-

இத்தினங் கலியுகம் பிறந்து விட்டது. கலிபுருடன் மேலிட்டான். இனி நாம் இருக்கவேண்டிய ஜாக்கிரதையி லிருக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிப் பீமன் நகைத்தான். அப்போது தருமராஜனும் புன் னகை விளைத்து, “ஓ பிராமணர்களே! இவ்வுலகத்தை யானும் பரிசுஷித்து மகாராஜனுடன் சொல்லி உங்கள் வழக்கைத் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று அனுப்பி விட்டனர்.

பாண்டவர் தம்மோடு பரதவித்துவரும் பரிசனங்களைத் தக்கபடி தேற்றி விடுத்து, நாய் வடிவெடுத்து வந்த தரும தேவதையோடு வழிநடத்தல்

இப்பாற் பாஞ்சாலியுற் தம்பியர் நால்வரும் தன்னைத் தொடர்ந்துவரத் தக்கதாய்ப் பரிசுஷித்து முதலிய பரிஜனங்கள் புடைசூழத் தருமராஜ னடக்கையில், ஒரு சுணங்கள் இவர்களைப் பற்றிப் பின்னாற்சென்றது. அந்த நாயினாலே தாங்கள் பெறப்போகிற சாம்பிராஜ்யம் இன்னதென்று தெரியாமல், அதையதட்டித் துரத்தி னார்கள். அப்படி துரத்தியும் அது இவர்களைப் பிரியாமற் பருந்தி னிழல்போற் பின்னேவர, அதைப் பார்த்துக்கொண்டு அஸ்தினு புரத்து இராஜவீதியி னடந்து திருப்பங்கடந்து போகின்றார்கள். அப்போது பட்டணத்திலுள்ள நான்கு வருணத்தாரும்-பதினெட் டுக் குடித்தனத் தொழிலாளர்களும் - ஸ்திரீஜாதிகளும் - புருஷர் களும் - பாஸியர்களும் - உயிரிழந்த உடல்போல் மனநொந்து வாடி, மிகுந்த கிலேசத்துடனே நெட்டுயிர்த்து, நீதிமானாகிய தருமராஜ னுக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆசைகளுட னடர்ந்து அலைந்து, கலைகுலைந்து, தலைவிரிந்து, நிலைதளர்ந்து, நெருங்கி முசுத்தி லறைந்துகொண்டு முறையோ முறையோ என்று கதறி அழுதின றார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் பாண்டவர்கள் ஆதரவுசொல்லி, மனது பரிக்கும் படியாகிய வழிகாட்டி, மரியாதையும் உபசாரமும் விரிவாகக்கூறி விடுத்துத் தாங்கள் பூசிக்கப்பட்ட அக்கினியைத் தவியியாசிரியரிடத்தி லளித்து, அவர் பாதங்களிற் சாஷ்டாங்க மமஸ்காரம் பண்ணி, ஆறுபேரும் அவருடைய அருள்வாழியேற்று விடைவாங்கிக் கொண்டு, பௌத்திரனாகிய பரிசுஷித்துக்கு அநேக ராஜநீதி யுரைத்து, “அப்பா குருகுலமணியே கிருபா சாரியையும் தெளமியாசாரியையும் இடைவிடாமல் நேசித்துப் பூசித்துவருவாயாகில், உனக்கு ராஜ்யம் புரக்கிற நெளிவு பளுவில்

லாமற் றெரியும். அதனாலுனக்கு ஆயுள்விருத்தியும் அஷ்டை ஸ்வரியங்களு முண்டாகும். நீ பட்டணத்திற்குச் செல்லுக” என்றனபு: விட்டுக் கர்ப்புமியின் தரிசனம் பெற்றவரானார்கள்.

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அப்போதங்கிருந்த அஸ்தினாபுரத்து ஜனங்களும் உமது தந்தையாகிய பரீக்ஷித்து மகாராஜனும் நகரம்வந்து சேர்ந்து, பாண்டவர்களைப் பிரிந்த கலிவினால் மெலிவடைத் திருந்தார்கள். நாககன்னிகையாகிய உலூகி அருச்சுனனைக் குறித்துப் பிரலாபித்து, அன்பனுடைய ஆதரவான சொல்லிலே தேறி, தனக்கு முன் அஸ்தினாபுரத்தில் வந்திருந்த பரீக்ஷித்து சுபத்திரை-உத்தரை-இவர் முதலிய பேர்களிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு நாகலோகம் போய்ச் சேர்ந்தாள். பாண்டியன் பெண்களைய சித்திராங்கதை போப்பிள்ளையினிடத்திலும் பெண் பிள்ளைகளிடத்திலுஞ் சொல்லிக்கொண்டு, புருடனாகிய கிரீடியை நினைத்துக் கிலேசித்து, தன்பிள்ளை பப்புருவாகனைக் குறித்து அங்கலாய்த்து, “அப்பாமகனே! துவாரகா புரியோ. உன்னுயிருக்குத் துணையாயிருந்தது. இந்த மண்ணோ உனக்கு எமனாய் வந்தது!” என்று ஏங்கி விசனமோங்கி மதுரைமா நகரம்போய்ச் சேர்ந்தாள். மற்றப் பெண்களெல்லாஞ் சுபத்திராதேவியின் மகத்துவச் செல்வத்தினால் வாழ்வு பெற்று அஸ்தினபுரியி லுற்றிருந்தார்கள். இப்பாலிவர்களையுங் குடிபடைகளையுஞ் சம்ரட்சணை பண்ணிக்கொண்டு அரசாட்சி செலுத்தி வந்த பரீக்ஷித்து, தேவேந்திரன் கொண்டாடும்படிக்கும்-அன்னிய தேசாதிபர் அடங்கி நடக்கும்படிக்கும்-கலிகடந்து, துட்டநிக்கிரக சிட்டபரிபாலனம் பண்ணி, எட்டுத்திக்கிலுங் கிள்ளாக்குச் செல்ல விட்டு, மட்டுப்படாத பெருமிதத்துடன் தருமசாஸ்திரம்-மனுசாஸ்திரம்-இவ்விரண்டையுங் கண்மணிபோற்கொண்டு, சுபத்திராதேவி முதலிய பாட்டிமார்களையும் பெரியவர்களையும் தினந்தினம் வழிபட்டு, அவர்களைத் தன்னாத்துமார்த்தக் கடவுளராகத் துதித்து மதித்து, பிதிர்ப் பூஜைகள் முதலியனவுங் குறைவில்லாமல் நடத்தி, சிவாலயம் விஷ்ணுவாலய முதலியவைகளைத் தினமும் விசாரணை செய்துகொண்டு, தன் பட்டணத்திலுள்ள பிரஜைகளுக்குத் தூர்ச் சோபம்-தூர்ப்பயங்கரம் தூர்மரணம்-தூர்வியாதி-இவைகள் சம்பவிக் காமல் நெடுங்காலம் துரைத்தனஞ் செய்து வந்தான்.

பாண்டவர் துறவெய்திய சருக்கம் முற்றிற்று.

பாண்டவர்கள்

உத்தரதிசையடைந்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி

சோம னாதிசுடர் பூமு னாயபொரு டோமி லாதவுயிர் தோறு மேவிநம
நாம நாடுருவம் யாவு மாகியொரு நாம ரூபமறு நாத பாதநம
தாய்மு னாகிவரு சார்பி யாவுநின் தாள லாதறிவி லாத தாபதர்கள்
வாய்ம னுலயம்விடாத சோதிநம வாம னுயநம வாம னுயநம.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! தருமராஜனும் பின்னவர்
களும் பொன்னனைய பாஞ்சாலியுந் துறவறமுற்ற பெரியவர்களைப்
போல் தவவேடம்பூண்டு ஆயுதமொழித்துப் போகையில், அவரு
ளருச்சுனன் மாத்திரங் காண்டபத்தைக் கைவிடாதவனாகி, அந்த
வில்லுடன் மேலான கதியைப் பெறவேண்டுமென்னும்
விருப்பங்கொண்டு உறுதியுடன் சென்றான். அப்போது தரும
தேவதையாகிய நாயும் இவர்களைவிட்டு நீங்காத வினைபோற்
றொடர்ந்து சென்றது. இப்பால் யாவரும் உலகுக்கு அன்னையாகிய
பாபவிமோசன பாகீரதியைக்கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்
செய்து, பின்பு சங்கற்பங்கூறி ஸ்ரானம் பண்ணிக் கரையேறி, ஜப
தபமுடித்து, இஷ்டதெய்வப் பிரார்த்தனையியற்றி, மந்திரவுரு
வேற்றி, ஆசாபாச முதலிய சங்கற்ப விகற்பங்களையும் விட்டுத்
திடச்சித்தப்பட்டு, கிழக்குத் திசையே நடந்து, சச்சிதா
னந்த கதியை யன்றி இதரகதிகளைப் பாராதவர்களாய்க் கிழக்குச்
சமுத்திரத்தைக் கண்டார்கள்.

அக்கினிதேவன் அருச்சுனனிடத்திருந்த
காண்டபத்தை வருணனிடத் தொப்புவித்தல்.

அவ்விடத்திலே சத்திய நாவினையுடைய அக்கினிதேவன்
மூன்று முகங்களாய் ஆட்டுக்கடாவின் பேரிலேறிக்கொண்டு அஷ்ட
திக்கும் பிரகாசிக்கும் வெட்ட வெளிச்சச் செம்மேனி படைத்து,
நாகரத்தின மாலைஜொலிக்க வாசனையுள்ள மலர்மாலைகள் துலங்கி

திவ்விய கிரீடகாந்தி திசாதிசையு மொய்க்க, கிருபாரசம் பெருகிய கண்களிலங்க, சிறுகையுடன் பாண்டவர்களுக்குக் காட்சியானான். அவனை யவர்கள்கண்டு களித்துத் தெண்டனிட்டுக்கொண்டு, “ஓ செஞ்சுடர்த்தேவே! தேவரீர் எங்களுடைய தபோபலத்தால் தரிசனங்கொடுத்தீர். தற்செயலாய்த் தேவரீர் எங்களுக்கெதிர் தோன்றிய எண்ணமென்னவோ தெரிவிக்கவேண்டும்” என்றார்கள். அதுகேட்ட அக்கினிபகவான் பக்கென்றுசிரித்து, “நீங்கள் ராஜ்ய பாரம் புரிவதைத் துறந்து தபோநிஷ்டராய்ப் புறப்பட்டீர்கள். உங்களில் அர்ச்சுனன் கரத்தில் மாத்திரம் வில்லிருப்பானேன்? தேவகாரிய முடியும்பொருட்டு வருணதேவன் கையினின்றும் வாங்கிக்கொடுத்த வில்லைக்கொண்டு பாரதயுத்தம் பதறாமல் முடித்துப் பூபாரத் தீர்த்தது. நீங்களுந் துறந்து சிறந்த தபசிகளாய் வட. திசை நோக்கிப் போகின்றீர்கள். ஆதலால் இந்தக் காண்டபத்தைச் சமுத்திரத்திற் போட்டுவிட்டுப் போங்கள்” என்று தனது சுடர்க் கரத்தை நீட்டிக்காட்டினான். உடனே அர்ச்சுனராஜன் அக்காண்டபத்தை அவன் காண்பித்தவிடத்தி லெறிந்துவிட்டு, அவ்வக்கினிக் குச் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு ஆசீர்வாதம் பெற்றான். அப் போதே அக்கினிதேவன் மறைந்துபோயினான்.

பாண்டவர்கள் பூப்பிரதட்சணஞ் செய்தல்.

இப்பாற் பாண்டவர்கள் பூப்பிரதட்சணம் பண்ணவேண்டி வெகுதூரத் தெகூணமுகமாய்ச் சென்று, மேற்குத்திசையிலே திரும்பி, மூங்கில்களெரியும் காடுகளும் மலைகளுங் கடந்து மேற்குச் சமுத்திரத்தை யடைந்து, அங்கிருந்து வடக்குமுகமாய் நடந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருந்த துவாரகை சமுத்திரத்தி லமிழ்ந்த இடத்தைத் தரிசித்து, அப்பாற் பராசத்தியான பார்வதி பிறந்த பதினாயிரம் யோசனையுயர்ந்த இமய மலையைக்கண்டு கைதொழுது, அதற்குச் சமீபத்திற் போய் நின்றார்கள். அந்த நாயு மவர்களுடன் விடாது தொடர்ந்துவந்தது. அப்போ தம்மலையிலிருந் தெழும்பிய காற்றினாலும் அதை மூடிக்கொண்டிருந்த பனியி னாலும் மலைத்தேன் முதலிய பெருக்கினாலும்-அருவிபெருகிவருகிற ஆரவாரத்தினாலும்-வழி நடப்பாலான இளைப்பாறி, சரீரத்திற் குண்டான களைமாரி, அந்த மலையை முத்திக்குவித்தாகிய மூர்த்தி மலையென்றெண்ணி, அதனது அழகும்-பிரகாசமும்-பான்மையும்-

சிறப்பும்-விசாலப்பரப்பும்-சகல வளச்செழிப்பும்-வமணி முதலிய பொன்னருவிகளின் கொழிப்பும் உயர்ந்த சோலைகள் தழைப்பும்-பெரியவர்கள் தவமிழைக்கின்ற பெருமையும்-திரிமூர்த்தி சொரு பமாய் விளங்கிய அருமையும் பார்த்து அதன் மேலேறினார்கள்.

அப்போது தருமந்தனர் தம்பிமார்களைப்பார்த்து, இதுவரையிலுங் கிழக்கு-தெற்கு - மேற்கு - இம்மூன்றுதிக்கும்போய் மீண்டு வந்த பிரகாரம் வடக்குத்திசைபோய் வரக்கூடாது. வாயுவைக்கும்பித்தடக்கி யோகமார்க்கங்கொண்டு, அந்தர கவனத்தினடக்க வேண்டும். நீங்களெல்லோரும் ஜாக்கிரதைப் படுங்கள்” என்று ரைத்துத் தம்மட்டுத் திருந்தி வடதிசையைநாடி நடந்தனர். கனிட்டருத் திரௌபதியுந் தருமராஜனுடைய கண்ணருள் தாங்கி, அவரைவிட்டுப்பிரியாமற் சென்றார்கள். இவர்களைப்பற்றிய சுணங்கனும் நடந்தது. அங்கே யகுகின்னராதி விண்ணவர்களும்-அவர்களுக்குரிய ஸ்திரீகளும்-விமானருடரா யெதி ராக அவர்களைப்பார்த்தும் பாராதவர்களாகி, பூமி-பூமியின்பக்கம்-மலைகள் மலைச்சாரல்கள் - வானுலகம் - வானுலகமார்க்கம் - இவற்றிலொன்றையும் பாராமல், பிறையணிந்த வேணியனாகிய பிஞ்ஞகப் பெருமானது கயிலாசத்தைக் கருத்திலிருத்திக் கொண்டு, ஒரே தியானமாய் ஏமகூடஞ்சேர்ந்து, அப்பால் றிடதகிரிதாண்டி, அங்கே ஆயிரம் பனாமணி மகுடங்கள் மின்னுகின்ற ஆதிசேடன் போன்ற கோபுரங்கள் உப்பரிகைகள் - உன்னத ஸ்தானங்கள் - இவைகளில் தேவதைகளிருக்கப்பார்த்து, மகத்துவத்தை யுண்டாக்கு மாதவர்கள் போல் மகமேருவுக்குச் சென்று வணங்கிக்கொண்டு, அந்தப் பொன்மலைக்கு மேற்பாரிசம்போய் பின்னும் உத்தரதிசையை நண்ணி விரைந்து செல்லுகின்றார்கள்.

**திரௌபதியும் பீமாரச்சுன நகுல சகாதேவர்களும்
வீழ்ந்து விண்ணுலகடைதல்.**

அப்போது மடமானோக்கியாகிய பாஞ்சாலிக்கு வாய்வறண்டு, மனமுருண்டு, கண்களிருண்டு, நடைதளர்ந்தது. அவள் ஆகாயத்தை விட்டு எரிந்துவிழுகின்ற கட்சத்திரம்போற் குபீரென்று சோதியாய் நழுவி விழுந்தாள். மகமேருவில் விழுந்த திரௌபதியின் களே பரத்தை பீமன் - அர்ச்சுனன்-நகுலன் - சகாதேவன்-இன்னுல்வருங்கண்டு, முன்னே செல்கின்ற நூல்வல்லானுக்கு நுவன்றார்கள். அச்

சொல்லுக்கவர் சற்றேனும் வெருப்பும் விருப்புமில்லாதவராகி, “ஊழனுபவிக்காமலொழியாது. அதற்குரீங்கள் விசாரப்பவொனென். மற்றையர் நிற்காமல் வாருங்கள்,” என்று கூறித்திரும்பிப்பார்க்காமற் போனார். அவரைப் பிமசேனன் பணிந்து, “அண்ணலே! கூட வந்த திரௌபதியின் தேகம் நழுவிவிடும்படியான காரியம்யாதோ? இவளிடத்திலுள்ள அகாரியமென்ன? அதனை யருள்செய்ய வேண்டும்” என்றிர்த்தான். அதற்கறன்காளை, “அப்பனே! நம்மைந்து பேருக்கும் பத்தினியாயிருந்தவள் அர்ச்சுனனிடத்தில் மாத்திர மெத்த ஆசைவைத்திருந்தாள்; தானெனுந் தன்மைபடைத்தவள்; ஆனபடியா விவள் முட்டின்றி முற்றும்வாராள்” என்று சொல்லி ஆலசியமில்லாம லெட்டி நடந்தார். இப்படி விழுந்த திரௌ பதியைத் திரும்பிப் பாராமற் போகின்ற தமையன் பின்னால்தம்பியருமோடினார்கள்.

அப்பால் மகாப்பிரகாசமா யிருந்த சகாதேவனுக்குக் கதி குறைந்தது. அவனுத்தமோறி, முகமாரினுன், பிராணவாயுதளர்ந்து கழன்றது. உடனே சரீரம் விழுந்தது. பிமசேனன் தருமராஜனை நோக்கி “அண்ணா! இவன் யாவரினுந் தூயன், மூவருக்கு நேயன். நமக்கிளையசேயன். இப்படிக்கிருக்கத் தான்கலை குறைந்து நிலை தளர்ந்து போவானென்?” என்று வினவத் தருமராஜன் பார்த்து “அப்பா! இச்சகாதேவன் மேலான அறிவிலேயுங் கற்ற வித்தைகளிலேயு நமக்கு நிகரொருவருமில்லையென்று அகந்தைமருவி யிருந்தான். அதனால் இறந்துபோனான்”. என்று செப்பி அப்பாற் போகும்போது நகுலன் கதியழித்தது. ஜீவன் சிவனிலொடுங்கத் திடரென்று வீழ்ந்தான். பிமனும் அர்ச்சுனனும் பார்த்துத் தருமராஜனுடன் நவீனரூர்கள். அதற்கவர் “அப்பா சகோதரர்களே! நகுலன் தன் அழகுக்கு மிஞ்சினவர்க ளில்லையென்றும், யாவரும் தனக்குப் பிந்தின சவுந்தரியத்தைப் பெற்றவரென்றும் அகந்தையடைந்திருந்தான். அதனால் இந்த மரணம் வந்தது” என்று சொல்லிக்கொண்டே போயினார். அப்பால் நெடுந்தூரஞ்சென்ற போது அர்ச்சுனனுக்குச் சரீரம் வேர்த்துப் பலங்குறைந்து, வேகங்குன்றியது; விக்கலும் விம்மலு உண்டாயின, கூண்டை விட்டுப் பட்சிபறக்கும் பான்மைபோல் தேகத்தை யொழித்து ஜீவான்மா புறப்பட்டுச் சென்றது. காயங்கிழிந்து வீழ்ந்தது. இப்படி காண்டபனிறத்த காட்சியைப் பிமன் கண்டு மெலிவுகொண்டு “அண்ணா! விண்ணுட்டிறைவன் மகனாகிய வெள்ளைப் புரவியோன் வீழ்ந்தான்” என்றான்.

அதற்குத் தருமநந்தனர் அந்தப் பீமனைப்பார்த்து, “யுத்தம் பண்ணுகிற இடத்தில் ஒருநாளில் எல்லாரையுங் கொல்லுகிறே னென்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு போர்புரியும்போது சபதத் தப்பி, இரண்டு மூன்று நாட்களில் வென்றான். இந்த இறுமாப் பினாலும் சொற்சொர்வினாலும், இன்னும் பலவாராய் நேரிட்ட துர்த்தோஷங்களினாலும் இந்தக்கூடி நேரிட்டது” என்றுரைத்து விசனமில்லாமல் துறையாய் நடந்து, வானுலகத்திலிருந்து பார்க்கும் தேவதைகளுந் தேவஸ்திரீகளும் அற்புதப்பெட்படியாய்ச் சந்திர சூரிய ரிருவரும் ஒருராசியில் நடப்பதுபோல் அந்தரத்திற் போகின்றார். அப்போது வாயுகுமாரனானவன் வதங்கவாழித் தன் னுடைய தேக கில்லாதென்றுநாடி, தருமபூபதியைப்பார்த்து, “ஓ அண்ணலே! தேவரீரைப் பிரிந்து நானுந்மூவிப்போகிறதா யிருக்கிறது. ஆதலால் இது என்னத்தினாலே” என்று கேட்டான். அதற்கவர் பீமனைப்பார்த்து, “தம்பி உன்னுடைய புஜபலபராக்கிரமத் தினாலே யாவரையு முடித்து வெற்றிபெற்றாய். ஆனால் நீ எவர்க ளுடனும் இனியமொழி பேசியறியாய்; கடகடவென்று வெடிப்பாய்ப் பேசுவாய். இவையன்றியும் மிதமற்ற அன்னம்புசிப்பாய். நெடுநோ ரித்திரை செய்வாய். இப்பேர்ப்பட்ட குற்றங்களினால் நிறைதவங் குறைந்துபோய் விட்டது” என்றார். அப்படியாவென்று அவன் அண்ணனைத் தொழுதான். உடனே பிராணவாயு புறப்பட்டுப் போயிற்று. மலைபோன்ற சரீரம் பூமியில் வீழ்ந்தது. அதைத் தருமராஜன் அறிந்துந் திரும்பிப்பாராமல், மகமேருவைக் கடந்து, நாயுந் தாமுமாக நடந்து போகின்றார்.

இந்திரனுக்குந் தருமராஜனுக்கும் ஸம்வாதம்.

இப்படி தம்பிமார் நால்வரையும் திரௌபதியையு மிழந்து தனியே வரும் தருமராஜனுக்கு நேரில், வஜ்ராயுதபாணியான தேவேந்திரனானவன், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களு நாற்பத் தெண்ணாயிர முனிவர்களும் புடைகுழ்துவா அரம்பா ஸ்திரீ களும் யக்ஷகின்னரர் முதலிய பேர்களும் வீணைவாசிக்க, குபே ரன்-வாயு-வருணன்-அக்கினி-ஈசானன்-அட்டவசுக்கள் ஏகாதசருத் திரர்-துவாதசாதித்தர் - மருத்து தேவதைகள் - கந்தர்வர்-வித்தியா தரர்-இவர் முதலியபேர்களு மிவர்கள் பத்துமித்திரர்களும் பத்து யோசனை பரப்பான ஓர் விமானத்திற்கு அநேக ரத்தினமாலைக ளுணிந்து புட்பமாலைகள் பிரகாசிக்கத் திணிந்து மிகுந்த சம்பிரமத்

துடன் கொண்டுவிட, சாமகானங்களோடு தாளமத்தள ஒளிகளுஞ் சிறக்க, பரதநாட்டியப் பாடலு முழங்க, புட்பமாரிதூவி ஆசீர்வசனங் கூற, காமதேனு-கற்பக விருட்சம்-ஐராவதம்-உச்சை சிரவம்-இவைகளொருங்குடன் வர, அகிற்புகை சாம்பிராணிப்புகை-தீபங்கள் தூபங்கள் முதலியன அட்டதிக்கும் பரவி நெருங்க, குடை-கொடி-ஆலவட்டம்-கவரி-இவைபாதிகள் காற்றிசைத்தாட, பூரணகும்பம் - அஷ்டமங்கலம் - நீராஞ்சனம் - ஆலத்தி இவைகளெடுக்க, தேவதூந்துமி - குடா - முழா - உடுக்கை - துடி இவை முதலியவுங் கோஷிக்க, தேவதூதரும் ரம்பாஸ்திரீகளுங் கட்டியங்கூற, இவ்விதவைபவத்தோடு செந்தாமரைப் பூப்போற் சிறந்த முகமும்-குவளைப் பூப் போலவந்த ஆசிரங் கண்களும்-மந்தாகிரிபோன்ற தோளும்-வீரமணி யணிந்த தாளும் புன்னகையோடு வன்னவுடைய முடைய வனாகி, பாற்கடல்போல் விளங்கிய வெள்ளை யானையின்மேல் விளங்கி, எமதருமராஜ குமாரனான தருமராஜனுடைய வலப்பக்கத்தில் வந்து நின்றான்.

அப்படி வந்து நின்றவனைத் தருமராஜன் கண்டு கண் களித்து, “இதென்ன ஆச்சரியம்! அடியேனுடைய தவப்பலனோ? அல்லது எனது பெரியோர்களிழைத்த யாகபலனோ? அதிதி அப்டியாகுதிகள் முதலிய அந்தணர்க்குக் கொடுத்த தானபலனோ? வித்வான்கள் முதலிய பேர்களுக்குதவிய தியாகபலனோ! ஏழைகளுக் கன்ன மிட்ட தருமபலனோ! மற்றியாதோ இன்னதென் றறிகிலேன். தேவரீரெனக்கு எளிதிலே தரிசனமானீர்” என்று சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, சகல துக்கங்களு நீங்கித் தோத்திரம்பண்ணி, “ஓ தேவதேவனே, அடியேன் வினைவசத்தா லெடுத்த, தேகந் கர்மபூமியிலகன்று கழன்று போங்காலத்தில் என்னையொரு பொருட்டா யெண்ணி நீங்கள் தந்த காட்சியானது, தாழ்ச்சியில் லாத பாக்கியமே” என்று சந்தோஷங்கொண்டு, அடிக்கடி தொழுது அன்பு பாராட்டினார். அப்போது ஆகண்டல னவரைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, “ஓ சந்திராகுலோத்துங்கனான தருமந்தன மகாராஜனே! ஆதிசேடனாயிரம் பணமகுடங்களினுற் றுங்கிய பூமண்டலத்தை விருத்தியாக்கி, தருமத் தப்பாம லரசுபுரிந்து, வருணச்சிரம்தருமம் வழுவாதளித்து, விரதம்-யாகம்-ஓமம்-பூஜை நேமம் இவைகளை யெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தி வைத்து, எங்களுடைய யோக்கியதை யைக் காணவேண்டிப் பிரயாச மெடுத்துக் கொண்டுவந்த புனித

அகிய நீர் பூமியிற் கால்வைத்தா நடப்பது? அது தகுதியல்ல. ஆதலாலிந்தத் தேவவிமானத்தி லேறிவர வேண்டும்” என்று விரும்பிக் கேட்டுக் கொண்டனன்.

அதுகேட்ட தருமசுந்தனர் சற்றேதயங்கி இரண்டு கைகளையுங் குவித்து உச்சிமேல்வைத்து, “அண்ணலே, உலகத்தில் ஒரு சரீர முண்டானால் அதில் ஐம்பூதமு மமைந்திருப்பதுபோல், நாங்களை வருந் தமையன் தம்பிமார்களாய் ஒன்றுபட்டுப் பெரியவர்கள் முதலிய பிரஜைக ளெல்லாருங்கொண்டாட வாழ்ந்தோம். எங்க ளைவர்க்கும் மெய்விரதமுள்ள பாஞ்சாலி யென்கிற தையலொருத்தி சமைந்தனள். நாங்கள் ஆறுபேருந் தேறிவருங் காலையிற் பிரியாப் பிரியமுள்ள ஐவர் என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோனார்கள். நான் ஒன்றி யாய் வந்தேன். இப்போது நானிந்த விமானத்தி லேறுவதற்கு மனமொப்பவில்லை” யென்றார். அதற்குத் தேவேந்திர னவரைப் பார்த்து, “ஓ தருமபூபதி! உமது தம்பிமாரு மனதிற்கிசைந்த தருமபத்தினியு மெடுத்த சரீரமழியாமல் இந்திரபதவி யடைவதற் குச் சுதந்தரரல்லர். ஆனமா வொன்றே யடையத்தக்க பாக்கியம் பெற்றவர்கள். ஆனதால் வழியிற்றானே பழியானதேக நழுவப் பெற்றார்கள். அவர்களை நீர் இவ்விடத்திலே காணலாகும். நீ ரவர் களைப்போலல்ல. தருமசத்திய வலுவேறிய சடமுற்றவ ராகையாற் சரீரத்துடன் வந்தீர். ஆதலால் இந்த இந்திர விமானத்திலேறிக் கொள்ளும்” என்று இயம்பினான். அதற்குத் தராசைப்போன்ற சரிமனம்பெற்ற தருமராஜன் ஒருவாறு மகிழ்ந்து இதனைச் சொல்கின்றார்—

“ஓ சசிமனாளரே! நாங்கள் பட்டணம்விட்டுப் பயணமாகு முன்னே, இந்த நாய் எங்களைவிட்டு நீங்காமல் தொடர்ந்து வந்தது. என்றும் பிரியோமென் றிருந்தவர்கள் வழியிற் பிரிந்தார்கள். இந்தச் சுணங்கன் மாத்திரம் பிரியாமல், நாங்கள் நடந்தவழி யெல்லாங் நடந்து, கடைசியில் என்னைத் தொடர்ந்து வந்தது. உம்முடைய கிருபா கடாட்சத்தினால் எனக்குக் கிடைக்கப் போகிறகதி இதற்கும் அதுக்கிரகமாக வேண்டும். என்னையொரு துணைவனாக நம்பிவந்த இந்த ஜந்துவை யெப்படி கைசோரவிடுவது? எனக்கொத்தது இதற்கும் வருமென்று எண்ணுகிறேன். இந்த வரமாத்திர மீந்து என்னை யாதரியும்” என்றார். அதற்கு வெள்ளை வாரண னவரைப் பார்த்து, “ஓ முரசுக்கொடி வேந்தனே! நீர் கேட்பது தகாத

காரியம், சொர்க்கபதவி குக்கலுக் குண்டாகுமா? தருமமறிந்த தயாளுவாகிய நீருமிப்படி சாற்றப் போமா? இப்படிக் கெப்போ தாகிலு நடந்திருக்குமா! வழங்காத வழக்கத்தை விறுதாவாய் வசனித்தீர். ஐயோ! எத்தனைகோடி வேள்வி - யாகம் - தடாகம் - சாலை - சோலை - சிவப்பிரதிஷ்டை - சத்தியநெறி - உத்தம விரதம் - இத்தனையுஞ் செய்த பேர்களுக்கு இந்தப் பதவியனுருவது துஸ்தர மாயிற்றே! அப்பேர்ப்பட்ட பதவியைச் சுலபமாக வெண்ணிச் சொன்னீர்! ஈடுபடாததை ஈடுபடுத்துவதன்றி பெரும் பாவமுண்டாம். உமது பெருமைக்கும் புண்ணியத்திற்கும் பழுதுண்டாகும். (ஞானமுங் கல்வியு நயந்த நூல்களு, மீனருக்குரைசெயி லீடர தாகும்.) என்னு நீதியை யோதுத் தரும சாஸ்திரத்தை மறந்து போனீரா? இந்தச் சுவானத்தின் காற்று - இதனது நீழல், இது உதறியதூசி, இதுபடுத்த இடத்தின் பரிசம், இதுவாய் வைத்துப் புசித்த சேடம், இவையெல்லாங் கூடாவென்று வைதிக வொழுங்கில் வழங்கி யிருப்பதை மாற்றிவிட்டு, அதையும் விமானத்தி லேற்றிவிடும்படி இயம்பினீர். போகட்டும், இனியேனு மந்தச் சுணங்களைத் தூரத்திவிட்டுத் தேர்மேலேறிக் கொள்ளும்” என்று இந்திரனுங் தேவர்களுஞ் செப்பினார்கள்.

அந்த வேளையில் அறன்குமாரன் சிந்தை வருந்தி “ஓ ஆகண் டல மூர்த்தி! உலகமெல்லாவற்றினும் பெரியது சுவர்க்கம். அதிலும் பெரியர் தேவர். அவர்க்கும் பெரியவர் தேவரீர். தேவரீரிலும் பெரியவர் பிரகஸ்பதி பகவான். அவரிலு முயர்ந்தவர் அரிபரந்தாமன். அப்பேர்ப்பட்ட கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு நான் மைத்துன னானேன்; நீங்களித்தனை பேரும் எதிர்கொண்டழைக்கப் பெற்றேன்; உங்கள் தரிசனங் கண்டேன். இனிநா னடையத்தக்க பல னெப் பேர்ப்பட்டது? என்னை அடுத்தபேர்களுக்கு என்ன தாழ்ச்சி? இப் படிக்கிருக்க என்னைத் துணையென்று நம்பிவந்த ஜீவனை நீங்கி நான் மாத்திர மிந்நலத்தைப் பெறுவது முறையா? எல்லாவுயிரினும் பொருந்தி யிருப்பவன் ஈசன். இரக்கமில்லாத தேக மெடுத்தவன் நீசன். மானிடதேகம் பெற்றவர்களில் இவ்வளவு தூரம் வந்தவர்கள் யார்? சிலபேர்கள் அல்பவித்தையைக் கற்று, சொல்ப ஜீவனமுற்ற, விற்பன விவேகமற்று, நீ நானென்று வாதிட்டு வழக்கிட்டுச் செத்துப் போய்விட்டார்கள். நாயாகிய இந்த ஜந்து கடைப்பட்ட தானாலும், இவ்வளவுதூரம் நடந்து இந்தப் பூமியை மிதித்து,

உங்களையுந் தரிசனங் கண்டபோது இதற்கு எப்படி பலன் கிட்டாமற்போம்? இந்தமட்டுத் தேவபூமிக்கு உடலுயிருடன் வந்த நாய்க் னெந்தநாய்கள்? அந்த நாய்களுண்டானாற் காட்டுங்கள். இந்த நாய்க்கு எந்தப்பதவி கட்டளை யிடுகிறீர்களோ, அந்தப் பதவி யெனக்குப்போதும். நானும் இதனுடன் கூடிவிருக்கிறேன். ஐயறிவுடையவர்களும் நான்கறிவுடையவர்களும், வையகவாழ்விலொன் றாய் மயங்கிக் கிடப்பார்கள். ஆகாரம் நித்திரை-மைதுனம்-இம் மூன்று மெல்லாவுயிர்கட்கு முண்டு. இவற்றில் வித்தியாசமில்லை. மத்தியில் நானென்கிற மமதாங்காரத்தால் நாசப்படுவதற்கு மோசஞ்செய்வது மோகமென்றறியார்கள். பாசகரனாற் பாதவிப் பார்கள்.” என்று தருமராஜன் வசனித்தனர்.

இவையனைத்தையுந் தேவேந்திரன் கேட்டு, “ஓதிடவானே! நீர் கூறியதனைத்து முண்மையே. ஆயினும் - மனிதர்களுக்கு மாத் திரஞ் சுவர்க்கபூமி வைத்திருப்பது. மற்ற ஜந்துக்கள் அவைகள் செய்கிற பாப புண்ணியங்களுக்குத் தக்கதாய் யமலோகத்திலிருந்து சுகப்பட்டு மானிடராகவந்து பிறந்தால், சிறந்த பதவி கிடைக்கும். அதைவிட்டு இப்போதே இந்த நாயாயிருக்கிற ஈன ஜன்மத்திற்கு இந்தப்பதவி கொடுத்தோமானால், தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்குந் தருமம் தப்பிப்போம். வரம்பு நிற்காது. வாய்மைவித்தியாசப்படும். இந்தத்தரும சூக்ஷ்மம் உமக்குத் தெரியாததா? தெரிந்திருக்கும். அப்படி தெரிந்திருந்தும் என்னையேன் வருந்தச் செய்கிறீர்? இந்த நாய் இவ்வளவுதூரம் வந்ததற்காக மானிடஜனன் மெடுக்கும்படிக்கு அதுக்கிரகம் பண்ணி, அப்பாலிதை இவ் விடத்திற்கு வரவழைத்து உம்முடன்கூட இருக்கச் செய்கிறேன். இந்தத் தேகத்துடன் கதியடைக்கூடாது. எல்லோருக்கு நன்மை யாக நடந்தீர். இவ்விடத்தி லிருப்பவர்களுக்குப் பொல்லாதவ னென்னும் பெயரைப் பெறுவானேன்? வேண்டாம்: நீர்மாத் திரம் விமானத்திலேறும்” என்றான். அதற்குக் குருகுலக்கோமகன் “ஐயா விண்ணவர்க் கரசே! நம்பினபேர்களைக் கைவிட்டவனுக்கும், பிராமணரைக் கொன்றவனுக்கும், சமமான பாபமுந் தண்டனையு மென்று பண்டிதர் முதலாகிய பேர்கள் சாஸ்திரத்திற் கண்டிருக் கின்றார்கள். ஆதலால்-எனக்கு ஒருவேளை நரகங் கிடைக்கப்போகிற தென்று பயப்படுகிறேன். அல்லவென்று உங்கள் சொல்லுக்குப் பயந்து இந்த நாயைக் கைவிட்டேனாகில், குளிக்கப்போயுஞ் சேறு

பூசிக்கொள்ளுங் கொள்கையனாவேன். இத்தனை தூரம் வருத்தப் பட்டு நம்பி வந்ததை யெப்படி நீக்குவேன்? இதுவரைக்கும் ஜீவ காருண்ய தயாரச முடையவனென்று பேரொடுத்து, இப்போது முழுப் பாவியாய்ப் போகின்றேன். எனக்கு அபரோதனையான பேச்சு வரவொட்டாமற் செய்யும் புண்ணியனே” என்று தீர்க்க தண்டம் பண்ணினார்.

அப்போது அமரநாதன் களித்து “ஓ அரசனே! நீர் சொல்லுவதெல்லாஞ் சரிதான். இது மனிதருக்கு நடப்பிக்க வேண்டியது. அதை நாய்க்கு நடப்பிக்கச் செய்வது பாபங்களுக் கெல்லா மேலாகிய பாபம். பஞ்சமகா பாதகத்திற்கு மேலான பாதகத்தைப் பண்ணி நாயாய்ப்பிறப்பது. அது எல்லோர் பெரியோ ரென்றில்லாமல், னன்மை தீமையென்று பாராமல் எல்லாவற்றிற் குங் குலைக்கக்கற்ற குணமே பெரிதாய்க் கொண்டது. பிதிர்ப்பூஜை வேள்வி இவை முதலிய விரதநடத்திப் புசித்த எச்சிலை நாய் முகரப்படாதென்றும், முகந்து நக்கினால் அந்த விரதபலன் கெட்டு நஷ்டமாய்த் துட்டுப்பெறாமற் போகுமென்றும், அந்தக் குடித் தனமு நொந்துபோய் விடுமென்றும், கடைசியிற் கொடிய நாக மனுபவிக்கவேண்டி வருமென்றும் பெரியவர்கள் பேசியிருக்கின் றார்கள். ஆனதால் நீரிந்த நாயைக் குறித்து முயற்சியாய்ப் பேச வேண்டாம். உம்முடைய மனது இதற்கெப்படி ஒப்பியதோ எனக் குத் தெரியவில்லை. நீர் தெரியாதவரல்லர். இதனாலுமக்கு (தேரூன் தெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுறவுந் தீராவிடும்பை தரும்.) என்னும் பெரியோர் வாக்கின்படி தீங்கினை வினைக்கும் தீயவர்களைச் சேர்ந்த வர்களும், அவர்களுக்குத் துணைப்பட்டுத் திரிந்து சகாயஞ் செய்த வர்களும், பொட்டெனக் கெட்டுப் போவார்கள். அருமையான பதவி கிடைப்பதை இகழ்ந்து, பசையற்ற வெள்ளெலும்பைக் கவ்விச் சள்ளென்று குலைக்கு நாய்க் குடன்பட்டுப் பாபமேற்காதீர். அந்த நாயின் பேச்சைத் தள்ளிவிட்டு விமானத்தி லேறிக்கொள்ளும், ஐயோ! ஒருவருக்குங் கிடைக்காத உயர்பதங் கிடைத்தும், அதைத் தடுக்கின்றீர். பெரியவர்கள் பேசியிருக்கிற விவகாரங்களைத் தட்டி விடுகின்றீர். கூடவந்த தம்மிமாருங் குலக்கொடியும் பிரிந் திருக்க, அவர்களைக்குறித்துச் சிறிதும் விசாரப் படுகிலீர். மண்ணைத் தோண்டி முடங்குகின்ற இந்தச் சுணங்கனுக்குப் பாத்தியப் பட்டு, உறுதிதளர்ந்து, ஏதேதோ உரைக்கின்றீர். ஓ உத்தமனே!

உம்மைப் பெற்றவன் வந்து பேசினாலும் ஒப்பப்போகிறதில்லை. ஏனிப்படி வாதிக்கின்றீர்? ஏதுக்கிவண்ணம் பிடிவாதம் பேசுகின்றீர்? இஃதெனக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கிறது” என்று சொல்லினான்.

அதற்குத் தருமராஜன் கரங்குவித்து அஞ்சலிபண்ணி, தேவராஜனை நோக்கி, “ஓ வெள்ளைவாரணரே! நீரே என்றம்பியாகிய அர்ச்சுனனைப் பெற்றவர். எங்களுக்குத் தந்தை. மேலுந் தருமரூபி. மேலாகிய அதிபதி. நீர் பார்த்துப் பதவிகொடுத்தாற் கொடுக்கலாம்; கெடுத்தாற் கெடுக்கலாம். நீர் தானே என்னை மறுத்துச் சொல்லுகிறீர். எனக்குப் புத்திபோதிக்கிறீர். இந்த நாய் கூடாதென்று சாதிக்கிறீர். ‘முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ?’ என்னுமொழி யிருக்கிறது. தேவரீர் வேண்டுமென்றால் ஒன்று முடியாது. நான் உபசரித்துப் பேசமாட்டேன். தப்பித் தடுத்துப்பேசினால் அதுவே ஒரு பழியாய் முடியும். வேறேவழியுமில்லை. இதற்கொரு முடிவு சொல்லுகிறேன் கேளும். என்னை நம்பி வந்த ஜீவனைவிட்டு நலம்பெறமாட்டேன். எனக்குச் சொர்க்கலோக பதவி வேண்டாம். அண்டினபேரை ஆதரிக்காமற் போவதிலும் மோட்சம் பெரியதென்று முக்கியங் கொண்டாட்டேன். இது என்னுடைய விரதம். உம்முடைய பேச்சைத் தள்ளவுமாட்டேன். தேவரீரறியாத தருமரகசிய மில்லை. நானுரைக்க வேண்டியது இதைவிட வேறொன்று மில்லை. சூரியவம்சத்திற் சிபியென்னுமிராஜன் அடைக்கலமென்றுவந்த புறவுக்காகத் தன் பெண்சாதியும் பிள்ளையும் - செல்வமும் - தானும் துலையேறி அச்சிறிய வுயிரைக் காப்பாற்றினான். இப்படிக்கின்னும் அநேகம் புண்ணியவான்கள் தங்களுயிரைக் கொடுத்து நம்பினபேர்களை ஆதரித்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால் மனிதரேனும், மிருகமேனும், பക്ഷியேனும், அல்லது புல்லிய புழுவேனும், அடைக்கலம் புகுந்துவந்ததை, என தான்மாவுள்ள வரையிலும் புறம்போக விடமாட்டேன். நம்பினபேர்களை நட்டாற்றில் விட்டவர்களெவர்களோ, அவர்கள் மித்துருத்துரோகிகள் - ஸ்திரீஹத்தி செய்த பாவிகள் - பிராமணருடைமைகளை யடித்துப் பறித்துக்கொண்ட பேதைகள் - பட்சபாதம் பேசிய பதிதர்கள் - குலாசாரம்விட்ட கொடியர்கள் - கட்குடியர்கள் - இவர்கள் முதலாகிய பேர்கள் புகுகிற நகத்திற் போவார்களென்று வியாஸர்பராசார-பிரகஸ்பதி, சுக்கராச்சாரி - வஸிஷ்டர் - கசியப்பிரமா - இவர் முதலிய பெரிபயர்கள் கரைத்துக்கணித் திருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால்-ஓ மேகவாகனரே! என்னுடனே கூட இந்த நாயுந் தேரேறிச் சொர்க்கத்திற்கு வருவதாகக் கடைச்சம் பண்ணும். அப்படிச் கில்லாவிட்டால், அடியேனுக்குப் பதவியும் வேண்டாம். வேறேருதவியும் வேண்டாம். அப்பதவியைப் பார்க்கிலும் அதிகமானது உம்முடைய பாதாரவிந்தம். ஆதலாலதை எனது நெஞ்சிலுஞ் சிரத்திலுமிருத்தி, கண்களிலு மிடைவிடாமற்கண்டு தபசு பண்ணும்படிக்கு ஓர் இடங்காட்டி விடும். நீர் கைகாட்டிய இடத்திலிருந்து தவமிழைக்கிறேன். என்னுடனேகூட இந்த நாயு முழைக்கும். இதுவரைக்கும் இந்த நாய் பிழைத்திருப்பதினால் எனக்கித்தனை வேதை. என்னுடன்கூட வந்தவர்களைப்போல் இறந்து போயிருக்குமாகில், நான் விசனப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஊழ்வினைப்படி முடிந்ததென்று உணருவேன். நம்பின உயிரைவிட என்னுயிர் அவ்வளவு நன்மையோ? உமது கடைச்சத் தப்பினாலும்; தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலியோர்க்குக் கோபம் வந்தாலும், எனக்கு நல்லகதி வராமற்போனாலும், என் புண்ணிய மெல்லாம் பொய்த்தாலும், சத்தியமூந் தருமமூந் தவறினாலும், பிடிவாதக் காரனென்கிறபேர் வந்தாலும், பெரியோர் சொல்லையெள்ளி நடக்கின்ற பேபனென்றாலும், பழிபாவமாகிய அபவாதம் வந்தாலும் வரட்டும். என்னை நம்பிவந்த நாயை விடமாட்டேன். இதைக் கெட்டியாய் நம்பும்” என்று தருமராஜன் சொல்லினர்.

தருமராஜனுக்கு நாய்வடிவாய்வந்த யமன் பிரத்தியக்ஷமாகி, விமானத்தி லேற்றிவைத்தல்

இவையனைத்தையும் ஆயிரங் கண்ணன் கேட்டு, அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து, ஆச்சரியங் கொண்டாடினான். அப்போது நான்கு வேதங்களு முழங்கின. தேவர்கள் ரிஷிகள் வாழ்த்தினர். தேவஸ்திரீகள் புட்பமாரி யிறைத்தனர். மற்றப்பேர்கள் மங்களாசனஞ் சொல்லினர். நாய் ரூபமாய் நடந்துவந்த எமதருமராஜனாவன் தன் சுருபத்தோடு நின்று சிரக்கம்பஞ் செய்தான். அப்போது தருமனந்தனர் தம்மை ஈன்றளித்த தகப்பன் நாய் வடிவெடுத்து வந்தானென்றறிந்து, அவன் திருவடிகளிற் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து சரணம் புகுந்தார். அந்தப் பிள்ளையை வாரியெடுத்து தோளுடனு மார்புடனுஞ் சேர்த்தணைத்துத் தழுவிக்கொண்டு, “ஓ தரும நந்தனா! உன்னுடைய சத்தியமும் - ஒழுக்கமும் - தருமமும்-சாந்தமும்-உலகத்தாருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டி நான் நாயாய்த் தொடர்ந்

தேன். உன்னைக் கொண்டாடாத உத்தமர்களு முண்டோ? எல்லா ரிலுஞ் சிறந்து பெருமை நிறைந்திருக்கின்ற உனக்கு, இனிப் பெருமையுண்டாக்க வேண்டிய பெருந்தன்மையில்லை. அப்பா ஸத்திய சொரூபனே! வனவாசம் பண்ணும்போது நீயுந் தம்பிமார் களுங் காளமாமுனி செய்த யாகத்தால்வந்த பூதத்தாலிறந்து போகாமல் நச்சுப்பொய்கை யேற்படுத்தி, தம்பிமார் நால்வரும் அந்த நீரைக்குடித் திறக்கச்செய்து, நீ வந்தபோது தண்ணீரைக் குடிக்க வொட்டாமற் றடுத்துச் சில கேள்விகள் கேட்டுச் சந்தோ ஷப்பட்டு, உனக்குப் பிரசன்னமாகி இங்கிறந்து கிடக்கிற பேர்களில் ஒருவனை யெழுப்பிக் கொள்ளென்றேன். நீ நகுலனை யெழுப்பித் தரவேண்டு மென்றாய். சரியொத்த பலசாலிகளாய்த் தனஞ் செயன் பீமனிருக்க இவனை யெழுப்புவானெனென்று கேட்டதற்கு, 'எங்கள் தாயாருக்கு நான் ஜேஷ்டன் மாத்திராதேவிக்கு அவன் சேஷ்டன். யாங்களிருவருங் கருமதருமங்களுக்கு உரியவராகை யால், நகுலனை யெழுப்பிக்கொள்வதற்கு நாடினேன்' என்றாய். அப்படியே யுனக்கு அதுக்கிரகம் பண்ணி, உன்னுடைய குணத் தையத்தை உண்மையாயறிந்தேன். இன்றைக்கு உன் மனதை மற்றத் தேவர்களுக்குத் தெரியச்செய்ய வேண்டி நாய்ரூபமெடுத்து, உனக்குத் துணையாயடுத்து, தெய்வலோகத்தின் எல்லையிற் கொண்டு வந்து விடுத்தேன். இனித்தாமதஞ் செய்யாமல் இத்தேவேந்திர மகாராஜன் மனதின்படி விமானத்தின்மீ தேறிச் செல்லுக" என்று கூறி மறைத்தனன்.

பாண்டவர்கள்

உத்தரதிசை யடைந்த சருக்கத்தோடு
மகப்பிரதானிக பர்வம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

18-வது சொர்க்காரோகண பர்வம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி.

வேத ராகியுடன் வீடு சேரும்வகை மேவு மாதரவி னூர்க ளாயகில
பூத ராலும்வழி பாடு மேவுமிரு போதெ னுவுமுரை யாடு மாயநம
மாத ராதலம் வான னாடர் தொழு மாகராசர்பத மாய்வி லாமையிலே
சேத ராதரவில் வீத ராகரறி சேத ராயநம சேத ராயநம.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு அந்தியபஞ்சகத்தில்
நான்காம் பாகமாகிய மகப்பிரதானிக பர்வத்தைக் கூறிய வைசம்
பாயனரை ஜனமேஜய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமி! இப்
பூபாரர் தீர்க்கவேண்டிப் புண்ணிய ரூபங்கொண்டு வந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண
மூர்த்தியானவர் தமது தேவகாரியங்கள் பாவுஞ் சாவகாசமாய் நிறை
வேற்றிக்கொண்டு துஷ்டஜன நிக்கிரகமுஞ் சிஷ்டஜன பரிபாலனமு
டடாத்தித் தமது பரமபதத்திற் கெழுந்தருளியதைக்கேட்ட பாண்ட
வர்கள் பிராணனற்ற படிவத்தினராக, அக்கால் தருமநந்தனர் இவ்
வுலக அரசாட்சியிலிருக்க வாற்றாராய்த் துறவெய்த வெண்ணி
யிருக்க, அதுகண்ட மற்றத் தம்பியர் நால்வருந் திரௌபதியு மவர்
கருத்துக் கிணங்க, உடனே தருமநந்தனர் குருகுலத்தையும் யாதவ
குலத்தையும் பழுதுபடாது பரிபாலித்து வரும்படி சுபத்திராதேவிக்
குக் கட்டளையிட்டு, அபிமன்னு புத்திரானுகிய பரிஶித்துக்குத்
திருமுடிசூட்டி இராஜமுறையில் நிறுத்தி, தாங்களைவருந் தருமபத்
தினியுந் தவக்கோலங்கொண்டு வெளிப்பட்டபோது தம்மெதிரில்
வழக்கிட்டு வந்த இரண்டு பிராமணர்களாற் கலியுகவுற்பத்தியறிந்து
கொண்டு, தம்மோடு சுணங்கனுருவு கொண்டுவந்த தருமதேவதை
யோடு பூப்பிரதக்ஷணஞ் செய்து உத்தரதிசையைநாடிச் செல்லும்
போது த்ரௌபதியுந் தம்பியர் நால்வரு மொவ்வொருவராய்
முறையே விண்ணுலகடைய, அப்பால் தருமராஜனுவர் நாயுந்

தாமுமாக வழிநடக்கையில் தெய்வவிமானத்தோ டிந்திரன் வந்து தம்மை வரவழைக்க, அப்போதந்த நாயுந் தம்முடன் வரவேண்டுமென்பதைப்பற்றி அவ்விந்திரனுக்குந் தமக்குஞ் சம்வாதமுண்டாக, அக்காற் சுவானவடிவா யிருந்த தருமதேவதை பிரஸன்னமாய் ஆசீர்வதித்துத் தருமராஜனை விமானத்தி லாரோகணிக்கச் செய்த வரையிலுள்ள சரித்திரங்கள் யாவுஞ் சாங்கோபாங்கமாய்க் கேட்டுச் சகலவரிஷ்டங்களுந் தீர்த்தேன். இனி ஜன்மமெடுக்காததில் சார்த்தேன். பரமானந்தக் கடலிற் படிந்தேன். இப்பால் ஐந்தாம்பாகமாகிய சொர்க்காரோகண பர்வத்தையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயன முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.]

சுவர்க்குதரிசனச் சருக்கம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி

துடவிசம் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசைப்
படர்பொருண் முழுவது மாயவை யவைதொறும்
உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பார்துளன்
சுடர்மிகு சுருதியு ளிவையுண்ட சுரனே.

ஓ பதினான்குலகிற்கும் பார்த்திபனாகிய கீர்த்தியாளனே! உங்க ளிரண்டாம் பாட்டனாகிய தருமராஜனைத் தம் தந்தையாகிய யம தருமராஜன் நாய் வடிவங்கொண்டு பின்னொடர்ந்து, அவர் சென்ற திசையெல்லாங் கூடவே சென்று, உத்தரதிசையிற் சகல சம்பிரமத் தோடுந் தேவ விமானங்கொண் டெதிர்வந்தழைத்த தேவேந்திரனுக் குந் தம் பிள்ளைக்கு நடந்த சம்வாதங்களை யெல்லாங் கேட்டுக் களித்து ஆனந்தமுற்று, பின்னர் தமது சுயரூபத்தோடுந் தரிசனந் தந்து விமானத்திலேறிச் செல்லும்படி உத்தரவுசெய்து மறைந்த பின்பு தேவேந்திரனாவன் தருமராஜனைப் பார்த்து, “ஓ குருகுல வம்ஸத்திற்கு விலைமதியாமுடியு முதலுமாய்வந்த மதலாய்! உனது வம்சமெல்லாம் உன்னாலே கடைத்தேறின, யாவருக்குமோகூழ் நிலை யுந் தேறியது. இங்கிருக்குந் தேவர்களுக்கு உற்றதுணையாயினே. தரும சத்தியக்கொடி படருவதற்குக் கொழுகொம்பாயினாய். உனக் குச் சமானம் ஒருவருமில்லை” என்று சொல்லும்போது தேவர்

கருஞ் சந்தோஷப்பட்டு “ஓ மெய்விரத மூர்த்தி ! நற்காரியங்களுக்கு உம்முடைய மனதிற்கொப்பாக ஒருவரையுஞ் சொல்லமாட்டோம். ஆலசியம் பண்ணாமல் இந்திரவிமானத்தி லேறியருளும்” என்று மந்திர வாழ்த்தொலி வழங்கினார்கள். அப்போது குந்திமுதற் புதல்வன் அவ்விமானத்தைச் சுற்றிவந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, சகலதேவர்களும் ஜயஜயவென்று கொண்டாடும்படி அதி லாரோகணித்தனர். உடனே அமரர்கள் ஆசீர்வதித்தனர். கந்தர்வஸ்திரீகள் பாடினர். அரம்பயராடினர்; பாரிஜாதாதி பூமாரி பொழிந்தனர். ரிஷீசுவரர் மங்களாசனஞ் சொல்லினர். முனிவர்கள் பல்லாண்டு கூறினர். கந்தர்வர் வீணைமீட்டினர். சகல தேவதைகளும் விமானத்தைச் சூழ்ந்து தாங்கினர். சாமரம் கொடி-குடை குஞ்சம்-மேளவாத்தியம்-தேவதுந்துமி-இவை முதலியன நெருங்கிகோஷித்தன. கட்டியர்கள்-பட்டுவான்கள்-புகழ்பேசினர். இவ்வித வைபவத்தோடு தேவர்கள் செல்லுகின்ற பல விமானங்களுக்கு நடுவே பொன்மலை வருவதுபோல் தருமராஜனுடைய விமான மூர்ந்து வந்தது. அவ்விமானத்திற் கருணைப்பிரவாக நிறைந்த கண்களும், பொருவற்றிலங்கு மற்ற புண்ணிய வைபவங்களும் விளங்கும்படியாய்த் தருமராஜனிலங்கி, இந்திரன் மந்திரிபோல் தம் விமானத்தைப் பக்கத்தில் விடுத் துபசரித்து வரத்தக்கதாய் ஜோதிப்பிரளய வீதிகளை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய்க் கடந்து போகின்றார்.

அக்கால் தேவேந்திரனானவன் இவர் தன்னுடைய பட்டினத்திற்கு இனிவரத் தடையிலில்லையென்று நிச்சயித்து, இவருக்கு முன்போய் ஆகவேண்டுங் காரியங்களை யமைப்போமெனச் செல்லுவான் போலத் தரும நந்தனரிடத்தில் விடைபெற்று, தேவர்களுக்குந் தேவஸ்திரீகளுக்கும் ஆங்காங்குள்ள அதிசயங்களெல்லாங் காட்டி அமராபதிக்கு வந்து சேருங்களென்று உத்தரவுசெய்து தன் விமானத்தோடு நடந்தான். அப்பாலத்தத் தேவர்களுந் தருமராஜனை ஆங்காங்கு எச்சரித்து, இஃது கின்னரர்வீதி; இஃது சித்தர்கள்தெரு; இஃது வித்தியாதரர் மறுகு; இஃது அமரரூர்; இஃது இந்திரபுரம்; இஃது கற்பகச்சோலை; இஃது அர்த்தகூடம்; இஃதுவானாற்றின் வாய்க்கால்; இஃது பாலாற்றின் பாய்கால்; இஃது அரம்பையர் வீடு; இஃது அமரர் பொன்னாடு—என்று அடிக்கடியுள்ள வீதிகளையும் வேடிக்கைகளையுங் காட்டிக்கொண்டு சென்று, “ஓ சத்தியவிரதனே! சூரியனுடைய உதயமும், மத்தியானமும், அஸ்தமனமுமாகின்ற

உதயகிரி இது; மத்தியபதி இது; அஸ்தமனகிரி இது, இப்பாற்
 சந்திரனானவன் உதயமும் அஸ்தாங்கமு மாகின்ற இடங்
 களிவை. மற்றக்கிரகங்களின் கதிரும், நட்சத்திர வீதியும்,
 தருமமாகிய சிஞ்சுமாரசக்கரச் சுழற்சியும், துருவனிலை
 யும், ஈதீது. இவை யனைத்தையும் அந்தந்தச் சாஸ்திரங்களாற்
 கற்றிருக்கின்ற அறிவாளியாகிய பொறுமைப்பொருள் படைத்த
 உமக்கு, நேத்திரங்களாலுங் காணக் காட்டினோம்.” என்று தரும
 நந்தனரேறிய விமானத்தைப் பின்னுஞ் சில தூரஞ்செலுத்தி,
 அனந்தங்கோடி சூரியர் தினந்தப்பாமற் பிரகாசிப்பதுபோல் ஜோலி
 த்து அண்டமுகடோங்கிய மண்டபமாட கூடமும் மேலாகிய சிகர
 கோபுரங்களும், பொற்றங்கொண் டமுத்திய சுற்றுமதில்களும்,
 நவரத்தின கலசங்களும், மதிலுறுப்புகளும், அகழ்க்கிடங்குகளும்,
 நான்கு வாயில்களும், அநேகமநேகங் கால்கள் படைத்த மண்டபங்
 களும், பல ஓமகுண்டலங்களுடைய அமராவதி பட்டணத்தை
 யடைந்தார்கள். அங்கே அந்தப் பட்டணத்தை அவனியிலுள்ள
 பட்டணங்களுக்கெல்லா நீதானதிபதியென்று முடிசூட்டி வைத்தது
 போல் விளங்குகின்ற கொத்துச்சித்திர வேலைகளிட்ட நான்குபொற்
 கோபுரங்களும், ஆங்காங்கு கலீரென்னுஞ் சிலம்பணிந்த அரம்
 பாஸ்திரீகளும், சங்கீத வாத்தியமும், சகஸ்திர விதவாத்தியமும்,
 கனகமயமாகிய சுவரேற்றி விருத்தமாக வளைத்து வாசற்படி
 யமைத்துக் காந்தியுடைய மரங்கள் வைத்துக் கவிந்திருக்கின்ற
 பொழிவினடுவிற் கற்பகச் சோலையும், அதை நான்கு பக்கமுங்
 காத்திருக்கின்ற பொற்பூடண நிறைந்த விற்பன விவேகிகளுறைத்த
 அற்புதச் சோலையும், சதமகனான தேவேந்திரனுக்கும் - முப்பத்து
 முக்கோடி தேவர்களுக்கும் - நாற்பத்தெண்ணூயிரம் ரிஷிகளுக்கும்-
 திரிகாலத்தினுந் தெவிட்டாத பாலுடன் வேண்டிய வஸ்துக்களையுந்
 கொடுத்து ஆதரிக்குந் தாய்போன்ற காமதேனுவும், இதுவிது
 வென்று நேறிர்கொண்டு போய்க் காட்டினார்கள்.

இவையன்றியும் - அஸ்வபந்தமும் பசுபந்தமும் புரிந்து ஆகுதி
 கொடுத்து அன்புற்றபேர்கள், அன்னதான மளிக்கும் விஷயத்திற்
 பயந்து நயந்து உபசரித்தளித்த உத்தமர்கள், சுவர்ண தானஞ்
 செய்த சுகிர்தர்கள், பாத்திரா பாத்திரந் தெரிந்து பிட்சையிட்ட
 பாரமார்த்தியர்கள், தண்ணீர்ப்பந்தல்கள்-தடாகங்கள்-தூரவாதிகள்-
 தோப்புகள்-இவைகளை யுண்டாக்கிய பேர்கள், சத்திரம் சாவடி-

சுமைதாங்கி ஆவுராஞ்சுதறி-இவைகளை உண்டாக்கிய பேர்கள், வெப்பகாலத்திற் காலுக்குச் குளிர்ச்சியாய் பாதரகைதானஞ் செய்தவர்கள், சிரத்திற்குச் சூடுதாங்காதபடி குடை தானஞ் செய்த பேர்கள், உத்தமமாகிய கோதானம் புரிந்தபேர்கள், நல்ல புண்ணிய காலங்களிற் கங்காநதி முதலாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து தீர்த்த கட்டத்திற் சொல்லியிருக்கிற வண்ணந் தருமதானுதிகளைப் பிதிர்க்கள் பெயர்களைச் சொல்லிக் கொடுத்த பேர்கள், பொய்சொல்லாத புண்ணியவான்கள், குற்றம் பாராட்டாமல் தீர்க்கவைரம் வைக்காமல் அப்போதைக்கப்போது மறந்து நன்மைகளையே காடிச் செய்தவர்கள், சொற்சோர்வு படாத வல்லவர்கள், கீர்த்திபெற்ற நல்லவர்கள், போர்முகத்தில் நேர்முகமாகி நின்று யுத்தங்கொண்டு புறங்காட்டாமற்றிறங்காட்டி உயிர்விட்ட பேர்கள், மனங்கூசாமற் குடும்பசம்ரட்சுணை செய்தபேர்கள், நன்றிமறவாத நற்குலத்தார், நற்குணத்தார், பழியஞ்சிப் பார்த்த பாக்கியவான்கள், ஏழைகளை யிகழாமல் எதிர்க்காமல் ஆதரித்தவர்கள், அழியாக்கீர்த்தி யடைந்தவர்கள், நடுத்தர ஞாயம் பேசினவர்கள், தெய்வதூஷணை செய்யாதவர்கள், குடும்ப தோஷங்குலப்பிரஷ்டத்துவங் கொள்ளாதவர்கள், அவற்றைக் கூறுதவர்கள், பதிவிரதைகள், அவர்கட்குரிய கணவர்கள், இல்லற தருமத்தை நல்லறமாக நடாத்தி இருப்பவர்கள், இன்னுமிப்படி எத்தனையோ கோடி தருமங்களைச் செய்த புருடர்களையும் ஸ்திரீகளையும் கணக்கிட்டுக் காட்டுவதற்குங் காண்பதற்குங் கூடாமையாயிருக்கிற ஜன சமூகங்கள் வசிக்கப்பெற்ற சுவர்ணமண்டபம் - பளிங்குமண்டபம் - இரத்தினமண்டபம் - இரசிதமண்டபம் - இவைகள் - கோடாகோடியுண்டு. அவைகளையெல்லாம் அந்தத் தேவர்களுந் தேவஸ்திரீகளுந் கைகளினூற் காண்பிக்கச் சிவந்தமுகத்தையுடைய தருமராஜன் பார்த்துச் சந்தோஷமடைந்து, தேவேந்திர னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சபைக்குப் போயினார்.

அங்ஙனம் வீணைவல்லவராகிய நாரத மகாமுனிவர் தரும நந்தனரைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, “ஓ சத்தியவானே! பூமியிலெத்தனையோ கோடிபேர்பிறந்து, பூமியாண்டு இறந்து, புகழை மறந்து, பூவாசை துறந்துபோனார்கள். இப்போதிந்தச் சொர்க்கபதவி பெற்றிருப்பவர்கள் மெத்தப்பே ரிருக்கின்றார்கள். அத்தனை பேரும் உமக்கு ஒப்பாகமாட்டார்கள். ஏனெனில், அவர்களெல்லாருந்

தங்கள் தேகத்தைப்போட்டுவந்த பலவீனர். நீர் தேகத்துடன் புருந்ததிடவான். உம்மைப்போற் சரீரத்துடன் வந்த தாஷ்டிகரைக் கண்டதில்லை. நீர்சுத்தபவித்திரன். காலாகாலத்திலும் அழியாத கீர்த்தியைப் பெற்றீர். இப்படிப்பட்டகதி உமக்கெப்படி கிடைத்த தென்றால் உத்தம ஜாதியிலே பிறந்தோமென்றும், அழகிற் சிறந்தோமென்றும், ஐசுவரிய முடையோமென்றும், அதிக பலம்படைத்தோமென்றுங் கர்வமில்லாமல், ஸதிரீ மோகங்களிலேயும் - கோபங்களிலேயும் - ஆதிக்கனாயுழன்று, வினைக்கீடான யோனிகள்தோறும் பிறந்து இறந்து, கர்மியாயும் போகாமல் நீர் தப்பித்துக்கொண்டபடியால், தேவதைக ளெதிர்கொண்டழைத்துப் போகவும், எடுத்த சரீரம் பௌரிசுலையாமலிருக்கவும் படைத்து, தேவலோகமடைந்தீர். இனிப் பிறக்கிறவர்களிலும், பிறந்திருப்பவர்களிலும், உமக்கீடா யொருவருமில்லை. ஓ பெருமையுடைய பூமானே! ஓ தேவர்களும் ரிஷிகளுந் தேவேந்திரனு முபசரிக்கத் தேவவிமானத்திலேறித் தேகத்துடன் திரிந்து நோக்கப்பெற்ற சீமானே! நீர் பெற்ற பேராகிய பேரின்பம் யார் பெற்றார்கள்? உமது பாக்கியமே பாக்கியம்!” என்று ஞானதர் புகழ்ந்து துதித்தனர். அப்போது தருமராஜன் நகைத்து, “சுவாமி நான் பெற்றபேறு கிடையாத பேரான போதிலும், என்னுடன் பிறந்து சிறந்து லாபலோபத்திற் கிருந்து அநுபவித்த தம்பிமாரும் பத்தினியும் வழியிலிறந்து என்னை மறந்து போனார்களே; அதுதான் ஒரு குறைவிருக்கிறது. அவர்களை இந்த இடத்திலாவது கண்டால், எனக்குண்டான தாபத்திரையங்களகலும். இல்லாமற்போனால் இத்தனை சம்பிரமங்களைப் பெற்றும் பெருதவனாகிறேன்” என்றார்.

தருமராஜன் துரியோதனாதியர் நூற்றுவரைக் காணுதல்

அதற்குத் தேவேந்திரன் செபுகின்றான்—“ஓ அறக்கடவுள் மைந்தனே! சகலமுந்தெரிந்த உமக்கு மயக்கமே னிருக்கவேண்டும்? நீரடையப்போகிற கதி அவர்களுக்குக் கிடைக்குமா? யாருக்கு எப்பதங் கிட்டவேண்டுமோ அவரவர்களுக் கந்தப் பதங்கிட்டும். கிட்டாப்பதவிக்கு எட்டினாலொட்டுமா? அவர்கள் உமக்கு நிகராவார்களா? ஒருகாலு மாகார்கள். ஆதலால் அவர்கள் குறைந்த கதியைப்பெற்றார்கள். நீர் உயர்ந்தகதியை யடைப்போகின்றீர். பெறுதற்கரிய பெரும்பதத்தைப் பெறப்போகிற நீர் அவர்களை நினைக்கப்போகாது. இந்தப் பதவிக்குத் தகுந்தநினைவு வரவேண்டும்.

அவனவனடையப் போகின்ற கதிக்கு மனசுகாரணம். கதிபெறப் போகின்ற பேர்களுக்குக் கடைசி நினைப்பு என்ன இருக்கிறதோ அந்த நினைப்புக்குத் தகுந்தபதவியிலவர்களைக்கொண்டுபோய் விட்டு விடும். பள்ளங்கண்ட இடத்தில் தண்ணீரோடுகின்றாப் போல், நல்வினை தீவினைகளை நாடிமுடியும். ஆதலால் நீர் வேறு நினைப் பெண்ண வேண்டாமென்று விளம்பினான். அதைக்கேட்ட அறன் குமாரன் அவனைத் தொழுது, “ஐயா சதமகரே! நான் ஒன்றின் பேரிலாசைப்பட்டால் யாரைக் கேட்பது? தந்தையையல்லது மைத்தருக்குத்துணை யாரிருக்கின்றார்கள்? ஆதலால் - மனகொற் திருக்கிற எனக்கு ஒரு சந்தோஷம்முண்டாகும்படிக்கு, என் சகோதரர் - பிள்ளைகள் - திரௌபதி - எனக்குடன்பட்டிருந்த சுற்றத்தார் - யுத்தத்திலிறந்த மற்றுமுள்ளபேர்கள் - இவர்களுையெல்லாங் கண்ணினுற் பார்க்கும்படி கடாட்சம் பண்ணவேண்டும். இல்லாமற்போனால் இவ்வுலகத்தில் நான்கண்ட காட்சிக்கு மாட்சிமையென்ன? என் மனதிற்குச் சந்தோஷமிராது; சந்தேகமிருக்கும். அவர்களெந் தெந்தகதியைப் பெற்றிருந்தாலு மவற்றை நான் பார்க்கும்படிக்குத் தயவுபண்ணும்” என்று மகாபிரீதியோடுத் தாழ்ந்து கேட்டனர். அதற்கு அமராவதியோன் நகைத்து, நாரதர்முதலிய சப்தரிஷிகளையுந் தேவர்களையுஞ்சேர்த்து, இத்தருமராஜனுக்குத் தனது பந்துமித்திர புத்திரபத்தினியாதியரைக் காட்டி அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கென்று உத்தரவு செய்தான். அந்தப்பிரகாரம் தேவதூதருடன் தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலியபேர்கள் தேவவிமானத்திலேறிக்கொண்டு போகையில், தருமராஜன் நாரதமகாமுனிவரைநோக்கி, “சுவாமி தேவரீரைப் போன்ற வேதபண்டித பூஜித ராதிய பெரியவர்களிடத்திற் பட்சம் வைத்து அவர்களின் திருவடிகளைத் தரிசித்த என் கண்களினால், எல்லோர்களையும் நல்லோர்களாய்ப் பார்க்க அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்” என்று துதித்தார். அவர்கள் அப்படியே நல்லதென்று அழைத்துக் கொண்டுபோய்க் காண்பித்தார்கள்.

இப்படியவர்கள் காட்டும்போது துரியோதனமகாராஜனுக்கு கெதிரில் இரம்பா ஸ்திரீகள் பாதநாட்டியஞ் செய்தனர், அவன் தோளில் பாரிஜாத புட்பமாலே இலகியது. அவன்மேற் பற்பல விதப் புட்பமாரி பொழிந்தது. அச்சமயம் சிலர் வீணைவாசித்தனர், சிலர் விசுவாசித்தனர், சிலர் உபசாரமாகப் பூசித்தனர், சிலர்தேவா

மீர்த போஜன முண்பித்தனர், சிலர் சந்தன பாளித குங்கும கதம்ப கஸ்தூரி சாத்தினர், சிலர் தாம்பூலச் சாயமேற்றினர்—இவ்வாறு சகலசவுக்கிய சம்பிரமத்துடன் நவரத்தினகசித சிங்காசனத்தி லிருந்தனர். சுற்றிலுந் தம்பிமார்களிருந்தனர், உபயசாமர முதலிய சின்னங்கள் நெருங்கப் பெரியோர் முதலியபேர்கள் பொருந்தியிருந் தனர். அப்படியவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஆனந்தங்கொண்டு, “வீர லட்சுமியின் வெற்றியினால் இந்தவைபவம் இவனுக் குண்டாயிற் றென்று மெச்சி, இதனாலேதான் இவன் பிராணனை லட்சயம்பண் னாமல் ஒரே பிடிவாதம் பண்ணியிறந்தான்! ஆ! ஆ! நல்ல கதியைப் பெற்றான். நமது குலமு நல்லதவம் பண்ணியது” என்று புகழ்ந்து கூடவந்த மகாரிஷிகளைப்பார்த்து “ஓ மாதவர்களே! உலகிலுள்ள அர சர்களும் யானே சேனை பரிவாரங்களுமாகிய பதினெட்டக் குரோணி சேனைகளையுங் குருகேஷத்திரத்திற் பாழாக்கி, அவற்றிற்றப்பி மிகுந்து பாசறையிற் படுத்து நித்திரைபோன ஓர்க்ரோணி சேனைகளையும் பந்து மித்திர புத்திரர்களையுந் தூக்கத்திற் கழுத்தறுப்பித்தான்; துருபதராஜ கன்னிகையைத் துகிலுரிந்தான்; அன்னத்தில் விஷங் கலந் தூட்டிவைத்தான்; நித்திரையில் பிழைக்கட்டித் தண்ணீரிற் போடுவித்தான்; வசிநாட்டிக் குதிப்பித்தான். நாட்டைவிட்டோட்டு வித்தான்; அரக்குமானிகைகட்டி நெருப்பிடப்பண்ணினான். பொரு மைகொண்டு சூதாடிக் கெலித்தான்; பன்னிரண்டு வருடங் காட்டி லிருக்கப் பண்ணினான்; அக்ஞாதவாசம் ஒருவருட முறையச் செய் தான்; மாரண ஓமம் பண்ணுவித்தான்; பூதத்தையேவி விடுத்தான்; பெரியவர் சொல்லைத் தள்ளி நடந்தான். பீஷ்மர் - துரோணர் - கர்ணன் - சல்லியன் இவர்களைச் சேனாபதியாக்கி, தானுஞ்சவுக்கியப் படாமல் அவர்களை முருட்டினான். இப்பேர்ப்பட்ட மகா பாதகங் களெல்லாம் புரிந்த ஒருவனுக்கு மேற்பட்ட பதவி கிடைத்திருக் கின்ற விந்தை யாதோ? அதனுடைய இரகசிய மிவ்வகைத்தெனத் தெரியேன்” என்றார். அதற்கந்தத் தேவர்கள் செல்லுகின்றார் கள்—

ஓ குவளைத்தார் புனையுங்கோமானே! பூமியிற் கணக்கிறந்த பாவங்களைச் செய்தாலும், உறுதியாய்ப் போர்முகத்திற் சமானமான வீரனுடன் சண்டையிட்டு இறப்பானாகில், அவனுக்கு வீரசொர்க்க மென்று மேலோர் விளம்பி யிருக்கின்றார்கள். இவனுக்கு வீரசொர் கங்கொடுக்கவில்லை, போகசொர்க்கத்தி லிருக்கின்றான்—என்றார்கள்.

அதைக்கேட்ட தருமராஜனுனந்தம் பெற்றவர்போலாகி “ஐயோ! நன்றாயிருக்கட்டும். சுகமாயிருக்கட்டும். தம்பிமார்களுடன் வீர சுவர்க்கமும் பெறட்டும்” என்று வாழ்த்தி அப்பால் நடக்கும்போது நாரதமகாமுனிவர் தருமனந்தனரை நோக்கி, “ஓ முரடேதனா! இப்போது நீ உரைத்தவைகளெல்லாஞ் சுயோதனன்செய்த மோச மென்றும், வஞ்சனை யென்றும், பொறாமை யென்றும் எண்ணிச் சொன்னீர். இவைகள் இராஜதந்திரம். வீரதந்திரம். இப்படிக்கில்லா மற் சத்தியமாய் நடந்தால் ஒருவரை யொருவர் வெல்லுவதெப்படி? கொல்லுவதெப்படி? இதனாற் குற்றமில்லை. நீ ரவைகளை மறந்து போய்விடும். ஒரு குலத்திற்பிறந்த உத்தமனாகிய உம்மாலே அவன் வெற்றிப்பதவியி லிருக்கின்றான்” என்றார். அதற்குத் தருமராஜன் அகங்களித்தவராகி, “சுவாமி! அப்படியே யிருக்கட்டும். மகாபாக்கி யம். ஆனால்-எங்கள் தமையனாராகிய கர்ணமகாராஜன் இறக்கிற பரியத் தம் இன்னாரென்றறியாமல் இகழ்த்துவிட்டோம். அவரெங்கிருக் கின்றாரோ! தம்பியர் நால்வரும் பாஞ்சாலி முதலியபேர்களும் எங் கிருக்கின்றார்களோ? அவர்களையும் பார்க்க ஆவலா யிருக்கின்றது” என்று சொல்லினர். அதற்கு மகாரிஷிகள்—“ஓ புண்ணியனே, உம் முடைய மனதிற் கோரினபிரகாரங் காண்பிக்கச் சொல்லி இத்திரன் கட்டளை யிட்டிருக்கின்றபடியால், அவ்வாறே இத்தேவகணங்கள் காட்டுவார்கள்” என்று சொல்லி நாரதமுனிவரோடு விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். இப்பால் தேவதூதர்களுந் தேவர்களும் அக்குருகுல சிரேஷ்டனும் அறக்கடவுள் மைந்தனுமாகிய தருமராஜனை யழைத் துக்கொண்டு, பொன்னாட்டுப் பூமிமுழுதுஞ் சுற்றிப்போனார்கள்.

சுவர்க்கதரிசனச் சருக்கம் முற்றிற்று.

நாகதரிசனச் சருக்கம்

கண்ணன துதி

கழல்குடு வாரிதய கமலால யாயநம
கலிகாலன் வாயின்மனை யிகொல காலநம
வழல்சேர்மு நேயழியு மெழுகாக வேயுருகு
மடியார்க டாமறிய வுளதான பாத நம
குழல்சேரு மாறின்மொழி மடவார்கள் காதன்மிகு
கொடியேனை யானவொரு குருவானகோலநம
வெழில்சேரு மாமுனிவர் தொழுமாதி நாதநம
விருஷிகேச வாயநம விருஷிகேச வாயநம.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! தேவர்களுந் தேவதூதர்களுந்
தருமராஜனை விமானத்தோடும் பொன்னுலக முழுவதுஞ் சுற்றிக்
கொண்டு போகும்போது, ஓர் புறத்திற்சுற்று மதில் மத்தியில் மிகுந்த
இருணிறைந்த நகரபூமியிருந்தது; அதில் துற்கந்தம்-என்பு மலை-முட்
கிணறு - மயிர்ப் போர் - பிணமேடு - காக்கை - கழுகு - கோட்
டான் - சிச்சிலி-பருந்து - ஆந்தை-கண்டபேரண்டம் - பற்பலவிதப்
பூச்சிகள் - புழுக்கள் - அட்டைகள் - அரணைகள் - பாம்புகள் - தேள்
கள் - நண்டுத் தெற்காய்கள் - செம்பூரான்கள் - கொசுக்கள் - மோட்
டுப் பூச்சிகள் - உண்ணிகள் - முதலைகள் - ஆமைகள் - புழுத்
திருக்கிற சேறுகள் - புதர்கள் - கள்ளிகள் - தாழைகள் - காரைகள் -
முள்ளிகள் - கொப்பறைகள் - பந்தங்கள் - இரும்புத்தூண்கள் -
நெருப்புக் குழிகள் - சூடாகக், காச்சிவைத்த பதுமைகள் - ஆமணக்கு
நெய்யிட்ட அடாசுகள் - மீனினிறைந்த பாழ் நதிகள் - இப்படிச்
கணைக நிர்ப்பந்தங்களிருந்தன. அங்கங்கே சிவந்தெரிந்த கண்களும்,
பொரிந்து பொங்கும் நெஞ்சமும், கூக்குரலிட்ட குரலும், பற்பல
ஆயுதங்களும், கோரத்தமும் ஆகியவிலைகளையுடைய ஆயிரம்
கோடி எமகிங்கரர்களிருந்துகொண்டு, தள்ளு, குத்து குத்து
அடி யடி, பிடி பிடி, வெட்டு வெட்டு, கட்டு கட்டு, இழு இழு, பறி
பறி, முறி முறி, கிள்ளு கிள்ளு, தள்ளு தள்ளு, கொல்லு கொல்லு,
அறு அறு, நசுக்கு நசுக்கு, பிழி பிழி, மோது மோது, பிளவுங்கள்

புளவுங்கள், கிழியுங்கள், கிழியுங்கள், இருத்துங்கள் இருத்துங்கள், சொருகுங்கள் சொருகுங்கள் என்று பற்பலவிதமாய்ப் பேசுகிற பெருங்கூச்சலும், ஐயையோ!! அநியாயமே! அவதியே! ஆசையே! மோசமே! நம்பவைத்த நாசமே! துட்டநேசமே! துற்குறிக் கோசமே! பந்தபாசமே! என்று பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து இறைந்து அழுகிறபேரோசையுந் தருமராஜனுடைய காதுகளை யடைத்தன. அப்போதவர் ஆச்சரியப்பட்டு மதிந்கவரேறிப் பாரக் கத்தொடங்கினார்—

இப்படியவர் பார்க்கிறவேளையில் எமகிங்கரர் வெகுபேரைக் காய்ந்து சிவந்த இருப்புலக்கை - இருப்புத்தூண் - இருப்புத்தடி - இவைகளால் மோதியும், அடித்தும், அணைத்தும், செக்கினிற்போட் டாட்டியும், ஆலைகளில் மாட்டியும், சம்மட்டி கொண்டடித்தும், தகடுவாட்டியும், நெருப்பினிற் காட்டியும், அம்மியலிட்டரைத்தும், அரிவாளாலறித்தும், ரம்பத்தினற் பிளந்தும், மூக்குகளில் காது களில்-அபானத்தில்-குய்யத்தில்-மையத்தில் காச்சிய இருப்பு நாரா சத்தை யேற்றியும், குகைகளிற்றள்ளியும் கூந்தலிற் குடியியிற் கொள்ளி யூட்டியும், நாக்கினில் ஊசியேற்றியும் வதைப்பதோடு, வாய்ச்சியினற் சேதிக்கிறதும் கரங்களால் சிரத்தை நறுக்குகிறதும் அழுக்குகிறதும், செறுக்குகிறதும், உதைக்கிறதும், இருப்புத் தூணைத்தழுவச் சொல்லுகிறதும், தூண்டினில்மாட்டி ஆட்டிவிடு வதும், கழுவேற்றுவதும், தொழுமாட்டுவதும், நாகத்தில் தோய்த்து தோய்த்துக் காய்ச்சி காய்ச்சிக் கரையிலெறிகிறதும், இப்படிக் கணைகவிதங்களாய்த் துன்பப்படுத்தி வருத்துகின்றார்கள். அவ்வளவு வருத்தங்களை யு மனேக நரவுயிர் சகிக்கமாட்டாமற் சகித்து வதையக் கண்டு நலிவுகொண்ட பொய்யறியாத மெய்யர் தேவதூதர் களை நோக்கி, “அப்பா! என்ன குற்றத்திற்கு இந்தத் தண்டனை? ஐயோ! சிறிதும் பார்ப்பதற் கென்மனஞ் சகிக்கவில்லையே. இத்தண் டனை யனைத்தும் இன்ன குற்றத்திற் கென்று சொல்லவேண்டும்” என, தூதர் சொல்லுகின்றனர்—

ஐயா தருமபூபதியே! பிராமணருடைமையை அபகரித்தவர்கள், அக்கிராரத்தை இடித்தவர்கள், மானிய தானியத்தைப் பிடித்தவர்கள், வீட்டினெருப்பிட்டவர்கள் அன்னத்தைப் பின்னப்படுத்தினவர்கள், வழியடித்துப் பறித்தவர்கள், வயிற்றெரிச்சல் கொட்டிக் கொண்டவர்கள், பிள்ளைபெண்கள் சிசுக்களைக்கொன்றவர்கள், பெண்

சாதியை விட்டவர்கள், பிறர் மனைவியைத் தொட்டவர்கள், சமயம் விட்டுக் கெட்டவர்கள், தெய்வ மிகழ்ந்தவர்கள், பெரியவர்களை மதியாமற் பேசினவர்கள், உண்ட வீட்டுக்கு ரண்டகம் பண்ணினவர்கள், கன்றிமறந்தவர்கள், பட்சபாதஞ் சொன்னவர்கள், அழிவழக்குரைத்தவர்கள், பெண்ணைக் கொடுத்துப் பிழைக்க நினைத்து வாழ்மனைப் பொருளைத் தாய்மனைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தவர்கள், ஊருடைமைக்கு உலையைத்திருப்பவர்கள், ஆசைவார்த்தை பேசுகிறவர்கள், இன்றைக்கு நாளைக்கென்று திருப்பிவிடுபவர்கள், மனநோவச் சொல்லுகிறவர்கள், வைதவியமாதரைப் புணர்ந்தவர்கள், கன்னி யழித்தவர்கள், கணவனைத் தூறிக் காலாலுதைத்தவர்கள், முறைமை தப்பிப்பேசினவர்கள், மருமகனை வயிறெறியக் கண்டவர்கள், பொய்யை மெய்யாகச் சாதித்தவர்கள், கண்டபோது கனிவாகப் பேசிக் காணாதபோது தூறியேசினவர்கள், வாக்கிலொன்று மனத்தி லொன்றுமாய் வைத்து வஞ்சித்து உறவாடினபேர்கள், அடைக்கல மென்றவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்கள்—ஆகிய விவர்தாம் மேற்பாரிசத்திலிருக்கப்பட்டவர்கள்.

இப்பூவுலகத்தில் அக்கினி-கங்கை-நவக்கிரகங்கள்-அஷ்டதிக்குப் பாலகர்கள்-அம்மிகுழவி யென்னும் அர்த்தனா ரீஸ்வரம் பெற்ற பரமசிவன் பார்வதி-விநாயகர்-சுப்பிரமணியர்-அருந்ததி-பிராமணர் வெகு ஜனங்கள்-வேலைக்காரர்கள்-இத்தனைபேர் முன்னிலையில் தாம் பூலந்தொட்டுச் சத்தியமிட்டுத் தாலிகட்டிய குலமகளைத் தனித்திருக்கப்பண்ணி, பரஸ்திரீபோகம் விரும்பிப் படுகுழியிலாழ்ந்து வாழ்ந்து கிடக்கிற படுபாவிகள், பதிதர்கள், படித்தும் அடக்கமில்லாமற் கர்வித்தவர்கள், கள்ளைக் குடிப்பவர்கள், வீண்பெய ரெடுத்தவர்கள், தாய்தந்தை பசித்திருக்க அவர்கள் பசியைத் தணியாமலுண்டவர்கள், உடற்பிறப்பை நிரந்தைசொல்லி இகழ்ந்தவர்கள், குடும்பங் குலைத்தவர்கள், கோட் சொன்னவர்கள், கலக மூட்டினவர்கள், களவாண்டவர்கள், தந்தையை-தாயை குருவை-அரசனைப் பெரியோர்களை நிரந்தித்தவர்கள், தெய்வங்கட்குரிய திரவியங்களை அபகரித்துத் தின்றவர்கள், விருந்து வந்தவர் பசித்திருக்க உபசரியாம லுண்டவர்கள், குடும்பத்தை யனுசரித்து அவர்களுடன் கலந்து வாழாதவர்கள், கற்றவித்துவான்களைக் கண்டுங் காணாதவர் போற் போனவர்கள், அவர்களுக்கு மரியாதை செய்யாதவர்கள், அவர்களுக்கு வரிசை புரியாதவர்கள், அவர்களைப் புகழாமல் இகழ்ந்தவர்கள், குல

முறை தப்பினவர்கள், சகலமு நாசமென்னுஞ் சன்னியாசி வேடம் பூண்டுமெனம் வெறுக்காமல் திருட்டுத் தனமாய்ச் சகலமு நேசமாகித் திரியுஞ் சண்டாளர்கள், பசுவையடித்தவர்கள், கன்றுக்குப் பால் விடாமற் கறந்தவர்கள், மாடு குதிரை முதலியவற்றை வருத்தினவர்கள், ஆகிய இவர்கள்தான் கீழ்ப்பாரிசத்தி விருப்பவர்கள்.

அன்றியும்-தோழனை வஞ்சித்தவர்கள், கொடுக்கிறேனென்று வாக்காற்கூறிக் கொடாமல் அலக்கழித்தவர்கள், சிவார்ச்சனைக்குரிய பொருளைத் திருடினவர்கள், வேதமந்திரங்களை வெளியிட்டவர்கள், அண்ணன் தம்பி முதலியபேர்களை மோசம்பண்ணினவர்கள், ஏழைகளை யெதிரிட்டுக் கொண்டவர்கள், ஈழல்லாரைப் பகைத்தவர்கள், ஆறுகுளத்தில் அம்மணமானவர்கள், படிப்பித்த குருவை இகழ்ந்து இன்னொருவனைக் குருவாக்கிக் கொண்டவர்கள், புராணக்கருத்தறியாமலுரையிட்டவர்கள், ஒருவனுடைமையைத் தின்று மற்றொருவனுக்குரிமையாய்ப் பேசினவர்கள், எளியவர் மனநோவ வருத்தினவர்கள், கன்னிகை விரதம் தப்பக் கலந்தவர்கள், புருடனைவிட்டுப் பரபுருடனிடத்தி லாசைகொண்டவர்கள், நாணிழந்தும் நாணமில்லாதிருப்பவர்கள், அன்னியனுடைய அழகை அந்தத்தை ஆபரணத்தை - செல்வத்தைப் புகழ்ந்து பேசினவர்கள், புருஷனை எதிர்த்துப் பேசினவர்கள், மாமன் மாமியை மரியாதையில்லாமல் வைத்தவர்கள், அவர்களைத் தூறினவர்கள், தாயார்வீடே கதியென்றிருந்தவர்கள், புருடன் சொத்தைத் தாயார்வீட்டுக்குக் கொடுத்து அந்தத் தாயார்வீடு தரித்திரம்பிடிக்கச் செய்தவர்கள், வேலைக்காரிகளை வேலைக்காரர்களை மிகவருத்தமு நிர்ப்பந்தமும் பண்ணினவர்கள், கர்ப்பத்தைக் கரைத்து அழித்தவர்கள், சிசுவைக் கொன்றவர்கள், நுதுகாலத்திற் புருடன் முதலியபேர்களின் முகத்தில் விழித்தவர்கள், பிச்சை யிடாதவர்கள், இழிவான பேச்சைப் பேசினவர்கள், பிறர்விந்தை பின்புறணி கூறினவர்கள், இன்னுமுள்ள பாபத்திற்குப் பயப்படாமல் அக்கிரமஞ் செய்தவர்கள்—ஆகிய இவர்கள்தான் நடுவே யிருந்து நலிகின்றவர்கள். ஐயா அறக்கடவுள் ஹைந்தனே! இப்பேர்ப்பட்ட பெண் பிள்ளைகளும் ஆண் பிள்ளைகளும் படுமபடியாகிய கொடிய தண்டனைகளால் அவர்களிரைகிற கூச்சல் அனவாதமுமிங்கு அழியாமலிருக்கு மென்றனர்.

தருமராஜன் தமதண்ணன் தம்பியர் முதலிய

பந்துக்களைக் காணுதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே ! இப்படியாக அத்தேவ தூதர்கள் தருமராஜனுக்குச் சொல்லிக் காண்பித்துக்கொண்டு வரும் போது சத்தியவிரதனாகிய உத்தமன் மெத்தப் பயந்து, “ஹரி! ஹரி! நாராயண ! நானென்ன பாவம் பண்ணினேன் ? ஐயோ ! இந்தப் பொல்லாங்கையும் பார்க்கப்பெற்றேனே, இப்பேர்ப்பட்ட துன்ப மென்றறிந்தால் இதைக் காண வரமாட்டேன் ” என்று காதைமுடிந் கொண்டு, இரைந்து விரைந்து நடந்து, “நல்லது, இந்த நரக மித் தெய்வலோகத்தின் எல்லையிற் கலந்ததோ ? அல்லது இந்த லோகத் தைக் கடந்ததோ ? அதனைச் சொல்லுங்கள் ” என்று தேவதூத ரைக் கேட்டனர். அவர்கள் “ஐயோ ! தெய்வலோகத்திற்கும் நரக லோகத்திற்கும் பேதமுண்டு. அஃதெப்படி யென்றால் தெய்வ லோகத்திற்குத் தெக்ஷண, பாரிச மனுரீதி செலுத்துகின்ற மறவி மகாராஜனுடைய கொலுமண்டபம். அதற்குக் கடையாகியது இந் தப் பொல்லாத நரகதொந்தம். பாவிசுருக்கே இது சொந்தம். ஓ விர்தம்போன்ற தோளினையுடைய வேந்தனே ! உமது தம்பியார் கள் முதலாகியபேர்களைப் பார்க்கவேண்டியது வைகுந்தம். அது தான் மகாவிந்தமென்பது” என்றார்கள். “அது இன்னும் எவ்வளவு தூரமிருக்கும் ” என்று தருமவிறைவன் கேட்டார். “உம்மைப் போன்ற உத்தமருக்குச் சமீபம். இப்போது நரகத்திற்கண்ட பாபி களுக்குத் தொலை தூரம். ஆதலால் சீக்கிரங் காணலாம் வாரும் ” என்று தேவதூதர் திரும்பினர்.

அப்போது நரகவேதனையி லகப்பட்டு நைகின்ற சுற்றத்தினர் யுதிஷ்டிரமகாராஜனைப் பார்த்து, “ஓ ஐயா தருமபூபதியே ! ஐயா சத்தியவானே ! ஐயா தயையுள்ளவரே ! ஐயா ! ஜீவகாருண்யமுள்ள சீமானே ! ஐயா தேவகாரியஞ் செலுத்துஞ் சிந்தையனே ! ஐயா பொறுமையாளனே ! ஐயா பூமிபாலனே ! ஐயா புண்ணியவதி பெற்ற கண்ணியனே ! ஐயா பாண்டராஜன் தவமெனப்பிறந்த பாக்கியனே ! ஐயா உண்மை வாக்கியனே ! உம்மைத் தரிசனம் பண்ணிய நாங்கள் கிரிசைகெட்டு நரகத்திலழுந்தித் துன்பப்பட்டப் போமர் ? உமது கருணைக்கண்கள் நோக்கும்படிக்கு பாக்கியம்

பண்ணிய எங்களை இனிப் பாபியென்று சொல்லப்படுமா? நரகவேத
 னையிற்றள்ளப்படுமா? சூரியனைக் கண்ட இருள்மாய்வதுபோல் தேவரீ
 ரைக்கண்ட எங்கள் தீவினை மாயவேண்டுமையா! தீனதயானுவே!
 எங்களைக் கரையேற்றி வையும். ஆபத்துக்குதவிசெய்யும். உம்மைப்
 போன்ற உத்தமன் எம்மைக் காயும் வெம்மையைக் கண்டு சும்மா
 போய்விட்டால், எங்களுக்குத் திக்காரிருக்கிறார்கள்? ஒ தெய்வமே,
 நல்ல புண்ணியசாலியின் பாதம் பட்டபோதே இது கண்ணியலோக
 மான புண்ணியலோக மாச்சுது. எங்களைப் பிடித்த சனியும் போச்
 சுது. உமது தேகக் காற்று-எங்கள்பேரிற் றுக்கியபோது, நாங்கள்
 புடம்போட்டெடுத்த தங்கமானோம். எங்களைத் தண்டித்துக் கொண்
 டிருந்த எமகிங்கரர்களெல்லாம் உம்மைக் கண்டமாத் திரத்தில் ஓடி
 யொளித்து ஒதுங்கிப் பதுங்கினார்கள். நீர் தலைமறையப் போனால்
 எங்கள் பலமுறிய அறையவருவார்கள். ஆகையால்-ஐயா போகாதீர்,
 போகாதீர். நல்லகாலத்திற்குள் பலபேரையுங் காக்கவேண்டும்.
 எங்களைப்போல் உமக்குந் தீயகால நேரிடுமாயின் நீர் யாரை ரட்சிக்
 கப் போகின்றீர்? உம்மை யெவர்கள் விரும்புவார்கள்? அல்லது
 இனிமேல் தேவர்களுடைய தயவு சம்பாதிக்கப் போகின்றீரோ?
 இல்லை நீர் உடலுடன் வந்திருக்கிற பதவிக்கு இனிமாதுத
 லுண்டோ? எங்களுக்குத் துணைப்படுவதில் உமக்கேதா கிலுங் கதி
 குறைவாகிறதானால் நாங்களும் உம்மை விரும்போம். நீருஞ் சகாயப்
 படலாகாது. இனியுமக்குக் குறைவில்லை. உத்தியோகம் பலப்
 பட்டுப் போச்சுது. பரமபதங்காணியாச்சுது. இந்தப் பதத்திற்கு
 நீரே எஜமான். எங்களை நீர் மீட்காமற்போனாலு நீரிங்கே இருக்
 கிறவரைக்கும் எங்களுக்குத் தண்டனையில்லை. அதுபற்றித் தெவரீ
 ரிங்கேதானே யிருந்துவிடும். நாங்களும் வாயிலடித்துக் கொள்ளா
 மல், வயிறெரிந்து வாடாமல் மனது வருந்தாமற் பொருந்தி யிருக்
 கின்றோம். ஓ மாதவசிரஷ்டனே? சரணம் சரணம் அடைக்கலம்”
 என்று பலவிதங்களாய் முறையிடுகின்றார்கள். அப்போது தரும
 நந்தனர் அந்தப் பரிதாபச் சொல்லைக் கேட்டு, அப்பா லடியெடுத்து
 வைப்பதற்கு மனமொப்பாமலிருந்து சற்றே நிதானித்து, அவர்
 களுக்குச் சமீபத்தி னெருங்கி. “நீங்களார்! எமதருமராஜன்
 தண்டனையியற்றியிருக்க நானதை நிறுத்தப்போமா? மறுபடியுந்
 தேகமெடுத்து அனுபவிக்கிற நீங்கள் இந்தப் பாபத்தை மீதி
 வைக்கலாமா? எப்படியேனும் அனுபவித்துத் தீரவேண்டும். நல்
 லது. என்னை என்னத்திற்கு அழைத்தீர்கள்? உங்கள் கருத்தைச்
 சொல்லுங்கள்” என்றார்.

இச்சொற் கேட்டவுடனே அவர்கள் யாவரும் ஓ வென்றழுது,
 “அப்பா தம்பி! நான் கர்ணன். ஓ அண்ணா! நான் பீமன். ஓ
 தலைவா! நான் அர்ச்சுனன். ஐயா தமையனே, நாங்கள் நகுல
 சகாதேவர்கள். ஓ என் பிராண நாயகா! நான் திரௌபதி. ஓ
 பிதாவே, நாங்கள் உபபாண்டவர்களாகிய உமது பிள்ளைகள். ஓ
 அத்தான், நான் உமது மைத்துனனாகிய திஷ்டத்தூய்மன். நான்
 உத்தமோசன். நான் உதார்மன். இப்படியாக அவரவர்களுடைய
 குரல்வேராய், முகமாராய், உருவொருவாராய், தங்கள் தங்கள்
 பேர்களைச் சொல்லி முறையிட்டார்கள். அவற்றைக்கேட்ட தரும
 ராஜன் அவர்கள் படுகிற சங்கடந் தாம்படுகிறதாய்க் கவலைகொண்டு
 கண்ணீர்விட்டு, “ஆ, ஆ, இவர்களுக்கெல்லாம் இந்தக்கதி வர
 வேண்டிய முறைமை யென்னவோ? நரக சம்பந்த மெப்பேர்ப்
 பட்டதோ! இதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்” என்று முகம்
 வாடி யோசித்து, “நல்லது பாபமில்லாத இவர்களை நரகத்திற்
 கனுப்பமாட்டார்கள். இப்படிக்கிருக்க இவர்களுடைய பாபந்தீர்த
 பிற்பாடு தானே நரகத்தைவிட்டு வெளிப்படவேண்டும்? பாபம்
 அனுபவித்தாவதற்கு முன்னே இவர்களை யழைத்து நாம் பேசுவ
 தெப்படி? இது ஈடுகொடுத்து வருவதுபோ லல்லவே: அனு
 பவித்தேதிர்க்கவேண்டிய தாயிற்றே! இதுவோ வேத விதிப்
 படிக்கு நடப்பிவிக்கிற ஒழுங்கு. இதினின்று மிவர்கள் மத்தியிற்
 றப்புவது மிகு பிரையாசம். ஆ! கடவுளே இதென்ன தருமசங்கட
 மாய் வந்தது. ஐயோ! ஒருவேளை தெய்வமாயையோ? கனவோ?
 யாதொன்றுந் தோன்றவில்லை. மேலு நமது அண்ணன் தம்பி
 முதலான பேர்கள் பாபிகளல்ல. யாகாதி கிருதுக்களைப் பண்ணி,
 வேதங்களை யனுசரித்து, பிராமணரிஷிகளைப் பூசித்து, என்
 னுடைய சொல்லுக்கு மாறுபடாம னடந்து, சத்தியவிரத நாட்டி
 யுத்தத்திற் சமர்த்தைக்காட்டி, தேவர்களெல்லாங் கொண்டாட
 வெற்றிபெற்று, நெற்றிக்கண்ணனுடைய நிமலனடி போற்றி, எத்
 திக்கு நிறைந்த ஈசனடிபோற்றி, முத்திக்கு வித்தான முதல்வனடி
 போற்றி, அத்திக்கு முன்வந்தவன் மனம்போல் நடந்த உத்தம
 குணத்தினராகிய இவர்களுக்கே இப்பேர்ப்பட்ட கதியானால் ஏழை
 மதியோர் முதலிய பேர்களுக்கு என்னமாய் முடியும்? ஆதெய்வமே,
 இராஜாதி ராஜனாகிய துரியோதனன் செய்ததெல்லாம் பாபம்.
 கிளைத்த யாதான் குது. நடத்தியவெல்லாந் தூநடத்தை, பிடித்த
 தெல்லாம் பழி. கொடுத்ததெல்லாம் பழிக்குவழி. அப்பேர்ப்பட்ட

வன் நல்ல பதத்தைப் பெற்றிருக்கப் பார்த்தோம். ஞாய மானவர் கள் தீயகதி சேரவேண்டிய காரணமென்ன? இதைவிட வேறு புதுமையென்பதில்லை. இனி எதனைக்குறித்து உன்னுவது!" என்று தமக்குத்தாமே யெண்ணி மௌனமாயிருந்து, மனத்துயர் கூர்ந்து, உயிர்சோர்ந்து, பெருமூச்செறிந்து தேவேந்திர மகா ராஜாவின் செயலிப்படிக்கிருந்ததென்று தலையிரக்கமாய்ச் சஞ்சலப் பட்டார் தருமகந்தனர்.

இப்படிக்கவர் படுத் துயரத்தைத் தேவதூதர் கண்டு, "ஐயா சத்தியவானாகிய தருமராஜனே உமது தம்பியிருக்கிற இடம் போய்ப் பார்க்கவந்த நீர், இங்கேதானே தலையிறங்கிக்கொண்டு சஞ்சலமா யிருந்துவிட்டீர். இதுவெகு நேர்த்தி, எழுந்திரும் போவோம். விரைவில் வாரும். வாரும்" என்று அழைத்தார்கள். அப்போது வாக்குமனமும் ஒத்தவராகிய தருமகந்தனர் அவர்களை நோக்கி, "அப்பா தூதர்களே! அங்கே போய் யாரைப்பார்க்கிறது, இதோ எல்லோரு மிருக்கின்றார்கள். நானுமுயிருட னிருக்கின்றேன். அந்தமட்டுத் தேவேந்திரனுந் தேவர்களுங்கூடி என்னைச் சிலாக்கியப்படுத்தித் தேகத்துடன் விமானத்திலேற்றி வந்ததற்குப் பெருமையாய், என் பந்துக்களையுஞ் சகோதரர்களை யு கைந்து நெர்ந்து வெந்து கிடக்கிற நாகத்தில் அவஸ்தைபடப் பார்த்தேனே, இதுவே போதும். நீங்கள் போய்ச் சொல்லுங்கள். வேறுபதம் எனக்கு வேண்டாம். மாறுபதம் போதுமென்று சொல்லிவிடுங்கள்" என்றார். அப்படியே தூதரோடித் தேவராஜனுக்குத் தெரிவித்தார் கள். அதற்குந் தேவராஜன் சபையிலிருந்த தேவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்து வேகத்துடனெழுந்து, வெள்ளையானையேறி, தேவர்களும்-ரிஷிகளும் - அரம்பை மாதரும் - அனேகங் கணங்களும் - மேள வாத்தியங்களும்-புட்பமாரிகளும் பொருந்தப் புறப்பட்டுத் தரும ராஜனிடத்திற்கு வந்தனர். அவனோடு திக்குப்பாலகர் - அஷ்ட வசக்கள் - ஏகாதசருத்திரர் இவர் முதலிய சமஸ்தமானபேரும் விருது கொடி குடைகளாகிய சின்னங்கள் கவிய வந்தார்கள்.

அந்தவேளையில் வெவ்வேறு பின்னமாகிய உடல்களெல்லாம் ஒன்றாகியும், கூச்சலிட்டிக் கொண்டிருந்த உயிர்களெல்லாம் அடங்கியும், துற்கந்தமனைத்துஞ் சுகுணமாகவும், பிராணிகளெல் லாம் வேதனையில்லாமலிருக்கவுங்கண்ட குருகுலசிகாமணிமகிழ்ந்து, மிகுந்த மகத்துவங்கொண்டு பத்துத்திசையும் பரந்து நிற்கின்ற

தேவதைகள் ரிஷிகள் முதலிய சகலமான பேர்களும் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்திருத்தலை நோக்கி அற்புதப்பட்டுச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து தோத்திரம்பண்ணி நின்றார். வச்சிராயுதனவரைப் பார்த்து, “ஓதருமராஜனே! நீர் இவ்விடத்திற்குள்ளே யிருக்கின்றேனென்று சொன்னதாய்த் தூதருரைக்கக் கேட்டுவந்தோம். உம்மை யுயர்ந்த பதவியாகிய அச்சகானந்தத்திற்கே சர்க்கக்கருதினால், நீர் தாழ்ந்தகதியிற் புகுவேனென்று சங்கித்த தென்ன?” என்றனன். அதற்குத் தரும ராஜன் “ஐயா சசிமனாளரே! துரியோதனையினர் சொர்க்கபதவி பெறுவானென்? எனது தம்பிகளும் பெண்சாதி பிள்ளைகளும் இத்தீய நரகத்தில் நின்று கதறுவானென்? இந்தச் சந்தேகத்தி னால் நானிங்கேதானே யிருந்துவிட்டேன்” என்றார். அச்சொற் கேட்ட அயிராவதன் தருமராஜனை நோக்கி, “ஐயா சத்தியரூபி! நல்வினை கொஞ்சஞ் செய்தவர்கள் முன்னே சுவர்க்கபோகத்தை யனுபவித்து, அப்பால் தீவினைகளுக்குத் தக்கபடி நெடுநாள் நரகத் தில் முழ்கிக் கிடப்பார்கள். தீவினைகொஞ்சம் புரிந்தவர்கள் முன்னே நரகத்தையனுபவித்து விட்டு, அப்பால் நல்வினைக்குத் தகுந்தபடி போகபாக்கிய பூமியை நெடுநாளனுபவிப்பார்கள்.

இந்த விவகாரத்தைப்பற்றி உமது தம்பிமார்கள் முதலாகிய பேர்கள் கொஞ்சமான துன்பத்தை முன்னே அனுபவித்து விட் டால், பின்னாலே உம்முடன் கூடியிருக்குஞ் சவுக்கியமுண்டு; சங்கட மில்லை. அதற்காகக் கிஞ்சித்துவினையை முதலில் அனுபவித்தார் கள். துரியோதனன் கொஞ்சமே நல்வினைசெய்தான். அதை யவன் முன்னாடி யனுபவித்துவிட்டால், அப்பால் அவனடத்திய தீவினைப் பயன்களையெல்லா மலை மலையா யனுபவிக்கப் போகின்றான். இதுதா னிங்கிருக்கு ஞாயம். இப்பவும் உமது தம்பிமார் முதலிய பேர்களை நீரெப்போதுகண்டீரோ, அப்போதே அவர்களுக்குத் தண்டனைகண் டனை தீர்ந்து, உன்னத பதத்தி லுறுவதற்காக விரசாகதி ஸ்நானத்தி குப் போய்ப் பரிசுத்தமான அமுதபோஷனமுண்டு ஆனந்தத்தி லிருக்கின்றார்கள். அதையுங் காண்பிக்கின்றோம் வாரும் வாரும்” என்று அழைத்துக்கொண்டு போகிறபோது இந்திரன் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, “ஓ தருமபூபதி! நீர் நரகதரிசனம் பார்த்து அப்பூமியில் ஒருகடிகை வாசம் பண்ணக் கிடைத்தது எதனாலென்றால், நீர் நடந்ததெல்லாஞ் சத்தியமே தருமமே; ஆகிலும் உம்மையறியாம னுற்றிருந்த தீவினைகளைங்கு கிறதற்காக நியமித்திருந்த ஆக்ஷைப்

படிக்கு, உம்மையந்நாகத்திற்கு நெட்டாமலுந் தட்டாமலும் எட்ட
 நடந்து போய்விட்டது. உம்மையும் ஊழ்வினை விட்டது. கிலேசம்
 வேண்டாம். ஓ கீர்த்தியாளனே ! மது-மார்தாதா-பகீரதன்-திலீபன்
 அரிச்சந்திரன்-நளன்-யயாதி-பரதன்-இப்பேர்ப்பட்ட பார்த்திபர் முத
 லாகிய பேர்கள் கிரீடாதிபதிகளாய் ராஜ்ய பரிபாலனம் புரிந்தார்கள்.
 அவர்களியாவரு உம்மைப் பூசிக்கும்படியாயும் ஆசீர்வதிக்கும்படியா
 யும் மேலானகதி பெறப்போகின்றீர். ஓ தருமரே, இராஜரூயம் அசுவ
 மேதம்-இவை முதலிய வேள்விகளை நிராமய நின்மல சித்தபவித்
 திரம் பெற்றவராயிருந்து செய்துமுடித்து, பூரணகுதிகொடுத்து,
 யாவருக்கும் பொருளளித்துப் புகழ்ப்பொருள்பறித்த புண்ணிய
 தேகியாகிய உமக்கு, ஒருகாலத்திலுங் குறைவில்லை. தேவகண்டக
 ராகிய ராட்சதருக்கு இது கிட்டாது. உமது தமையனாகிய
 கர்ணன் எனக்குத் தான மளித்தவன்; ஆதிராராயணனுக்குத் தருமங்
 களைப் பிச்சை போட்டவன். ஆனபடியாலந்த மகாதுபாவனுக்கு
 ஜனனமரண மென்னுந் தடையே கிடையாது. அக்கொடையாளி
 யாகிய கோமான் உன்னதகதியைப் பெற்றிருக்கின்றனன். அந்தப்
 புனிதனையும் பார்க்கவேண்டுமென்றால், முன்னதாய் நீர் ஆகாய
 கங்கையைப் பார்த்துப்போவீர் வாரும்'' என்றழைத்துக்கொண்டு
 அங்ஙனம்வந்து சேர்ந்தான். அதைக்கண்டவுடனே தருமராஜன்
 தண்டனிட்டார். தேவதைகள் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். அப்
 போது தருமராஜன் திடகாத்திரதேகத்துடன் மனோரம்மிய
 முடையவராகி, இவைகளெல்லாந் தேவமாயை யென்று
 தெரிந்து கொண்டு, நாம்கொண்டதெல்லாம் வீண்பிராந்தி மயக்கங்
 களென் றோர்ந்து, அரவிர்தம்போல் முகமலர்ச்சியுடையவராகி,
 ஆகாய கங்கையில் மூழ்கி, ஆசமன்யமுண்டு, காயத்திரி மந்திரஜப
 முடித்துக்கொண்டு, சூரியன் முதலாகிய தேவதைகளைத் தொழுது,
 கங்கையைப் பணிந்து, திவ்வியதேக செளந்தரிய கார்தியுடையவ
 ராயினார்.

நாகதரிசனச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

பாமபததரிசனச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

சித்தரா னார்களறி சிற்பிரகா சாயநம,
செற்றமார் வாதினமயல் செற்றதா டாளநம
மத்தரா யோதுபத கத்தில்வா தேயொழிய,
மற்றிலா தாரமருள் வைத்தமா மாயநம
நித்தமா வேவல்செய்து நிற்கநே ராதுனடி,
நித்தமா மேவல்செய்து நிற்கமா லாகுமதி
பத்தரா னார்கள்பெறு பத்மபா தாயநம,
பத்மநா பாயநம பத்மநா பாயநம.

ஓ ஜெகதலம்புகழும் ஜெனமே ஜெயமகாராஜனே! தேவேச்
திரனும் தேவர்களும்-தருமராஜனும் ஒருவரோடொருவர் வார்த்தை
யாடிக்கொண்டு ஒருமை மனதுடையவர்களாய் ஆகாயகங்கையைக்
கண்டு ஸ்ரான முதலிய பூஜைகள் செய்துகொண்டபிற்பாடு, தரும
ராஜனுனவர் தமது ஆசாரியர் - தந்தையர் - தாயார் - தம்பியர் -
தமையன்மார் - தருமபத்தினிகள்-புத்திரவருக்கங்கள்-பந்துமித்திரர்-
இஷ்டகடவுளர்-இவர் முதலாகிய பேர்களையெல்லா நினைத்துத்
தொழுதார். அந்தச்சமயத்தில்-எமதருமராஜன் வந்து, தன்ன
மிசமான தருமராஜன் முகத்தைப்பார்த்து, “ஓ என்னருமைச்
செம்மலே! நீ இந்தியில் மூழ்கின தன்மையினுற் பிறவிக்கடல்
கடத்தனை; வினையிரண்டு மற்றனை; இந்திரியங்களை ஜயித்தனை;
பகைவரையும் வென்றனை; அவஸ்தை பத்தையும் ஒறுத்தனை; மல
மூன்று மாற்றினை; ஆசை மூன்றையு மறுத்தனை; மானிடதேகத்
தீர்த்து திவ்விய தேவதேகம் பெற்றனை; பூலோகத்தின் மாயா
சம்பந்த மயக்கம் வாஞ்சை-பொய்ப்பதார்த்தம்-பிராந்தி-சங்கைகள்
இயானெனதெனும் பற்றுகள் இவையெல்லாவற்றையும் பிரிந்தனை.
ஆனால்-ஞானபூமி சம்பந்தமான பந்தங்கள் மாத்திரமே உனது
ஞாபகத்திலிருக்கின்றன. இனி யுன்னைக்கண்டு தரிசித்தபேர்களுக்கு
மவையுண்டு. சத்தியவுருவம் பெற்றாய். நான் உன்னைப் பார்ப்பதற்
காக வனத்தில் இரண்டுதரம் வந்தேன்; விராடபுரத்தில் ஒருதரம்

வந்தேன். பின்பு துறவுபூண்டு பூமிப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து உத்தர திசையை நாடிவந்த உங்களைத் தொடர்ந்து நாய்போல் வந்து, தம்பியருந் தருமபத்தினியுஞ் சாய்ந்த பிற்பாடுங் கூடத்தொடர்ந்து, என்னைப்பற்றித் தேவேந்திரனோடு நீ ஸம்வாதஞ்செய்த சமருணத் தையும் பார்த்து அப்பால் யான் வெளிப்பட்டு உன்னை இந்திர விமானத்திலேற்றிப் போயினேன். இப்போது ஆகாயகங்கையில் ஸ்நானம்பண்ணி என்னை நினைத்த அருமையால் வந்தேன். ஒ பார்த்திப்பனே! உன்மீது எனக்கு மிகுந்த பாசமுண்டாயிற்று!" என்று சொல்லி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டான். அப்போது தேவகணங்கள் அரிச்சந்தனம் - பாரிஜாதம் - மந்தாரம்-தேவதாரம்- சந்தனம்-என்னும் பஞ்சதாருவின் புட்பங்களைவாரி மாரிபோற் சொரிந்தார்கள். ரிஷீ சுவரர் ஆசீர்வாதம் பண்ணினார்கள்.

இப்பால் தருமராஜன் இந்திரனோடும் எமனோடும் தேவ விமானத்தி லேறிக்கொண்டு, வாசனையுடைய மாலைகள் புனைந்து, இந்திரவர்ணப் பட்டுடை யுடுத்து, சந்தனம் புனுரு ஜவ்வாதுந் தரித்து, அளவற்றதேவர்களும் - முனிவர்களும் - அரம்பைமாதர் களும்-திருத்துளவ மார்பமும்-பூதேவியுடன் மகாலட்சுமி பிரகாச மும்-அவர்களிடத்தில் மருவிய புன்னகையும்-வேதந் துதிக்கும் வித்தகமும்-முப்புரிநூலும்-அபயவரதாஸ்தமும்-ஆசிய இக்கோலங் களை யெல்லாந் தனித்தனி கண்டு தரிசித்தனர். அப்போது சகஸ் திராட்ச்சனை செய்யு மன்பர்களுக்கு அமுதமாகியும்-சதுர்வேதஞ் ஜபிப்பவர்களுக்குத் தேனாகியும் - சத்துருவுக்குத் தழலாகியும்- மித்துருவுக்கு நிழலாகியும் மாணிக்கச் சிங்காதனத்திருந்த அம் மாதவனானவர் சந்தோஷித்து, சகலகவலைகளு மொழிந்து சரீரம் புளகித்துப் பாவசமடைந்து உள்ளன்பினாலுருகி யிருக்கும் உத்த மனுக்கு மெத்தவும் ஆசீர்வதித்துப் பல்லாண்டு கூறி, பூமியி லவதரித்திருந்தபோது, பாண்டவர் சகாயனென்றிருந்த பான்மையிலும் பத்தத்தனை பங்குவைத்து மெத்தவங் கடாட்கூறித்து, இன்னும் உமது மனதிலுள்ள பத்தத்தை இந்திரனு எமனு நீக்கிவைப் பார்கள். நீர் போய்வாரும்" என்று கருணைபுரிந்தனர். உடனே தேவேந்திரனும் எம தருமராஜனுந் தருமராஜனுடன் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு, "ஓ சகல சாஸ்திர சாம்பிரதாய பண்டிதனான தருமராஜனே! உமது குலத்தாரை யெல்லாங் காட்டுகின்றோம் பாரும்" என்று அவர்களெல்லோரையும் தங்கள் கரத்தைநீட்டிச் சுட்டிக் காட்டுவதானார்கள்.

தருமராஜன் தமது பிதிர்க்களாதியரைத் தரிசித்தல்

ஓ சத்தியவிரதனே, அலர்ந்த செந்தாமரைபோல் விளங்கு கின்ற முகமும், கிருபை நிறைந்திருக்குங் கண்களும், மதுரமொழி யும் வாயும், முத்துகள் வரிசை வைத்ததுபோன்ற பற்களும், தயை யுடைய புன்சிரிப்பும், வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட மாலையும், முப்புரி நூலும், பொன்னுடைய முடையவராகி அஷ்ட வசுக்களிலொருவ ராக அமர்த்திருக்கப்பட்ட உங்கள் பாட்டன் வீட்மேரைப்பாரு மென்றார்கள். அவரைத் தருமந்தனர்கண்டு தோத்திரம் பண்ணி, நமஸ்கரித்துக்கொண்டு துதித்தார். அப்பால் தாமரைக்கமல மலர் மாலையும் வெள்ளைப்பட்டுடையும், உத்தரீயமும், குண்டலப்பிரகாச மும், எக்ஞோப வீதமுமுடைய பரிசுத்தர் பக்கத்திற் பொருந்திவரும் படியாய் தேவலோகமெல்லார் திரிந்து பார்த்து, அப்பால் சில தூரஞ் சென்று, சுவர்ணமயமான மதிலும், நான்கு வாயிலும், சிகரகோபுரங் களும், பொன்னுலாகிய வீதிகளும், பூரணகலச மேடைகளும், மாட மாளிகைகளும், கூடமடாலயங்களும், நாகரத்தின தீபங்களும், நற் பொன்னின் ரேகைகளும், தருமம்-தவம் யாகம்-யோகம்-இவை முதலியன செய்யுமிடங்களும், மணி-மலர்-சந்தனம்-பனிரீர் இவை களைப் பொழிகின்ற மேகங்களும், சூரியசந்திர கிரகதிகளும் நித் தியசூரியர் பத்திசெய்யுந் துதிகளும், ஆகிய மங்களகரங் களைத் தும் பொங்கியிருக்கின்ற பரவாசுதேவன் எழுந்தருளிய வைகுந்த நகரத்தைக் கண்ணிற் கண்டனர்; உடனே விமானம் விட்டிறங்கி, திக்குநோக்கித் தெண்டன்ட்டெழுந்து, நடந்துசென்று, ஆகம்-புராணம்-வேதம்-சாஸ்திரம்-கலைஞானம் இவை முதலியவைகள் செவிக்கினிமையாய் முழங்குமோசையும், சீதான் திருநாமஞ் ஜபிக்கின்ற முழக்கமும், சங்க முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திக்கின்ற ஆர்ப்பும், நிறைந்திருந்த அவ்வைகுந்தத்தை வலமாகவந்தனர். அப்பால் இந்திரனும் எமனும் அப்பட்டணத்திற்கு மத்தியி அப்பால் இந்திரனும் எமனும் அப்பட்டணத்திற்கு மத்தியி விருக்கின்ற திருக்கோவில் - வாகனமண்டபம் - கொலுக்கூடம் பண்டகசாலை - இவைகளில் தருமராஜனை யழைத்துக்கொண்டு சென்று, “ஓ முரசுகேதனனே! இதோ பாரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அவரருகில் அஷ்ட லட்சுமிகளுமார்ந்திருக்கிறார்கள்” என்றார்கள்.

அவரைத் தருமந்தனர் பார்த்தவுடனே ஆவென்றிரைந்து, அலறிவிழுந்து விரைந்து அடிமலர்மேலமர்ந்து மூர்ச்சைபோயெழுந்து மனக்குறைகளெல்லாந் தீர்ந்து, இருகண் களிக்கக் கண்டு, இன்பசாகரத்தில் மூழ்கி, அப்பகவானுடைய பசுமையாகிய மேகநிறமும்-பவளமாகிய அதாமும்-அடுத்தாரை ரட்சிக்குங் க்மலபாதங்களும்-பிரமணைப் பெற்ற உந்திக் கமலமும்-சூரியன் போன்ற மணிமகுடமும்-ஜீவரத்தினக் குண்டலங்களும்-கனகமயமான அம்பரமும் - செந்தாமரையனைய திருக்கண்களும் - பர்வதம்போன்ற கதையும்-ஜோதிமயமானவானும்-இத்திரதனுவனைய கோதண்டமும்-சங்கு சக்கரமும்-கவுஸ்தவாபரணமும், தர்ப்பைப் பெளத்திரமும், திவ்யாபரணங்களும், சிகையும்,மணிமகுடமும், வில்லும் அம்பறாத்தூணியும் விளங்க, சுக்கிராசாரியருக்குப் பக்கத்திலிருக்கிற துரோணாசாரியரைப் பார்த்துச்சேவித்துக்கொள்ளு மென்றார்கள். அப்படியே வணங்கிக்கொண்டு தருமபுத்திரர் அன்புடனேக்கினார். அப்பாற் பொற்கலைகள் தரித்து, இரத்தினபரணங்கள் பூட்டி; கிரீடஞ் சூட்டி, மாலைகளணிந்து, கணவனைப் பிரியாத குணவதியாகிய கார்தாரிதேவியுடனே கந்தர்வர் கூட்டத்திற் கலந்திருக்கின்ற உங்கள் பெரிய தந்தையாகிய, திரிதராஷ்டிரனைப் பாருமென்றார்கள். தருமர் அப்படியே கண்டுகளித்து, திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டெழுந்து அப்பாற் செல்லும்போது பதிவிரதைகளாகிய குந்திதேவி மாத்திராதேவியென்னும் இரண்டு ஸ்திரீகளும் பக்கத்திலிருக்கச் சுக்கிரன்போல் பிரகாசித்து, சர்வாபரண பூஷிதத்தோடு தரிசனைக்குரியவராகிக் காண்டற்கரிய தரிசனமாய்ப் பன்னிரண்டு சூரிய கோஷ்டிக்குப் பக்கத்தில் வைத்து உபசரித்து வருகின்ற உமது தந்தையாகிய பாண்டு பூபதியைப் பாருமென் றுரைத்தார்கள். அவ்வாறே பார்த்து ஆனந்தங்கொண்டனர் தருமபூபதி.

அப்பாற் சிலதூர மழைத்துச் சென்று, “ஓ மெய்விரதரே! உலக முள்ளவரையிலுங் கீர்த்திவளர்த்து, ஈகையிற் சிறந்து, முதல் வள்ளலென்று பேரெடுத்து, வைகுந்த நாதனுக்குப் புண்ணியத்தைத் தானமாகக் கொடுத்துக் கவசகுண்டலத்தை எனக்களித்து, பாரதப்போரில் நன்றிகுன்றாமலுழைத்துச் சொர்க்கபதவி யுற்றிருக்கிற உங்களண்ணன் கர்ணமகாராஜனாவன் தன் பத்தினி புத்திரருடன் வீற்றிருக்கும் விந்தையைப் பாருமென்றார்கள். அவ்வாறே பார்த்துக் களித்தபின்பு அதற்கப்பாலழைத்துச் சென்று, அதோ

அக்கினிப்பிரகாசத்திலு மதிகப்பிரகாசமாகி, அருட்சண்டாங்கி, பர்வதம்போன்ற தோள்களும்-அணிமணிப் பணிகளும்-நவரத்தின-முடியும்-திவ்விய செளந்தரியமும்-திடகாத்திர தேகமும் பெற்று; வாயுதேவனது வலதுபுரத்தி லிருப்பவன் பீமசேனனென்றும், இதோ அரவந்த முகமும், அழகிய பச்சைமேனியும்-நகைமுகமும்-சுவர்ணகசிதவஸ்திரமும் - சுந்தரகாந்தியும் - கேயூர மணிகுண்டல கிரீடமும்-ஆரமும் வில்லும்-இனியவசனமுமுற்று, சுசனபோஷகனுமாகி, பரவாகுதேவனுடைய பாதகமலத்தண்டையி லிருப்பவன் பார்த்தனென்றும், அதோ மருத்து தேவதைகளுக்கு மருங்கி லிருப்பவர்களிரட்டையாகப் பிறந்த நகுல சகாதேவரென்றுத் தெரிவித்தார்கள். அவர்களை யவர் கண்டபின் இதோ அகத்தியருக்குபதேசித்த இளைய பிள்ளையாருடனே மூன்றும்பிறை தரித்த முடியோடு பார்வதி சமேதராய்ப் பல கணங்கள் பக்கங்களிற் புடைசூழ வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானைச் சிந்தித்து, பாஞ்சாலன் யாகத்தில் அயோனிஜமாக ஜனித்து, உங்களைவரையுங் கலந்த திரௌபதாதேவி மகாலட்சுமிக்கு மருங்கிலிருந்து திருமால் திருவடியை வருடிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

மேலும்-சிவந்த அதரமும், மலர்த்தமுகமும், நிறைந்தவயிறும், நீலோற் பலமொத்த கண்களும், நாகரத்தினபாணமும், சுகந்தமாலைகளும், தயை சாந்த முதலிய சுருணங்களும், சிறு நகையுமுடைய அப்பாஞ்சாலி வயிற்றிற் பிறந்த இளம்பஞ்சபாண்டவர்கள் அதோ கந்தர்வருடன் கலந்திருக்கின்றதைக் காணும். அன்றியும்-ஸ்ரீமநாராயணராகிய கிருஷ்ணசுவாமிக்கு மருமகன், எனக்குப்போன், அர்ச்சுனன் முதலாகிய உங்கட்குப் புத்திரன், சுபத்திரைக்குக் காதலன் என்று சொல்லப்பட்ட அபிமன்னன் அதோ சந்திரனுடனே சரியாயிருக்கிறான் பாரும். இதோ இராவான்-கடோற்கஜன் இன்னுமுண்டான பிள்ளைகள் - பந்துஜனங்கள் மித்திரநேசர்கள் - யாதவகுலத்தார்கள்-போஜகுலத்தலைவர்கள்-கிருதவன்மன் -கிருதவீரியன் - சாத்தகி-இவர் முதலான பேர்களெல்லாரையும் பாரும். அதோ திஷ்டத்தாய்மன் பாஞ்சாலன்-விராடன்-பாண்டியன்-கேகயன்-அவரவர்களுடைய புத்திரர்-அண்ணன்மார்கள்-தம்பிமார்கள்-இவர்கள் பூர்வம் எந்தெந்தத் தேவாமிசமோ அந்தந்த அம்சத்தை யடைந்திருப்பதைக் காணும். இன்னுமுள்ள வீரர் தீரர்-சூரர்-முதலிய பாரதப்போரிப்பட்டவர்கள் அத்தனைபேரும் இதோ பல பதவி

யடைத்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளும்' என்று ஒருவரையும் பாக்கி யில்லாமற் காண்பித்து, இன்னுமும்க்குப் பார்க்க வேண்டியவர்கள் யாராகிலுமிருந்தாற் கேளுமென்று யமதருமராஜனுக் தேவேந்திர னுங்கேட்க, தருமராஜன் சொல்லுகின்றார்—

ஓ கிருபாமூர்த்திகளே! நான் பெய்ப்பன், பெரியோர்களுக் கபராதி. தேவதைகளுக் கபராதி. நீங்கள் என்னையொரு பொருட்டா யெண்ணி என் மனதிலிருந்த சங்கற்பப்படிக்கு எல்லோரையுங் காண்பித்தீர்கள். அதிசயங்களியாவும் கண்டேன்; ஆனந்தங் கொண் டேன். இனிநான் பெறவேண்டிய புருஷார்த்தங்களில்லை. உங்கள் கிருபாகடாட்சமாத்திரம் என்றென்றைக்கும் என்னை விட்டுப் பிரியா மலிருக்கவேண்டும். என்னைப்போல் பேறுபெற்றவர்களை இம்மையி லுங் கண்டதில்லை. அம்மையிலுங் கண்டறியேன். உம்மையிலுங் காணமாட்டேன். ஓ மூவாமுதல்வர்களே! ஒன்றுக்கும் போதாத வென்னை உத்தமபதத்தி லேற்றிவைத்த வுதவிக்கு என்னுலாகுங் கைம்மாறு யாது? ஒன்றுமில்லை—என்று கூறிப் பார்தாமனுடைய திருக்கோவிலை வலம்வந்து பணிந்து, தோத்திரம் பண்ணித் துதித் தார். அந்தத் தருமபூபதியை அச்சுதப்பெய ரண்ணலாகிய பச்சை மால் பார்த்து, பட்சமாய்த் தம்மிடத்தில் அமரும்படிக்கு அதுக் கருஞ் செய்தருளினார். அப்பால் தருமபூபதியானவர் தேவர் - சாரணர் - சித்தர் - யக்ஷர் - கின்னரர் - கருடர் - கந்தர்வர் முதலிய பேர்கள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வந்திக்க யீற்றிருக்கின்றபோது இயமனும்-இந்திரனும்-மற்றுமுள்ள தேவதைகளும் - அவரவர்களே தாஸ்தானம் போவதற்கு எம்பெருமானிடத்திலுந் தருமந்தன ரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனார்கள்”—என்று ஜென மேஜைய மகாராஜனுக்கு வைசம்பாயனர் விளம்பினார்.

இவையனைத்துங் கேட்டவபுஷ்டாதேவி மகிழ்நன் மகிழ்ந்து, “ஓ திரிலோகமும் புத்தூ நின்ற ரிஷிதுல்லியரே!” என்று தீர்க்க தெண்டனிட்டு, “சுவாமி! தேவாமிர்தத்தை என் செவியில் மடுத்தீர். உள்ளும் புறம்பும் வெள்ளமாய்க் குளிர்த்தேன். உம்மாலே எங்கள் பெரியவர்கள் பெற்றபேறு கேட்டேன். அதனால் என்னைக் சாரந்தவர்களு ானும் கிருதார்த்தராஜனும். கல்விகளிலும்-கேள்வி களிலும்-வேள்விகளிலும் - அறிவிலும் - ஞானத்திலும் - தபசிலும் - ஆசாரிய பக்தியிலும்-சுத்தியிலும்-உமக்கு ஒப்புச்சொல்ல ஒரு

வரையுந் கண்டிலேம்-தேவரீர் அருளிச்செய்தவெல்லாஞ் சத்தி யமே. உண்மையாகக் கொண்டோம். இதிலின்னுமொரு கேள்வி யுண்டு. அதாவது - தருமராஜன் முதலாகியபேர்கள் அடைந்தகதி களைச் சாற்றினீர். இனியெப்போதும் அந்தப் பதவியிற்றானே யிருப்பார்களோ, அல்லவென்று சிலநாளிருந்து திரும்பவு மண்ணில் வந்து பிறப்பார்களோ என்று அனுமானப்பட்டேன். அதை எனக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டுந்தேவனே” என்று சிந்தித்து வந்தித்தான். அதற்கு வைசம்பாயன முனிவரவ்வரசனை அருட் கண்ணாற்பார்த்து, “ஓ மகாராஜனே ! நீர் மெத்தப் பரமரகசியமான பொருளைக் கேட்டீர். இப்படி பன்னிக் கேட்பவர்கட்கே உன் னிச்சொல்ல வேண்டியது. ஆதலால்-என்னுண்டவனாகிய வியாஸ் பகவானுடைய கருத்தின் வண்ணம் விளம்புகிறேன். அதனை நீர் கேட்டு அறிந்துகொள்ளும்” என்று சொல்லுகின்றார்.

பரமபததரிசனச் சருக்கம்-முற்றிற்று.

முத்தியடைந்த சருக்கம்

ஸ்ரீ கண்ணன் துதி

ஆமூதை தீயவனி யாகாச மாதிரம்,
வானுலு நீமுழுது மாகாத சோதிநம்
சீமூத வாகனன்மு னும்வானு ளோர்பரவு,
தேவேச ராலுமறி வாகாத தேசநம்
மாமூது நான்மறைகள் வாசாம கோசரமென்,
வாடாத பாதமலர் வாயார வோதுதொறுந்
தாமூது காரமென லாரேசர் சார்புநம்,
தாமோத ராயநம் தாமோத ராயநம்.

ஓ குருகுலத் கோமனாகிய ஜெனமேஜைய மகாராஜனே, அட்டவசுக்களி லொருவராகிய பிரபாசன வசுவென்பவர் பிஷ்ட ராகப் பிறந்து பிரமசாரி விரதத்தை யனுஷ்டித்துப் பெருமை பொருந்தியிருந்து வசுபதம் பெற்றனர். சுக்கிரபகவான்கலையாகிய துரோணசாரியார் மறுபடியு மச்சுக்கிர பகவானைச் சார்ந்து

போனார். கந்தர்வராஜனுடைய கலை திரிதராட்டிராகுப் பிறந்து மறுபடியும் கந்தர்வ பதமடைந்தது. யக்ஷகுலாதிபனும் பிறந்த பாண்டு யக்ஷபதவி சேர்த்தான். சூரியனுடைய அம்சமான தர்ணன் சூரியனைக் கலந்தான். வாயுகுமாரனான பீமன் வாயுபகவானைச் சார்ந்தான். இந்திரனாகிய அர்ச்சுனன் தேவேந்திரனைக்கூடி நாராயண பாகமான ரசம்பந்தத்தினும் பரவாகதேவன் பணிவிடைக் குகந்தான். மருத்து தேவதைகளின் பொருத்தமான நகுல சகாதேவர் அவ்வசுவனி தேவதைகளை அண்டினார்கள். சந்திரன் கலையால்வந்த அபிமன்னு சந்திரனிடத்திலேயே சேர்த்தான். பிரத்யும்ன னென்பவன் சனற்குமாரனிற் றங்கினான். கிருஷ்ணன் பத்தினிமாரான ருக்மிணி முதலாகிய தேவிமார்கள் மகாலட்சுமியில் மருவினார்கள். இன்னுமனேகம் ஸ்திரீகளும் தபோ விரதங்களினால் ரம்பா ஸ்திரீகளிற் கலந்தார்கள். குந்திதேவி முதலாகிய புனிதவுதிகள் பூமிதேவியிற் பொருந்தினார்கள். வித்தியாதரராஜன் விதிராகுப் பிறந்து இயமனம்சந்தாங்கி என்றென்றைக்கு மழியாத இன்பமேற் கொண்டான். தருமராஜன் எமதருமராஜன் கலையால் என்று மிறவாமலிருந்தார். திஷ்டத்தூய்மன் அக்கினியைச் சேர்த்தான். சிகண்டி கந்தர்வாம்ஸங் கலந்து கனலிலமிழ்ந்தான். இன்னும் எந்தெந்தத் தேவதைகள் எப்படிப் பிறந்தார்களோ அந்தப்படியே ஐக்யமானார்கள்.

இப்பால் துரியோதனனும் - அவன் தம்பிமார்களும் - சகுனி முதலாகிய பேரும் - இராக்கதாம்ச மானதினாலும், அவர்களுதித் தொடுங்கியது பாபசொருபமான துவாபரயுகார்தமானதினாலும், அவர்களுத் குடனின்றது கர்மத்தொடர்ச்சி யானதினாலும், பெரு நரகத்தில் வீழப் பிசகாமற்போனார்கள். பொய்வாழ்வை கம்பிப் புலம்புத்தன்மைபோற் போக்கழிந்துபோன அத்துரியோதனனாகியர்களும், அவர்களைச் சார்த்த துன்மார்க்கர்களும், துராலோசனைக் காரர்களுந் துயரமடையும்படி வாய்த்தது. ஆபினுமிவருட் சிலர் நீதியறிந்து காலத்தைக் குறித்து நேசித்திருந்தவர்கள்; நிர்ப்பந்தத்தினின்ற நீங்கிப்போய் விட்டார்கள். அஃதெப்படியென்றால், துரியோதனன் நெடுநாள் நரகத்தில் மிதந்து கலிபுருடனாய்க் கலந்து போனான். சிந்துபதியும் துரியோதனன் தம்பிமார்களும் இராக்கதாம்சத்திற் பொருந்தினார்கள். சகுனி துவாபரயுகார்த்தத்திற் சேர்த்தான். பகதத்தன் முதலிய பாரதவீரர்களெல்லாரும் அசுவருக்

கத்திற் கலந்தார்கள். துருபதன்-பாஞ்சாலன்-சோமுகன்-விராடன்
காம்பிலீசன்-கடோற்கஜன் இவர்கள் விசுவதேவதைக் கூட்டங்களில்
மேவினார்கள். கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் தமையனான பலராமர் ஆதி
சேடனும்சத்திலானார். யாதவகுலத்தாரில் துரியோதனனைக் கிட்டி
னோர் இராக்கதகுலத்தை யணுகினார்கள். பாண்டவர்களைச் சார்ந்த
வர்கள் தேவாம்சஞ் செறிந்தார்கள். அவரவர்செய்த வினைகள் அவ
ரவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டன. இன்னுமுள்ள தீவினைகளுக்கும்
பிறவி யெடுக்கும்படி யமையும். நல்வினைகளுக்குப் போக பாக்கிய
பூமி கிடைக்கும்.

கேட்டரோ சந்திர குலோத்துங்கனே! ஆதிபர்வமுதற்
சொர்க்காரோகணம் வரைக்கு முள்ள பர்வம் பதினெட்டும் ஆயின.
இந்தக் கதைகளைக் சாங்கோபாங்கமாகச் சொன்னேன். தேவதைக்
ளாலேயுஞ் செப்புதற் கரிதாகிய ஒப்புவமையில்லாத வேதவியாஸ
ரென்னுமெய்த்தவன் எனக்குரைத்த வண்ணம், உமக்கு ஒன்றே
னும் பிசகாமல் ஐந்தாம்வேதத்தை விளம்பினேன். இதற்கு ஐந்தாம்
வேதமென்றுரைத்தது யாதினாலெனில் வேதரகசியம்-உபரிடத்
சாரம் - தருமத்தினியல்பு-தானத்தினியற்கை - வேதாந்தமார்க்கம் -
இராஜரீதி-புண்ணியப்பெருமை-தீர்த்தமகத்துவம் - தெய்வச்சிறப்பு-
பிதிர்த்தேவதைகளின் பூஜை-யாகம்-விரதம்-மனைவாழ்க்கை - வரு
ணச்சிரம தருமம்-பிட்சை-விருந்தோம்பல்-புதல்வரைப் பெறுதல்
சத்தியம்-இவை முதலிய வெல்லாம் இந்த ஒரு நூலிற் சொல்லி
யிருக்கின்றார். ஆதலாவிது ஐந்தாம் வேதமென்று சொல்லப்
பட்டது. சாஸ்திரபுராண ஆகமரீதிகளில் ஒன்றிரண்டு பேசி
யிருக்கும். இந்த நூலில் எல்லாஞ் சொல்லியிருக்கின்றன, அவற்றைப்
புத்திமான்கள் கவனித்துப் பார்த்தாலுண்டு. (பாரதம்படித்தவனோடு
பகைக்காதே) என்று ஒரு பழமொழியுமுண்டு. ஆதலாஸிந்தப்
பஞ்சமவேதமாகிய இதிகாசத்தை நீர் கேட்டபடிக்கு நித்தியஜபம்
போற் சிந்தித்துக் கொள்ளும். பிரமன்-விஷ்ணு-உருத்திரன்-என்னு
மூன்றுருவும் ஒருருவாகிவந்த மூர்த்தியாகிய வாதராயனரென்னு
மென்குரு சுவாமியாருடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை என்னுடைய
சிரசிற் சூடிச் சிந்தித்து, இந்தப் பதினெட்டு லோகமுங் கொண்
டாடப்பட்ட இந்தப் பாரதக் கதையை உமக்குச் சொன்னேன்.
இது என் வல்லமையல்ல.

ஓ இறைவனே! நிலையில்லா மனத்தை இந்திரிய வழிகளிற் செல்லவொட்டாமல், அறிவை மாறுபடுத்தாமல், பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் முழ்கி உழலாமல் ஒரே மனதாய் மிகுந்த ஆசையுடனே புளகித்து, ஒருநாட்போலும் பலநாளும் பத்திசெலுத்தி இந்தப்பாரத முழுது நீர் கேட்டபடியினாலே, ஜன்மசாபல்யமானீர்; கடைத்தேறினீர். நீர் பெற்றபேறு ஒருவரும் பெறார்கள். பெற்றிருக்கவு மாட்டார்கள். உமது பாக்கிய மெத்த யோக்கிய சிலாக்கியம். ஓ வாசனே தங்கிய தேன்கள் பொங்கிய மாலையைத் தரித்த மன்னரே! இந்த இதிகாசத்தை-ஒருதரம்-இரண்டுதரம்-மூன்றுதரம் வாசித்து, அல்லது கேட்டு, இதனது கருத்தை மனத்திலிருத்தின போர்களுக்கு வேறே தரும முதலிய மதுவிக்ஞானம் - நீதி - ஆசாரம் இவைகள் பேசவேண்டியதில்லை. அவையெல்லா மிதில் நிறைந்து புறம்பு சிந்தியனவாகும். இப்பேர்ப்பட்ட பவித்திரமான பஞ்சமவேத மென்னு மகாபாரதத்தை உம்முடைய சிந்தையில் நீங்காமலிருத்தி கேசித்துவருவீராகில், சகல புனிதங்களு முண்டாகும். உம்முடைய பூர்வபுண்ணிய வசத்தினால் இந்த மகாபாரதக் கதையைக் கேட்கப் பெற்றீர். நீரே புண்ணியவான். உமது பேரைச் சொன்னபேருக்கும் புண்ணியமுண்டாகும். குறைவில்லை. அநேகங் கேள்விகளையுந் தேவ ராகியங்களையும் ஆராய்ந்து கேட்டறிந்த அன்பனாகிய உமக்கு, ஜனனமரணங்கள் தீர்ந்து, ஜீவன்முத்த தசையுண்டாகி, பரமானந்த சுகநகிட்டி, பாருள்ளவரைக்கும் உமது பேருங்கீர்த்தியு நிலைக்கும். உமக்குச் சொன்ன பாக்கியவசத்தால் என் பேரும் விளங்கும். நம் மிருவராலும் இந்துலானது வெளிப்பட்டது. இதற்குத் துணை என்னு ண்டுவீராகிய பரப்பிரமசொரூப பரந்தாமனாகிய வேதவியாஸர் திருவாய்தொன்று வைசம்பாயனமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருள் செய்தனர்.

வைசம்பாயனமுனிவர் ஜன்மேஜய மகாராஜன்செய்த

பூசனையாதிகளை யேற்றுத் தமதாச்சிரமத்திற்கு

எழுந்தருளல்

அப்போது இப்பூமியையாரும் புண்ணியமூர்த்தி பூரித்து, அப்புராணிதராகிய வைசம்பாயனருக்கு வேதவிதிப்பிரகாரம் பாத பூஜைபண்ணி, சகல உபசாரங்களும் புரிந்து, வேதவியாஸ பகவானையுந் தியானித்து, வேண்டியமட்டு மானத விதிப்படிக்குப்

பூசித்து, பிராமணர்களுக்குச் சோடசதானமுங்கொடுத்து, இலட்சம் பிராமணபோஜனம் பண்ணிவைத்து வைசம்பாயனரை வேதவியாஸருக்கொப்பாகவும்-பரவாசுதேவனுக் கொப்பாகவும்-பாவித்துப் போற்றிப் பணிந்து உபசரித்து, அனேகவாபரணங்கள்-வஸ்திரங்கள் பட்டுவர்க்கங்கள் - கட்டுவர்க்கங்கள் - பொற்பாடங்கள்-பூசாவிதிக்குப் பொற்சரிகைத் தாப்தாக்கள் - யானைகள் - குதிரைகள் - தேர்கள் - பல்லக்குகள் - ஓட்டகங்கள் - எருதுகள் - பண்டிகள்-சேனைகள்-ஊழியக்காரர்கள்-பணிவிடைப் பெண்கள்-பெட்டிகள்-பேழைகள்-பொக்கிஷங்கள் - பொன்னூரங்கள் - மாணிக்கமாலைகள் - ஆணிப்பொற் பதக்கங்கள் - சங்கீதமேளங்கள் - தனதானியங்கள் - கிராமங்கள் - பூமிகள் கிரகங்கள் - அக்கிராரங்கள் - பசுப்பாக்கியங்கள் - அவுதாக்கள் - இன்னும் வேண்டுவன வெல்லாங்கொடுத்து, வெறுப்பில்லாமல் ஆபாசப்படாமல்-ஒறுக்காமல்-உவப்புடன் இன்னும் என்ன வேண்டுமென்று விசாரித்தளித்து, ஊர்கோலங்கொண்டு பவனிவரும்படியாய்ப் பல்லக்கிலேற்றி, தானுந்தன் பெண்சாதியு ம்ப்பல்லக்கைத் தாங்கிவந்தனர். அக்கால் வைசம்பாயனர் அளவற்ற பூரிப்போடுஞ் சகலவித வாத்திய சம்பிரமத்துடனே பட்டணப் பிரதட்சிணமவந்து, அரசனுக்குமவன் நேவிக்கு மளவற்ற ஆசீர்வசனங்கள் கூறி, தம்முடைய ஆச்சிரமத்திற் கெழுந்தருளினார்.

இப்பாற் செளந்தரியவதியாகிய வபுஷ்டாதேவியும், ஜனமேஜய மகாராஜனும், இவர்களுடைய பிள்ளை சதானிகனும், இவன் பெண்சாதி வைதேகியும், இவர்களுடைய பிள்ளை அச்வமேகவந்தனும், தங்கள் மந்திரிமார்கள் - பிரதானியர் - பட்டணத்து ஜனங்கள் - மற்றவினங்கள் முதலிய யாவருடனும் போய்த் தங்க ளரண்மனை புகுந்து போஜனாதிகள் புசித்து, சந்தனபாளித் ததயு கஸ்தூரிகலந்த கலவைகள் பூசி, தாம்பூலமணிந்து சம்பிரமங்கொண்டிருந்தார்கள்—என்று கூறிய சூதபுராணிகரை ஸைமிசர்நன்னிய வாசிகளாகிய சவுனகாதி முனிவர்கள் தொழுதெழுந்து, ஜம்புலன் களையும் வென்று மோட்சத்திற்குச் சென்று ஆனந்த மடைந்தவர்கள்போற் சந்தோஷித்து, “ஐயர் சூதபுராணிகரே! ஜனமேஜய மகாராஜனுக்கு வைசம்பாயனர் சொற்றவண்ணங் கற்றறிவுடைய உத்தமராகிய நீர் அடியேங்கட்குச் சாங்கோபாங்கமாய்த் தெரிவித்தருளினீர். அடியேங்கள் தேவரீரற் பதினெண் புராணமும் ஸ்ரீ மகாபாரதமாகிய இதிஹாசமுங் கேட்டோம்; தன்னியராமேம்; பவித்திர மடைந்தோம்; கிருதார்த்தராயினோம்.” என்று பிரதக்ஷணம் புரிந்து வணங்கிக்கொண்டார்கள். அப்போது சூதபுராணிகர் அவர்களை வாழ்த்தி இதனைச் சொல்லுகின்றார்—

குதபுராணிகர் வாக்கியம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னொருகால் மகத்தாகிய வேதகாரணனும், மாயாமயக்கமற்ற ஞானபோதகனும், தழைந்த சடாபாரதாரியும், தண்டுகமண்டல பாணியும், அஷ்டாங்க யோகநிர்வாகியும், அடியாரிடத்திற் பட்சமுடைய வென் குருசுவாமியுமான தபோநிதியைத் துதித்து, அவர் பாதாரவிந்தங்களை என் கிரசிற் பதித்தேன். அக்கா லவரென்மீது கிருபை சுரந்து, எனது மனோமயக்கங்களைப் பறக்க அடித்து, இவ்வுலகத்தா ரெல்லாருங் கடைத் தேறிக் சச்சிதானந்தபத மடையும்படிக்கு இந்த மகாபாரதக் கதையைச் சொல்லியருளினார். ஸ்ரீ மகாபாரதமானது சீதரனென்னுந் திருநாராயண சுவாமிக்கும், திருமகளாகிய மகாலட்சுமிதேவிக்கும், திருவிளையாடல் செய்யும்பொருட்டு அந்தரங்க மண்டபமாயுள்ளது. தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமானும் பார்வதிதேவியாரும் எழுந்தருளி யிருக்கத் தக்கது. நான்முகப் பிரமதேவர் கிருஷ்ணத் தொழிலுக்கு ஆதாரமாயிருப்பது. மூப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணூறாய் ரிஷிகளும், பதினெட்டுத் தேவகணங்களும், ஏகாதசருத்திரர்களும், துவாதசாதித்தர்களும், இடை விடாமல் வசிப்பதற் கிடமாயிருப்பது. உலகத்திற் கஞ்சூராணியான மகமேரு னவ்யபோன்றது. ஸரஸ்வதிக்குவாசமான வெண்டாமரைமலரானது. வீரலட்சுமி-விஜயலட்சுமி-சந்தானலட்சுமி-சவுபாக்கியலட்சுமி-மகாலட்சுமி முதலிய அஷ்டலட்சுமிகளும் அனவரதம் ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்ற அரங்கமானது. ஆயுதச்சாலைக் கதிதேவதைகள் வாசமாயிருப்பது. ஐமுகனாகியும் ஐந்து காத்தனாகியு மிராநின்ற விநாயகக் கடவுள், தமது கொம்பை எழுத்தாணியாகக்கொண்டு மகமேருவை ஏடாகப்பிடித்தெழுதியது. சண்முகக்கடவுளுக்கு அணிமணிமுடியா யுணுந்திருப்பது. பதிவிரதைகளின் பாக்கியவிரதத்திற்கு யோக்கியமானது. பக்தஜனங்களுக்குப் பதவிநிலைகளைப் பாலிக்கத் தக்கது. அன்றியு மிந்தப் பஞ்சமவேதமானது, தருமம்-தானம்-விரதம்-வேள்வி-சத்தியம்-இவை முதலியவெல்லாம் படருவதற்குக் கொழுக் கொம்பாயிருப்பது. பூலோகத்திற் பிறந்த பிறவிகளுக்கு ஜனனமரண

சாகரத்தைத் தாண்டி வைக்குங் கப்பலானது. ஆன்மாக்கள் மோட்ச வீடேறுவதற்குப் பதினெட்டுப் பழகட்டி யிருப்பது. நான்குவேதப் பொருளையும் நன்காராய்ந் தெடுத்து நாட்டிவைத்தது. தேவரிஷிகள்-இராஜரிஷிகள் இவர்கள் முதலியபேர்களுக் குண்டாயிருக்கப் பட்ட ஐயம்-திரிபு-அறியாமையைப் போக்குவது. அனுட்டிப்ப வர்க்கு ஆத்மார்த்தமாயிருந்து அருளுண்டாக்குவது. திரிலோகத்திற்கும் பொருளாகிய தருமப்பயி ரேற்றிவைப்பது. ஜனனசாதக சாஸ்திரம், புருடலட்சண சாஸ்திரம், ஸ்திரீலட்சண சாஸ்திரம், தன்மார்த்த சாஸ்திரம், வைத்திய சாஸ்திரம், கெவுளி சாஸ்திரம், தும்மல் சாஸ்திரம், சகுன சாஸ்திரம். சிற்ப சாஸ்திரம், யோக சாஸ்திரம் வேள்வி சாஸ்திரம், ஓம சாஸ்திரம், காம சாஸ்திரம், ஆகம சாஸ்திரம், இவைகள் முதலியன வமைந்தது. வேலாயுதத் தரித்த வேந்தர்களுக்கு இரத்தினபரணம், வெற்றிமாலை, வீரகண்டாமணி, விருதுவகைகள், கவசங்கள், துவசங்கள், நீதிகள், ரெறிகள், முறைகள், விதிகள், விலக்குகள், இவையாவுமானது. பிதிர்த்தேவதைகளுக்குத் திவசம், தர்ப்பணம், திலோதகம், இவை முதலானவைகள் நடத்தற்குச் சீலகவசமானது. அக்ஞான இருட்டையகற்றுஞ் சுக்ஞான சூரியனானது. துர்ச்சோபம்-துர்பயங்கரம்-துர்மாணம்-துர்வியாதி - இவைகளைத் தொலைத்து, சற்கிரேகம் - சன்மார்க்கம்-சற்பாத்திரம் = சதாவிருத்தி யுண்டாக்குவது. சஞ்சித பிராரத்துவத்தைத் தீர்ப்பதற்குச் சஞ்சீவியானது, அறிவின்மையென்னும் பசியை யகற்றுவதற்கு அமுதமானது. குலகோத்திரநிலைதேவதற்குப் பாற்கடல் போன்றது. தருமம்-அருத்தம்-காமம்-மோட்சம்-என்னும் புருஷார்த்தங்களைத் தரப்பட்டது. பாபபுண்ணியங்களைப் பகுத்தறிவதற்குக் கண்ணாடிபோன்றது. நினைத்ததைக் கொடுக்குங் கற்பகவிருட்சத்திற் கொப்பானது. ஓ ஐம்புலனையும் வென்ற அருந்தவர்களே! ஆதிபர்வத்தையோதினோர்க்குப் புத்திரசந்தான முண்டாக்குவதும், சபாபர்வத்தைப் படித்தோர்க்கு அதிபாக்கிய முண்டாக்குவதும், ஆரண்யபர்வத்தைக் கற்றோர்க்கு அதிவெற்றி யுண்டாக்குவதும், விராடபர்வத்தை நவின்னோர்க்கு இஷ்டபலன்களுண்டாக்குவதும், உத்தியோகபர்வத்தைப் பயிற்றோர்க்கு இஷ்டகாமிய சித்திகளெல்லா மெளிதிலுண்டாக்குவதும், பிஷ்டபர்வத்தை விரும்பினோர்க்கு ஆடையாபரணங்களுண்டாக்குவதும், துரோணபர்வத்தைத் துதித்தோர்க்குச் சொல்லறகரிய சம்பயத்தை யுண்டாக்குவதும், கர்ணபர்வத்தைக் கருதினோர்க்கு

ஆயுள்விருத்தி யுண்டாக்குவதும், சல்லியபர்வத்தைச் சாற்றி
 னோர்க்குப் பசுவிர்த்தியுண்டாகுவதும், சவுத்திக பர்வத்தைச்
 சம்பாஷித்தோர்க்குத் திரவியலாப முண்டாக்குவதும், ஸ்ரீபர்வத்
 தைச் சாதித்தோர்க்குத் துக்கவிவாரணமுண்டாக்குவதும், சாந்தி
 பர்வத்தைச் சார்ந்தோர்க்கு வாகனலாபமுண்டாக்குவதும். அதுஸா
 ஸன பர்வத்தை ஆய்ந்தோர்க்கு மகதைச்வரிய முண்டாக்குவதும்,
 அசுவமேதபர்வத்தை அனுசரித்தோர்க்குப் பெரும்பொருளுண்
 டா க்குவதும், ஆசிரமவாசபர்வத்தை யாற்றினோர்க்கு இஷ்டசித்தி
 யுண்டாக்குவதும், முசலபர்வத்தை முன்னினோர்க்குப் பாபநீவர்த்தி
 யுண்டாக்குவதும், மகப்பிரதானிகபர்வத்தை மருவினோர்க்குப்
 பெருஞ் செல்வமுண்டாக்குவதும், சொர்க்காரோகண பர்வஞ்
 சொற்றோர்க்கு அஷ்டைசுவரியமுண்டாக்குவதும், இந்த ஐந்தாம்
 வேதமாகிய ஸ்ரீமகாபாரதமென் றறியக்கடவீர். மேலும் மெய்ஞ்
 ஞானிகள்-சிவன் முதல்கள்-பதத்கள்-இவர்களைப் படியேற்றி வைப்
 பதற்கு ஏணியானதும், பாபமாகிய பாம்பைக் கொல்லுவதற்கு இடி
 போன்றதும், வினையாகிய விடத்தைத் தீர்ப்பதற்கு ஓளவுதம்
 போன்றதும், காமப்பேய் முதலிய கர்மப்பேய்களை ஓட்டிவைக்கும்
 படியானதும், பிரணவமந்திரம் அதனின்றண்டான எழுத்து
 சொல்-பொருள்-பயன்-அலங்காரம்-கற்பனை - அணி-உபமானம்-உப
 மேயம்-பொருத்தம்-மங்கலம்-இவையாவுக்கு முதற்பொருளா யிருப்
 பதும், இந்த ஐந்தாம் வேதமாகிய மகாபாரதமென்றறியக் கடவீர்கள்
 ஆதலால் :—

இப்பெருங் காதை யுரைத்தவர் படித்தோ
 ரெழுதினோ ரிதன்பொருள் விரித்தோர்
 செப்பரு மன்பாற் கேட்டுனோ ரிதன்பேர்
 செப்பினோர் தீமையிற் நீர்த்தே
 எப்பெருஞ் சிறப்பு மைந்தரும் வாழ்வு
 மிசைந்ததீர்க் காயுளு முளரா
 யொப்பருங் கதியி னிலைபெற விளங்கி
 யும்பரும் புகழ்வாழ் குவரே

ஏழ்பெருங்கடன் மாநில மெங்குநல் லறமே
 சூழக் வண்டமி ழோங்குக தேங்குக சுருதி
 வீழ்க் கைம்புயல் விளங்குக வளங்கெழு மனுதால்
 வாழ்க வன்புடை யடியவர் மன்னுமா தவமே.

முத்திபெற்ற சருக்கத்தோடு
சொர்க்காரோகண பர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

தமிழ் வசனம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் மகத்வத்தை நாம் எடுத்துப் பேச வேண்டியது அவசியமில்லை. அதுபற்றித் தமிழ் நாட்டாரனைவரும் கன்குணர்வர். ஸ்ரீமத் ராமாயணம் சிறந்த பாராயண கிரந்தமாகவும் சிரவணம் செய்பவர்க்கும், படிப்பவர்க்கும் படிக்கவைத்துச் சிரவணம் செய்விப்பவர்க்கும் அச்சிடுபவர்க்கும் பூஜிப்பவர்க்கும் இஷ்டார்த்த சித்திகளைக் கொடுப்பதாகும். அந்த கிரந்தம் தமிழிலுள்ள கம்பராமாயணச் செய்யுள் ஷை வசனம் இவைகளைவிட விஸ்தரமாய் ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ளது. அதனை நம் தமிழ் நாட்டார் ஓதி உணர்ந்து உயரிய பயன்களை அடையும் பொருட்டு, நாம் பாரதத்தை வெளியிட்டபடியே, இதனையும் நல்ல காகிதத்தில் வழுக்க ளின்றி அச்சிடத் தொடங்கி யிருக்கிறோம்.

இந்த ராமாயணத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் பலருண்டு. ஆயினும் நாம் அச்சிடத் தொடங்கியுள்ள இந்த கிரந்தம் தமிழிலும், ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், யோக சாஸ்திரம், வைத்ய சாஸ்திரம், வேதாந்த சித்தாந்தங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்று யோகியாக விளங்கிய பிரம்ஸ்ரீ சிவாந்த சாகர யோகீசுவரரால் எழுதப்பெற்றதாகும். தமிழ் நடை சிறுவர் சிறுமியர் படித்து எளிதற் பொருளுணரக் கூடியதாயும் படிக்கப் படிக்க உற்சாகத் தரக்கூடியதாய்மிருக்கும். ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தத்திற்கு சரியான தற்ஜய உடையதாகும்.

விலாசம்:—

வாவிள்ள ராமஸ்வாமி சாவத்தூல அண்ட் ஸன்ஸ்,

323, திருவோற்றியூர் ஹைரோட்,

தண்டையார்ப்பெட்டை, சென்னை.

